Charlaine **Harris**
Joe R. **Lansdale**
Simon R. **Green**
Steven **Saylor**
S.M. **Stirling**
Carrie **Vaughn**
Conn **Iggulden**
Laurie R. **King**

Glen **Cook**
Melinda M. **Snodgrass**
M.L.N. **Hanover**
Lisa **Tuttle**
Diana **Gabaldon**
John Maddox **Roberts**
Patricia **Briggs**
Bradley **Denton**

STRĂZI ÎNTUNECATE

antologie de urban fantasy

George R.R. **MARTIN** & Gardner **DOZOIS**

NAUTILUS

NAUTILUS
fantasy

George R.R. Martin s-a născut în 1948 la New Jersey și a absolvit jurnalismul cu summa cum laude la Northwestern University, Illinois. În anii ’70 a scris o serie de nuvele, printre care și *Regii nisipurilor* (1979), pentru care i-au fost decernate premiile Hugo și Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy și horror. În anii ’80 a fost producător și scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television și producător al filmului *Frumoasa și Bestia*. Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată cu titlul *Zburătorii nopții*. În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC, alcătuită din șapte romane, dintre care cinci au și fost publicate (*Urzeala tronurilor*, 1996 – Editura Nemira, 2007, 2011, 2013; *Încleștarea regilor*, 1999 – Editura Nemira, 2008, 2011, 2013; *Iureșul săbiilor*, 2000 – Editura Nemira, 2009, 2011, 2013; *Festinul ciorilor*, 2005 – Editura Nemira, 2009, 2011, 2013; *Dansul dragonilor*, 2011 – Editura Nemira, 2011, 2012), iar două se află încă în stadiul de proiect (*The Winds of Winter* și *A Dream of Spring*). Saga CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia Stăpânul inelelor de J.R.R. Tolkien, fiind până în prezent tradusă în peste treizeci de limbi, cu peste 2200000 de exemplare vândute numai în Statele Unite. Drepturile cinematografice au fost achiziționate de HBO, care a difuzat deja primele cinci sezoane ale serialului. Primul volum al seriei, *Urzeala tronurilor*, a obținut Premiul Locus în 1997, a fost finalist al premiilor Nebula și World Fantasy, iar nuvela *Sângele dragonului*, care face parte din roman, a obținut Premiul Hugo în 1997. Romanul

Încleștarea regilor a câștigat, de asemenea, Premiul Locus în 1999 și a fost finalist al Premiului Nebula, în timp ce *Iureșul săbiilor* a fost recompensat cu premiile Locus și Geffen în 2001, respectiv 2002, fiind finalist al premiilor Hugo și Nebula. Al patrulea volum al seriei, *Festinul ciorilor*, a fost finalist al premiilor Hugo și Locus. *Dansul Dragonilor* a fost recompensat cu Premiul Locus în 2012, fiind finalist al Premiului Hugo în 2012.

Editorul și scriitorul Gardner Dozois s-a născut în 1947 în Salem, Massachusetts. Între 1984 și 2004 a editat revista *Asimov's Science Fiction* și a fost răsplătit cu cincisprezece premii Hugo (record absolut) pentru cel mai bun editor profesionist. După retragerea de la *Asimov's*, a devenit editorul seriei de antologii *The Year's Best Science Fiction* (considerată o „venerabilă instituție" a SF-ului), publicate anual din 1984, pentru care a primit cincisprezece premii Locus. Ca scriitor, a fost distins cu două premii Nebula pentru povestirile *The Peacemaker* (1983) și *Copilul dimineții* (1984 – apărută în almanahul *Anticipația*, 1986).

Charlaine **Harris**
Joe R. **Lansdale**
Simon R. **Green**
Steven **Saylor**
S.M. **Stirling**
M.L.N. **Hanover**
Lisa **Tuttle**
Diana **Gabaldon**

Carrie **Vaughn**
Conn **Iggulden**
Laurie R. **King**
Glen **Cook**
Melinda M. **Snodgrass**
John Maddox **Roberts**
Patricia **Briggs**
Bradley **Denton**

STRĂZI ÎNTUNECATE

antologie de urban fantasy
vol. 1 & 2

George R.R. **MARTIN** & Gardner **DOZOIS**

Traducere din limba engleză
Laura Ciobanu & Mihnea Columbeanu

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Străzi întunecate / George R.R. Martin și Gardner Dozois; trad.: Laura Ciobanu. - București: Nemira Publishing House, 2015

ISBN print: 978-606-758-340-3

ISBN epub: 978-606-758-571-1

ISBN mobi: 978-606-758-572-8

I. Martin, George R.R. (coord.)

II. Dozois, Gardner (coord.)

III. Ciobanu, Laura (trad.)

IV. Columbeanu, Mihnea (trad.)

821.111-32=135.1

George R.R. Martin & Gardner Dozois

DOWN THESE STRANGE STREET

Collection copyright © 2011 by George R.R. Martin and Gardner Dozois

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition published by arrangement with The Berkeley Group, a division of Penguin Group (USA) LLC, a Penguin Random House Company

„Death by Dahlia“ by Charlaine Harris. Copyright © 2011 by Charlaine Harris, Inc.

„The Bleeding Shadow“ by Joe R. Lansdale. Copyright © 2011 by Joe R. Lansdale.

„Hungry Heart“ by Simon R. Green. Copyright © 2011 by Simon R. Green.

„Styx and Stones“ by Steven Saylor. Copyright © 2011 by Steven Saylor.

„Pain and Suffering“ by S.M. Stirling. Copyright © 2011 by S.M. Stirling.

„It’s Still the Same Old Story“ by Carrie Vaughn. Copyright © 2011 by Carrie Vaughn, LLC.

„The Lady Is a Screamer“ by Conn Iggulden. Copyright © 2011 by Conn Iggulden.

„Hellbender“ by Laurie R. King. Copyright © 2011 by Laurie R. King.

„Shadow Thieves“ by Glen Cook. Copyright © 2011 by Glen Cook.

„No Mystery, No Miracle“ by Melinda M. Snodgrass. Copyright © 2011 by Melinda M. Snodgrass.

„The Difference Between a Puzzle and a Mystery“ by M.L.N. Hanover. Copyright © 2011 by M.L.N. Hanover.

„The Curious Affair of the Deodand“ by Lisa Tuttle. Copyright © 2011 by Lisa Tuttle.

„Lord John and the Plague of Zombies“ by Diana Gabaldon. Copyright © 2011 by Diana Gabaldon.

„Beware the Snake“ by John Maddox Roberts. Copyright © 2011 by John Maddox Roberts.

„In Red, with Pearls“ by Patricia Briggs. Copyright © 2011 by Hurog, Inc.

„The Adakian Eagle“ by Bradley Denton. Copyright © 2011 by Bradley Denton.

© Nemira, 2015

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU

Ilustrația copertei: Tudor POPA

Redactor: Nicoleta GHEMENT

Lector: Anca COMAN

Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

- Despre autori
- Fiul vitreg bastard - prefață de G. R. R. Martin
- Moarte de mâna Dahliei - Charlaine Harris
- Umbra sângerândă - Joe R. Lansdale
- Inimă flămândă - Simon R. Green
- Stix și pietre - Steven Saylor
- Durere și suferință - S.M. Stirling
- E aceeași veche poveste - Carrie Vaughn
- Doamna-i genul care țipă - Conn Iggulden
- Cel ce dezlănțuie iadul - Laurie R. King
- Hoții Umbrei - Glen Cook
- Niciun mister, niciun miracol - Melinda M. Snodgrass
- Diferența dintre o enigmă și un mister - M.L.N. Hanover
- Curiosul caz al deodandului - Lisa Tuttle
- Lordul John și atacul zombilor - Diana Gabaldon
- Păzește-te de șarpe - John Maddox Roberts
- În roșu, cu perle - Patricia Briggs
- Vulturul adakian - Bradley Denton
- Note

Prietenului nostru Jack Dann, care a umblat şi el pe nişte străzi destul de întunecate

Fiul vitreg bastard

Zilele astea, pe rafturile librăriilor s-a ivit un puști nou. Cel mai adesea poate fi găsit în spate, la secțiunea de literatură SF și fantasy, plimbându-se cu o neîndoielnică bravadă printre romanele genului fantasy și space opera, născocirile genului sword and sorcery și distopiile cyberpunk. Uneori se aventurează până în față, unde-și petrece timpul alături de bestselleruri. I se spune urban fantasy și în ultimii ani a fost cel mai fierbinte subgen din punct de vedere editorial.

Ca să fim sinceri, termenul de urban fantasy nu e nou. A mai existat un subgen cu acest nume în anii ’80. Părea să implice, în general, elfi care cântau în formații de folk-rock și conduceau motociclete în decoruri urbane contemporane, de obicei în Minneapolis sau Toronto, ambele niște orașe foarte simpatice.

Noul urban fantasy poate fi cumva înrudit cu cel din anii ’80, dar, dacă-i așa, relația de rudenie e una îndepărtată, pentru că puștiul cel nou este un ticălos pursânge. Se simte acasă pe străzi mai periculoase și mai murdare decât cele pe care a pășit vărul său, în New York și Chicago și L.A. și în orașe fără nume unde prin rigole curge sânge, iar țipetele ce se aud în noapte acoperă muzica. Poate c-or mai fi câțiva elfi prin preajmă, dar, dacă-i așa, ei sunt cel mai probabil dependenți de heroină sau cocaină sau de alte droguri mai stranii și mai tari, sau poate că e vorba despre prostituate

elfe ai căror pești sunt vârcolaci. Afurisiții ăștia de licantropi sunt peste tot, deși vampirii sunt cei ce conduc cu adevărat orașul… Și nu uitați de zombi, de ghuli, de demoni, de vraci și vrăjitoare, de incubi și de sucubi și de toate celelalte creaturi rele și hidoase care bântuie mârâind prin noapte. (Și, mai rău, de cele care nu scot niciun sunet.)

Încearcă să fii polițist într-un oraș ca ăsta.

Încearcă să fii detectiv privat.

Subgenul acesta hibrid care e urban fantasy-ul modern este vlăstarul a două genuri mai vechi.

Horrorul este mama care i-a dat naștere. (Și se cheamă *horror*, dacă nu vă supărați, nu-mi serviți fraze sforăitoare despre dark fantasy, asta e doar o încercare anemică de a acoperi cu mantia respectabilității craniul rânjit al unui subgen care își trasează originile până în epoca romanelor bulevardiere și a teatrului de marionete.) Vampirii, vârcolacii, fantomele și ghulii care bântuie aleile urban fantasy-ului de azi au făcut primii pași în ghetoul genului horror, iar cei ce le-au dat chip și voce au fost Bram Stoker, Edgar Allan Poe, H.P. Lovecraft și generații de scriitori care au călcat pe urmele șerpuitoare ale pașilor lor diformi.

Tatăl urban fantasy-ului de azi, însă, este povestirea polițistă. Și nu orice fel de povestire polițistă. Așa-numitele povestiri detectivistice comode, în care micuțe doamne vârstnice descoperă cine l-a ucis pe paroh în locuința lui confortabilă fără altă armă decât un milieu de dantelă, nu fac parte din moștenirea sa. Nu, vorbim despre genul noir aici, vorbim despre chestii dure, crude și murdare. Strămoșii lui Harry Dresden, Anita Blake, Rachel Morgan, Mercy Thompson, Jayné Heller [1] și restul găștii ăleia dure de vânători

de demoni și ucigași de vampiri care populează aleile și trotuarele urban fantasy-ului pot fi recunoscuți în persoana lui Sam Spade, Lew Archer, Travis McGee, Mike Hammer și Race Williams [2]… și, firește, a lui Philip Marlowe, emblematicul detectiv al lui Raymond Chandler.

În eseul său publicat în *Atlantic Monthly* și devenit clasic, „Simpla artă de a ucide“, Chandler scria:

> „Pe aceste străzi infame trebuie să pășească un bărbat care nu este el însuși infam, care nu e nici corupt, nici înfricoșat. Detectivul trebuie să fie un bărbat complet, un bărbat oarecare și totuși un bărbat neobișnuit.“

Eroii și eroinele urban fantasy-ului se potrivesc perfect recomandării lui Chandler… deși m-aș aștepta ca până și Marlowe însuși să fie surprins de cât de neobișnuiți pot fi unii dintre ei. Sau poate nu.

Adevărul este că detectivii lui Chandler și ai lui Hammett și succesorii lor hârșiți au mai multe în comun cu vampirii și cu vârcolacii genului horror decât cu majoritatea detectivilor particulari din viața reală. În timp ce omologii lor imaginari rezolvă crime, dezvăluie comploturi și pătrund în acele cartiere rău-famate unde nici poliția nu îndrăznește să intre, adevărații detectivi particulari își petrec zilele adunând dovezi de adulter pentru niște avocați dezgustători, rezolvând probleme de securitate corporatistă și spionaj industrial și investigând reclamațiile frauduloase din domeniul asigurărilor. Autorii de urban fantasy nu fac decât să împingă acest trop un pas mai departe. Sam Spade are mai multe în comun cu Harry Dresden decât ar avea oricare dintre ei doi cu oamenii pe

care-i găsești listați în Pagini Aurii la rubrica „detectivi particulari“.

Raymond Chandler a mai scris:

> „Detectivul particular din literatură este o creație fantastică ce acționează și vorbește ca un om real. Poate fi complet realist în toate sensurile mai puțin unul, acela fiind că, în viața reală așa cum o știm, un asemenea ins nu ar ajunge detectiv particular.“

Eroii genului urban fantasy provin din zona romanelor polițiste, în timp ce tâlharii, monștrii și dușmanii lor își au rădăcinile în horrorul clasic… dar combinația în sine este cea care dă savoare acestui subgen. Romanele horror reprezintă o ficțiune îmbibată de întuneric și spaimă ce se petrece într-un univers ostil, lovecraftian, pe care omul nu-l poate înțelege, o lume unde, așa cum ne-a sugerat Poe, în final moartea domnește peste toți. Dar romanul detectivistic, fie el și în versiunea sa sumbră, neînfricată, dură, este o poveste despre rațiune; lumea poate fi întunecată, dar detectivul este cel ce aduce lumina, este agentul ordinii și, da, al dreptății.

Ai crede că aceștia doi nu se pot întâlni niciodată. Dar bastarzii pot să încalce toate regulile și asta face parte din farmecul lor. Lanțurile convențiilor nu trebuie să li se aplice.

Să luăm, de exemplu, un caz în care este descoperit un cadavru complet golit de sânge.

Dacă cititorul întâlnește acest scenariu într-un roman de groază, știe imediat că pe undeva dă târcoale un vampir. Polițiștii s-ar putea să se prindă sau nu, în funcție de universul în care se petrece

povestea, dar cititorul știe răspunsul: pe cotorul cărții scrie HORROR.

Dacă un cititor dă peste un scenariu similar într-un roman polițist, însă… Ei bine, în acest caz el știe că în mod sigur *nu* e vorba de un vampir, indiferent de aparențe. Orice roman polițist „realist“ nu se va aventura mai departe de varianta unui criminal psihopat care se crede vampir.

În ambele cazuri, așteptările genului ne definesc și ne modelează experiența lecturii și colorează felul în care vom percepe cele ce se petrec în poveste.

Abia când fiul vitreg bastard ocupă centrul scenei, atunci apare cu adevărat incertitudinea. Acum avem o formă hibridă: parțial roman fantasy, parțial polițist. Toate convențiile trebuie să fie puse sub semnul întrebării. Brusc, misterul devine din nou mister. Poate este un vampir, poate este un psihopat, poate ambele sau poate niciuna, poate cu totul altceva. Cel mai bine este să citești în continuare ca să afli.

„Cel mai bine este să citești în continuare ca să afli“ sunt cele mai frumoase cuvinte pe care le poate auzi un autor.

Firește, autorii moderni de urban fantasy nu sunt nicidecum primii care au combinat povestirea detectivistică clasică cu fantasy și horror. Poe însuși a făcut-o, cu acele crime din Rue Morgue. Arthur Conan Doyle l-a pus față-n față pe Sherlock Holmes cu câinele din Baskerville… și deși, în final, câinele se dovedește a nu fi cu nimic mai supranatural decât Lassie, tot fiorul poveștii izvorăște din posibilitatea ca el să fie ceva mai întunecat și mai înfricoșător.

Și mai există Robert A. Heinlein, dintre toți cel mai imposibil precursor al urban fantasy-ului…

dar cum altfel poate percepe cineva povestirea mea preferată de Heinlein, „The Unpleasant Profession of Jonathan Hoag“, în care insignifiantul Hoag angajează un cuplu de detectivi, soț și soție, pentru a afla ce anume găsește el sub unghii în fiecare dimineață. E sânge sau… altceva?

(N-o să stric surpriza dându-vă răspunsul. Pasărea e crudă [3].)

Asta e chestia cea mai grozavă în privința acestui fiu vitreg bastard. Străzile pe care umblă sunt cel puțin la fel de periculoase ca acelea pe care au pășit Spade și Marlowe, dar cu mult mai stranii… și te pot duce aproape oriunde. După cum vă va demonstra cartea pe care o țineți acum în mână.

Eu și complicele meu întru crimă, Gardner Dozois, nu ne-am rezumat la un singur gen sau subgen când am alcătuit cuprinsul acestei cărți. În schimb, am recurs la autori de fantasy, de romane de tip puzzle, de romane polițiste, de romane de dragoste… și la câteva dintre numele de vârf ale urban fantasy-ului contemporan. Tot ce le-am cerut a fost ca povestea să includă un detectiv particular și un caz cu o nuanță de fantastic, fie aceasta reală sau… nu chiar. Fie că ești un fan al romanului polițist, al urban fantasy-ului, al horrorului sau al SF-ului, ar trebui să găsești în aceste pagini câțiva dintre scriitorii tăi preferați… și alți scriitori de care n-ai auzit, dar care credem că-ți vor plăcea cel puțin la fel de mult. Vino, așadar, pe aceste străzi stranii alături de noi și hai să vedem unde vom ajunge.

George R.R. Martin
1 iulie 2010

MOARTE DE MÂNA DAHLIEI

CHARLAINE HARRIS

Charlaine Harris, inclusă de New York Times *pe lista celor mai bine vânduți autori, este creatoarea popularei serii* SOOKIE STACKHOUSE, *despre aventurile unei chelnerițe telepate dintr-un orășel din Sudul american, serie ce include* Dead Until Dark (Morți până la apus, *Editura Leda, 2007, traducere de Sorin Voinea),* Living Dead in Dallas (Moartea la Dallas, *Editura Leda, 2007, traducere de Sorin Voinea),* Club Dead (Clubul morților*, Editura Leda, 2007, traducere de Ana-Maria Nica),* Dead to the World (Moartă pentru toți, *Editura Leda, 2007, traducere de Ana-Maria Nica) și alte șapte romane. Seria a fost adaptată de curând pentru televiziune sub forma popularului serial* True Blood *produs de HBO. Pentru a satisface curiozitatea fanilor, Harris a editat un ghid al seriei,* The Sookie Stackhouse Companion*. Ea este, de asemenea, autoarea seriei de patru romane* HARPER CONNELLY, *aparținând genului paranormal* (Grave Sight, Grave Surprise *și alte două) și a două serii de romane polițiste, seria de opt volume* AURORA TEAGARDEN *(compusă din* Real Murders, A Fool and His Honey, Last Scene Alive *și alte cinci, adunate recent în* Aurora Teagarden Mysteries Omnibus 1 *și* Aurora Teagarden Mysteries Omnibus 2*) și seria de cinci volume* LILY BARD *(constând în* Shakespeare's Landlord, Shakespeare's Champion *și alte trei romane, recent reunite în* The Lily Bard Mysteries Omnibus), *precum și a romanelor individuale* Sweet and

Deadly *și* A Secret Rage. *A fost, de asemenea, editoarea antologiei* Crimes by Moolight *și, alături de Toni L.P. Kelner, a antologiilor* Many Bloody Retrurns, Wolfsbane and Mistletoe, Death's Excellent Vacation *și* Home Improvement: Undead Edition. *Cea mai recentă lucrare a sa este o nouă carte din seria* SOOKIE STACKHOUSE, Dead Reckoning (Capcană mortală, *Editura Leda, 2011, traducere de Adrian Deliu).*

În această povestire, autoarea ne introduce, în compania Dahliei Lynley-Chivers, o puternică femeie-vampir, la o petrecere luxoasă oferită diferitelor creaturi ale nopții, unde festivitățile devin mai periculoase și mai ucigătoare decât s-ar fi așteptat Dahlia însăși.

Dahlia Lynley-Chivers fusese la viața ei o femeie de înălțime medie. Existența ei se încheiase cu secole în urmă, iar în America timpurilor moderne era considerată o femeie foarte scundă. Întrucât Dahlia era un vampir și avea până și printre semenii ei reputația de a fi o luptătoare feroce, era de regulă tratată cu respect, în ciuda lipsei de centimetri și a constituției ei gingașe.

– Ai fața ca un trandafir, a spus prezumtivul ei donator de sânge, un tânăr arătos și solid de vreo douăzeci și ceva de ani. Micuță doamnă, dă-mi voie să mă las pe vine ca să poți să ajungi. Vrei să-ți aduc un scăunel pe care să te sui? A râs, într-o manieră evident sarcastică.

Dacă nu și-ar fi precedat cu un compliment comentariul său „amuzant" despre înălțimea Dahliei, aceasta i-ar fi rupt coastele și l-ar fi secat de sânge, numai că Dahlia se topea după complimente. Trebuia totuși ca tipul să suporte

niște consecințe pentru atitudinea lui condescendentă.

Dahlia i-a aruncat tânărului bărbat o privire atât de feroce încât acesta a pălit aproape la fel de tare ca Dahlia însăși. Apoi ea a pășit deliberat spre stânga, apropiindu-se de următorul donator neocupat, o blondă din suburbii, nu cu mult mai înaltă decât Dahlia. Aceasta și-a desfăcut brațele ca s-o cuprindă pe femeia-vampir, de parcă ar fi fost vorba despre o întâlnire și nu despre o hrănire. Dacă s-ar mai fi numărat printre cei ce respirau, Dahlia ar fi suspinat.

Oricum, Dahliei îi era foame și făcuse deja destule mofturi. Gâtul femeii era la înălțimea potrivită și aceasta era dornică, de vreme ce se înregistrase la agenția de donatori. Dahlia a mușcat. Femeia a tresărit când colții vampirului au pătruns-o, așa că Dahlia, atentă, a lins ușor rana, anesteziind zona. A supt cu putere și femeia a tresărit din nou, de data asta într-un mod cu totul diferit. În linii mari, era manierată la masă.

Brațele blondei au strâns-o pe Dahlia cu o forță surprinzătoare, înfigându-și mâna în părul negru, des și ondulat, care-i cădea în cascadă până aproape de talie. Blonda o trăgea ușor de păr pe Dahlia, dar nu încerca s-o îndepărteze… nicidecum.

La vârsta ei, Dahlia nu avea nevoie să bea prea mult la o masă (sau poate ar fi fost mai corect să zici „la o degustare“). Din câteva înghițituri delicioase, vampirul se și săturase. Dahlia nu voia să fie lacomă și băuse o cantitate atât de mică încât femeia putea să doneze din nou, imediat, în deplină siguranță.

Dahlia a mai lins-o o dată și, când aerul a atins înțepăturile pe care le linsese, coagulantul ei

natural a început să lucreze aproape instantaneu. Blonda a părut dezamăgită că interacțiunea lor se încheiase și chiar a încercat să se agațe de Dahlia. Zâmbind crispat, vampirul se îndepărtă de ea cu ceva mai multă fermitate. Donatoarea s-a întors către următorul vampir din rând, Cedric. După aceasta, trebuia să fie oprită; majoritatea oamenilor cărora le plăcea atât de tare să fie mușcați încât se înregistrau ca donatori pur și simplu nu erau suficient de deștepți ca să-și dea seama când să se oprească.

– Ai putea să fii și tu mai amabilă, a zis cu reproș Taffy, cea mai bună prietenă a Dahliei. Te durea să-i zici creaturii ăleia cât de bună a fost?

Dahlia ar fi ignorat pe oricine s-ar fi aventurat să-i dea sfaturi cu privire la manierele ei, dar lui Taffy îi lipseau doar vreo două sute de ani ca să fie de vârsta ei. Erau cei mai vârstnici vampiri din cuib și prietenia lor supraviețuise multor încercări.

Taffy fusese practic o amazoană cât timp trăise și rămânea, chiar și acum, o femeie impunătoare. Era înaltă de un metru șaizeci și nouă și pieptoasă. Părul ei blond exploda într-un halou încâlcit în jurul capului și-i aluneca dincolo de umeri. Una dintre încercările cărora prietenia lor le supraviețuise era soțul lui Taffy, Don, și asta din cauza dorinței lui Don ca Taffy să se machieze din belșug și să poarte haine mulate. Don credea că Taffy arăta trăsnet așa.

Desigur, Don era vârcolac. Gusturile lui erau în cel mai bun caz dubioase.

Taffy i-a făcut cu mâna lui Don, care se afla în cealaltă parte a încăperii, lângă masa cu mâncare. Vârcolacii erau mereu flămânzi, iar alcool puteau să bea din zori și pân’ la ora când se întorceau vacile de la pășune – moment în care puteau să le

mănânce. O petrecere cu bar deschis și bufet gratuit era raiul pentru Don și pentru noul său executant, Bernie. Cei doi vârcolaci profitau din plin de oportunitate, dat fiind că politica le reclama prezența în cuibul vampirilor cu ocazia sărbătoririi ascensiunii lui Joaquin.

Dahlia a observat că Don și Bernie aruncau priviri disprețuitoare către grupul donatorilor de sânge. Vârcolacii credeau că oamenii ce le ofereau de bunăvoie sânge vampirilor erau drojdia societății. Orice vârcolac care se respecta ar fi preferat mai degrabă să-și radă complet blana. Dahlia era sigură că pe Don nu-l deranja să-i ofere lui Taffy câte-o sorbitură în cadru privat… sau cel puțin așa spera. Pe parcursul scurtului mariaj al Dahliei cu fostul executant, soțul ei nu se împotrivise unei mici mușcături.

Demonii și semidemonii ședeau înghesuiți într-un colț și, când o femelă foarte slabă a spus ceva, toți au izbucnit imediat în râs. Dahlia a căutat din priviri un anumit semidemon pasionat de computere pe care-l cunoștea mai bine decât pe ceilalți. Cu un fior de plăcere a descoperit în grămadă pielea roșiatică a lui Melponeus și cârlionții săi castanii. Privirile li s-au întâlnit. Semidemonul și Dahlia și-au zâmbit unul altuia cu afecțiune. Petrecuseră împreună câteva seri memorabile în dormitorul ei, aflat la parterul conacului. Sclipirea din ochii lui Melponeus i-a spus Dahliei că pe demon nu l-ar fi deranjat o reeditare a performanțelor.

Poate c-avea totuși să extragă ceva plăcere din seara asta jalnică.

Prin mulțime erau răspândite câteva creaturi pe care Dahlia nu le recunoștea. Nu zâne, firește; vampirii iubeau de moarte zânele, la propriu. Dar

erau prezente alte ființe ale Feeriei și o vrăjitoare. Joaquin avea reputația unui liberal și el fusese cel care făcuse lista de invitați și i-o prezentase lui Lakeisha, care-și păstrase postul de asistent de șerif în ciuda schimbării de regim. Lakeisha pufnise la vederea anumitor nume, dar se supusese fără să facă vreun comentariu verbal. Până când aveau să cunoască firea noului lor lider, toți vampirii călcau pe vârfuri. Fiindcă trăise pe cont propriu și nu în cuib până la numirea sa ca șerif, Joaquin era un element în cea mai mare parte necunoscut.

În timp ce Taffy a luat-o pe Dahlia de braț, călăuzind-o către bufet pentru a i se alătura lui Don, Dahlia a zis:

– Nu mă distrez atât de bine pe cât ar trebui.

– De ce? a întrebat-o Taffy. În curând, oamenii o să plece și o să putem fi noi înșine. Nu-i ca și cum nu ne-am fi așteptat la asta. Cedric e din ce în ce mai închistat. E leneș. E neglijent. Poartă jiletcă în fiecare zi. Cât de demodat! Nici măcar nu-i în stare să se prefacă a aparține secolului ăstuia!

Ca toți vampirii de succes, Dahlia știa că secretul supraviețuirii de-a lungul veacurilor era adaptarea. Și cea mai ostentativă formă de adaptare era să urmezi moda în materie de haine și limbaj. Acest aspect fusese esențial când vampirii trăiseră în secret, permițându-le să se amestece în mulțime suficient cât să-și izoleze prada. Erau o prezență din ce în ce mai familiară în afaceri și politică, dar descoperiseră că, în continuare, societatea îi accepta mai ușor dacă îi imitau pe americanii timpurilor moderne. Era însă de asemenea adevărat că obiceiul moarte n-are. Abia trecuseră șase ani de când nemorții „ieșiseră la lumină“, și pentru vampiri asta însemna mai puțin de-o clipă.

– Am intuit că va fi necesară înlocuirea lui Cedric, a zis Dahlia. Nu-l cunosc prea bine pe Joaquin și poate că-mi fac griji cu privire la modul în care va conduce și cum va fi viața în cuib cu el aici. Măcar a avut o ascensiune foarte convențională.

– Nu putea să fie mai standard, a aprobat Taffy. Și de îndată ce-o să plece musafirii o să putem să ne distrăm. Sunt mulțumită de primii pași pe care i-a făcut Joaquin. Conacul e frumos, mai frumos decât la nunta mea.

Taffy a bătut cu vârful cizmei în podeaua de lemn proaspăt lustruit. Sala de recepții, care era spațioasă, cu mobilier tapisat cu piele neagră și covorașe împrăștiate ici-colo, se afla în partea din spate a conacului și dădea în grădină. Taffy se măritase în acea grădină, într-o noapte memorabilă. Deși noaptea era răcoroasă, fântâna arteziană își împroșca apa în curtea slab luminată de dincolo de ușile franțuzești. Nu era nevoie de lumini strălucitoare: vampirii au o vedere nocturnă excelentă.

Dahlia era mândră că acum conacul, care găzduia cuibul vampirilor din Rhodes și constituia cartierul general pentru toți semenii ei din zonă, era lustruit și strălucitor, curat și proaspăt redecorat. Mândria ei avea însă o nuanță de nostalgie. Deși toți încercaseră preț de câteva decenii să-l determine pe Cedric, fostul șerif, să pună covoare noi și să modernizeze băile, acum și-a dat seama că ei uneia îi era dor de vechile accesorii. Și-i era dor de fostul șerif. Poate că și el se număra printre vechile accesorii.

– Mă duc să vorbesc cu Cedric, a zis ea.

– Nu-i cea mai deșteaptă mișcare, gagico, a avertizat-o Taffy.

Taffy încerca întotdeauna să utilizeze slangul vremii, deși uneori nu-l pricepea sau era în întârziere cu vreo cinci ani… sau chiar cu zece.

– Știu, a zis Dahlia.

În mod sigur noul șerif, Joaquin, urmărea în mod special cine anume se apropia de Cedric. Dahlia însă nu se temea de el, deși îl privea cu un anumit respect inspirat de metodele lui viclene. Detronarea lui Cedric fusese manevrată cu un soi de eleganță lipsită de scrupule. Cedric, cufundat în ceea ce considerase că va fi pentru totdeauna slujba lui comodă, fusese prostește de mulțumit de sine și neatent.

– Vorbim mai târziu, i-a spus ea lui Taffy. Deși s-ar putea să mă opresc să schimb câteva cuvinte și cu Melponeus.

– Te joci cu focul, a replicat Taffy, zâmbind cu gura până la urechi.

– Da, ultima dată așa am făcut.

Până și semidemonii puteau să producă mingi de foc. Amintirea a făcut-o pe Dahlia să aibă ea însăși un zâmbet abia stăpânit pe buze în timp ce se apropia de fostul șerif.

– Cedric, a zis ea, înclinându-și ușor capul.

Nici măcar Dahlia nu dorea să-l provoace pe Joaquin dând impresia că-i oferea lui Cedric omagiile ei.

– Dahlia, a răspuns el, cu o voce încărcată de melancolie. Vezi cum s-a dichisit păunul?

Joaquin, în centrul unui grup de alți vampiri, era îmbrăcat trăsnet. Era evident că în noaptea

ascensiunii sale se simțea ca regele universului. Ținea în mâna sa subțire și oacheșă un pocal cu Royalty (un amestec de sânge provenit de la diferiți membri ai unor case regale europene care reușeau să-și țină deschise porțile castelelor dărăpănate cu banii pe care-i obțineau dând cep propriilor vene). Cântăreața lui preferată, Jennifer Lopez, cânta în fundal. Purta un costum cu o croială foarte modernă, de culoare gri-închis, cu o cămașă de mătase gri-deschis, iar în cravata sa stacojie era înfipt un ac de cravată cu perlă, o adevărată antichitate. Pe lângă Joaquin se gudura Glenda, o vampă din era flapperelor [4] care nu fusese niciodată sora de cuib favorită a Dahliei.

– Și ție ți-ar prii un pic de dichis, Cedric, a remarcat ea.

Cedric purta pantaloni de culoare cafeniu-deschis și o cămașă albă de olandă cu o jiletcă înflorată, combinația lui preferată. În șifonierul său se aflau mai multe exemplare aproape identice ale acestor trei piese vestimentare.

Cedric i-a ignorat comentariul.

– Glenda arată bine, a zis el.

În trecut, Glenda se strecurase din când în când în dormitorul lui Cedric, mai mult pentru favorurile șerifului decât din vreo mare iubire. Dahlia îi observase adesea pe cei doi, noaptea, tăind trandafiri în grădina conacului. Amândoi fuseseră cultivatori pasionați de trandafiri pe vremea când trăiseră – sau cel puțin Glenda susținea asta.

Glenda, care n-avea mai mult de nouăzeci de ani, arăta într-adevăr ispititoare în acea seară, într-o rochiță albastră din mătase fină și fără niciun fel de lenjerie pe dedesubt. Netezea cămașa lui Joaquin cu aerul cuiva care știa ce se află sub mătasea

aceea. Dahlia avea o anumită apreciere pentru isteţimea Glendei.

– Ştii că e un gunoi, i-a zis ea lui Cedric.

– Dar ce gunoi delicios!

Scuturându-şi capul ca să-şi dea la o parte părul lung şi blond, Cedric a luat o înghiţitură din sticla lui de Red Stuff, o marcă ieftină de sânge sintetic pe care vampirii o beau ca să poată pretinde că nu tânjeau după substanţa autentică şi că nici nu aveau nevoie de ea. Era pură prefăcătorie: Dahlia îl văzuse pe Cedric apropiindu-se de un donator.

Red Stuff nu era nici pe departe Royalty servit într-un pocal de cristal. Mustaţa lui Cedric era pleoştită şi până şi florile şi lujerii aurii ce alcătuiau modelul vestei sale păreau să se fi ofilit.

Servind scopului lor, donatorii umani erau conduşi afară din vasta sală de recepţii de un tânăr vampir zâmbitor. Aveau să fie duşi la bucătărie şi serviţi cu o gustare, avea să li se permită să se refacă după donaţie, urmând apoi să fie duşi în locul de unde fuseseră adunaţi. Aceasta fusese recunoscută drept cea mai eficientă metodă de a te purta cu oamenii trimişi de agenţie. Dacă nu erau mânaţi din urmă la fiecare pas, aceştia aveau tendinţa supărătoare de a se ascunde în interiorul conacului pentru a putea dona iar şi iar. Unii vampiri nu aveau suficientă voinţă ca să le reziste şi atunci… se alegeau cu donatori morţi şi o atenţie nedorită din partea poliţiei.

Singurul donator rămas în încăpere era tânărul care o enervase pe Dahlia. Părea a fi pe cale să-l enerveze şi pe Don, soţul lui Taffy şi şeful haitei din Rhodes. Asta demonstra cât de prost era. Dahlia s-a întors din nou către Cedric.

– O să rămâi în cuib? l-a întrebat ea.

Era sincer curioasă. Dacă ea una s-ar fi pomenit în situația lui Cedric, și-ar fi făcut bagajele din secunda în care regele l-ar fi desemnat pe Joaquin.

– O să găsesc un apartament altundeva, mai devreme sau mai târziu, a răspuns Cedric nepăsător și Dahlia și-a spus că asta ilustra perfect neajunsurile lui ca lider.

Deși în zilele sale de glorie fusese un șerif dinamic, treptat Cedric devenise lent… și ăsta era un fel elegant de-a te exprima. Indolența și automulțumirea, infiltrându-se timp de decade în ocârmuirea și în deciziile lui, îi provocaseră căderea. Nimeni în afara lui Cedric nu era surprins că fusese contestat și înlăturat. Pentru vampirii mai noi singura surpriză era că Cedric fusese numit într-o asemenea poziție.

– Situația n-o să se schimbe, a zis Dahlia.

Cedric urma să devină o sursă de amuzament dacă avea să bântuie întristat în jurul conacului pe durata domniei lui Joaquin.

– Sunt sigură că ai pus ceva bani deoparte cât ai fost în funcție, a adăugat ea, drept încurajare.

În fond, toți vampirii care locuiau în cuib contribuiau la creșterea contului bancar al șerifului lor și la fel procedau și ceilalți vampiri din Rhodes, care trăiau pe cont propriu.

– Nu atât de mulți pe cât ai crede, a replicat Cedric și Dahlia nu și-a putut stăpâni un mic gest de enervare.

Simpatia ei față de fostul șerif se epuizase. S-a retras.

– Melponeus mi-a cerut să stăm de vorbă, a mințit ea.

Cedric a eliberat-o cu o fluturare din mână, o fantomă a amabilității sale de odinioară.

Traversând covorul către grupul de demoni, deloc stânjenită de tocurile ei extrem de înalte, Dahlia a privit înapoi și l-a zărit pe Cedric deschizând ușa dinspre holul ce ducea către bucătărie. A ieșit în același timp cu Taffy și cu Don. Glenda a strigat: „Taffy!“ și i-a urmat.

Apoi Dahlia s-a oprit în fața lui Melponeus, în timp ce semenii demonici ai acestuia se dădeau la o parte din calea ei cu promptitudine. Deși Dahlia era o femeie directă din fire, era în același timp conștientă de propria demnitate și nu i-a plăcut nuanța pofticioasă din zâmbetele pe care i le adresau tovarășii demonului. În mod sigur, Melponeus era și el conștient de asta. După numai o clipă de la începutul conversației, a condus-o pe Dahlia către o zonă pustie.

– Îmi cer scuze pentru prietenii mei, a zis el de îndată.

Dahlia și-a silit fețișoara rigidă să se relaxeze și să pară ceva mai binevoitoare.

– Când văd o femeie fermecătoare ca tine nu-și pot controla reacțiile.

– Și tu poți, pare-se? a replicat Dahlia numai ca să-l pună pe Melponeus în încurcătură.

El o cunoștea însă mai bine decât ar fi crezut, pentru că, după un moment de explicații confuze, a râs. Preț de câteva minute au savurat acest preludiu verbal, apoi au dansat.

– Poate mai târziu… începu Melponeus, fiind însă întrerupt de un țipăt.

Țipetele nu erau ceva cu totul neobișnuit în cuibul vampirilor, dar, întrucât acesta intervenise în mijlocul unei ocazii sociale importante, a atras atenția tuturor. Toate capetele s-au întors către est, în direcția aripii ocupate, la parter, de bucătărie.

– Nu mișcă nimeni, a ordonat Joaquin pentru a stăvili năvala mulțimii spre sursa zgomotului.

Oarecum spre surprinderea Dahliei, toată lumea i-a dat ascultare. Ea găsi că asta era ceva cu adevărat interesant.

Și mai interesant, Joaquin a căutat prin mulțime până când ochii lui i-au întâlnit pe ai ei.

– Dahlia, a zis el într-o engleză cu un ușor accent, ia-l pe Katamori cu tine și află ce s-a întâmplat.

Katamori fusese un soi de polițist cu vreo două secole în urmă.

Dahlia s-a străduit să-și mențină chipul inexpresiv.

– Da, șerifule, a zis ea și i-a făcut semn din cap lui Matsuda Katamori, un vampir ce avea un apartament lângă Mica Japonie.

Katamori, care părea la fel de surprins ca Dahlia văzându-se desemnat, i s-a alăturat imediat. S-au îndreptat iute către ușa holului ce ducea spre bucătăria conacului.

Acesta nu era foarte vast, iar covorul fusese pus ca să amortizeze zgomotele, nu ca să-l înfrumusețeze. Ambii vampiri erau în stare de alertă, înaintând tăcuți prin hol către bucătărie. Ușa batantă era dată de perete.

Când fusese clădit conacul, la începutul secolului XX, constructorul nu și-ar fi putut imagina că bucătăria avea să fie folosită de unii care nu mâncau. Podeaua cu dale albe și uriașele instalații fuseseră menținute, ba chiar modernizate o dată sau de două ori în veacul ce trecuse. Când Cedric cumpărase conacul la un preț de nimic (farmecele jucaseră un rol), lăsase bucătăria ca și cum avea să mai fie nevoie de ea pentru organizarea vreunui banchet. În mod normal, instalațiile din oțel inoxidabil străluceau sub luminile suspendate din tavanul înalt.

Acum oțelul inoxidabil era împroșcat cu roșu. Mirosul sângelui era copleșitor.

Din poziția lor, în pragul ușii, Dahlia și Katamori nu puteau vedea cadavrul din cauza mesei lungi de lemn ce ocupa tot centrul încăperii, dar un cadavru, fără îndoială, exista. Singurul lucru viu de acolo era un semidemon, o fată slăbănoagă pe care Dahlia n-o mai văzuse până atunci. Fata stătea încremenită, foarte aproape de cadavru dacă mirosul Dahliei avea cât de cât acuratețe, și își ținea mâinile ridicate. Deșteaptă.

Dahliei îi plăcea mirosul sângelui, dar, ca orice vampir care nu era pervers, îl prefera proaspăt și provenit dintr-o sursă aflată în viață. Odată ce sângele părăsise de mai mult de două minute un trup viu, își pierdea mare parte din mirosul ațâțător, cel puțin pentru nările Dahliei. Judecând după vibrația delicată a nărilor lui Katamori, și el îi împărtășea simțămintele.

Picioarele fetei erau ascunse de vechea masă de lemn, destinată inițial pentru dejunul personalului și pentru pregătirea mâncării. Dar mirosul de sânge venea de undeva din jurul ei, iar plita strălucitoare

și frigiderul de pe peretele sudic erau împroșcate cu roșu. Fata stătea chiar în fața frigiderului.

Semidemonul a dat să spună ceva, dar Dahlia a ridicat mâna. Fata a închis gura imediat.

– Vreo parte din sângele ăsta e al tău? a întrebat Dahlia.

Fata a clătinat din cap.

Dahlia și Katamori s-au privit. Dahlia nu trebuia să se uite prea sus ca să întâlnească ochii bărbatului. Acesta îi aștepta indicațiile. Ea era vampirul mai vârstnic. I-a plăcut foarte tare această recunoaștere tacită.

– Eu o iau prin dreapta, tu du-te pe partea stângă, a zis ea.

Nu știa prea multe despre Katamori, dar aflase că reputația lui de luptător era aproape la fel de formidabilă ca a ei.

Fără un cuvânt, vampirul japonez cel delicat a început să dea ocol mesei pe partea dinspre nord, cu ochii, urechile și nasul funcționând la maximum. Pe peretele nordic se aflau ferestre imense, acum negre. Efectul era neplăcut, ca și cum noaptea ar fi privit scena din bucătărie, dar Dahlia nu avea de gând să se lase distrasă de spaime nocturne. Ea însăși era una dintre creaturile ce bântuiau prin întuneric.

A înconjurat masa pe partea dinspre sud. Plite și cuptoare, o masă de lucru din oțel inoxidabil, cu oale și tigăi pe un raft dedesubt, un congelator industrial și un frigider ocupau tot peretele. Câțiva pași i-au dezvăluit scena crimei. Fata semidemonică stătea țintuită locului la marginea băltoacei formate de sângele victimei. Dahlia a

examinat tabloul de ansamblu, apoi a început să observe detaliile.

Cadavrul îi aparținea tânărului bărbat ce o enervase, donatorul uman care, când îl văzuse ea ultima dată, se ciondănea cu Don. Beregata bărbatului fusese smulsă. Dahlia văzuse lucruri mult mai rele în îndelungata ei existență, dar această risipă de sânge o irita.

Fata semidemonică nu avea niciun strop de sânge pe ea, cu excepția tenișilor, niște converși roșii, înalți, având acum o nuanță mai întunecată în jurul tălpilor cauciucate. Dahlia a ridicat din sprâncenele negre și fine și a privit spre partea opusă a încăperii.

– Katamori?

– Pe-aici au trecut o mulțime de persoane, i-a răspuns japonezul.

Din răspunsul lui laconic, Dahlia a dedus că nu găsise nimic concret în partea lui de cameră, dar că urmele aveau mirosuri complexe. Era logic. Partea dinspre nord a bucătăriei era drumul cel mai firesc către ușa aflată la celălalt capăt al încăperii lungi. Aceasta dădea într-un vestibul prevăzut cu cârlige destinate impermeabilelor și hainelor de grădinărit. De partea cealaltă a vestibulului, o ușă mai solidă dădea către platforma largă cu care se încheia aleea de serviciu. Toți oamenii care veniseră la începutul serii la conac, ca să doneze, intraseră și ieșiseră pe acolo.

– Deocamdată, te rog, să rămâi unde te afli, i-a zis Dahlia semidemonului, care i-a dat aprobator din cap într-o serie de mișcări scurte.

Deoarece băltoaca de sânge și cadavrul ocupau în întregime podeaua dintre instalațiile de bucătărie și

masă, Dahlia și-a îndoit genunchii și a sărit peste acestea, aterizând ușor de cealaltă parte pe tocurile ei uimitoare.

S-a întâlnit cu Katamori la capătul mesei și, împreună, au privit înapoi, către cadavru. Un șir de urme însângerate se îndepărtau de trup, prea mari pentru a-i aparține fetei semidemonice. Acestea duceau către prima ușă de ieșire, cea care dădea în vestibul. Au examinat împreună. Pe mâner sau pe panourile de sticlă nu erau amprente însângerate. Dahlia s-a aplecat să adulmece mânerul, apoi a ridicat din umeri.

– L-a atins o mână însângerată, dar asta nu ne spune nimic, a zis ea și a deschis ușa.

Katamori s-a încordat, gata de orice.

Vestibulul era gol.

Cei doi vampiri au pătruns în spațiul strâmt al acestuia. Podeaua era acoperită cu un covoraș de cauciuc, iar o banchetă înconjura încăperea. Dedesubtul ei erau depozitate câteva perechi de cizme, unele aflându-se acolo de peste patruzeci de ani. Câteva haine atârnau pe șirul de cârlige montate deasupra banchetei. Cel puțin una dintre haine se afla acolo de două decenii, un palton negru cu o croială complicată și cu un enorm guler de blană.

– Nu cred c-o să se întoarcă cineva după ăsta, a zis Katamori, împungându-l cu degetul.

S-a ridicat un nor de praf. Dahlia a observat că majoritatea cârligelor erau la rândul lor prăfuite. Numai două dintre ele erau strălucitoare, arătând că fuseseră folosite de curând.

Mânerul ușii solide ce dădea spre exterior era curat la prima vedere, iar când Dahlia s-a aplecat să-l adulmece, a simțit numai o adiere de sânge, o urmă ceva mai slabă decât aceea de pe mânerul dinăuntru.

– Pe-aici a plecat, i-a spus ea lui Katamori. Hai să terminăm cu bucătăria și după aia o să dăm raportul.

S-au întors în bucătărie.

Înainte să plece, oamenii își adunaseră farfuriile și paharele pe chiuvetă. Oamenii care leșinau nu făceau bine afacerii, așa că agenția insistase ca vampirii să urmeze exemplul băncii de sânge și să le ofere o gustare. Nimic de găsit aici: victima nu se apropiase de această zonă.

– Ce-avem până acum? a întrebat Katamori.

– E un miros foarte proaspăt de vampir aici, a zis Dahlia. Pe lângă cel al semidemonului, mai miros oameni, un vârcolac și cel puțin doi vampiri.

Vârcolaci. Gura Dahliei a tresărit. Dar, înainte de toate, trebuia să interogheze singura făptură în viață din încăperea aceea cavernoasă.

– Fată-demon, zise ea, explică!

Acum, având un moment în care să examineze toaleta semidemonului, Dahlia a făcut ochii mari. Creatura slăbănoagă, al cărei păr scurt era vopsit în nuanța strălucitoare a lămâii verzi, era îmbrăcată din cap până în picioare într-un Under Armour [5] de culoare neagră. Tenișii ei roșii se băteau cap în cap cu fusta scurtă de culoare lila și cu vesta din piele de căprioară cu garnitură de lână.

– Mă cheamă Diantha, zise fata.

Apoi a început un enunț lung care ar fi putut fi în engleză.

– Oprește-te, i-a cerut Katamori. Sau o să trebuiască să te omor.

Diantha s-a oprit în mijlocul unui cuvânt, cu gura căscată. Dahlia a văzut cât de ascuțiți erau dinții semidemonului și cât de mulți păreau a fi înghesuiți în gura ei mică. Katamori ar fi avut ceva bătaie de cap cu ea și Dahlia s-a pomenit sperând că nu se va ajunge la asta.

– Diantha, eu sunt Dahlia. Numele noastre seamănă, nu-i așa? a zis ea.

Nu mai încercase să liniștească pe cineva de vreun secol sau două și cuvintele au sunat cam stângaci.

– Trebuie să vorbești în așa fel încât să te putem înțelege. Poate că dacă-ți spunem că știm că nu tu ai făcut-o, asta o să te ajute să te calmezi.

– Știu

Katamori cunoștea motivul, dar voia ca Dahlia să-l spună cu voce tare.

– N-are sânge pe ea, cu excepția tenișilor.

Nu s-a obosit să-și coboare vocea. Ochii strălucitori ai Dianthei o urmăreau cu o asemenea concentrare încât și-a dat seama că fata îi putea citi pe buze.

– SuntcurierpentruunchiulmeudinLouisiana, a zis Diantha.

Nu părea să aibă nevoie să respire în timp ce vorbea, dar măcar de data asta vorbise suficient de

rar – la o viteză ceva mai mică decât a luminii – încât vampirii s-o poată înțelege.

– Și ai venit la petrecerea de instalare în funcție pentru că…?

– DemoniidinRhodesfuseserăinvitați, eurămăsesemdupăceadusesem… și restul frazei s-a amestecat într-o încâlceală ininteligibilă.

– Mai încet, a spus Dahlia, având grijă să sune amenințător.

Diantha a scos un suspin sonor, exasperată ca adolescenta ce părea a fi.

– Dat fiind că rămăsesem aici peste noapte, m-au invitat să vin cu ei. Lăsa o pauză aproape vizibilă între un cuvânt și altul. N-aveam altceva mai bun de făcut, așa c-am venit.

– Ai sosit din Louisiana cu un comision și ai venit la conac cu demonii din Rhodes pentru că ei fuseseră invitați.

Diantha a aprobat, cu țepii ei verzi legănându-se aproape comic. Dacă Dahlia n-ar fi văzut cum luptă demonii, poate c-ar fi râs.

– Cum de-ai ajuns în bucătărie? a întrebat Katamori.

Pe parcursul conversației dintre Dahlia și Diantha el ocolise masa, plasându-se în spatele Dianthei. Aceasta se răsucise ușor, astfel încât să-i poată avea pe ambii vampiri în raza vizuală, dat fiind că era încadrată de ei. În ciuda asigurărilor Dahliei, fetei semidemonice nu-i plăcea situația în care se afla. Genunchii i se flexaseră și-și strânsese pumnii, gata de luptă.

Dar când a vorbit, vocea-i era destul de calmă.

– Mă duceam la frigider, a zis Diantha, făcând un efort să vorbească rar. Rămăseserăți fără Sprite și m-am gândit că nu-i nicio problemă dacă verific în frigider să văd dacă mai este. Amsimțitmirosdesânge…

Dahlia a ridicat o mână cu un gest mustrător și Diantha a încetinit:

– Am țipat pentru că am simțit mirosul sângelui când am călcat în el.

– Nu și înainte?

Cele mai multe făpturi supranaturale aveau un miros foarte ascuțit.

– Mirosul de vampir mi-a afectat simțul olfactiv, a mărturisit Diantha.

Dahlia a considerat explicația logică. Deși, firește, ei mirosul de vampir i se părea încântător, i se spusese de mai multe ori că pentru alte ființe supranaturale acesta era copleșitor.

– Sângele mai curgea când ai intrat tu?

Cele mai groase dintre dârele de sânge arterial abia se mai prelingeau pe suprafața strălucitoare a mobilei de bucătărie, iar marginile stropilor răzlețiți, împrăștiați când beregata fusese sfâșiată, începeau să se usuce.

– Puțin, a zis Diantha.

– Mai era altcineva aici? a întrebat Katamori.

Diantha a clătinat din cap.

Cei doi vampiri s-au privit, ridicând întrebător din sprâncene. Dahliei nu-i mai trecea prin cap nicio întrebare. Se părea că nici lui Katamori.

– Diantha, într-o secundă o să te poți mișca.

Dahlia și Katamori s-au apropiat de cadavru, de o parte și de alta.

– Bun, a zis Dahlia. Ieși din băltoaca aia de sânge. Scoate-ți încălțările și lasă-le aici.

Fata semidemonică a urmat întocmai indicațiile Dahliei. S-a cocoțat pe masa de lemn și și-a scos conversii ei roșii. A pus grijuliu tenișii pătați pe podea, unul lângă altul.

– Sărămânsausăplec? a întrebat ea, părând mult mai binedispusă acum că nu mai stătea atât de aproape de cadavru.

Demonii nu mâncau prea des oameni, așa că pentru ea proximitatea trupului neînsuflețit nu fusese plăcută.

– Cred că poți să pleci, a zis Dahlia după ce s-a gândit o clipă. Doar să nu părăsești conacul.

– Măîntorclapetrecere, a spus fata și a făcut întocmai.

Înțelegându-se pe tăcute, cei doi vampiri s-au apucat de treabă. Cu vederea și cu mirosul lor, ambele excelente, nu aveau nevoie de lupe sau de lanterne care să-i ajute să analizeze ceea ce vedeau.

– Donatorii umani au intrat în bucătărie, unde au mâncat și au băut, a început Katamori. I-a condus un vampir.

– Ca de obicei, a zis Dahlia absentă. Și ăla-i un vampir cu care trebuie să stăm de vorbă, pentru că, într-un fel sau altul, omul acesta fie a rămas în urmă, fie s-a ascuns. În mod evident, ghidul ar fi trebuit să fi observat.

– Un vârcolac a trecut pe aici, probabil după deces. Poate mai mult de unul, a continuat Katamori.

Era ghemuit aproape de podea și și-a ridicat spre Dahlia ochii întunecați, concentrați. Coada neagră, împletită, i-a alunecat în față când s-a reîntors să examineze podeaua și el și-a aruncat-o la loc peste umăr.

– E foarte posibil, a zis Dahlia, străduindu-se să vorbească pe un ton neutru. (Orice problemă care avea de-a face cu vârcolacii o implica și pe Taffy.) Cred că ar trebui să-i spunem lui Joaquin că ghidul trebuie să vină încoace, acum sau imediat ce se întoarce.

Katamori a spus „da“, însă pe un ton absent. Dahlia s-a îndreptat către ușa batantă. După cum anticipase, una dintre prietenele lui Joaquin, o brunetă zveltă pe nume Rachel, aștepta în hol. Dahlia i-a explicat ce anume voia și ea a plecat în grabă. Cedric interzisese folosirea telefoanelor mobile în interiorul conacului, iar Joaquin nu abrogase încă această regulă, deși Dahlia auzise că avea de gând s-o facă.

În două minute, Gerhard, ghidul serii, înainta cu pași mari de-a lungul holului, spre Dahlia. După mersul lui, ea și-a dat seama că era furios, în ciuda faptului că zâmbea. Zâmbetul acela fix sclipea la fel de tare ca părul lui scurt, în nuanța blondă a mătăsii de porumb, ce strălucea în lumină ca satinul. Locuia în Rhodes de cincizeci de ani, dar el și Dahlia nu se împrieteniseră.

Dahlia nu avea prea mulți prieteni. Ceea ce n-o deranja.

– Ce vrei să știi? a întrebat-o Gerhard.

Avea un accent german pronunțat, în ciuda anilor petrecuți în State.

– Povestește-mi cum i-ai scos pe oameni din conac, i-a cerut Dahlia. Cum se face că l-ai lăsat pe ăsta în urmă?

Gerhard s-a îmbățoșat.

– Vrei să spui că mi-am neglijat îndatoririle?

– Încerc să aflu ce s-a-ntâmplat aici, a replicat Dahlia nu prea răbdătoare. Felul în care ți-ai îndeplinit îndatoririle nu e treaba mea, ci a lui Joaquin. Omul e-aici. Unde nu trebuia să fie. Cum s-a întâmplat asta?

Gerhard a fost nevoit să-i răspundă.

– Am adunat oamenii pentru plecare. Am venit la bucătărie. Am urmat procedura, arătându-le că le oferim mâncare și băutură. După zece minute le-am spus că era momentul să plece. I-am numărat când au plecat și numărul corespundea.

– Dar uite-l aici, a intervenit Katamori, ridicându-se din poziția sa ghemuită de lângă cadavru. Deci, fie numărătoarea ta a fost incorectă, fie minți, fie un alt om, unul în plus, i-a luat locul. Ce explicație ai pentru asta?

– Niciuna, a zis Gerhard, cu o voce atât de țeapănă de parcă ar fi fost scrobită.

– Du-te la Joaquin și zi-i lui chestia asta, a spus Dahlia, fără nicio urmă de simpatie.

– Bine, bine. Gerhard deveni și mai defensiv. Eu și bărbatul ăsta am avut o înțelegere. L-am lăsat aici pentru că urma să petrecem ceva timp împreună după întoarcerea mea.

– Deși donase deja astă-seară, a zis Dahlia.

– Îl chema Arthur Allthorp. Am mai fost cu el, a spus Gerhard. Putea să suporte mai multe… donații. Îi plăcea.

– Un dependent de colți, a concluzionat Katamori.

Dependenții de colți, fani înfocați ai vampirilor, erau faimoși prin faptul că nu se sinchiseau de limite.

Gerhard a aprobat cu un gest brusc.

Nici Dahlia, nici Katamori nu au comentat faptul că inițial Gerhard îi mințise. Știau la fel de bine ca el avea să plătească pentru asta.

– Era slăbiciunea mea, a recunoscut Gerhard cu violență. Mă bucur c-a murit!

Această neașteptată izbucnire pasională a surprins-o pe Dahlia și l-a scârbit pe Katamori, care l-a lăsat pe Gerhard să vadă asta. Gerhard s-a răsucit pe călcâie, gata să părăsească bucătăria, dar Dahlia a zis:

– La ce oră ai plecat cu oamenii? Era cineva aici cu tipul ăsta, Arthur, când i-ai condus afară pe ceilalți?

Gerhard s-a gândit o clipă.

– I-am invitat către furgonete la zece, pentru că asta era ora fixată de agenția care i-a trimis. Aici nu era nimeni. Dar am auzit niște persoane venind

pe hol cât timp așteptam să iasă ceilalți donatori. Sunt sigur că una dintre ele era Taffy.

Dacă ar fi fost singură, Dahlia ar fi zis ceva neplăcut. În situația actuală, era conștientă de privirea scurtă pe care i-o aruncase Katamori. Toată lumea din cuib știa că Dahlia și Taffy erau prietene, în ciuda regretabilei căsătorii a lui Taffy. Propriul mariaj al Dahliei cu un vârcolac fusese iertat deoarece durase atât de puțin. Dar Taffy dădea semne că avea de gând să-și continue relația cu Don, ba chiar că era fericită cu el, spre uluirea celorlalți vampiri din Rhodes.

– O să trebuiască să-i găsim pe Taffy și pe Don și să le punem câteva întrebări, a zis ea. Gerhard, vrei să-i transmiți tu asta lui Joaquin?

Gerhard a aprobat crispat din cap și s-a năpustit afară pe ușă, împingând-o cu atâta forță încât aceasta s-a bălăngănit enervant încolo și-ncoace în urma lui.

Dahlia și-a întors atenția asupra sângelui sărit pe instalații și a băltoacei de pe podea, încă necoagulate.

– Din experiența mea, i-a zis ea lui Katamori, sângelui îi trebuie cam o oră ca să înceapă să se usuce. Având în vedere că acesta e cleios și ținând cont de temperatura scăzută din încăpere, cred că trupul a zăcut aici cel puțin treizeci de minute.

Katamori s-a arătat de acord. În materie de sânge erau amândoi experți. S-au uitat la ceasul de pe peretele bucătăriei. Era zece și patruzeci și cinci.

– Dacă Gerhard a plecat cu oamenii la ora zece fix… hai să zicem că i-a luat cinci minute să-i determine să-și pună farfuriile pe chiuvetă și să-i scoată pe ușă… atunci Arthur acesta a rămas

singur pe la zece și cinci sau zece și zece. Eu am discutat cu Cedric și apoi am dansat cu Melponeus.

Dahlia încerca să-și dea seama la ce oră se auzise țipătul ce întrerupsese petrecerea.

– Am auzit-o pe Diantha la zece și jumătate, a zis Katamori.

Cu oarecare surprindere, Dahlia a observat că el purta ceas, accesoriu neobișnuit pentru un vampir.

– Și am ajuns aici cam la un minut și jumătate după asta. Investigăm probabil de vreo douăzeci de minute. Deci cineva a intrat în bucătărie între zece și zece și zece și douăzeci și cinci, după cea mai mică marjă.

– Și acest Arthur a murit cu beregata smulsă, a continuat Katamori.

– Da. Deși e posibil să fi fost sugrumat înainte de asta. Fără partea care a fost smulsă e greu de zis.

– E acolo.

Katamori a arătat o grămăjoară sinistră de piele și os, pe jumătate ascunsă sub un scaun.

Dahlia s-a ghemuit ca să examineze bucata aruncată.

– E mutilată atât de tare că nu pot spune dacă a fost strangulat. Bucata asta a fost aruncată, nu consumată.

Katamori a făcut o strâmbătură de dezgust.

– Mă gândeam la mirosul de vârcolac și la ceea ce poate însemna, a spus Dahlia.

Vârcolacii mâncau carne de om, cel puțin când își luau forma de lup.

– Crezi c-am văzut tot ce era de văzut și-am mirosit tot ce era de mirosit? a întrebat Katamori ocolind cu tact subiectul vârcolacului.

– Hai să controlăm buzunarele acestui om, a propus Dahlia și Katamori s-a lăsat pe vine de cealaltă parte a cadavrului.

Dahlia avea degete iuți și ușoare și era meticuloasă. A găsit, împăturit și vârât într-un buzunar aflat pe partea ei, un formular al biroului de donații, conținând un loc de întâlnire și o donație programată pentru acea seară. Așa cum spusese Gerhard, donatorii urmau să fie preluați la ora opt și aduși în același loc la zece.

Dahlia s-a întrebat dacă Gerhard îi ceruse lui Arthur să se asigure că este inclus pe lista donatorilor. Nu putea să fie o coincidență faptul că dependentul favorit al lui Gerhard făcuse parte din grupul de donatori. În ultimii patru ani devenise o obișnuință ca amfitrionii petrecerilor la care erau invitați și vampiri să angajeze donatori de la o agenție înregistrată, astfel încât să fie siguri că toate gustările umane din meniu fuseseră analizate pentru boli ale sângelui și psihoze. Exista o boală pe care vampirii o puteau lua de la oameni (Sino-SIDA), iar donatorii erau verificați să nu aibă planuri ascunse de când un donator din Memphis își adusese un pistol și deschisese focul asupra unor petrecăreți.

Dahlia a deschis portofelul lui Arthur Allthorp și i-a scos cardul de donator, care era perforat în șapte locuri. Cardul era perforat de fiecare dată când agenția îl trimitea undeva. După ce Dahlia a întors cadavrul pentru a-i controla și celălalt buzunar al pantalonilor, Katamori a pipăit picioarele lui

Arthur de sus până jos. Spre surpriza lor, a găsit un cuțit, într-o teacă prinsă de gleznă. Mare neglijență. Ineficiența lui Gerhard era de-acum cât un munte, nu doar cât un mușuroi.

Înțelegându-se tacit din priviri, cei doi s-au ridicat în picioare, întrucât adunaseră toate informațiile ce se puteau obține examinând cadavrul. Au privit de jur împrejurul bucătăriei, căutând vreun indiciu pe care l-ar fi putut rata. Întunericul se uita în continuare înăuntru prin ferestrele mari. Sângele adera, în continuare, umed, pe suprafețele din oțel inoxidabil. Arthur Allthorp, dependent de colți, era, în continuare, mort.

După ce Katamori a blocat ușa dinspre exterior cu zăvorul, el și Dahlia au părăsit bucătăria. Rachel își reluase postul de pe hol și Dahlia i-a cerut să păzească ușa batantă.

– Nu lăsa pe nimeni în bucătărie până nu suntem siguri că nu mai avem nevoie de ea, i-a zis. Nimeni n-o să poată intra de afară.

Rachel a aprobat, cu o expresie concentrată. Încă mai avea ceva de demonstrat ca vampir, și Dahlia era sigură că Rachel avea să se mențină pe poziție în fața oricui ar fi vrut să vadă cadavrul.

În sala de recepții, Joaquin își reluase locul pe scaunul asemănător unui tron rezervat șerifului. Petrecerea sa de instalare în funcție își pierduse antrenul. Atmosfera festivă degenerase într-una de neliniște amestecată cu stânjeneală. Petrecăreții se învârteau anxioși de colo-colo. Demonii și semidemonii formaseră un nod strâns într-un colț, cu Diantha în centrul acestuia, iar membrii Feeriei (o oreadă [6], un spirit al apelor de un soi mai rar și un elf) stăteau pe lângă ei.

Bernie Feldman, ajutorul lui Don, stătea cu ochii ațintiți asupra ușilor franțuzești, cu o expresie de îngrijorare inconfundabilă. Avea o postură ciudată, ca și cum l-ar fi durut stomacul. Dahlia i-a urmărit privirile. Taffy și Don se apropiau, cu ținuta într-o vizibilă neorânduială. Taffy își ducea pantofii în mâna liberă. Cealaltă mână o strângea pe a lui Don și cei doi se priveau cu ceea ce Dahlia ar fi descris drept ochi dulci.

– Dezgustător, a murmurat ea și Katamori a aruncat o privire către fericita pereche.

– Au ieșit prin bucătărie, a zis el. Va trebui să-i interogăm.

– Mai bine să-i dăm mai întâi raportul lui Joaquin.

Cei doi vampiri s-au prezentat în fața noului lor lider. Dahlia și-a înclinat capul, într-un unghi calculat cu grijă. Capul lui Katamori s-a înclinat poate cu un centimetru mai mult decât al ei. Joaquin le-a acceptat salutul și a așteptat să primească raportul. Îi stătea mai bine pe scaunul acela decât lui Cedric. Joaquin era zvelt și înalt, cu un păr negru și fin și cu ochi mari, căprui. Noul șerif nu era vampir de tot atât timp ca Dahlia (numai doi dintre vampirii din Rhodes erau), dar posturile nu le reveneau întotdeauna celor mai vârstnici.

Glenda se apleca peste spătarul scaunului de șerif de parcă a fi noua parteneră de sex a lui Joaquin i-ar fi conferit un statut special. Dahlia a privit-o pe femeia-vampir fără nicio expresie. Antipatia ei față de Glenda s-a transformat dintr-una vagă într-una bine precizată.

– Ce-ați descoperit? a întrebat Joaquin, acordându-le toată atenția celor doi investigatori.

Dahlia a fost încântată de acest semn de respect.

– Numele omului era Arthur Allthorp. Era unul dintre favoriții lui Gerhard. Dahlia îl observase deja pe vampirul cel blond, care încerca să aibă un aer stoic, dar nu reușea decât să arate posomorât. Gerhard i-a permis lui Arthur Allthorp să rămână în bucătărie cât timp i-a dus pe ceilalți donatori la punctul de adunare. Văd că ți-a spus deja.

Gerhard era încadrat de Troy și de Hazel, vampirii pe care Joaquin îi numise executanții săi.

– În plus, a zis Katamori, am găsit un cuțit prins de glezna omului.

Încă un cui în sicriul lui Gerhard, poate chiar la propriu.

– A murit foarte rapid, cu beregata smulsă, a continuat Dahlia. Știm că moartea sa a survenit într-un interval de un sfert de oră, plus-minus un minut-două, între zece și zece și zece și douăzeci și cinci.

– Prin bucătărie au trecut, în preajma orei morții, donatorii umani, Gerhard, un alt vampir sau poate doi pe care nu-i pot identifica și cel puțin un vârcolac, a spus Katamori.

Toate privirile s-au întors către Don și către Bernie, care șușotea furios la urechea lui Don. Don avea un aer șocat și sumbru. Taffy era singurul vampir ce se afla în preajma lor și și-a luat soțul de braț. El a bătut-o pe mână, arătând că-i apreciază sprijinul. Bernie stătea de cealaltă parte a lui Don, având pe chip o expresie pe care Dahlia o mai văzuse. Una care spunea: „Sunt gata să mor, dar aș prefera să nu fie cazul“.

– Nu cred că are vreo importanță pentru tine, Joaquin, dar n-am făcut-o eu, a zis Don cu vocea sa profundă. Nu-mi pot imagina ce motiv aș fi avut să-l omor pe bietul fraier, deși poate pe tine nu te preocupă motivația.

Dacă Dahlia ar fi avut când s-o facă, l-ar fi avertizat pe Don că nu era momentul potrivit pentru sarcasm.

– Eu și Don am trecut, într-adevăr, prin bucătărie, a intervenit Taffy. Dar eram în drum spre grădină, să stăm de vorbă.

– Despre ce? a întrebat Glenda.

– Erai chiar în ceafa noastră, deci probabil că știi deja. Dar eu nu-ți dau socoteală ție, a zis Taffy cu o strălucire bătăioasă în ochi.

– Un vampir care-și petrece timpul cu vârcolacii s-a degradat și nu mai are niciun statut în cadrul cuibului, a spus Glenda, ridicându-se și îndepărtându-se cu un pas de scaunul șerifului.

Dahlia a intrat imediat în alertă. Dacă i-ar fi permis lui Taffy s-o atace pe Glenda, Don ar fi intervenit și toată situația s-ar fi complicat în mod inutil. Când Glenda a făcut încă un pas înspre Taffy, Dahlia era pregătită. A sărit, lovind cu piciorul cât de tare a putut, și Glenda a zburat prin aer cu frumoasa ei rochie strâmtă fâlfâind în jurul ei, în timp ce Dahlia a aterizat cu grație și s-a răsucit ca să se asigure că Glenda era la podea. Coastele Glendei au trosnit audibil când aceasta s-a izbit de perete. A alunecat, prăbușindu-se pe covor însângerată și scâncind.

Joaquin nu s-a clintit, dar ochii săi aruncau fulgere. Din poziția lor, încadrându-l pe Gerhard, Troy și Hazel au mârâit. A urmat un lung moment

tensionat, toate privirile fiind ațintite asupra Dahliei.

– Îmi cer scuze pentru pedeapsa preventivă pe care i-am aplicat-o Glendei, Joaquin, a zis ea calmă. Am acționat fără acordul tău, dar m-a înfuriat obrăznicia ei. Nu are dreptul să facă asemenea judecăți cu tine de față. Numai tu ai dreptul să stabilești cine aparține comunității noastre și cine nu. Glenda a dat dovadă de o impardonabilă lipsă de respect.

Joaquin a clipit.

– Interesantă interpretare a cuvintelor Glendei, a zis el.

Nimeni nu s-a dus s-o ajute pe femeia-vampir prăbușită. Poate se temeau că, dacă ar fi făcut-o, Dahlia i-ar fi considerat dușmani.

– A fost obraznică, a spus Joaquin după o clipă de gândire și cei din încăpere s-au relaxat.

Dahlia își dădea seama că multor vampiri le-ar fi plăcut s-o vadă vătămând-o și mai rău pe Glenda, dar ea una subliniase ceea ce voia și întrerupsese acuzațiile Glendei.

– Știți cine au fost ceilalți vampiri care au trecut prin bucătărie în momentul crucial? a continuat Joaquin.

– Unul a fost Cedric, a zis ea. Îi cunosc mirosul mult prea bine ca să-l confund. Și am văzut-o pe Glenda ieșind din cameră după Taffy, Don, Bernie și Cedric, dar nu sunt sigură dacă a intrat sau nu în bucătărie.

Joaquin și-a ridicat surprins sprâncenele groase. Și-a privit predecesorul.

– Am trecut prin bucătărie, a zis Cedric. Stătea sprijinit de un perete. Eram imediat în urma lui Taffy și a vârcolacului ei, dar Glenda a ieșit afară înaintea mea, nu după. Voiam să vorbesc cu ea.

– De ce? a întrebat Joaquin.

S-a uitat la Cedric, a cărui vestă cu ornamente albastre se adunase în cute deasupra mijlocului. Până și cizmele lui Cedric erau zgâriate, în timp ce mocasinii lui Joaquin străluceau ca oglinda. Contrastul nici că putea fi mai dureros: Cedric, bătrânul somn, Joaquin, baracuda cea zveltă.

De cealaltă parte a camerei, Glenda a gemut, îngenuncheată, chinuindu-se să se ridice în picioare. Foarte discret, un vampir s-a apropiat de ea, permițându-i să bea din sângele lui. Dahlia a observat că acesta arbora un aer cât mai neutru, ca și cum brațul său ar fi nimerit pur și simplu din întâmplare în dreptul gurii Glendei, dându-i posibilitatea să ia o înghițitură vindecătoare. Își ținea până și ochii în podea, astfel ca Dahlia să nu-i întâlnească privirea. Ea a zâmbit în sinea sa. Era bine să i se știe de frică.

– De ce?! a zis Cedric. Pentru că voiam să ies afară și-am sperat că ea o să se plimbe cu mine, de dragul vremurilor de altădată. Pentru că, în caz că nu te-ai gândit, e o seară foarte neplăcută pentru mine și-aveam nevoie de puțină prietenie.

Demonii au părut amuzați, vârcolacii stânjeniți, iar vampirii s-au uitat, cu toții, în altă parte. Recunoașterea sinceră a unei slăbiciuni nu era în stilul vampirilor. Numai Dahlia era îngândurată.

– Taffy, ce s-a-ntâmplat în grădină? a întrebat Joaquin.

Taffy a înclinat din cap înspre el.

– Firește că voi răspunde, dacă mi-o cere șeriful meu, a spus ea cu grație, întărind mesajul Dahliei. Am discutat cu Bernie, ajutorul soțului meu, despre lipsa de politețe de care a dat dovadă față de unul dintre demoni. A indicat-o din cap pe Diantha. Bernie a fost… cam nepoliticos… și a făcut glume despre felul în care vorbește ea. Don a considerat că e cazul să-i dea lui Bernie o lecție de diplomație. După cum poți vedea, Don și-a impus punctul de vedere.

Acum că pericolul trecuse, Bernie își reluase poziția cocoșată. În mod clar se simțea inconfortabil. A clătinat din cap a aprobare, s-a îndreptat și a tresărit.

– Da, șeful meu m-a corectat, a zis el.

– Fiind în grădină, a continuat Taffy, ne-am amintit că acela a fost locul nunții noastre și am sărbătorit în mod adecvat.

I-a aruncat lui Joaquin un zâmbet strălucitor, mulțumită de felul diplomatic în care se exprimase. Taffy nu fusese nicicând subtilă.

Don i-a zâmbit și i-a cuprins umerii cu brațul.

– Am sărbătorit de minune în dosul tufișurilor, a zis el. Chiar dacă vremea era mai rece decât o țâță de vrăjitoare.

Unica vrăjitoare prezentă a deschis gura să protesteze, dar Dahlia și-a răsucit capul în direcția ei, aruncându-i o privire sugestivă. Gura vrăjitoarei s-a închis pe loc.

– Dar toate astea nu sunt o dovadă că omul acela nu a murit de mâna ta, a zis Joaquin pe un ton foarte rezonabil.

– N-avem nicio picătură de sânge pe noi, șerifule, a replicat Taffy, ridicându-și brațele ca și cum ar fi cerut să fie controlată. Când Don i-a dat lui Bernie lecții de etichetă, nu i-a dat sângele. Soțul meu știe că mirosul de sânge poate fi supărător date fiind sensibilitățile vampirilor.

– Criminalul ar trebui să fie stropit cu sânge? a întrebat-o Joaquin pe Dahlia. Tu ai văzut rana.

– Îl las pe Katamori să răspundă, a replicat Dahlia. Se știe că eu și Taffy suntem prietene.

– Un vampir mișcându-se cu toată viteza, unul care a ucis în felul ăsta de mai multe ori, ar putea să evite sângele, a zis Katamori. Oricine altcineva ar fi trebuit să-și schimbe hainele. S-a îndreptat către cuplu și i-a examinat amănunțit. Nu văd și nu miros nicio urmă de sânge la Taffy și la Don.

Umerii Dahliei s-au detensionat ușor.

Gerhard a zis iute:

– Eu o să miros a sânge pentru că am luat de la un donator în seara asta.

Era rândul Dahliei să treacă la treabă și ea l-a examinat pe Gerhard din cap până în picioare. S-a îndreptat și i-a spus lui Joaquin:

– Are un ușor miros de sânge și o picătură de sânge pe guler, dar nimic ieșit din comun.

– Poți să mă examinezi, Katamori, a intervenit Cedric, deși nimeni nu propusese așa ceva.

Katamori i-a aruncat o privire lui Joaquin și, neprimind niciun semnal în sens contrar, s-a îndreptat către Cedric. Dahlia știa că avea să-l

examineze conștiincios. Japonezul nu ținuse niciodată la Cedric.

– Nu găsesc nimic pe hainele lui Cedric, a zis Katamori. Deși are un ușor miros de sânge.

Cedric a ridicat din umeri.

– M-am servit de la donatori, a replicat el.

Cineva a bătut cu putere la ușa de la intrarea conacului.

Dahlia s-a uitat la ceasul de pe perete, ca măsură de precauție. Se făcuse unsprezece și un sfert. Arthur Allthorp era mort de circa o oră. Ușierul din acea seară, un tânăr vampir pe nume Melvin, a intrat în sala de recepții atât de iute încât a alunecat pe parchet.

– Șerifule, a venit poliția! i-a spus el lui Joaquin. Susțin că au fost informați că s-ar găsi un cadavru în clădire.

– Cât timp poți să-i ții pe loc? a răspuns scurt Joaquin.

– Zece minute, a răspuns Melvin.

– O să ne folosească, a replicat Joaquin. Du-te!

Melvin a pornit încet înapoi de-a lungul galeriei ce ducea către ușa din față. Își privea ceasul.

– Eu și Katamori o să ne descotorosim de cadavru, a zis Dahlia și amândoi s-au pus în mișcare cu viteza maximă.

Trecând pe lângă Rachel, care încă păzea ușa batantă, Dahlia i-a ordonat:

– Echipa de curățenie, imediat!

Rachel s-a mișcat atât de iute că aproape nici nu a fost văzută dispărând și Dahlia a auzit-o strigând câteva nume în sala de recepții.

Nu era pentru prima oară când un cadavru trebuia îndepărtat cât mai iute din conac.

În timp ce Katamori descuia ușa vestibulului, Dahlia a scos din dulapul cu pânzeturi o față de masă veche. Împreună, cei doi vampiri au înfășurat cadavrul în olanda îngălbenită, pentru a preveni dârele de sânge. Dahlia l-a luat de picioare, iar Katamori, de umeri. Tocmai scoteau cadavrul din bucătărie când echipa de curățenie a dat buzna înăuntru prin ușa batantă. În mod convenabil, toate produsele de curățenie erau ținute în bucătărie și, în timp ce Katamori și Dahlia își cărau povara prin vestibul și apoi pe ușa din spate, ea i-a văzut pe vampirii de serviciu deschizând dulapurile, scoțând înălbitorul și acționând robinetele chiuvetelor în timp ce alții aduceau mopurile.

Mortul fusese un ins înalt și solid. Întrucât diferența de înălțime dintre Katamori și Dahlia nu era foarte mare, puteau repartiza povara în mod egal și amândoi erau extrem de puternici, așa că greutatea lui Arthur Allthorp nu era o problemă. Mărimea lui însă era. I-au transportat cadavrul prin grădina amenajată, până la uriașa fântână arteziană ce susura în mijlocul unui bazin adânc până la genunchi. Statuia din centrul fântânii reprezenta o femeie într-o robă lungă. Ținea un urcior înclinat, din care apa curgea în bazin. Ajunși lângă fântână, au lăsat jos trupul neînsuflețit, pe partea opusă casei. Dahlia s-a cocoțat dintr-un salt pe buza largă a bazinului și s-a înclinat periculos pentru a căuta o cheie în cutele robei statuii. Nu se afla în pliul ce o ascundea de obicei și, pentru o clipă, ea a simțit un șoc teribil, până când a descoperit muchia metalică în cuta aflată imediat dedesubt. Toți

vampirii din casă cunoșteau locația cheii și o dată sau de două ori aceasta fusese amplasată greșit. Cu un imens sentiment de ușurare, Dahlia a sărit jos, cu hainele puțin ude.

S-a lăsat pe vine și a introdus cheia în broasca unui panou larg aflat la baza fântânii. Acesta arăta ca și cum ar fi fost proiectat pentru a permite accesul la țevărie și la mecanismul fântânii, dar vampirii îl concepuseră în alt scop. Deși acest cadavru era ceva mai mare decât majoritatea celor ascunse aici înaintea sa și deși gaura era parțial acoperită, trebuia să-l facă să încapă. Dahlia s-a văzut nevoită să se târască înăuntru și să tragă de cadavru, în timp ce Katamori a rămas afară ca să-i îndese picioarele. Apoi Dahlia s-a târat peste trup ca să iasă, șifonându-și și mai tare hainele și pătându-se de sânge.

De acum, ea și Katamori auzeau polițiștii dând buzna prin conac.

– Nu se poate să mă găsească așa, a zis ea dezgustată, examinându-și rochia.

– Atunci scoate-o, a replicat Katamori ținând deschis panoul de întreținere. Am o idee.

Când polițiștii au ieșit să controleze grădina, i-au găsit pe Katamori și pe Dahlia giugiulindu-se în fântână, goi-pușcă. Priveliștea îi încremeni locului. Nu numai că era toamnă și frig, dar, în grădina luminată de lună, Dahlia era albă ca marmura.

– Din cap până-n picioare, a zis unul dintre polițiști uluit. Și el abia dacă-i cu o nuanță mai închis.

– Vreți să discutați cu noi? a întrebat Dahlia ca și cum de-abia atunci le-ar fi remarcat prezența.

Katamori, aflat în spatele ei, a cuprins-o cu brațele.

– Sper că nu, a zis el. Avem altele de făcut.

– Nu prea l-a afectat frigul, a spus Polițistul Doi.

Încerca să nu se uite la vampiri, dar privirea i se tot strecura înspre ei. Dahlia simțea cum Katamori se zgâlțâia de râs. Oamenii erau atât de caraghioși când venea vorba despre nuditate.

– Nu, nu, voi doi sunteți OK. Nu-i niciun corp în bazinul ăla? a întrebat Polițistul Unu cu un zâmbet larg.

– Numai ale noastre, a răspuns Dahlia, încercând să-și moduleze vocea ca un tors.

A făcut o treabă credibilă.

– Probabil o farsă telefonică, a concluzionat Polițistul Unu. Scuze că v-am întrerupt distracția. Am fi ajuns de acu' douăzeci de minute dacă n-ar fi fost un accident pe rampa noastră de ieșire.

Informația era interesantă, dar trebuia să continue să-și joace rolurile.

– Nu ne deranjați deloc, a zis Katamori, înclinându-și capul și sărutând-o pe Dahlia pe gât.

– Hai să căutăm prin tufișuri, a spus Polițistul Doi scandalizat și cei doi au început să cerceteze conștiincios cărările și să dea deoparte tufele, încercând să nu privească activitatea din bazinul fântânii în timp ce verificau toate locurile unde ar fi putut fi ascuns un cadavru.

Cu excepția locului unde se afla acesta.

Dar se mișcau încet, pentru că se tot uitau înapoi la Dahlia și Katamori, a căror giugiuleală progresase

de la cald la fierbinte și apoi la incendiar.

– O, Dumnezeule, a zis Polițistul Unu. Ăia chiar…

– Știai cât de repede se pot mișca? a murmurat Polițistul Doi. I se zgâlțâie sânii ca niște maracas!

Când cei doi au făcut cale întoarsă către ușile franțuzești ale conacului, cei doi vampiri erau așezați pe marginea fântânii, picioarele lui Katamori ascunzând panoul de mentenanță în timp ce Dahlia îi ședea în poală. Amândoi aveau un aer satisfăcut și șușoteau ca doi îndrăgostiți.

– Mă simt mult mai înviorată, spunea ea. Ce idee bună ai avut, Katamori!

– Mi-a făcut plăcere. Sper s-o mai facem și altă dată. Chiar și aici. Poate fără public, data viitoare. Câți polițiști stăteau înșirați înăuntru și se uitau?

– Cel puțin cinci, plus ăștia doi de-afară. Ai văzut ce-am găsit în ascunzătoare?

– Da, am văzut. Joaquin o să fie mulțumit de noi. În mod cert, oamenii o să plece cât de curând. Cred că le-am distras atenția de minune. Mulțumesc!

– A, a fost plăcerea mea, a zis Dahlia sinceră.

În jumătate de oră, Joaquin însuși a venit în grădină să-i anunțe că polițiștii plecaseră. A fost doar puțin surprins să-i găsească goi.

– Mă bucur că v-ați simțit bine împreună, a zis el. A fost vreo problemă cu ascunderea cadavrului?

– Hai să-ți arăt ce-am găsit dedesubtul fântânii când am deschis-o, a replicat Dahlia și a desfăcut din nou panoul, scoțând afară o boccea de haine.

Nu erau veșmintele ei sau ale lui Katamori. A scuturat hainele și le-a ridicat, arătându-i-le lui Joaquin. Un timp, acesta a rămas tăcut.

– Bun, a zis el. Ne-am lămurit atunci. Aduceți-le înăuntru când sunteți gata. Mai târziu în noaptea asta o să-i trimit pe Troy și pe Hazel să se descotorosească de-a binelea de cadavru. Regret întreaga poveste.

Dahliei i s-a părut că noul șerif era sincer. Acesta s-a întors și s-a îndreptat spre conac.

Cei doi și-au tras hainele pe ei, deși Dahliei nu-i făcea plăcere să-și reîmbrace rochia murdară. Fusese un pariu riscant să-și lase hainele grămadă lângă fântână, dar fusese tușa potrivită. Katamori și Dahlia și-au verificat reciproc ținuta ca să se asigure că erau în ordine. Ea i-a aranjat mai bine cămașa în pantaloni, iar el i-a încheiat pantofii cu tocuri înalte. L-au urmat pe Joaquin în casă prin ușile franțuzești strălucitor luminate.

Mulțimea se împuținase.

– Unde sunt demonii? a întrebat-o Dahlia pe Taffy, care stătea alături de Don pe o sofa pentru două persoane.

– Au plecat odată cu polițiștii, a răspuns aceasta, trecându-și degetele prin coama ei bogată. Au fost deștepți și-au șters-o la momentul oportun.

– Nu-i nimic rău în asta, i-a zis Dahlia prietenei sale. Diantha a fost singura implicată și știm că nu ea a făcut-o.

– Lui Melponeus părea să-i pară rău că pleacă fără să te mai vadă, a zis Taffy insinuantă. S-a uitat nițeluș pe fereastră când a văzut că polițiștii erau atât de interesați de grădină.

– Cred că asta i-a trezit niște amintiri foarte plăcute.

– L-ai avut pe demonul ăla?

Katamori era intrigat.

– Da, a răspuns Dahlia. Căldura și textura pielii au făcut experiența să fie foarte interesantă. Firește, nici nu se compară cu tine.

Când era cazul, Dahlia putea fi politicoasă.

Joaquin și bodyguarzii săi așteptau ca Dahlia și Katamori să-și prezinte concluziile. Când aceștia și-au făcut apariția, toți vampirii din Rhodes s-au apropiat. Joaquin, care își reluase locul pe scaunul său masiv, aștepta impasibil să le audă raportul. Cedric bea în continuare Red Stuff și părea și mai nefericit, iar Glenda, complet vindecată, se încrunta la Dahlia. Dar și ei li se alăturară celorlalți. Până și Don și ajutorul lui s-au ridicat să se alăture grupului odată cu Taffy.

– A fost o strategie excelentă pentru a distrage atenția poliției, a zis Joaquin. Acum spuneți-ne ce-ați descoperit.

– Am găsit o boccea de haine pline de sânge ascunsă la baza fântânii, a început Dahlia și un murmur s-a răspândit prin mulțime. Dacă n-ar fi trebuit să ascundem cadavrul, dacă n-ar fi chemat cineva poliția, probabil că nu le-am fi găsit niciodată. Dat fiind că ucigașul lui Arthur Allthorp a fost cel care a chemat poliția, în speranța că va face probleme întregului cuib, am putea spune că și-a tăiat singur beregata.

Joaquin a ridicat grămada de haine însângerate. Mirosul era acum foarte puternic și vârcolacii și-au retras buza superioară, rânjind a neplăcere. Până și

ei preferau sângele proaspăt. Cu un anumit dramatism, Joaquin a desfăcut hainele una câte una.

– Cedric, cred că astea-ți aparțin, a zis el.

– Nu-i adevărat, a răspuns acesta calm. Și-a trecut o mână pe piept. Cineva încearcă să dea vina pe mine. În astea am fost îmbrăcat toată seara.

– Nu e adevărat, l-a contrazis Dahlia. La începutul serii, florile de pe vesta ta erau aurii. După moartea acelui om, florile erau albastre.

Aproape că-i părea rău s-o spună, dar, din ranchiună, Cedric fusese cât pe ce să condamne întregul cuib la ore petrecute la secția de poliție, zile de presă negativă și sfârșitul regimului lui Joaquin chiar înainte de-a începe.

– Hainele pe care le ai pe tine acum sunt cele pe care le porți când lucrezi în grădină și pe care le ții atârnate într-un cui afară. Inclusiv cizmele.

Toți și-au îndreptat privirile către cizmele zgâriate ale lui Cedric. În mod cert nu erau genul de încălțăminte pe care cineva ar fi ales-o pentru o recepție, nici măcar el.

Preț de o clipă, în ochii albaștri ai lui Cedric a sclipit teama. Numai preț de o clipă. Apoi s-a năpustit asupra Dahliei, un țipăt sălbatic țâșnindu-i de pe buze.

De vreo două secunde, ea se aștepta la asta. A făcut un pas la stânga, atât de iute că era greu de văzut, a apucat brațul drept al lui Cedric când acesta a trecut pe lângă ea, l-a răsucit în sus într-un unghi dureros și, la auzul țipătului lui, i-a prins capul și i l-a răsucit.

Capul lui Cedric s-a desprins de trup.

A urmat o clipă de tăcere.

– Îmi pare rău, i-a zis ea lui Joaquin. N-am vrut să-l decapitez. Mizeria…

– O să se descompună și-o să-l îndepărtăm cu aspiratorul, a replicat Joaquin, reușind să pară calm.

Înaintea ascensiunii sale în postura de șerif, Joaquin se ocupase de îndepărtarea cadavrelor, și-a amintit Dahlia.

– Dacă pata de pe covor nu iese, o să cumpărăm altul.

Cedric n-ar fi zis niciodată așa ceva și Dahlia s-a înseninat.

– Mulțumesc, șerifule. Era cât pe ce să mă ia prin surprindere, a zis ea și aproape că nu i-a venit să creadă ce spunea.

Poate că avea să-i lipsească Cedric mai mult decât credea.

– Când oamenii se năpustesc asupra unui polițist ca să fie împușcați se cheamă „sinucidere de mâna polițistului“. Katamori s-a înclinat înaintea noii lui prietene. O să numim asta „moarte de mâna Dahliei“, a încheiat el galant.

UMBRA SÂNGERÂNDĂ

JOE R. LANSDALE

Farmecul muzicii poate îmblânzi şi-o inimă sălbatică, dar, după cum va afla nenorocosul detectiv din povestea ce urmează, unele farmece pot deschide uşi – inclusiv unele către locuri unde nimeni n-ar trebui să se aventureze.

Prolificul scriitor texan Joe R. Lansdale a câştigat Premiul Edgar, British Fantasy Award, American Horror Award, American Mystery Award, International Crime Writer's Award şi opt premii Bram Stoker. Mai cunoscut pentru thrillerele sale horror The Nightrunners, Bubba Ho-Tep, The Bottoms, The God of the Razor *şi* The Drive-In, *este, de asemenea, autorul popularei serii de romane poliţiste avându-i ca protagonişti pe Hap Collins şi Leonard Pine* – Savage Season, Mucho Mojo, The Two-Bear Mambo, Bad Chili, Rumble Tumble, Captains Outrageous – *al unor romane western precum* Texas Night Rider *şi* Blooddance *şi al unor romane hibride inclasificabile precum* Zeppelins West, The Magic Wagon *şi* Flaming London. *A mai scris romanele* The Big Blow, Sunset and Sawdust, Dead in the West, Act of Love, Freezer Burn, Waltz of Shadows, The Drive-In 2: Not Just One of Them Sequels *şi* Leather Maiden. *A contribuit cu romane în cadrul unor serii ca* BATMAN *şi* TARZAN. *Numeroasele lui povestiri au fost reunite în volumele* By Bizarre Hands, Tight Little Stitches in a Dead Man's Back, The Shadows Kith and Kin,The Long Ones, Stories by Mama Lansdale's

Youngest Boy, Bestsellers Guaranteed, On the Far Side of the Cadillac Desert with the Dead Folks, Electric Gumbo, Writer of the Purple Rage, A Fist Full of Stories, Bumper Crop, The Good, the Bad, and the Indifferent, For a Few Stories More, Mad Dog Summer And Other Stories, The King and Other Stories *și* High Cotton: Selected Stories of Joe R. Lansdale. *Este editorul antologiilor* The Best of the West, Retro Pulp Tales, Son of Retro Pulp Tales *(împreună cu fiul său, Keith Lansdale),* Razored Saddles *(alături de Pat LoBrutto),* Dark at Heart: All New Tales of Dark Suspense *(cu soția sa, Karen Lansdale),* The Horror Hall of Fame: The Stoker Winners *și antologia comemorativă Robert E. Howard* Cross Plains Universe *(cu Scott A. Cupp). O antologie-tribut dedicată lui Lansdale este* Lords of the Razor. *Recent i-au fost publicate o nouă colecție,* Deadman's Road, *omnibusul* Flaming Zeppelins: The Adventures of Ned the Seal *și, ca editor, antologia* Crucified Dreams. *Trăiește alături de familia sa în Nacogdoches, Texas.*

În noaptea aceea eram într-o speluncă numită Lumina Albastră, terminând niște coaste la grătar și ascultând blues, când a intrat Alma May. Și ea arăta bine. Avea o rochie care-i venea ca turnată, așa cum ar trebui să stea rochiile pe orice femeie din lumea asta. Purta o micuță pălărie turtită, ce se înclina pe-o parte ca o farfurie dezechilibrată pe palma unui chelner. Pantofii ei cu tocuri înalte îi făceau picioarele s-arate cambrate și mișto de tot.

Nu era cine știe ce lumină în bomba aia, ceea ce-i unul dintre farmecele ei. Asta ajută uneori un bărbat sau o femeie s-o scoată la capăt într-un fel care la lumina zilei n-ar fi posibil, dar o cunoșteam

suficient de bine pe Alma May ca să știu că lumina nu conta. Ar fi arătat bine și îmbrăcată într-un sac și c-o pălărie de hârtie.

Era pe chipul ei o expresie care m-a făcut să înțeleg imediat că era îngrijorată, că lucrurile nu erau cum trebuie. Trăgea cu ochiul în stânga și-n dreapta, de parcă s-ar fi aflat într-un oraș mare, încercând să traverseze o stradă aglomerată fără să fie lovită de vreo mașină.

Mi-am luat sticla de bere, m-am ridicat de la masă și m-am dus la ea.

Atunci am înțeles de ce se uita atât de cercetător în jur.

– Pe tine te căutam, Richard, mi-a zis ea.

– Să zicem că mă căutai, i-am spus. Ei, uite că m-ai găsit.

Felul în care s-a uitat la mine a făcut să mi se șteargă zâmbetul de pe față.

– S-a întâmplat ceva, Alma May?

– Se poate. Nu știu. Dar trebuie să stau de vorbă cu cineva. M-am gândit c-o să fii aici și mă întrebam dacă nu vrei să vii la mine.

– Când?

– Acum.

– Bine.

– Dar să nu-ți bagi cine știe ce năzbâtii în cap, a zis ea. Nu e ca pe timpuri. Am nevoie de ajutorul tău și trebuie să știu dacă pot conta pe tine.

– Păi, îmi cam plăceau năzbâtiile pe care le făceam noi, dar e bine și-așa, suntem prieteni. E în regulă.

– Am sperat c-așa o să zici.

– Ai mașină? am întrebat.

Ea a clătinat din cap.

– Nu. M-a adus un prieten.

„Prieten?“ m-am întrebat eu. Sigur că da.

– Bine atunci, am spus, hai să ne luăm tălpășița.

Ai putea zice, cred, că-i păcat că Alma May își câștigă traiul făcând trotuarul, dar când tu ești ăla care plătește și te numeri printre clienții ei mulțumiți gândești altfel. Cel puțin pe moment. Mai târziu te simți vinovat. Cam ca și cum te-ai fi pișat pe *Mona Lis*a. Căci gagica aia era o femeie frumoasă, cu pielea cafenie, care ar fi meritat cu totul altceva decât o mie de călăreli pentru doar atâția bani cât să cumpere ceva de-ale gurii și să-și facă o cafea dimineața. Merita ceva bun. Ar fi trebuit să-și găsească un bărbat cu o slujbă regulată, care s-o trateze frumos și pe care să-l fi luat de soț.

Dar lucrurile nu s-au întâmplat așa. Între noi doi a fost ceva cândva și n-a fost vorba numai de afaceri, de bani trecând dintr-o mână într-alta după ce ea mă făcea să mă simt bine. Nu, fusese mai mult de-atât, dar nu reușiserăm să facem treaba să meargă. Ea trăia în lumea aia și nu știa cum s-o părăsească. Iar dacă merita ceva mai bun, ăla sigur nu eram eu. Eu n-aveam decât două costume elegante, niște pantofi în două culori, o pălărie și un pistol automat de calibru .45 ca acelea folosite în război acum câțiva ani.

Alma May se luase nițel și de droguri și, deși se lăsase, asta o făcuse să cadă și mai jos. Din câte credeam eu, n-avea să mai iasă niciodată din gaura aia, și de-acu' asta nu mai avea legătură cu drogurile. Avea legătură cu timpul. Din când în când ți se deschide o fereastră și, dacă nu te strecori prin ea, se închide. Eu știu. Fereastra mea s-a închis cu ceva timp în urmă. Asta m-a făcut să fiu în permanență supărat.

Eram amândoi în Chevroletul meu, o mașină veche de șase ani, modelul din '48. O aranjasem puțin câte puțin: cauciucuri noi, parbriz nou, huse drăguțe și-așa mai departe. Era strălucitoare și specială.

Înaintam, obținând un timp bun pe autostradă, cu luminile farurilor gonind pe ciment și făcând ploaia recentă din rigolă să strălucească precum genunchii unor vechi pantaloni de stofă.

– De ce-ai nevoie de mine? am întrebat-o.

– E cam complicat, a spus ea.

– De ce de mine?

– Nu știu… Te-ai purtat întotdeauna frumos cu mine și odată a fost ceva între noi.

– A fost, am zis eu.

– Ce s-a întâmplat?

Am ridicat din umeri.

– N-a mai mers.

– Așa-i, nu? Uneori îmi doresc să fi mers.

– Uneori și eu îmi doresc o grămadă de chestii, am zis eu.

Ea s-a rezemat de spătar, și-a deschis geanta, a scos o țigară și și-a aprins-o, apoi a coborât fereastra. Își amintise că nu-mi plăcea fumul de țigară. Niciodată n-am fumat. Îți scurtează respirația și pute și-ți face și gura să duhnească. Nu puteam să sufăr să-mi intre mirosul ăla în haine.

– Tu ești singurul căruia pot să-i povestesc, a zis ea. Singurul care m-ar asculta și nu s-ar gândi că mi-am băgat acul în venă. Știi ce zic, nu?

– Sigur, iubito, știu.

– Ți se pare că vorbesc ca și cum aș fi făcut prostii?

– Noo. Pari în regulă. Adică vorbești cam ciudat, dar nu ca și cum n-ai fi în toate mințile.

– Beată?

– Nup. Ca și cum ai fi avut un vis urât și ai vrea să-l povestești cuiva.

– Asta-i mai pe-aproape, a zis ea. Nu despre asta-i vorba, dar e mai aproape decât orice chestie despre droguri sau whisky sau vin.

Locuința Almei May se află la periferia orașului. E singurul lucru ca lumea pe care l-a obținut de la viață. Nu e un conac. E micuță, dar e intimă, strălucitoare în plină zi, vopsită toată într-un galben-canar și cu decorațiuni albastru-închis. N-arată rău la lumina lunii.

Alma May nu lucra cu un pește. Nu-i trebuia. Era cunoscută în tot orașul. Avea clienții ei. Toți erau siguri, îmi zisese ea odată. Cam o treime dintre ei erau tipi albi din partea bună a orașului, din zona cumsecade a Tyler Town. Pe lângă ei mai avea o mamă răposată, un tată fugar și un frate, Tootie,

căruia-i plăcea să călătorească de colo-colo, să cânte blues și să tragă la măsea. Întotdeauna avea nevoie de ceva și, în ciuda faptului c-avea propriii ei demoni, Alma May avusese întotdeauna grijă ca el să capete ce-i trebuia.

Ăsta era un alt motiv pentru care-o rupseserăm noi doi. Fratele ăla al ei era un nătărău în toată firea, dar locuia cu maică-sa și o lăsa pe ea să-i facă treburile. Când mama lor a murit, a fost distrus. Alma May a preluat ea rolul ăsta matern, aprovizionându-l pe Tootie cu whisky și cu biscuiți și chiar cumpărându-i o chitară. Trăia din banii ei obținuți prin prostituție și nu-l deranja deloc. Nu-mi plăcea de el. Dar recunosc un lucru. Băiatu' ăla știa să cânte blues.

Odată intrați în casa ei, și-a scos pălăria și a aruncat-o de-a latul camerei, până pe un scaun.

– Vrei o băutură? m-a întrebat ea.

– N-o să zic nu, atât timp cât nu-i prea slabă și ai grijă s-o torni într-un pahar murdar [7].

Mi-a zâmbit. Din ușa sufrageriei, am urmărit-o cum se duce și ia o sticlă de sub chiuveta din bucătărie, arătându-mi astfel cât de bine i se mula rochia pe fund când se apleca. A luat pahare de pe un raft, a turnat o băutură tare și mi-a adus-o. Am sorbit câte puțin stând încă în picioare, rezemați de cadrul ușii dintre sufragerie și bucătărie. În cele din urmă, ne-am așezat pe canapea. Ea a lăsat o distanță între noi, ca să fie sigură că nu uit de ce ne aflam acolo.

– E vorba de Tootie, a început ea.

Mi-am golit repede paharul și-am spus:

– Eu am plecat de-aici!

Când am trecut pe lângă canapea, ea m-a prins de mână.

– Nu fi așa, iubitule.

– Acuma sunt „iubitule“, am zis.

– Dragule, ascultă-mă! Te rog! Nu mi-o datorezi, dar nu poți să te prefaci?

– La dracu’, am zis și m-am întors să mă așez pe canapea.

– Vreau să mă asculți, a continuat ea foindu-se.

– Bine, am zis.

– Mai întâi, n-am cum să te plătesc. Decât poate în natură.

– Nu așa, am replicat. Dacă facem asta, nu-i o afacere. Să zicem că-ți fac o favoare.

Din când în când, mai fac ceva muncă de detectiv pentru cunoscuți, care mă recomandă și altora. N-am permis. În orașul ăsta, negrii n-ar putea căpăta permis nici dacă s-ar căca sticlă pisată. Dar mă pricepeam destul de bine la ce făceam. Învățasem pe propria piele. Și nu tot ce făceam era legal. Cred că sunt un soi de detectiv privat. Numai că sunt cu adevărat privat. Sunt atât de privat că aș putea fi un soi de detectiv secret.

– Cel mai bine-ar fi să ascultăm asta, a zis ea. Mă scutește de o parte din explicații.

Pe o măsuță la fereastră era un mic patefon, alături de un teanc de discuri. S-a dus pân-acolo, a deschis capacul și i-a dat drumul. Discul pe care-l voia era deja în el. A ridicat acul și l-a potrivit, a făcut un pas înapoi și m-a privit.

Frumoasă mai era! M-am uitat la ea și m-am gândit că poate-ar fi trebuit să fi rămas împreună, cu frate sau nefrate. Arăta-ntr-un fel de putea topi untul de la trei metri distanță.

Apoi a început muzica.

Era vocea lui Tootie. Am recunoscut-o imediat. Îl auzisem pe săturate. Cum am zis, ca om nu era cine știe ce, dispus să facă orice numai să poată să stea degeaba și să cânte la chitara aia, trecând un cuțitaș de buzunar de-a lungul strunelor ca să le smulgă exact sunetul potrivit [8]

. Dar se pricepea la blues, asta nu pot să neg.

Avea o voce înaltă și însingurată și cânta la chitara aia de nu-ți puteai imagina cum reușea să scoată asemenea sunete din ea.

– M-ai adus aici ca să ascultăm discuri? am zis.

Ea a clătinat din cap. A ridicat acul, a oprit discul și l-a scos. Avea pregătit un altul, într-o copertă subțirică de hârtie, pe care l-a scos și l-a pus la patefon, coborând din nou acul.

– Acum ascultă-l pe ăsta.

După primele două acorduri, mi-am dat seama imediat că era Tootie, apoi însă muzica s-a schimbat, devenind atât de stranie că mi s-a făcut părul măciucă. Și-apoi Tootie a început să cânte și mi s-a zbârlit pielea pe mâini și pe brațe. Aerul din încăpere s-a îngroșat și luminile au scăzut în intensitate, iar umbre s-au târât afară de prin colțuri, așezându-se alături de mine pe canapea. Nu glumesc. Camera se umpluse deodată de ele și auzeam ceva ce suna ca o pasăre captivă lovindu-

se de tavan, fâlfâind iute și cu forță din aripi în căutarea unei ieșiri.

Apoi muzica s-a schimbat din nou și parcă fusesem aruncat într-un puț, și a fost o cădere lungă, apoi umbrele acelea au părut să se înfășoare în jurul meu într-un iureș de apă murdară. Camera putea a ceva stricat. Chitara nu mai suna ca o chitară, iar vocea lui Tootie parcă nu mai era o voce. Era ca și cum cineva ar fi trecut un briceag peste beton, în timp ce încerca să cânte iodlere cu gâtul plin de sticlă. Era ceva înlăuntrul muzicii ăleia, ceva ce plescăia și se furișa, și gâgâia, și delira, ceva neliniștitor ca un șarpe într-o mănușă de satin.

– Oprește-o, i-am cerut.

Dar Alma May deja o făcuse.

– Niciodată n-am ascultat mai mult de-atât, mi-a mărturisit ea. Mă străduiesc din greu să nu mă urnesc și să-l opresc. Am senzația că de ce cântă, de-aia devine mai puternic. Nu vreau să aud restul. Nu știu dacă pot să-ndur. Cum e posibil, Richard? Cum e posibil, numai cu sunete?

Adevăru-i că mă simțeam slăbit, de parcă tocmai mi-aș fi revenit după o gripă și cineva mi-ar fi tras o mamă de bătaie.

– Mai puternic? Cum adică? am întrebat-o.

– Nu crezi și tu asta? Nu așa sună? Ca și cum ar deveni din ce în ce mai tare?

– Mda.

– Și camera…

– Umbrele? am întrebat. Nu mi le-am imaginat doar?

– Nu, a zis ea. Doar că de fiecare dată când îl ascult lucrurile decurg puțin altfel. Notele devin mai sumbre, acordurile de chitară parcă mă taie pe dinăuntru și de fiecare dată ceva e altfel și ceva e mai profund. Nu știu dacă mă face să mă simt rău sau bine, dar sigur mă face să simt.

– Mda, am zis pentru că nu găsisem nimic altceva de spus.

– Tootie mi-a trimis discul ăla. Și un bilet pe care scria: *Pune-l când n-ai încotro.* Asta scria. Doar asta. Ce-nseamnă?

– Nu știu, dar n-am cum să nu mă întreb de ce ți l-ar trimite Tootie, întâi și-ntâi de toate. De ce-ar vrea să asculți ceva care aproape că te îmbolnăvește… Și cum naiba de-a reușit să scoată asemenea sunete, mă-ntreb?

Ea a clătinat din cap.

– Nu știu. Într-o zi o să-l ascult până la capăt.

– În locul tău, eu n-aș face-o, i-am zis.

– De ce?

– L-ai auzit. Îmi imaginez că mai încolo devine din ce în ce mai rău. Nu înțeleg, dar știu că nu-mi place.

– Mda, a zis ea, punând discul înapoi în coperta lui de hârtie. Știu. Dar e atât de ciudat. N-am mai auzit ceva care să-i semene.

– Eu nici nu vreau să mai aud ceva care să-i semene.

– Totuși, n-ai cum să nu te întrebi.

– Eu mă-ntreb ce m-am întrebat și mai-nainte. De ce să-ți trimită ție rahatu' ăsta?

– Cred că e mândru de el. Nu mai există nimic asemănător. E… original.

– Asta recunosc, am zis. Dar ce vrei de la mine?

– Vreau să-l găsești pe Tootie.

– De ce?

– Pentru că nu cred că-i în regulă. Cred că are nevoie de ajutor. Adică, asta… Mă face să mă gândesc că e undeva unde n-ar trebui să se afle.

– Și, cu toate astea, vrei să asculți discul ăla până la capăt, am zis.

– Știu doar că nu-mi place treaba asta. Nu-mi place că Tootie are de-a face cu asta și nu știu de ce. Richard, vreau să-l găsești.

– De unde a venit discul?

L-a luat și mi l-a adus. Puteam vedea prin decupajul din copertă, unde ar fi trebuit să fie eticheta. Nimic, numai discul. Învelișul însuși semăna cu hârtia de împachetat de la măcelărie. Era pătat.

– Cred că a plătit undeva ca să-l lase să înregistreze, am zis eu. Întrebarea este unde anume? Ai adresa de unde a venit ăsta?

– Da. A ieșit și s-a întors aducând un plic de hârtie de Manila. A venit în asta.

M-am uitat la scrisul de pe față. Avea ca adresă de returnare Hotelul Champion. Ea mi-a arătat biletul.

Era o bucată de hârtie foarte ieftină pe care scria *Hotel Champion,* alături de un număr de telefon și de o adresă din Dallas. Hârtia părea veche și era decolorată de soare.

– Am sunat acolo, a zis ea, dar nu știau nimic despre el. Aș putea să mă duc să-l caut chiar eu, dar… mi-e frică. În plus, am clienții mei, știi, și trebuie să plătesc ratele la casă.

Nu mi-a plăcut s-aud asta, știind despre ce fel de clienți era vorba și cum anume avea să facă banii ăia.

– Bun. Ce vrei să fac? am întrebat-o atunci.

– Găsește-l.

– Și pe urmă?

– Adu-l acasă.

– Și dacă nu vrea să se întoarcă?

– Te-am văzut eu cum lucrezi, adu-mi-l acasă. Numai nu-ți pierde firea.

Am răsucit discul în mâini.

– Mă duc s-arunc un ochi, i-am spus. Mai mult de-atâta nu-ți promit. Dacă vrea să vină, îl aduc încoace. Dacă nu, s-ar putea să fiu tentat să-i rup un picior și să-l aduc încoace. Știi că nu-mi place de el.

– Știu. Dar nu-i face rău.

– Dacă vine de bunăvoie, așa o să fac. Dacă nu, îl las acolo, mă întorc și-ți spun unde e și cum îi merge. Ce zici?

– Asta-i bine, a spus ea. Află despre ce-i vorba. M-a băgat în sperieți, Richard.

– Nu-i decât muzică proastă, i-am replicat. Tootie era probabil drogat când a înregistrat-o, a considerat că-i bună în momentul ăla și ți-a trimis-o pentru c-a crezut că-i ăl mai mișto lucru de la Robert Johnson [9] încoace.

– Cine?

– Lasă asta. Da'-mi imaginez că, atunci când și-a revenit din năuceală, nici nu și-a mai adus aminte că ți-a trimis-o.

– Nu-ncerca să mă convingi c-ai mai auzit așa ceva. Că atunci când ai ascultat-o n-ai simțit că pielea dă să ți se retragă de pe oase, că n-are ceva care te face să vrei să te scufunzi în întuneric și să-nveți să-ți placă. Spune-mi că n-a fost așa. Spune-mi că n-a fost ca și cum ai ieși înaintea unei mașini și farurile ei te-ar orbi, dar tu ai vrea să pășești în fața ei, chiar dacă ți-ar fi frică și-ai ști că la volan e diavolul sau ceva încă și mai rău. Spune-mi că tu n-ai simțit asta.

N-am putut. Așa că n-am zis nimic. Am stat așezat, transpirând, cu sunetul muzicii vibrându-mi încă adânc în oase, făcându-mi sângele să fiarbă.

– Uite ce-i, am spus. O să fac ce-mi ceri, dar dă-mi o poză de-a lui Tootie, dacă ai vreuna, și înregistrarea, ca să n-o mai asculți.

Ea m-a examinat o clipă.

– Urăsc lucrul ăsta, a zis indicând discul din mâinile mele, dar cumva țin la el. De parcă descotorosindu-mă de el m-aș descotorosi de o bucată din mine.

– Asta-i înțelegerea.

– În regulă, a spus ea, ia-l, dar ia-l acum.

Conducând de unul singur în Chevroletul meu, cu luna strălucind sus pe cer, nu puteam să mă gândesc decât la muzica aia sau orice-o fi fost sunetul ăla. Mi se înfipsese în cap ca o secure. Aveam discul pe scaunul de alături, aveam biletul și plicul de la Tootie și fotografia pe care mi-o dăduse Alma May.

O parte din mine voia să conducă înapoi la Alma May, să-i spună „nu“, las-o baltă. Ia-ți discul înapoi. Dar altă parte din mine, cea neroadă, voia să știe unde și cum și de ce fusese făcută înregistrarea aia. Curiozitatea ne-o face tuturor.

Locuiesc într-o clădire șubredă cu trei etaje. Are scări exterioare ce se opresc pe fiecare palier. Eu locuiam chiar în vârf.

Am încercat să nu mă sprijin prea mult de balustradă pentru că era pe punctul să se desprindă. Am descuiat ușa și-am aprins lumina, urmărind gândacii cum fug să se ascundă.

Am lăsat discul și mi-am luat o bere rece din răcitor. Bine, de fapt era unul electric. Un frigider. Dar am crescut cu răcitoare și nu reușeam să mă dezvăț să le zic așa. Am luat din nou discul și m-am așezat.

Stând în vechiul meu fotoliu, a cărui umplutură dădea pe-afară ca dintr-un sac rupt plin cu bumbac, ținând din nou discul în mână și examinându-i husa cafenie, murdară, am observat că șanțurile lui erau întunecate și-aveau o crustă, ca și cum peste el ar fi fost turnat ceva ce s-ar fi întărit. Am încercat să-mi dau seama dacă avea legătură cu

sunetul acela înnebunitor. Putea ceva turnat în șanțurile discului să provoace zgomotul ăla? Nu părea posibil.

M-am gândit să pun discul, să-l ascult din nou, dar n-am putut să accept ideea. Faptul că-l țineam în mână mă făcea să mă simt inconfortabil. Era ca și cum aș fi ținut o bombă pe punctul să se declanșeze.

Mă gândisem la el ca la un șarpe. Alma May îl privise ca pe o mașină condusă de diavol, care te lovește și dispare. Și acum îl comparasem cu o bombă. Stranie senzație din partea unui cerc brăzdat de vinil.

În dimineața următoare, devreme, cu .45-ul în torpedou, un brici în buzunarul hainei și discul lângă mine, pe locul din față, am accelerat către Dallas și către Hotel Champion.

Am intrat în Marele D pe la prânz, m-am oprit în fața unei cafenele de la periferie care servea și persoane de culoare și am pășit înăuntru, unde o bucățică grăsună, cu un chip drăguț și un corp care mirosea bine de tot, mi-a pregătit un hamburger și-apoi a flirtat cu mine până când am terminat de mâncat. Asta-i bine. Îmi plac femeile și-mi place să le văd flirtând. În ziua în care o să renunțe la asta o să mă culc pe jos și-o să mor.

Cât am flirtat noi doi, am întrebat-o de Hotelul Champion, dacă știa unde este. Știam la ce număr se afla, firește, dar aveam nevoie de niște indicații mai precise.

– A, da, dulceață, știu unde e și nu vrei să stai acolo. E în mijlocul districtului pentru oameni de culoare și nu în partea lui bună, asta-ncerc să-ți zic, și nu contează că ești cafeniu ca nuca. S'acolo

oameni care-s în stare să te taie, să-ți adune sângele-ntr-un pahar de carton și să-l amestece cu whisky ca să-l bea. Ești prea drăguț ca să te taie și alte de-astea. Sunt locuri mai bune unde să stai, mai la marginea cealaltă.

Am lăsat-o să-mi dea câteva nume de hoteluri, ca și cum aș fi avut de gând să trag la vreunul dintre ele, dar am obținut adresa de la Champion, am plătit dându-i un bacșiș pe cinste și am plecat.

Partea de oraș unde se afla Hotelul Champion era pe-atât de neplăcută pe cât mi-o descrisese femeia. Oamenii pierdeau vremea pe stradă sau rezemați la câte-un colț și erau gunoaie peste tot. Nu era tocmai un loc în care mândria să-nflorească.

Am găsit Hotelul Champion și am parcat în față. Pe stradă erau doi fârtați care se uitau la mașina mea. Unul era slăbănog. Celălalt era solid. Erau dichisiți, cu pălării și pantofi eleganți, ca și cum ar fi avut slujbe. Dar dacă ar fi avut, n-ar mai fi stat degeaba în mijlocul zilei, cu ochii la Chevy-ul meu.

Am scos .45-ul din torpedou și mi l-am vârât în pantaloni, în dreptul șalelor. Haina mi-l acoperea numai bine.

M-am dat jos și-am examinat hotelul. Arăta bine, cu condiția să fii orb de un ochi și să nu vezi nimic cu celălalt.

Nu exista portar, iar ușa abia se ținea în balamale. Înăuntru, am văzut o scară prăfuită în stânga și o ușă zgâriată în dreapta.

În față era recepția. Avea un geam care ajungea până-n tavan. În el era o mică deschizătură, jos, la nivelul tejghelei, având dincolo de ea un opritor de lemn. Pe geam erau rahați de muscă, iar în dosul

lui se afla un bărbat cocoțat pe un scaun ca o broască pe o frunză de nufăr. Era gras și de culoare și în păr avea scame albăstrui de lână. N-am presupus că erau un ornament. Tipul era pur și simplu un ticălos împuțit.

Când a deplasat opritorul de lemn i-am simțit mirosul. O duhoare ca de subțiori, lenjerie împuțită și dinți cariați. Simțeam vechi mirosuri de mâncare plutind de undeva din spate: picioare și cozi fierte de porc, care or fi fost bune când porcul abia se despărțise de ele, dar acum tot ce mai rămăsese era o putoare râncedă. Mai venea și o duhoare asemănătoare pișatului de mâță.

– Hei, omule, caut pe cineva, am început eu.

– Dacă vrei femei tre' să-ți aduci singur, a zis bărbatul. Dar pot să-ți dau niște numere de telefon. Sigur, nu garantez că-s curate.

– Noo. Caut pe cineva care-a locuit aici. Îl cheamă Tootie Johnson.

– Nu știu niciun Tootie Johnson.

Asta aflase și Alma May.

– Bine, în regulă, pe tipu' ăsta îl știi?

Am scos poza și am lipit-o de geam.

– Păi, s-ar putea să semene cu cineva care-a luat o cameră aici. Noi nu înregistrăm clienții și nu prea cerem nume.

– Nu?! Un local elegant ca ăsta…

– Am zis că s-ar putea să semene cu cineva pe care l-am văzut, a spus el. N-am zis că seamănă în mod clar.

– Pescuiești ceva bani acuma?

– Pescuitul e o treabă cam incertă, a zis el.

Am oftat și-am băgat fotografia înapoi în buzunar, apoi am scos portofelul și-am extras din el o bancnotă de cinci dolari.

Omul-Broască se considera pe sine ca pe un soi de parior unsuros pe mize mari.

– Doar atâta?! Cinci dolari pentru informație de calitatea-ntâi?

Am pus bancnota înapoi în portofel, lent și demonstrativ.

– Atunci nu capeți nimic, i-am zis.

S-a lăsat înapoi pe scaunul său și și-a unit degetele boante, lăsându-le să i se odihnească pe burta rotundă.

– Dar nici tu nu capeți nimic, nătărăule.

M-am dus la ușa din dreapta și i-am răsucit mânerul. Era încuiată. M-am dat înapoi și i-am tras un șut atât de zdravăn că am resimțit impactul până în creștet. Ușa a zburat în lături pe balamale, lovindu-se de zid. S-a auzit ca o împușcătură.

M-am năpustit înăuntru și, în spatele biroului, l-am înhățat pe Omul-Broască de cămașă și l-am pălmuit atât de zdravăn că a căzut de pe scaun. I-am tras un șut în picior și-a țipat. Am ridicat scaunul și l-am lovit cu el în piept, apoi am aruncat scaunul în ușa ce ducea către bucătărie. Am auzit ceva spărgându-se și o pisică a scos un sunet ca un scârțâit.

– Îmi ies ușor din sărite, i-am spus.

– La dracu', văd și eu, a zis el, ridicând o mână ca să se apere. Ia-o ușor, omule. Mă doare.

– Asta și era ideea.

Avea așa o privire că mi-a fost milă de el. M-am simțit, de asemenea, ca un ticălos. Dar asta n-avea să mă împiedice să-l lovesc din nou dacă nu-mi răspundea la întrebări. Când mă supăr nu sunt rezonabil.

– Unde este?

– Mai capătăia cinci dolari?

– Nu, i-am zis, acuma capeți numai urările mele de bine. Vrei să le pierzi și p-astea?

– Nu. Nu, nu vreau.

– Atunci nu încerca să-mi tragi clapa. Unde-i tipul, broscoi ce-mi ești?

– E sus, în camera cincizeci și doi, la etajul cinci.

– Ai cheie de rezervă?

Mi-a indicat din cap un rastel cu chei. Erau atârnate în cuie și fiecare avea prinsă pe inel câte o mică plăcuță de lemn. Pe plăcuțe erau desenate numere. Am găsit-o pe cea pe care scria 52 și-am scos-o din rastel.

– Bine-ar fi să nu mă tragi în piept, i-am zis.

– Nu te trag. E sus. Nu coboară niciodat'. I-acolo sus de-o săptămână. Face gălăgie. Nu-mi place. Conduc un local respectabil.

– Da, e chiar frumos aicea. Și tu ai face bine să nu mă fraierești.

– Nu te fraieresc. Pe cuvânt.

– Bine. Și hai să-ți vând un pont. Fă o baie. Curăță-ți rahatu' ăla din păr. Și dinții ăia ai tăi n-arată bine deloc. Scoate-ți-i. Și împușcă fututa aia de mâță sau măcar găsește-i alt loc de pișare decât bucătăria. Pute ca o budă.

Am ieșit de după birou înapoi în hol și am urcat grăbit scările.

M-am zorit de-a lungul holului de la etajul cinci. Era acoperit cu un linoleum alb cu model auriu; scârțâia și iar scârțâia pe măsură ce înaintam. La capăt era o fereastră și, în același capăt, era și o scară. Camera 52 era exact peste drum de ea.

Auzisem mișcare la baza de jos a scărilor. Aveam o oarecare idee ce însemna asta. Cam pe-atunci, cei doi băieți pe care-i văzusem pe stradă au apărut în capătul treptelor, dichisiți cu pălăriile lor frumoase și tot restul, rânjind.

Unul din ei era mare cât un Cadillac, cu un dinte de aur care strălucea orbitor când zâmbea. Tipul din spatele lui era slăbănog și ținea o mână în buzunar.

– Măi să fie de nu-i asta brigada peștilor.

– Ești haios, negroteiule, mi-a zis tipul cel solid.

– Ei, da, bucură-te de spectacol acuma. O să mă mut pe altă scenă.

– Pe pariu că da, a replicat cel mare.

– Curu' ăla gras de jos, din dosu' geamului ăluia de sticlă, nu vă plătește atât de bine cât să vă luați de mine, le-am zis.

– Câteodată, pentru că ne plictisim, o facem numa' de plăcere.

– Nu mai spune!

– Îhî, a zis slăbănogul.

Atunci l-am văzut pe tipul cel slab scoțând un brici din jachetă. Aveam și eu unul, dar cu briciul treaba-i cam murdară. El nu și l-a desfăcut pe-al lui.

Insul cel solid cu dintele de aur și-a strâns pumnii. Am dedus din asta că nu avea pistol sau brici sau poate că pur și simplu îi plăcea să dea în oameni. Mie știu că-mi plăcea.

Au pornit către mine și slăbănogul și-a desfăcut briciul. Mi-am scos .45-ul din haină și i-am zis:

– Ar trebui să bagi chestia aia la loc în buzunar, cu excepția momentului când te razi.

– A, păi m-am hotărât să rad io ceva chiar acuș', a zis el.

Am ațintit .45-ul asupra lui.

– Asta-nseamnă un pistol la doi oameni, a spus cel mare.

– Așa-i, am zis eu, dar trag foarte rapid cu el. Și, sincer, știu că unul din voi o va sfârși mort. Deocamdată nu-s încă sigur care.

– În regulă atunci, a zis cel solid zâmbind. Ajunge. A privit peste umăr la slăbănogul cu briciul.

Omul și-a vârât briciul înapoi în buzunarul hainei și, întorcându-se amândoi pe călcâie, au luat-o pe scări în jos.

M-am dus pân-acolo și am stat lângă casa scării, ascultând. Îi auzeam cum coboară, apoi, deodată, s-au oprit amândoi pe trepte. Așa-mi și închipuisem că vor face.

Apoi i-am auzit pe cretinii ăia cum se reped din nou în sus. Nu erau nici pe departe atât de silențioși pe cât se credeau. Ăl solid a fost primul care-a ieșit din șut, ca să zic așa, dând buzna de pe scări pe palier. L-am lovit cu patul revolverului în ceafă, chiar acolo unde începe craniul să se lase. A făcut un salt ca de broască, a ricoșat de-a latul holului, lovindu-se cu capul de perete, s-a prăbușit și-a rămas lat, ca și cum tot timpul nu și-ar fi dorit altceva decât să facă un salt rapid urmat de un pui de somn.

Apoi celălalt și-a făcut apariția și avea briciul. L-a desfăcut, apoi a văzut .45-ul din mâna mea.

– Unde credeai c-o să plece pistolu' ăsta? l-am întrebat. În vacanță?

L-am lovit atât de tare în vintre, că a scăpat briciul și-a căzut în genunchi. Am vârât .45-ul la loc.

– Mai vrei, omule? l-am întrebat.

S-a ridicat și s-a repezit la mine. I-am tras o directă de dreapta care l-a proiectat prin fereastra din spatele lui. Cioburile s-au împrăștiat pe tot holul.

M-am dus pân-acolo și m-am uitat afară. Zăcea pe scara de incendiu, cu capul rezemat de balustradă. M-a privit.

– Bulangiu dement! Dacă nu era nicio scară de incendiu?

– Ei, ți s-ar fi imprimat fundul în pavaj. Mai e timp.

S-a ridicat zorit și s-a năpustit în jos pe scara de incendiu, ca o veveriță. L-am urmărit cu privirea până când a ajuns jos și s-a îndepărtat șchiopătând pe alee, printre niște pubele răsturnate și un câine care se furișa.

Am ridicat briciul de pe jos și l-am pus în buzunar, alături de cel pe care deja îl aveam, apoi m-am dus până la tipul cel mare și i-am tras un picior în cap, numai așa, fiindcă puteam.

Am ciocănit la ușă. N-a răspuns nimeni. Auzeam zgomote înăuntru. Aduceau și n-aduceau cu ceea ce auzisem când ascultasem discul, și erau vagi, ca și cum ar fi venit de la mare depărtare.

Nimeni n-a răspuns bătăii mele, așa că am vârât cheia în broască și am deschis, intrând imediat în încăpere.

Aproape că m-am sufocat.

Aerul din cameră era dens și puțea a mucegai și a putreziciune și-a lucruri moarte de mult. Făcea picioarele alea fierte de porc și pisica aia pișăcioasă și pe ticălosul ăla cu dinții putrezi de jos să miroasă a parfum.

Tootie era întins pe spate în pat. Avea ochii închiși. Era un tip care se-mbrăca de obicei la patru ace, dragă, dar acum cămașa-i era șifonată și murdară, transpirată la gât și la subraț. Pantalonii erau și ei murdari. Avea pantofii în picioare, dar n-avea ciorapi. Arăta de parcă cineva i-ar fi dat foc și pe urmă ar fi stins flăcările cu ajutorul unei scânduri de cinci centimetri. Fața-i era ca un craniu, atât de tare slăbise și, pe sub haine, era osos ca un schelet.

Pe cearșaf, acolo unde i se odihneau mâinile, erau pete de sânge. Chitara era așezată lângă pat, iar pe

podea erau teancuri peste teancuri de caiete studențești. Două dintre ele erau deschise și umplute cu scris. La dracu', nici nu știam că Tootie era în stare să scrie.

Peretele mai îndepărtat era decorat cu vopsea neagră și roșie. Pe el erau desenate tot soiul de note muzicale, alături de simboluri pe care nu le mai văzusem: spirale, cercuri și omuleți făcuți din bețigașe. Pe perete era și sânge, cel mai probabil provenit din degetele rănite ale lui Tootie. Pe podea se aflau două cutii deschise de vopsea, una roșie și una neagră, cu pensule înfipte în ele. Vopseaua se împrăștiase pe podea, uscându-se sub forma unor bășici bulbucate. Chitara avea pete de sânge peste tot.

Un patefon vârât în priză, așezat pe o noptieră lângă pat, emitea muzica aceea stranie. M-am dus imediat la el și am ridicat acul, punându-l deoparte. Și să vă zic ceva, simplul gest de a traversa camera ca să ajung la patefon a fost ca și cum aș fi înaintat prin noroi cu gleznele legate una de alta. Mi se părea că, de ce mă apropiam mai mult de disc, de-aia se auzea mai tare, iar eu mă simțeam mai rău. Capul îmi zvâcnea. Inima îmi bubuia.

După ce-am ridicat acul de pe placă și muzica a încetat, m-am apropiat și l-am atins pe Tootie. Nu s-a mișcat, dar îi vedeam pieptul ridicându-se și coborând. Cu excepția mâinilor, nu părea rănit. Era cufundat într-un somn adânc. I-am luat mâna dreaptă, am răsucit-o și-am examinat-o. Degetele erau tăiate adânc, ca și cum cineva ar fi trecut un brici peste vârfurile lor. Mi-am dat seama imediat că era din cauza cântatului la chitară. Am realizat că pentru a scoate sunetele pe care le scotea trebuia să apese tare de tot cu degetele alea. Și,

judecând după cum arăta camera, asta și făcuse, fără încetare, până de curând.

L-am zgâlțâit. Pleoapele i-au fluturat și în cele din urmă a deschis ochii. Erau înroșiți și aveau cearcăne întunecate sub ei.

Când m-a văzut, a tresărit și ochii i s-au rostogolit în orbite ca în jocurile alea pentru copii în care încerci să bagi bilele în găuri. După un moment, privirea i-a devenit fixă și-a zis:

– Ricky?

Ăsta era un alt motiv pentru care-l uram. Nu-mi place să mi se spună Ricky.

– Bună, cap de căcat, i-am replicat. Soră-ta și-a ieșit din minți de îngrijorare.

– Muzica, a spus el. Pune din nou muzica.

– Numești chestia aia muzică? am spus eu.

El a respirat adânc și s-a rostogolit jos din pat, aproape răsturnându-mă. Apoi l-am văzut tresărind ca și cum ar fi zărit un camion năpustindu-se către el. M-am întors. Aș fi vrut eu să fi fost un camion.

Am să-ncerc să vă povestesc ce-am văzut. Nu numai că am văzut, dar am și simțit. Era chiar în aerul pe care-l respiram, pătrunzându-mi în piept ca niște șoareci îmbrăcați în sârmă ghimpată. Peretele pe care Tootie pictase și desenase toate prostiile-alea s-a cutremurat.

Și, deodată, peretele ăla n-a mai fost perete. Era un culoar lung și întunecat ca un păcat capital. Înăuntrul său era ceva ce se deplasa, ceva ce șerpuia și aluneca și scotea niște plescăituri de

beţiv inveterat, nerăbdător să-şi bea următoarea duşcă. S-au ivit stele, stele unsuroase care nu-mi aminteau în niciun fel de cele pe care le văzusem noaptea pe cer. O lună de culoarea unui ochi de peşte însângerat se profila pe fundal şi-şi arunca lumina asupra a ceva ce înainta către noi.

– Iisuse Hristoase! am exclamat.

– Nţ, a zis Tootie. Nu-i el.

Tootie s-a repezit la patefon, a apucat acul şi a pornit muzica. S-a auzit din nou melodia aceea dementă pe care o ascultasem împreună cu Alma May şi-am ştiut că ceea ce auzisem când intrasem în încăpere fusese finalul aceluiaşi disc, partea pe care n-o mai ascultasem până atunci.

Muzica scrâşnea şi urla. M-am aplecat şi-am vomitat. M-am rezemat de pat şi-am încercat să mă ridic, dar picioarele mele erau ca nişte curăţătoare vechi de pipă. Înregistrarea aia îmi sorbise toată vlaga. Şi-atunci l-am văzut.

Nu există nicio descriere care să fie măcar pe-aproape. Era… ceva. Înfăşurat în umbră, cu guri cu ventuze şi cu tentacule zvârcolinde şi picioare de miriapod tropăind din copite. Un cap ca un bec, presărat cu ochi roşii şi galbeni ce păreau să se târască. Pretutindeni în preajma lui umbrele se învolburau ca apa. Avea cioc. Mă rog, ciocuri.

Lucrul acela ieşea din perete. Tentacule au zvâcnit către mine. Unul mi-a atins obrazul. A fost ca şi cum m-ar fi opărit cu grăsime încinsă. O umbră s-a desprins de lucrul acela, a căzut pe duşumea, s-a înroşit şi s-a prelins de-a lungul podelei ca un jet de sânge. Insecte şi viermi se zvârcoleau în umbra sângerândă, iar muzica a atins o notă înaltă şi atât de al dracului de stranie că am scrâşnit din dinţi,

simțind că măruntaiele mi-erau răsucite ca rufele ude. Apoi am leșinat.

Când mi-am revenit, muzica se auzea în continuare. Tootie era aplecat deasupra mea.

– Sunetul ăla, am zis.

– Tu o să te obișnuiești cu el, a spus Tootie, dar lucrul ăla nu poate. Sau o fi putând, dar nu deocamdată.

M-am uitat către perete. Nu mai era niciun culoar. Era numai un perete acoperit cu desene în vopsea și cu pete de sânge.

– Și dacă se oprește muzica? am întrebat.

– Adorm, a spus Tootie. Cum se oprește înregistrarea, cum începe să se apropie.

Pentru o clipă n-am știut ce să zic. În cele din urmă, m-am ridicat de pe podea și m-am așezat pe pat. Mi-am pipăit obrazul peste care mă lovise tentaculul. Pulsa și am simțit bășici. Mai aveam și un cucui de când căzusem.

– Cât pe ce să te înhațe, a zis Tootie. Cred că poți să pleci și n-o să vină pe urmele tale. Eu nu pot. Dacă plec, mă urmează. Și, în cele din urmă, o să mă găsească. Cred că aici sau în altă parte e totuna.

Îl priveam, îl ascultam, dar nu înțelegeam nimic.

Discul s-a oprit. Tootie l-a pus din nou. Am privit peretele. Până și acea clipă de liniște, fără sunete, mă speria. Nu voiam să mai văd lucrul ăla niciodată. Nu voiam nici măcar să mă mai gândesc la el.

– N-am mai dormit de câteva zile, până adineauri, a zis Tootie, așezându-se pe pat. Dacă n-ai fi venit, m-ar fi prins și m-ar fi luat cu el, mi-ar fi luat sufletul. Dar poți să pleci. E postul meu de veghe, nu al tău… Tot timpul intru într-un rahat sau altul, nu-i așa, Ricky?

– Asta-i adevărat.

– Ăsta totuși e momentul decisiv. Trebuie să-mi asum răspunderea și să fiu bărbat o dată-n viață. Trebuie să înfrunt lucrul ăsta și tot ce am e muzica. Ți-am zis, tu poți să pleci.

Am clătinat din cap.

– Alma May m-a trimis. I-am zis c-o să te aduc cu mine.

Era rândul lui Tootie să clatine din cap.

– Nț. Nu merg. N-am fost în stare decât să-i dau soră-mii viața peste cap. Asta n-am să fac.

– E primul lucru responsabil pe care te-aud spunându-l, i-am zis.

– Du-te, m-a îndemnat Tootie. Lasă-mă să mă ocup de asta. Pot să am grijă de mine.

– Dacă nu mori de foame sau nu leșini din cauza lipsei de somn sau a deshidratării, o să fii numa' bine.

Tootie mi-a zâmbit.

– Da. Asta-i singura mea grijă. Sper să mă omoare una dintre astea. Că dacă mă prinde… Ei, nici nu vreau să mă gândesc.

– Ține muzica pornită și eu mă duc să cumpăr ceva de mâncare și de băut, niscai cafea. Crezi că poți

să rămâi treaz o jumătate de oră?

– Pot, dar te întorci?

– Mă întorc, i-am spus.

Afară, pe hol, am văzut că tipul cel solid dispăruse. Am coborât pe scări.

Când m-am întors, Tootie curățase voma și își răsfoia caietele. Era așezat pe podea și le stivuise în jurul lui. Era cam la vreo cincisprezece centimetri de patefon. Din când în când, întindea mâna și-l pornea din nou.

De cum am intrat în cameră și m-a învăluit sunetul venind dinspre patefon, m-am simțit rău. Mă dusesem la o crâșmă unsuroasă din josul străzii, după ce schimbasem un cauciuc spart. Probabil mi-l tăiase unul din băieții cărora le făcusem zile fripte. Puteam să pariez că era vorba de ticălosul care căzuse pe scara de incendiu.

Pe lângă cauciuc, o jumătate de duzină de zgârieturi lungi fuseseră imprimate în vopseaua de pe portiera din dreapta, iar parbrizul fusese spart. M-am întors de la cafenea, am parcat ce mai rămăsese din mașina mea în spatele hotelului, ceva mai încolo, și am mers pe jos preț de un cvartal. Mașina arăta de-acum atât de rău, încât probabil că nimeni n-avea să mai vrea s-o fure.

Am așezat una dintre pungi, deschisă, pe podea, alături de Tootie.

– Amândoi hamburgerii sunt pentru tine, i-am zis. Am cafea pentru amândoi aici.

Am scos un pahar înalt de carton conținând cafea și i l-am înmânat, iar pe celălalt l-am luat eu. M-

am așezat pe pat și-am băut o înghițitură. În camera aia, cu mirosul ăla și cu muzica, nimic nu era bun. Tootie însă a înfulecat ca un lup. Înghițea burgerii ăia și cafeaua de parcă erau aer.

Când a terminat cel de-al doilea burger, a pornit din nou înregistrarea, apoi s-a rezemat cu spatele de pat.

– Cu cafea sau nu, a zis el, nu știu cât timp mai pot să stau treaz.

– Deci, tot ce trebuie să faci e să ai grijă să cânte muzica? am întrebat.

– Mda.

– Bagă-te în pat și dormi câteva ore. O să pun eu înregistrarea. După ce te odihnești o să-mi explici cum stă treaba și o să găsim noi o soluție.

– Nu-i nimic de găsit, a zis el. Dar, Dumnezeule, primesc propunerea ta cu somnul.

S-a târât în pat și-a adormit pe loc.

Eu am pornit din nou muzica.

Apoi m-am ridicat, am dezlegat șireturile pantofilor lui Tootie și l-am descălțat. La naiba, fie că-mi plăcea sau nu, era fratele lui Alma May. Și, în plus, nu i-aș fi dorit nici celui mai mare dușman al meu să aibă de-a face cu lucrul ăla de dincolo de perete.

M-am așezat pe podea unde stătuse Tootie și am tot pornit înregistrarea, în timp ce încercam să înțeleg ce se petrecea, ceea ce nu era ușor cu muzica aia. Din când în când, mă ridicam și mă plimbam prin cameră, apoi mă pomeneam din nou

înapoi pe podea, lângă patefon, de unde puteam să ajung la el cu ușurință.

Cât timp am tot pus discul, am frunzărit caietele. Erau pline de note muzicale amestecate cu mâzgăleli ca acelea de pe perete. Era greu să te concentrezi în zgomotul ăla oribil. Aerul părea plin de șerpi și bricege. Am avut senzația că muzica împingea ceva aflat dincolo de peretele ăla. Și-am mai avut senzația că de partea cealaltă se afla ceva care, în replică, împingea la rândul său.

Când s-a trezit Tootie se întunecase. Dormise zece ore-n cap, iar eu eram epuizat de atâta pus și repus muzica și din cauza sunetului ăluia dezgustător. După frunzăritul caietelor mă alesesem cu o durere de cap și nu știam nimic în plus față de momentul în care începusem.

M-am dus să mai cumpăr cafea, am adus-o și ne-am așezat pe pat, sorbind amândoi, el tot punând placa din când în când.

– Ești sigur că nu poți pur și simplu să pleci? l-am întrebat.

Dintr-un motiv sau altul evitam adevărata întrebare. Cum ar fi: ce dracu-i chestia aia și ce se petrece? Poate că mă temeam de răspuns.

– Ai văzut chestia aia. Sigur, pot să plec. Pot să și fug. Dar o să mă găsească oriunde m-aș duce. Așa că trebuie s-o înfrunt la un moment dat. Uneori cânt aceeași muzică la chitară, ca să se mai odihnească placa un timp. Cel mai mult mă tem să nu se strice discul.

Am făcut semn către caietele de pe podea.

– Ce-i cu astea?

– Notele mele. Compozițiile mele. Am venit aici să scriu niște versuri, niște bluesuri noi.

– Alea nu sunt versuri, sunt note.

– Știu, a zis el.

– Tu nici n-ai educație muzicală. Doar cânți pur și simplu.

– Din cauza înregistrării pot să citesc partituri și pot să scriu chestii care n-au niciun sens pentru mine decât atunci când le scriu, când ascult muzica aia. Toate semnele alea sunt note muzicale, iar celelalte sunt un alt soi de note, note ale unor sunete pe care nu le puteam scoate până acum câteva zile. Nici măcar nu știam că asemenea sunete sunt posibile. Dar acum capul mi-e plin de sunete și de semnele alea și de tot soiul de chestii și singurul mod în care pot să mă odihnesc este să le transcriu. Am scris pe zid pentru c-am crezut că semnele, notele însele, ar putea să țină lucrul ăla la respect și-așa aș putea să fug. N-a mers.

– Nu pricep nimic din ce-mi spui, i-am zis.

– Bine, a spus Tootie. Ăsta-i cel mai bun fel de a explica un lucru ce nu poate fi explicat. Niște băieți care cântă blues mi-au povestit c-au ajuns odată într-un magazin din partea de sud, care se cheamă Cross Road Records. E un mic magazin de muzică aflat la intersecția a două străzi. Are tot felul de chestii acolo și e deservit de un negru solid cu un zâmbet strălucitor și cu ochi roșii. Mi-au zis c-au văzut locul, au băgat nasul înăuntru, ba chiar au auzit muzica lui Robert Johnson venind de la un patefon așezat pe tejghea. Dincolo de tejghea stătea un tip solid care le-a făcut semn să intre, dar părea ceva în neregulă cu locul ăla, mi-au zis ei, așa că n-au intrat. Dar mă știi doar. Părea să fie exact genul de loc unde să vreau eu să mă duc. Așa

că m-am dus. E într-un loc unde South Street se întretaie cu o stradă pe nume Way South. Intru eu acolo și-s singur în tot magazinul. Sunt discuri peste tot, în cutii, pe mese. Unele au etichete, altele nu. Mă uit eu așa, încercând să pricep cum îți dai seama care-i care și tipul ăsta cu zâmbetul lui vine la mine și se bagă în vorbă. Respirația-i pute ca un cur nespălat și fața nu pare să-i fie din piele neagră, ci din stâncă neagră. „Știu ce cauți!“ zice el. Bagă mâna într-o cutie și scoate un disc care n-are etichetă. Chestia-i că niciuna dintre plăcile din cutie n-avea etichetă. Eu îmi zic că tipul vrea să mă păpăcească de cap ca să facă o vânzare. Sunt gata să plec, pentru că omul are ceva care-mi face pielea să mi se furnice. Se mișcă într-un fel care nu-i normal, știi. Ca și cum ar fi ceva în neregulă cu picioarele lui și totuși el ar putea merge, și încă repede. Ca și cum s-ar deplasa în timpul dintre două clipiri din pleoape. Se duce și pune discul într-un patefon și-i dă drumul și era Robert Johnson. Jur că el era. Nu mai există altul care să poată cânta ca el. El era. Și fii atent care-i treaba! Nu era vreun cântec de-al lui pe care eu să-l mai fi auzit. Și eu credeam c-am auzit toată muzica pe care-a înregistrat-o el.

Tootie a sorbit din cafea. A privit pentru o clipă peretele, apoi a pus din nou placa.

– Hai să schimbăm locurile și o să-o pun eu, i-am propus. Tu bea și vorbește. Spune-mi tot.

Așa am făcut și Tootie a continuat.

– Ei, una duce la alta și el începe să mă încânte și, în cele din urmă, îl întreb cât costă discul ăla. El mă privește și-mi zice: „Pe tine nu te costă decât un mic sufletel cântător de blues. Și când o să te întorci, o să cumperi ceva cu și mai mult din el, până când o să se termine și eu o să-l am pe tot.

Căci o să te-ntorci.“ Am crezut că vrea să-mi ceară să-i cânt ceva la chitară, știi, fiindcă-i zisesem că sunt cântăreț cât stătuserăm de vorbă. I-am spus că am lăsat instrumentul în camera pe care am închiriat-o, că eram pe jos și că mi-ar fi trebuit toată ziua ca să iau chitara și să mă întorc, așa că trebuie să renunț la înțelegere. În afară de asta, eram falit. Ar fi trebuit să cânt într-un loc în seara aia, dar până atunci aveam în buzunar cam vreo trei dolari și ceva mărunțiș. Plătisem camera pe toată săptămâna și nu stătusem în ea decât două zile. Îi spun toate astea și el zice: „Nu, e în regulă. Știu că poți să cânți. Îmi dau seama de chestiile-astea. Vreau doar să spun că, pentru un strop din sângele tău și-o promisiune, poți să ai discul ăsta.“ Am dat să plec chiar în clipa aia, pentru că mi-am zis că tipul nu-i cu toate țiglele pe casă, dar voiam discul. Așa că-i zic sigur, o să-i dau o picătură de sânge. N-o să te mint, Ricky, mi-a trecut prin cap să înhaț discul și s-o șterg cu el. Atât de mult îl voiam. Așa că o picătură de sânge nu mi s-a părut cine știe ce. El ia un ac de patefon de după tejghea, se apropie și-mi înțeapă degetul cu el, așa deodată, în timp ce eu încă mai încercam să pricep cum de-a ajuns atât de repede lângă mine, apoi îmi strânge mâna, lăsând sângele să picure – fii atent – pe disc. Și curge în șanțuri.

„Acuma promite-mi că sufletul tău de cântăreț de blues va fi al meu când o să mori“, mi-a zis.

M-am gândit că sunt doar vorbe, pricepi, așa că i-am zis că n-are decât să-l ia. „Când o să auzi muzica, o să poți s-o cânți. Și în timp ce-o cânți, la un moment dat, când o să fii cu adevărat bun, o să-nceapă să vină, ca un șoarece care-și strecoară botul într-o carne de-abia moartă. O să-nceapă să vină.“ „Ce-o să vină?“ am întrebat. „Despre ce vorbești?“ „O să-ți dai tu seama!“ După care, deodată, e la ușă, o deschide și-mi zâmbește și jur

că, pentru un moment, mi s-a părut că văd prin el. Puteam să-i văd craniul și oasele. Aveam discul în mână și-am ieșit afară și, de îndată ce-am făcut-o, el a închis ușa și-am auzit zăvorul tras. Primul lucru la care m-am gândit a fost să șterg sângele din șanțurile discului, dat fiind că ticălosul ăla țăcănit tocmai îmi dăduse pe gratis o înregistrare pierdută de-a lui Robert Johnson. Am scos o batistă, am tras discul afară din copertă și m-am apucat să-l curăț. Sângele nu voia să iasă. Vezi tu, intrase în șanțuri. M-am întors aici, în cameră, și-am încercat să curăț sângele din șanțuri cu nițică apă caldă, dar tot n-a ieșit. Eram furios la culme, credeam că discul n-o să meargă cu tot sângele ăla întărit în adâncituri. L-am pus și m-am gândit că poate acul o să curețe mizeria aia, dar, de cum a fost în patefon și acul l-a atins, a început să cânte și suna exact ca în magazin. M-am așezat pe pat și l-am ascultat de vreo trei-patru ori, apoi mi-am luat chitara și-am încercat să cânt și eu melodia pe care-o cânta el, știind că nu puteam, pentru că, deși știam că muzica nu era cântată la o chitară electrică, suna totuși de parcă ar fi fost. Dar să vezi ce chestie. Puteam. Puteam s-o cânt. Și vedeam notele în minte, și capul mi se umpluse de ele. Am ieșit și-am cumpărat caietele astea și le-am scris pe toate în ele, pur și simplu ca să nu-mi explodeze capul, pentru că, de fiecare dată când auzeam melodia aia și încercam s-o cânt, notele îmi țopăiau prin cap ca greierii.

În tot timpul discuției eu tot pornisem discul.

– Am uitat complet de concertul din noaptea aia, a zis Tootie. Am stat aici până dimineața și-am cântat. Pe la amiaza zilei următoare, cântam la fel ca înregistrarea aia. După-amiaza târziu am început să mă simt cam rău. Nu pot să-ți explic, dar simțeam că era ceva care încerca să-și croiască drum pe undeva și mi-era frică și mi se pusese un

nod în stomac. Nu știu să-ți explic mai bine de-atât. Era o senzație atât de puternică! Apoi, în timp ce cântam, peretele ăla de-acolo s-a dezintegrat așa cum ai văzut și tu și-am zărit lucrul ăla. N-a fost decât o privire. Dar era acolo. În toată gloria lui cumplită. M-am oprit din cântat și zidul a apărut la loc, clătinându-se, și s-a închis. M-am gândit: „La naiba, tre' să mănânc sau să trag un pui de somn, ceva de genul ăsta." Și-așa am și făcut. După care m-am întors la chitara mea. Sunt în stare să cânt ca nebunul și m-am apucat să improvizez pe melodia aia, mai punând câte ceva ici-colo. Deși nu simțeam că muzica aia venea de la mine. Aveam senzația că primesc ajutor de undeva. În cele din urmă, cu degetele sângerând, înțepenite și durându-mă, și cu vocea răgușită de atâta cântat, am renunțat. Totuși, voiam s-o aud în continuare, așa că am pus din nou placa. Și nu mai era la fel. Era Johnson, dar cuvintele erau stranii, nu în engleză. Sunau ca un soi de incantație și-atunci am știut că Johnson era în înregistrarea aia așa cum eu mă aflam în camera asta și că tot cântatul și ascultatul deschideau o gaură pentru acel lucru din perete. Era exact cum zisese negroteiul. Era ca un șoarece vârându-și botul cât mai adânc într-o carne de un roșu aprins și acum mă simțeam de parcă eu eram carnea. Data următoare când am ascultat discul, vocea de pe el nu mai era a lui Johnson. Era a mea. Mă săturasem, așa că am luat discul și l-am dus înapoi la magazin. Locul era la fel ca înainte și, la fel ca înainte, eu eram singurul client. Omul m-a privit, apoi s-a apropiat și mi-a zis: „Deja vrei să rupi înțelegerea. Îmi dau seama de asta. Toți vor. Dar n-o să se-ntâmple una ca asta". I-am aruncat o privire de parcă eram gata să sar pe el și să-l bat măr, dar el m-a privit la rândul lui în așa fel că m-am muiat ca un pisoiaș. El mi-a zâmbit și a scos un alt disc din aceeași cutie, apoi l-a luat pe cel pe care mi-l dăduse și l-a pus la loc, spunând: „Ai încheiat un târg, dar pentru o gură din sufletul

tău o să-ți dau asta. Vezi, tu ai deschis calea. Acum șoarecele ăla o să roadă din carnea aia. Nu mai e nevoie nici de disc și nici ca tu să cânți ca să se întâmple asta. Șoarecele tre' să mănânce acu', indiferent ce faci tu". Când a zis asta, mi-a luat mâna și s-a uitat la degetele mele tăiate de atâta cântat și-a râs atât de tare că tot ce era în magazin s-a zgâlțâit, apoi mi-a strâns degetele până când au început să sângereze. „O gură din sufletul meu?", l-am întrebat eu. Și-atunci el mi-a vârât discul în mână și, să mor dacă mint, și-a scos limba, și era lungă ca un bătrân șarpe de casă și neagră ca o gaură în asfalt, și m-a lins de jur împrejurul gâtului. După ce-a gustat, mi-a zâmbit și s-a scuturat ca și cum tocmai ar fi sorbit o băutură rece.

Tootie s-a oprit cât să-și descheie cămașa și s-o dea nițel la o parte. La jumătatea gâtului lui era o zonă care arăta de parcă cineva s-ar fi pus pe el cu glaspapirul. „O gură", zice el și-apoi îmi vâră cu forța discul în mâna care-mi sângera de când îmi strânsese degetele. M-am uitat la disc și era gros, iar când l-am pipăit am descoperit că erau două plăci, lipite una de alta. El a spus: „Ți-am dat una în plus că tare bun gust ai avut și poate-o să te poți odihni ceva mai mult așa, dacă ai un patefon care întoarce plăcile. Poți să zici că-s generos și că am devenit cumsecade la bătrânețe." N-aveam ce altceva să fac decât să iau discul și să mă întorc aici. N-aveam de gând să-l ascult. Cât pe ce să-l arunc. Dar deja lucrul ăla din zid, orice-o fi el, începuse să-și croiască drum încoace. Gaura era de fiecare dată mai mare și puteam să văd mai mult din el, iar umbra aia roșie cădea pe podea. M-am gândit să fug, dar nu puteam s-o las de capul ei și, undeva în adâncul meu, știam că, indiferent unde mă duceam, ar fi venit după mine. Am început să ascult înregistrarea aia ca autoapărare. Destul de curând, am ajuns s-o cânt la chitară. Când mă

speriam suficient de tare, când deveneam suficient de sigur că lucrul ăla va trece de partea cealaltă, cântam din greu și atunci gaura se închidea și lucrul se întorcea de unde venise. Pentru un timp. M-am gândit totuși că ar fi trebuit să mă asigur cumva. Înțelegi, am ascultat ambele discuri și erau identice și pe ele era vocea mea, deși nu înregistrasem niciodată, nici măcar nu mai auzisem cântecele alea. Atunci am înțeles că ceea ce era pe caietele pe care scrisesem, ceea ce ajunsese la mine era un contracântec la cel pe care-l cântasem prima oară. Nu știu dacă era vreo glumă pe care mi-o făcuse tipul de la magazinul de discuri, dar am știut că era un soi de magie aici. Îmi dăduse un cântec care să-i dea drumul chestiei încoace și-mi dăduse un altul ca să-l țin la distanță. Pe el îl amuza, sunt sigur. M-am gândit că deocamdată pusesem lucrul ăla la respect, așa că am luat celălalt exemplar, m-am dus la poștă și i l-am trimis Almei May în caz că pățesc ceva. Cred că m-am gândit că i-ar fi putut folosi ca autoapărare, dar o parte din mine se și mândrea cu ceea ce făcusem. Cu ceea ce puteam face. Puteam acum să cânt orice și nici nu era nevoie să-mi bat capul cu asta. Bluesul ăla de toate zilele era ca și cum aș fi plesnit din degete. Pe chitara aia totul era ușor, inclusiv lucruri pe care n-ar trebui să poți să le cânți pe o chitară. Acum îmi dau seama că nu e talentul meu. E altceva, acolo. Dar când m-am întors de la poștă mi-am cumpărat vopsea și pensule, gândindu-mă să scriu notele și alte chestii pe perete. Am făcut asta și eram gata să-mi fac bagajele și să mai plec într-o hoinăreală, împăunându-mă cu noile mele talente, când, deodată, lucrul a apărut, forțând trecerea. Devenise mai puternic, omule, pentru că nu mai pusesem muzica. Am pornit discul și de atunci numai asta am făcut.

Totul făcea parte din jocul tipului de la magazinul de muzică, pricepi? Mă gândesc că era diavolul [10] sau ceva de genul ăsta. M-a făcut să joc un joc ca să țin chestia aia la distanță și să-mi păstrez sufletul. Dar era un joc de trei minute, hai șase, dacă aș fi păstrat și celălalt disc și l-aș fi pus pe platan. Dacă îl cântam la chitară, puteam numai să trec de la sfârșitul melodiei înapoi, la început, cântând tot timpul. Dar m-a epuizat. În cele din urmă, am început să pun discul non-stop. Și asta fac de patru zile. Grăsanul ăla de jos vine din când în când încoace ca să-i plătesc, dar de îndată ce descuie cu cheia lui și întredeschide ușa, aude muzica și pleacă. Și uite-mă aici, cântând în continuare, și nu mi-a mai rămas nimic altceva decât să continui să cânt sau să las chestia aia să-mi ia sufletul și să i-l servească omului de la magazinul de muzică.

Tootie s-a ocupat de muzică, iar eu m-am dus la adresa unde mi-a spus că se găsea magazinul, în ideea de a-i trage tipului un șut în dos sau un glonț de calibrul .45 în moacă. Am găsit South Street, dar nici urmă de Way South. Cealaltă stradă, care ar fi trebuit să fie Way South, se chema Black Water. Nici de magazin nu se vedea vreo urmă, doar o clădire părăsită, neîncuiată. Am deschis ușa și-am intrat. Era praf pretutindeni și vedeam unde fuseseră niște mese pentru că urmele picioarelor lor rămăseseră în praf. Dar oricine sau orice-o fi fost acolo dispăruse de mult.

M-am întors la hotel. Când am ajuns, Tootie era pe punctul de a adormi. Discul se răsucea pe platan fără să scoată un sunet. Am privit peretele și-am zărit ciocul lucrului aceluia rozându-l. Am dat drumul muzicii și, de data asta, când melodia a ajuns la sfârșit, chestia rodea în continuare. L-am

pus încă o dată și încă o dată și, în cele din urmă, lucrul a plecat. Devenea din ce în ce mai puternic.

L-am trezit pe Tootie și i-am spus:

– Știi ce, o să aflăm dacă lucrul ăsta poate să alerge mai repede decât Chevy-ul meu îmbunătățit.

– N-are rost, a zis Tootie.

– Atunci n-avem nimic de pierdut, i-am spus eu.

Am înhățat discul și chitara lui și-am ajuns jos și în stradă mai iute decât ai pocni din degete. Când am trecut pe lângă locul broscoiului, acesta m-a văzut și s-a ridicat iute, ducându-se în bucătărie și închizând ușa. Dac-aș fi avut timp, i-aș fi tras o mamă de bătaie așa, din principiu.

Când am ajuns în locul unde-mi parcasem mașina, aceasta stătea pe patru cauciucuri dezumflate, ferestrele laterale îi fuseseră sparte și antena smulsă. Discul pe care mi-l dăduse Alma May era tot acolo, pe scaun. L-am luat și l-am pus alături de celălalt disc pe care-l țineam în mână. Atâta puteam face.

Cât despre mașină, n-aveam cum să conduc Chevroletul ăla înapoi spre estul Texasului la fel cum n-aveam cum să zbor pân-acolo pe o foaie udă de ziar.

Ajunsesem, de-acum, să simt mirosul ăla. Cel din cameră. Am privit cerul. Soarele se vedea ca prin ceață. Ba era chiar verde. Aerul din jurul nostru tremura de parcă s-ar fi temut de ceva. Era greu ca o pătură. L-am apucat pe Tootie de braț și l-am târât în josul străzii. Am văzut parcată lângă bordură o mașină pe care am crezut c-o pot conduce, un Ford V-8. Am spart fereastra din

lateral spate, mi-am vârât mâna înăuntru și am deschis portiera.

M-am târât peste scaunul din față și am trecut la volan. Tootie s-a urcat pe locul de lângă șofer. M-am aplecat și-am desprins niște fire de sub tabloul de bord cu ajutorul degetelor și al briceagului, și-am pornit mașina fără cheie. Motorul s-a trezit și-am șters-o de-acolo.

N-avea nicio logică, dar, pe măsură ce înaintam, în spatele nostru se făcea întuneric. Era ca un val mare de budincă de ciocolată rostogolindu-se pe urmele noastre. În el se iveau stele. Aduceau mai mult a ochi decât a stele. Era și-un pic de lună, învăluită în ceva ce părea un soi de mucegai roșu.

Am condus Fordul ăla cât de repede am putut. Acul vitezometrului stătea la o sută șaizeci. Nu vedeam nicio mașină pe autostradă. Niciun polițist în patrulare, nicio bătrână doamnă în drum spre magazin. Unde naiba erau toți? Autostrada unduia, urcând și coborând, de parcă fundul ei tot ar fi încercat să ne fugă de sub roți.

Mai pe scurt, am condus neabătut și m-am oprit o singură dată să pun benzină, cerându-i omului să facă plinul cât mai iute. I-am dat o bancnotă care făcea mai mult decât valora combustibilul și el a rânjit în timp ce demaram făcând cauciucurile să scrâșnească. Nu cred că tipul vedea ceea ce vedeam noi – cerul întunecat cu lucrul acela în el. Se pare că trebuia să auzi muzica aia ca să vezi că lucrul exista sau ca să aibă efect asupra ta. Pentru el era ziuă, și încă una frumoasă, iar viața era plăcută.

Când am ajuns în estul Texasului, de sub capota Fordului furat ieșea fum. Am coborât un deal și în fața noastră era ziuă, iar în spatele nostru se

rostogolea întunericul. Se despica, formând un fel de coridor, și acolo era lucrul acela cu cioc, acel… ce-o fi fost el. Era mai mare decât înainte și ieșea contorsionându-se din cerul noptatic, ca o nevăstuică ce-și sapă drum pe sub un gard. Am încercat să mă conving că totul se petrecea numai în mintea mea, dar nu eram chiar atât de convins încât să mă opresc și să aflu.

Am ajuns la baza dealului și în față mi s-a deschis drumul care ducea către casa Almei May. Nu știu de ce simțeam că e important să ajungem acolo, dar asta aveam în minte. Să ajung la Alma May, să-mi respect partea din înțelegere, să i-l aduc pe frate-său acasă. Sigur, nu mă gândisem că lucrul ăla voia sau putea să ne urmărească.

Tocmai atunci, motorul mașinii a explodat făcând capota să se îndoaie sub impactul pistoanelor ejectate.

Motorul a murit și mașina a încetinit pe drumul ce ducea către casa Almei May. Vedeam clădirea înălțându-se în lumina zilei. Dar până și această lumină pălea, pe măsură ce noaptea din spatele nostru se insinua în ea.

Am smucit portiera, am înhățat discurile de pe locul din spate și i-am strigat lui Tootie s-o ia la fugă. Și-a înșfăcat chitara și o clipă mai târziu ne luam amândoi la întrecere către casa Almei May.

Privind în urmă, am văzut o lună, ba chiar și stele, dar mai înainte de toate chestia aceea, plină de ochi și acoperită de răni și de tentacule și de picioare și de lucruri pe care nici nu pot să le descriu. Era ca și cum cineva ar fi aruncat într-un recipient animale și pești și gândaci și ciocuri și tot soiul de boli și le-ar fi omogenizat laolaltă cu un tel.

Când am ajuns la casa Almei May, am ciocănit la ușă. Ea a deschis, arătându-mi un chip ce spunea că, după părerea ei, băteam prea tare, apoi a privit peste umărul meu și a pălit aproape ca și cum ar fi fost albă. Auzise și ea muzica și putea să vadă lucrul.

Am trântit ușa în urma noastră și m-am dus țintă la patefon. Alma May punea tot felul de întrebări, țipând. Mai întâi la mine, apoi la Tootie. I-am spus să tacă din gură. Am smuls unul dintre discuri din învelitoarea sa, l-am pus pe platan, am apucat brațul cu acul, apoi a urmat un pârâit electric și s-a făcut întuneric. Nu mai puteam pune nicio muzică pe patefonul ăla. Afară, lumea era luminată de luna aceea roșie ca sângele.

Ușa a zburat în lături. Tentacule au șfichiuit prin ea, răsturnând o măsuță. Niște bibelouri au căzut pe podea, spărgându-se. Așa mare cum era, monstrul se strecura înăuntru, făcând cadrul ușii să trosnească. Lemnul, crăpându-se, scotea un sunet ca și cum cineva ar fi plesnit din două bice simultan.

Eu și Alma May am dat înapoi fără ca măcar să gândim. Umbra cea roșie, strălucitoare ca un foc de tabără, s-a îndepărtat de monstru, începând să se prelingă pe podea, cu gândaci și viermi fojgăind în ea.

Dar nu către noi.

Aluneca repede ca o maree de petrol înspre partea opusă a camerei. Atunci am înțeles. Nu voia pur și simplu să treacă de partea asta. Voia să lichideze târgul pe care Tootie îl încheiase cu proprietarul magazinului de muzică. Tootie zisese asta tot timpul, dar eu abia atunci am înțeles. Nu ne voia nicidecum pe mine și pe Alma May.

Venise după sufletul lui Tootie.

S-a auzit un sunet atât de ascuțit că mi-am astupat urechile cu mâinile, iar Alma May s-a prăbușit la podea. Era chitara lui Tootie. Apăsase strunele cu atâta forță că se auzea ca una electrică. Pulsația acelei unice note apăsate făcea genunchii să mi se înmoaie. Era de o mie de ori mai tare decât înregistrarea. Era incredibil și depășea abilitățile umane. Dar era Tootie.

Umbra cea roșie s-a oprit și s-a rulat înapoi ca o limbă.

Chitara își urma ritmul său. Lucrul din prag a dat ușor înapoi și-atunci Tootie a strigat:

– Vino și prinde-mă! Vino și ia-mă! Lasă-i în pace!

M-am uitat și, în lumina difuză a lunii roșii ce intra pe fereastră, am văzut umbra lui Tootie prinzând gâtul chitarei și ridicând-o mult deasupra capului, apoi avântând-o în jos și izbind-o cu putere de podea, într-o explozie de lemn și corzi rupte.

Atunci umbra sângerândă s-a apropiat rapid. Traversând podeaua și repezindu-se asupra lui Tootie. Acesta a țipat. A țipat asemenea cuiva căruia îi era arsă lent carnea de pe oase. Apoi fiara a pătruns pe ușă ca din pușcă.

Tentacule au șfichiuit, un milion de picioare au alergat și ciocurile acelea s-au coborât sfâșiindu-l pe Tootie, așa cum ar rupe un câine sălbăticit o păpușă de cârpe. Sângele a țâșnit prin toată camera. Era ca și cum ar fi explodat o căpșună uriașă.

Și s-a mai întâmplat ceva. O ceață albastră s-a ridicat de la podea, din ceea ce mai rămăsese din Tootie, și pentru un foarte scurt moment i-am

văzut chipul în acea ceață. Chipul zâmbea cu un zâmbet fără dinți, dezvăluind doar o gaură întunecată în locul gurii. Apoi, ca și cum cineva ar fi suflat aburul de deasupra unei supe, ceața albastră a fost absorbită de ciocurile chestiei și gata cu Tootie și cu sufletul său.

Lucrul acela și-a întors capul și ne-a privit. A scos un sunet ca o mie de bolovani și de automobile stricate prăvălindu-se pe o pantă din pietriș și sticlă și a început să se strecoare îndărăt pe ușă. A ieșit cu un zgomot ca atunci când scuturi un prosop ud. Umbra sângerândă a alergat pe podea în urma lui, zorindu-se să-l ajungă; un cățeluș sperând la o tratație.

La ieșirea lucrului și a umbrei sale, ușa s-a trântit și apoi aerul a devenit curat și în încăpere s-a făcut lumină.

M-am uitat spre locul unde fusese Tootie.

Nimic.

Niciun os.

Niciun strop de sânge.

Am ridicat fereastra și-am privit afară.

Era dimineață.

Niciun nor pe cer.

Soarele arăta ca soarele.

Păsările cântau.

Aerul mirosea a proaspăt ca o respirație de bebeluș.

M-am întors către Alma May. Se ridica încet din locul unde căzuse.

– Numai pe el îl voia, i-am zis, având acum cu totul altă părere despre Tootie. I s-a oferit. Ca să te salveze pe tine, cred.

Ea a dat fuga în brațele mele și am strâns-o cu putere. După o clipă, i-am dat drumul. Am luat discurile și le-am pus unul peste altul. Voiam să le sparg lovindu-le de un genunchi. Dar n-am mai apucat. S-au muiat în mâinile mele și s-au dezintegrat, căzând pe podea, apoi s-au scurs printre scândurile dușumelei ca o apă neagră și asta a fost tot.

INIMĂ FLĂMÂNDĂ

SIMON R. GREEN

Inclus de New York Times *pe lista celor mai bine vânduți scriitori, Simon R. Green este autorul seriei de unsprezece romane paranormale din ciclul* ZONA ÎNTUNECATĂ, *în care urmărim un detectiv particular îndrăzneț până „în inima întunecată a Londrei, unde este întotdeauna trei dimineața“ și unde monștri și creaturi de mit și legendă se întâlnesc și socializează și, uneori, te angajează pentru câte-o treabă periculoasă. Printre volumele seriei se numără* Something from the Nightside (Zona Întunecată, *Editura Vremea, 2007, traducere de Sorana Graziella Cornea*), Agents of Light and Darkness (Trimișii Luminii și ai Întunericului, *Editura Vremea, 2007, traducere de Sorana Graziella Cornea*), Hex and the City, Hell to Pay *și alte șapte romane. Green a mai scris serii fantasy precum ar fi* HAWK AND FISHER (No Haven for the Guilty, Devil Take the Hindmost, The God Killer *și alte patru romane*) *și seria de trei volume* FOREST KINGDOM (Blue Moon Rising, Blood and Honor, Down Among the Dead Men), *dar și serii de romane science fiction printre care* DEATHSTALKER (Deathstalker: Being the First Part of the Life and Times of Owen Deathstalker, Deathstalker War *și alte trei*) *și continuarea,* DEATHSTALKER LEGACY (Deathstalker Legacy, Deathstalker Return *și* Deathstalker Coda) *și serii de fantasy/spionaj precum seria de cinci volume* SECRET HISTORIES (The Man with the Golden Torc, Daemons Are Forever, The Spy Who Haunted Me, From

Hell With Love *și* For Heaven's Eyes Only). *Este și autorul unor romane de sine stătătoare precum* Shadows Fall *și* Drinking Midnight Wine *și a început de curând o nouă serie de romane paranormale,* GHOST FINDERS, *din care fac parte* Ghost of a Chance *și cel mai recent roman al său,* Ghost of a Smile.

În această povestire, detectivul particular John Taylor, obișnuit deja să aibă de-a face cu fantomele, vrăjitorii și ghulii din Zona Întunecată, primește cel mai straniu caz din viața sa, acela al unei vrăjitoare care și-a pierdut inima și o vrea înapoi.

Londra are o inimă ascunsă, un loc întunecat și secret unde zeii și monștrii se încaieră pe alei, unde minunile și miracolele se găsesc două la un penny, unde tot și toți sunt de vânzare și unde toate visurile ți se pot îndeplini. Mai ales acelea din care te trezești urlând. În Zona Întunecată a Londrei este întotdeauna întuneric și-i întotdeauna ora trei dimineața, ora care pune la încercare sufletele oamenilor… și găsește că acestea lasă de dorit.

Beam un coniac cu pelin în cel mai vechi bar din lume când în el și-a făcut intrarea femeia fatală. Barul era liniștit sau cel puțin atât de liniștit pe cât se poate. O gașcă de femele ghul, ieșite în oraș ca fetele, se chercheleau cu *Ruina Mame*i și se plângeau de calitatea aperitivelor. Fetele-ghul vor doar să se distreze [11]

. Un cuplu de neanderthalieni înmagazinase atâtea băuturi cu vitamine că practic evolua sub ochii mei. Și patru Emisari din Întunericul Exterior jucau bridge pe viață și pe moarte trișând cu

nerușinare. O noapte ca oricare alta la Tovarăși Stranii, până când a apărut ea.

A înaintat printre mese cu pași mari, cu capul sus, ca și cum ar fi deținut localul sau măcar ar fi plănuit o preluare ostilă. S-a oprit brusc dinaintea mesei mele, mi-a oferit un zâmbet generos și m-a lăsat s-o contemplu din cap până-n picioare. O blondă înaltă și zveltă, spre finalul adolescenței, într-o micuță rochie neagră… ochi mari, zâmbet larg, machiaj cu rezistență industrială. Destul de atrăgătoare, într-un fel intimidant. Un trandafir englezesc cu o doză zdravănă de spini. S-a prezentat cu o voce muzicală, ca un murmur, și s-a așezat în fața mea fără să aștepte invitație. Și-a încercat din nou zâmbetul pe mine. Cu oricine altcineva probabil că i-ar fi mers.

– Ești John Taylor, detectiv particular, a zis ea cu îndrăzneală. Eu mă numesc Holly Wylde și sunt vrăjitoare. Fostul meu mi-a furat inima. Vreau s-o găsești și să mi-o înapoiezi.

Nu era nici pe departe cea mai stranie cerință cu care-am avut de-a face, dar m-am simțit obligat să ridic dintr-o sprânceană.

– Vorbesc la propriu, a zis ea. Toate vrăjitoarele învață cum să-și scoată inima din trup și s-o țină în siguranță, într-un loc secret, așa încât nimeni să nu ne poată ucide cu adevărat. Atât timp cât inima e în siguranță, ne putem întoarce de fiecare dată. Nu-i tocmai cinstit, dar dacă aș fi crezut în chestii ca fairplay-ul, nu m-aș mai fi făcut vrăjitoare. Fostul meu, lovi-i-ar ghinionul sufletul ăla bolnav, mi-a fost mentor. M-a învățat tot ce știu despre magie și m-a regulat nebunește-n fiecare seară fără să-mi ceară un ban în plus. Gideon Brooks – poate-ți sună cunoscut?

– Nu, am zis. Ceea ce e neobișnuit. Îi cunosc pe toți Marii Jucători din Zona Întunecată, pe toți cei care fac și desfac pe scena magiei, dar pe el nu-l cunosc.

Ea a ridicat din umeri cu drăgălășenie.

– Când vine vorba despre cunoștințele interzise, Gideon e motivul pentru care o mulțime dintre acestea sunt interzise. E un bărbat foarte puternic și foarte periculos, genul tăcut. În fine, eu credeam că ne înțelegeam de minune. Dar când am decis că am învățat suficient și că pot să-l părăsesc pe Gideon și să dau lovitura pe cont propriu, el a devenit dintr-odată foarte posesiv în privința mea. Eu crezusem că eram doar mentor și învățăcel, cu ceva beneficii colaterale, și brusc mă trezesc cu el luându-mă cu asalt, declarându-mi iubirea lui eternă și spunându-mi că nu poate trăi fără mine! Ei bine. Am fost șocată, domnule Taylor. Nu vreau încurcături amoroase. Nu în acest moment al carierei mele. Am încercat să mă port elegant, dar nu-s prea multe feluri în care o fată poate spune un „nu“ tare și-apăsat. Deci. După un timp s-a calmat, și-a cerut scuze și mi-a spus că era doar îngrijorat din pricina mea. Ceea ce a fost în regulă. Dar pe urmă m-a convins să-i dau inima mea ca să plaseze asupra ei niște farmece de protecție extrem de rezistente, astfel încât să fiu în siguranță când aveam să mă aflu pe cont propriu. Și eu, ca o proastă, l-am crezut. Are inima mea, domnule Taylor, și nu vrea să mi-o dea înapoi! Și oricine posedă inima unei vrăjitoare va avea întotdeauna putere asupra ei. N-o să mă eliberez de el niciodată.

S-a oprit în cele din urmă să respire și mi-a adresat din nou zâmbetul acela larg, asortat cu niște ochi mari, mari de tot, și cu o respirație adâncă menită să-i scoată sânii în evidență. I-am oferit și eu un

zâmbet nu mai onest decât al ei. În ciuda sincerității sale naive și a accentului aceluia de pension, Holly era la fel de falsă ca principiile unui bancher. Tot timpul cât vorbise cu mine, privirea îi fugise prin bar, abia îndreptându-se asupra mea și nu se uitase niciodată în ochii mei mai mult de câteva secunde. Ceea ce e un semn aproape sigur că cineva te minte. Dar era în regulă: sunt obișnuit să mă mintă clienții sau măcar să fie zgârciți cu adevărul. Treaba mea e să găsesc ceea ce-mi cere clientul. Adevărul îmi ușurează munca, dar pot să-l eludez dacă trebuie.

– Ce fel de vrăjitoare ești, Holly? am întrebat-o. Magie albă, magie neagră, wiccană [12] sau din aia cu căsuță de turtă dulce?

Mi-a făcut veselă cu ochiul.

– Nu accept să fiu limitată de percepțiile altora. Sunt pur și simplu un spirit liber, domnule Taylor. Sau cel puțin eram, până când l-am cunoscut pe Gideon Brooks. Rău om. Spune-mi c-o să m-ajuți. Te rog frumos de tot!

– O să te ajut, i-am zis. Pentru o mie de lire pe zi plus cheltuielile. Și să nu-mi spui că ești săracă. Rochia aia pe care-o porți costă mai mult decât câștig eu într-un an. Și nu mă face să pomenesc de pantofi.

Nici măcar n-a clipit. A aruncat pur și simplu un plic pe masă, în fața mea. Când l-am deschis, dinăuntru mi-au întors privirea o mie de lire cash. I-am oferit lui Holly cel mai reușit zâmbet profesional al meu și-am făcut plicul să dispară. Niciodată să nu scoți tentația în calea altora, mai ales într-un bar precum e Tovarăși Stranii, unde sunt în stare să-ți fure plombele de aur dacă adormi cu gura căscată. Holly s-a aplecat peste

masă pentru a-mi azvârli ceea ce ea considera o privire serioasă.

– Se spune că ai un dar special de a găsi lucruri, domnule Taylor; un ochi interior vrăjit care poate Vedea unde e totul. Dar asta n-o să te ajute să-mi găsești inima. Gideon a pus-o într-o casetă specială din lemn de trandafir, numită Pacea Inimii. Nimeni nu poate trece de vrăjile ce înconjoară caseta aia și numai Gideon o poate deschide. Și n-o să poți da de el sau de casa lui. Gideon trăiește în interiorul propriei dimensiuni private, care se conectează la lumea noastră numai când are el chef. Eu l-am văzut numai când și-a făcut casa să apară în diferite locuri din Zona Întunecată. Și nu l-am mai întâlnit de când mi-a furat inima.

M-a privit în ochi cât timp mi-a povestit lucrurile astea, așa că am acceptat majoritatea lor ca fiind temporar adevărate.

Ea s-a rezemat de spătar și mi-a adresat din nou zâmbetul acela larg. Chiar era impresionant. Probabil își petrecuse o grămadă de timp în fața oglinzii repetându-l.

– Știu: găsește o inimă dispărută și un bărbat dispărut într-o casă dispărută. Dar dacă ar fi fost ușor de găsit, n-aș mai fi avut nevoie de tine, nu, domnule Taylor?

S-a ridicat să plece. La fel de liniștită și de netulburată ca atunci când intrase, în ciuda fascinantei ei povești lacrimogene.

– Cum o să te găsesc? am întrebat.

– N-o să mă găsești, domnule Taylor. O să te găsesc eu pe tine. Orvoar!

Și-a fluturat degetele în direcția mea, într-un gest afabil de rămas-bun, și-a ieșit, pășind cu spatele drept, ignorând ceea ce o înconjura ca și cum n-ar fi fost demne de ea. Probabil că nici nu erau. Tovarăși Stranii nu-i tocmai un local de lux și n-ai putea să-l faci să fie mai elegant nici măcar cu biciul. Un timp, am sorbit îngândurat din coniacul meu cu pelin, apoi m-am îndreptat către barul lung din lemn de mahon ca să discut cu Alex Morrisey, patron, barman și durere de cap. Alex se îmbracă în negru numai pentru că nu a inventat cineva o culoare mai întunecată și ar putea participa la Olimpiada Morocănoșilor obținând o mențiune onorabilă la proba de angoasă existențială. Părul a început să-i cadă încă de când avea douăzeci de ani și nu pot să nu mă gândesc că are o legătură cu toate astea. În momentul acela, înghiontea gustările de pe bar cu un bețigaș ca să vadă dacă mai au vreun pic de viață-n ele.

O gașcă de spirite o ardea la bar: forme schimbătoare, semitransparente, care se contopeau și se separau în timp ce beau amintiri ale unor vinuri vechi din sticle demult golite. Numai Alex este în stare să vândă aceeași sticlă de vin de mai multe ori. Am făcut semnul crucii extreme în direcția spiritelor și acestea au plutit bosumflate mai încolo, astfel încât eu și Alex să putem vorbi neauziți.

– Gideon Brooks, a zis Alex gânditor după ce i-am furnizat amănuntele necesare. Ștergea un pahar murdar cu aceeași cârpă pe care-o folosise ca să curețe băutura vărsată pe tejgheaua barului, acordându-și timp de gândire. Nu e unul dintre marile Nume, dar asta știi și tu la fel de bine ca mine. Firește, cei cu adevărat puternici preferă să rămână invizibili și să nu apară pe radar. Dar caseta din lemn de trandafir, Pacea Inimii… numele ăsta îmi sună cunoscut. Un obiect de

colecție, neprețuit; genul care valorează atât de mult încât arareori e cumpărat sau vândut, fiind cel mai adesea desprins dintre degetele țepene ale fostului său posesor.

– Obiecte de colecție, am zis. Întotdeauna-ți dau mai multă bătaie de cap decât merită. Și Zona Întunecată este plină de magazinașe magice care vând absolut orice, fără să pună întrebări și în mod cert fără să-ți ofere garanții. De unde dracu' ar trebui să încep?

Alex a zâmbit arogant și-a trântit pe bar, în fața mea, un flyer ieftin. OBIECTE DE COLECȚIE DE IERI ȘI DE MÂINE, anunța acesta cu litere mari, hidoase. Ar fi trebuit să știu. În Zona Întunecată apar tot soiul de obiecte rare și ciudate, din trecut, din viitor și din oricare dintre versiunile alternative ale Pământului. Toate mărunțișurile lumii invizibile. Și, fiind vorba de Zona Întunecată, întotdeauna se găsește cineva care să scoată profit din asta. Expoziția itinerantă numită „Obiecte de colecție de ieri și de mâine" oferea cea mai largă gamă de suvenire magice și de ciudățenii de tot soiul de pretutindeni. Cineva trebuia să știe ceva despre caseta de lemn de trandafir. Am luat act de adresa curentă a acesteia și mi-am ridicat privirea, numai pentru a-l vedea pe Alex rânjindu-mi.

– Știi cu cine trebuie să vorbești, mi-a zis el. Cu Regina Inimilor. În mod sigur e acolo, și ea știe tot ce se poate ști despre orice obiect de colecție în formă de inimă. Betty cea Mare și Rea în persoană… Sunt sigur c-o să fie cum nu se poate mai fericită să te revadă…

– Termină, i-am replicat. Singurul lucru bun pe care l-am învățat de la femeia aia a fost să nu amestec băuturile.

– Și eu care credeam că erați un cuplu adorabil.

– Vrei o palmă?

Am părăsit Tovarășii Stranii și m-am aventurat pe străzile înguste și ude de ploaie ale Zonei Întunecate. Noaptea forfotea de oameni și de chestii care în mod clar nu erau oameni, toți alergând cu limba scoasă după tot soiul de lucruri care nu le făceau niciun bine. Neoane fierbinți ardeau pretutindeni și muzică mișto plutea prin ușile deschise ale unor cluburi de soiul acelora care nu se închid niciodată și unde poți să-ți încalți pantofii cei roșii și să dansezi până sângerezi [13]

. Mirosuri exotice, specifice a o sută de bucătării diferite, propagandiști în pragul unor uși deschise, făcând reclamă unor senzații atât de exotice că nu puteau fi pomenite într-o companie onorabilă și, firește, fiicele amurgului patrulând la fiecare colț de stradă, vânzând dragoste sau ceva foarte asemănător. În Zona Întunecată nu te afli nicicând prea departe de Rai sau de Iad, deși adesea sunt unul și același loc și numai managementul diferă.

Mă îndreptam spre vechea hală comercială, unde se instalase în acest moment „Obiecte de colecție de ieri și de mâine“, când cineva și-a încetinit pasul alături de mine, făcându-și prezența cunoscută. Era îmbrăcat ca un motociclist din anii ’50: tot numai piele neagră, strălucitoare, lanțuri de oțel lustruit, chipiu de piele și o fanfaronadă à la Brando aproape convingătoare. Nu putea să fi avut mai mult de șaisprezece sau șaptesprezece ani și-avea o paloare cadaverică și buze subțiri, lipsite de culoare. Ochii îi erau întunecați, cu privirea mijită și dușmănoasă. Își potrivise pasul exact după al meu, cu mâinile înfundate în adâncurile buzunarelor jachetei lui de piele.

– Pistolarul îmi zice, mi-a spus el, cu o voce monotonă, calmă și detașată, fără ca măcar să mă privească. Domnul Sweetman vrea să stea de vorbă cu tine. Acum.

– Toate liniile telefonice sunt ocupate, i-am zis. Sunați mai târziu.

– Când domnul Sweetman vrea să stea de vorbă cu cineva, oamenii ăia stau de vorbă cu el.

– Ce drăguț din partea domnului Sweetman. Numai că, atunci când eu nu vreau să stau de vorbă cu oamenii, am tendința să le dau brânci de pe trotuar și să-i las să se joace în trafic.

Pistolarul și-a scos o mână din buzunarul jachetei și a îndreptat-o spre mine, cu degetele formând un pistol imaginar, ca în copilărie. M-a lăsat să mă uit bine la el, apoi și-a ațintit singurul deget întins către un șir de becuri de neon aprinse de deasupra ușii unui magazin din rețeaua Long Pigge [14]. Mâna abia i s-a mișcat, dar becurile au explodat unul câte unul, scânteile țâșnind în toate părțile în aerul nocturn. Un bărbat solid într-o salopetă albă pătată de sânge a ieșit afară în goană, gata să protesteze, i-a aruncat o privire Pistolarului și-a intrat imediat înapoi. Pistolarul a suflat un fum imaginar din vârful degetului, apoi și l-a înfipt nonșalant în coastele mele. Nu zâmbea și privirea lui întunecată era arzătoare și irezistibilă.

– Arme conceptuale, a zis el abia mișcându-și buzele. Gloanțe conceptuale. Reale, pentru că eu cred că sunt reale. Puterea se trage de la mine, la fel și cadavrele. Vino cu mine sau o să-ți fac niște găuri reale.

L-am examinat gânditor. De-a lungul timpului învățasem vreo câteva șmecherii folositoare și nu tocmai cinstite pentru situațiile în care mă

pomeneam cu un pistol îndreptat asupra mea, dar toate depindeau de existența unei arme reale. Așa că i-am aruncat Pistolarului un zâmbet ce voia să spună „Nu-s deloc intimidat“ și i-am permis să mă conducă la stăpânul său. Cât timp am mers unul lângă altul, băiatul a fost suficient de drăguț încât să-și vâre mâna înapoi în buzunar. Altminteri nu-s sigur că mândria mea ar fi supraviețuit.

S-a dovedit că domnul Sweetman locuia la Hotel des heures, un local foarte elegant și foarte scump, unde toate camerele aveau coduri temporale individuale. Puteai să stai cât voiai în camera ta și la ieșire nu va fi trecut nici măcar o clipă. Era ultimul răcnet în materie de asigurare a intimității, atât timp cât îți țineai ușa încuiată. Puteai să-ți petreci toată viața într-o cameră dintr-aia, deși nu mă întrebați cum asigurau room service-ul.

Pistolarul m-a condus până la camera potrivită, a ciocănit într-un fel anume la ușă, a așteptat să se deschidă și m-a împins înăuntru. Unicul deget care-mi împungea spinarea a fost de-ajuns ca să mă determine să mă mișc. Domnul Sweetman ne aștepta. Era un gentleman foarte gras de origine greacă, într-un caftan de un alb imaculat, care s-a ridicat greoi dintr-un fotoliu capitonat mult prea moale și m-a salutat cu o ușoară înclinare a capului. Avea craniul ras, machiaj întunecat în jurul ochilor și mi-a zâmbit scurt, făcându-mi semn să iau loc pe fotoliul din fața lui. Ne-am așezat amândoi, privindu-ne unul pe altul cu o curiozitate neprefăcută. Pistolarul a rămas lângă ușă, cu mâinile vârâte din nou în buzunarele jachetei sale, uitându-se în gol.

– Domnule Taylor! a spus Sweetman cu o voce muzicală, veselă. Sunt onorat, stimate domn, crede-mă! Dai peste atâtea legende vii în Zona

Întunecată, încât e un festin să întâlnești pe cineva autentic. Eu sunt Elias Sweetman, un om cu pofte nestăvilite, întotdeauna dornic de mai mult. Tu și cu mine, domnule, avem de discutat afaceri. Spre beneficiul nostru reciproc, sper. Poți să vorbești sincer aici, domnule Taylor. Drăguțul de Pistolar o să aibă grijă să nu fim întrerupți.

Pistolarul mi-a aruncat o privire scurtă, care-mi recomanda să fac bine să mă port frumos, și s-a rezemat de ușă. Și-a îndreptat imediat privirea în altă parte, gândindu-se la orice s-or fi gândind asasinii adolescenți. Trebuia să fac ceva în privința Pistolarului la un moment dat, de dragul mândriei mele. I-am zâmbit ușor lui Sweetman, care își aranja pliurile caftanului astfel încât să stea cât mai confortabil. Arăta ca un om căruia-i plăcea traiul confortabil. Mi-a zâmbit ca un unchi favorit care ar putea să-ți ofere tot felul de daruri dacă ar vrea.

– Reputația ta te precede, domnule Taylor, într-adevăr, așa că hai să nu batem câmpii. Te afli în prezent în căutarea unui anumit trofeu pentru care am un interes special: caseta, domnule Taylor, caseta din lemn de trandafir. E cunoscută sub multe nume, firește, lucru inevitabil în cazul unei comori care a trecut prin atâtea mâini de-a lungul secolelor, dar cred că tu ai putea s-o cunoști sub denumirea de Pacea Inimii.

– Știu numele-ăsta, am zis cu o indiferență studiată.

El a scos un râs ascuțit, ca un lătrat.

– Admir oamenii care își ascund cărțile, chiar îi admir, domnule Taylor! Dar nu-i nevoie să fim timizi. Am urmărit caseta din lemn de trandafir timp de mulți ani, prin multe țări, în multe lumi, la concurență cu alți colecționari la fel de serioși, dar acum… caseta a ajuns în Zona Întunecată. Deci

asta-i situația. Da… Domnule Taylor, trebuie să te întreb: de ce te interesează mai exact caseta asta?

N-am văzut ce motiv aș fi avut să ascund adevărul, așa că i-am oferit varianta prescurtată a poveștii lui Holly, fără să-i dezvălui însă numele. Când am terminat, Sweetman a scos din nou râsul acela scurt, ca un lătrat.

– Orice se va dovedi că se află în caseta din lemn de trandafir, domnule Taylor, te asigur că în mod cert nu va fi inima unei mici vrăjitoare lipsite de importanță. Nu, nu… cutia adăpostește sursa unei mari puteri. Inima unui mare om, poate chiar a unui zeu… Unii spun că în casetă s-ar afla inima conservată a marelui zeu Lud [15] din vechime, piatra originară de temelie a Londrei. Alții spun că în casetă ar fi inima dispărută a acelui teribil vrăjitor, Merlin Sămânța-diavolului. Sau poate inima lui Nikola Tesla, acel sfânt nefericit și ursuz al științei secolului douăzeci. Nimeni nu știe sigur. Se știe numai că în casetă se află o putere pentru care merită să mori. Sau să ucizi… În mod cert, caseta a ajuns atât de faimoasă ea însăși, încât a devenit la rândul ei un obiect de colecție, indiferent ce se va dovedi a conține.

– Așadar, am zis, o sursă de bogăție și posibil de putere. Nu mă mir că o vrea atâta lume.

– A trecut din mână-n mână de-a lungul anilor, acumulând sânge și legende pe drum, domnule Taylor. E neprețuită, pentru că nu există destui bani pe lume ca s-o cumpere. Trebuie să ai bărbăția de-a o lua și de-a nu-i mai da drumul.

S-a înclinat în față, lingându-se pe buze, cu ochii sclipind. Se afla atât de aproape de lucrul pe care-l căuta de atâția ani, încât simțea deja gustul succesului și numai nevoia de a fi sigur că știa tot

ce știam îl oprea să recurgă la tehnici mai dure de interogare. Și, dat fiind că nu putea ghici cât de puțin știam eu, m-am rezemat ostentativ de spătar, întinzându-mă cu nonșalanță.

– *Dumneata* ce crezi că se află în caseta din lemn de trandafir? l-am întrebat.

S-a lăsat pe spate și m-a examinat gânditor, fără să se grăbească să răspundă.

– Am motive întemeiate să cred că în casetă se află inima lui William Shakespeare, domnule Taylor. Însăși inima Angliei, ar spune unii.

– Și ce-ai face cu un asemenea lucru, odată ce-ai pune mâna pe el?

Sweetman mi-a zâmbit larg.

– Vreau s-o mănânc, domnule Taylor! Numai cele mai rare și mai alese experiențe culinare pot să ațâțe apetitul meu blazat zilele-astea, și o asemenea delicatesă ar trebui să fie cum nu se poate mai satisfăcătoare… Ai darul de a găsi lucruri, domnule Taylor. Găsește-mi caseta. Oricât te-ar plăti vrăjitoarea aia mică, dublez oferta.

– Îmi pare rău, i-am zis, dar trebuie să fiu corect față de clienții mei.

– Chiar și-atunci când ei te mint?

– Poate mai ales atunci.

M-am ridicat să plec și Sweetman i-a făcut de îndată un semn Pistolarului, aflat lângă ușă. Când m-am apropiat de el, băiatul s-a îndreptat și și-a scos o mână din jacheta lui de piele. Mi-am scos și eu mâna din buzunarul trenciului meu, am desfăcut pliculețul de piper brut pe care-l am în permanență

la mine și i-am aruncat întregul conținut în față. Și-a smucit capul îndărăt, surprins, dar era deja prea târziu. A strănutat exploziv, din nou și din nou, în timp ce din ochii strâns închiși i se scurgeau lacrimi de șoc pe obraji. Își legăna degetul încoace și-ncolo, dar nu mi-am făcut griji. Cu nasul și ochii plini de piper, Pistolarul n-avea cum să se concentreze atât de tare încât să-și facă pistoalele sale conceptuale să se manifeste. Niciodată să nu pleci de-acasă fără condimente. Condimentele sunt prietenii noștri. L-am evitat fără probleme pe Pistolarul cel înlăcrimat și-am deschis ușa. Am riscat o privire rapidă peste umăr, pentru cazul că Sweetman avea propriile arme secrete, dar el nu mai era interesat de mine. Își pusese un braț în jurul umerilor scuturați de tremurături ai Pistolarului și îl alina ca pe un copil. Sau aproape ca pe un copil.

Am închis încet ușa în urma mea și am părăsit Hotel des heures. Cel puțin nu pierdusem deloc timpul.

Vechea hală comercială era un mare hambar deschis, iar expoziția itinerantă „Obiecte de colecție de ieri și de mâine“ îl umplea de la un capăt la altul cu sute de tarabe mari și mici, oferind la un loc mai multe suvenire rare și ieșite din comun decât putea mintea umană să proceseze. M-am plimbat de colo-colo pe culoare, privind cu nepăsare o tarabă sau alta și având grijă să nu par prea interesat de nimic. Nu că era ceva cu-adevărat excepțional în ofertă… O veche casetă video Betamax cu Elvis în rolul Căpitanului Minune dintr-un *Shazam!* [16]

turnat într-un an 1969 aparținând altei lumi. Unul dintre coșciugele lui Dracula, cu pământ original

din cimitir și cu un certificat de autenticitate. Capul mumificat al lui Alfredo Garcia [17]

, emanând un puternic miros de condimente mexicane. Și oglinda lui Dorian Gray.

În cele din urmă, m-am îndreptat către taraba Reginei Inimilor, ca și cum aș fi luat-o la întâmplare în direcția ei. Betty cea Mare și Rea era pe cont propriu, ca de obicei, mare cât viața și de două ori mai impunătoare. Înaltă de mai bine de un metru optzeci și zdravăn clădită, purta o costumație stilizată de țigancă, completată de o perucă în mod evident falsă, cu bucle lungi și negre și cu o ditamai colecția de brățări zăngănitoare pe brațele ei cărnoase. Degetele mâinilor ei mari erau acoperite cu atâtea inele grele de metal că ar fi putut trece drept boxuri și avea aerul că n-ar fi ezitat să facă uz de ele. Era, în felul ei enorm, întunecat și oacheș, destul de atrăgătoare. I-am oferit cel mai reușit zâmbet lingușitor al meu, dar uitătura ei plină de ranchiună nu s-a schimbat deloc.

M-am prefăcut că examinez conținutul tarabei ei, dându-i timp să realizeze că o încruntătură nu era suficientă ca să mă pună pe fugă. Lui Betty cea Mare și Rea îi plăcea să se proclame Regina Inimilor pentru că se specializase în obiecte de colecție în formă de inimă. În prezent avea la vânzare inima grijuliu conservată a lui Giacomo Casanova (mai mare decât ai crede), un flacon din sângele coronarian al lui Varney Vampirul [18] și un pachet de cărți de joc ce-i aparținuseră lui Lewis Carroll, cu toate inimile vopsite cu sânge uscat. Nimic special…

– Ai ceva tupeu să-ți arăți moaca pe-aici, John Taylor, mi-a zis Betty în cele din urmă.

– Mă uit și eu, am spus cu nepăsare. Îmi place să arunc o privire.

– Te-am angajat să-mi găsești soțul dispărut!

– L-am găsit. Nu-i vina mea că i se șterse memoria și nu-și mai amintea de tine. Și nu-i în niciun caz vina mea că a cerut el însuși să i se șteargă memoria ca să nu-și mai amintească de tine. Poate că ar fi trebuit să încerci niște consiliere maritală…

S-a încruntat la mine.

– Nu m-ai mai sunat pe urmă. Nici măcar o dată.

– Nu pentru asta mă angajaseși.

– Ce cauți aici, Taylor? În ideea că cu cât dispari mai iute din fața ochilor mei, cu-atât mai bine.

– Ce poți să-mi zici despre caseta din lemn de trandafir pe care unii o numesc Pacea Inimii?

N-a rezistat să nu-mi spună. Îi place foarte mult să facă paradă cu ce știe, și nimeni nu știe mai multe despre inimi decât Regina Inimilor.

– Caseta e veche de secole, fabricată se presupune în Franța înainte de Revoluție, proiectată să închidă în ea suferința unui îndrăgostit cu inima frântă. A pus-o pe toată în casetă ca să se elibereze de ea. De aici și numele, Pacea Inimii. Tipic franțuzesc! Deși mai sunt și alte povești… cum că lucrul adăpostit în ea a devenit altceva de-a lungul secolelor. Ceva… mai întunecat. Mai flămând. Ceea ce transformă caseta în recipientul perfect pentru tot soiul de inimi fermecate sau importante. De aceea a avut atâtea alte nume. Sfărâmătoarea de Inimi, Inima Flămândă, Inima Întunecată – o plătești și crezi ce vrei. Din câte știu, sunt mulți ani

de când nimeni n-a mai îndrăznit s-o deschidă. Orice colecționar cu doi neuroni funcționali conectați între ei se ține departe de ea. Și-acum cumpără ceva sau dispari de-aici!

Am salutat-o politicos și m-am îndepărtat de taraba ei cât de iute puteam fără să o iau de-a dreptul la fugă. Obținusem de la Betty tot ce voiam, dar tot aveam nevoie de niscai ajutor specializat dacă voiam să dau de urma lui Gideon Brooks, a casei lui călătoare și a casetei din lemn de trandafir. Așa că m-am concentrat și mi-am trezit darul meu cel special. Mi-am deschis lent ochiul interior, cel de-al treilea ochi al meu, ochiul meu secret, și am examinat hala comercială cu Vederea mea amplificată, căutând ceea ce-mi trebuia. O cheie care să descuie o ușă călătoare între dimensiuni. Ceva lumina puternic nu prea departe, o strălucire incandescentă cu semnificație magică. Am luat-o repede pe culoare, poposind în cele din urmă în fața unei tarabe care nu oferea altceva decât chei de toate formele și mărimile. Chei universale care să descuie orice ușă, chei binecuvântate din argint care să scoată la iveală secrete ascunse, chei zdravene de fier care să anuleze vrăjile de castitate. Cheile sunt vechi simboluri și pot anihila tot soiul de vrăji ce țin de magia simbolică.

O cheie ieșea în evidență printre toate rândurile și șirurile de chei atârnate, strălucind cu putere numai pentru ochiul meu interior. O cheie simplă de alamă, marcată cu hieroglife din perioada preumană. Mai văzusem asemenea chei, în anumite cărți cu circulație foarte restrânsă. Era o cheie invocatoare care nu numai că putea deschide orice ușă, ci și s-o aducă la tine. Exact ce-mi trebuia. Din păcate, cheia nu avea o etichetă cu prețul. Și, într-un asemenea loc, asta nu putea să-nsemne decât că, dacă trebuia să te interesezi de

preț, sigur nu ți-l puteai permite. Așa că mi-am folosit darul ca să descopăr unicul moment în care atenția patronului tarabei era îndreptată în altă parte, am întins pur și simplu mâna, am luat cheia și am plecat.

Puteam s-o înapoiez oricând, mai târziu, după ce-mi terminam treaba cu ea. Când aveam să găsesc timpul necesar. Patronul tarabei ar fi trebuit și el să fi investit în niște vrăji măcar semidecente de securitate.

Mă îndreptam nonșalant către ieșirea cea mai apropiată, cu cheia pusă bine într-un buzunar interior, când Holly Wylde a apărut deodată din mulțime, tăindu-mi calea. Mi-a zâmbit cuceritor.

– Am avut un presentiment c-o să fii aici. Și iată-te! Nu te bucuri să mă revezi?

– Nu știu, i-am răspuns. În general prefer clienții care-mi spun adevărul, ori de câte ori le stă în putință.

– Nu-i chiar o minciună ce ți-am spus, a zis ea bosumflându-se. Da, bine, sunt o mulțime de chestii despre caseta din lemn de trandafir pe care nu ți le-am mărturisit, dar eram sigură c-o să le afli și singur de îndată ce o să începi s-o cauți. În definitiv, n-am vrut să te pun pe fugă și doresc foarte mult să-mi recapăt inima! Nu știu ce-o să mă fac fără ea!

Am suspinat. Era greu să rămâi supărat pe ea. Deși probabil c-ar fi meritat osteneala.

– De ce ți-a pus Gideon Brooks inima într-o cutie atât de importantă și de valoroasă?

– Pentru că era singura ascunzătoare în care știa că nu pot pătrunde, a spus ea cu sinceritate.

– Și tot ce vrei e să-ți recapeți inima? am întrebat-o. Nu te interesează cutia aia neprețuită și importantă?

– Păi, a spus ea, dacă s-ar întâmpla să ne cadă în mâini, ar fi un bonus drăguț. Nu?

– Iar îmi faci ochi dulci, i-am zis. Încetează!

– Scuze. Puterea obișnuinței.

– Mai caută și alții caseta, i-am spus, mutând discuția pe ceea ce speram că era un teren mai sigur.

I-am povestit despre Sweetman și despre Pistolar și ea a bătut din picior, dând drumul câtorva înjurături copilărești.

– Grăsanul și băiatul lui de jucărie! Știam eu că adulmecă prin preajmă, dar nu știam că-s atât de aproape. Trebuie să ajungem la Gideon înaintea lor! Ei nu-și doresc decât caseta. Nu s-ar sinchisi deloc de biata mea inimioară.

– Sweetman părea foarte sigur că în casetă se află o inimă faimoasă sau importantă, i-am zis.

– Se poate. Cine știe? a replicat Holly ridicând nepăsătoare din umeri. Cine știe câte inimi or fi ajuns în caseta aia de-a lungul timpului? Mie numai de-a mea îmi pasă. Oricum, ce cauți aici? E un loc atât de ordinar, plin de fleacuri și de chestii kitsch. Simt că-mi scade reputația numai pentru că mă aflu aici.

– Am făcut rost de o micuță jucărie utilă care ne va aduce ușa lui Gideon chiar aici, i-am spus.

Ea a scos un țipăt încântat și a executat un mic dans de fericire chiar acolo, în fața mea.

– Da! Da! Știam eu că n-o să mă dezamăgești!

– Eu le spun totul clienților mei, am subliniat eu. Ești sigură că nu mai e ceva ce-ar trebui să aflu?

– Nu cred, a spus Holly Wylde cu ochii ei mari plini de o nevinovăție total neconvingătoare.

Am părăsit împreună hala comercială și eu am găsit un loc suficient de calm și de liniștit ca să-mi trezesc din nou talentul. Mi-am proiectat Vederea mult deasupra mea, pe cerul noptatic presărat cu mai multe stele decât a visat vreodată lumea exterioară, și am privit de sus străzile Zonei Întunecate, ce se răsuceau lent dedesubt. De jur împrejur, Vedeam străfulgerările subtile și ocazionalele răbufniri ale magiei în acțiune, dar și emanațiile și detonațiile mai evident dramatice ale savanților nebuni puși pe treabă. Imense forme eterice se deplasau încolo și-ncoace pe străzi, trecând prin clădiri ca și cum acestea nici n-ar fi existat. Era străvechiul trib al Celor Teribili, văzându-și de lucrările lor de nepătruns. Traficul de toate felurile vuia pe străzi, transportând tot soiul de bunuri și de persoane, neoprindu-se nicio clipă. Iar unele clădiri dispăreau pur și simplu, venind și plecând și fiind înlocuite de alte clădiri aflate în propria călătorie inscrutabilă.

Toată lumea știe că e cel mai greu să lovești o țintă în mișcare.

Jos, în propria mea piele, am strâns cu putere cheia invocatoare, canalizându-mi darul prin ea, și imediat o clădire anume mi-a sărit în ochi ca având o semnificație suplimentară, iar cheia s-a conectat cu ușa aceea specială, cea pe care trebuia s-o

găsesc. Clădirea sălta și fugea prin Zona Întunecată, apărând și dispărând aparent la întâmplare, dar mai degrabă ca un pește la capătul unui cârlig, acum că aveam cheia invocatoare. L-am vânat pe Gideon Brooks în susul și-n josul Zonei Întunecate, ținându-mă aproape de el indiferent de câte ori a încercat să se descotorosească de mine, cu mintea plutindu-mi imposibil de iute de la o locație la alta, invizibilă și nedetectabilă, până când, în cele din urmă, Gideon Brooks s-a dat bătut, iar casa lui s-a stabilizat într-un loc și-a rămas acolo. S-a materializat chiar în fața mea, prezentându-mi o ușă complet neremarcabilă, și s-a înghesuit între două imobile perfect respectabile, care s-au dat la o parte cam cu ciudă ca să-i facă loc. Am coborât din nou în interiorul minții mele și am dat drumul cheii invocatoare. Ușa dinaintea mea avea un aspect complet inofensiv, dar am verificat oricum cu Vederea, ca să fiu sigur. Vrăji de protecție foarte puternice fojgăiau pe întreaga suprafață a ușii, aruncând scântei în aerul din jurul clădirii.

Am apucat cheia, murmurând Cuvintele potrivite pentru a o activa, și am descuiat pe rând toate protecțiile. Mi-a luat ceva timp. Holly a țipat entuziasmată, bătând din palmele ei mici.

Și taman atunci și-au făcut apariția Sweetman și Pistolarul. Brusc erau acolo, înaintând fără grabă pe stradă în direcția noastră, grasanul în marele său caftan alb, navigând ca o corabie cu toate pânzele sus, băiatul împăunându-se lângă el ca un câine de atac într-o lesă foarte scurtă. La vederea lor, Holly practic a șuierat ca o pisică înfuriată și s-a apropiat iute de mine. Mi-am blocat grijuliu Vederea ca să mă pot concentra asupra situației imediate.

– Dragul meu domn Taylor, a spus Sweetman oprindu-se brusc în fața mea. Bine lucrat,

domnule, foarte bine lucrat! Știam că pot conta pe tine ca să dau de urma lui Gideon Brooks, dar trebuie să recunosc că nu te-am crezut în stare să-i legi de glie și casa lui cea specială. N-ar trebui să fii atât de surprins că mă vezi, dragul meu amic, chiar n-ar trebui. Eu și drăguțul de Pistolar te-am urmărit de când ai plecat de la hotel.

– Nu-i adevărat, am zis eu inexpresiv. Aș fi observat.

– Ei, nu te-am urmărit chiar personal, a admis Sweetman. Mi-am luat libertatea să-ți strecor un mic, dar foarte puternic dispozitiv de urmărire în buzunarul hainei cât timp erai ocupat cu bietul Pistolar. Scumpul de el poate constitui o diversiune de-a dreptul minunată.

L-am privit pe Pistolar.

– Și cum te simți când ești folosit în felul ăsta?

Și-a scos o mână din buzunar și și-a ațintit degetul către mine.

– Fac ce spune domnul Sweetman. Și-așa o să faci și tu.

– Îi permiți să-ți vorbească în felul ăsta? a spus Holly din spatele meu.

– Da, atât timp cât are ațintit asupra mea un pistol conceptual, i-am răspuns eu. Domnule Sweetman, din câte înțeleg eu, și sunt perfect pregătit să mi se spună că nu pricep nimic, avem de-a face cu soiul acela de caz… Tu vrei caseta din lemn de trandafir și inima extrem de importantă pe care crezi că o conține. Nu ești, presupun, interesat de inima acestei tinere doamne, care se află la rândul ei în casetă?

Sweetman și-a înclinat capul imens cu un aer rezonabil.

– Nu te supăra, tânără doamnă, dar nu m-ar interesa inima ta în nicio împrejurare.

– Pentru cineva care nu vrea să jignească, a spus Holly, trebuie să spun că ai ajuns al naibii de aproape s-o faci.

– Ideea e că, am intervenit eu rapid, întrucât fiecare vrea altceva de la Gideon Brooks, nu trebuie să ne sărim unii altora la beregată. Putem să colaborăm până punem mâna pe casetă, apoi să-și ia fiecare ceea ce dorește.

– Ai înnebunit?! a exclamat Holly ieșind zorită din spatele meu ca să se poată încrunta cum trebuie la mine. Să renunțăm la casetă?!

– M-ai angajat să-ți găsesc inima furată, i-am spus. Sau acum zici că, de fapt, caseta e mai importantă?

– Nu, a zis Holly. Numai inima contează. L-a privit pe Pistolar. Ne-ar putea folosi niște putere de foc dacă ne punem cu Gideon Brooks.

Pistolarul l-a privit pe Sweetman, apoi și-a vârât din nou mâna în buzunar.

– Nu te bosumfla, băiete, i-a spus grăsanul. Nu e deloc atrăgător.

Le-am aruncat tuturor un zâmbet.

– Îmi place când se ajunge la un compromis.

Și în acel moment toți ne-am întors brusc capetele, pentru că ușa dinaintea noastră s-a deschis singură. Am fost puțin dezamăgit că n-o să am ocazia să

demonstrez ce puteam face cu talentul meu și cu cheia invocatoare. Pentru o clipă, am rămas toți cu privirile ațintite asupra ușii deschise, dar pe ea n-a ieșit nimic amenințător și dincolo de prag nu se vedea decât o penumbră impenetrabilă. Ne-am privit unii pe alții, apoi eu am deschis drumul, fie și numai pentru că n-aveam încredere că vreunul dintre ceilalți ar fi reacționat în mod responsabil dacă s-ar fi confruntat cu ceva neașteptat. Sweetman și Pistolarul veneau în urma mea, iar Holly încheia coloana.

Dincolo de ușă de afla un coridor simplu și slab luminat, fără capcane magice vizibile. Putea să fie orice casă, de oriunde. Odată ce-am intrat cu toții, ușa s-a închis încet în urma noastră. Tuspatru aproape că umpleam coridorul îngust. O ușă aflată în stânga noastră s-a deschis lent și eu i-am condus pe ceilalți în camera respectivă. Când ai îndoieli, arată-te încrezător. Camera era vastă și cu o lumină caldă, fără mobile sau decorațiuni: doar podele dezgolite de lemn și un bărbat între două vârste, cu un aspect foarte banal, îmbrăcat în haine comode, așezat pe un scaun în centrul unei pentagrame imense arse direct în lemnul podelei. Ținea în mâini o cutie simplă de lemn, lungă de vreo treizeci de centimetri și cam pe jumătate de lată.

Liniile pentagramei au strălucit brusc când Sweetman s-a apropiat și acesta s-a oprit imediat. Liniile emanau o lumină incandescentă, alb-albăstruie, strălucind de energii supranaturale. Grăsanul a dat prudent înapoi și i-a făcut semn Pistolarului, care a zâmbit lent scoțându-și ambele mâini din buzunarele jachetei. Apoi s-a oprit, privindu-și stăpânul aproape cu abjecție, și și-a vârât din nou mâinile în buzunare. Se pare că armele conceptuale nu se puteau măsura cu magia mai veche, consacrată.

M-am uitat la Holly. Îl privea pe Gideon fără să clipească, dar nu-i puteam descifra expresia feței. Nu părea furioasă sau înfricoșată, ci mai degrabă complet concentrată asupra casetei din mâna lui.

– Ești vrăjitoare, i-am zis încet. Nu poți să faci nimic?

Ea s-a încruntat brusc, fără să-și ia ochii în continuare de la Gideon. O fi fost din cauza grimasei, dar nu mai era deloc drăguță.

– Dacă puteam trece de protecțiile lui, n-aș mai fi avut nevoie de ajutorul tău.

– Niciodată nu ți-a plăcut să fii silită să depinzi de alții, i-a spus bărbatul de pe scaun cu un ton plăcut. Și pur și simplu nu puteai suporta să aibă altcineva putere asupra ta, chiar și cei la care ai venit să te învețe căile magiei. Ai fost cel mai bun elev pe care l-am avut vreodată, draga mea, până când ți-ai pierdut răbdarea și-ai încercat să-mi furi secretele. Și când ai eșuat, a trebuit să te duci tu să cauți putere în tot soiul de locuri nepotrivite. S-a uitat la mine. Orice ți-o fi zis, să nu o crezi. E în stare să spună și să facă orice ca să obțină ceea ce vrea. S-a culcat cu demoni ca să o învețe vrăjile pe care eu n-am vrut să i le predau, a furat grimoare și obiecte cu puteri magice și mi-ar fi furat și inima… dacă nu mi-aș fi luat măsuri de precauție.

– Nimeni nu-mi spune mie ce să fac, a zis Holly. Dacă puneam mâna pe inima ta, m-ai fi învățat tot ce voiam să știu. Cât despre demoni, toți până la ultimul au fost mai buni la pat decât tine.

Femeile întotdeauna luptă murdar.

– Mi-am menținut locuința în mișcare ca să nu mă găsești, a spus Gideon. Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să i te adresezi faimosului John Taylor,

omul care poate găsi orice. Ce ți-a spus, domnule Taylor? În timp ce-ți zâmbea cu zâmbetul ăla drăgălaș al ei?

– Că i-ai furat inima, am zis. Și că ai vârât-o în caseta de lemn de trandafir.

– Of, Holly, a spus Gideon și chiar a râs scurt. În cutie e inima mea, domnule Taylor. Am pus-o acolo după ce-a încercat ea să mi-o fure. Pentru că nu putea suporta ideea să aibă cineva putere asupra ei.

– Adică… n-ai niciun fel de sentimente față de ea? l-am întrebat, ca să fiu sigur.

– A, a spus Gideon. Ar fi trebuit să-mi dau seama că asta avea să se afle în inima problemei, ca să zic așa. De-asta ai venit, Holly?

– Nu m-ai iubit niciodată, a replicat vrăjitoarea. Stătea drept în fața lui, chiar la marginea pentagramei, cu mâinile ei micuțe strânse în pumni. Am făcut totul cum trebuie și tu tot nu m-ai iubit!

– Tu n-ai iubit pe nimeni, i-a spus calm Gideon. Întotdeauna ai iubit mai mult puterea. Eu eram doar mentorul tău.

Holly s-a răsucit brusc spre mine.

– Mă crezi, John, nu-i așa? O să-mi obții caseta. Și apoi putem să-l silim să facă tot ce vrem noi!

– Îmi pare rău, i-am zis, dar nu te-am crezut niciodată, Holly. M-ai angajat să-ți găsesc caseta din lemn de trandafir. Ei, uite-o.

– Ea a fost aceea care a răspândit vestea că eu am caseta, a spus Gideon. Astfel încât lacomi de

pretutindeni să vină s-o caute și ea să-i poată asmuți asupra mea. Asta în caz că tu n-ai fi reușit, domnule Taylor. Cum te simți când ești folosit?

Am ridicat din umeri.

– Face parte din meserie.

Gideon Brooks și-a întors atenția către Sweetman și Pistolar.

– Chiar nu e altceva decât un simplu recipient, să știți. Poate ceva mai faimos decât altele. E posibil să fi conținut la vremea ei cine știe câte obiecte importante și pline de semnificație, dar singura inimă pe care-o adăpostește acum e a mea. Acolo unde Holly n-o poate ajunge.

Râsul lătrat al lui Sweetman avea și mai puțin umor ca de obicei.

– Domnule dragă, doar nu te aștepți să te cred? Am urmărit caseta asta prin orașe necunoscute și pe străzi mustind de sânge și-am s-o capăt. Pistolarule, ațintește mâinile alea miraculoase ale tale asupra domului Taylor și a micuței vrăjitoare. Fii atent, domnule Brooks. Dă-mi cutia, altminteri tot ce le va face acestora doi tânărul meu asociat entuziast va fi pe răspunderea ta.

Holly s-a uitat la Pistolar și apoi la Gideon.

– N-o să-l lași să-mi facă rău, nu, iubire? Ai spus chiar tu, am fost cel mai bun învățăcel al tău…

– Am mai avut învățăcei înaintea ta, zise Gideon. Și vor mai fi și alții după tine. Deși sper ca data viitoare să aleg cu mai multă înțelepciune. Încă mai țin la tine, Holly, în ciuda faptului c-ar trebui să știu mai bine. Dar nu atât cât să-mi pun inima în pericol.

– Și eu? am zis.

– Și tu ce? a spus Gideon.

– Corect, am zis.

– Bine atunci, a replicat Holly veselă. Planul B.

I-a aruncat Pistolarului cel mai fermecător zâmbet al ei și-a tras adânc aer în piept.

Sweetman a chicotit.

– Crede-mă, tânără doamnă, că nu ai de oferit nimic ce să-și dorească dragul de Pistolar.

– Dar are el ceva ce vreau eu, a spus Holly. Îi vreau inima.

A făcut un gest brusc cu mâna întinsă, ca și cum ar fi apucat ceva, iar Pistolarul a scos un urlet strident, în timp ce spatele i s-a arcuit și pieptul i-a explodat. Jacheta de piele neagră s-a rupt și carnea dezgolită s-a sfâșiat, iar inima i s-a smuls din culcușul ei osos, zburând prin aer pentru a se cuibări în mâna lui Holly, care o aștepta. Sângele se scurgea din belșug printre degetele ei, deoarece inima continua să bată. Drăgălașa gură trandafirie a lui Holly a schițat o scurtă grimasă dezgustată, apoi ea și-a încleștat brusc mâna, cu forță și cu cruzime, strivind inima. Pistolarul s-a prăbușit pe podea și-a rămas nemișcat, cu ochii încă holbați de groază, cu pieptul transformat într-o ruină însângerată. Sweetman a lăsat să-i scape un singur țipăt exprimând pierdere și o durere absolută și a îngenuncheat lângă Pistolar, cuprinzând băiatul mort în brațele sale uriașe. Sângele îi îmbiba caftanul alb în timp ce îl legăna înainte și-napoi pe Pistolar, ca pe un copil adormit. Lacrimi curgeau în tăcere pe obrazul grăsanului.

– Aha, i-am spus lui Holly. Deci ăsta-i soiul de vrăjitoare care ești!

Ea a lăsat inima strivită să cadă pe podea, scuturându-și sângele de pe degetele ei albe. Mi-a zâmbit dulce.

– Sunt genul de vrăjitoare pe care nu vrei s-o dezamăgești. Ți-am spus că Gideon are de-a face cu multe cunoștințe interzise, iar eu am fost un foarte bun ascultător. Acum fii băiat bun și du-te să iei caseta. Poți să găsești o cale să treci de apărarea lui Gideon. Asta-i meseria ta.

– Da, am spus. Dar e o limită în ceea ce fac.

Ea m-a măsurat cu o privire rece, pe care i-am întâlnit-o fără să tresar. Nu-i lăsa niciodată să-ți ghicească frica în ochi.

– Ți-am cumpărat serviciile cu o mie de lire pe zi, a spus Holly în cele din urmă. Și ziua nu s-a terminat.

– Ți-am găsit caseta, i-am replicat. Nu e vina mea că inima ta nu-i înăuntru. Pe de altă parte, după toate cercetările mele, știu probabil mai multe despre caseta aia decât tine. A fost proiectată inițial ca să conțină toată durerea și groaza din inima zdrobită a unui bărbat și ele sunt încă acolo. Prinse în casetă timp de secole, devenind din ce în ce mai puternice și mai frustrate. Au fost singure atâta vreme că trebuie să fie foarte flămânde de tovărășie în momentul ăsta. Poate că tu ai auzit despre caseta asta sub numele de Pacea Inimii și poate că așa era la început, dar acum are un alt nume. Inima Flămândă.

Mi-am deșteptat talentul, mi-am găsit calea dincolo de apărarea lui Gideon și mi-am folosit darul și cheia ca să descui caseta din lemn de

trandafir. Capacul a sărit în lături și, într-o clipită, Inima Flămândă s-a întins și-a înhățat-o pe Holly, trăgând-o înăuntru. M-ar fi prins și pe mine dacă Gideon n-ar fi silit capacul să se închidă imediat. Ne-am privit în camera devenită deodată tăcută.

– Voia inima mea, a spus Gideon. Ei, acum poate să-i țină tovărășie… pentru totdeauna.

Sweetman și-a ridicat privirea, ținându-l în continuare în brațe pe Pistolarul cel mort.

– Ce-i aia… Ce se află în casetă?

– Substanța din care sunt făcute urletele, i-am răspuns eu.

STIX [19] ȘI PIETRE

STEVEN SAYLOR

Autor de bestselleruri, Steven Saylor este una dintre cele mai strălucitoare stele ale subgenului romanului istoric polițist, stând alături de Lindsey Davis, John Maddox Roberts și de regretatul Ellis Peters. Este autorul longevivei serii ROMA SUB ROSA *care înfățișează aventurile lui Gordianus Descoperitorul, detectiv într-o Romă antică plină de culoare, în romane precum* Roman Blood, Arms of Nemesis, Catilina's Riddle, The Venus Throw, A Murder on the Appian Way (O crimă pe Via Appia, *Editura All, 2010, traducere de Teodor Fleseru*), Rubicon, Last Seen in Massilia, A Mist of Prophecies (Vălul profețiilor, *Editura Allfa, 2009, traducere de Veronica Șerbănoiu*) *și* The Judgment of Caesar. *Povestirile despre aventurile lui Gordianus au fost reunite în* The House of the Vestals: The Investigations of Gordianus the Finder *și* A Gladiator Dies Only Once: The Further Investigations of Gordianus the Finder. *Printre celelalte romane scrise de Saylor figurează* A Twist at the End, Have You Seen Dawn? *și uriașul roman istoric ce nu aparține seriei* GORDIANUS, Roma: The Novel of Ancient Rome (Oameni și semizei, *Editura Allfa, 2011, traducere de Iuliana Hiliuță*). *Cele mai recente cărți publicate sunt un roman din seria* GORDIANUS, The Triumph of Caesar, *și cel de-al doilea roman din seria* ROMA, Empire: The Novel of Imperial Rome. *Trăiește în Berkeley, California.*

În povestirea plină de suspans care urmează, Stix și pietre, *autorul deschide calea unei noi serii de povestiri în care adolescentul Gordianus va vizita cele Șapte Minuni ale Lumii. Tovarășul său de drum este mai vârstnicul poet grec Antipater din Sidon. Povestirile din seria* CELE ȘAPTE MINUNI *au loc între 92 și 90 î.Hr., servind astfel drept prolog primului roman din seria* ROMA SUB ROSA, Roman Blood, *a cărui acțiune are loc în anul 80 î.Hr. În această povestire, aventurându-se departe de lumea Romei și a Greciei, Gordianus și Antipater descoperă că legendarul oraș Babilon este doar o fantomă a fostei sale glorii, bântuit și amenințat de trecutul său desfrânat.*

În Babilon [20] n-o să vedem una, ci două dintre Marile Minuni ale Lumii, a zis Antipater [21]. Sau cel puțin o să vedem ce-a mai rămas din ele.

Ne petrecurăm noaptea într-un mic han prăfuit de pe malul Eufratului. Tovarășul meu de drum fusese tăcut și morocănos din momentul în care se dăduse jos din pat, de dimineață – oamenilor bătrâni le e greu să călătorească – dar, pe măsură ce ne apropiam de Babilon, înaintând spre sud pe vechiul drum ce mergea paralel cu fluviul, moralul i s-a ridicat și treptat-treptat a devenit mai vioi.

Hangiul ne spusese că străvechiul oraș se afla la doar câteva ore distanță, chiar și luând în calcul înaintarea lentă a măgarilor pe care-i călăream, și, pe parcursul întregii dimineți, o pată ce sugera un oraș se înălțase înaintea noastră pe linia orizontului, devenind treptat din ce în ce mai pronunțată. Pământul aflat între Tigru și Eufrat și în jurul acestora este complet plat preț de kilometri întregi, fără cel mai mic deal care să obtureze

vederea. Ai fi crezut că într-o asemenea câmpie vastă și fără forme de relief poți să vezi la nesfârșit, dar valurile de căldură ce se ridicau din pământ distorsionau imaginea, așa că obiectele de aproape sau de departe căpătau un aspect neclar și chiar nefiresc. Un turn îndepărtat se dovedea a fi un palmier. O grămada de trupuri ciudat de imobile – morți? – se transforma deodată într-una de pietriș, în aparență lăsată acolo de cei care se ocupau de întreținerea drumului.

Preț de mai bine de o oră, am încercat să deslușesc un grup ce călătorea pe drum înspre nord, părând să se apropie de noi. Valurile strălucitoare de căldură când îl măreau, când îl micșorau, făcându-l ba să apară, ba să dispară. Mai întâi am crezut că era o companie de bărbați înarmați, căci mi se păruse că văd lumina soarelui scânteind pe armele lor. Apoi am decis că nu vedeam decât un singur bărbat călare, purtând probabil un coif sau o altă piesă de armură ce reflecta o sclipire albăstruie. Apoi persoana sau persoanele sau orice s-o fi apropiat de noi a dispărut într-o clipită și eu m-am înfiorat, întrebându-mă dacă nu cumva eram pe punctul de a întâlni o companie de fantome.

În cele din urmă, ne-am întâlnit pe drum cu semenii noștri, călătorii. Grupul s-a dovedit a fi compus din câțiva paznici înarmați și două căruțe mici trase de măgari și încărcate cu stive înalte de cărămizi, dar cărămizi de un soi cum nu mai văzusem. Erau mari și cu forme variate, cu o suprafață de aproximativ treizeci de centimetri și cu fețele exterioare acoperite cu email strălucitor, unele albastre, altele galbene, altele combinate. Nu erau proaspăt făcute – muchiile neregulate și bucățile de mortar lipit de ele arătau că fuseseră desprinse cu dalta din cine știe ce construcție deja existentă – dar, cu excepția a puțin praf, smalțul colorat strălucea ca o bijuterie.

Antipater a devenit din cale-afară de agitat.

– Este oare posibil? a murmurat el. Cărămizi provenite din faimoasele ziduri ale Babilonului!

Bătrânul poet a descălecat stângaci și și-a târât picioarele până la cea mai apropiată dintre căruțe, unde a întins mâna, atingând una dintre cărămizi și plimbându-și degetele peste smalțul de un albastru strălucitor.

Inițial, căruțașul s-a împotrivit și l-a strigat pe unul dintre paznicii înarmați, care și-a scos sabia și s-a apropiat. Apoi căruțașul a râs, văzând încântarea lui Antipater, și i-a făcut semn paznicului să se retragă. Adresându-i-se lui Antipater, căruțașul a spus ceva într-o limbă pe care n-am recunoscut-o. Se pare că nici Antipater, care și-a ridicat ochii mijiți spre om și a zis:

– Vorbești grecește?

Era prima mea vizită într-o țară unde majoritatea populației vorbea alte limbi decât latina și greaca. Antipater știa ceva parță [22], dar remarcasem că prefera să li se adreseze localnicilor într-o greacă stricată, ca și cum aceasta ar fi fost mai ușor de înțeles pentru ei decât greaca fără cusur pe care o vorbea el de obicei.

– Știu grecește, da, puțin, a răspuns căruțașul, apropiindu-și arătătorul și degetul mare.

– Tu vii din Babilon, nu?

Antipater mai avea și tendința de a ridica tonul când vorbea cu localnicii, ca și cum aceștia ar fi fost surzi.

– Babilon, da.

– Cât departe?

Antipater a început să gesticuleze, recurgând la un limbaj complicat al semnelor ca să clarifice ceea ce voia.

– Babilon, de aici? A, doi oră. Poate trei, s-a corectat căruțașul, aruncând o privire către măgarii noștri ce păreau epuizați.

Antipater a privit în direcția petei de la orizont, care devenise în mod clar mai mare, dar tot nu oferea promisiunea unor ziduri înalte. A oftat.

– Încep să mă tem, Gordianus, că n-a mai rămas nimic din legendarele ziduri ale Babilonului. În mod sigur, dacă ar fi atât de mari pe cât spune legenda și dacă o mai fi rămas ceva din ele în picioare, ar fi trebuit să le vedem de-acum.

– Cărămizi vin de la vechi ziduri, a zis căruțașul, înțelegând numai o parte din remarcile lui Antipater și gesticulând către încărcătura sa. Vecin la mine găsește, îngropat în spate la casa lui. Foarte rar. Foarte valoros. El vinde la negustor bogat din Ctesiphon. Acum vecinul meu om bogat.

– Cât de frumoase sunt, nu, Gordianus?

Antipater și-a plimbat palma peste suprafața smălțuită, ridicând apoi cărămida ca să se uite pe dosul ei. Pe Zeus, asta e marcată cu numele lui Nabucodonosor [23]! Probabil datează din perioada domniei lui.

Pentru o clipă am crezut că Antipater avea să înceapă să recite – poezia spontană era specialitatea sa –, dar gândurile acestuia luaseră o întorsătură mai practică.

– Cărămizile astea ar valora o avere la Roma. Protectorul meu, Quintus Lutatius Catulus, are câteva pe care le-a înșirat în grădină ca pe niște exponate. Cred că a plătit mai mult pe alea cinci-șase cărămizi din Babilon decât pe toate statuile din casa lui la un loc. Ei, asta e, hai să-i dăm înainte.

Antipater i-a dat căruțașului o monedă pentru osteneala lui, a încălecat din nou și ne-am reluat înaintarea lentă și constantă către pata strălucitoare de la orizont.

Mi-am dres vocea.

– De ce sunt atât de valoroase cărămizile astea vechi? Și, mai întâi de toate, de ce și-au construit babilonienii zidurile din cărămidă? Cred că orice zid înconjurător cum se cuvine ar trebui făcut din piatră.

Privirea pe care mi-a aruncat-o Antipater m-a făcut să mă simt mai degrabă ca și cum aș fi avut nouă ani, și nu nouăsprezece.

– Uită-te-n jurul tău, Gordianus. Vezi vreo piatră? Nu e nicio carieră preț de kilometri întregi. Această parte a lumii e complet lipsită de soiul de pietre potrivite pentru a construi temple și alte clădiri, cu atât mai puțin ziduri care se întind pe cale de kilometri și-s atât de late că poți să mergi cu carul pe culmea lor. Nu, cu excepția câtorva temple împodobite cu calcar și bitum importate cu mare cheltuială, orașul lui Nabucodonosor a fost construit din cărămizi. Erau fabricate din lut amestecat cu paie tocate mărunt, apoi comprimate în forme și întărite în foc. În mod uimitor, aceste cărămizi sunt aproape la fel de rezistente ca piatra și în caldeeana veche cuvântul pentru cărămidă și piatră este același. Nu pot fi sculptate ca piatra,

firește, dar pot fi decorate cu smalț colorat care nu pălește niciodată.

– Deci, faimoasele ziduri ale Babilonului au fost construite de… am ezitat în fața numelui aceluia complicat.

– Regele Nabucodonosor. Antipater a avut grijă să pronunțe clar, ca atunci când vorbise cu căruțașul. Babilonul însuși a fost fondat, sau cel puțin așa spune legenda, de o regină asiriană numită Semiramida [24], care a trăit tocmai pe vremea lui Homer. Dar un alt rege, mult mai târziu, în timpul dinastiei caldeene, a înălțat Babilonul pe culmile gloriei sale. Îl chema Nabucodonosor și a domnit acum cinci sute de ani. A reconstruit întregul oraș sub formă de rețea, cu străzi lungi și drepte – foarte diferit față de haosul cu care te-ai obișnuit tu la Roma, Gordianus – și l-a împodobit cu temple magnifice închinate zeilor babilonieni, cei mai importanți dintre ei fiind Marduk și Ishtar [25]. A construit un templu uriaș numit Etemenanki – Temelia Cerului și a Pământului – de forma unui zigurat imens, cu șapte niveluri: unii spun că acesta rivalizează cu piramidele egiptene ca mărime și că ar trebui și el să fie inclus printre Cele Șapte Minuni. Pentru a-i face o plăcere reginei sale din Media [26], căreia îi era dor de munții împăduriți și de pajiștile cu flori din îndepărtata ei țară de baștină, Nabucodonosor a construit Grădinile Suspendate, un paradis cocoțat mult deasupra pământului ca un cuib de pasăre. Și a înconjurat întreg orașul cu un zid înalt de douăzeci de metri și lat de zece – suficient ca două care să se întâlnească și să treacă unul pe lângă altul. Zidul a fost fortificat cu parapeți crenelați și cu turnuri ce se înălțau până la peste treizeci de metri și era decorat pe toată lungimea sa cu modele și imagini în albastru și galben, așa că, de la distanță, Babilonul lui Nabucodonosor scânteia

asemenea unor mărgele din lapislazuli înșirate pe un colier de aur.

A privit orizontul cu îndoială. Pata continua să crească, dar arăta mai degrabă ca o dâră de noroi decât ca o bijuterie, deși mi se părea că începeam să întrezăresc un lucru masiv ce se înălța deasupra restului petei, strălucind în mai multe culori. Să fi fost ziguratul?

– Ce s-a întâmplat cu imperiul lui Nabucodonosor? am întrebat. Ce s-a întâmplat cu zidurile lui?

– Imperiile se înalță și cad – la fel ca Imperiul Roman, într-o bună zi… Nu era prima oară când Antipater își exprima disprețul față de puterea Imperiului Roman, dar chiar și aici, departe de influența cetății Eterne, rostea cuvintele astea în șoaptă. Așa cum asirienii au fost cuceriți de caldeeni, tot așa caldeenii au fost cuceriți de perși. La o sută de ani după moartea lui Nabucodonosor, Babilonul s-a răsculat împotriva lui Xerxes, regele persan care și-a imaginat în mod nesăbuit că poate cuceri Grecia. Cu Babilonul, Xerxes a avut mai mult succes: a prădat orașul și a jefuit templele, iar unii spun că a demolat și marile ziduri, distrugându-le atât de temeinic că abia de-a mai rămas vreo urmă de-a lor, numai o mulțime de cărămizi smălțuite, râvnite de colecționarii din întreaga lume. O sută de ani mai târziu, când Alexandru s-a apropiat de oraș, babilonienii n-au opus nicio rezistență și i-au ieșit în întâmpinare, deci poate că într-adevăr nu mai aveau ziduri care să-i apere. Se spune că Alexandru voia să-i redea Babilonului vechea sa glorie și să-l transforme în capitala lumii, dar în loc de asta a murit acolo, la treizeci și doi de ani. Succesorul său a construit un oraș nou în apropiere, pe Tigru, și i-a dat numele său. Noua capitală, Seleucia, și-a însușit puterea și averea rămase din Babilon, iar vechiul oraș a fost

aproape dat uitării, cu excepția savanților și a înțelepților, care au dat buzna atrași de chiriile mici, și de astrologi, despre care se spune că au găsit în zigurat platforma ideală pentru observațiile celeste.

– Deci, ne putem aștepta să întâlnim astrologi în Babilon? am întrebat.

– Fără-ndoială. Astrologia își are originea în rândurile caldeenilor. Știința asta e încă o noutate la Roma, știu, dar printre greci și-a câștigat în popularitate de când un preot babilonian de-al lui Marduk, pe nume Berossus, a înființat o școală de astrologie pe insula Cos, pe vremea lui Alexandru.

Am călărit un timp în tăcere. Eram sigur că de-acum punctul cel mai înalt al petei în continuă creștere trebuia să fi fost într-adevăr ziguratul cel multicolor, dominând orizontul arhitectural al Babilonului. Puteam, de asemenea, să disting ceva ce arăta ca un zid, dar acesta nu părea să fie foarte înalt și avea o culoare maroniu-roșcată, ca și cum ar fi fost făcut din cărămizi simple de lut, nu din lapis strălucitor și aur.

– Dar Grădinile Suspendate construite de Nabucodonosor pentru soția lui? am întrebat. Ele mai există?

– O să aflăm în curând, mi-a răspuns Antipater.

În cele din urmă, zidurile Babilonului s-au înălțat deasupra noastră. Vedeam că Antipater era profund dezamăgit.

– Ei bine, mă așteptam la asta, a spus el suspinând, în timp ce traversam un șanț uscat și intram călare pe poartă.

Dacă l-am fi întâlnit oriunde altundeva, zidul ar fi fost destul de impresionant – se înălța cam la zece metri și se întindea cât vedeam cu ochii de-a lungul malului Eufratului –, dar era făcut din cărămizi banale, cafeniu-roșcate. În mod sigur, aceasta nu era una dintre Minunile Lumii.

Am trecut printr-o piață însuflețită, plină de mirosuri exotice și de personaje colorate. Locul emana un farmec provincial demodat, dar n-am simțit fiorul inconfundabil de a mă afla într-unul dintre marile orașe ale lumii, ca la Roma sau Efes.

Apoi, în fața noastră, am zărit Poarta lui Ishtar [27].

Pe-atunci nu știam cum se numește. Știam numai că rămăsesem brusc cu gura căscată, iar inima își iuțise bătăile. Lumina strălucitoare a soarelui se reflecta pe cărămizile multicolore, însuflețind imaginile uimitoare ale unor animale ieșite din comun – auroci [28] cu coarne magnifice, lei răgând și dragoni înfricoșători. Alte modele erau mai abstracte, sugerând pietre prețioase și flori, dar reproduse la o scară gigantică. Predomina albastrul, în tot atâtea nuanțe câte poți zări pe chipul mării în decurs de-o zi, de la azuriul clar al amiezii până la indigoul miezului de noapte. Erau și multe nuanțe de galben și auriu și chenare de un verde orbitor. Parapeții ce se înălțau deasupra noastră erau crenelați, cu un model ce încânta ochiul. Dar poarta era doar un fragment izolat: zidul se întindea numai pe o scurtă distanță de fiecare parte, apoi se termina brusc.

Câțiva localnici, observându-ne uimirea, au alergat spre noi, întrecându-se să intre în vorbă. În cele din urmă, Antipater i-a făcut semn celui care părea să vorbească cel mai bine grecește.

– Ce e asta? l-a întrebat Antipater.

– Marele zid, a răspuns omul, care avea o barbă zburlită și câțiva dinți lipsă.

– Dar nu se poate să fie numai atât! a protestat Antipater.

– Asta-i tot ce-a rămas, a zis bărbatul. Când Xerxes a dărâmat zidurile lui Nabucodonosor, a lăsat această poartă ca să se vadă cât de mare a fost zidul pe care el distrus. Poarta lui Ishtar se numește, spre gloria zeiței.

A întins palma, în care Antipater i-a pus îndatoritor o monedă.

– Gândește-te, Gordianus, mi-a șoptit Antipater. Alexandru însuși a trecut călare chiar prin această poartă când a intrat în triumf în oraș.

– Nu-i de mirare că a vrut să-și stabilească aici capitala, am spus, privind în sus în timp ce treceam pe sub arcada impunătoare. N-am văzut nimic care să-i semene. E cu adevărat măreață.

– Imaginează-ți mai multe asemenea porți, legate între ele printr-un zid nu mai puțin măreț, care se întindea pe kilometri întregi, a zis Antipater. A clătinat din cap. Și-acum totul a dispărut, cu excepția ăsteia.

Călăream, iar bărbatul ne urma.

– Eu arăt vouă tot, s-a oferi el. Eu arăt Grădini Suspendate, da?

Antipater s-a luminat la față. Era o șansă ca legendarele grădini să mai existe, la atâtea secole din zilele lui Nabucodonosor și ale reginei lui din Media?

– Nu departe, nu departe! ne-a promis omul, conducându-ne.

L-am întrebat cum îl cheamă.

– Darius, mi-a răspuns el, ca pe marele rege persan. Mi-a zâmbit, arătându-și dinții rămași.

Am trecut printr-o piață mică și prăpădită, unde negustorii vindeau flecuștețe ieftine – auroci miniaturali, lei și dragoni – numeroșilor turiști, căci nu eram singurii călători sosiți în Babilon în acea zi în căutarea legendarelor Minuni. După un labirint de alei șerpuitoare și prăfuite – în mod sigur acesta nu era orașul în formă de rețea construit de Nabucodonosor – am ajuns în cele din urmă la baza unei grămezi imense de ruine. Incontestabil, construcția se înălța către cer sau o făcuse cândva, înainte ca timpul sau mâna omului s-o dărâme, așa că semăna oarecum cu un munte, deși unul mic.

Darius ne-a îndemnat să descălecăm și să-l urmăm. Înainte să putem înainta, un alt individ a insistat să plătim fiecare pentru acest privilegiu. Omul ne-a promis că o să aibă grijă de măgarii noștri. Antipater i-a dat portarului banii ceruți și Darius ne-a condus spre o scară încadrată de moloz ce urca spre o serie de paliere mici. Cineva plasase de-a lungul drumului numeroase plante în ghivece și, pe unele dintre paliere, copăcei slăbănogi și tufișuri însetate răsăreau de-a dreptul dintre dărâmături. Aspectul acesta decrepit era mai degrabă trist decât spectaculos. În cele din urmă, am ajuns într-un spațiu deschis, în apropiere de vârf, unde coloane sparte și pietre fisurate de pavaj erau dovada că acolo se aflase cândva o terasă magnifică, acum umbrită de smochini și parfumată de lămâi și portocali scunzi. Frunzele unui măslin

cu ramuri noduroase sclipeau verzi și argintii în bătaia vântului.

– Nici pe departe pădurea montană pe care a amenajat-o Nabucodonosor, bombăni Antipater, trăgându-și sufletul după urcuș.

După ascensiunea susținută și eu mă simțeam ușor amețit.

– Cum udă plantele astea? am întrebat.

– A, ești isteț, tinere prieten! a declarat ghidul nostru. Tu pricepi secretul Grădinilor Suspendate. Vino să arăt!

Darius ne-a condus către un portal încadrat de cărămizi din apropiere, ce dădea spre un tunel ce cobora în pantă. Prin pasajul vag luminat urca spre noi un bărbat purtând pe umeri o cobiliță cu câte o găleată de apă la fiecare capăt. Gâfâind și pufnind, acoperit de sudoare, cărătorul de apă ne-a aruncat totuși un zâmbet obosit când a ieșit la lumină poticnindu-se pe lângă noi.

– E bine că suntem lângă fluviu dacă oamenii trebuie să care apă toată ziua prin tunelul ăsta, am spus eu.

Antipater a ridicat din sprâncene.

– A, dar cândva, Gordianus, tunelul ăsta trebuie să fi conținut mecanismul care făcea apa să curgă în permanență prin aceste grădini. Mi-a arătat numeroase bucăți de metal cu un aspect misterios fixate pe suprafața tunelului. Onesicritus [29], care a văzut aceste grădini pe vremea lui Alexandru, vorbește despre un dispozitiv cu un șurub gigantic ce ridica mari cantități de apă pe măsură ce se răsucea. Se pare că n-a mai rămas nimic din acest mecanism remarcabil, dar tunelul este încă aici,

ducând în jos, putem presupune, către o cisternă alimentată de fluviu. Fără șurubul de irigație, destoinicii cetățeni ai Babilonului au recurs la munca propriilor trupuri pentru a menține măcar o aparență a grădinii, probabil din mândrie civică și spre beneficiul unor vizitatori plătitori, ca noi.

Am aprobat cam cu îndoială. Grădinile Suspendate or fi fost cândva mărețe, dar rămășițele lor decrepite cu greu se puteau compara cu celelalte Minuni ale Lumii pe care le văzuserăm în călătoria noastră.

Am făcut apoi câțiva pași dincolo de gura tunelului, până într-un loc ce permitea o vedere neperturbată a ziguratului.

Zidurile Babilonului fuseseră demolate. Grădinile Suspendate erau în ruină. Dar marele zigurat dăinuia, înălțându-se asemenea unui munte în mijlocul acelui oraș cenușiu. Fiecare dintre cele șapte niveluri în trepte avusese, cândva, altă culoare. Aproape toate decorațiile fuseseră smulse (de Xerxes când prădase orașul și de jefuitorii care îi urmaseră), iar zidurile de cărămidă începuseră să se sfărâme, dar se păstrase destul din fațada originală ca să-ți dai seama cum trebuie să fi arătat odinioară ziguratul. Cel mai de jos și mai larg nivel era din cărămidă roșie, dar următorul fusese de un alb orbitor (placat cu calcar și bitum din import, după cum am aflat mai târziu), următorul – decorat cu plăci de un albastru iridiscent, următorul cu o abundență de modele în galben și verde și tot așa. Pe vremea lui Nabucodonosor efectul trebuie să fi fost ireal. În mijlocul perfecțiunii întinate a ziguratului, am observat mici puncte presărate ici și colo pe suprafața sa. Numai când le-am văzut mișcându-se – și am înțeles că de fapt erau oameni – am realizat

adevăratele dimensiuni ale construcției. Era mult mai mare decât crezusem eu.

Soarele începuse, în cele din urmă, să coboare spre orizont, aruncându-și razele scăzânde peste orașul prăfuit și scăldând ziguratul într-o lumină portocalie. Etemenanki îi spuneau babilonienii, Temelia Cerului și a Pământului. Și, într-adevăr, mi s-a părut că un lucru atât de imens și de straniu cu greu ar fi putut fi creat de mâini omenești.

Antipater avea și el gânduri asemănătoare. Stând lângă mine, a început să recite:

Ce ciclopi monstruoşi au construit acest vast dâmb pentru Semiramida, asirianca?
Sau ce titani, fii ai Gaiei, l-au înălţat pe şapte trepte
Să zgârie cerul şi cele şapte Pleiade?
De neurnit, de nezdrobit, eternă masă,
Ca măreţul munte Athos apasă asupra Pământului.

Epuizat de drum și năucit cum eram, tot am observat greșeala lui Antipater.

– Ziceai că Nabucodonosor a construit ziguratul, nu Semiramida, i-am spus.

M-a privit din nou de parcă aș fi fost un copil.

– Licență poetică, Gordianus! Semiramida are un ritm mai bun și numele e mult mai eufonic. Cine-ar putea să compună un poem folosind un nume stânjenitor precum „Nabucodonosor“?

La lăsarea întunericului, Darius ne-a ajutat să ne găsim adăpost pentru noapte. Micul han către care

ne-a condus se afla în apropierea fluviului, după cum ne-a asigurat el, dar, deși i-am simțit mirosul cât timp am luat o cină frugală constând din lipie și smochine în sala comună, camera noastră de la etaj nu avea vedere spre el. Într-adevăr, când am încercat să deschid obloanele, acestea s-au lovit de o secțiune urâtă din zidul orașului, ce se întindea de-a lungul malului.

– Mâine voi vedeți Etemenanki, a insistat Darius, care luase masa împreună cu noi și ne urmase în cameră. La ce oră vă întâlnesc?

– Mâine ne odihnim, a spus Antipater lăsându-se să cadă pe patul lui îngust. Nu te deranjează să dormi pe salteaua aia de pe podea, nu, Gordianus?

– De fapt, mă gândeam să mă plimb puțin, am spus eu.

Antipater nu mi-a răspuns. Deja sforăia. Dar Darius a clătinat viguros din cap.

– Nu sigur după întuneric, a zis el. Tu stai înăuntru.

M-am încruntat.

– I-ai dat asigurări lui Antipater că asta e o zonă bună, fără tâlhari și hoți de buzunare.

– Eu spun adevăr – nu grijă jefuitori.

– Atunci care-i pericolul?

Expresia lui Darius era gravă.

– După întuneric, iese *ea*.

– Ea? Despre cine vorbești? Fii mai clar!

– Eu zis deja prea mult. Dar nu ieși afară până zori. Eu întâlnesc cu tine atunci.

A dispărut fără să mai spună o vorbă.

M-am lăsat să cad pe podea și m-am lungit pe saltea, gândindu-mă că nu va fi chip să adorm din pricina sforăiturilor sonore ale lui Antipater. Apoi, deodată, lumina soarelui năvălea prin fereastra deschisă.

Când am coborât să luăm micul dejun, soarele deja se înălțase. În sala de mese nu mai era decât un oaspete în afară de noi. Costumația sa era atât de bizară, încât am fost cât pe ce să izbucnesc în râs la vederea lui. Singurii astrologi pe care-i văzusem fuseseră pe scenă, în comedii, iar bărbatul acesta ar fi putut fi unul dintre ei. Purta o pălărie galbenă, înaltă, ce se ridica în trepte care semănau cu cele ale ziguratului, și o robă de un albastru-închis împodobită cu imagini ale stelelor și constelațiilor brodate cu galben. Pantofii săi, incrustați cu pietre semiprețioase, se încheiau cu niște vârfuri curbate. Barba lui neagră, lungă, fusese ondulată, împletită și presărată cu pudră galbenă, radiind din falca lui asemenea razelor solare.

Antipater l-a invitat pe străin să ni se alăture. Acesta s-a prezentat drept Mushezib, astrolog venit în vizită la Babilon din orașul său natal, Ecbatana [30]. Călătorise pretutindeni și greaca lui era excelentă, probabil mai bună decât a mea.

– Ai venit să vezi ziguratul, a presupus Antipater.

– Sau ce-a mai rămas din el, a zis Mushezib. Aici e și o bună școală de astrologi și sper să găsesc un post de profesor. Dar voi?

– Noi am venit pur și simplu să vizităm orașul, a răspus Antipater. Dar nu azi. Sunt prea obosit și mă doare tot corpul după cât am călărit ieri.

– Dar nu putem sta în casă toată ziua, am protestat eu. Poate e ceva interesant prin apropiere.

– Mi s-a spus că e un mic templu al lui Ishtar în susul străzii, a zis Mushezib. E în mare parte ascuns vederii de un zid înalt și se pare că e în ruine. A fost pângărit cu mult timp în urmă de Xerxes și n-a mai fost nicicând consacrat sau reconstruit. Cred că nu e mare lucru de văzut…

– Dar nu puteți să mergeți acolo, a intervenit hangiul, auzindu-ne și alăturându-se conversației.

Arăta la rândul lui ca un personaj descins dintr-o piesă de teatru. Era un ins solid, cu o față rotundă și un zâmbet mereu la îndemână. Cu umerii lui masivi și brațele sale zdravene, părea capabil să pună capăt unei încăierări și să-i azvârle pe contravenienți în stradă, dacă în taverna lui adormită s-ar fi produs vreo asemenea tulburare.

– Cine interzice asta? a întrebat astrologul.

Hangiul a ridicat din umeri.

– Nimeni nu interzice. Un templu părăsit i-al nimănui și-al tuturor – este, cum s-ar zice, proprietate publică. Dar nimeni nu se duce acolo din cauza *ei*.

Am ciulit urechile.

– Despre cine vorbești?

Găsind că greaca lui nu era destul de bună, hangiul i s-a adresat astrologului în parte.

Fața lui Mushezib s-a lungit.

– Gazda noastră spune că templul este… bântuit.

– Bântuit? am repetat eu.

– Am uitat cuvântul în grecește, dar cred că în latină se spune *lemur*, nu-i așa?

– Da, am șoptit. O manifestare a morților care mai adastă pe pământ. Ceva ce a fost odată muritor, dar care nu mai trăiește și nu mai respiră.

Nepregătiți sau incapabili să traverseze râul Stix către ținutul celor morți, lemurii colindă pe pământ, apărând de obicei – dar nu neapărat – noaptea.

– Hangiul spune că în templul din apropiere se află un lemur, spuse Mushezib. O femeie îmbrăcată în zdrențe putrede, cu un chip hâd. Oamenilor le e frică să pășească înăuntru.

– E periculoasă? am întrebat eu.

Mushezib a schimbat câteva cuvinte cu hangiul.

– Nu numai că-i periculoasă, e ucigașă. Doar cu câteva dimineți în urmă, un bărbat care dispăruse cu o noapte mai înainte a fost găsit mort pe scările templului, cu gâtul frânt. Acum se încuie poarta, care până acum n-a fost niciodată încuiată.

Deci acesta era pericolul nocturn despre care mă prevenise Darius, temându-se până și să-i spună creaturii aceleia pe nume.

– Dar în mod sigur în plină zi… a început Antipater.

– Nu, nu! a protestat soția hangiului, care ni s-a alăturat deodată.

Era aproape la fel de înaltă ca soțul ei, dar avea o mină încruntată – un alt tip potrivit în teatru, m-am gândit, soția irascibilă a hangiului. Vorbea grecește mai bine decât soțul ei și accentul ei egiptean pronunțat explica delicatesurile din Alexandria ce se găseau printre felurile babiloniene servite la micul dejun.

– Nu vă apropiați de vechiul templu, a strigat ea. Nu mergeți acolo! O să muriți dacă vă duceți acolo!

Soțul ei avea aerul că găsește rușinoasă o asemenea izbucnire. A râs nervos și a dat din umeri, ridicându-și palmele, apoi a tras-o deoparte, clătinând din cap și șoptindu-i ceva. Dacă încerca s-o calmeze, nu a reușit. După o scurtă dispută, ea și-a desfăcut brațele în aer și a ieșit.

– Trebuie să fie cam supărător să ai un lemur în vecinătate, a murmurat Antipater. Îmi imaginez că nu face bine afacerii. Crezi că de-aia sunt atât de puțini oameni la han? Sunt chiar surprins că gazda noastră a pomenit subiectul. Ei bine, am terminat cu micul dejun, așa încât, cu permisiunea ta, am de gând să mă întorc în camera noastră și să-mi petrec toată ziua în pat. Hai, nu mai fi așa pleoștit, Gordianus! Du-te și explorează orașul fără mine!

Am simțit o oarecare tulburare la gândul de a mă aventura de unul singur într-un oraș atât de exotic, dar n-ar fi trebuit să-mi fac griji. De cum am pus piciorul pe stradă, am fost abordat de ghidul nostru din ziua trecută.

– Unde e bunicul tău? m-a întrebat Darius.

Am izbucnit în râs.

– Nu e bunicul meu, e numai un tovarăș de drum. E prea obosit ca să iasă în oraș.

– A, atunci eu ți-arăt orașul, da? Doar noi doi.

M-am încruntat.

– Mă tem că n-am prea mulți bani la mine, Darius.

El a ridicat din umeri.

– Ce sunt banii? Vin, pleacă. Dar dacă eu arăt ție ziguratul, o să-ți amintești toată viața.

– De fapt, sunt mai degrabă curios în privința templului lui Ishtar de colo, de mai sus.

Bărbatul a pălit.

– Nu, nu, nu! Nu mergem acolo!

– Dar putem măcar să trecem pe lângă el, nu? E în direcția asta? am întrebat eu.

Alături de han se afla o clădire dărăpănată care cândva trebuie să fi fost o tavernă concurentă, dar care acum era închisă și cu obloanele trase. Părea ea însăși bântuită. Imediat dincolo de această proprietate abandonată se ridica un zid din cărămidă cu o mică poartă de lemn. Zidul nu era cu mult mai înalt decât mine. Dincolo de el, puteam să văd ceea ce mai rămăsese din acoperișul templului, care părea să se fi prăbușit. Am împins poarta și am constatat că era încuiată. Mi-am plimbat degetele peste suprafața zidului, unde mare parte din mortarul dintre cărămizi se erodase. Crăpăturile ar fi constituit un excelent sprijin pentru picioare. Am făcut câțiva pași în spate, studiind zidul ca să găsesc cel mai ușor loc pe unde să-l escaladez.

Darius mi-a citit gândurile. M-a apucat de braț.

– Nu, nu, nu, tinere roman! Ești nebun?

– Ei, haide, Darius. Soarele-i pe cer. Niciun lemur n-ar îndrăzni să-și arate fața într-o zi atât de frumoasă. N-o să-mi ia decât o clipă să mă cațăr peste zid și să arunc o privire. Poți să stai aici să m-aștepți.

Dar Darius a protestat atât de zgomotos, gesticulând și trăncănind în limba lui, încât am renunțat la planul de a vedea templul și m-am lăsat convins să plecăm de-acolo.

Darius mi-a arătat ceea ce el numea Districtul Regal, unde Semiramida și Nabucodonosor își construiseră palatele. Din câte-mi dădeam eu seama, nu mai rămăsese nimic din grandoarea care-l impresionase atât de tare pe Alexandru când poposise în Babilon. Cândva splendidul complex, acum despuiat de orice podoabe, părea să fi fost împărțit în reședințe particulare și clădiri aglomerate de apartamente. Terasele erau presărate cu gunoaie. Întregul district mirosea a pește fiert, scutece murdare și condimente dezgustătoare.

– Se spune că aceasta este camera unde a murit Alexandru.

Darius mi-a arătat o fereastră deschisă prin care se auzea un cuplu certându-se și un copil plângând. Balconul era garnisit cu rufe atârnate la uscat.

Dacă va fi existat cândva o piață în preajma marelui zigurat, aceasta fusese de mult invadată de clădiri insalubre din cărămidă și lut, așa încât am dat peste construcția cea impunătoare brusc, după un colț. Ziguratul păruse mai misterios când îl văzusem cu o noapte în urmă, de departe și în lumina înșelătoare a apusului. Văzut de aproape și în plină zi, părea să fie într-o stare doar cu puțin mai bună decât grămada de ruine ce fuseseră cândva Grădinile Suspendate. Podelele treptelor erau neregulate, făcându-i pe mulți dintre

vizitatorii ce roiau să se poticnească și să se clatine. Secțiuni întregi ale meterezelor se înclinau în afară în unghiuri bizare, părând gata să cadă în orice clipă.

Darius a insistat să mergem până sus. Ca să facem asta, am fost siliți să dăm ocol fiecărui nivel, să urcăm scările late până la următorul, să dăm ocol și tot așa. Am observat că Darius se oprea adesea să-și plimbe degetele peste ziduri. La început, am crezut că pur și simplu admira ce mai rămăsese din sculpturile decorative sau din cărămida smălțuită, apoi am realizat că trăgea de o bucățică sau alta, încercând să vadă dacă nu se desprindea vreuna. Când mi-a văzut expresia, a râs.

– Caut suvenire, tinere roman, mi-a explicat el. Toată lumea face-așa. Orice lucru de valoare care putea fi luat cu ușurință și fără pagube a fost deja luat, de mult. Dar din când în când mai găsești câte o bucățică gata să se desprindă. Și-o iei. Toată lumea face-așa. De ce te încrunți la mine în felul ăsta?

Îmi imaginam mărețele temple ale Romei supuse unui asemenea tratament nerespectuos. Antipater susținea că vechii zei ai acestui ținut erau în esență aceiași ca ai grecilor și romanilor, numai cu nume și înfățișări diferite: Marduk era Jupiter, Ishtar era Venus și așa mai departe. Era în mod sigur greșit să șterpelești părți dintr-o construcție sacră înălțată întru gloria lui Jupiter, chiar dacă aceasta era într-o stare proastă. Dar eram doar un vizitator, așa că nu am spus nimic.

Pe măsură ce urcam, drumul devenea din ce în ce mai aglomerat, căci fiecare nivel era mai mic decât precedentul. Pretutindeni în jurul nostru erau călători purtând costume variate și vorbind în multe limbi diferite. Judecând după veșmintele lor,

am presupus că un anumit grup era din India, iar ținând cont de tenul lor gălbui și de ochii migdalați, membrii unui alt grup veniseră tocmai din Serica [31], țara mătăsurilor. Erau și o mulțime de astrologi, unii dintre ei îmbrăcați așa cum îl văzusem pe Mushezib în dimineața aceea, iar alții în ținute și mai ciudate, de parcă ar fi încercat să se întreacă unul pe altul prin pălării absurd de înalte, robe cu ornamentații complicate și bărbi de forme bizare.

Pe al șaselea și penultimul nivel am auzit o voce rostindu-mi numele și, întorcându-mă, l-am zărit pe Mushezib.

Astrologul m-a salutat cu o înclinare din cap.

– Ne întâlnim din nou.

– S-ar zice că toți vizitatorii din Babilon sunt aici astăzi, am zis, înghiontit de un grup în trecere, compus din bărbați purtând acoperăminte de cap după moda egipteană. Asta-i o coadă?

Se părea că trebuia să stai la rând ca să urci cel din urmă set de scări până la cel mai de sus nivel. Numai după ce ieșea un anumit număr de vizitatori le era permis altora să urce. Coada se întindea, pierzându-se după colț.

Mushezib a zâmbit.

– Să urcăm? a zis el.

– Nu-s sigur că am chef să stau la coada aia în următoarea oră. Și nu-s sigur că am destui bani, am adăugat, căci îi văzusem pe cei care menținеau ordinea cerând bani pentru acces.

– Nu-i nevoie.

Concediindu-l pe Darius cu o fluturare a mâinii, Mushezib m-a luat de braț și m-a condus până în fruntea cozii. Oamenii de ordine i-au recunoscut pe dată autoritatea, înclinându-și capetele și dându-se înapoi ca să ne lase să trecem.

– Cum capeți un asemenea privilegiu? am întrebat eu.

– Costumul, mi-a explicat el. Astrologii nu stau la coadă laolaltă cu turiștii ca să urce în vârful lui Etemenanki.

Un vânt cald și uscat sufla constant pe cel mai înalt dintre platouri. Soarele strălucea fără nicio umbră. Vederea, în toate direcțiile, era nelimitată: dedesubt vedeam tot orașul, iar la nord și la sud se întindea cursul șerpuit al Eufratului. Departe, înspre est, zăream fluviul Tigru, cu orașe scânteietoare înșirate pe maluri, iar undeva foarte departe se înălța un șir de munți cu piscurile acoperite de zăpezi.

Mushezib a privit orizontul, vorbind cu o voce visătoare.

– Legenda spune că Alexandru, intrând în Babilon și găsind Etemenanki într-o stare jalnică, le-a dat aur astrologilor, însărcinându-i să restaureze ziguratul ca în vremurile lui de glorie. „Lucrările trebuie să fie gata până când mă întorc după cucerirea Indiei“, a spus el și dus a fost. Când a revenit peste câțiva ani a văzut că nu se făcuse nimic și i-a chemat pe astrologi înaintea lui. „De ce Etemenanki este încă în ruine?“ i-a întrebat el. Iar aceștia i-au răspuns: „Tu de ce n-ai cucerit încă India?“ Alexandru s-a înfuriat. A ordonat ca toată construcția să fie dărâmată și terenul să fie nivelat, ca să poată construi din temelii un nou zigurat. Dar înainte să se întâmple asta, Alexandru s-a îmbolnăvit și a murit, iar Etemenanki a rămas așa

cum era, un munte transformându-se încet în pulbere.

A arătat către centrul platformei.

– Locul ăsta e acum gol, dar în zilele lui Nabucodonosor pe culme se afla un mic templu. În acest lăcaș nu era nicio statuie și niciun alt ornament, ci numai o sofa uriașă de aur, cu perne și cuverturi de mătase, o sofa demnă să se întindă pe ea Regele Zeilor. În fiecare noapte, o tânără fecioară de familie bună era aleasă de preoți să urce singură până în vârful lui Etemenanki, să intre în templu și să se așeze pe sofa. Acolo, fecioara îl aștepta pe Marduk să vină din ceruri și să-și petreacă noaptea cu ea. Când cobora a doua zi din zigurat, preoții o examinau. Dacă se constata că i s-a luat fecioria, atunci se considera că Marduk o găsise demnă de el.

– Și dacă era în continuare virgină? am întrebat eu.

– Atunci se considera că Marduk o renegase, spre rușinea veșnică a fetei și a familiei. Mushezib zâmbi. Văd că ridici dintr-o sprânceană, Gordianus. Dar nu e aceeași poveste cu marele vostru zeu, Jupiter? Nu-și găsește și el plăcerea alături de muritoare?

– Da, dar în toate poveștile pe care le-am auzit, Jupiter își alege el partenerele și le face puțină curte înainte să treacă la fapte. Nu-s aliniate și expediate de preoți ca să fie deflorate una câte una. Templele lui Jupiter sunt pentru adorație, nu pentru întâlniri amoroase.

Mushezib a clătinat din cap.

– Voi, ăștia din Vest, ați avut totdeauna o concepție diferită despre lucrurile astea. Vai, c-o fi bine sau rău, modelul grecesc a triumfat în Babilon, grație

influenței lui Alexandru și a urmașilor săi. Vechile obiceiuri nu mai sunt practicate ca odinioară. Fecioarele nu mai urcă treptele ziguratului pentru a face dragoste cu Marduk și femeile nu se mai duc la templele lui Ishtar să se dăruiască primului bărbat care le plătește. Mi-a observat reacția și a izbucnit în râs. Trebuie să înveți să-ți controlezi mai bine expresia feței, tinere roman. Voi, romanii, sunteți atât de ușor de șocat, mai ceva decât grecii.

– Dar ce obicei e acesta despre care vorbești?

– Pe vremea lui Nabucodonosor, era obligatoriu ca fiecare femeie, măcar o dată în viață, să se îmbrace în niște robe anume făcute și să-și pună pe cap o cunună specială, apoi să meargă noaptea la unul dintre templele lui Ishtar și să stea pe un scaun special în incinta sacră. Acolo trebuia să rămână până când un străin venea și-i arunca în poală un bănuț de argint. Împreună cu acel bărbat, era obligată să intre în templu, să se culce pe o sofa și să facă dragoste. Niciun bărbat care putea să plătească nu putea fi refuzat. Toate femeile o făceau, cele bogate și cele sărace, frumoasele și urâtele, pentru gloria lui Ishtar.

– Și pentru plăcerea oricărui bărbat care avea un bănuț, am bombănit eu. Îmi imaginez că femeile tinere și frumoase erau alese imediat. Dar dacă femeia era atât de urâtă că niciun bărbat n-o plăcea?

Mushezib a dat din cap.

– Au fost și asemenea situații. Există povești despre femei care au fost silite să stea foarte mult timp în curtea sacră, luni sau chiar ani. Firește, o asemenea încurcătură aducea rușinea asupra întregii ei familii. Într-un asemenea caz, mai devreme sau mai târziu, în schimbul unor favoruri sau prin mituire, un individ oarecare era convins să

se ducă, să-i ofere femeii un bănuț și să se culce cu ea. Sau, ca ultim mijloc, unul dintre bărbații familiei era desemnat să facă ce trebuia făcut. Și în cele din urmă, datoria femeii către Ishtar era plătită.

Am clătinat din cap.

– Ai dreptate, Mushezib: noi, romanii, avem un mod cu totul diferit de a privi lucrurile astea.

– Nu te pripi să judeci obiceiurile altora, tinere prieten. Așa-zisa natură desfrânată a locuitorilor Babilonului a fost salvarea lor când Alexandru a pătruns în oraș. Ar fi putut distruge locul ăsta, cum a făcut cu multe alte orașe, dar, când soțiile și fiicele din Babilon li s-au oferit pe gratis lui Alexandru și oamenilor săi, cuceritorii nu doar că au fost înduplecați: ei au decis că Babilonul era cel mai frumos oraș din lume.

Am suspinat. Într-adevăr, dintre toate locurile pe unde călătorisem alături de Antipater, tărâmul acesta, oamenii lui și felul lor de-a fi mi se păreau cele mai stranii. Stând în vârful așa-numitei Temelii a Cerului și a Pământului, am simțit cât de mic eram eu și cât de vastă lumea înconjurătoare.

Mushezib a recunoscut în apropiere câțiva confrați astrologi și s-a retras, lăsându-mă singur. Am mai zăbovit un timp în vârful ziguratului, apoi am coborât scările către nivelul următor, unde mă aștepta Darius.

În timp ce coboram nivel după nivel, i-am repetat lui Darius discuția mea cu Mushezib și l-am întrebat ce știa despre vechiul obicei ca femeile să se ofere în templele lui Ishtar.

– O fi el astrolog, dar Mushezib nu știe tot, a spus Darius.

– Ce vrei să spui?

– El zice că, mai devreme sau mai târziu, fiecare femeie satisfăcea un bărbat în templu și era eliberată. Nu-i adevărat.

– Dar în mod sigur nicio femeie nu rămânea să aștepte la nesfârșit în templu.

– Unele femei nu aveau familie să le salveze. Stăteau acolo, zi de zi, an de an, până când deveneau niște hoaște bătrâne și fără dinți, fără nicio șansă ca vreun bărbat să mai plătească să se culce cu ele.

– Și ce se întâmpla cu aceste femei?

– Tu ce crezi? În cele din urmă mureau, fără să mai părăsească templul, blestemate de Ishtar pentru că o dezamăgiseră.

– Ce poveste îngrozitoare! Deodată, tot ce văzusem și auzisem în acea zi s-a legat în mintea mea și m-am simțit înfiorat de o presimțire. Templul ăla în ruină al lui Ishtar, cel de lângă han. Și lemurul ăla care l-ar bântui – crezi că…?

Darius m-a aprobat cu gravitate.

– Acum tu înțelegi! Imaginează-ți cât de nefericită trebuie să fie, tot prizonieră în locul rușinii și suferinței ei. Te mai miri că a ucis un bărbat care a îndrăznit să pătrundă în curte acum câteva nopți?

– Stai să văd dacă am înțeles…

– Nu, nu mai vorbi despre asta! Aduce ghinion. Noi vorbim de altceva. Și când ne întoarcem la han, nu mai trecem pe lângă templu!

Curiozitatea mea cu privire la templul în ruină și la locatara sa cea supranaturală era mai stârnită decât oricând. Darius mi-a citit-o pe chip.

– Nu întoarce acolo, tinere roman, a zis el aproape țipând. Ce crezi c-o să se întâmple dacă babornița vede tânăr viril ca tine, căruia abia i-au dat tuleiele? Vederea unuia ca tine ar putea s-o ducă la nebunie, la omor!

Darius devenise atât de agitat că am schimbat repede subiectul.

Ne-am petrecut restul zilei plimbându-ne prin Babilon, iar eu am devenit din ce în ce mai demoralizat. Toate construcțiile mândre care odinioară făcuseră acest oraș să fie atât de măreț erau în ruină sau dispăruseră cu totul. Mulți dintre locuitorii săi erau la rândul lor ruine – n-am văzut niciodată atât de mulți oameni diformi sau șchiopi. Se pare că acești nefericiți se îngrămădeau în Babilon pentru a profita de instituțiile caritabile întreținute de astrologi și de înțelepți, ale căror academii constituiau principala activitate a orașului, alături de profitabila afacere a turismului.

În cele din urmă, la lăsarea înserării, ne-am îndreptat agale înapoi spre han, cu Darius conducându-mă. Am observat că drumul nostru era oarecum diferit de cel pe care o apucaserăm dimineața, la plecare: Darius evita, în mod intenționat, să treacă pe lângă templul ruinat al lui Ishtar. Ca răsplată pentru că-mi servise drept ghid toată ziua nu puteam să nu-l invit la cină, dar, spre surprinderea mea, Darius a refuzat și a plecat zorit, spunând că va reveni a doua zi de dimineață, când în mod sigur Antipater avea să fie odihnit și gata să exploreze, la rândul lui, orașul. Era oare posibil ca lui Darius să-i fi fost frică până și să se afle în apropierea templului după lăsarea întunericului?

De îndată ce a dispărut, m-am întors de la intrarea hanului și am pornit pe stradă, pe lângă clădirea dărăpănată de alături, către zidul jos ce înconjura vechiul templu. Era ora aceea difuză și lipsită de culoare când umbrele se alungesc și se contopesc, înghițind cea din urmă lumină a înserării.

Nu mi-a fost la fel de ușor ca mai devreme să examinez zidul, iar primul loc ales ca să-mi încep ascensiunea s-a dovedit de neescaladat. Dar la a doua încercare am găsit o serie de adâncituri care mi-au permis să ajung pe creasta zidului.

Cu picioarele vârâte sigur în crăpături, mi-am odihnit coatele pe coama zidului și am privit dincolo. Templul era într-adevăr o ruină, din acoperiș nu mai rămăsese mare lucru, iar în pereți se căscau găuri. Toate cărămizile decorative și statuile păreau să fi fost îndepărtate. Peretele clădirii dărăpănate de alături și zidul dinspre râu al orașului înconjurau curtea de lângă templu, care era în întregime umbrită; nu vedeam decât câțiva copaci uscați și bucăți de blocuri de piatră și de dale de pavaj. Dar în mijlocul acestui talmeș-balmeș am zărit, pe măsură ce ochii mi se obișnuiau cu penumbra, un șir de obiecte înalte până la mijloc ce arătau ca niște socluri rotunde de coloană. M-am gândit că ar putea fi scaune cu spătar jos, sculptate din blocuri masive de piatră – prea grele pentru ca jefuitorii să le poată lua cu ei, mi-am zis, sau poate scaunele ceremoniale fuseseră lăsate acolo pentru că…

Așezată pe unul dintre scaune, aproape pierdută în umbră, am zărit o siluetă neclară. Mi-era imposibil să spun dacă stătea cu fața sau cu spatele, când deodată aceasta s-a ridicat de pe scaun și s-a îndreptat lent spre mine.

Inima mea și-a iuțit bătăile. Nu mai auzeam decât sângele zvâcnindu-mi în cap. Tăcerea nefirească a siluetei ce se apropia îmi zdruncina nervii.

Am deschis gura. Preț de un lung moment, din ea n-a ieșit niciun sunet, apoi m-am auzit spunând, cu vocea spartă și urcând cu o octavă:

– Vorbești grecește?

Silueta a scos în cele din urmă un sunet, un râs hidos, mai oribil decât un trosnet de oase frânte. Mi-a înghețat sângele în vine. Silueta și-a ridicat mâinile ca niște gheare și a împins pe spate cununa mucegăită ce-i ascundea chipul.

Făptura aceasta fusese cândva o femeie? Era o apariție dezgustătoare, cu părul ca viermii și ochi ce sclipeau ca niște cioburi de obsidian. Carnea ei palidă și putrezindă era acoperită de negi. Dinți sparți se iteau din gaura întunecată a gurii sale căscate. Creatura s-a apropiat și mai mult de mine, umplându-mi nările cu duhoarea putreziciunii. Chicotitul ei jos s-a înălțat dintr-odată într-un țipăt strident.

M-am tras înapoi pe zid, disperat să fug. Unul din picioare mi-a alunecat din adâncitura sa și am căzut pe spate.

Următorul lucru de care mi-am dat seama a fost că îmi reveneam, așezat pe un scaun în sala de mese a hanului.

– Gordianus, te simți bine? a întrebat Antipater aplecat deasupra mea. Ce s-a-ntâmplat? Te-au atacat hoții?

– Nu, am căzut…

– În mijlocul străzii? Acolo spune Mushezib că te-a găsit. Bine că s-a nimerit să treacă prin preajmă, altfel încă ai mai fi zăcut acolo la mila oricărui tâlhar.

Cu ochii înceţoşaţi, l-am zărit pe astrolog aşezat în apropiere. Ceva mai în spate se adunaseră alţi câţiva clienţi ai hanului. Hangiul se afla în mijlocul lor, depăşindu-i pe toţi cu un cap. S-a încruntat şi a scuturat din cap. Discuţiile despre tâlhari dăunau afacerii sale.

– Nu m-a atacat nimeni, Antipater. Am… căzut, pur şi simplu.

Eram prea supărat ca să mărturisesc că încercasem să escaladez zidul templului.

– Flăcăul are probabil boala poticnelii. E răspândită printre romani, a zis unul dintre oaspeţi, strâmbând din nas.

Asta a părut să-i satisfacă pe ceilalţi, care s-au dat înapoi şi s-au împrăştiat.

Antipater s-a încruntat.

– Ce s-a întâmplat de fapt, Gordianus?

Mushezib rămăsese şi el. N-am văzut niciun motiv să nu le spun adevărul la amândoi.

– Eram curios. Voiam să arunc o privire vechiului templu al lui Ishtar, aşa că m-am urcat pe zid…

– Ştiam eu! a izbucnit Antipater. S-a încruntat, apoi a ridicat dintr-o sprânceană. Şi? Ce-ai văzut?

– Ruine… n-au mai rămas decât ruine. Şi…

– Continuă, mi-a cerut tovarăşul meu. El şi Mushezib s-au aplecat către mine.

Am văzut lemurul, am șoptit eu. În curtea templului. S-a îndreptat către mine…

Mushezib a scos un sunet disprețuitor.

– Gordianus, ce-ai văzut tu nu era un lemur.

– De unde știi ce-am văzut?

– Un tânăr cu o imaginație bogată, singur pe întuneric într-un oraș straniu, privind o curte în ruine despre care i s-a spus că e bântuită de un lemur… nu-i greu de înțeles cum de-ai ajuns să crezi c-ai văzut așa ceva.

– Cred în ceea ce văd cu propriii ochi, i-am zis iritat. Capul începuse să-mi zvâcnească. Nu crezi că există lemuri?

– Nu, a declarat astrologul. Mecanismele stelelor, care conduc toate acțiunile oamenilor, nu permit celor morți să rămână printre cei vii. Științific este imposibil.

– Ah, aici se vede unde intră în conflict astronomia caldeeană cu religia greacă, asta ca să nu mai pomenim și de bunul-simț, a replicat Antipater, gata întotdeauna să joace rolul pedantului, chiar și în condițiile în care tânărul său însoțitor era încă de-abia conștient după o căzătură periculoasă. La fel cum zeii domnesc asupra celor vii, ei domnesc și asupra morților…

– Dacă crezi în zeii ăștia, a zis Mushezib.

– În schimb, voi, astrologii, idolatrizați stelele! a spus Antipater ridicându-și brațele la cer.

– Nu idolatrizăm stelele, a răspuns calm Mushezib. Le studiem. Spre deosebire de așa-zișii voștri zei, vastele mecanisme interconectate ale

firmamentului nu se sinchisesc dacă muritorii le adresează sau nu rugăciuni. Nu veghează asupra noastră, nu le interesează cum ne comportăm. Acțiunile lor, când își revarsă asupra Pământului razele forței lor invizibile, sunt complet impersonale. Așa cum corpurile cerești controlează mareele și anotimpurile, tot așa controlează soarta omenirii și a fiecărui om în parte. Zeii, dacă există, or fi mai puternici decât oamenii, dar și ei sunt controlați de simpatiile și antipatiile stelelor aflate în conjuncție…

– Ce aiureală! a exclamat Antipater. Și tu numești asta știință?

Mushezib a respirat adânc.

– Hai să nu discutăm despre lucruri cu privire la care avem păreri atât de diferite. Ar trebui să ne preocupăm de tânărul nostru prieten. Te simți mai bine, Gordianus?

– M-aș simți, dacă voi doi ați înceta să vă mai ciorovăiți.

Mushezib a zâmbit.

– De dragul tău, Gordianus, o să schimbăm subiectul. L-a privit pe hangiu, care servea niște clienți, și și-a coborât vocea. Orice-ai văzut sau n-ai văzut, a fost frumos din partea ta că ai potolit temerile celorlalți oaspeți, cele cu privire la prezența unor tâlhari pe străzi, adică. Biata noastră gazdă probabil că urăște toate discuțiile astea despre hoți și chiar și despre lemuri. Mi-a spus că se tocmește să cumpere clădirea aia goală de alături. Anul viitor pe vremea asta speră să-și extindă afacerea și să ocupe ambele construcții.

Antipater i-a examinat pe cei câțiva clienți din încăpere.

– Abia dacă-s destui ca să umple locul ăsta, darămite un han de două ori mai mare.

– Gazda noastră e un ins optimist, a replicat Mushezib ridicând din umeri. Cred că trebuie să fii optimist ca să trăiești în Babilon.

În noaptea aceea am dormit prost, tulburat de vise teribile. La un moment dat m-am trezit, descoperind că eram lac de sudoare. Mi se părea că auzisem un strigăt îndepărtat, nu un țipăt ca al lemurului, ci un om chemând după ajutor. Am decis că zgomotul trebuie să fi făcut parte din coșmarul meu. Am închis ochii și-am dormit buștean până când m-a deșteptat prima geană de lumină intrată prin fereastră.

Când eu și Antipater am coborât, am găsit sala de mese complet pustie, cu excepția lui Darius, care ne aștepta. S-a repezit la noi, cu ochii măriți de emoție.

– Veniți vedeți, veniți vedeți! a zis el.

– Ce se întâmplă? a întrebat Antipater.

– Trebuie să vezi cu ochii tăi. Ceva groaznic… la templul ruinat al lui Ishtar.

L-am urmat. Pe stradă se adunase o grămadă de lume. Poarta din zid era larg deschisă. Oamenii se uitau cu rândul înăuntru, dar niciunul nu îndrăznea să intre în curte.

– În numele cerului, la ce s-or fi uitând? a bombănit Antipater.

Și-a croit drum către primele rânduri ale mulțimii. Eu l-am urmat, dar Darius a rămas în urmă.

– Vai de mine! a șoptit tovarășul meu uitându-se dincolo de poartă.

S-a dat la o parte ca să pot vedea mai bine.

În lumina dimineții, curtea nu mai părea la fel de înfricoșătoare ca noaptea trecută, dar era în continuare un loc sumbru, cu ierburi crescute printre lespezile sfărâmate și cu zidul dizgrațios, cafeniu-roșcat, înălțându-se dincolo de ea. Am văzut mai limpede scaunele de piatră pe care le observasem cu o noapte înainte – goale toate acum –, apoi am zărit cadavrul de pe scările templului.

Chipul bărbatului era întors, cu gâtul răsucit într-un unghi nefiresc, dar era îmbrăcat într-o familiară robă albastră brodată cu stele galbene și avea pantofi cu vârful încovoiat în picioare. Pălăria în formă de zigurat îi căzuse de pe cap și zăcea alături de el pe treapta cea mai de sus.

– E Mushezib? am șoptit eu.

– Poate e un alt astrolog, a spus Antipater.

Se întoarse către mulțimea din spatele nostru.

– Mushezib-i aici? L-a văzut cineva pe Mushezib în dimineața asta?

Oamenii au clătinat din cap murmurând.

Trebuia să știu. Am intrat pe poartă și am traversat curtea. În urma mea am auzit exclamații și strigăte din partea celorlalți, inclusiv a lui Darius, care a țipat:

– Nu, nu, nu, tinere roman! Întoarce-te!

Am urcat scările. Trupul zăcea cu fața în jos, cu brațele prinse sub el. Privind în jos, am zărit

profilul lui Mushezib. Ochii îi erau larg deschiși. Dinții îi erau dezgoliți într-o strâmbătură. Judecând după unghiul în care-i era îndoit gâtul, nu exista nicio îndoială că era frânt. Am îngenuncheat și am fluturat o mână ca să alung mușteleе ce i se adunaseră pe buze și pe gene.

Reflexia unei raze de soare mi-a atras atenția. Venea de la ceva aflat înăuntrul pălăriei sale căzute, ce zăcea alături. M-am întins către ea și am găsit, adăpostită înăuntru, o cărămidă smălțuită nu mai mare decât palma mea. Avea bucăți de mortar lipite de margini, dar altminteri era în perfectă stare. Smalțul era de un albastru foarte închis, aproape negru. Probabil că Mushezib o luase de la zigurat cu o zi înainte, desprinzând-o din vreun zid, mi-am zis. Cum spusese Darius? „Toată lumea face-așa“, inclusiv, se pare, astrologii atei, deși Mushezib nu fusese prea mândru că luase suvenirul, dacă i se păruse că era cazul să-l ascundă în pălărie.

Ridicându-mi privirea, am văzut înălțându-se deasupra mea o imagine a lui Ishtar. Gravată în basorelief pe un panou mare din lut ars, încastrat în peretele frontal al templului, imaginea nu fusese vizibilă cu o noapte înainte. Putea aceasta să fie într-adevăr Venus așa cum o vedeau babilonienii? Era complet goală, cu coapse voluptuoase și sâni enormi, dar mie zeița mi se părea mai degrabă înspăimântătoare decât atrăgătoare, cu o ciudată pălărie conică pe cap, aripi imense pliate la spate și picioare ce se terminau cu gheare ca ale unei gigantice păsări de pradă. Stătea pe spinările a doi lei pe care-i strângea în gheare și era încadrată de bufnițe uriașe cu privirea fixă.

Am auzit în spatele meu o voce – vocea unei femei – rostind ceea ce trebuia să fi fost un ordin, deși nu înțelegeam limba. M-am întors și-am văzut că în

curte intraseră și alte persoane, un grup de preoți, judecând după robele lor plisate de bumbac și după podoabele exotice de pe capete. Îi conducea o femeie trecută de prima tinerețe, dar încă izbitor de frumoasă. Ea fusese cea care vorbise. La vederea ei am rămas cu gura căscată, pentru că era leit imaginea lui Ishtar, purtând aceeași pălărie conică, o manta aurie croită în așa fel încât să semene cu niște aripi strânse și pantofi înalți ce o făceau să înainteze cu o călcătură stranie și creau impresia unor gheare. La început, clipind uluit, am crezut că era la fel de goală ca imaginea zeiței, apoi lumina soarelui a licărit pe veșmântul ei vaporos, aproape transparent, ce abia-i cuprindea sânii și se termina acolo unde-i începeau coapsele. Brațele ei, încrucișate la piept, îi acopereau sânii mai bine decât rochia. Ținea într-o mână un sceptru ceremonial, iar în cealaltă un mic bici.

Fără ezitare, preoteasa a înaintat. M-am dat îndărăt ca să-i fac loc, ascunzând între timp micuța cărămidă albastră în interiorul tunicii mele.

Ea a privit cadavrul îndelung, apoi m-a măsurat scurt din cap până-n picioare.

– Nu ești babilonian, a zis ea, într-o greacă perfectă.

– Sunt roman.

Ea și-a înclinat capul.

– Asta explică de ce ești atât de nesăbuit încât să intri în curtea asta, când cei care știu mai multe au rămas locului. Nu-ți dai seama că un spirit neliniștit bântuie locul ăsta?

– De fapt…

Am ezitat. Eram un străin în Babilon și unui străin îi șade bine să-și țină gura. Apoi mi-am coborât privirea către Mushezib. Muștele reveniseră și i se adunau pe față. I se plimbau pe buze și pe ochii deschiși, ce păreau să mă privească.

– Am văzut lucrul acela cu ochii mei, noaptea trecută.

– L-ai văzut?

– Lemurul… așa li se spune în limba latină acestor creaturi. M-am urcat pe zidul de colo și am văzut lemurul chiar aici, în curte. Era hidos.

Preoteasa m-a privit ca și cum și-ar fi schimbat părerea despre mine.

– Și-ai fugit, tinere?

– Nu tocmai. Am căzut în stradă și m-am lovit la cap. Atunci am văzut-o ultima oară.

– Ce știi despre asta? m-a întrebat ea arătându-mi cadavrul.

– Îl cheama Mushezib din Ecbatana. A stat împreună cu noi la hanul de pe strada asta.

– De ce a venit aici?

– Nu știu.

– El a rupt lanțul pe care l-am pus noi la poartă?

Am ridicat din umeri, clătinând din cap.

Ea s-a întors și s-a adresat mulțimii ce trăgea cu ochiul de dincolo de poartă.

– Acest templu în ruină nu mai este tărâm sacru. Chiar și așa, preoții lui Ishtar își vor asuma

răspunderea față de trupul acestui bărbat până când i se vor găsi rudele. Le-a făcut semn preoților. Nervoși și fără tragere de inimă, aceștia s-au aplecat să ridice cadavrul și să-l ducă de-acolo.

Preoteasa îmi aruncă o privire curioasă.

– Am auzit toată viața despre spiritul neliniștit ce locuiește aici. Povestea probabil datează de secole. Unii o cred, alții nu. Nu l-am văzut niciodată cu propriii mei ochi. Și niciodată nu s-au comis acte de violență aici, până acum câteva zile, când un bărbat a fost ucis. Omul a murit în același fel, cu gâtul frânt, și a fost găsit în același loc. Două morți în doar câteva zile! Ce l-o fi determinat pe lemurul ăsta, cum îi zici tu, să ucidă? Trebuie să mă sfătuiesc cu zeița. Trebuie să găsim o metodă de a îmbuna acest spirit fără odihnă înainte să se mai întâmple așa ceva. Și-a ridicat privirea spre basorelieful lui Ishtar, imaginea ei geamănă, apoi m-a privit din nou. Să-ți dau un sfat, tinere roman. Bucură-te de vizita ta la Babilon, dar nu te mai întoarce în locul ăsta.

S-a răsucit și i-a urmat pe preoții care cărau cadavrul lui Mushezib. M-am luat după ea, privindu-i mantia în formă de aripi ce scânteia în soarele dimineții. Era diafană și mlădioasă, subliniind forma feselor ei ce se legănau. De îndată ce am ajuns în stradă, poarta a fost închisă și oamenii s-au apucat de treabă reparând lacătul rupt. Preoteasa și alaiul ei se îndepărtară. Mulțimea murmurândă s-a împrăștiat treptat.

Antipater voia să vadă ziguratul. Darius, nerăbdător să se îndepărteze de templul bântuit, s-a oferit să i-l arate, iar eu i-am urmat. Vizita ne-a ocupat cea mai mare parte din zi. Antipater trebuia să se odihnească înainte de ascensiunea fiecărui

nivel și, fără un astrolog care să ne însoțească, am fost siliți să așteptăm la coadă un timp îndelungat până să ajungem pe platforma superioară.

Din când în când, în timp ce mergeam de-a lungul zidurilor masive, dărăpănate, scoteam pe ascuns cărămida pe care o luasem din pălăria lui Mushezib. Eram curios să văd din ce parte a ziguratului o luase. Dar, deși erau câteva locuri unde mai rămăseseră bucăți de mozaic smălțuit, nu vedeam niciunele care să semene cu nuanța adâncă, de albastru de miez de noapte, a exemplarului pe care-l țineam în palmă.

În minte mi s-a conturat o idee și altele au început să-i dea târcoale – cam cum se învârt stelele în jurul Pământului, mi-am zis, ceea ce era cum nu se poate mai potrivit dat fiind că în centrul acestor idei se aflau Mushezib astrologul și soarta lui.

Cât am umblat prin oraș în ziua aceea, mi-am urmat companionii atât de distrat, încât Antipater s-a temut că eram încă amețit după lovitura la cap. I-am spus să nu-și facă griji și i-am explicat că pur și simplu mă gândeam la ceva.

– Visezi cu ochii deschiși la preoteasa aceea a lui Ishtar, fac pariu! a spus Darius râzând.

– De fapt, s-ar putea să trebuiască s-o văd din nou, am zis eu îngândurat.

Chiar așa!

Darius mi-a aruncat un zâmbet insinuant, apoi s-a oferit să ne arate incinta sacră unde locuia preoteasa. M-am asigurat că o să-mi amintesc adresa, ca să-mi pot găsi drumul până acolo.

Nu ne-am întors la han până în amurg. Voiam să mai arunc o privire templului ruinat, în ciuda

avertismentelor preotesei, dar mi-a fost frică să mă duc acolo după căderea nopții. În plus, mă îndoiam că pe întuneric puteam găsi ceea ce căutam.

În dimineața următoare m-am trezit devreme. În timp ce Antipater încă mai sforăia, m-am strecurat în hainele mele și m-am furișat în tăcere pe scări. Am trecut pe lângă ușa deschisă a bucătăriei, aflată lângă sala de mese, și am văzut, cu oarecare ușurare, că hangiul și nevastă-sa se ocupau deja de pregătirea micului dejun.

Fără zgomot, am părăsit hanul și m-am zorit pe stradă. Poarta era din nou închisă bine, dar am găsit locul pe unde escaladasem zidul mai-nainte. M-am cocoțat pe coama lui, am ezitat doar o clipă, apoi l-am încălecat și am sărit în curte.

Lumina vagă a dimineții arunca umbre lungi. Am simțit un fior de groază. Din când în când, îmi închipuiam că văd ceva mișcându-se printre umbre și tresăream. Dar eram decis să fac ceea ce venisem să fac. Cu inima bătându-mi nebunește, am parcurs toată curtea, acordând o atenție specială zidului tavernei părăsite și terenului din lungul zidului de lângă râu, căutând vreun loc unde pământul să fi fost răscolit recent. N-a durat mult până să găsesc un asemenea loc.

Am îngenuncheat printre ierburile dezrădăcinate și am început să sap.

Soarele se înălțase bine de tot pe cer când m-am întors la han.

– Gordianus! Unde ai fost, în numele lui Hades! a exclamat Antipater.

Ceilalți oaspeți ieșiseră cu toții în oraș. În sala de mese se aflau el, Antipater și Darius.

– Mi-am făcut niște griji teribile în privința ta…

A amuțit la vederea companiei de bărbați înarmați care intrară în han în urma mea, însoțiți de preoteasa lui Ishtar.

Alarmat de tropăitul atâtor pași, hangiul a năvălit în încăpere. Obrazul i-a pălit.

– Ce-i asta? a exclamat el.

Mișcându-se rapid, câțiva dintre bărbați l-au înconjurat pe hangiu, imobilizându-i brațele vânjoase. Alții au intrat în bucătărie. O clipă mai târziu, au târât-o în încăpere pe soția hangiului, care țipa și blestema în egipteană.

Am suspinat ușurat. Până în clipa aceea nu fusesem sigur în privința acuzațiilor pe care le formulasem împotriva hangiului și a soției sale, dar expresiile de pe fețele acestora m-au asigurat că erau vinovați.

Restul companiei înarmate s-a împrăștiat pentru a cerceta clădirea, începând cu camera hangiului. În câteva clipe, unul dintre bărbați a revenit cu o casetă de lemn, mică, dar bogat împodobită, pe care a deschis-o pentru a fi inspectată de preoteasă. Am tras cu ochiul peste umărul omului. Cutia era plină de cosmetice, ingrediente și unguente, dar culorile și texturile nu erau unele obișnuite. Era trusa cuiva care practica deghizarea ca meserie: un actor sau un mim al străzii.

Cele mai faimoase trupe de mimi, după cum știau până și romanii, erau din Alexandria… la fel ca soția hangiului.

– Ia-ți mâinile de pe aia, porcule! a strigat ea, eliberându-se din strânsoarea paznicului care o ținea și repezindu-se la bărbatul ce ducea cutia.

La vederea ei, acesta a pălit și s-a tras îndărăt. La fel și eu, căci, chiar și fără machiajul acela groaznic, fața hidosului lemur pe care-l văzusem în curtea templului se afla deodată înaintea mea și am auzit din nou țipătul acela strident care-mi făcuse sângele să înghețe în vine.

Ca un rinocer furios, femeia s-a năpustit cu capul înainte asupra preotesei, care nu a dat însă înapoi. M-am oțelit pentru spectacolul impactului, apoi am văzut-o pe preoteasă înălțându-și sceptrul ceremonial și abătându-l cu toată forța, lovind-o pe soția hangiului în plină figură. Cu un schelălăit care mi-a străpuns timpanele, soția hangiului a dat din brațe și s-a prăbușit într-o parte, dărâmând o mulțime de măsuțe și de scaune.

Paznicii s-au năpustit asupra ei și, după o împotrivire serioasă, au reușit s-o lege.

Unul dintre bărbații care inspectase clădirea a intrat în încăpere, ocolind încăierarea, ca să-i arate ceva preotesei. Ținea în mână un exemplar splendid de cărămidă smălțuită. Era de culoarea miezului nopții.

Privind haosul din sala de mese, Antipater s-a răsucit spre mine clipind.

– Gordianus, explică-mi, te rog!

Mult mai târziu în acea zi, în taverna altui han – căci hanul unde stătusem nu mai era deschis – Antipater, Darius și cu mine am ciocnit trei cupe pline-ochi cu bere babiloniană, toastând în memoria lui Mushezib.

– Mai explică-mi o dată tot, mi-a cerut Darius.

Părea incapabil să priceapă că lemurul ce bântuise vechiul templu nu fusese nicidecum un lemur, atât de puternică era groaza lui superstițioasă față de acel loc.

Mi-am uns gâtul cu altă înghițitură de bere, apoi am început.

– La un moment dat – nu știm exact cum și când, dar nu de mult – hangiul sau soția sa au săpat în curtea templului ruinat. La propriu. Și ce crezi c-au descoperit, dacă nu un depozit necunoscut de vechi cărămizi smălțuite, provenite fără îndoială din de mult demolatul zid al lui Nabucodonosor ce se întindea cândva de-a lungul fluviului, unde acum se află un zid mai nou și mai puțin neobișnuit. Și-au dat imediat seama că acele cărămizi valorau probabil o avere. Numai că descoperirea lor se afla în incinta unui vechi templu. Terenul însuși este proprietate publică și nu-i de vânzare, iar orice artefacte sau comori găsite acolo ar aparține în mod cert preoților lui Ishtar. Hangiul nu avea, în mod evident, niciun drept asupra cărămizilor acelora, dar avea de gând să pună oricum mâna pe ele. Cea mai bună cale, a decis el, era să cumpere clădirea dărăpănată de lângă templu, de unde el și soția lui ar fi putut căpăta acces la curte și la cărămizile îngropate fără să fie observați. Dar târguiala pentru cumpărarea proprietății se lungea și hangiul se temea că altcineva ar fi putut să-și bage nasul și să descopere cărămizile îngropate. Vechile istorii cum că locul ar fi fost bântuit i-au oferit mijlocul perfect de a-i ține pe alții la distanță. Soția hangiului și-a asumat sarcina de a juca rolul lemurului. Știm acum că, în tinerețea ei, a făcut parte dintr-o trupă de mimi egipteni. E dintru început o femeie intimidantă; cu machiajul potrivit și recurgând la talentele ei de actriță putea fi cu adevărat înspăimântătoare, după cum am descoperit eu însumi. Dar lemurul nu a pus pe fugă

chiar pe toată lumea. Cel puțin un ins a îndrăznit să intre în curte, acum câteva nopți, poate din pură curiozitate, și el a fost primul care a murit.

– Soția hangiului i-a frânt gâtul celei dintâi victime? a întrebat Antipater.

E suficient de puternică, probabil, și-am văzut ce-i în stare să facă atunci când e stârnită, dar soțul ei a recunoscut omorul. Brațele alea solide ale lui pot să frângă gâtul oricărui om.

– Și Mushezib? Ce căuta astrologul în curte în toiul nopții? a întrebat Darius.

Cred că abia după ce ne-am dus cu toții la culcare în noaptea aceea Mushezib a ajuns la concluzia la care am ajuns și eu o zi mai târziu. El unul nu credea în lemuri. Atunci ce văzusem eu cu adevărat? Poate pe cineva care se prefăcea a fi lemur, dar de ce? În toiul nopții, Mushezib a rupt lacătul porții, s-a strecurat înăuntru și a început să adulmece prin împrejurimi. A și săpat puțin și a găsit asta, pe care și-a vârât-o în pălărie. Am ridicat micuța cărămidă. Dacă i-aș fi văzut brațele și praful pe care trebuie să-l fi avut pe degete, probabil mi-aș fi dat seama mai repede care era adevărul, dar brațele-i erau prinse sub el, iar cadavrul a fost luat de preoți înainte să pot să mă uit mai îndeaproape.

– Te uitai mai mult la preoteasa lui Ishtar, cred, a zis Darius.

Mi-am dres glasul.

– În fine, hangiul probabil că l-a surprins pe Mushezib în curte. A avut loc o încăierare – eu l-am auzit pe Mushezib țipând, dar am crezut că visez – și hangiul i-a frânt gâtul. La fel ca în cazul celei dintâi victime, i-a lăsat trupul pe trepte ca să

slujească drept avertisment și acolo l-am găsit noi a doua zi pe bietul astrolog. Abia când am vizitat ziguratul și n-am reușit să descopăr niciun fel de cărămizi care să se potrivească cu aceea din pălăria lui Mushezib, am început să bănuiesc că o găsise în altă parte. M-am gândit că probabil a descoperit-o în incinta vechiului templu și restul istoriei mi s-a înfățișat dintr-odată în minte. Azi-dimineață devreme m-am strecurat în curte și am găsit locul unde sunt îngropate cărămizile. Am descoperit și o spărtură rudimentară, camuflată, în zidul clădirii părăsite de lângă templu. M-am dus imediat la preoteasa lui Ishtar și i-am povestit despre bănuielile mele. A adunat câțiva oameni înarmați și m-a urmat înapoi la han. Pe lângă cărămizile pe care hangiul le dezgropase deja, oamenii preotesei au mai găsit și un pasaj secret pe care el îl făcuse între camera sa și clădirea abandonată de alături, care, după cum descoperisem eu, avea propria intrare ascunsă în curtea templului, făcută tot de hangiu. Așa reușeau el și soția lui să intre în curte chiar și când poarta era închisă. Trecând prin clădirea părăsită, așa-zisul lemur putea să apară și să dispară, iar ucigașul putea să-și ia victimele prin surprindere și să se facă nevăzut fără să pună piciorul în stradă.

– Ce-o să se aleagă de hangiul criminal și de monstrul ăla de nevastă-sa? a întrebat Antipater.

– Preoteasa spune că trebuie să plătească pentru crimele lor cu viața.

– Și cu toate minunățiile alea de cărămizi ce o să se întâmple? s-a interesat Darius, cu ochii sticlind la gândul unei prăzi atât de bogate.

– Le-au revendicat preoții lui Ishtar. Cred că le dezgroapă chiar acum, am spus eu.

– Păcat că n-ai apucat să revendici tu cărămizile alea. Darius a suspinat. Știi, nu-mi place să vorbesc despre lucruri de-astea, dar din prima zi n-am mai primit niciun bănuț pentru numeroasele servicii excelente ce am făcut noilor mei prieteni.

Am râs.

– Nu te teme, Darius, o să fii plătit pentru serviciile tale!

Am bătut cu palma punga grea cu bani de la centură. În acea după-amiază, după arestarea hangiului și a nevesti-sii, fusesem convocat din nou la templul sacru al lui Ishtar pentru o discuție între patru ochi cu preoteasa. Aceasta îmi lăudase cu multă căldură perspicacitatea și insistase să accept o recompensă generoasă.

Darius s-a uitat la punga cu bani și a ridicat dintr-o sprânceană.

– Asta a fost singura răsplată pe care ți-a oferit-o, tinere roman?

Antipater mă privea și el cu atenție.

Fața mi s-a înfierbântat. Roșisem?

– De fapt, n-a fost singura, am răspuns, dar despre orice se va mai fi întâmplat între mine și preoteasă în după-amiaza aceea prefer să nu spun nimic.

DURERE ȘI SUFERINȚĂ

S.M. STIRLING

Considerat de mulți drept moștenitorul titlului de Rege al Romanului Istoric Alternativ deținut de Harry Turtledove, steaua în rapidă ascensiune a science-fictionului, S.M. Stirling este autorul trilogiei de succes ISLAND IN THE SEA OF TIME (Island in the Sea of Time, Against the Tide of Years, On the Ocean of Eternity), *în care Nantucket este aruncat înapoi în timp până în anul 1250, și al seriei* DRAKA (*ce include romanele* Marching through Georgia, Under the Yoke, The Stone Dogs *și* Drakon *și o antologie de povestiri din universul Draka scrise de alți autori și editată de Stirling și intitulată* Drakas!, *în care reprezentanții curentului Tory, refugiați din fața Revoluției Americane, înființează o societate militară în Africa de Sud și, în final, ajung să cucerească aproape întreaga planetă*). *Este creatorul seriei de cinci volume* FIFTH MILLENNIUM *și a seriei de șapte volume* GENERAL *(cu David Drake), dar a scris și romane de sine stătătoare precum* Conquistador *și* The Peshawar Lancers. *Stirling a scris și în colaborare cu Raymond F. Feist, Jerry Pournelle, Holly Lisle, Shirley Meier, Karen Wehrstein și cu actorul James Doohan* (Star Trek), *contribuind la seriile* BABYLON 5, T2, BRAINSHIP, WAR WORLD *și* MAN-KZIN WAR. *Povestirile sale au fost adunate în antologia* Ice, Iron and Gold. *Seria postapocaliptică* EMBERVERSE, *inclusă pe lista de bestselleruri a* New York Times *și înrudită cu seria* ISLAND IN THE SEA OF TIME, *constă din trilogia* Dies the Fire, The

Protector's War *și* A Meeting at Corvallis, *precum și din continuările* The Sunrise Lands, The Scourge of God, The Sword of the Lady, The High King of Montival *și* The Tears of the Sun. *A scris și romanele din seria* LORDS OF CREATION: The Sky People *și* In the Courts of the Crimson Kings. *Cele mai recente creații ale sale sunt:* A Taint in the Blood *și* The Council of Shadows, *care fac parte din seria* SHADOWSPAWN. *Născut în Franța și crescut în Europa, Africa și Canada, trăiește în prezent în Santa Fe, New Mexico.*

Povestirea plină de suspans ce urmează ne face cunoștință cu un polițist ca oricare altul, ce se pomenește confruntat cu un criminal ieșit din comun: unul cu abilități extraordinare, care pare imposibil de înfrânt.

I

Un vis.

Eric Salvador știa de fiecare dată că era un vis, numai că nu putea să-l schimbe, să evadeze din el sau să facă orice altceva decât să privească, să miroasă și să guste și să simtă o groază copleșitoare pe măsură ce acesta se desfășura. Nu existase niciun MRAP [32] defect la capătul străzii principale a orașului, lângă moschee. Asta fusese altundeva, în acea mică gaură mizerabilă de lângă Kandahar, pe care o vizitase în primul lui tur, și nu se aflase acolo decât o zi. Visul era un colaj al tuturor relelor, anticipând însuși Marele Rău.

„Alte câteva aspecte sunt totuși corecte“, și-a zis el.

Felul în care Olsen înălța în aer mica dronă de supraveghere Raven, zumzetul motorului ei în timp ce urca pentru a se învârti pe deasupra lor și micuțul abțibild stupid înfățișând un smiley cu colți pe care el îl lipise pe botul acestui aeroplan de jucărie al armatei în valoare de treizeci și cinci de mii de dolari. Încercase să-i lipească și niște false rachete Hellfire sub aripi, din care cauză Gunny mai că-i făcuse o nouă gaură a curului. Felul în care transpira translatorul și cum îi alergau ochii de colo colo te făceau să te întrebi dacă era vorba doar de căldură sau de o frică generalizată, sau dacă știa ceva ce nu spunea.

„Dumnezeule, am avut căcatul ăsta de coșmar de-atâtea ori, că încep să gândesc ca un critic de film.“

Smith pătrundea întotdeauna în același fel pe intrarea fortului, așa cum o făcuse în realitate. Regulamentar, ei doi lipiți de o parte și de alta, Jackson spulberând încuietoarea porții cu o rafală devastatoare, vump-bum, vechile scânduri scorojite explodând înspre interior, în timp ce cartușul proiecta lacătul ruginit în curte, Smith înaintând cu carabina lui M-4 proptită în umăr și cu Jackson după el.

Explozia era întotdeauna tăcută. Tăcută, derulându-se cu încetinitorul, flăcările prelingându-se în jurul fragmentelor de lemn, cei doi bărbați zburând prin aer și suficient timp ca el să realizeze: „O, căcat, asta-i una nasoală“, înainte ca o mână uriașă să-l apuce, azvârlindu-l îndărăt până când surveneau impactul și durerea.

Numai că de data asta era altfel. De data asta, ceva a ieșit din foc, apropiindu-se de locul unde zăcea

el, cu capetele coastelor frânte frecându-se de interiorul armurii protectoare ce-i salvase viața.

Silueta s-a contorsionat și nefirescul ei l-a făcut să vrea să urle scuipând afară spuma însângerată din plămâni, dar ochii îi erau plini de pete aurii. Și vocea s-a strecurat în urechea lui.

– Cine-a fost băiat rău?

A început să se scufunde în pământul uscat și prăfos, care i s-a scurs în gură și în nas și în ochi, praful erelor și al imperiilor.

– Rău!

– Hristoase!

A zăcut gâfâind în întuneric, simțind mirosul propriei transpirații și așteptând să fie sigur că era treaz. Uneori visa că era, apoi totul începea să i se deruleze din nou în minte. Visul se începeșa deja, detaliile distorsionau ca razele de soare traversând o picătură de apă. Mâna lui a bâjbâit după țigările de la capătul patului, apoi și-a amintit că se lăsase de fumat.

„Culcă-te la loc“, și-a spus. „Oricum, nu-i mai rău să visezi decât să-ți reamintești.

Hristoase!“

Pompierii își închideau furtunurile. Fum umed se înălța în noapte, iar apa rece se scurgea de pe clădirile învecinate, pe care le stropiseră ca să împiedice flăcările să se extindă. Peste drum era un zid gol. Era o iarnă tipică deșertului înalt, rece, uscată, lumina lunii vizibilă pe piscurile albe ale munților Sangre ce pluteau în depărtare, înspre nord.

– Deci, ce-a făcut-o să ardă până în temelii, ai? a întrebat-o Salvador pe anchetatoarea trimisă de șeful diviziei pompierilor.

– Incendiere, i-a răspuns aceasta detectivului. Și de fapt a ars din temelii.

– Mda, incendiere. Ar fi drăguț să-mi dai niște detalii, Alice, i-a cerut el.

– Tocmai asta e. Nu reușesc să găsesc niciun motiv pentru care să fi luat foc. Niciunul dintre indiciile obișnuite. Pur și simplu a ars.

Cu totul.

S-a aplecat trecând pe sub banda galbenă, un bărbat solid de vreo treizeci de ani cu mustață și cu falca albăstruie, care de curând pusese pe el câteva kilograme, nu multe, nu atât cât să-i ascundă liniile dure, cu părul lui negru și aspru arborând încă o tunsoare militară. Unul dintre obrajii lui măslinii era brăzdat de o cicatrice adâncă și el a masat-o cu degetul arătător. Uneori îl durea puțin, acolo unde schija de metal proiectată de bomba artizanală îi fracturase osul. Cicatricea cobora pe sub mustață, imprimându-i gurii lui un ușor rictus.

– Un lucru pot să-ți zic, a continuat anchetatoarea. Chestia asta a ars la temperatură înaltă.

– Catalizatori de mare putere? Nu miros nimic.

– Așa-i, benzina sau motorina de obicei le poți mirosi. Dar să fiu a naibii dacă pot demonstra ceva, poate după ce trec la treabă cei de la laborator… Aș zice că da, totuși. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Zici c-a *vrut* să ardă. Nu e niciun semn că incendiul ar fi început într-un loc și s-ar fi răspândit. Tot ce se putea combina cu oxigenul a izbucnit subit în flăcări, vumm.

Tacâmurile s-au topit, și asta implică o temperatură mult mai mare decât un incendiu casnic banal.

Imobilul de două etaje fusese o micuță clădire de apartamente, unul sus și altul la parter. Nu era departe de Canyon Road și de șirul său de galerii și se afla aproape de Acequia Madre, vechiul canal de irigații, ceea ce însemna că fusese o clădire destul de scumpă. Nu destul de aproape însă ca să fi fost construită din chirpiciul autentic care, în Santa Fe, însemna vechi și costisitor. Stuc cafeniu aplicat pe un schelet de lemn, într-un fals stil de pueblo spaniol, ca aproape orice clădire din oraș ce respecta regulile codului de construcții.

Alice mai lucrase cu el. Era mai vârstnică – în jur de treizeci și cinci de ani – și părea întotdeauna obosită, cu părul ei blond, scurt, mereu ciufulit. Lui îi plăcea că ea nu lăsa niciodată să-i scape vreun detaliu, oricâtă bătaie de cap i-ar fi dat.

– „Santa Fe, unde prestigiul înseamnă o casă din lut pe un drum de pământ“, a citat ea. Așa că nu e vorba, cel mai probabil, de o incendiere pentru încasarea asigurării. Nu-s destui bani aici.

– Da. Deși eu nici pe asta nu mi-aș fi putut-o permite. Când mai era încă în picioare. Probabil s-a aprins imediat, ca o gămălie de chibrit.

Nu rămăsese destul din ea ca să poate afla alte amănunte. Un miros puternic de cenușă udă stăruia în jurul obiectelor înnegrite ce zăceau pe blocul pârjolit de beton al fundației. Clipi din nou. Mirosul acela și felul în care gloanțele mușcaseră din cărămizile de lut de sub fereastră, împroșcându-i obrazul cu bucățele de chirpici. Felul în care se sufoca în armură, frica în timp ce se forța să se înalțe deasupra pervazului și să țintească cu M-4, stabilizând punctulețul roșu,

clipa în care *mouj*-ul îl privise cu ochii măriți, chiar înainte ca focul automat să-i traseze pe trup un șir de puncte negre și roșii, făcându-l să danseze ca o marionetă…

– Eric? a zis Alice smulgându-l din amintiri.

– Scuze, a răspuns el. Căzusem pe gânduri.

Ea l-a scutit de manifestări jignitoare de simpatie și el a înclinat din cap, cu o recunoștință tăcută, simțindu-se încă oarecum zguduit. „Trebuie să trec peste asta. Pot să am flashbackuri de-astea mai târziu.“

– Trimite-mi și mie concluziile când poți, a rugat-o el.

„Firește, când eram pe grămada aia de pietre am zis că o să mă ocup mai târziu de asta, când n-o să pun misiunea în pericol. Presupun că acum e mai târziu.“

– O să ți le expediez pe tableta ta, l-a asigurat Alice. Acum trebuie să mai adun niște probe.

El s-a îndepărtat. Cesar Martinez discuta cu familia Lopez, mai puțin cu cei trei copii care erau la vreun vecin sau la vreo rudă. Cuplul fusese urcat într-una dintre ambulanțe și cineva le dăduse cafea în păhărușe de plastic. Mirosul i-a gâdilat nările, deși ceea ce-și dorea el cu adevărat era o băutură. Sau o țigară. Și-a înăbușit ambele impulsuri și a ascultat vocea blândă, calmă și înțelegătoare a partenerului său. Era un tip dat naibii și-avea să ajungă departe: se pricepea să-i facă pe oameni să vrea să-l ajute, liniștindu-i, nedisprețuind niciodată ceea ce aveau ei de zis.

Voiam să mă întorc. Ei plecaseră și eu voiam să mă întorc, și atunci…

Cesar a scos un sunet ce exprima simpatie.

– Luați cina când bărbatul acela v-a silit să ieșiți din casă?

– Mâncare chinezească de comandă, de la Chow, a zis soția.

Soțul ei a continuat subiectul:

– Și tocmai atunci a intrat bărbatul ăla. Avea o armă… era ca o armă automată, dar mai mică, un fel de pistol, i-a explicat Anthony Lopez. Părea totuși al naibii de mare. La fel și el.

A chicotit, crescând astfel în ochii lui Salvador. Nu era ușor pentru civili când realitatea dădea buzna în ceea ce ei considerau ca fiind viețile lor.

– Cum v-ați dat seama că era o armă automată?

– Avea două țevi. Parcă erau două tunele.

– Și bărbatul?

– Era mai bătrân decât mine. De cincizeci-șaizeci de ani, cu păr cărunt tuns scurt, dar se mișca rapid. Avea ochi albaștri și felul ăla de piele care-i bronzată, dar despre care poți să spui că e trandafirie.

– Un *anglo*, dar ars de soare?

– Așa-i. Și era îmbrăcat tot în negru, în piele neagră. Și țipa la noi: „Mișcă, mișcă, mișcă, ieși afară, fugi, nu te opri.“ Asta am și făcut.

– Exact ce trebuia, l-a asigurat Cesar.

– Dar voiam să mă întorc. Când deodată a ars… a șoptit el. Dacă m-aș fi întors…

„Ai fi mort“, și-a zis Salvador. „Pe de altă parte, dacă tipul ăla nu v-ar fi pus pe fugă, ați fi morți cu toții. Ceva e ciudat aici. Incendiatorilor nu le pasă cine e rănit și în mod sigur nu riscă să se desconspire avertizându-i pe oameni.“

Doamna Lopez a intervenit din nou.

– Când am ieșit noi, afară era un bărbat mai tânăr. Nu făcea nimic. Stătea acolo, pur și simplu, cu mâinile ridicate, ca și cum ar fi fost drogat sau ceva. Și era, o dubiță sau o camionetă, uite colo.

I-a arătat peretele incintei aflate peste drum de ceea ce fusese casa ei. Salvador și-a notat să verifice dacă nu cumva puteau descoperi urme de cauciucuri.

– Când am ajuns de partea cealaltă a străzii, tânărul s-a, ăăă, prăbușit. Bărbatul mai bătrân, cu arma, cel în negru, l-a ajutat să meargă până la dubiță, nu chiar ducându-l pe sus, dar aproape, târându-l cu el cumva și așezându-l pe bancheta din spate. Apoi au plecat.

Cesar a tastat pe tableta lui, deschizând programul de portrete-robot.

– Cel mai tânăr arăta așa? a început el, conducându-i răbdător prin fazele procesului de ajustare a desenului.

Salvador a privit, fascinat ca întotdeauna, cum imaginea se modifica, transformându-se lent și schimbându-se, și în final devenind ceva ce numai un expert ar fi putut deosebi de fotografia unei persoane reale. Știa că mai demult trebuia să recurgi la un desenator specializat, dar acum procesul era automat. Avea chiar să confrunte rezultatul final cu baza de date cu ajutorul unei

subrutine de recunoaștere facială. Când cei doi n-au mai avut cu ce să-l ajute, Cesar a continuat:

– Vă mulțumesc, vă mulțumesc la amândoi. S-ar putea să mai fie nevoie să discutăm încă o dată.

A oftat, s-a întors și s-a rezemat de spatele dubiței, privind tableta din mână.

– Poveștile lor erau solide? l-a întrebat Salvador.

– Da, *jefe* [33]. Și încă de la început, nu era vorba doar să se asculte unul pe altul și să-și corecteze amintirile. Atinse ecranul. OK, recapitulare: când doamna Lopez a ajuns acasă cu copiii, în jurul orei cinci, mașina lui Ellen Tarnowski – ea e locatara de la etaj – era acolo. Domnul Lopez, soțul, a venit acasă puțin mai târziu și a remarcat-o și el. Pentru că, în mod obișnuit, ea nu se întoarce de la serviciu la ora aceea.

– Sunt prieteni?

– Se cunosc cât să schimbe o vorbă în treacăt. Au zis că era drăguță, dar că nu aveau prea multe în comun.

Detectivul mai vârstnic a mormăit și și-a privit și el tableta, tastând după informații. Domnul și doamna Lopez erau unul funcționar guvernamental de nivel mediu și celălalt specialist în igiena orală. Ellen Tarnowski…

„Lucrează la Galeriile Hans & Demarcio. OK, interesată de arte. Dumnezeu știe că avem destui din ăștia pe-aici.“

În Santa Fe erau vreo trei sute și ceva de galerii, ca să nu mai vorbim că fiecare local sau bodegă ce servea tacos avea artă originală pe pereți și la vânzare. Jumătate dintre chelnerii și casierii din

oraș erau și ei artiști aspiranți de un soi sau altul, ca actorii aspiranți din L.A. Femeia îl privea dintr-o fotografie luată de pe vreun site web sau de pe DMW: blondă, de vreo douăzeci și cinci de ani, buze roșii, pline, nas scurt și drept, pometi înalți, ochi mari și albaștri. Ceva în acei ochi, o privire stranie. Parcă bântuită. Cifra de dedesubt…

– Iisuse.

– Asta am zis și eu. Oricum, ea a coborât după sosirea domnului Lopez. Doamna Lopez s-a uitat pe fereastra bucătăriei și a observat-o pentru că purta…

Și-a verificat din nou notițele… o rochie teacă din mătase albă și un șal. Știa că era rochia pentru ocazii a lui Tarnowski, ca urmare a unei discuții pe care o avuseseră cu câteva luni în urmă. Mai era o femeie cu ea. De vârsta lui Tarnowski, dar mai scundă, subțire, cu pielea măslinie sau bronzată, cu păr lung, negru, cu ochi de culoare închisă…

– În orașul ăsta chiar c-o să iasă în evidență.

– *Si*, deși dacă o însoțește pe Tarnowski o să iasă! Am și o imagine a ei, dar nu e la fel de clară. Doamna Lopez a spus că hainele ei păreau foarte scumpe și că purta un colier de tanzanit [34].

– Ce căcat e tanzanitul?

„Celălalt articol din care avem cu sutele aici sunt magazinele de bijuterii.“

– Ca safirul, dar scump. Uite cum arăta tipa.

I-a arătat o fotografie. Fața era triunghiulară, cu un zâmbet ușor, încadrată de un păr negru, lung. Atrăgătoare la rândul ei, dar…

„Îmi aduce aminte de o nurcă cu care am avut de-a face odată. Drăgălașă și mușca al naibii de rău. Am avut nevoie de trei copci și de-o injecție antitetanos.“

– Totuși, nu cred că-i latino-americancă, a zis cu voce tare și degetele i-au mângâiat cicatricea vagă de la baza degetului mare al mâinii drepte.

– Nici eu, dar nu pot să spun exact de ce. Așa, din întâmplare, ia să facem o comparație cu bărbatul pe care martorii l-au văzut stând înlemnit afară când bătrânu' chupacabra [35] cu arma lui i-a mânat pe lângă el. Cel pe care, ceva mai târziu, tot el l-a îndesat pe bancheta din spate.

Când fotografiile au fost afișate una lângă alta, Salvador s-a încruntat.

– Sunt siguri că nu-i aceeași persoană? E ușor să faci o asemenea greșeală, pe întuneric, cu hainele potrivite.

Partenerul său l-a aprobat: așa era, lucru surprinzător date fiind circumstanțele.

– Seamănă mult cu Femeia Brunetă și Misterioasă, nu? Dar era un tip, în mod sigur. Purtând o jachetă cu fermoar de culoare închisă, descheiată, și un tricou pe dedesubt. Doamna Lopez a zis că tipul părea în formă. Nu masiv, dar ca unul care lucrează mult la sală. L-a văzut mai bine decât pe femeie. Au trecut chiar pe lângă el. Nu avem nimic în baza de date despre niciunul din ei, apropo, dar uită-te la asta.

Și-a mișcat degetele pe ecran și cele două imagini au alunecat până când s-au suprapus. Apoi a apăsat pe o comandă.

– OK, mașinăria asta micuță crede că sunt rude, a zis Salvador. Asta puteam să-mi dau seama și singur.

– Dar ai fi putut să spui că probabilitatea e de nouăzeci și trei la sută?

– Sigur. Spun pur și simplu: *e o probabilitate de nouăzeci și trei la sută*. Sau, în demodatul limbaj uman, *certainemente* [36]. OK, să revenim la ceea ce făcea mai devreme Femeia Misterioasă. Ea și Tarnowski iau mașina lui Tarnowski și pleacă câteva minute mai târziu, pe la cinci și jumătate?

– Femeia Misterioasă conducea. Tarnowski părea zguduită. Cesar și-a consultat însemnările. Da, doamna Lopez a spus că Tarnowski părea gata să leșine, poate chiar era bolnavă, și că cealaltă a ajutat-o să urce în mașină.

– Avem deja *doi* oameni care au fost ajutați să urce în mașină. Treaba asta pute.

– Apoi, două ore și jumătate mai târziu, cineva dă buzna în casă agitând o pușcă având țeava retezată, în timp ce fratele sau vărul Femeii Misterioase sau cine-o fi el stătea afară, fără să observe nimic și vorbind de unul singur într-o limbă ciudată…

– O limbă ciudată?

– N-au auzit decât câteva cuvinte. Nu era nici engleză, nici spaniolă, nici vreo alta pe care s-o fi cunoscut ei. Omul vorbește într-o limbă ciudată, cade, chupacabra cel cu arma îi dă o mână de ajutor, demarează amândoi și, nuștcum se face, dar câteva minute mai târziu clădirea arde până-n temelii.

Salvador a suspinat și și-a ridicat gulerul hainei. Era întuneric și frig.

– Am nevoie de o băutură. Emite un buletin informativ despre Ellen Tarnowski și trimite-i numele la serviciile municipale și la spitalele din tot statul. Cât despre bătrânul gringo cu arma automată, aplică protocolul de recunoaștere facială pe camerele de supraveghere. Putem să-l arestăm sub acuzația de neglijență cauzatoare de pericol, violare de domiciliu, amenințare, suspiciune de incendiere, respirație urât mirositoare, găsim noi ceva.

– *Si*, și pentru c-a făcut gunoi în spațiul public. Facem la fel și cu Femeia Misterioasă și Bărbatul Misterios?

– Da, de ce nu? Lasă-i pe toți să execute parada cătușelor și ne cerem noi scuze mai încolo.

S-a așezat și a început să tasteze pe ecran cu insistență. Primul lucru, a doua zi, avea să fie să afle mai multe despre viața lui Tarnowski. Până acum nu murise nimeni și el unul ar fi preferat ca lucrurile să rămână așa și pe viitor. Un loc bun de unde să înceapă ar fi fost angajatorul femeii.

II

„Asta-i una dintre bucuriile vieții de polițist“, și-a zis Eric Salvador a doua zi, dorindu-și să-și fi administrat mai mult Tylenol la micul dejun. „Întâlnești tot soiul de oameni. Majoritatea te urăsc. *Asi es la vida* [37]. Măcar e puțin probabil ca asta să încerce să mă arunce în aer cu o bombă pe bază de îngrășăminte chimice.“

Giselle Demarcio era trecută de cincizeci de ani, cu o înfățișare încordată, uscățivă și fără vârstă și un vag accent de pe Coasta de Est, arborând o

ținută ușor excentrică à la Santa Fe: bijuterii de argint, bluză și o fustă cu volane.

„O versiune trendy a ceea ce purta străbunica prin casă“, și-a spus Salvador cu cinism. Familia lui, pe partea spaniolă cel puțin, locuise în Santa Fe încă din secolul al șaptesprezecelea. „Orice lucru vechi devine nou dacă aștepți suficient de mult. *Anglosii* bogați coboară din autobuz aici și trăiesc în case de chirpici extravagant decorate, iar tu ajungi într-o baracă dublă de pe Airport Road.“

Femeia avea pe deget un semn alb, unde ar fi fost locul verighetei, și se asorta perfect cu decorul eteric, alb-pe-alb, al Galeriilor Hans & Demarcio. Nu fusese, a observat el, invitat în biroul ei; aceasta era o sală de recepții cu un caracter semipublic. Măcar exponatele artistice de pe pereți erau ceva ce putea înțelege – fotografii reale ale unor lucruri reale. Nu era nici felul acela de artă cowboy-pueblo-western ce se găsea într-o mulțime dintre localurile de pe Canyon Road, majoritatea lucruri cu un aspect învechit. O vagă aromă de fum venea dinspre un foc din lemn de piñon [38] ce trosnea într-un cămin kiva [39]. Întreaga încăpere mirosea a bani. Trecuse multă vreme de când Canyon Road atrăgea artiștii grație chiriilor sale mici.

„Santa Fe, orașul în care zece mii de persoane pot să cumpere întregul stat și cincizeci de mii nu-și pot permite un prânz“, s-a gândit el.

– Doriți niște cafea, domnule detectiv? a întrebat Demarcio.

„Stai așa“, și-a zis Salvador. „De fapt, nu e ostilă. E speriată dintr-un motiv anume. Nu de mine, dar e îngrozită de ceva și o ascunde bine.“

– Mulțumesc, a zis el luând ceașca. E drăguț din partea dumneavoastră.

Era o cafea excelentă, mai ales prin comparație cu cea pe care o bea el acasă sau la secția de poliție, cu un gust bogat, întunecat, de alună. A savurat-o și a așteptat. Cei mai mulți oameni nu puteau suporta tăcerea. Îi călca pe nervi și, în cele din urmă, bălmăjeau ceva ca s-o umple. Salvador învățase răbdarea și tăcerea la o școală foarte dură.

– Îmi fac griji pentru Ellen, a zis brusc femeia mai vârstnică.

Detectivul a scos un sunet menit să exprime simpatie.

– Doamna Tarnowski lucra pentru dumneavoastră? a întrebat el.

– Lucrează. Este asistenta mea, chiar dacă nu a venit în dimineața asta. E de înțeles, cu incendiul și cu toate celelalte. Nu e secretară. A absolvit istoria artei la NYU și o inițiam în domeniul achizițiilor. Sunt… e o copilă tare dulce, dar s-a băgat în ceva, nu-i așa?

– Asta dumneavoastră să-mi spuneți, doamnă Demarcio, a zis Salvador.

– Niciodată nu mi-a plăcut prietenul ăla al ei. L-a întâlnit acum un an, când juca tenis la club și ei doi, ei bine, a fost ca un uragan. El îmi dădea fiori. Apoi și-a făcut apariția și sora lui…

Salvador a clipit. „Sora… femeia care era cu Tarnowski?“

– Prietenul? a repetat el.

– Adrian Brézé.

– Aha, a zis Salvador.

În timp ce vorbea, a tastat numele pe tastatura virtuală a tabletei și activând funcția de căutare specializată. Își însușise de multă vreme talentul de a citi de pe ecran, fiind atent în același timp la ceea ce spunea altcineva.

– Asta e interesant. Aveți o fotografie de-a lui?

Era interesant pentru că Salvador nu avea o fotografie și nici altceva. În zilele astea, de obicei te înecai în date despre oricine. În acest caz, nu avea decât un schelet: un număr de asigurări sociale, un număr de pașaport și o adresă aflată foarte, foarte departe de oraș, undeva înspre vest. Imediat în afara graniței districtului Santa Fe, de fapt. O căutare rapidă pe Google Earth îi arătă o casă mare, situată pe un munte jos sau pe un deal mai înalt, în zona colinară de la baza munților Sangre, și nimic altceva pe kilometri în jur.

„Nu există nici măcar o fotografie de pașaport alături de numărul acestuia. Cineva ține la intimitatea lui“, și-a zis el, privind adresa. Apoi: „Hei, ai putea să… nuuu, nimeni nu poate scăpa de web.“

Demarcio ezită, apoi scoase dintr-un sertar o fotografie înrămată. Sticla era spartă, ca și cum cineva ar fi izbit-o de perete.

– Mi-a spus că voia s-o rupă cu el. Că nu-i mai putea suporta răceala și minciunile. Apoi, ieri, n-a mai venit la lucru.

– Deci a lipsit și în ziua de dinaintea incendiului, a zis Salvador, privind fotografia. N-a sunat? Nimic, pur și simplu?

– Nimic. Și asta nu-i stă-n fire. E cea mai de nădejde persoană care a lucrat vreodată pentru mine.

Fotografia de sub sticla crăpată înfățișa un bărbat cu un aer tineresc, deși, la o a doua vedere, probabil cam de vârsta lui Salvador. Sau poate undeva între douăzeci și cinci și treizeci și cinci de ani. Păr întunecat, purtat ceva mai lung decât era la modă în zilele-astea, un chip cu un vag aspect mediteraneean. Chipeș, poate chiar puțin cam prea chipeș.

„Androgin, ăsta-i cuvântul. Dar are și un aer periculos."

– Este… Demarcio s-a încruntat. Știți, l-am întâlnit cam de o duzină de ori și am ascultat-o povestindu-mi o grămadă despre el, și totuși nu pot să vă spun prea multe. E bogat… foarte bogat, cred. O avere veche, dar asta-i o impresie, nu ceva ce știu. Nici despre asta n-a vrut să-i spună nimic lui Ellen, doar niște rahaturi vagi despre „investiții". E născut în America, dar are un vag accent, franțuzesc cred, ceea ce s-ar potrivi cu numele. Știu că vorbește franceza, italiana și spaniola… și da, și germana. N-aș putea să vă spun de unde are bani sau la ce universitate a studiat sau, mă rog, cam orice altceva.

Salvador a privit poza. Pe neobservate, a accesat pe tabletă fotografia reconstituită. Asemănarea cu portretul bărbatului pe care familia Lopez îl văzuse stând încremenit în fața casei lor, chiar înaintea izbucnirii incendiului, era neîndoielnică. A scanat fotografia cu tableta și, când programul a făcut comparația, rezultatul a fost pozitiv.

– Ați zice că acesta este Adrian Brézé? o întrebă detectivul arătându-i ecranul.

– Cu certitudine, a zis ea.

– Și aceasta este sora lui? a întrebat el, trecând la portretul femeii pe care familia Lopez o văzuse mai devreme cu Ellen Tarnovski.

– Păi…

Imaginea nu era la fel de bine definită: îi zăriseră fața numai în trecere și printr-o fereastră.

– Da, cred că da. Ce asemănare izbitoare, nu? Ca gemenii, numai că ar trebui să fie gemeni fraterni.

– Pe acest bărbat l-ați văzut?

De data aceasta, schița era cea a bărbatului mai vârstnic, cel cu arma, care-i alungase pe Lopezi din propria lor casă… și probabil le salvase viețile, având în vedere cât de repede se făcuse scrum clădirea.

– Nu, nu cred. Adică seamănă cu o mulțime de oameni pe care i-am văzut, dar nu-mi vine în minte cineva anume.

Salvador a mârâit. Era, de fapt, o figură tipică de *anglo*. Așa, pe loc, el unul ar fi zis că-i texan sau, oricum, de undeva din Sud. Pometii aveau ceva ce te făcea să te gândești la un țărănoi scoțiano-irlandez, cu fața aceea prelungă pe un craniu alungit, dar până și asta era doar o presupunere bazată pe experiență. Armata era plină de astfel de oameni.

– Credeți că domnul Brézé ar fi capabil de, mmm, gesturi violente?

Ea a făcut o pauză lungă, privindu-și degetele. Când i-a întâlnit din nou privirea, alarma lui s-a declanșat iar.

– Cred că e capabil de orice. De absolut orice.

– Irascibil?

Ea a clătinat din cap.

– Nu. Întotdeauna s-a purtat ca un gentleman desăvârșit. Dar l-am simțit.

„Ceea ce ar fi de mare ajutor în fața unui tribunal.“

– Așadar, ați văzut-o pe doamna Tarnowski mai târziu în seara aceea?

De data aceasta, Demarcio a roșit.

– Da, cu doamna Brézé… Adrienne Brézé. La Casa Sena. Luau cina la o masă alăturată.

Era un restaurant scump de pe Palace, situat chiar lângă piață, într-o veche clădire de chirpici renovată, ce fusese inițial locuința de la oraș a unui *hacendado* [40]. Nici pe departe cel mai scump local din oraș, dar pe-aproape.

– N-ați vorbit cu ele?

– Nu. Păreau, ăăă, să nu aibă chef de companie. A privit în sus și a roșit ușor. Păreau cam ocupate.

„Aha“, s-a gândit Salvador. „Genul acela de ocupate. Ăsta e un caz de incendiere sau un film prost? Sora intră pe fir după despărțirea de frate, așa că fratele dă foc casei?! De unde apar oamenii de soiul ăsta? Ies din ecranul televizorului sau scenariștii îi cunosc și-i folosesc ca sursă de inspirație?“

– Ați cunoscut-o pe Adrienne Brézé în societate?

– Nu. N-o mai văzusem până atunci. Nici nu știam că Adrian are o soră.

– Atunci cum de știați cum o cheamă? a întrebat el.

O privire exasperată.

– L-am întrebat pe *maître d'hotel* de la Casa Sena, firește. Sunt unul dintre clienții fideli. La fel și Adrian.

Salvador și-a ascuns un zâmbet. „Cred că doamna Demarcio e o persoană cumsecade. Este îngrijorată din pricina lui Tarnowski. Dar mai cred că este și-o bârfitoare clasa-ntâi."

– Vă mulțumesc, doamnă Demarcio…

– Cum, n-aveți de gând să-mi spuneți nimic?

Salvador a oftat. De obicei nu se făcea, dar voia să-și păstreze această sursă.

– Anchetăm împrejurările în care a izbucnit incendiul din locuința doamnei Tarnowski și încercăm să aflăm unde este.

Ochii ei s-au îngustat ușor: asta însemna „Credem că s-a pus foc" fără a o spune direct.

– Și dispariția ei?

– A, da. Nu avem niciun motiv să presupunem că nu-i doar o mutare subită…

– Și niciun motiv să presupunem că este. Am discutat cu familia Lopez și acolo a fost un tip cu o armă.

El a suspinat. Santa Fe era un oraș mic.

– E adevărat. Polițiștii din Santa Fe și Albuquerque și cei din poliția statală îl caută. Uitați cartea mea de vizită, i-a spus Salvador împingând-o pe suprafața mesei joase. Vă rog, anunțați-mă imediat

dacă doamna Tarnowski vă contactează sau dacă aveți orice altă informație.

Afară, Cesar l-a întâmpinat și s-au îndreptat amândoi spre capătul bulevardului Canyon, cotind la dreapta pe podul peste micul și complet secatul râu Santa Fe, cu fâșia sa de iarbă și hibiscus. Drumul îi ducea spre Palace, pe la nord de catedrală, masa ei din gresie roșiatică dominând chirpiciul și stucul clădirilor alăturate. Salvador și-a îndesat pumnii în buzunarele cojocului și s-a încruntat, oprindu-se numai cât să-i arate degetul mijlociu unui Mercedes ce trecuse pe culoarea galbenă și fusese cât pe ce să-i lovească. Imediat, o rablă ruginită, cu ușa șoferului prinsă cu sârmă, a procedat la fel.

– Ce nebunie, s-a plâns el după ce și-a pus partenerul la curent. Dar măcar avem niște nume pentru portretele noastre. Adrian și Adrienne Brézé.

– E o mizerie, *amigo*, a zis Cesar binedispus. Pentru că bazele de date tot nu ne oferă nimic, nici măcar acum, când avem numele. N-au adrese de e-mail, n-au conturi bancare… Le-ai dat mai departe?

– Da, la poliția locală, la poliția statală, la Frecangeli, Bășini și Iritații [41] și la Insecuritatea Națională [42], adică la spioni. Asta poate să dureze un timp, chiar dacă acum sistemul e plin de referințe încrucișate.

– N-ar trebui să dureze prea mult până să afle ceva. Oricine lasă urme. Întrebarea, prietene, este dacă ar trebui să privim cazul ăsta ca pe o incendiere sau ca pe o răpire. De genul iubitul respins care vrea să se răzbune dă foc la casă și o răpește pe fată?

– E puțin cam devreme pentru abordarea asta.

Cesar a zâmbit și i-a arătat tableta lui cu fotografia unui Prius, un model mai vechi, dar bine întreținut.

– Mașină abandonată pe Palace, amendată și remorcată acum o oră. Înregistrată pe numele…

– Ellen Tarnovski.

– Deci, poate nu-i chiar așa devreme.

Tableta lui Salvador a scos un bip.

– Futu-i să-i fut! Ia uită-te!

Fotografia provenea de la camerele de supraveghere din Albuquerque Sunport, aeroportul din orașul mai mare, aflat la sud, la distanță de o oră cu mașina. Programul de recunoaștere facială o marcase.

– Ăștia sunt chiar Brézé și bărbatul nostru misterios cu pușca. Îmbrăcat tot în piele neagră. La nouă treizeci, seara trecută, cursa către San Francisco, doar ce-am deschis și căutarea i-a găsit. Stai puțin… A ciocănit în ecran.

– Futu-i!

– Ce s-a întâmplat?

– N-aveau bilete. Uite!

– Poate aveau bilete pe numele altcuiva.

– Nu, erau două locuri libere la clasa întâi, dacă te iei după registrul de evidență a biletelor. Dar uite, când avionul se îndepărtează ca să decoleze, *toate locurile de la clasa întâi* sunt înregistrate ca fiind ocupate. Numai că în dreptul acestora două nu sunt trecute niciun fel de nume. Ceea ce n-ar trebui să

fie posibil. Încalcă trei legi și vreo douăzeci de regulamente.

Cesar a șuierat frustrat.

– *Mierda* [43], timp de o secundă am crezut că o să aflăm numele domnului Pușcă. Dar la aterizare?

– Avionul a ajuns pe San Francisco International… nimic de la camerele de supraveghere de acolo, și ar fi trebuit să-i surprindă.

Bărbatul mai tânăr a rânjit.

– Poate au coborât pe drum, *si?*

– Da, de la o înălțime de 12000 de metri. Cel puțin putem renunța la teoria răpirii, Cesar. Dar Tarnowski e în continuare dispărută, chiar dacă n-a răpit-o domnu' Prieten. Sau poate că o fi pus pe altcineva să o sechestreze.

– OK, avem ultima ei locație cunoscută în Santa Fe. Aici.

Clădirea care găzduia Casa Sena și câteva magazine de lux era construită predominant în stilul secolului al nouăsprezecelea, din chirpici, cu o bordură de cărămidă, înălțându-se în jurul unui patio unde se găseau o piscină și un hibiscus imens. Inițial avusese treizeci și trei de încăperi și jucase rolul de spațiu de locuit-atelier-depozit-semifortăreață, la exterior cu un zid compact de un metru grosime, menit să respingă apașii, bandiții, rebelii și încasatorii de taxe, fie ei mexicani sau gringo. Acum, înăuntru se găseau un magazin de vinuri, câteva buticuri ce vindeau bijuterii de lux și alte flecușteț și restaurantul, care ocupa două dintre laturile dreptunghiului.

Măsuțe de fier erau aranjate sub hibiscus, pustii în acest moment din an. Straturile de flori erau veștejite și cafenii. Un cub din panouri de sticlă aflat lângă intrare acoperea fântâna originală ce alimentase complexul cu apă. A aruncat o privire meniului postat lângă ușă: nu serveau prânzul încă.

– Ai luat vreodată masa aici? a întrebat el.

– Douășcinci pentru un sendviș cu șuncă?! a zis Cesar uitându-se la prețuri. Ești *loco* [44]*?*

– Eu am luat cina aici o dată. La o aniversare, ultima dinainte să divorțeze Julia de mine. De fapt, mâncarea chiar a fost al dracului de bună.

– Iisuse, dacă ăsta e prânzul, cât costă o cină pentru două persoane?

– Cam cât o excursie la Paris. Salvador a rânjit citind scrisul mărunt. Și sendvișul cu șuncă are sos aioli cu chili verde, ciabatta, brânză gouda învechită din Wisconsin…

– Tot îți iau douășcinci de dolari pentr-un nenorocit de sendviș cu șuncă. OK, cu șuncă și brânză. Nu mă interesează nici dacă untul ar fi făcut din laptele Fecioarei.

– Pot să vă ajut? a întrebat o tânără femeie într-un costum cu papion deschizând ușa. Prânzul nu se servește decât de la…

Cei doi i-au arătat insignele.

– Cu directorul, vă rugăm.

Asta a grăbit lucrurile.

– Sunt domnul Tortensen…

După ce au făcut prezentările, managerul i-a condus către biroul lui, deși Salvador se simțea de parcă jumătate din conținutul portofelului său ar fi dispărut numai cât trecuse pragul în interiorul în culori deschise, mobilat în stil Taos [45]. Până și biroul avea clasă. Bărbatul era îngrijorat, șaten, trecut de treizeci de ani, slab până la emaciere și-și lingea buzele.

– Cu ce pot să vă ajut, domnilor polițiști? a întrebat el.

Salvador s-a rezemat de spătarul scaunului. Știa că îi intimida pe unii oameni. În special pe cei care duceau vieți duble. Nu trebuia să facă nimic anume, chiar dacă respectivii indivizi îl priveau ca pe ceva ce ar fi curățat de pe talpa pantofului într-o zi fierbinte.

– Ieri, la cină, ați avut doi clienți, a început el. Puțin după ora cinci și jumătate și până la șapte și jumătate. Ellen Tarnowski și Adrienne Brézé. Aș dori câteva detalii.

Bărbatul a tresărit ușor, apoi gura sa a adoptat o expresie fermă.

– Mă tem că politica de confidențialitate…

Cesar a intervenit cu promptitudine:

– Casa doamnei Tarnowski a ars complet noaptea trecută și bănuim că este vorba despre o incendiere. Mașina ei a fost găsită și remorcată dintr-un loc de parcare aflat nu prea departe de aici. Avem o altă confirmare a faptului că a fost aici noaptea trecută și este o persoană dispărută a cărei ultimă locație cunoscută a fost aceasta.

Salvador a aprobat.

– Așa că am aprecia sincer cooperarea dumneavoastră la anchetarea unui incendiu și a unei posibile răpiri.

Managerul a tresărit. Cu excepția cuvântului terorism, acesta era cel mai bun mod de a-i capta atenția.

– Dați-mi voie să dau câteva telefoane, a zis el, scoțându-și telefonul mobil.

Cesar a tastat pe tabletă. Salvador și-a încrucișat brațele la piept, amuzându-se privindu-l pe manager care transpira străduindu-se să reintre în rutina lui zilnică. Unele persoane au venit să discute cu domnul Tortensen despre aprovizionare și despre alte lucruri care probabil aveau logică. În cele din urmă, și-a făcut apariția un bărbat cu un aer hărțuit, în vârstă de vreo douăzeci de ani. Era chipeș și delicat, dar avea aerul că nu prea era obișnuit să se trezească atât de devreme. Ceea ce probabil nici nu era, dacă servea la mese în tura de noapte.

– Ăăă, el este Joseph Morales, domnule polițist, a zis Tortensen. El a avut masa A17… masa lor… noaptea trecută.

„*Maricón*“ [46], și-a spus Salvador, dar strict evaluativ, căci nu-l deranjau. Cunoscuse la un moment dat unul care era un adevărat artist cu lansatorul de grenade Javelin. Putea să trimită o rachetă direct într-o gură de foc, chestie care avea un oarecare umor murdar.

– Încântat să vă cunosc, le-a zis Morales polițiștilor, cu o nesinceritate vizibilă, dar pe care măcar încerca s-o mascheze. Cu ce pot să vă ajut?

Managerul restaurantului a dat să spună ceva, dar Salvador a ridicat o mână.

– Ne interesează două persoane care au stat la una dintre mesele tale noaptea trecută.

I-a arătat tableta cu fotografia lui Tarnowski.

Chelnerul a râs – era aproape un chicotit.

– A, ele. Da, mi le amintesc bine. Au comandat, adică doamna Brézé a comandat…

A turuit o listă de lucruri de care, în marea majoritate, Salvador nu auzise niciodată. Polițistul a ridicat o mână.

– Cât a costat?

– Cu tot cu vinuri? În jur de… două mii cinci sute.

Managerul a verificat pe computerul său și a aprobat din cap. Cesar a lăsat să-i scape un sunet înăbușit, care probabil începuse ca un geamăt de agonie, trecuse prin faza de indignare și fusese în final înăbușit printr-o încordare a buzelor.

– Bacșiș?

– Foarte generos. Șapte sute.

Afară, Cesar a clătinat din cap.

– Șapte sute de dolari *bacșiș?!* Și tu ai fost aici?

– Începusem să-mi fac griji în privința Juliei și voiam să-i demonstrez că mă mai gândesc și la altceva în afară de slujba mea. N-a ținut. Trei săptămâni mai târziu, mi-a zis că eram la fel de departe trăind aici ca atunci când mă trimiseseră în Kandahar.

– Au!

– Da, drăguț, nu-i așa? Care-i următoarea oprire?

– O să încerc să aflu dacă a văzut cineva dubița pe care au folosit-o Adrian Brézé și Bărbatul Misterios în Haine de Piele după ce au plecat de la locul incendiului.

Salvador a râs.

– Și eu o să mă întorc să recuperez cu hârțogăraia. Nu ți-ai dori să fim într-un serial de televiziune?

– Ca să putem să lucrăm la un singur caz o dată? *Si*, m-am gândit și eu la asta.

III

– OK, a zis Cesar două săptămâni mai târziu. Ghici ce? Ceva nostim în cazul Brézé.

– Zi-mi ceva nostim. Mi-ar pica bine.

Salvador a sorbit dintr-o ceașcă de cafea cu frișcă și a privit pe fereastră la un pin chinuit din specia piñon, cu rășina picurându-i din crengi. Se confruntau cu o nouă invazie de gândaci, care se producea cam o dată la zece-douăzeci de ani. Lemnul de foc avea să se ieftinească în curând. Putea să-și scoată camioneta în weekenduri și să ia o încărcătură, doar pentru a o face surcele și a și-o căra.

Perspectivă mai interesantă decât cazul la care lucra în prezent.

„Bărbatul își bate femeia, femeia cheamă poliția, femeia depune plângere, femeia se răzgândește, cuplul dă poliția în judecată. Mai zi-mi o dată, de ce nu vând eu polițe de asigurare?“

– Partea nostimă ține de analiza ADN-ului provenit din voma pe care am găsit-o în tomberonul din spatele Whole Foods, a zis Cesar.

– Nu-i haioasă viața de polițist? Să cauți în tomberoane după vomă?

– *Si, jefe*. Muncă drăguță și curată pentru gulere albe, exact ce-și dorea mama pentru viitorul ei fiu când a traversat râul ca să mă nască pe pământ american. Oricum, în vomă era sânge.

– Mi-aduc aminte că mi-ai zis despre asta. Omul de serviciu spunea că e voma lui Adrian Brézé, corect?

– Da, l-a văzut vomitând de pe locul din spate al dubiței și a crezut că era beat. Sunt aproape convins că Brézé i-a dat bani ca să uite de asta: l-au trecut toate transpirațiile înainte să vorbească și a trebuit să fac figura aia cu răpirea și incendiul. A văzut și el sângele din vomă.

– Deci are ulcer. Până și bogații îl fac. Cu ce ne ajută asta?

Cesar și-a scărpinat mustața și Salvador a făcut un efort conștient să nu procedeze la fel.

– Nu-s sigur că ne ajută, a zis el. Dar e nostim. Pentru că ADN-ul din vomă nu e același cu ADN-ul sângelui. De fapt, ADN-ul sângelui figurează pe lista Crucii Roșii. Unul dintre donatorii lor, o anume Shirley Whitworth, l-a donat în locul ăla de dincolo de Rodeo și Carmino Carlos Rey. Se pare că le-a dispărut din sistem. S-au închis complet în privința asta. Trebuie să mai săpăm.

Salvador a gemut.

– Hai să ne lămurim. Voma e a lui Brézé…

– Posibil. Cromozomi masculini în fluidele corporale. Dar nu există niciun Brézé în baza de date a ADN-urilor.

– Asta nu-i surprinzător. Au început-o abia acum doi ani și asta înseamnă doar că nu e donator și că nu a fost arestat sau dus la spital. Dar sângele aparține în mod cert unui donator de la Crucea Roșie?

– *Si.* Ce nostim, nu?

– Nostim ca în ciudățenia dracului, nu nostim adică ha-ha. Pentru că trebuie să fi ajuns cumva în stomacul lui, nu?

Au râs amândoi.

– Ce bine că știm că umblă la lumina zilei, nu? a zis Cesar.

– Da, și nu strălucește. M-aș simți ca un caraghios urmărind un infractor care arată ca un stroboscop umblător. …dar de băut l-a băut… o fi vreun cult pervers?

– Atunci nu mă miră c-a vomitat, a zis Cesar chicotind în continuare. Ar fi ca și cum ai bea apă sărată, știi? Sângele e apă sărată, apă de mare. Mama mea folosea apă sărată și muștar ca să te facă să vomiți dacă mâncaseși mai mult decât ar fi trebuit.

Salvador își simțea creierul punându-se în mișcare, conexiuni realizându-se pe sub oboseala produsă de o jumătate de duzină de cazuri ce nu duceau nicăieri. Apoi i-a sunat telefonul. După ce l-a închis, s-a încruntat.

– Care-i treaba, *jefe?*

– Șeful vrea să ne vadă imediat.

Biroul șefului poliției nu era cu mult mai mare decât al lui; Santa Fe era un oraș mic, încă sub o sută de mii de locuitori. Se afla pe colț, la etajul doi, și avea ferestrele mai mari. Șeful mai avea și trei stele pe gulerul uniformei, și tot nu câștiga nici pe departe cât, să zicem, Giselle Demarcio. Pe de altă parte, banii lui nu veneau din San Francisco și L.A. și nici din New York.

Cesar a scos un mic șuierat, iar Salvador și-a mijit ochii. Alături de șef îi așteptau două costume. La propriu, costume, unele spilcuite, o femeie și un bărbat, ea negresă, el o varietate de *anglo*. Amândoi, în mod cert, din afara statului. Dacă ar fi trebuit să ghicească, ar fi zis că femeia de culoare era de la FBI, iar bărbatul mai tânăr – un spion, însă nu genul care stă la birou. Un fost militar, dar nu unul în retragere.

„Poate din Armata Virginiei de Nord, numită și Waffen-CIA.“

– Stați jos, a zis șeful.

Era de-al locului, ca și Salvador și mai mult decât Cesar, și ar fi putut fi vărul mai vârstnic al lui Salvador. De fapt, erau chiar înrudiți pe departe. În clipa asta dădea impresia foarte convingătoare că nu-i întâlnise niciodată pe cei doi detectivi, chipul său părând un artefact sculptat în lemn de pe Canyon Road.

Costumul bărbătesc a luat cuvântul.

– Lucrați la un caz care implică familia Brézé?

– Da, a zis Salvador. Șefu’, cine sunt ăștia?

– Nu trebuie să știi, a replicat femeia pe un ton neutru. Reușea să dea impresia că poartă ochelari de soare fără ca de fapt s-o facă. A continuat pe un ton mai blând: Nu vrei să știi.

– Sunt de la Securitatea Națională, l-a lămurit șeful.

– Securitatea Națională e interesată de triunghiuri amoroase bizare? a întrebat sceptic Salvador. În plus, „Securitatea Națională“ e ca și cum ai zice „persoană“, e un nume generic. Sunteți de la FBI, de la Companie, de la NSA sau de unde?

– N-ai de ce să știi. Tot ce trebuie să știi e că ne ocupăm noi de asta, a zis bărbatul.

„Stai puțin“, și-a zis Salvador. „E speriat. Se controlează bine, e un dur ca la carte, dac-am întâlnit vreunul și, la dracu', și eu am fost unul. Dar e speriat.“

Ceea ce l-a făcut să se gândească, cu un sentiment de disconfort, că poate și el ar fi trebuit să fie speriat. Omul era ceea ce ar fi putut fi și el, dacă lucrurile ar fi decurs puțin altfel când cu bomba aia improvizată.

– Cum anume vă ocupați? a întrebat Salvador, înfruntându-i privirea palidă.

– Unii dintre cei mai buni oameni ai noștri lucrează la asta.

– O, Hristoase… a început el.

– Eric, las-o baltă. Imediat! a zis șeful.

„Și el se teme.“

– Bine, șefu', nicio problemă, a intervenit Cesar. Nu-i ca și cum n-am avea destulă treabă.

– Gata, lăsăm baltă, problemă de siguranță națională, trebuie știut, ai?

Cele două costume s-au uitat unul la altul, apoi la Salvador. Acesta a dat la rândul lui aprobator din cap.

– OK, a zis. Nu m-am născut ieri. Curiozitatea a ucis pisica, nu? Și dacă nu vreau ca ultimele mele cuvinte să fie „miau, ce căcat"…

– Habar n-ai, a intervenit femeia, privind dincolo de el. De nimic. Apoi și-a întors privirea către el. Hai să lămurim ceva. N-a fost niciun incendiu. Nu există nicio familie Brézé. N-ați auzit niciodată de ei. Și, mai ales, n-ați făcut nicio înregistrare sau dosar sau altceva legat de ei. O să verificăm asta.

– Sigur, a rânjit el. Ce să verificați? Despre cine?

Salvador a așteptat până când au revenit în birou înainte să înceapă să înjure, în engleză, spaniolă și ceva pushtu, care era cea mai bună limbă pe care-o știa în materie de ocări, deși unii oameni pe care-i cunoscuse spuneau că araba era net superioară.

– Hai să mâncăm ceva, a zis Cesar, făcându-i cu ochiul.

„Da", și-a spus Salvador. „Trebuie să-mi amintesc că în ziua de azi orice poate fi un microfon."

– Sigur, mi-ar pica bine un burrito.

După ce au ieșit, Cesar a continuat:

– Când vrei să te apuci să-ți bagi nasul, *jefe?*

Salvador a expirat și și-a rotit capul, masându-și ceafa cu muchia palmei. La atingere, și-a simțit mușchii ca pe o masă de fier forjat și a apăsat lanțul de argint care-i ținea crucifixul la gât.

– Acuma sunt niște nenorociți de teroriști din mișcarea eurogunoaielor, nu?

– Da, teroriști eurogunoaie vampiri. Poate i-a mușcat Osama? a întrebat Cesar, încă zâmbind.

– Sau viceversa.

– Ce căcat se întâmplă? a zis Cesar ceva mai serios.

– Șansele noastre de a afla asta de la tipii ăia…

– …sunt *nada*.

Cesar a privit cerul albastru fără nori.

– Poate Brézé ăștia sunt atât de bogați că pot să pună capacul peste orice nu le convine? Poți să zici că sunt cinic…

– Noo, a clătinat Salvador din cap. Nu poți să obții asta numai cu bani. Nu de la oamenii ăștia, spionii. Îți trebuie niște pârghii politice serioase. Oricine or fi fost ăștia, erau agenți federali și încă nu sclavi dintr-ăia de birou. N-o să ne spună nici pe naiba nouă, sălbaticilor. Șeful nu știa nici el mai multe decât noi. Pur și simplu respecta niște ordine.

– Ești sigur?

– Îl știu de mult timp.

– Așadar… a zis Cesar.

S-a rezemat de un zid.

– Cât timp vrei să lăsăm cazul să se răcească, înainte să începem să ne băgăm nasul, violând angajamentul solemn pe care ni l-am luat?

– Două luni, a răspuns Salvador. Mai întâi, trece toate datele pe un card de memorie, fă niște copii și dă-mi și mie una. Fă-ți curățenie pe tabletă și pe tot ce ai la birou. Nimic din asta nu intră pe vreun dispozitiv conectat la alt dispozitiv.

Cesar a rânjit.

– Îmi place cum gândești, *jefe*.

Un vis.

Senzația aceea de teroare bolnăvicioasă a devenit și mai rea, flăcările au erupt prin ușă și el a fost proiectat îndărăt, zăcând neajutorat. De data aceasta a văzut silueta care mergea prin foc.

Era o femeie, tânără, goală, cu o fețișoară drăguță, de păpușă, și cu ochi oblici, cu părul ridicat în creștet într-o coafură complicată ce părea asiatică. Dacă ar fi văzut o fotografie care s-o înfățișeze astfel, ar fi fost excitat. În schimb, se simțea de parcă niște unghii imense ar fi scrâșnit pe o tablă, trimițând ecouri în tot universul, simțea că ar fi trebuit să fugă, și să fugă, și să fugă, și domnea o duhoare ce nu era fizică, iar el a vomitat neajutorat.

– Cine-a fost băiat rău? a gângurit ea.

Apoi a îngenuncheat lângă trupul lui Johnson, doar că nu mai era Johnson, era Cesar și era și el gol. S-au rostogolit prin praf, împerechindu-se ca niște câini, dar Cesar urla. Când femeia și-a ridicat fața, sângele îi acoperea gura, picurându-i de pe bărbie

și țâșnea din gâtul lui Cesar. Pete aurii scânteiau în ochii ei căprui-închis.

– Tare-mi plac bărbații viteji, a zis ea. Sunt delicioși.

– Hristoase!

De data asta, mâna lui cercetătoare a găsit niște țigări. A bâjbâit de două ori până să aprindă bricheta. Scrumul întunecat strălucea ca un ochi ori de câte ori trăgea fumul în piept. Salvador a orbecăit după întrerupător și și-a coborât picioarele pe podea. A tras iarăși fum în plămâni, a tușit, a inhalat din nou. După un timp, mâinile i s-au oprit din tremurat și s-a uitat la ceas. Era de-abia trei, ceea ce însemna că dormise mai puțin de două ore. Aerul din dormitor avea un miros închis, în ciuda adierii călduțe ce lovea venețienele de cadrul ferestrei. Sudoarea i se răcea pe spinare și pe coaste.

A privit telefonul.

– N-am să sun. Cesar suportă multe, dar el unul nu doarme singur. Nu pot să-i spun că am avut un coșma…

Telefonul a sunat. A răspuns.

– *Jefe?*

– Mai e cineva la adresa asta?

– Vino-noace. Trebuie să-ți arăt ceva.

Salvador a știut imediat că era ceva în neregulă. O simțea, ca pe o furnicătură de-a lungul cefei. Casa era complet întunecată, cu excepția luminii

felinarului stradal, ceea ce era al naibii de ciudat chiar și la trei noaptea, dat fiind că Cesar abia ce-l sunase. Noua mașină chinezească de import a partenerului său era parcată pe alee. Terenul dintre casă și drum era pietriș, cu câteva ierburi scoțându-și capul ici-colo. Cartierul era absolut tăcut și stelele străluceau. O pisică a trecut pe lângă el, l-a privit cu ochi ce s-au transformat pentru o clipă în oglinzi verzi și a dispărut. Nimic altceva nu mișca.

– Căcat, a zis el fără sunet și și-a scos Glock-ul 22, deblocând cu degetul mare piedica.

Apoi a atins ușa. Aceasta s-a deschis. A traversat holul, ținând din instinct pistolul ridicat și strecurându-și umărul în unghiul dintre ușa dormitorului și perete. Atunci l-a izbit mirosul. A privit în jos. În lumina difuză părea negru, dar vâscozitatea de sub piciorul său era inconfundabilă.

– Ei, n-am mai văzut una ca asta, a zis șeful.

Echipa de legiști se deplasa prin cameră. Cei mai mulți nu dețineau doar această funcție; poliția din Santa Fe nu avea ierarhii elaborate.

Salvador a simțit un val de furie, dar și l-a înăbușit automat. N-ar fi folosit la nimic… el însuși ar fi spus același lucru. Așa făceai, te ajuta să faci față lucrurilor pe care le vedeai. De obicei.

Cecile zăcea pe pat. De regulă, cadavrele nu aveau cine știe ce expresie, dar tot de regulă nici nu erau arcuite într-un spasm galvanic nesfârșit. Aveau să fie siliți să-i frângă oasele ca s-o poată băga în sacul de plastic. Expresia de pe fața ei era una cum nu mai văzuse. Și-a lins buzele, gustându-și sudoarea sărată.

Cesar era gol, prăbușit cu fața în jos între pat și fereastră. În mâna dreaptă avea pistolul. Cămășile goale a paisprezece cartușe erau împrăștiate în jurul lui pe podea. Cele mai multe se aflau în sângele ce se coagula, devenit acum de un roșu întunecat cu pete cafenii. În mâna stângă strângea un cuțit, nu unul de luptă, ci un fel de cuțit de masă. Un ciob de sticlă cu baza de un lat de palmă era înfipt în gâtul lui, cu vârful ieșindu-i prin ceafă.

– Asta e o crimă urmată de sinucidere, a zis șeful încet.

Salvador a tresărit. Bărbatul mai vârstnic nu l-a privit.

– Exact asta e, Eric.

„Nu-mi zice prea des pe numele mic.“

– Probabil asta o să arate dovezile. Domnule, adăugă Salvador.

„Am mai văzut prieteni murind. Nu m-am pus pe plâns. Mi-am făcut meseria. Pot să mi-o fac și-acum.“

Atunci însă nici nu fusese atât de furios. Când se aflase pe grămada de bolovani, ucisese toți *mouj*-ii care-i ieșiseră în cale – și asta însemna un număr rotund, frumos –, dar nu-i urâse. În majoritatea timpului simțise un soi de dezgust amar. Nu o luase atât de personal încât să-i urască.

„Asta e cum nu se poate mai personal.“

– Șefule!

Era unul din echipa care recolta probe. A ocolit bălțoaca de sânge, apropiindu-se de ei.

– Am găsit ceva pe pervaz, ieșind. Ceva straniu. Când ziceai c-ai ajuns aici, Salvador?

– La trei și jumătate. La treizeci de minute după ce… m-a sunat Cesar.

Afară, noaptea era încă întunecată, dar era în ea o alterare, o nemișcare ce promitea că zorii vor sosi.

Uluit, Salvador a scuturat din cap. Omul și-a ridicat tableta. Pata pe care o fotografiase pe pervaz s-a transformat într-o urmă. Urma unei labe.

– Ai văzut vreun câine? Sau altceva?

– Nu, a zis el amorțit. Doar o pisică.

– Ei bine, nu ea a fost. Urma este prea mare pentru o pisică domestică. Probabil vreo creatură atrasă de miros.

– Ora morții?

– Recentă, dar greu de determinat într-o noapte călduroasă ca asta. Totul indică o oră între momentul în care ai primit telefonul și cel în care ne-ai sunat.

Șeful i-a pus o mână pe umăr și l-a îndrumat spre ieșire. El a bâjbâit prin buzunarele jachetei, a scos o țigară și și-a aprins-o.

– Știi că nu te poți ocupa de ancheta asta, Eric, a zis bărbatul mai vârstnic. Du-te acasă. Dormi. Dă o sticlă pe gât dacă trebuie, dar dormi. Ia-ți vreo două zile libere.

Salvador a aprobat din cap, a aruncat țigara în pietrișul presărat cu iarbă și s-a îndreptat cu pași calmi către mașină. A demarat foarte, foarte

grijuliu și a condus la fel de grijuliu către St Francis, până la intersecția cu Rodeo și intrarea pe I-25. Abia atunci a tras pe dreapta, într-un complex abandonat de clădiri joase, probabil destinat inițial unor cabinete medicale sau agenții imobiliare, construit de vreun optimist nebun spre finele anilor 2000 sau la începutul deceniului următor.

– OK, Cesar, vorbește-mi, a zis el cu voce tare, strecurând în slotul tabletei cardul pe care-l palmase. Nimeni n-avea să observe, dat fiind că-și lăsase pantofii în băltoaca de sânge. Ar fi bine să nu fie vorba de impozitele tale. Zi-mi cum să-l prind pe *cabron* [47].

Ecranul s-a aprins: era un singur fișier, unul video. Salvador l-a apăsat cu degetul.

Imagine. Trei și zece în caseta din colțul din dreapta. Cesar transpira în timp ce vorbea, îmbrăcat într-un halat de baie, dar cu Glockul plasat în fața lui, în aria de filmare a camerei. Fundalul era încăperea care-i slujea de birou și salon TV, luminată numai de o veioză mică.

– Înregistrez asta înainte să ajungi, *jefe,* pentru că am un presentiment neplăcut în legătură cu toate astea. Eram pe net în noaptea asta și am primit un mesaj de la laboratorul de analize din Quantico, unde am trimis noi voma și sângele ăla, mai de mult, ții minte? Ziceau că erau niște anomalii interesante și dacă nu vreau mai multe informații despre Brézé ăla și atașaseră un fișier. Părea unul autentic, era suficient de mare.

Imaginea lui Cesar și-a lins buzele. Salvador îl vedea, dar mintea lui suprapunea peste acest chip felul în care arătase cu jumătate din față scufundată într-o băltoacă din propriul sânge.

– OK, a fost o prostie. Ar fi trebuit să verific cine este sau să îl blochez ca spam. Dar nu am făcut progrese, supravegherea casei lui Adrian Brézé e un gest disperat, așa că l-am downloadat. Uite ce am primit, repetat de o mulțime de ori.

Au apărut niște litere, un paragraf bolduit:

…
eștiterminateștiterminateștiterminateștitermina tești…

– Eu…

– Cesar! Un țipăt, o voce de femeie, ascuțită și disperată. Apoi: Nu, nu, te rog, nu…

Apoi doar țipete. Cesar a înhățat pistolul și a fugit. Salvador s-a auzit țipând el însuși când au început împușcăturile. Apoi alte sunete, care au durat mult timp. Apoi un alt chip a apărut pe ecran.

Era femeia pe care o văzuse în vis. O recunoștea, cu toate că fața ei era acoperită cu o peliculă lichidă de un roșu stins. Numai petele aurii din ochii ei străluceau, și apoi dinții, foarte albi după ce și i-a curățat cu limba.

– Ești terminat, a gângurit ea și ecranul s-a întunecat.

Drumul către casa lui Adrian Brézé însemna cincisprezece kilometri spre nord pe I-25 și apoi către est. Autostrada pustie se întindea în noapte, aerul rece năvălind prin ferestrele deschise odată cu murmurul cauciucurilor. Se îndrepta spre o moarte sigură, dar poate avea să afle ceva. Poate că lumea avea să înceapă din nou să aibă sens.

„Dar când a avut lumea sens? Am treizeci și doi de ani, n-am soție, nici copii, iar cel mai bun prieten al meu tocmai a murit pentru că n-am fost în stare să-mi dau seama ce se petrece. Singurul lucru la care m-am priceput vreodată a fost să omor oameni sau să-i bag în sperieți. Cesar era de două ori mai deștept decât mine, și-acum e mort, și prietena lui la fel.“

La est, apoi din nou spre nord pe un drum de pământ. Munții Sangre ocupau linia orizontului, luminați de luna în ultimul pătrar. Ea și stelele erau singura lumină de când ultima stație de benzină rămăsese în urmă, și numai câteva stele îndepărtate, legate de pământ, semnalau existența unor case. Drumul a cotit, șerpuind în noaptea neagră ca smoala, apoi în stânga a apărut o pantă abruptă, treizeci de metri aproape verticali. Era marginea platoului. S-a silit să oprească atunci când roțile patinară, împrăștiind o jerbă de pietriș dincolo de raza vederii sale. Și-a încleștat mâinile pe volan.

– Încerc să mă sinucid? a murmurat el. Apoi: Nu. Nu încă. Trebuie să aflu ce înseamnă toate astea.

A coborât în schimb din mașină și a parcurs pe jos ultima bucată de drum. Miresmele nopții erau puternice, coaja transpirată de chamiso [48], mirosul puternic al rășinii sângerând din pini. Pietrișul îi trosnea sub picioare: trecuseră aproape șase luni de la dispariția lui Adrian Brézé și menajera venea pentru curățenie numai o dată pe lună. Casa însăși era construită în muchia terasei. Povârnișul final al drumului îl făcea să privească de sus pereții ei din piatră brută. Ușa înaltă, acoperită cu aliaj de cupru, s-a deschis la atingerea lui și câteva lumini discrete s-au aprins pe tavanul înalt, metalic.

„Da, cam la asta mă și așteptam“, și-a zis.

Întreg peretele opus, cel de pe muchia prăpastiei, era din sticlă. Panta cobora, numai țancuri și făgașe scăldate în lumina palidă a lunii, până acolo unde suprafața unduitoare a semideșertului se întindea cât vedeai cu ochii spre est. Pe pereți erau două tablouri, vechi și frumoase.

– De ce mi-am imaginat c-o să găsesc ceva aici? a zis el cu glas tare.

– Poate ți-a șoptit o păsărică.

Vocea părea să vină din spatele lui. S-a răsucit. Nimic. S-a întors… și femeia era acolo. L-a năpădit o explozie de bucurie cumplită. Nu era un vis, nu erau pixeli. În fața lui se afla o persoană reală. Avea până și o cicatrice de la operația de apendicită.

Și-a ridicat Glock-ul, ținându-l regulamentar, cu mâna stângă sub cea dreaptă.

Poc. Poc.

Gloanțele de zece milimetri au lovit în pântece și corpul i s-a arcuit îndărăt.

Poc.

Două în centrul trupului, unul în cap; ultimul i-a smucit capul într-o parte, într-un vârtej de păr negru și un arc de sânge, decupând o stea în geamul din spatele ei. El și-a simțit dinții dezgolindu-se în timp ce se apropia de ea. Ochii stropiți cu auriu începeau deja să se încețoșeze.

Apoi ea și-a înălțat capul.

– Auuu, ce-a durut! Poate fi excitant, știi? Pentru început. După aia e rândul meu să te rănesc. Îți place-așa, iubire?

Salvador a făcut un salt îndărăt, fiind cât pe ce să cadă, prăbușindu-se peste o măsuță din sticlă sablată ce imita malachitul, apoi s-a înălțat într-o poziție de tragere ghemuită.

Poc. Poc. Poc.

Zece împușcături. Cinci și-au atins ținta. Alte cinci s-au oprit în marea fereastră din spate, umplând-o de crăpături și făcând-o apoi să se prăbușească într-o ploaie de cioburi lăptoase.

– Ooo, ooo, ce dur ești, a râs creatura înaintând către el.

O mână s-a întins către gâtul lui. Apoi s-a retras smucit, în timp ce ea a șuierat:

– Chiar trebuie să facem ceva în legătură cu lanțurile astea de argint. Poate reușim să convingem oamenii că provoacă cancer?

Și-a pipăit tâmpla însângerată și și-a vârât degetele în gură, răsucindu-și limba în jurul lor.

– Mmm, gustos! Dar tu vrei să-ți dai jos lanțul ăla idiot, nu… așa-i…

Ochii i s-au mărit, petele aurii din ei contopindu-se ca niște picături de aur topit, transformându-se în două lacuri de foc. Adâncul, adâncul, trăgându-l într-un vârtej…

Ea a țipat de durere și de furie. Aripi uriașe cu deschiderea de trei metri au fâlfâit în spatele ei, în timp ce ghearele se înfigeau, iar ciocul curbat i se afunda în gât. Leopardul de zăpadă de s-a rostogolit…

– …*leopard?!*

lovind rapid, într-un vârtej de labe și gheare. Vulturul a aterizat, transformându-se în ceva imens și auriu, și felinele s-au rostogolit țipând și lovind și repezindu-se una la gâtul celeilalte, în timp ce mobila se sfărâma și sticla spartă trosnea sub greutatea lor. Apoi bărbatul a apărut, cu spatele la Salvador, cu toți mușchii trupului său zvelt reliefați ca niște valuri de electricitate statică, în timp ce-și înfunda ambele degete mari în beregata ei. Ea scotea același mârâit bestial, arcuindu-și spatele, cu genunchiul proptit în pieptul lui și cu mâinile ridicându-se printre antebrațele lui…

POC!

Mult mai tare de data asta. S-a auzit plesnetul dublului impact și craniul ei a început să se deformeze sub efectul uriașei energii cinetice, apoi a urmat o scânteiere și ea a dispărut. Sângele a curs pe podea, răspândind un miros puternic, coclit, de sare și fier. Pentru o clipă, bărbatul s-a lăsat într-un genunchi, gâfâind, apoi s-a ridicat și s-a întors.

– Ești Adrian Brézé, a zis el încercând să-și pună mintea din nou în mișcare.

Pistolul s-a ridicat aproape însuflețit de o voință proprie. Bărbatul cel oacheș și delicat l-a ațintit cu un deget.

– Nu. Potolește-te. A fost o zi lungă.

A aruncat o privire peste umăr. Cea dintâi paloare a cerului nocturn arăta că ziua se apropia, și el a tresărit ușor.

– Mai bine aș deveni material. Revin imediat, detectiv Salvador.

Salvador și-a coborât privirea către pistol. „La dracu', de ce nu?" și-a zis și a început să-l ridice către gură. „Așa-i cel mai sigur. Numai amatorii încearcă să se împuște în cap…"

– În locul tău n-aș face asta…

– De ce nu mă omori? De ce nu mă omori? a urlat el. De ce nu mă omori dracului?

– De-aia nu te omoară ei dracului, a zis bărbatul. Pot să-ți spun dacă vrei să știi.

– Ești unul dintre ei.

Brézé era delicat, puțin peste înălțimea medie, cu o piele de un măsliniu-deschis, păr întunecat și ochi căprui cu pete aurii…

– Ești *Adrian Brézé!*

– Da.

Salvador a tras aer în piept, și-a ținut răsuflarea, apoi a expirat.

– OK, am înțeles. Ar trebui să cred că ești un monstru cumsecade.

– O, e un monstru nemaipomenit, crede-mă. Dar e tot al meu.

Salvador a tresărit la auzul noii voci, a privit în jos către pistol și l-a lăsat să cadă pe măsuța pe care stătea. O casetă de bronz plină cu țigări se răsturnase. A luat una și a aprins-o. O parte îndepărtată a lui era mândră că nu-i tremura mâna. Cea de-a doua voce îi aparținea unei femei. Înaltă, blondă, îmbrăcată în haine negre de exterior și cizme, cu o căciuliță tricotată pe cap și o pușcă în mâini. Ar recunoaște modelul, o sculă de fabricație

britanică pentru lunetiști, cu lunetă lungă și corp din aliaj de aluminiu.

– Tu ești… Ellen Tarnowski.

– Tehnic vorbind, sunt Ellen Brézé de-acum. Nu, nu sunt una dintre ei. Nu te molipsești dacă ești mușcat.

A zâmbit brusc și fermecător.

– Și crede-mă că știu! Nu te molipsești nici dacă te măriți cu unul.

– Am senzația că te-ai schimbat.

– Hai să zicem c-a trebuit să… ăăă… absolv niște cursuri intensive de duritate.

– Ai ucis-o.

Ochii lui au revenit la balta de sânge. Nu era niciun cadavru.

– O, da. Ochii ei erau foarte mari și de un albastru de peruzea. Pentru o clipă, au exprimat o intensă satisfacție. Există un trup, probabil foarte departe de aici, dar e gol acum.

– Aia… aia nu era soră-sa, nu?

– Nu. Era Michiko. E o prietenă de-a surorii lui. Un soi de aspirantă la poziția de Stăpână a Întunericului Absolut.

Brézé revenise. Acum era îmbrăcat, în același gen de veșminte; o jachetă ușoară acoperea un harnașament de umăr, având pe o latură un cuțit purtat cu mânerul în jos și pe cealaltă un Glock.

– Bine, a zis Salvador trăgând din țigară. Puneți-mă la curent. Știu, de fapt în realitate sunt undeva

sedat bine, lătrând la lună.

Dintr-un motiv sau altul, asta l-a făcut pe Adrian Brézé să zâmbească.

– Sunt din neamul Seminției Umbrei… așa ne spunem noi de obicei. Dar… ei, încerc să nu fiu un monstru. E complicat. Poți alege să afli sau poți alege să uiți. Dacă uiți, îți poți clădi o nouă viață. Dacă afli, cel mai probabil asta o să te omoare, dar cel puțin, *mon ami*, o să știi de ce lupți.

– Dacă-mi oferi o pilulă albastră și una roșie, jur că te omor!

Ce doi au râs.

– De fapt, sunt două cărți de joc. Alege.

– Cunoaștere – și poți să începi lupta de gherilă. Ignoranță și viață lungă.

Salvador a privit mucul țigării. Apoi l-a azvârlit cu precizie în balta de sânge. Acesta s-a stins cu un sfârâit.

– De parcă asta chiar ar fi o alegere…

E ACEEAȘI VECHE POVESTE

CARRIE VAUGHN

Autoarea de bestselleruri Carrie Vaughn este creatoarea popularei serii de romane despre aventurile lui Kitty Norville, o vedetă radio care se întâmplă să fie și vârcolac și care realizează o emisiune nocturnă de sfaturi prin telefon destinate creaturilor supranaturale. Seria romanelor despre Kitty include Kitty and The Midnight Hour, Kitty Goes to Washington, Kitty Takes a Holiday, Kitty and the Silver Bullet, Kitty and the Dead Man's Hand, Kitty Raises Hell *și* Kitty's House of Horrors. *A publicat proze scurte în* Jim Baen's Universe, Asimov's Science Fiction, Subterranean, Wild Cards: Inside Straight, Realms of Fantasy, Paradox, Strange Horizons, Weird Tales, All-Star Zeppelin Adventure Stories *etc. Cele mai recente romane ale sale sunt* Steel, *cea de-a doua incursiune a autoarei în lumea romanelor pentru adolescenți și tineri,* After the Golden Age *și două noi romane din seria* KITTY, Kitty Goes to War *și* Kitty's Big Trouble. *Autoarea locuiește în Colorado.*

În această povestire, Carrie Vaughn ne introduce în lumea lui Kitty pentru a ne arăta că nu-ți abandonezi niciodată vechii prieteni, chiar dacă – sau mai ales dacă – ești nemuritor.

Rick s-a deșteptat la apus și a găsit un mesaj telefonic de la o veche prietenă. Helen părea nefericită, însă nu-i dădea alte amănunte. Nu spunea nici măcar că se temea și că avea nevoie de

ajutor, dar vocea ei înăbușită lăsa impresia că femeia se tot uita peste umăr. El și-a înhățat haina, a urcat până în spatele magazinului unde își parcase BMV-ul argintiu și s-a dus s-o viziteze.

Noaptea de vară era una liniștită, banală. Centrul Denverului strălucea. În ochii lui, zgârie-norii păreau niște ciuperci incandescente: răsăriseră atât de iute din pământ, sufocând tot ce existase înaintea lor. Abia în ultimii patruzeci și ceva de ani începuse Denverul să-și lepede imaginea de orășel de văcari, devenind o metropolă tipică. El ducea uneori dorul acelui oraș de văcari, deși, din când în când, mai surprindea câte o străfulgerare fugară a acestuia. Union Station încă rămăsese în picioare, State Capitol [49] de asemenea, ca și conacele victoriene din cartierele vecine. Dacă își mijea ochii, și le putea aminti în zilele lor de glorie. Ceva din elanul epocii boomului minier mai persista. Acesta era motivul pentru care Rick rămăsese aici.

Helen locuia câțiva kilometri mai la sud, în rețeaua de străzi din jurul Universității din Denver, într-o casă nu chiar atât de veche sau de spațioasă precum conacele victoriene, dar tot veche comparativ cu restul orașului. Locuise aici din 1950, când Rick îi cumpărase casa. Chiar și atunci, Denverul era în expansiune. Orașul era un colaj în perpetuă mișcare, reperele sale înălțându-se și prăbușindu-se, punctele în jurul cărora gravita el schimbându-se subtil de-a lungul deceniilor.

Puncte ca Helen.

A parcat pe stradă în fața casei ei, o vilă pătrățoasă cu un singur etaj, zugrăvită în bleu și cu decorațiuni exterioare albe, cu ferestre încadrate de obloane, având în față o verandă și ghivece suspendate pline cu petunii multicolore. Luminile erau stinse.

Pentru o clipă, a rămas pe aleea de beton din fața casei, trimițându-și simțurile supraumane să investigheze: vederea, auzul și gustul. Strada, peluza, casa însăși erau neperturbate. Vecinii se uitau la televizor. La un cvartal distanță, un bărbat mai în vârstă plimba un câine mare. Totul era cum nu se poate mai normal, cu excepția faptului că imobilul dinaintea lui era tăcut. Înăuntru nu se afla nicio ființă vie: ar fi simțit mirosul sângelui, i-ar fi auzit bătăile inimii.

Când el și Helen se împrieteniseră, știuse că ziua aceasta va sosi. Întotdeauna sosea. Dar, în acest caz, circumstanțele erau nenaturale. A urcat scările spre ușa din față, care era descuiată. A pătruns înăuntru grijuliu, ocolind porțiunile unde podeaua din lemn de esență tare scârțâia, până a ajuns pe covorul din sufragerie. Nimic – mobila, fotografiile, cărțile, mica pianină din colț – nu era deranjat. O măsuță de cafea în stil modernist, o veioză cu abajur conic alături de un fotoliu masiv, crini artificiali într-o vază din cristal șlefuit. Constituiau decorul unei femei bătrâne – deplasate, demodate, părând conservate. Dar pentru Rick toate acestea însemnau pur și simplu Helen, așa cum fusese ea dintotdeauna.

Cu pașii înăbușiți de covor, a înaintat către bucătăria din spatele casei. A găsit-o acolo, întinsă pe podeaua cu linoleum. Murise de mult. Își dădea seama după pielea ei rece și după mirosul sângelui coagulat de pe podea.

Stând în ușă, își putea imagina ce se petrecuse. Ea stătuse la masa din formică, sorbind dintr-o ceașcă de ceai. Ceașca și farfuriuța erau acolo, neatinse, alături de un bol cu cuburi de zahăr. Probabil înainte să se prăbușească, așezase ceașca pe măsuță. Când căzuse, o făcuse cu violență, răsturnând scaunul. Se târâse câțiva centimetri, nu

prea departe. Probabil că în cădere își fracturase șoldul sau piciorul, lucru de așteptat la vârsta ei. Stropi de sânge îi pătau spatele rochiei de mătase albastră, răspândiți în jurul unei găuri întunecate de mărimea unei monede. Când a tras aer adânc în piept, a simțit mirosul de praf de pușcă ars. Fusese împușcată în spate și murise.

După o asemenea viață, să mori în felul ăsta!

Deci asta era. O cunoștință de mai bine de șaizeci de ani se încheiase. Era timpul să-și ia rămas-bun, să jelească și să-și vadă de viață. O mai făcuse și altă dată, destul de des chiar. Putea adopta o atitudine filozofică în privința asta. Era cursul natural al lucrurilor și așa mai departe. Dar de data asta era altceva și nu avea s-o abandoneze, chiar dacă acum nu mai conta. Avea să facă ceea ce era corect, ceea ce era uman.

Și-a scos mobilul din buzunarul hainei și a format 911.

– Bună seara. Vreau să raportez o crimă.

A intrat pe ușă și fiecare bărbat din local s-a uitat la ea: zâmbetul rujat, fusta albastră foșnind în jurul unor picioare perfecte. Ea nu a părut să-i observe, s-a îndreptat direct către bar și s-a cocoțat pe un scaun.

– Vreau un scoth dublu cu gheață.

Rick a pus deoparte cârpa pe care o folosise ca să curețe tejgheaua și s-a aplecat spre ea.

– Ai aerul că sărbătorești ceva.

– Așa-i. Ai de gând să mă ajuți sau o să continui să te holbezi la mine?

Zâmbind, el a găsit un pahar și i-a turnat una dublă, ba chiar ceva în plus.

– Nu pot să nu te întreb, a zis Rick, revenind în fața ei la bar și savurând faptul că toți ceilalți bărbați din Murray's îl priveau cu invidie. Ce sărbătorești?

– Nu puteai să nu-ntrebi, nu? Nu sunt sigură c-ar trebui să-ți zic.

– Nu văd prea des o femeie venind aici de una singură într-o dispoziție sărbătorească.

Murray's era un local muncitoresc, o bombă după standardele din East Colfax. Cartierul se ducea de râpă, pe măsură ce afacerile și locatarii se mutau în centru, lăsându-i în urmă pe cei care n-aveau unde să se ducă. Rick văzuse lucrul ăsta întâmplându-se de nenumărate ori; recunoștea semnele. Murray's nu pierdea bani, dar el nu avea economii pe care să le investească aici. Lacul dușumelei de lemn tare se zgâriase, mobila era veche de zece ani. Berea ieftină și lichiorul erau regula și încă mai avea postere îndemnând la cumpărarea obligațiunilor de război, la un an și jumătate de la Victoria asupra Japoniei [50]. Sau poate că-i plăceau prea mult calendarele cu Betty Grable [51] pe care le lipise peste unele dintre acestea în loc să dea jos vreunul.

Femeia și-a plecat privirea roșind, ceea ce i-a spus ceva despre ea. I-a oferit ca răspuns o ridicare din umeri mult mai timidă decât felul îndrăzneț în care intrase în bar.

– Am primit o slujbă, i-a mărturisit ea.

– Felicitări.

– N-ai de gând să-mi spui că o fată drăguță ca mine ar trebui să-și găsească un bărbat de treabă,

să se mărite, să se așeze la casa ei și să-și facă mama să fie mândră de ea?

– Nțț.

– Bine.

Ea a zâmbit și și-a mușcat buzele.

Un nou-venit într-un costum curat s-a apropiat de bar, și-a pus pălăria pe el și a aruncat două bancnote pe lemnul lustruit. Rick a salutat-o pe femeie și s-a dus să ia comanda. După aceea, afacerea s-a animat și Rick a servit rândul doi sau trei de băutură unor bărbați care veniseră direct de la muncă și nu se mai dăduseră duși. Noi clienți au sosit pentru păhărușul de după cină. Rick și-a văzut de treabă, trăgând bere și turnând lichior, zâmbind politicos când bărbații mai vârstnici îi spuneau „fiule“ și „puștiule“.

N-avea nevoie de slujba asta. Pur și simplu îi plăcea să se afle din când în când în preajma oamenilor. Mai lucrase și altă dată în localuri – baruri, saloane, taverne – ici și colo, timp de aproape două sute de ani.

Se așteptase ca femeia să termine iute băutura și să plece imediat, dar ea sorbea din pahar de parcă ar fi savurat clipa, vrând să-și petreacă timpul alături de mulțimea aceea. Evitând singurătatea. Rick o înțelegea.

Când un bărbat slab și îmbujorat, care băuse poate un pahar în plus, s-a tras mai aproape, furișându-se spre ea de-a lungul barului ca o pisică în căutare de pradă, Rick nu a fost surprins. A așteptat, urmărind semnalele emise de ea. Poate că venise să sărbătorească, dar poate căuta mai mult de-atât, și atunci el n-avea să se amestece. Dar bărbatul i-a vorbit – oferindu-se să-i cumpere ceva de băut – și

femeia a clătinat din cap. Când el a insistat, ea s-a răsucit, întorcându-i spatele. Atunci el i-a pus o mână pe umăr și cealaltă, dedesubtul barului, pe piciorul ei. Ea l-a îmbrâncit.

Rick a apărut brusc în fața lor. Amândoi au ezitat, întrerupându-și mișcările, și l-au privit clipind.

– Domnule, ar trebui să plecați, nu credeți? a întrebat Rick.

– Nu-i treaba ta, a zis bețivul.

– Dacă doamna vrea să fie lăsată în pace, ar trebui s-o lăsați în pace.

A prins privirea omului și s-a răsucit, numai puțin. A strecurat un avertisment în voce, a folosit un anumit ton subtil, așa încât cuvintele aveau forță. Iar dacă privirea bărbatului s-a încețoșat, cei mai mulți privitori ar fi pus-o pe seama băuturii.

Bărbatul a arătat cu degetul și a deschis gura de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar Rick și-a concentrat și mai mult privirea și bețivul a clipit năucit.

– Du-te acum, a zis Rick.

Bărbatul a clătinat fără vlagă din cap, și-a trântit pălăria pe creștet și s-a poticnit către ușă.

Femeia l-a privit plecând, apoi s-a răsucit către Rick, cu un zâmbet nedumerit.

– A fost uimitor. Cum ai făcut?

– Dacă lucrezi suficient timp la tejgheaua unui bar, ajungi să știi cum să-i iei pe oameni.

– Asta înseamnă că ai fost barman destul de multă vreme, a zis ea.

Rick s-a mulțumit să zâmbească.

– Mulțumesc că ai avut grijă de mine, a continuat ea.

– Nicio problemă.

– Chiar n-am venit aici s-agăț pe nimeni. Voiam doar să beau ceva.

– Știu.

– Dar n-aș zice nu. Unei întâlniri. Doar cina și un film sau ceva de genul ăsta. Dacă m-ar invita tipul potrivit.

Așa că Rick a invitat-o. Numele ei era Helen.

Rick i-a dat toate detaliile polițistului care răspunsese la telefon, apoi s-a așezat pe fotoliul din sufragerie și a așteptat sosirea detectivului. Asta a durat aproape patruzeci și cinci de minute. Între timp, polițiștii și anchetatorii au intrat și au ieșit din casă, care părea de la un moment la altul să-i aparțină din ce în ce mai puțin lui Helen.

Când detectivul a intrat, Rick i-a ieșit în întâmpinare. Femeia era de înălțime și constituție medii și avea un aer preocupat, privind tot timpul în jur, examinând scena. Părul ei întunecat era strâns într-o coadă scurtă de cal. Purta un costum de culoare închisă și o cămașă albă oarecare. Se îmbrăca în așa fel încât să se confunde cu mediul, dar aerul autoritar o făcea să iasă în evidență.

L-a zărit și s-a încruntat.

– *O, la dracu'!* Tu ești!

– Detectiv Hardin, i-a răspuns, amuzat să vadă cât de nefericită era dând ochii cu el.

Jessi Hardin și-a ațintit degetul către el.

– Așteaptă aici.

El s-a așezat la loc, urmărind-o cum și-a continuat drumul către bucătărie.

Jumătate de oră mai târziu, legiștii au adus o targă și Hardin a revenit în sufragerie. Și-a tras un scaun cu spătar în fața lui.

– Mă așteptam să văd urme de mușcături de gât.

– N-aș fi chemat poliția dac-aș fi făcut-o eu, a zis el.

– Dar tu ai descoperit cadavrul?

– Da.

– Și ce căutai aici?

A scos din buzunarul hainei un carnețel și un pix, ca în filme.

– Eu și Helen eram vechi prieteni.

Pixul s-a oprit deasupra unei pagini.

– Asta ce-nseamnă mai exact?

Crezuse că avea să fie o schimbare plăcută să nu mai fie silit să evite subiectul, să nu mai fie nevoit să inventeze explicații raționale pentru ceea ce știa, eludând faptul că o cunoscuse pe Helen aproape întreaga ei viață chiar dacă el nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Hardin știa ce anume era el. Dar aceste jumătăți de adevăruri pe care le

folosise întotdeauna pentru a da explicații despre sine erau mai greu de abandonat decât se așteptase.

Oricărui alt detectiv i-ar fi spus că Helen era o prietenă de-a bunicului său pe care o mai vizita din când în când, ajutând-o la reparațiile necesare prin casă. Dar detectivul Hardin n-ar fi înghițit una ca asta.

– Ne-am cunoscut în 1947 și am rămas prieteni.

Hardin și-a mijit ochii, îngândurată.

– Ca să mă lămuresc, în 1947 ea avea cât? Douăzeci de ani? Douăzeci și cinci? Și tu erai exact așa cum ești acum?

– Da.

– Și ai rămas prieten cu ea în tot acest timp.

– O zici de parcă ți s-ar părea straniu.

– Nu la asta mă așteptam, dac-ar fi să mă iau după povești.

Fără îndoială, își făcuse o imagine în minte: Rick și o Helen de douăzeci și cinci de ani ar fi alcătuit un cuplu impresionant. Dar Rick și o Helen de nouăzeci de ani?

– Poate ar trebui să te rezumi la întrebările standard, a zis Rick.

– Bine. Spune-mi ce-ai găsit când ai sosit aici. Cam ce oră era?

I-a povestit, explicându-i că luminile erau stinse și locul părea abandonat. Că știuse imediat că era ceva în neregulă, așa că nu fusese surprins când o găsise în bucătărie.

– M-a sunat azi mai devreme. Nu m-a găsit, dar mi-a lăsat un mesaj. Părea îngrijorată, însă nu mi-a spus de ce. Am venit cât de repede am putut.

– Deci, știa că era ceva în neregulă. Se aștepta să se întâmple ceva.

– Așa cred.

– Ai idee de ce ar vrea cineva să omoare o femeie atât de bătrână?

– Da, zise el. Am.

Într-o noapte, ea a intrat în bar, târziu, în timpul turei lui. Nu stabiliseră o întâlnire, așa că a fost mai întâi surprins, apoi îngrijorat. Gâfâind, cu ochii roșii, ea a venit în fugă spre el, izbindu-se de bar și apucându-se de acesta de parcă, fără un sprijin, ar fi fost gata să cadă. Plânsese.

El i-a luat mâinile și le-a strâns într-ale lui.

– Ce s-a întâmplat?

– Vai, Rick! Am probleme mari de tot! O să mă omoare, sunt moartă, am…

– Helen! Liniștește-te! Trage aer în piept. Ce s-a întâmplat?

Ea a respirat convulsiv de câteva ori, calmându-se. Îndreptându-se, strângând la rândul ei mâinile lui Rick, a reușit să vorbească.

– Îmi trebuie un loc unde să mă ascund. Trebuie să dispar pentru puțin timp.

Putea să fi avut tot soiul de probleme. Vreo rudă venită din orășelul ei de provincie, ca s-o găsească și s-o aducă acasă pe fugară. Sau poate că ea era cu

totul altceva decât fata de oraș cu chip proaspăt drept care trecea. Știuse din clipa în care o întâlnise că ascundea ceva: ea nu vorbea niciodată despre trecut.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat-o el.

– O să-ți povestesc tot, numai ajută-mă să mă ascund, te rog.

El a ocolit barul, a cuprins-o cu brațul și a condus-o în încăperea din spate. Acolo se afla o debara plină cu lăzi de lemn, unele goale, așteptând să fie luate, altele pline cu sticle de bere și lichior. Numai Rick și Murray intrau în spate când localul era deschis. A găsit o ladă solidă, goală, a întors-o cu gura în jos, a șters-o de praf și a îndemnat-o să stea pe ea.

– Pot să închid în jumătate de oră și după aia poți să-mi spui care-i problema. Bine?

Aprobându-l, ea și-a șters nasul cu batista.

– Să-ți aduc ceva? O sticlă de sifon? Un păhărel de whisky?

– Nu, nu. Deocamdată mi-e bine. Mulțumesc.

Revenit în față, și-a lăsat simțurile să se extindă, investigând fiecare zgomot, fiecare miros, fiecare sursă de lumină și felul în care aceasta dansa în jurul fiecărei umbre. Bătăile fiecărei inimi, o întreagă duzină, îi răsunau în minte, o cacofonie ca de pietricele căzând într-o cutie de tinichea. S-a deșteptat în el o foame, conștiința furtivă a faptului că putea distruge pe oricine din încăpere, că se putea hrăni din ei, că se putea sătura cu sângele lor înainte ca ei să-și dea seama ce se petrecea.

Se hrănise deja în acea seară. Întotdeauna se hrănea înainte să vină la muncă, era singurul mod în care reușea să se descurce. Hrana făcea bătăile inimilor, ce constituiau zgomotul de fundal al acestei lumi, să fie irelevante.

Nimeni nu era anxios, îngrijorat, căutând, comportându-se altfel decât s-ar fi așteptat din partea unor oameni aflați într-un bar cu o jumătate de oră înainte de închidere. Cei mai mulți zâmbeau, unii erau beți, toți erau calmi.

Asta s-a schimbat zece minute mai târziu, când un tip robust, purtând un costum oarecare și o pălărie de fetru uzată, a intrat pe ușă și a cercetat fiecare chip. Rick l-a ignorat, așteptând. Evident, tipul s-a apropiat de bar. Inima-i bătea rapid, iar sudoarea îi umezea subțiorile și fruntea.

– Ce pot să vă dau? l-a întrebat Rick.

– Ai văzut intrând o fată, cam atât de înaltă, cu păr castaniu, într-o rochie albastră? a replicat bărbatul.

Sub haina costumului purta un pistol vârât într-un toc.

Câțiva clienți s-au răsucit să privească. Rick era sigur că toți o remarcaseră pe Helen intrând. Așteptau să vadă ce-o să răspundă el.

– Nu, a spus Rick. N-am văzut-o. E genul de fată care să vină singură într-un loc ca ăsta?

– Da. Cred că este.

– Am depășit ora ultimei comenzi. Nu cred c-o să mai vină atât de târziu. Dar dacă vreți să așteptați, sunteți bine-venit.

– Așa o să fac.

– Pot să vă servesc cu ceva?

– Apă tonică.

Rick a turnat băutura și i-a primit monedele. Tipul nu i-a dat bacșiș.

Clienții s-au împrăștiat pe măsură ce se apropia ora închiderii, iar bărbatul cel solid a continuat să supravegheze intrarea. Își ținea mâna dreaptă liberă și sacoul descheiat, ca să aibă acces la toc. Și dacă ar fi văzut-o pe Helen intrând pe ușă, ar fi împușcat-o pe loc, chiar acolo? Era atât de nebun?

Rick s-a întrebat ce făcuse Helen.

Când au rămas singurii din tot barul, Rick a zis:

– Trebuie să închid acum, domnule. Îmi pare rău că iubita dumneavoastră nu-i aici.

– Nu-i iubita mea.

– Ei bine. Oricine-o fi, nu-i aici. Trebuie să plecați.

Bărbatul l-a privit.

– La ce regiment ai fost în timpul războiului, puștiule?

– 4-F, a zis Rick.

Era obișnuit cu priviri ca aceea pe care i-a aruncat-o insul. 4-F. Scutit medical. Rick părea un bărbat în floarea vârstei, sănătos și apt din punct de vedere fizic. Trebuia să fi tras niște sfori în fața comitetului medical ca să fie scutit de serviciul militar și asta-l făcea nu doar un laș, ci și un trișor. A ignorat presupunerile celuilalt. Avea să supraviețuiască.

– Dacă nu te superi că te-ntreb… a insistat insul.

– Am alergie la lumina soarelui. Era scuza pe care o invocase pe parcursul războiului.

– I-auzi. Cine-a mai pomenit așa ceva?

Drept răspuns, Rick a ridicat din umeri.

– Știi unde-am fost eu? La infanterie. În Italia. Am fost împușcat de două ori, puștiule. Dar le-am dat mai mult decât am primit. Sunt mult mai dur decât arăt.

– Nu mă îndoiesc de asta, domnule.

Tipul nu era beat. Mirosea a transpirație, a haine nespălate și a aftershave, nu a alcool. Dar se poate să fi fost puțin nebun. Avea aerul că așteaptă ca Rick să înceapă o ceartă.

– Dacă o văd pe fata aia, vreți să-i spun că o căutați? l-a întrebat Rick.

– Nu. Sunt sigur că n-a fost prin preajmă. S-a scurs de pe scaun și și-a potrivit mai bine pălăria pe cap. Ai grijă, puștiule.

– Și dumneavoastră, domnule.

În cele din urmă, a plecat și Rick a încuiat ușa.

N-ar fi fost surprins dacă, întorcându-se în magazie, ar fi descoperit că Helen dispăruse, că fugise din indiferent ce motiv. Dar ea era tot acolo, așezată pe lada din colț, cu genunchii la piept, strângându-se în brațe.

– Te-a căutat cineva, a zis Rick.

Ea a tresărit, surprinsă – el intrase fără să facă zgomot. Chiar și așa, avea aerul cuiva căutat de un om cu un pistol.

– Cine era? Cum arăta? a întrebat ea și Rick i l-a descris.

Privirea ei era înfricoșată, disperată.

– E Blake. Nu știu ce să fac. S-a smiorcăit, și-a șters nasul și a început să plângă din nou. O să mă omoare dacă mă găsește, o să mă omoare.

– Dacă nu te deranjează cafeaua amară, putem să terminăm ce-i în ibric cât timp îmi povestești tot. A pus convingere în voce, ca s-o facă să se liniștească. Nu pot să te ajut dacă nu știu ce s-a întâmplat.

– Nu vreau să te amesteci, Rick.

– Atunci de ce-ai venit încoace?

Ea nu a găsit un răspuns.

Rick i-a umplut o cană de cafea, i-a pus-o în mână și a așteptat să înceapă.

– Mi-am găsit serviciul ăsta, știi? E un serviciu bun, se plătește bine. Da, uneori… ei bine. Fac livrări. Nu trebuie să întreb ce e în pachete, mă duc pur și simplu unde mi se spune să mă duc și nu pun întrebări.

– Mi-ai zis că ai o slujbă într-un birou de dactilografiat.

– Ce era să fac, să-ți spun adevărul?

– Nu, ai dreptate. Nu era treaba mea. Continuă…

– E un garaj la est, pe Champa…

– Un cartier cam rău-famat.

– N-am avut probleme niciodată. De obicei intru pur și simplu, pun sacoșa pe un raft și ies imediat. Azi am auzit împușcături. M-am întors și-am dat cu ochii de Blake, tocmai îi împușcase pe Mikey – tipul de la garaj care preia livrările – și pe ceilalți doi tipi care erau cu el. Avea arma-n mână și arma încă mai fumega. Îi împușcase. N-am știut ce altceva să fac. E o ieșire prin spate, așa că am fugit către ea și el m-a văzut, știu că m-a văzut…

El s-a ghemuit alături de ea, i-a luat cana de cafea și i-a lipit mâinile una de alta. Erau reci. N-avea nici el prea multă căldură cu care s-o ajute să și le încălzească.

– Și-acum el vrea să termine treaba, a concluzionat Rick.

– Ce coincidență stupidă! Dac-aș fi ajuns cu cinci minute mai devreme, aș fi fost bine-mersi, n-aș fi văzut nimic.

Rick ar fi putut s-o contrazică: chiar și așa, ea tot ar fi lucrat drept curier pentru un soi de sindicat al crimei.

– Te-ai gândit să te duci la poliție? Probabil te-ar putea proteja. Dacă pot să-l bage pe Blake la răcoare, n-o să mai ai de ce să-ți faci griji.

– Chiar crezi c-așa merg lucrurile? Nu pot să mă duc la poliție. M-ar aresta la fel de repede ca pe el.

– Atunci pleacă din oraș, a zis Rick.

– Și să mă duc unde? Să fac ce? Și cu ce bani?

– Pot să-ți dau eu bani, a spus Rick.

– Dintr-un salariu de barman? Asta m-ar duce unde, până-n Colorado Springs? Nu, Rick, nu

vreau să-mi dai bani.

El și-a coborât privirea, ascunzându-și un zâmbet. Biata copilă, credea că ea e cea care are mari secrete.

– Dar ai venit să-mi ceri să te ascund.

– Îmi pare rău. Pur și simplu nu știam unde să mă duc, n-am alți prieteni aici. Și-acum te-am băgat și pe tine în asta, și dacă află Blake, o să vină și după tine.

– Helen, nu-ți face griji! O să găsim noi o soluție.

I-a strâns mâinile, încercând să-i inducă o stare de calm. Nu mai avea alți prieteni în oraș, în privința asta o credea.

– Probabil că acum mă urăști.

El a ridicat din umeri.

– Nu prea ar avea sens.

Ea a înclinat capul, curioasă.

– Ești diferit, știi?

– Da. Știu. Uite, cunosc un loc unde Blake sigur n-o să te găsească. Poți să stai acolo câteva zile. Poate lucrurile se vor liniști. Poate îl prind pe Blake. Între timp, poți să-ți faci niște planuri. Ce zici?

– Mulțumesc, Rick. Mulțumesc.

– Pentru nimic.

Unul dintre polițiștii în uniformă a intrat în sufragerie, aducându-i lui Hardin un pahar de

carton cu cafea. Rick i-a refuzat oferta de a-i aduce și lui unul.

– Deci, avea un trecut infracțional, a zis Hardin. A fost închisă?

– Nu, a răspuns Rick. Era un curier, un mesager. N-a făcut nimic mai serios de-atât.

– Prostituție?

– Nu, nu cred.

Era aproape sigur că ar fi știut dacă ea ar fi făcut una ca asta. Dar nu putea să bage mâna-n foc pentru ce făcuse ea înainte s-o cunoască.

– Știu că a văzut o grămadă de lucruri pe care n-ar fi trebuit să le vadă. A depus mărturie într-un proces legat de o crimă.

– Ai spus că asta a fost acum mai bine de șaizeci de ani. În mod sigur, oricine voia să se descotorosească de un martor a murit de mult, a zis doamna detectiv.

– M-ai întrebat dacă știu de ce ar vrea s-o omoare cineva. Asta-i tot ce mi-a venit în minte. Nu avea cine știe ce avere și nici o familie căreia să i-o lase, chiar dac-ar fi avut. Dar știu că, acum șaizeci de ani, câțiva oameni aveau motive s-o vrea moartă.

– Numai un vampir s-ar gândi că e rezonabil să cauți motive vechi de șaizeci de ani pentru o crimă.

Nu privise lucrurile în lumina asta, dar ea avea dreptate.

– Mai ai și alte întrebări, doamnă detectiv?

– Cu ce s-a ocupat de-atunci? Înțeleg că n-a mai făcut-o pe curierul.

– S-a reabilitat. A lucrat în comerț. S-a pensionat acum cincisprezece ani. Ducea o viață foarte discretă.

– Și zici că n-avea niciun fel de rude? Nu s-a măritat niciodată, n-a avut copii?

– Nu. Cred că în testamentul ei figurez eu ca executor. Pot să încep să mă ocup de aranjamente.

Ea și-a lăsat din nou pixul să se odihnească.

– Crezi că se simțea singură?

– Nu știu, doamnă detectiv. Nu mi-a spus.

Probabil se simțise singură, măcar din când în când.

– Bine, o să văd ce pot dezgropa din dosarele poliției, dar nici nu-s sigură că avem unele atât de vechi. Îți mai amintești ceva despre procesul acela de crimă în care a depus mărturie?

– 1947, a zis el. Bărbatul împotriva căruia a depus mărturie se numea Charles Blake. A primit închisoare pe viață.

Ea a clătinat din cap.

– Chestia asta încă mă uluiește. Și presupun c-o să-mi zici că ți-amintești de parc-ar fi fost ieri?

Rick a negat din cap.

– Nu. Până și eu știu că a fost cu mult timp în urmă.

De fapt, trebuise să se gândească o clipă ca să și-o amintească pe Helen cea de-atunci și cum arătase ea – tânără, ușuratică, cu părul buclat, cu rochiile îmbrățișându-i trupul. Când se gândea la Helen, o vedea pe femeia bătrână în care se transformase. Nici măcar nu avea sentimente foarte puternice în legătură cu schimbarea. Pur și simplu așa se întâmplau lucrurile. Prietenii lui muritori îmbătrâneau și apoi mureau. Prefera varianta aceasta celei în care mai întâi mureau.

Multora dintre cei ca el nu le păsa, dar lui Rick încă-i mai plăcea să trăiască printre oameni, purtându-se ca și cum ar fi fost ca ei. Întâlnind persoane ca Helen. Chiar dacă asta însemna să-ți iei rămas-bun mai des.

Hardin a căzut pe gânduri.

– Dac-aș fi nemuritoare, aș călători să văd lumea. Aș învăța în sfârșit franceza.

Rick a chicotit. Nu învățase niciodată franceza.

– Și totuși, vampirii au tendința să stea într-un singur loc. Să urmărească lumea schimbându-se în jurul lor.

– Deci, ești aici de cinci sute de ani?

– Nu aici în Denver. Dar aici în Vest? Da. Și-am văzut lucruri uimitoare.

– O mulțime de crime? a întrebat ea.

– Câteva.

Ea l-a examinat îndelung, gândindu-se, fără îndoială, la alte întrebări. În cele din urmă, s-a mulțumit să dea din cap.

– O să te sun dacă mai am nevoie de informații.

– Sigur că da.

La auzul răspunsului, ea i-a aruncat un zâmbet superior.

Polițiștii erau pe cale să sigileze casa, fiind scena unei crime. Etichete galbene pentru probe marcau anumite locuri din bucătărie: ceașca de ceai, masa, petele de pe podea, bufetul. Bandă galbenă, fluturată de o adiere ușoară, decora veranda din față. Venise, așadar, momentul ca Rick să plece. Acum și pentru totdeauna. S-a oprit pentru a arunca o ultimă privire sufrageriei. Apoi totul s-a terminat.

A condus, mai întâi fără țintă, vrând pur și simplu să gândească. Apoi s-a îndreptat către cartierele vechi, barul din Colfax și garajul din Champa. Se mai vedeau doar umbrele a ceea ce fuseseră, precum conturul unei fațade peste care fuseseră așternute straturi succesive de vopsea, de-a lungul anilor. Jumătate de secol de zgârie-nori, complexuri de birouri și apartamente sofisticate se înălțase și se prăbușise în jurul lor. Străzile se lărgiseră, starea caldarâmului se îmbunătățise, indicatoarele se modificaseră. Mașinile se schimbaseră, hainele oamenilor se schimbaseră, deși la acea oră nu a zărit decât câțiva tineri fumând în fața unui club. Niciunul nu purta pălărie.

Dacă Charles Blake o mai fi fost în viață, trebuia să se afle încă în închisoare. Avea rude? Un complice împreună cu care clocise un plan pentru a se răzbuna? Rick putea să sune la Departamentul Corecțional și să-i convingă să îi dea toate informațiile despre Blake. Ca să lege pur și simplu toate ițele și să termine povestea lui Helen în mintea sa.

Sau putea s-o lase pe Hardin să-și facă meseria. Hardin avea dreptate, trecutul infracțional vechi de șaizeci de ani al lui Helen nu avea probabil nicio legătură cu moartea ei. Putea să fi fost o împușcătură accidentală. Un glonț rătăcit provenit de la vreo gașcă aflată în trecere. Hardin nu avea nevoie de ajutorul lui ca să afle ce și cum.

Era momentul să se despartă de Helen.

O dusese la Arturo.

Arturo era vampirul-șef în Denver, ceea ce însemna că el făcea regulile și orice vampir care voia să locuiască pe teritoriul său trebuia să le respecte. Ceea ce Rick și făcea, în linii mari. Singurul lucru cu care nu fusese de acord era să trăiască sub acoperișul lui Arturo, ca unul dintre cei o duzină de favoriți ai acestuia. În schimb, Rick era un solitar, trăia cum voia, nu atrăgea atenția și nu contesta deschis autoritatea lui Arturo, așa că acesta îl lăsa să-și păstreze autonomia. Majoritatea celorlalți vampiri erau de părere că Rick era excentric – chiar și pentru un vampir –, ceea ce pe el nu-l deranja. În același timp, locuința lui Arturo era singurul loc din oraș unde Blake n-avea cum s-o găsească pe Helen.

Arturo deținea o clădire scundă de cărămidă la est de centru. Parterul găzduia un vânzător de mobile ce făcea afaceri sporadice, dar a cărui însărcinare reală era aceea de a abate atenția de la subsol. Sub pământ, departe de ferestre și de lumina soarelui, vampirii orașului trăiau și-și conduceau micul lor imperiu.

O dusese pe Helen de-a lungul duzinei de cvartale dintre barul lui Murray și magazinul de mobilă, cu brațul cuprinzându-i protector umerii. Ea se lipise de el, privind înfricoșată în jur. Blake n-avea cum

să le dea de urmă, nu atât timp cât el se deplasa așa cum se deplasa, proiectând umbre, atrăgând-o pe ea sub influența lui. Dar ea nu știa asta.

În partea din spate a magazinului de mobilă, o scară de beton ducea în jos, sub nivelul străzii, către o ușă banală. Rick a ciocănit.

– Blake n-o să te găsească aici, a asigurat-o el.

– Am încredere în tine, a spus ea.

Încă mai privea în susul scărilor, de parcă s-ar fi așteptat ca Blake să apară cu pistolul în mână.

Ceea ce ar fi trebuit el să facă, de fapt, ar fi fost s-o urce într-un tren și s-o trimită înapoi în orășelul din care venise. Să-i spună să-și găsească un soț și să se așeze la casa ei. În loc de asta, o adusese acolo, iar ea avea încredere în el.

Ușa s-a deschis și Rick s-a pomenit față în față cu actualul ușier, o tânără femeie într-o rochie dreaptă de mătase, demodată de vreo zece ani, nu că ea una și-ar fi dat seama. Estelle nu fusese deasupra mai deloc în tot acest timp.

Helen s-a holbat la ea. Ei Estelle i se părea probabil o fată deghizată în hainele pe care nu le mai purta mama ei, cu fusta prea lungă și decolteul prea sobru.

– Bună, Estelle. Am nevoie de o cameră pentru două nopți.

– Arturo te așteaptă? l-a întrebat ea, măsurând-o pe Helen din cap până în picioare și probabil trăgând anumite concluzii.

– Nu. Dar nu cred c-o să-l deranjeze. Se poate?

Bosumflându-se, ea a deschis ușa și i-a lăsat să intre.

Culoarul din interior era acoperit cu mochetă și luminat discret de două becuri cu abajur.

– E în locul lui obișnuit? a întrebat Rick peste umăr.

– Sigur. E chiar binedispus.

Helen l-a privit așteptând o explicație. El s-a mulțumit să o conducă prin ușa de la capătul coridorului într-o încăpere spațioasă.

Locul avea atmosfera unui foaier de la sfârșitul secolului, intim și cald, plin de culori potolite și țesături groase, covoare persane și tapiserii de catifea. Unul dintre favoriții lui Arturo, Angelo, un tânăr impulsiv, fuma, trăgând intenționat aer în plămâni și eliberându-l, respirând fără alt motiv decât acela de a fuma. Tutunul nici măcar nu avea efect asupra lui. Poate că-i plăcea să vadă fumul. Sau poate era o obișnuință. Era în vârstă de numai un secol.

În ochii lui Rick, cei mai mulți dintre vampirii lui Arturo păreau tineri. Dar, în fond, cam toată lumea părea.

Sătui grație sângelui uman ce-i ținea în viață, cel mai probabil își povesteau isprăvile serii. Cel mai recent mod de a vâna presupunea să găsească un dineu, să se autoinvite, să farmece întregul grup și să guste din fiecare. Nu ucideau și nu transformau pe nimeni, ceea ce ar fi atras prea multă atenție, iar membrii grupului se trezeau a doua zi dimineață cu convingerea că petrecuseră o seară minunată, deși cam stranie. Uneori, Rick îi sugera lui Arturo să deschidă un restaurant sau un club și să lase petrecerea să vină la el.

Arturo – după părerea generală chipeș, cu părul auriu pieptănat pe spate, dezvelind un chip unghiular – stătea tolănit într-un fotoliu cu aripi laterale, cu picioarele trecute peste unul dintre brațele acestuia. L-a privit pe Rick, ridicând din sprâncene a surpriză.

– Ce ne-ai adus, Ricardo?

Duzina de vampiri, bărbați și femei, s-au îndreptat, animându-se, privind-o pe Helen ca o haită de lupi.

– Are nevoie de un loc unde să stea, a zis Rick. E sub protecția mea.

– Ricardo? a șoptit Helen, dar el i-a făcut semn să tacă.

– Aș dori să folosesc camera de rezervă pentru două nopți, dacă se poate.

Tânărul bărbat – arăta de douăzeci și ceva de ani, ceva mai tânăr decât părea Rick – s-a gândit, ciocănindu-și bărbia cu degetul.

– Sigur. De ce nu?

– Mersi.

Cu brațul în jurul umerilor ei, a dus-o pe Helen din nou pe coridor, unde a deschis prima ușă de pe dreapta, conducând-o înăuntru.

– Rick? Ce fel de loc e ăsta, un soi de pensiune?

– Cam așa ceva.

– Cine sunt oamenii ăia?

În cameră era întuneric beznă. Helen a scos o exclamație când el a închis ușa în urma lor.

– Rick?

El nu avea nevoie să vadă ca să găsească lampadarul din colțul camerei și să-l aprindă.

Camera avea un pat dublu cu o grămadă de perne și o cuvertură din satin matlasat, o măsuță de toaletă din lemn de stejar, lampadarul și cam atât. Locul era destinat dormitului pe timpul zilei și depozitării hainelor. Pe podeaua din lemn de esență tare, un covor amortiza zgomotul pașilor.

Helen privea fix.

– E un bordel. M-ai adus într-un bordel.

Dacă ar fi contrazis-o, ar fi trebuit să-i dea explicații, lucru pe care voia să-l evite.

– Te deranjează? a întrebat-o. Aș putea găsi altceva.

Ea a ezitat, apoi a clătinat din cap, spunând:

– Nu. E în regulă. Atât timp cât nu e unul dintr-ale lui Blake.

– Nu-i.

Ea și-a îndreptat ușor umerii, ca și cum și-ar fi adunat puterile.

– Cred că-s gata pentru băutura aia pe care mi-ai propus-o mai devreme.

– Pentru asta trebuie să mă întorc în salon. Te deranjează să m-aștepți aici?

– O să fiu bine, l-a asigurat ea, cu un zâmbet curajos.

A ieșit din cameră. Arturo îl aștepta în hol, rezemat de perete, cu brațele încrucișate.

– Ricardo.

– Arturo.

– Ai adus-o aici pentru că vrei s-o ascunzi. De ce?

– Are necazuri.

– Ce fel de necazuri?

– Din cele standard. S-a încurcat cu oamenii cu care nu trebuia.

– Fata din provincie încercând să dea lovitura în marele oraș?

– Ceva de genul.

– Hmm. Curios. Ei bine, sunt întotdeauna încântat să fac o faptă bună pentru o fată drăguță. Dar acum îmi ești dator, da?

Rick și-a coborât privirea ca să-și mascheze zâmbetul. Îl manipula pe Arturo, lăsându-l să creadă că el era șeful.

– Păi, așa se procedează de obicei, nu?

– Excelent.

– Presupun că în datoria asta este inclus și dulapul cu băutură?

– Ce? Acuma trebuie să îmbeți fetele mai întâi? a zis Arturo cu prefăcută uimire.

– Mulțumesc, Arturo. Rick s-a strecurat pe lângă el și a intrat în salon.

S-a întors în cameră cu un pahar cu cuburi de gheață și o sticlă de whisky. Helen se așezase pe pat. Jacheta era pusă pe măsuța de toaletă, pantofii erau aruncați într-un colț și ea își scotea ciorapii. Rick a dat să-și ceară scuze și să se retragă din încăpere, dar ea l-a chemat.

– Îmi pare rău, voiam pur și simplu să mă fac comodă, dat fiind că o să stau aici ceva timp, a zis ea.

El a pus paharul pe măsuța de toaletă și i-a turnat un deget de whisky.

– Ricardo, așadar? a zis ea. Ești mexican? Că nu arăți a mexican.

– Spaniol, a zis el. Cel puțin dacă investighezi suficient de adânc.

– Spaniol, ai? E romantic.

I-a dat whisky-ul și ea a băut, zâmbindu-i pe deasupra paharului.

– N-ai adus decât un pahar. Tu nu vrei?

– Sunt OK, zise el.

– Nu vrei să stai lângă mine?

Acesta era un punct de cotitură. Fusese în destule situații asemănătoare ca să-l recunoască.

– Helen, nu te-am adus aici ca să profit de tine.

– În ciuda patului și a faptului că suntem într-un bordel?

Zâmbetul ei era crispat.

– Chiar o să fii în siguranță aici, a zis el, deși protestele începeau să-i sune neconvingător.

Adevărul e că voia să se așeze lângă ea și buzele i se înfierbântaseră de dorința de a se lipi de pielea ei.

Se dăduse cu ruj cât timp fusese el plecat. Nasturele de sus al bluzei era deschis, tivul fustei se ridicase până la genunchi, picioarele-i erau goale. Credea că ea îl seducea pe el. Dar, de îndată ce el s-ar fi așezat pe pat, ea n-ar mai fi deținut controlul situației.Helen nu știa asta. Și, dacă el își juca bine cărțile, nici n-avea să știe vreodată. Deci. Cum era oare corect să procedeze?

Ea a dat whisky-ul pe gât și a bătut cu palma patul, lângă ea – chiar lângă ea –, iar el s-a așezat. Și-a întins brațul pe tăblia din spatele ei, și ea s-a lipit de el.

– Nu întâlnesc prea mulți tipi de treabă, lucrând acolo unde lucrez. Ești un tip de treabă, Rick.

– Dac-așa zici…

– Da, așa zic.

Lipindu-și mâna de obrazul lui, ea l-a tras mai aproape și l-a sărutat pe buze. Era nerăbdătoare, insistentă. Cine era el s-o refuze? Avea gust de whisky și de căldură, era vie și fermecătoare. I-a luat paharul din mână și l-a pus pe podea, apoi a sărutat-o, înfășurându-și brațele în jurul ei, cuprinzând-o. Ea a bâjbâit după nasturii cămășii lui.

Focul ce s-a aprins în el ca răspuns nu era unul sexual. Era foame. O foame viscerală, primitivă, mistuitoare, ca și cum n-ar fi mâncat de secole. Singura lui hrană, singura lui șansă de alinare, se

afla sub pielea ei. Dacă dădea frâu liber acestui monstru, avea s-o sfâșie, răsturnând-o pe pat și înotând în măruntaiele ei ca să-i poată sorbi mai bine sângele.

Exista o cale mai bună.

A procedat lent, cu grijă, sărutând-o pe buze și pe obraz, sugându-i lobul urechii în timp ce ea se înfiora, apoi coborând pe gâtul ei, urmând linia claviculei, descheindu-i bluza nasture după nasture, trăgându-i la o parte sutienul ca să ajungă la sânul perfect ce-i umplu palma. Ea s-a contorsionat, ducându-și brațele la spate ca să descheie tot ansamblul. Când dăduse prima oară cu ochii de sutienul modern, el crezuse că era mult mai ușor de gestionat decât un corset. Dar această piesă de lenjerie avea propriile idiosincrazii. Și, la fel cum se întâmpla întotdeauna la descheiatul corsetelor, le-a dat amândurora prilej să chicotească.

Ea s-a ridicat în capul oaselor cât să tragă de cămașa lui și el a lăsat-o să i-o scoată și s-o arunce cât colo. Apoi, din nou, a împins-o pe pat și a preluat controlul, îndepărtându-i hainele – centura și jartierele erau alte două piese din vestimentația modernă cu care încă nu se obișnuise – și plimbându-și mâinile reci peste fiecare centimetru arzător al trupului ei, sărutând-o pe măsură ce înainta. Numai după ce ea a avut orgasm a luat și el ceea ce-i trebuia, printr-o mică mușcătură grijulie de pe gâtul ei.

Sângele ei era extaz.

Inima ei, stârnită și galopând, îi trimitea spre buze un flux puternic. Ar fi putut s-o golească de sânge în câteva clipe, dar nu a luat decât câteva înghițituri. Nu destul ca să se satureze, dar suficient cât să-l țină în viață pentru încă vreo două zile.

Vampirii descoperiseră asta cu mult timp în urmă: era mult mai eficient să-i ții pe oameni în viață și productivi. Și că era mai plăcut să le obții sângele de bunăvoie, în loc să-l irosești.

A lins rana, grăbind coagularea sângelui. Ea se înmuiase și respirația ei se stabilizase. Ridicându-se în cot deasupra ei, i-a întors chipul astfel încât s-o poată privi. Ochii ei erau mari, cu pupilele dilatate. Fruntea îi era încruntată, cu o expresie deopotrivă uluită și nedumerită. Poate chiar rănită. Menținându-și privirea într-a ei, s-a concentrat asupra ei, înăuntrul ei, și i-a vorbit în șoaptă.

– N-o să-ți amintești asta. O să-ți amintești extazul și nimic altceva. Sunt doar un bărbat, un amant, și n-o să-ți mai amintești altceva. Nu-i așa?

Ea l-a aprobat lent. Expresia ei îngrijorată, ridurile din jurul ochilor s-au topit.

– Bine, Helen. Amintește-ți lucrurile bune și lasă restul. Acum dormi. Dormi până când te voi trezi eu.

Ochii ei s-au închis și a suspinat.

Zorii aproape sosiseră. Camera nu avea ferestre, dar el îi putea simți. Senzația de căldură și sațietate ce urma după hrănire se îmbina cu letargia zilei. Era în siguranță și liniștit, așa că lăsă dimineața să-l tragă în adânc, până când și-a pierdut cunoștința strângând în continuare mâna ei.

În noaptea următoare, Rick a găsit un mesaj din partea detectivului Hardin. A sunat-o imediat.

– Bună, Rick, a zis ea. Ai și tu un nume de familie?

– Ai aflat ceva, doamnă detectiv? a întrebat el.

– Da. Charles Blake? L-am verificat. Nu numai că trăiește, dar a fost eliberat condiționat acum patru luni.

Pentru o clipă, aerul păru să încremenească, iar sunetele să se stingă, în timp ce el își concentra atenția asupra micului spațiu din jurul său: telefonul, ceea ce tocmai îi spusese Hardin și ceea ce simțea el. Rece, încordat, cu mâinile încleștându-i-se, cu un rânjet de prădător arcuindu-i buzele.

Trase de câteva ori aer în piept ca să se liniștească și ca să poată să-i vorbească doamnei detectiv.

– Crezi că el a ucis-o?

– Cred că a angajat pe cineva care s-o facă în numele lui. Poate că a adunat favoruri în închisoare și a făcut uz de ele la ieșire. Tipul era o adevărată dulceață din câte-am aflat. Nu pot să intru prea mult în detalii, dar scena crimei e cam sărăcuță în dovezi, ceea ce ne arată că e vorba de cineva cu experiență. Ușa din spate era descuiată. Credem că e posibil să fi fost s-o vadă mai devreme, în cursul zilei. Probabil atunci te-a sunat ea.

Ce mărunt, ce meschin, să păstrezi ranchiună un timp atât de îndelungat. Cât de asemănător cu un vampir. Și totuși, cât de uman în același timp. Se prea poate ca ranchiuna să fi fost ceea ce-l ținuse în viață pe Blake atâta vreme.

– Cum te simți? a întrebat ea. Cred că pentru tine e un șoc.

Suna ca un lucru pe care l-ar fi zis familiei unei victime. Zâmbi imaginându-și că ea urma să-l

trimită la consiliere.

– Sunt în regulă, doamnă detectiv. N-a fost un șoc. Mă așteptam la asta de șaizeci de ani. Blake… știți unde este? L-ați arestat?

– Mă tem că nu pot să mai dau alte detalii despre o investigație în derulare. M-am gândit doar c-ai fi vrut să știi despre Blake.

– Mulțumesc. Sunt recunoscător.

Au închis amândoi și el a căzut pe gânduri. Putea să dea de Blake. Trebuie că era un om bătrân, un moșneag. Nu prea mai avea pentru ce trăi, după ce-și petrecuse cea mai mare parte a vieții în închisoare. Se răzbunase și Rick nu credea că se va obosi să părăsească orașul sau să se ascundă. Și acum acesta era orașul lui Rick.

Doamna detectiv Hardin nu-l arestase pe Blake încă pentru că își pregătea cazul, căutând probe, obținând mandate. Rick era convins că ea își va face meseria cu toată competența și că, prin ea, se va face dreptate.

În acest caz însă, nu voia să aștepte.

După ce-l ucisese pe Arturo și devenise șeful Denverului, Rick își transformase sălașul. Salonul era acum un birou cu sofale funcționale și o măsuță de cafea, un birou la care lucra și o bibliotecă. A ocolit biroul, gândindu-se. Blake avea în mod sigur un ofițer supraveghetor care trebuia să știe unde se afla. Poate că locuia chiar într-un centru de reintegrare pentru foștii pușcăriași. După atâția ani în închisoare, era îndoielnic că mai avea rude sau prieteni. Nu avea unde altundeva să se ducă. Și, dacă nu se înșela cu privire la dispoziția lui Blake, acesta nici nu avea să se ascundă.

A frunzărit un registru și a găsit un nume scris de curând. O femeie ce condusese o rețea de prostituate în anii șaptezeci, cu ceva șantaj implicat. Își executase pedeapsa, cunoștea sistemul și-i era datoare.

– Bună, Carol. Sunt Rick. Vreau să știu cine e ofițerul supraveghetor al unui infractor recent eliberat.

Noaptea, Rick s-a trezit.

Helen se întorsese pe o parte și se făcuse ghem, lipindu-se de el, cu mâinile pe brațul lui. Era dulce și vulnerabilă.

S-a aplecat deasupra ei și i-a șoptit la ureche:

– Trezește-te, Helen!

Ochii ei s-au deschis. Îndepărtându-se de el, s-a ridicat în capul oaselor, cu un aer năuc, ca și cum ar fi încercat să-și amintească unde era și cum ajunsese acolo. Hainele îi atârnau în dezordine și părul i se încâlcise.

– Te simți bine? a întrebat-o el.

Ea s-a încruntat:

– Mi-ai pus ceva în băutură?

– Nu.

Helen s-a privit, recuperându-și hainele, încheind nasturi și trecându-și degetele prin păr. Crispată, a întrebat:

– Nici măcar nu ți-ai dat jos pantalonii, așa-i?

El a răspuns zâmbetului ei:

– Nu contează. Atât timp cât tu te simți bine.

– Da, sunt bine. Mai mult decât bine. Ești o figură, Rick, știi?

– E o baie de cealaltă parte a holului.

– Cât e ceasul?

– E seară, a zis el. Sunt pe punctul să mă duc la Murray's să văd dacă își face apariția Blake. Tu ar trebui să stai aici.

Ea s-a chircit la auzul numelui lui Blake, cu umerii aduși și cuprinzându-se în brațe. El i-a dat părul pe spate, sărutând-o blând pe frunte.

– O să fiu în siguranță aici? a întrebat ea.

– Da. Promit.

– Ce se întâmplă dacă apare Blake? Ce poți să-i faci tu? Rick, dacă-ți face rău din cauza mea…

– O să fiu bine, Helen.

S-a spălat, a găsit o cămașă curată, s-a pieptănat și a părăsit adăpostul.

Blake chiar și-a făcut apariția în local în acea noapte. Rick a rămas la locul lui în spatele tejghelei, urmărindu-l cum mătura încăperea cu privirea înainte să-și aleagă un loc lângă bar.

– Burbon, a bombănit el.

Rick i-a turnat și a împins paharul către el.

Strâmbându-se, Blake a dat băutura pe gât dintr-o răsuflare. După un timp, când devenise clar că Helen n-avea să apară, și-a ațintit privirea asupra lui Rick, care s-a prefăcut fără dificultate că nu

observă. Proptindu-se într-un cot, Blake și-a dat la o parte sacoul, expunându-și pistolul în teaca sa de umăr.

– Deci. Și-a făcut apariția? a zis bărbatul.

– Cine? Fata aia?

– Știi despre cine vorbesc.

– Pot să-ntreb de ce-o căutați?

– Vreau doar să stau de vorbă cu ea. Ne putem înțelege. Știi unde se ascunde, nu-i așa?

– Domnule, chiar nu vă pot ajuta.

Blake și-a îngustat ochii, privindu-l din cap până-n picioare, evaluându-l. Rick știa ce gândea. Credea că se uită la un păpălău, la un laș, la un tânăr care nu luase parte la război și care ar fi fost ușor de doborât într-o luptă. Blake se gândea că n-avea decât să-și agite puțin pistolul și să-i spargă nasul și el avea să-l ducă imediat la Helen, pentru că nicio muiere nu merita să-i ții partea într-atât.

Rick a zâmbit, convins că asta avea să-l scoată din minți pe celălalt. Blake s-a încruntat și a ieșit. Rick știa deja cum va decurge restul nopții. Știa ce urma să se întâmple, cum aveau să se deruleze lucrurile, puțin teatru urban, previzibil, dar cumva satisfăcător. Ora ultimei comenzi a sosit și a trecut. S-a oferit să închidă el localul. După ce a încuiat ușile, a pus scaunele cu picioarele în sus pe mese, a spălat la repezeală podeaua și a șters barul, a stins toate luminile și a ieșit prin spate, unde îl aștepta Blake.

Bărbatul s-a năpustit din umbre cu o directă de dreapta, cu intenția evidentă de a-l scoate pe Rick

imediat din luptă și de a-l împiedica să-și mai revină.

Rick a pășit în lături, ferindu-se. Blake s-a împiedicat și Rick a pivotat, apucând cămașa celuilalt, dezechilibrându-l și mai tare, apoi expediindu-l cu capul înainte în zid. Blake a alunecat la pământ, cu brațele bătând aerul în căutare de sprijin, agățându-se de Rick, de zid, de orice nimerea. Toată scena durase mai puțin de o secundă. Blake probabil nici nu apucase să-și dea seama că croșeul lui de dreapta își ratase ținta. Probabil avea impresia că lumea se întorsese cu susul în jos.

Smucind brațul lui Blake la spate, Rick l-a târât vreo trei metri pe pavajul aleii dosnice. Articulația umărului a trosnit. Blake a urlat. Smucind în continuare brațul rănit, Rick l-a răsturnat pe bărbat cu fața în sus. Zgârieturi însângerate acopereau obrazul și falca acestuia. Sărind asupra lui, Rick l-a țintuit la pământ, ținându-l locului mai degrabă prin forță decât grație greutății sale; dintre ei doi, Blake era cel mai solid. Și-a apropiat fața, mirosind fluidul bogat, dulce, ce se scurgea din el. Rick putea să-l sece pe bărbat până la moarte.

Lumina unui proiector a năpădit aleea, orbindu-l până și pe Rick, care și-a ferit ochii cu brațul ridicat. Mijindu-și privirea, a avut nevoie de un moment ca să deslușească scena: pe alee intrase o mașină a poliției.

– Voi doi! Terminați! a strigat un bărbat prin geamul de pe partea șoferului.

Sculându-se în picioare, Rick și-a ridicat mâinile. Alături de el, Blake încă se mai chinuia să-și revină, zgâriindu-și tăietura de pe față, scuturând din cap ca o creatură a cavernelor ieșită la lumină.

Polițistul avea un partener, care a țâșnit afară pe ușa pasagerului, repezindu-se la ei cu bastonul în mână. L-a îmbrâncit pe Rick cu fața la zid și l-a percheziționat de sus și până jos.

– Ce-i asta? Doi bețivi care s-au luat la pumni?

Rick nu a spus nimic și nu a reacționat. Putea să se elibereze cu forța, să-l năucească pe ofițer și să dispară în umbre. Dar a așteptat, curios.

– Ce-ai acolo? a întrebat șoferul.

– Doi bețivi. Să-i ducem la secție?

– Stai așa! Tipul ăla de pe jos. Nu-i Charles Blake?

Polițistul l-a înhățat pe Blake de guler și l-a tras la lumină.

– Asta e, reține-i pe amândoi!

Rick a călătorit pe bancheta din spate a mașinii de patrulare, alături de Blake, încercând să se hotărască dacă era cazul să fie amuzat sau îngrijorat. Până la venirea zorilor mai erau câteva ore. Avea timp să vadă cum evolua situația. Blake stătea cocârjat, respirând bolborosit, întorcându-și din când în când privirea spre Rick ca să se încrunte la el.

Într-o oră, Rick se afla într-o sală de interogatoriu nemobilată și umedă, discutând cu un polițist în civil, un tip pe nume Simpson. Acesta și-a aprins o țigară și i-a oferit una lui Rick, care l-a refuzat.

– Ai fost adus după ce te-ai luat la bătaie cu Charles Blake în spatele barului lui Murray.

– Așa-i, răspunse Rick.

– Vrei să-mi explici de ce?

Rick s-a rezemat de spătar și și-a încrucișat brațele.

– Mă așteptam să fiu băgat în celula beților când am ajuns aici, dar pe tine te interesează Blake. Pot să te-ntreb de ce?

– Ce știi despre el?

– Sâcâie o fată pe care-o cunosc.

– Iubita ta? Rick a ridicat din umeri, iar detectivul a scuturat scrumul pe podea. De-aia l-ai luat la bătaie? Nu cred că-ți fac o vină din asta.

– Blake e periculos?

– Tu crezi că este?

– Da, a zis Rick.

Detectivul l-a studiat, dar Rick nu a lăsat să se citească nimic pe chipul lui. Dacă era cazul, putea să prindă privirea omului și să-l convingă să-i dea drumul. În mod cert la asta avea să se ajungă dacă avea să mai fie acolo la apropierea zorilor.

În cele din urmă, detectivul a zis:

– Ai dreptate. E suspectul principal într-un caz de omor. Mai știi despre el ceva ce-ai vrea să ne spui?

Asta i-a dat o idee lui Rick.

– S-ar putea să cunosc pe cineva care te poate ajuta.

– Dacă-ți dau drumul. Știu cum funcționează asta.

– Sunt barmanul de la Murray’s, n-o să-ți dispar de sub nas.

– Și cât de bună e informația asta a ta?

– Aș zice că merită așteptarea.

– Știi ceva? Ești puțin cam prea secretos pentru un barman. Sigur numai asta faci?

Rick a chicotit.

– Deocamdată da.

– Am nevoie de dovezi împotriva lui Blake dacă vrem să-l ținem după gratii și să-l împiedicăm să se apropie de prietena ta. Poți să mă ajuți?

– Treci mâine-noapte pe la Murray's și-o să am un răspuns.

Detectivul l-a lăsat să plece.

Rick știa că avea să fie urmărit, cel puțin pentru un timp. S-a întors la locuința lui Arturo pe o rută ocolită, reușind să dispară, cel puțin din punctul de vedere al cozii lui.

Helen îl aștepta în living, stând lângă Arturo pe o banchetă tapisată cu catifea de culoarea vinului. Rick și-a luat o clipă să se calmeze, în loc să țâșnească înainte instantaneu și să se interpună între ei. Ea zâmbea, iar Arturo nu făcea altceva decât să discute.

– Ricardo! Speram că n-o să te-ntorci și c-ai lăsat-o pe Helen aici, cu noi.

Helen a chicotit. Ținea în mână un pahar gol. Probabil se îndeletniceau cu asta de câteva ore.

– Mulțumesc c-ai distrat-o în locul meu, a zis Rick.

– A fost plăcerea mea. Pe cuvânt.

– Helen, trebuie să discutăm, a zis Rick, făcându-i semn spre ușă.

– Prietenul tău e un tip fermecător, Rick, a spus ea.

– Da, este. Să mergem.

Helen s-a ridicat de pe banchetă. Privind peste umăr, i-a făcut cu mâna lui Arturo, iar acesta i-a răspuns printr-un zâmbet indulgent. Rick i-a înconjurat umerii cu brațul și a condus-o în camera de siguranță.

– Nu trebuie să te superi. Trebuia să-l întreb dacă nu-i vreun telefon pe-aici.

– Pe cine ai vrut să suni?

– Poliția, a zis ea plecându-și privirea. Nu voiam să fii rănit, așa că am sunat la poliție și le-am spus că s-ar putea să fie scandal la Murray's.

Și fusese scandal, iar poliția își făcuse apariția.

– Aproape că-l rezolvasem pe Blake când a venit poliția, a replicat el.

Nu i-a spus: „Trebuia să fi avut încredere în mine."

Ea a pălit.

– Ce s-a întâmplat?

– Acum e în închisoare, dar n-o să rămână acolo decât dacă există vreo dovadă că a comis crimele acelea. Ei știu că el a făcut-o, dar n-au probe.

Ea păși încolo și-ncoace la picioarele patului. Umerii i s-au încordat și s-a cuprins în brațe.

– Cred că ar trebui să te duci să vorbești cu ei, Helen. Poți să depui mărturie, Blake o să meargă

la închisoare și n-o să te mai deranjeze niciodată. O să fii în siguranță.

– Nu pot să fac asta, Rick. Nu pot să spun nimic. O să mă omoare, o să…

– Nu și dacă e la închisoare.

– Dar dacă iese? Prima chestie pe care o s-o facă va fi să vină după mine.

– O să-l omor eu mai înainte, a zis Rick.

– Rick, nu! Nu vreau să ai necazuri din cauza mea. Nici măcar nu știu de ce ai grijă de mine, abia de mă cunoști…

– O fac pentru că pot. Dar, dacă te duci la poliție, o să se ocupe ei de Blake.

Ea s-a apropiat, lipindu-se de el, cuprinzându-l cu brațele și culcându-și capul pe pieptul lui. Din nou. Era atât de aproape că-i auzea sângele curgând prin vene, aproape de suprafață. Era îmbujorată și atât de caldă! Și-a frecat obrazul de părul ei, adunând căldura aceea pentru sine.

– Helen, a zis el cu ceva ce suna a disperare.

– Ce este?

– Nu sunt… ce-ți trebuie ție. E periculos…

– De ce? Ea s-a dat înapoi. Ce-ai pățit? Ești atât de drăguț, nu te temi de Blake și tot vorbești de parcă ar trebui să-mi fie frică de tine. Ce nu-mi spui?

Întrebarea asta avea un răspuns atât de amplu. A răsucit-o, astfel încât să-i poată vedea fața și să-i dezmierde pielea fină a maxilarului, alunecând apoi în jos pe gât pentru a-i urmări pulsul. Ar fi trebuit s-o cufunde într-un somn adânc și s-o facă

să uite totul. N-ar fi trebuit să o invite niciodată la prima lor întâlnire. Dar viața era prea lungă ca să ai genul ăsta de regrete. Nu conta că erai nemuritor, tot aveai nevoie de prieteni.

– Ai citit vreodată *Dracula?* a întrebat-o el.

– Cum, ca Bela Lugosi?

– Nu tocmai, dar da.

– Da, de mult de tot. Mi-a plăcut mai mult filmul.

– Vampirii există. Sunt reali.

Ea a chicotit.

– Poftim?

Rick i-a luat mâna și i-a pus-o pe pieptul lui, înăuntrul căruia inima moartă zăcea tăcută.

– Ce simți?

Zâmbetul ei a dispărut. Și-a apăsat mai tare mâna pe pieptul lui, până când coastele i-au împuns palma. L-a privit.

– Eu ce-ar trebui să zic? Să-ți spun că ești nebun?

– Întinde-te, i-a cerut el.

– Ce?

El a făcut-o să se așeze pe pat, a adunat pernele unele peste altele și a silit-o să se lase pe spate, rezemată de ele. A sărutat-o și ea l-a sărutat la rândul ei, entuziastă, dar confuză. Înregistrând mirosul, căldura și senzația sângelui ei, el a lăsat foamea să crească înăuntrul lui.

Depunându-i un ultim sărut pe gât, i-a luat mâna, întinzându-i brațul înaintea lui. Nici vorbă de hipnoză de data asta, nici urmă de începețoșarea memoriei. A lăsat-o să vadă ce era el. Și-a apăsat buzele pe cotul ei, mai multe sărutări, lente și tandre, trasându-i venele cu limba. Ea a lăsat să-i scape un geamăt mut.

El i-a supt încheietura, aducând sângele la suprafață.

– Rick? Ce faci? Rick?

– Am spus să stai întinsă.

A împins-o la loc pe pernă și și-a reîndreptat atenția către încheietura ei.

În cele din urmă, a mușcat, iar ea a icnit. Dar a rămas întinsă.

Sângele ei nu era atât de dulce pe cât ar fi putut fi: era prea precaută. Dar era încă dulce, iar ea nu s-a panicat și, când el i-a lins rana făcând-o să se închidă și a privit-o, ochii ei erau limpezi. Nesiguri, dar limpezi. S-a simțit ușurat. I-a încrucișat brațele peste stomac, cuprinzând-o într-o îmbrățișare, cu capul ei culcat pe umărul lui. Ea s-a topit parcă în el.

– Nu înțeleg, a șoptit ea.

– Nu mă aștept să-nțelegi. Dar ai încredere că pot să am grijă de tine dacă Blake este eliberat?

Ea a făcut semn că da. El i-a sărutat părul și a așteptat să adoarmă.

În noaptea următoare, Rick a adus-o la Murray's, unde îi aștepta detectivul Simpson. Ei îi tremurau mâinile, dar Rick i-a stat alături și ea s-a ținut tare

și a vorbit clar. Simpson i-a promis că, în schimbul mărturiei ei, nu va fi acuzată de niciuna dintre infracțiunile mărunte pe care le comisese. Cazul lui Blake a ajuns la proces, iar Helen a fost principalul martor al acuzării. Blake a fost condamnat și trimis la închisoare pentru un timp foarte, foarte îndelungat. Rick era convins că n-o să-l mai vadă niciodată.

N-a trebuit să sape decât puțin – o vizită la ofițerul supraveghetor, o oarecare confuzie mentală și ceva seducție, o privire adâncă în ochii unui informator – ca să afle în ce centru de reintegrare era găzduit Blake, unul aflat la est de centrul orașului. A condus până acolo cu o concentrare obsesivă. Nu se înșela prea des zilele-astea, dar se înșelase în privința lui Blake și o abandonase pe Helen. Răzbunarea nu avea să schimbe situația. Dar putea să contribuie la înclinarea balanței în direcția corectă.

Casa era retrasă în raport cu strada, șubredă și luminată, netrădând prin niciun semn exterior ce era. Rick s-a întrebat dacă vecinii știau. Și-a parcat mașina lângă bordură, și-a înfundat mâinile în buzunare și s-a îndreptat către intrarea principală.

Casa exercita o presiune împotriva lui. Și-a încetinit pașii. Locul era protejat. Nu fusese sigur că va fi, dată fiind natura lui și faptul că oamenii se tot mutau în și de acolo. Asta îl făcea o instituție publică sau o locuință? Dar acum avea răspunsul: era o locuință. Nu putea intra fără invitație. În momentul când ajunse la ușa din față, forța era ca un zid invizibil. Aproape că-l putea pipăi, dar nu-l putea străpunge.

Ei bine, trebuia să recurgă la o cacealma normală, de toate zilele, nu?

A bătut la ușă. O umbră a trecut prin dreptul vizorului și o voce a întrebat:

– Cine e? Ce vrei?

– Mă numesc Rick. Sunt un vechi prieten de-al lui Charles Blake și am aflat că-i aici. Pot să-l văd?

– Ai idee cât e ceasul?

– Da, și-mi pare rău. Abia am ieșit de la serviciu. Sunt barman.

– Numai o clipă. Îl aduc.

– Vă supărați dacă intru?

După un scurt moment de așteptare prudentă, zăvorul a fost tras cu un clinchet și ușa s-a deschis. Un bărbat morocănos de vreo patruzeci de ani s-a dat deoparte, ținând-o întredeschisă.

– Intră.

Rick s-a conformat.

Camera de zi era dărăpănată și tristă, cu mobilă și covoare uzate, pereți pătați și miros de mucegai. Un panou afișa reguli, notificări, anunțuri privind obiecte pierdute, avertismente. Atmosfera era una instituțională, dar acesta era probabil primul cămin adevărat pe care-l cunoscuseră unii dintre acești oameni. Centru de reintegrare, într-adevăr.

– Stai aici, a zis bărbatul, îndreptându-se către un culoar din spate.

Rick a așteptat, cu mâinile în buzunare.

Portarul s-a întors după un timp, care ar fi însemnat multe bătăi de inimă dacă inima lui ar mai fi bătut. În urma lui venea un bărbat foarte

bătrân, trăgând în urma sa un căruț cu un mic rezervor de oxigen. Din acesta porneau tuburi care-i intrau în nări și fiecare răsuflare-i era șuierată. Altminteri, se ofilise. Era mai scund decât ultima oară când îl văzuse Rick, emaciat și ridat, cu pielea precum chitul atârnându-i pe trupul cocoșat. Îmbrăcat cu un tricou și cu niște blugi zdrențăroși și spălăciți, avea un aer trist, înfrânt. Încruntarea îi rămăsese. Asta era o parte a lui pe care Rick o recunoștea.

Bătrânul l-a zărit și s-a oprit. Erau două fantome privindu-se una pe alta de-a lungul camerei.

– Bună, Blake, a zis Rick.

– Cine ești? Nepot-su?

Rick s-a întors către portarul între două vârste, prinzându-i privirea.

– Te superi dacă ne lași un minut singuri?

A conferit sugestiei o forță nerostită. Bărbatul s-a întors de-a lungul culoarului.

– Bill! Bill! Nu pleca!

Vocea hârâită a lui Blake a fost întreruptă de tuse.

– Nu sunt nepotul lui, a zis Rick.

– Ce-nseamnă asta?

– Povestește-mi despre Helen, Blake.

Bătrânul a scos un râs ca o tuse, de parcă ar fi crezut că era o glumă. Rick s-a mulțumit să-l privească fix. Nu trebuia să pună forță suplimentară în privire. Simpla lui prezență era suficientă. Falca lui Blake tremura.

– Ce-i cu ea? Ai? Ce-i cu ea?

Rick a apucat tubul care atârna pe pieptul lui Blake, smulgându-i-l din nări. Bărbatul s-a poticnit îndărăt, cu gura căscată, arătând o proteză dentară nepotrivită, ce se desprindea. Înfășurându-și ambele mâini în tricoul lui Blake, Rick l-a împins către perete, izbindu-l de acesta, iarăși și iarăși, așteptând să audă trosnetul oaselor frânte.

– Credeai că n-o să știe nimeni, i-a șoptit Rick, apropiindu-și chipul de al lui. Credeai că nimeni n-o să-și amintească.

Blake a scuipat, agitându-și brațele slab, ineficient.

Ușa din față a zburat în lături.

– Oprește-te!

Rick a recunoscut zgomotul de pași, vocile și sunetul respirațiilor. Doamna detectiv Hardin a năvălit înăuntru, încadrată de doi polițiști în uniformă. Rick a privit peste umăr. Ea își ațintise pistolul în direcția lui. Nu că ar fi contat. Și-a apăsat pumnii pe beregata lui Blake.

Bătrânul murea în strânsoarea lui. Rick nu trebuia să-și încordeze nici măcar un mușchi ca să-l ucidă. Nici nu simțea impulsul de a suge sângele omului: ar fi fost rece, vâscos, neapetisant. Rick l-ar fi scuipat înapoi în obrazul bărbatului. Putea să facă toate astea de față cu Hardin, căci ce ar fi putut face detectivul până la urmă?

– Rick! Pleacă de lângă el!

Hardin a scotocit în buzunarul jachetei și a scos o cruce, un model simplu, două bare de argint neîmpodobit sudate una de alta. Protecție împotriva vampirilor. Rick a zâmbit.

Blake trebuie să fi știut că nu avea cum să scape după uciderea lui Helen. Ce fusese în mintea lui? Ce voise de fapt? Rick l-a privit: ochii holbați, îngălbeniți, fața căzută, marcată de cicatrice și presărată cu capilare plesnite. Se aștepta să găsească pe acest chip dorul de moarte, un fatalism plin de hotărâre. Dar Blake se temea. Rick îl îngrozea. Bărbatul, trădat de propriul trup, nu voia să moară.

Asta l-a făcut pe Rick să vrea și mai mult să-l sugrume. Ca să justifice groaza bărbatului. Dar i-a dat drumul lui Blake și s-a retras, lăsându-l în grija lui Hardin.

Bătrânul a căzut în genunchi, răsturnând tubul de oxigen. Și-a ridicat în față mâinile deformate și tremurătoare.

– E mort! Mort! Trebuie să fie mort! Trebuie!

Plângea în hohote.

Poate că a-l lăsa în genunchi, plângând, în văzul polițiștilor, era o răzbunare satisfăcătoare.

Rick, cu mâinile ridicate, s-a dat înapoi dinaintea liniei de tragere.

– Te-aș fi putut scuti de niște hârțogăraie, doamnă detectiv.

– M-ai fi obligat să fac pur și simplu alt soi de hârțogăraie. Ce dracu' credeai că faci?

Polițiștii în uniformă s-au văzut siliți să-l ridice pe Blake și să-l târască practic după ei. Nu s-au obosit să-i pună cătușe. Blake nu părea să fie conștient de ceea ce se petrecea. Gura i se mișca, respirația îi șuiera, picioarele i se poticneau.

– Deduc că ți-ai obținut probele, a zis Rick.

– L-am găsit pe cel care a tras și tipul a vorbit. Blake l-a angajat.

În mod sigur bătrânul arăta ca un ins care nu mai pusese degetul pe un trăgaci de ceva vreme.

– Deci asta e?

– Ce altceva mai vrei?

– Să fi ajuns aici cu cinci minute mai devreme, a zis el.

Nu că ar fi contat. Totul se ștergea din memoria celor din jurul lui.

– Trebuie să-ți cer să părăsești clădirea, a spus ea. Nu mai ținea pistolul spre el, dar nici nu-l pusese la loc. Să nu crezi că n-o să te arestez din vreun motiv sau altul, pentru c-o s-o fac. Găsesc eu ceva.

Rick a înclinat din cap.

– Noapte bună, doamnă detectiv.

S-a întors la mașina sa și a părăsit scena, marcând astfel finalul unui alt capitol.

Rick nu putuse să ia parte la proces, dar se întâlnise cu Helen în fiecare noapte ca să discute despre evoluția acestuia. Ea a venit la Murray's, plângând de ușurare și frecându-și ochii cu batista, să-l anunțe când Blake fusese găsit vinovat. El a ieșit mai devreme din tură și a dus-o la el acasă, într-un apartament din subsolul unei clădiri de pe Capitol Hill. Cu Blake la închisoare, se simțea sigur s-o aducă acolo. Clădirea îi aparținea, închiriase partea superioară prin intermediul unei

agenții și putea acoperi ferestrele de la subsol fără să atragă atenția. Decorul era simplu: un pat, un fotoliu, o comodă cu sertare, un radio și o bucătărie care nu era folosită.

Stăteau întinși împreună în pat, el cuprinzând-o cu brațul, ținând-o strâns, în timp ce ea se culcușea lângă el. Au vorbit despre viitor, ceea ce pentru el era întotdeauna un subiect straniu. Helen decisese să-și caute o slujbă standard de data asta și să încerce să ducă o viață normală.

– Dar nu știu ce să fac în privința ta, a zis ea, îndoindu-și gâtul ca să se poată uita în sus, la el.

Mai trecuse prin asta, să stea lungit alături de o femeie pe care o plăcea, de care, cu puțină gândire și cu impulsul potrivit, s-ar fi putut îndrăgosti, cu excepția faptului că ceea ce ar fi fost între ei n-ar fi fost sută la sută reciproc sau echitabil. Și tot nu știa ce să spună. „Aș putea să tot iau de la tine, pentru tot restul vieții, și tu te-ai alege cu… nimic.“

– Dacă vrei, pot să dispar și n-o să mă mai vezi niciodată. Poate-ar fi mai bine așa.

– Nu vreau una ca asta. Dar aș vrea… Chipul ei s-a strâmbat, cu fruntea încruntată de gânduri. Dar n-o să mă duci niciodată într-o excursie, n-o să stai treaz ca să urmărești răsăritul împreună cu mine sau să mă ceri de soție și altele asemenea, nu?

El a clătinat din cap.

– Ți-am oferit deja tot ce pot.

Cu excepția unui lucru. Dar nu-i spusese că o putea infecta, că o putea face să fie asemenea lui, că și ea putea trăi pentru totdeauna fără să mai vadă niciun răsărit de soare. Și n-avea s-o facă.

– E de-ajuns, a zis ea îmbrățișându-l. Deocamdată cel puțin, e de-ajuns.

DOAMNA-I GENUL CARE ȚIPĂ

Conn Iggulden

Autor de romane istorice, Conn Iggulden este părintele seriei EMPEROR, *despre viața lui Iulius Cezar* – The Gates of Rome (Împăratul. La porțile Romei, *Editura RAO, 2009, traducere de Alina Stan și Oana Dontu*), The Death of Kings (Moartea regilor, *Editura RAO, 2011, traducere de Oana Amaricăi*), The Field of Swords *și* The Gods of War – *și al seriei* CONQUEROR (Wolf of the Plains, Lords of the Bow, Bones of the Hills *și* Empire of Silver) *despre viața lui Gingis Han. Este și autorul lucrărilor de non-ficțiune* The Dangerous Book for Boys (Cartea pericolelor pentru băieți, *Editura Vellant, 2009, traducere de Mihaela Ghiță*) *și* The Dangerous Book of Heroes *și al colecției de povestiri* Tollins: Explosive Tales for Children (Tollinși. Povești explozive pentru copii, *Editura RAO, 2010, traducere de Anca Vasas*). *Cea mai recentă carte a sa, scrisă împreună cu Lizzy Duncan, este* Tollins 2: Dynamite Tales.

În extravaganta povestire ce urmează, pornim la drum alături de un escroc lăudăros care descoperă o nouă profesie, aceea de vânător de fantome, dar care află că unele năluci sunt mai greu de vânat decât altele.

Aș putea spune că mă consider un mic om de afaceri ce oferă un serviciu necesar societății. Sunt la fel ca alți o sută de milioane de inși care-și plătesc facturile pe baza talentului dat de Dumnezeu. N-am o denumire pretențioasă pentru

ceea ce fac. Nu sunt iluzionist și, ca să fiu sincer, clienții pe care-i am eu nu sunt impresionați de asemenea lucruri. Dacă m-aș fi intitulat Viațadeapoi Inc. sau ceva în genul ăsta, ei bine, mașina mea tot n-ar fi ajuns mai repede la destinație. Nu mașina asta. Sunt parte din coloana vertebrală a Americii, prietene. Oricum, dintre noi patru eu sunt singurul care ia salariu, așa încât costurile afacerii mele sunt destul de reduse.

Am început povestea asta ca să trec în revistă vreo câțiva ani mai stranii, dar nu-s interesat să transmit mai departe perlele înțelepciunii mele. Nu vreau să ajut și pe altcineva să se bălăcească zi de zi în soiul ăsta de rahat. Dac-aș avea copii, nu le-aș recomanda meseria asta, să știi. A fost în regulă la început, când nu făceam decât să verific anunțurile mortuare și să ciocănesc la uși. Toată lumea vrea să le adreseze câteva ultime cuvinte celor recent duși dintre noi. În caz că te interesează, pe locul întâi figurează „Îmi pare rău“, urmat îndeaproape de locul doi, „Ar fi trebuit să-ți zic mai des că te iubesc“, și de preferata mea, care era întotdeauna o variație pe tema „Ești fericit?“ Nu, draga mea văduvă îndurerată cu părul încă țeapăn de fixativul coafurii funerare, omu’- i mort, firește că nu-i fericit. Admit că pe vremea aceea n-aveam nici cea mai mică idee dacă era fericit sau nu. Zilele astea știu ceva mai multe, dar o s-ajung și-acolo. De obicei, o asiguram că bietul Brian era bine-mersi, că-i era dor de ea și că aștepta cu nerăbdare s-o întâlnească în rai. Dacă mă descurcam cum trebuie, aveam chiar ocazia să marchez una, două lovituri grozave. Sigur, dacă tot am început să vorbesc, o să-ți zic ce și cum. Dai lovitura când nimerești un detaliu despre care ei cred că n-aveai să-l cunoști. „Spune că-și amintește de excursia aia în Maldive, înțelegeți ceva?“ E un moment prețios și nu te saturi niciodată să vezi cum li se evaporă

ultima dâră de cinism. Nu-ți trebuie decât câteva enunțuri vagi și puțină cercetare.

Poate că am câteva trucuri care merită transmise, dacă-i vorba despre asta. P.T. Barnum [52] le-a făcut celebre, dar totul a început cu un conferențiar pe nume Forer [53], cândva în anii ’40. Pot să-ți zic lista din memorie, așa că fii atent aici:

„Simți o mare nevoie ca alții să te placă și să te admire. Ai tendința să fii critic față de tine însuți. Ai niște vulnerabilități, dar ești în linii mari capabil să le compensezi. Uneori ai serioase îndoieli că ai luat decizia potrivită sau c-ai procedat corect.“ Și tot așa. Te-ai prins? Se aplică oricui. Combină câteva dintr-astea cu ceva cercetare și poți să faci o ședință de spiritism pe care ele o să și-o amintească toată viața.

Niciodată nu le trece prin cap că aș putea face cercetări înainte să le apar la ușă. Internetul e bun la asta, deși preferatele mele erau vechile microfișe pe care le aveau la biblioteci. Articolele de ziar erau și ele utile, dar mina de aur o constituiau adesea registrele judiciare și registrele electorale. Toate sunt publice. În zilele noastre, jumătate dintre oamenii despre care citesc în ziare sunt încă genul de care dai cu Google și cu microfișele, prea bătrâni ca să fi auzit de Facebook. Restul sunt pere mălăiețe. Facebook nu desființează o pagină decât după aproximativ o săptămână de la deces și, în majoritatea timpului, politica lor privind intimitatea este, ei bine, diferența dintre a da sau nu lovitura. Ai fi uimit câte poți afla în zece minute.

E de-ajuns s-o nimerești o singură dată și numai asta o să-și amintească după ce-ai plecat. Ești în casa lor și citești semnele ca nebunul, absorbind cele mai mărunte detalii. În cazul doamnelor

bătrâne, ceri voie să mergi la baie și acolo verifici medicamentele. Am dat o lovitură frumoasă cândva la început, când am găsit o grămadă de flacoane de insulină și niște pachete de ace. Am văzut că pe cutiile nedesfăcute era numele ei și n-a trebuit decât să spun „John zice să-ți amintești să-ți faci injecțiile!“ și a fost pierdută, nu se mai oprea din plâns. Când s-a terminat, m-am ales cu două sute pentru o oră, cu tot cu condusul. Cred că atunci am realizat că nu trebuia să mă mai întorc la lucru. Puteam să fac asta ca ocupație permanentă.

N-a mers chiar cum voiam, nu de la început. Câștigul din ziua aceea a fost mai mult decât am obținut în următoarea lună de încercări, dar am fost nevoit să învăț meseria și am câștigat suficient cât să continui. Cercetarea o puteam face în bibliotecile locale, ceea ce nu mă costa niciun ban.

Ei, povestea asta n-o ia în direcția în care credeam. Întrucât se pare că-mi transmit totuși mai departe înțelepciunea acumulată, o să-ți spun care-i partea cea mai bună și o să te las pe tine să judeci dacă slujba ta este măcar pe departe la fel de amuzantă. Ești gata? Asta-i partea bună. Dacă lucrezi la un magazin de sendvișuri, n-o să rabzi de foame. Dacă vizitezi văduve, ai parte de o cantitate surprinzătoare de sex postfuneral. Nu există afrodiziac mai grozav decât durerea. Din experiență îți pot spune că momentul potrivit e în ziua a treia, când toate rudele și-au cerut una alteia să lase văduva să jelească în liniște, ceea ce înseamnă de fapt că vor să se întoarcă la viețile lor.

Le recunosc pe cele mai bune aproape de îndată ce deschid ușa, ba uneori doar citind anunțul mortuar. Un soț puternic, prea repede plecat, copii care locuiesc în alt stat. Fetele alea-s ca niște oale sub presiune, toată emoția aia brută așteaptă numai să se descătușeze. Crede-mă că, după un timp, numai

vederea cuvântului „cancer“ îmi punea sângele în mișcare. Nimic nu face sevele curgă așa ca o perioadă îndelungată de secetă. Binecuvântați fie că-și dau silința, dar tipii care au cancer nu-s în stare de prea multe la pat.

Totul a luat-o razna sau a luat-o în direcția bună, sau mi-a schimbat lumea, depinde cum vrei să zici, când am întâlnit-o pe Doamna. Tot nu știu cum o cheamă și, dacă o putea vorbi, cu mine n-o face niciodată. E blestemul meu să am de-a face zilnic cu femei. Ele sunt cele care pot să găsească în poșetă o bancnotă de cincizeci pentru câteva cuvinte spuse cu tonul meu cel mai afectuos. Nu pot zice chiar că nu le înțeleg, ca un bețiv pe care l-ai întâlni într-un bar. Le înțeleg. Numai că nu-mi plac prea tare. Nu gândesc ca noi, pricepi? Dacă n-ar fi vorba de bani și de sex, cred că nici n-aș vorbi cu ele. Nebune, de la prima pân' la ultima. M-a crescut o mamă severă și poate din cauza ei sunt pornit pe ele, nu știu. Un bărbat poate să le scrie poezii și să le trimită flori, dar asta nu durează prea mult odată ce-ai marcat la coș, nu-i așa? Căsătoria doar îți garantează c-o găsești încă acolo când te-apucă mâncărimea și poate că le asigură copiilor un cuib călduț. O să te urăști că-mi dai dreptate, dar să știi că bătrânu' Jack Garner zice adevărul. Și nu, bine-nțeles că nu ăsta-i adevăratul meu nume. L-am purtat cea mai mare parte a vieții, dar nu e cel cu care m-am născut.

În cazul Doamnei, tot ce face este să-mi sufle în ureche, ca un vânt. Din întâmplare, treaba asta s-a dovedit a-mi fi surprinzător de utilă, dar o s-ajung și-acolo. Uite ce-i, trebuie să mă lași să-mi spun povestea așa cum știu eu.

Pe vremea aceea, aveam obiceiul să-mi fac reclamă. O mai fac și-acum din când în când, deși costurile au crescut mult și, cinstit vorbind, am o

grămadă de concurență. Dacă piața de acțiuni se prăbușește, afacerea mea înflorește, nu știu de ce. O, ai putea probabil să faci vreo ironie despre rechinii care prosperă în vremurile sumbre, dar așa cum văd eu lucrurile, eu împart în jur bunăvoință atunci când oamenii au nevoie de ea. Sunt un filantrop și, da, știu ce-nseamnă. De obicei le las zâmbind. Și plângând, dar cel mai adesea zâmbind printre lacrimi.

Metoda mea de a porni de la un ziar local și de a verifica obituarele îmi asigura banii de benzină și de jachete și plata facturilor de telefon. Dar, din când în când, poate când începeam afacerea într-o nouă zonă, publicam câteva anunțuri în presa locală. N-are sens să cumperi spațiu publicitar într-o revistă de specialitate, așa că hai să te ajut să economisești câțiva dolari. Alea sunt pline de falsuri – evident, nu? – iar clienții pe care-i vrei nu primesc *Lumea Spiritelor* în cutiile lor poștale elegante, pricepi?

Am primit un gen de apel care îmi dă fiori și acum. Nu puteam să-i ghicesc vârsta prin telefon și avea și un ușor accent, n-aș putea spune de care. Am crezut că era olandez, așa că mi-am imaginat o femeie solidă, gen ștrudel de mere, poate chiar cu cozi blonde, amuzându-mă să-mi fac tot felul de reprezentări mentale în timp ce vorbeam. Mi-am scos hărțile și mi-am rezemat telefonul de piept, rânjind. Penacook, în New Hampshire, un loc uitat de Dumnezeu din mijlocul districtului Merrimack. Drăguțe nume… și o parte de lume pe care n-o știam prea bine. I-am spus că era un drum de șase sute de kilometri și că va trebui să renunț la altă comandă ca să ajung la ea. Tatonam să văd cum stă cu banii, pricepi? Dar era o femeie pe cinste, cu toate vocalele ei ciudate. Am spus un preț și ea a ezitat o clipă, apoi și-a dat acordul. Fără târguială,

ceea ce era exact genul de client care-mi plăcea cel mai mult.

După asta, lucrurile au luat o întorsătură cam stranie. Am întrebat-o pe cine voia să chem de pe lumea cealaltă și ea mi-a spus că nu era vorba despre asta, voia s-o scap de un spirit. Mi-a zis că nu o interesa nicidecum ce anume avea acesta de spus, pur și simplu nu-l voia în casă.

Am fost cât pe ce să o sfătuiesc să sune la Vânătorii de Fantome și să închid telefonul. Jur că, dacă n-ar fi acceptat deja o sumă ridicol de mare pentru cheltuielile de deplasare, aș fi făcut-o. Poate că stăteam cam prost cu banii în săptămâna aia, nu-mi amintesc, dar i-am zis c-o să ajung acolo în două zile, iar ea a țâțâit din limbă și-a pufnit și apoi și-a dat acordul, de parcă nu ea ar fi fost cea care mă sunase pe mine. Ele nu gândesc ca noi. Nu-s logice. Aveam deja de-atunci impresia că în cazul ăsteia n-avea să fie vorba despre prea mult plâns pe umărul meu. Am avut dreptate, dar în fond sunt un medium *bona fide* [54]. Ar trebui să am dreptate din când în când. Ai observat expresia în latină? Sunt autodidact, dar tot pot să te bat la cur.

Penacook e unul dintre acele orășele industriale drăgălașe, vechi de două sute de ani și mândre de asta. Există un râu, câteva biserici cu turnuri înalte și un vechi și drăguț monument în memoria Războiului Civil, ca într-o mie de alte locuri. Nu mă apropii de biserici, deși ai zice că avem aceeași ocupație de bază, nu? E vorba să le dai oamenilor puțină speranță. Am găsit adresa de pe Fisher Street, apoi am închiriat o cameră la cel mai ieftin hotel pe care l-am găsit, ca să-mi îmbrac costumul negru și să-mi omor timpul preț de câteva ore. Ceea ce fac eu nu se prea potrivește cu soarele strălucitor. Cel mai bine e seara, când umbrele

cresc. Din experiența mea, asta le face pe *ele* să fie puțin mai sugestionabile.

Pot spune c-am fost dezamăgit când doamna Weathers mi-a deschis ușa. Era înaltă, chiar mai înaltă decât mine, dar nici urmă de cosițe blonde și era subțire și cam ciolănoasă. Părul ei era aproape alb și-l purta strâns la spate atât de tare că probabil o întinerea cu niște ani. A aruncat o privire în susul și-n josul străzii, de parcă ar fi fost stânjenită să fie văzută deschizându-mi ușa, apoi m-a zorit să intru în casă.

Asta nu-i grosul poveștii mele, să știi, nici vorbă. Întotdeauna mă încurc în detalii când îmi amintesc vremurile în care am întâlnit-o pentru prima dată pe Doamna. Îmi mai amintesc încă felul în care s-a închis ușa și încă mă mai întreb ce fel de izolație o fi avut doamna Weathers, pentru că liniștea era apăsătoare. Mă simțeam de parcă aș fi fost înfășurat în lână, ca și cum covoarele groase ar fi absorbit orice zgomot, până când am simțit nevoia să vorbesc doar ca să fiu sigur că mi se aude glasul. Mi-amintesc că era acolo o pendulă la fel de înaltă ca bătrâna doamnă, dar limba nu se mișca, nici atunci, nici mai târziu. Cred că tu ai numi asta bun-gust, dar eu aș numi-o bogăție, așa că glanda mea de făcut bani a început să se comprime ușor.

Ea a făcut ceai și nu mai trebuie să-ți spun că serviciul era din porțelan de calitate, nu? Ceșcuțe atât de delicate că m-am temut să nu sparg vreuna numai apucând-o în mână. Citeam toate semnele, pregătindu-mi discursul, dar ea nu părea genul meu obișnuit de client. Nu tu ochi roșii, nu tu mâini tremurânde, nimic în afara acelei priviri inexpresive și albastre cu care mă urmărea cum sorbeam din ceașca de Assam din import.

Se părea că doamna Weathers locuia în casă de numai două luni. Știam deja că fusese profesoară. Văzusem o fotografie înrămată cu o versiune mai tânără a ei, purtând o fustă lungă, adulții în față, copiii zâmbitori în spate. E genul de amănunt pe care-l observ întotdeauna, dar am lăsat-o pe ea să-mi spună că se pensionase și că trăia singură. Părea să nu aibă chef să aducă în discuție motivul pentru care mă aflam acolo, așa că am forțat puțin nota, punându-mi o mână pe brațul ei într-o atingere ușoară în timp ce o întrebam. E amuzant cât de des funcționează trucul ăsta. E ca un soi de declanșator.

Eram ocupat să-mi revizuiesc tariful în minte, când, în cele din urmă, ea a reușit să aducă vorba despre spiritul pe care-l voia plecat. Am dat aprobator din cap când mi-a povestit despre țipetele pe care le auzea în vis, de parcă toți am fi pățit așa ceva. Era aproape ca și cum ar fi citit *Lumea Spiritelor,* ca și cum ar fi avut un exemplar pe măsuța de toaletă, cu o listă de puncte pe care stafiile trebuia să le bifeze. Adieri reci într-o cameră închisă – bifat. Șoapte la ureche – bifat. O groază nedefinită – bifat. Începusem să cred că-i lipsea imaginația, știi? Când a spus că se manifesta cel mai puternic la subsol, m-am ridicat în picioare de parc-aș fi fost nerăbdător și am cerut să-l vizitez. Mi-am închipuit că avea să-mi ia o oră să ciocănesc pereții și poate să ard câteva pene cântând puternica incantație străveche a indienilor Arapahoe: „Eyelie Miggeymou, Miggeymou, Miggeymou. Eyelie Miggeymou, Plutotoo.“ Sau, dacă îți știi bine melopeea, „Îmi plac Mickey Mouse și Pluto [55].“ Aveam să declar locul ca fiind curat, spălat de spiritele rele, să încasez… poate patru sute de dolari pe lângă cheltuielile de deplasare și să-mi văd de treaba mea. Cel mai nostim este că eu credeam c-o să-mi meargă. Nu-i greu să izgonești ceva ce există numai în

imaginația cuiva, atât timp cât persoana respectivă crede în tine. Pe vremea aceea chiar n-aveam habar că există spirite de orice fel.

În timpul care-a trecut de-atunci, am ajuns la concluzia că Doamna voia să plece din casă. Numai Dumnezeu știe de ce anume i-am stârnit interesul. N-avea decât să stea liniștită cât timp îmi făceam numărul și aș fi plecat, dispărând din viețile lor pentru totdeauna.

Nu era deloc întuneric acolo jos. Era un subsol plăcut, modern, vopsit complet în alb, cu o pată de apă într-un colț. Îmi amintesc că am simțit un miros vag de umezeală în aer și m-am gândit la spori. Nu prea aveam mare lucru de făcut cu doamna Weathers stând cu ochii pe mine. Cu excepția unei grămezi de mobilă veche, a unui furtun încolăcit și a câtorva cutii, era cel mai nebântuit loc pe care ți l-ai putea imagina, arătând mai degrabă ca un spațiu de birouri abandonat decât ca o ușă către lumea cealaltă.

Chiar și așa, eu unul iau verzișorii în serios, ca toată lumea. Mi-am petrecut aproape o oră pipăind fiecare zid, remarcând tencuiala nouă, plimbându-mi degetele de-a lungul fiecărei crăpături. Uneori mă simt inspirat să fac lucruri de-astea. Am descoperit că trebuie să le oferi un ritual oarecare. Nu poți să stai pur și simplu în mijlocul încăperii și să mormăi.

Era cât pe ce să fac atac de cord când Doamna mi-a suflat prima oară în ureche. Subsolul era izolat, având doar o fereastră îngustă la nivelul solului, prea mică pentru a trece prin ea băieții din vecinătate. Nicio șansă să existe vreun curent și nu era felul acela de suflare blândă despre care să-mi spun că era doar o închipuire. Era exact ca și cum cineva mi-ar fi suflat cu putere în ureche, făcându-

mă să tresar. Mărturisesc că am și scos un ușor țipăt, dar, când m-am întors către doamna Weathers, ea era taman în cealaltă parte a încăperii, zâmbind în felul acela acru al ei.

– Ăsta-i genul de lucru cu care trebuie să trăiesc eu, domnule Garner, mi-a zis ea, de-a dreptul triumfătoare. Așa că aș fi încântată dacă ați înceta cu bufoneriile și ați izgoni chestia asta din casa mea. Desigur, dacă puteți.

M-am abținut să-i spun că la vârsta ei ar fi trebuit să fie mulțumită că mai voia cineva să-i sufle în ureche. Atât de tare mă tulburaseră cele întâmplate.

– Șase sute plus cheltuielile, i-am zis în cele din urmă.

Spre o mie de dolari, mai mult decât cerusem vreodată. Ea a rânjit și i-am văzut dinții galbeni.

– Foarte bine, domnule Garner, dar vreau rezultate.

– Și am nevoie de puțină intimitate. O să căpătați ce vreți, nu vă faceți griji.

De fapt, trăgeam de timp. Nu mi-a fost de niciun ajutor faptul că, în timp ce vorbeam, am simțit din nou cum mi se sufla în ureche. Mi-am frecat-o și bătrâna ticăloasă mi-a aruncat o privire de parcă ar fi știut exact ce se petrecea. Ceea ce probabil și știa. Am urmărit-o urcând scările și m-am pomenit singur în acel subsol vesel, deloc înspăimântător și bine luminat.

– OK, am zis. Mi-amintesc că inima îmi bătea cu putere și că mă simțeam mai mult decât prost. Dacă e cineva aici, dacă nu-mi irosesc o seară altminteri minunată, suflă-mi din nou în afurisita aia de ureche, te provoc.

Ei bine, așa a făcut, și aproape că m-am scăpat în pantaloni. Nu erai acolo, așa că nu-mi spune că nu era înspăimântător. M-am repezit în direcția respectivă, făcând vreo doi pași. Ea mi-a suflat în urechea dreaptă și m-am repezit în direcția aia, fluturând din brațe de parcă eram înconjurat de un roi de viespi. Probabil că nu arătam prea demn, dar nu era nimeni care să mă vadă.

M-am pomenit aproape de peretele din fund și, ori de câte ori dădeam să mă întorc cu fața spre încăpere, simțeam gâdilătura aceea, de parcă ea ar fi vrut să stau unde eram. Nu știu când anume am început să-i zic Doamna, apropo. Prima mea soție avea obiceiul să-mi sufle în ureche și poate mi-am amintit de asta.

Am stat un timp locului, privind vopseaua și tencuiala peretelui, cu pieptul sforțându-se de parcă aș fi alergat. Nu poți să-nțelegi ce surpriză era. A, vorbeam deja cu morții de ceva ani, dând din cap cu un aer știutor și transmițând orice mesaj vag și binevoitor pe care clientul dorea să-l audă. Să simt cu adevărat unul, nu, să interacționez cu unul, ei bine, a fost un șoc, și nu mă refer la ăla de la carburator.

M-am deplasat prin cameră, bine-nțeles. N-am stat unde voia ea să stau. Dar de fiecare dată m-a mânat înapoi către același loc, întorcându-mă la dreapta sau la stânga sau suflându-mi în ceafă ca să înaintez. Un timp m-am cam lăsat furat de jocul ăsta, și dacă nu mă crezi e pentru că nu știi ce pasionant era. De fiecare dată ajungeam în fața aceleiași suprafețe de tencuială văruită, nouă și strălucitoare. Simțeam o ușoară presiune în păr, împingându-mă înainte, ca și cum ar fi vrut să intru în afurisitul ăla de zid.

– Nu pot, i-am zis cu glas tare. Nu vezi că-i un zid acolo?

Îmi amintesc că m-am gândit la pasaje secrete, poate chiar la o veche închisoare subterană unde aveam să-i găsesc zidite oasele. Am citit câte ceva despre subiect, după cum vezi. Mărturisesc că începusem să fiu interesat, dar aveam o bănuială că doamna Weathers ar fi putut refuza să mă plătească dacă i-aș fi făcut o ditamai gaura în perete, așa c-am chemat-o înapoi.

Eram din nou om de afaceri, solemn și preocupat.

– O simt cel mai puternic îndărătul zidului ăstuia, i-am zis, trecându-mi mâinile peste el. E ceva dincolo de el? Vreo altă încăpere poate?

Doamna Weathers a ridicat din umeri, dar pentru prima oară a părut tulburată.

– Nu știu. Poate că proprietarii dinaintea mea or fi zidit ceva, a zis ea.

Vedeam că citise, la rândul ei, același gen de cărți. Tocmai atunci și-a trecut mâna peste păr, ca și cum ar fi simțit o muscă aterizând. Pentru prima oară mi-a părut rău de bătrâna scorpie.

– O să am nevoie de un ciocan cu cap sferic, cel mai mare pe care-l aveți, i-am zis.

Ea și-a mușcat buzele îngrijorată, dar în cele din urmă s-a arătat de acord să-mi aducă unul. Simțeam apăsarea aceea continuă pe cap în timp ce priveam zidul și am început să înțeleg cât de enervant era să trăiești cu așa ceva. Nu enervant ca de șase sute de dolari, nu din punctul meu de vedere, dar doamna Weathers avea aerul că-i putea cheltui fără prea mare bătaie de cap.

Când s-a întors cu ciocanul, m-am pus pe treabă ca un camionagiu, atacând tencuiala până când s-a fărâmițat și dezlănțuindu-mă apoi asupra cărămizilor de dedesubt. Nostim este că aș fi produs mult mai puține pagube dacă mi-aș fi pus mai bine ochii la treabă. Mi-a trebuit ceva timp până să observ două cărămizi ce nu se potriveau cu celelalte. Mă gândisem la camere secrete, la comoara lui Al Capone și la cine mai știe ce. Abia când am descoperit folie de plastic și pământ răscolit în spatele găurii pe care o făcusem m-am tras înapoi, transpirând. Protecția antiumezeală nu-i o chestie chiar sinistră și am avut senzația neplăcută că mă linsesem pe bot de plată. Atunci m-am uitat mai bine la cele două cărămizi. La cât dădusem cu ciocanul, erau deja suficient de slăbite ca să le scot.

Am observat că doamna Weathers încă mai stătea pe scări, ca și cum i-ar fi fost frică să coboare în încăpere. Îi simțeam privirea în timp ce desprindeam cărămizile și le puneam pe podea. Nu știu nici acum ce anume speram să găsesc, dar în cele din urmă a fost aproape o dezamăgire. Nici nu era prea mult spațiu, doar atât cât să-ți strecori o mână. Era genul de ascunzătoare pe care un copil ar putea s-o descopere și apoi s-o uite. Avusesem și eu una asemănătoare la mama acasă, sub scândurile vechi ale podelei.

În deschizătură se afla o șuviță de păr castaniu legată ca un inel, prinsă cu o panglică roșie ce arăta de parcă ar fi ros-o o gânganie. Am scos-o la lumină și aerul din jurul meu s-a schimbat. E greu de descris, dar m-am simțit oarecum ca într-un avion care se pregătește să aterizeze. Urechile ți se înfundă și deodată nu mai auzi prea bine. Cum stăteam eu așa, uitându-mă la buclă, mi-am apăsat nările cu degetele și-am suflat, dar nu s-a schimbat

nimic. Atunci am știut că am dat peste ceva real, că spiritul era legat de șuvița aia.

– Asta e o relicvă, i-am zis doamnei Weathers peste umăr.

Vocea îmi suna ciudat, în continuare înăbușită, de parcă ne-am fi apropiat de O'Hare coborând rapid. Mi-am ciupit din nou nările, suflând cu putere ca să-mi limpezesc capul. Tot n-a funcționat și am început să simt că mă înăbuș. Ei, exista un leac pentru asta.

Am băgat mâna în buzunarul pantalonilor și am scos bricheta. Dacă tot îmi scriu singur povestea, cred c-aș putea să-ți spun că era un Zippo foarte mișto, dar de fapt era cea mai ieftină brichetă cu gaz pe care o puteai cumpăra. Mi-aduc aminte că-mi tremura mâna acționându-i rotița, iar când aceasta a produs o scânteie și flacăra s-a aprins, atmosfera s-a schimbat din nou și urechile mi-au pocnit atât de tare că aproape-am țipat. Nu era vânt, dar dintr-odată nu mai coboram către Chicago printr-o ceață deasă, ci stăteam într-un subsol holbându-ne la o brichetă.

Am apropiat flacăra de bucla de păr și, pe neașteptate, aceasta s-a stins. Simțisem o răsuflare pe degete, dar, oricum, am aprins-o din nou, doar ca să văd ce se întâmplă. Flacăra s-a înălțat, apoi a dispărut când Doamna a stins-o.

Am stat așa un timp, gândindu-mă nițel mai profund decât de obicei. Ea dorise să găsesc inelul acela de păr cu panglicuța lui amărâtă, dar nu voia să fie eliberată. Cum spuneam mai devreme, nu știu de ce m-a ales pe mine, dar totdeauna am avut acel farmec al Garnerilor sau cel puțin așa-mi zicea mama. N-o zicea însă niciodată în sensul bun al cuvântului.

Am scos lucrul acela afară din casă de parcă ar fi fost o grenadă dezamorsată, oprindu-mă numai cât să accept plata în bani lichizi pe care bătrâna Weathers i-a scos dintr-o cutie de tablă aflată în bucătărie. La dracu', meritam banii ăia. Nici măcar n-am pus inelul de păr în buzunar, ci l-am purtat înaintea mea până când mi-a înțepenit brațul. N-am mai simțit nicio respirație în ceafă, cel puțin nu până când nu am ajuns afară, pe Fisher Street, îndepărtându-mă.

Nu pot să explic cu exactitate de ce-am făcut ce-am făcut în ziua aia. Ar fi fost foarte ușor să arunc bucla într-un șanț sau, și mai bine, în râu, ca s-o poarte pân' la mare. Poate dacă mi-ar fi fost frică, așa aș fi făcut, dar trebuie să înțelegi că era vorba de munca mea de-o viață. În cele din urmă, aveam dovada că nu-mi pierdeam complet timpul. N-am pretins niciodată că sunt un om bun, dar nici n-am vrut să fiu un escroc total. Mă simțeam de parcă aș fi găsit propria piatră de la Rosetta, cheia ce urma să-mi deschidă totul. Și într-un fel chiar așa era.

Am mai rămas două zile în Penacook și mi-am cumpărat caseta pe care-o am acum. E un lucrușor din alamă, incrustat cu sidef, mare cam cât un pachet de cărți de joc. De-atunci încolo, inelul de păr m-a însoțit și, ei bine, începând din acel moment pot spune c-am fost bântuit.

Doamna a fost tăcută în următoarele câteva zile. N-o să-ți povestesc cum m-am străduit s-o determin să se manifeste: o dată pentru un tip de la un ziar și o dată într-un bar, când băusem cam mult. Ea a rămas însă în casetă și apoi, numai ca să mă necăjească, mi-a suflat în urechi tot drumul spre casă, până am ajuns să mă plesnesc singur peste cap de frustrare. Aveam suficienți bani ca să am din ce trăi și mi-am petrecut timpul gândindu-mă. Dacă fiecare fantomă era legată prin ceva de

lume, ca Doamna prin bucla ei de păr? Mi-a luat ceva timp, dar peste o săptămână m-am pomenit în districtul Franklin din Massachusetts. M-am oprit din nou și-am publicat anunțuri în toate ziarele locale. Pentru prima oară în mulți ani, am schimbat mesajul și mi-am vândut serviciile ca „Vânător de Fantome – Satisfacție garantată sau banii înapoi“. Nu mi-a stricat nici faptul că obținusem mai mulți bani de la doamna Weathers decât din toate cele șase comenzi anterioare la un loc. Nici măcar n-am mârâit în fața taxei pe care o percepeau pe cuvânt. Era aur în dealurile alea de-acolo.

Primele câteva luni au fost cam de coșmar, nu mi-e rușine să mărturisesc. Nu pentru că n-am primit comenzi. Am primit. M-am gândit chiar să-mi cumpăr un mobil numai pentru serviciu, atât de ocupat eram. Problema era că, dintre toate casele pe care le-am vizitat, niciuna nu avea ceva mai supranatural decât șoarecii din pereți. Chiar și așa, am învățat meserie și mi-am alcătuit o trusă de unelte care ar fi primit aprobarea oricărui tâmplar. Puteam să dezbrac o cameră într-o oră și bănuiesc că toți constructorii și tâmplarii cei cumsecade din Massachusetts vor fi crezut că era Crăciunul, dată fiind toată munca suplimentară ce le rămânea de pe urma mea. Am descoperit țevi vechi și ghiorțăitoare, cuiburi de șoareci, o pasăre prinsă într-un horn și tot felul de alte lucruri, dar Doamna tăcea. Afară, mă mai gâdila când și când, ca să-mi arate că era încă acolo, dar înăuntrul caselor era tăcută, așa cum probabil ar trebui să fie un mormânt.

Banii mi s-au terminat și, pentru o vreme, am fost silit să mă întorc la vechea mea ocupație, doar ca să mențin anunțurile în ziare și să plătesc benzina. Ei nu i-a plăcut treaba asta. Îi simțeam răsuflarea pe obraz, încercând să mă îndepărteze, ori de câte

ori mă duceam să-mi fac citirile, până când am fost silit să las caseta în camera de la hotel.

Totul s-a schimbat în acea iarnă, după o ninsoare zdravănă. Am primit un apel video ca urmare a anunțurilor mele, deși asta însemna să conduc până într-un oraș numit Montague, la vreo șaizeci de kilometri de locul unde mă aflam. Nu-mi puteam permite lanțuri și a fost un drum dificil, poate patru ore în care abia m-am târât, cu ștergătoarele în funcțiune și cu lumina farurilor pierzându-se în furtună. Și toate camioanele alea uriașe șuierau pe lângă mine, făcându-mă nervos.

Aveam la mine ustensilele și caseta cu Doamna și poate mi-oi fi imaginat, dar am recepționat o senzație de nerăbdare în timp ce apăsam pe soneria unei imense case vechi de pe Treadle Road, la sud de strada principală. O tânără asiatică mi-a deschis ușa și eu i-am zâmbit, gândindu-mă că servitorii erau un semn bun în privința plății. Am simțit acea ușoară presiune în ceafă, împingându-mă în casă în urma femeii.

Greșisem în alte dăți, dar nu atunci. Am fost dus într-o bibliotecă așa cum se cuvine, plină de cărți din podea până-n tavan. Tipul care mi-a ieșit în cele din urmă în întâmpinare era prea tânăr ca să fie stăpânul unui asemenea loc. M-am întrebat dacă îl moștenise sau dacă era vreun broker influent sau altceva de felul ăsta. A părut stânjenit pe tot parcursul conversației cu mine și n-am reușit să-l citesc prea bine. Am aflat că soția lui fusese cea care mă chemase, dar că aceasta nu era în oraș. Se vedea că el ar fi preferat să mă dea afară, dar ninsoarea continua să cadă și presupun că nevastă-sa nu era genul de femeie pe care să vrei s-o enervezi. Am întâlnit vreo câteva ca ea.

M-a condus la etaj, în permanență agitat, ca și cum n-ar fi putut să-și țină mâinile locului. Nu mi-a oferit de băut sau orice altceva și mi-am dat seama că avea de gând să stea cu ochii pe mine ca să fie sigur că nu-i fur nimic. Nu m-a deranjat însă, pentru că Doamna mă îmboldise tot drumul, de parc-ar fi știut că la capătul acelor trepte se afla ceva bun.

Scările s-au încheiat pe un palier cu șase sau șapte uși. Spre surpriza și interesul meu crescânde, tipul a trebuit să descuie una dintre ele ca să pot intra. Mi-a văzut privirea și s-a strâmbat.

– Aici înăuntru e frig tot timpul, chiar și când boilerul e pornit. Nu cred că a fost izolată cum trebuie când a fost construită casa.

M-am mulțumit să-i zâmbesc politicos și el s-a strâmbat din nou și m-a lăsat să intru.

Era frig. Nu ger, dar răcoare în comparație cu restul casei. Am simțit-o de îndată pe Doamnă suflând asupra mea, dar n-am vrut să fac să pară că-mi era ușor.

– Tariful meu obișnuit pentru acest gen de muncă este de șase sute de dolari, i-am zis.

Când am spus asta, a făcut o față de parcă ar fi mușcat dintr-o lămâie, dar l-am privit fix până și-a plecat ochii.

– Să știți că eu nu cred în chestiile astea, a zis el, de parcă ar fi marcat un gol.

I-am dat timp să se gândească la nevastă-sa și la cât de furioasă ar fi fost ea dacă i-ar fi spus că m-a izgonit. Chestia este însă că în clipa aia aș fi făcut-o și pe gratis numai ca să văd dacă mergea. Cu

toate astea, am așteptat până când s-a arătat de acord.

– Bani lichizi, am adăugat.

Aproape că mi-a rânjit în nas.

– Firește, a spus el.

L-am lăsat în pace. Fuseseră vremuri când mi-aș fi dat osteneala să enervez un tip ca el, poate chiar să-l umilesc nițel, dar eram nerăbdător să continui și simțeam că Doamna mă îndemna să înaintez.

Mi-a luat vreo cinci minute, poate chiar mai puțin. De atunci am învățat să nu mai fac lucrurile atât de rapid. Doamna m-a condus la locul potrivit și am folosit un fierăstrău de mână ca să tai o scândură din podea și un ciocan cu vârful despicat ca să desprind partea potrivită. Înăuntru, zăcând în praf, am găsit un fragment de os înnegrit de funingine.

– Ați avut vreodată un incendiu pe-aici? i-am strigat eu peste umăr.

El contempla oripilat stricăciunile pe care le provocasem, dar mi-a făcut semn din cap că da.

– Pe vremea bunicului meu, da, a zis el.

Ar fi fost o lovitură bună, genul de chestie pe care ei nu s-ar fi așteptat s-o știi, chiar dacă în momentul respectiv trebuie să fi apărut în toată presa locală.

– Și cineva a murit în incendiul ăsta, în această încăpere, i-am zis.

Nici măcar nu era o întrebare și, când am ridicat osul în aer, el m-a privit cu gura căscată. Era numai un fragment și n-aș fi putut spune din ce

parte anume provenea. Poate dintr-o gleznă, nu știu. Era totuși suficient ca să țină spiritul locului. Simțeam temperatura scăzând, deși nu în mod special, cam ca modelele de gheață de pe o fereastră. Nu era un spirit puternic. Pe acelea aveam să le întâlnesc mai târziu.

Am scos osul din casă și el m-a plătit cu bani lichizi, cu toate rânjetele și aerele dispărându-i complet. A avut o expresie uimită când s-a dus să verifice camera și a găsit cald în ea. Eu aveam osul în buzunar și mi se părea că în jurul meu era iarnă. L-am văzut pe bărbat tresărind când mi-a luat mâna și mi-a strâns-o.

– O să-l distrug, i-am promis.

Așa am și făcut. Nu eram pregătit în acel moment să mai iau încă un chiriaș, și un spirit care te făcea numai să-ți fie frig nu-mi era de niciun folos.

Nu știu ce i-o fi povestit el neveste-sii, dar fata aia avea relații și în Massachusetts sunt o grămadă de case vechi. Am rămas acolo încă șase luni și munca mă potopise. Existau obișnuitele alarme false, firește, dar Doamna m-a ajutat cu două cazuri reale și funcționam cu motoarele din plin. Mi-am mărit tariful pentru casele mai mari și pentru prima oară în viață am făcut bani frumoși, destui cât să-mi schimb sistemul de transmisie la mașină. M-am gândit chiar să închiriez o casă pentru un timp, dar sunt mai fericit în mișcare, mereu am fost așa. Sigur, în trecut existaseră întotdeauna amintiri neplăcute de care fugisem. Mi-am petrecut a cincizecea aniversare într-o cameră de motel și chiar mi-am cumpărat un nenorocit de tort și o lumânare. Doamna a stins-o și eu am băut o sticlă de whisky de bună calitate.

Pe Geronimo l-am găsit cam pe la jumătatea celui de-al doilea an. Acum știu ce-o să zici și sunt de

acord cu tine. De ce-ar bântui un bătrân vraci apaș un conac părăsit din Carolina de Nord? Pe cinstite, eu bănuiesc că, oricine-o fi fost cu adevărat, îi place să-și dea alt nume. Nu știu dacă a fost vreun broker din New York care s-a aruncat pe fereastră sau vreun văcar din anii treizeci. Știu însă că-i puternic și asta contează. Asta m-a atras trei sute de kilometri spre sud când am auzit despre acea veche casă neglijată, gata să se prăbușească și în care nu îndrăznea nimeni să locuiască de jumătate de secol.

Este suficient de puternic cât să-mi vorbească. Poate că lucrul cu Doamna m-a făcut sensibil, nu știu, dar îl aud pe bătrân, așa, ca o șoaptă, și înțeleg cam un sfert din ce spune. Eu și doamna i-am găsit relicva ca de obicei, dar ăsta a fost singurul lucru obișnuit. Mă obișnuisem să consider spiritele ca pe niște făpturi slabe. O cameră puțin mai răcoroasă nu e *The Shining* [56], dacă pricepi ce-ți zic. Geronimo putea să stârnească o furtună și i-am găsit relicva în timp ce praf și cărți se învârtejeau în jurul nostru. Am fost silit să folosesc o ușă veche de pivniță ca să-mi protejez capul cât timp i-am dezgropat oasele. Cred că cel mai probabil fusese omorât, căci nu erai lăsat să-i îngropi pe cei dragi în grădină, nici măcar în Carolina de Nord.

I-am dezgropat toate oasele și le-am dus în cazanul aflat jos, în pivniță. Mi-a luat o jumătate de zi să-l pun din nou în funcțiune, cu patru drumuri la magazinul de articole de menaj pentru aprovizionare, dar îți trebuie o temperatură foarte mare ca să transformi oasele în cenușă. Nu poți pur și simplu să arunci benzină pe ele și să stai cu mâinile-n sân. Țineam în mână ultimul fragment, o bucată spartă și îngălbenită de os, când Doamna mi-a suflat în față. Casa devenise foarte tăcută de

când începusem incinerarea și simțeam o tensiune, cam cum e aerul înainte de furtună.

Ajunsesem să am încredere în Doamna, așa că am pus osul acela vechi în casetuță și l-am luat cu mine. Poate o fi vorbit cu el. Poate i-o fi povestit despre viața noastră palpitantă, mereu pe drumuri, și el a venit cu noi. La dracu', poate că o fantomă dintr-o casă părăsită suferă de urât, ce știu eu? N-aveam cu adevărat nevoie de el sau așa am crezut atunci. Doamna era căutătoarea mea și începusem să-mi fac o reputație. Chiar și unele companii de televiziune începuseră să-mi dea târcoale, dar nu vreau să mi se vadă fața în toată țara. Sunt vreo câțiva inși care-ar fi foarte mulțumiți să dea cu ochii de ea și nu vreau să-i mai întâlnesc niciodată.

Când am început înregistrarea asta am zis că suntem patru. Ultimul care s-a alăturat micuței mele familii era la fel de puternic ca Geronimo. Putea să arunce lucruri de nu ți-ar fi venit să crezi. L-am găsit într-un vechi cămin din Georgia, atât de copleșit de verdeață că părea gata să se scufunde în solul mlăștinos. Am fost cât pe ce să cad prin dușumea, și nu doar o dată. Pe pereți erau graffiti și podeaua de la parter era presărată cu multe cutii de bere, ba chiar și cu urme ale focurilor cu care puștanii încercaseră să incendieze vechea clădire. Era prea umezeală ca să ardă, așa cred.

Îi căutam relicva și el m-a atacat luând forma unui turbion de praf, suflându-mi în obraz mizeria adunată într-un secol de abandon. Pentru un timp am fost orb și numai Doamna, conducându-mă, m-a scos afară la lumină. Oricum, sunt un profesionist și nu mi-a fost greu să-mi cumpăr ochelari de protecție și o salopetă pentru cea de-a doua expediție. S-a-ntâmplat însă că n-am mai avut nevoie de ele. Am intrat în fosta bucătărie și, când s-a stârnit vântul, am deschis cutiuța.

– Fă cunoștință cu copiii, i-am zis.

Ei bine, vântul ăla a încetat pe loc. Mi i-am imaginat adulmecându-se unii pe alții cum fac câinii.

– Pot să te duc în niște locuri pe care altminteri n-o să le vezi, i-am zis cu voce tare.

Așa s-a făcut c-am adăugat în cutia mea un vechi medalion de aur cu o buclă de păr. Nu l-am putut auzi niciodată, dar Geronimo mi-a spus că îl cheamă Thomas, așa că mereu i-am zis așa.

Împreună, am străbătut ținutul timp de vreo trei ani. Niciodată n-am mai dat de cineva ca Tom sau ca Geronimo și, dacă întâmpinam cea mai mică problemă, deschideam pur și simplu cutia și aerul devenea încărcat în timp ce ei se încăierau. Nu știu precis cum puteau să-i tragă o bătaie unei fantome, dar băieților părea să le facă plăcere ori de câte ori aveau ocazia. Poate c-aș fi ținut-o așa la nesfârșit, până când, în toamna lui 2004, l-am întâlnit în cele din urmă pe Erwin Trommler. El e oarecum motivul pentru care m-am apucat să fac înregistrarea asta, așa că, dac-ai început să moțăi cât timp ți-am împărtășit prețioasa mea înțelepciune, e momentul să stai în capul oaselor și să dai pe gât cafeaua aia rece.

Lucrasem de câțiva ani pe Coasta de Est și mă gândeam să mă îndrept mai departe spre vest, poate spre Memphis. Mă gândeam că un ins cu talentul meu ar trebui să viziteze Graceland, pricepi? Dacă nu înțelegi imediat, n-o să înțelegi niciodată, așa că nu-ți face griji.

Înainte să plec, am primit un apel video care mă chema în Long Branch, New Jersey, chiar pe coastă. Mi s-a prezentat drept doamna Gorski și-am știut c-o să fie una urâtă. Deși nu mă mai

țineam de de-astea. Să elimini gunoaie-fantomă nu face doamnele să ți se arunce de gât, așa cum o face vorbitul cu morții. Am calculat distanțele și mi-am zis da, aș putea să fac asta și pe urmă s-o iau către vest, ca să ajung la Graceland în toamnă.

Stătea pe scări, așteptându-mă, când am cotit pe aleea ei. De fapt, nu arăta prea rău. Era brunetă și cam formală, poate puțin mai dolofană decât îmi place mie să fie o femeie, dar nu cu mult. Am observat-o și-am oprit, luându-mi cutia de pe scaunul din față. Știu, ar fi putut călători cu toții în portbagaj, dar mi s-a părut cumva c-ar fi fost o lipsă de respect.

După ce am intrat, am aruncat o privire de jur împrejur, observând cu mulțumire semnele unei averi considerabile. Am ochi buni când vine vorba de antichități și acolo se aflau câteva piese foarte drăguțe. Cartierul, și el, bun. Nu că nu i-aș ajuta și pe săraci, dar trebuie să-mi câștig și eu existența și săracii nu plătesc la fel de bine. Așa că, șezând pe o sofa care trebuie să fi costat mai mult decât mașina mea, m-am relaxat puțin.

– Povestiți-mi despre tatăl dumneavoastră, i-am zis.

Îmi formasem până atunci o rutină, în principal ca să le dau senzația că primesc ceva în schimbul banilor. Simțeam răsuflarea Doamnei pe gât, așa că știam că e ceva real. Discuția cu clienții nu mă ajuta să găsesc relicvele mai repede, dar, dacă n-aș fi făcut-o, cred c-aș fi fost cel mai singur om de pe pământ.

Trebuie să pricepi că tatăl ei, Erwin, murise abia cu câteva zile în urmă. Dacă ar fi fost un altfel de apel și dacă ea ar fi fost ceva mai arătoasă, ar fi fost o după-amiază de distracție pentru mine. După cum am zis, nu mă mai ocup cu de-astea, dar n-am

simțit nicio urmă de durere la ea. Stătea pur și simplu acolo și vorbea, dar aveam impresia că nu-mi oferă nimic. La dracu', poate oi fi medium. Mi-a spus cum îl chema și că venise prin Ellis Island [57] cu mult timp în urmă. Avusese aproape nouăzeci de ani când murise. Vedeam că nu-i plăcea deloc să vorbească despre el. Așa că am insistat să aflu mai multe amănunte, ros de curiozitate.

– Îi simt spiritul în casă, a zis ea. Lucrurile se mișcă și se aud zgomote, nu sunt doar coșmaruri. Dacă vă întoarceți la noapte, o să-l simțiți și dumneavoastră. Nimeni nu poate locui aici până când nu pleacă el. Asta-i tot ce trebuie să știți.

– Doamnă, nu trebuie să mă învățați cum să-mi fac meseria, i-am zis. Dacă vă spun că trebuie să știu mai mult înseamnă că trebuie. Pot pur și simplu să plec și poate-o să găsiți vreun alt fraier, nu știu. Dar vă spun, nu mai există altcineva care să poată face ce fac eu. Dacă într-adevăr îl vreți plecat, fiți cinstită cu mine.

Ea m-a privit îndelung și am simțit un frison, ca și cum eram pe muchia a ceva.

– M-am născut aici, domnule Garner. Dar tata era originar din Germania.

– Ei, oamenii trebuie să vină de undeva, am zis eu.

Bunica mea venise prin Ellis, aducându-și cu ea și fetița. Pentru o clipă m-am întrebat dacă ele două or fi stat la aceeași coadă cu tânărul Erwin Gorski.

– A venit aici în 1944. Adevăratul lui nume era Erwin Trommler. Pretindea că-i polonez și vorbea fluent limba aia. S-a ascuns în America.

A ezitat din nou și-am avut un soi de presimțire, nu atât ceva mental, cât o senzație de greață în

stomac.

– Spuneți-mi totul, atunci, i-am zis cu blândețe, întinzându-mă și atingându-i brațul. Trebuie să știu.

Avea lacrimi în ochi, doar o scânteiere, ca și cum i-aș fi văzut inima frângându-se.

– A lucrat trei ani la Berger-Belsen, domnule Garner. Nu știu exact cu ce se ocupa acolo, dar a câștigat destui bani cât să facă rost de acte false și să plece înainte de sfârșit.

Belsen. Știam mai multe decât ea despre locul ăla. Englezii descoperiseră acolo mii de cadavre, lăsate pe jos să putrezească. Cei găsiți în viață constituiau una dintre cele mai răscolitoare imagini pe care le puteai vedea. Schelete umblătoare cu ochi morți, toți cei care au supraviețuit. Bebeluși, femei, grămezi de copii. Dacă există un lucru pentru care Dumnezeu va cere socoteală omenirii, un lucru de care să ne rușinăm în ziua Judecății de Apoi, ăla o să fie lagărul de concentrare de la Belsen.

– Tatăl meu era un om rece, domnule Garner. Nu vorbea niciodată despre trecutul său. Numai după ce-a murit m-am uitat prin actele lui.

S-a înfiorat și eu mi-am spus că nu vreau să văd ce anume găsise. Nici atunci și nici altă dată. Unele lucruri se gravează atât de adânc în mintea ta încât nu poți să le mai scoți de-acolo.

– O să vă întoarceți la noapte, domnule Garner? N-am mai dormit aici de când a murit, dar încă-l mai simt. Vreau să plece. Vreau să fie mort cu-adevărat.

Am aprobat din cap, gândindu-mă că trebuia să fac niște planuri în cazul acestuia.

– Nu stați în casă, i-am zis. O să mă întorc la lăsarea întunericului.

Spre lauda ei, n-a tresărit la ideea de a-mi da cheia unei case pline de antichități. Cred că, în timp ce o ascultasem, văzuse ceva în ochii mei. Avea încredere în mine și aproape uitasem ce bine era.

Am stat în fața vechii case în timp ce soarele apunea, simțindu-mă ca un exterminator venit să ucidă gândaci. Aveam uneltele mele, o pereche de ochelari de protecție și o salopetă. Presupun că arătam chiar ca un tip de la dezinsecție. Aveam și cutiuța mea de alamă cu Doamna, Geronimo și Tom. Doamna mă îndemna să intru, cu respirația aia în ceafă care nu mai înceta, așa că am știut că era la fel de nerăbdătoare ca mine.

Am deschis ușa și-am închis-o încet în urma mea. Fusesem în destule case de-a lungul anilor ca să știu că spiritul ăsta era cu-adevărat mânios. Ei, mie-mi convenea. Eram destul de mânios eu însumi.

Am stat în holul de la intrare, în lumina lunii, și am zâmbit în sinea mea simțind cum aerul se deplasează, devenind solid. Cunoșteam atingerea Doamnei, și nu ea era. Poate ar fi trebuit să fiu îngrozit de senzația degetelor reci care-mi atingeau fața, dar nu eram. Chiar voiam ca el să fie acolo. Voiam să mi se opună.

– Te chem afară, Erwin Trommler, am zis cu voce tare. Vino-ncoace să vezi ce ți-am pregătit.

Ei, crezusem eu că Geronimo și Tom erau puternici, dar nimic nu mă pregătise pentru senzația degetelor ce se strângeau în jurul gâtului

meu. Aruncatul lucrurilor se face cam la nimereală, dar acesta avea control și forță. Am început să mă sufoc și, deși mi-am agitat brațele înaintea feței, nu aveam ce să apuc.

Am deschis cutia. Nu cred că-i cu adevărat nevoie să-o fac, dar funcționează, și pentru mine, și pentru ei. Cred că le place să se năpustească afară, asupra unui spirit care se crede dur. Senzația de sufocare a dispărut într-o clipă și am tușit, gâfâind și masându-mi gâtul.

– Șo pe el! am zis.

Era ca și cum m-aș fi aflat în centrul unei explozii. Fiecare nenorocit de lucru din casa aia s-a făcut țăndări de parcă ar fi lovit-o un cutremur și aerul s-a umplut de cioburi. Dacă n-ar fi fost ochelarii de protecție, cred că aș fi fost orbit. Îți zic, n-am mai văzut așa o luptă niciodată și, pentru prima oară, m-am întrebat dacă Geronimo și bătrânu' Tom erau în stare să-i facă față ăluia.

S-au îmbrâncit unul pe altul prin pereți și am văzut găuri mari apărând ca din senin. Zgomotul era incredibil și, preț de un moment, m-am întrebat dacă o să văd luminile girofarurilor afară înainte să se termine. Casa era izolată în raport cu celelalte de pe stradă, dar habar n-aveam cum le-aș fi explicat toate astea polițiștilor, dacă și-ar fi făcut apariția. Tencuiala ploua din tavan și până și becurile erau smulse din loc. Mă poticneam pe urmele lor și uneori vedeam forme neclare și umbre mârâind și luptându-se prin praf. Cei trei ai mei l-au doborât un timp, dar s-a ridicat și l-a expediat pe Geronimo până în partea cealaltă a încăperii. Aerul era greu și bătea un vânt de parcă ne-am fi aflat pe un vârf de munte.

Începusem să mă tem că era prea puternic pentru noi toți, dar, în lumina lunii, am zărit-o pe

Doamna. Nu era mai mult decât un abur, ca o fâșie de pânză purtată încolo și încoace, dar s-a repezit la el când s-a prăvălit Geronimo și atunci am auzit-o țipând pentru prima oară. Nici măcar nu știusem că poate. Dumnezeule, nici că vreau s-o mai aud vreodată!

Am căzut în genunchi, atât de mare a fost durerea. Dinții îmi vibrau și craniul îmi zumzăia și-am crezut c-o să vomit. Speram măcar că pentru blestematu' de Edwin Trommler era și mai rău. Cât timp a continuat, mi-am împrăștiat prânzul pe tot covorul, deși atunci nici nu puteai să-l vezi cu praful ăla care acoperise tot. Încă mai gâfâiam când zgomotul a încetat și s-a făcut o liniște atât de totală încât am crezut c-am surzit. Apoi am auzit o mașină trecând afară și m-am ridicat în picioare. Eram cam zguduit, dar zâmbeam. Cine-ar fi zis că Doamna-i genul care țipă? Îl înghesuise pe spiritul acela bătrân într-un colț și i-am simțit pe Geronimo și pe Tom stând aplecați deasupra lui, ca și când l-ar fi provocat să se ridice și să mai încerce o dată.

Am contemplat dezastrul din jur și am simțit o vagă compătimire față de fiica lui, dar nu din cale-afară. Nu-mi terminasem treaba și aproape c-am izbucnit în plâns când am simțit din nou răsuflarea Doamnei pe gât. Erwin Trommler n-a îndrăznit să se clintească în timp ce noi i-am căutat relicva. Mă așteptam să fie păr sau ceva de genul ăsta. În schimb, ea m-a ajutat să găsesc niște dinți vechi într-o cutie din pod. Aveau plombe aurite și probabil de aceea îi păstrase când îi căzuseră. M-au făcut să mă gândesc la dinții de aur pe care naziștii li-i extrăgeau evreilor în lagărele de exterminare și am plâns puțin înainte să cobor. Nu mă rușinez de asta.

Se făcuse deja miezul nopții și încă mai aveam treabă. Aș fi putut să ard dinții, dar avusesem câteva ore în care să mă gândesc și să cumpăr câteva lucruri. Nu voiam să-i distrug relicva. Voiam să dureze o mie de ani, cât crezuse el că va dura al Treilea Reich. Așa că am umplut un borcănel de plastic cu rășină limpede și i-am vârât înăuntru. Am fumat câteva țigări până când s-a întărit, arătând ca o creatură preistorică încătușată în chihlimbar.

După aia am luat o tablă subțire de plumb și am înfășurat complet borcanul în ea, îndoind metalul cu degetele mari. Nu era frumos, dar era o lucrare bună și solidă.

Mi s-a părut cam caraghios să încui ușa după mine având în vedere toate pagubele pe care le pricinuisem. Casa trebuia să fie golită și toate camerele de la acel nivel reconstruite, dar eu eram mulțumit. În timp ce conduceam către ocean, luna strălucea. În după-amiaza aceea închiriasem o bărcuță și, deși nu știam nimic despre bărci, mi-am închipuit că n-o să fie chiar atât de greu s-o duc până unde apa era adâncă și să arunc peste bord cubul acela de plumb, ca să se scufunde într-un întuneric fără sfârșit. Voiam să se sufoce de atâta eternitate.

Am zis că nu m-am născut cu numele ăsta. Mama era o femeie dură, dar asta poate din cauză că văzuse lucruri pe care nimeni n-ar trebui să le vadă. Încă-mi mai aduc aminte de numerele albastre, șterse, de pe brațul ei. Nu vorbea despre ele și au trecut mulți ani până să aflu ce însemnau și de ce nu purta ea mâneci scurte nici măcar vara. Când nu eram decât un sugar, mi-a schimbat numele din Jacob Grossman în Jack Garner. Ca mulți alții înaintea ei, a început o viață nouă în

Lumea Nouă. A lăsat multe în urmă, dar semnele acelea albastre n-au ieșit niciodată.

Am stat în bărcuța aia, ținând cutia plumbuită deasupra adâncului apei. Chiar și acolo, cu luminile orașului sclipind în depărtare, simțeam efortul pe care-l făceau ei ca să-l țină nemișcat. A, s-a împotrivit, sigur că da. Sper că ei i-au provocat durere cât l-au imobilizat. Am dat drumul relicvei și aceasta a dispărut în întunecime. Am simțit că mi s-a luat o povară de pe umeri, una pe care nici nu știusem c-o port. Era un sentiment plăcut, așa c-am rămas acolo să văd răsăritul.

Aș vrea să spun că după asta am ieșit la pensie, dar n-am făcut-o. Pur și simplu m-am dus în Memphis.

CEL CE DEZLĂNȚUIE IADUL

LAURIE R. KING

Vom arunca o privire captivantă către un viitor nu prea îndepărtat, în care, din nefericire, intoleranța nu ține de domeniul trecutului.

Autoare de bestselleruri și câștigătoare a Premiului Edgar, Laurie R. King este autoarea seriei de unsprezece romane polițiste MARY RUSSELL, *unul dintre cele mai reușite omagii la adresa lui Sherlock Holmes din literatura modernă, înfățișând aventurile unei tinere care îl întâlnește pe Holmes retras la pensie, în rolul său de crescător de albine din Sussex. Aceasta îi devine ucenică, apoi parteneră și, în cele din urmă, soție. Printre romanele din serie figurează* The Beekeeper's Apprentice, A Monstrous Regiment of Women, The Game, The Language of Bees *și alte șapte. În plus, King este autoarea seriei de cinci romane detectivistice moderne* KATE MARTINELLI, *constând din* A Grave Talent, To Play the Fool, With Child, Night Work *și* The Art of Detection, *și a romanelor independente* A Darker Place, Keeping Watch, Califia's Daughters, Touchstone *și* Folly, *care a primit Macavity Award. Cea mai recentă creație a sa este un roman din seria* MARY RUSSELL, Pirate King.

Am privit peste birou către noua mea clientă, întrebându-mă ce-ar fi zis dacă aș fi pescuit sticla de pe unde era și i-aș fi oferit ceva de băut.

Poate că era prea devreme, am decis. Poate că ea era mai puritană.

– Domnișoară Savoy, eu…

– Doamnă.

Pufnetul drăgălaș pe care-l scosese nu se prea potrivea cu severitatea cu care mă corectase, dar am lăsat de la mine și mi-am întors privirea către foaia de hârtie. Pe ea erau opt nume. Alături de fiecare era o dată, mergând cu opt luni în urmă. Era un print, cu primele șapte rânduri dactilografiate. Ultimul și data acestuia, cu două săptămâni în urmă, erau scrise de mână.

– Doamnă Savoy, trebuie să vă spun că nu prea înțeleg ce-mi cereți să fac. Pe care dintre acești oameni vreți să-l găsesc?

– Pe toți.

La auzul acestora, mi-am ridicat ochii către ai ei. Erau mari și albaștri și înlăcrimați exact cât să-și transmită mesajul, dar nu atât cât să-i pericliteze machiajul. Culoarea trebuia să fi fost rezultatul vreunui implant, mi-am zis, deși ai fi jurat că părul ei era blond natural.

Un aspect interesant: oamenii ca ea pur și simplu nu se nășteau blonzi.

– Nu iau cazuri colective, doamnă Savoy, și un asemenea număr de persoane m-ar ține ocupat săptămâni întregi. Ce-ar fi să începem cu una dintre ele și să vedem unde ajungem?

Îmi dădeam seama, după hainele ei, că nu avea genul de bani despre care vorbeam: pantofii și haina o costaseră o sumă frumoasă cândva, dar asta fusese cu multe curățări în urmă.

– Ei, atunci ar fi Harry. El e ultimul care a dispărut – ultimul de care știu eu –, dar îl cunosc de cel mai mult timp.

Și, ar fi putut ea spune, el este cel care contează cel mai mult.

– OK, începeți cu el.

– Ei bine, a dispărut acum două săptămâni. Eu trebuia…

– Spuneți-mi câte ceva despre Harry, pentru început. De când îl știți?

– Cam de-o viață, a zis ea părând surprinsă. Harry e fratele meu. Harry Savoy.

– Îhî, am zis, un sunet pe care am încercat să-l fac cât mai inexpresiv, dar care mi-a ieșit cam neîncrezător.

– Nu, serios. Am fost adoptați amândoi la distanță de un an.

Am scos același sunet, deși de data asta e posibil să fi sunat ceva mai înțelegător. Cunoșteam genul de oameni dispuși să adopte mai mult de unul dintre cei asemenea femeii. Probabil și voi îi cunoașteți. Și fie că-i numești bine intenționați sau sfinți sau inși care se autoamăgesc, ei sunt, de obicei, foarte credincioși. Ceea ce e nostim, dacă te gândești că aceia care mai degrabă i-ar călca în picioare pe cei ca ea se pretind și ei credincioși.

În fine.

– Aveam doi ani și jumătate când m-au adoptat, dar Harry avea aproape cinci. N-am știut niciodată prea bine cum au fost primii lui ani de viață, ci

doar că au fost grei. În primul rând, el era mult mai… adică, poți să-ți dai seama că sunt…?

– Mda.

Deși era adevărat, mulți oameni nu și-ar fi dat seama în cazul ei și, oricum, nu imediat. Totuși, eu mă prinsesem din secunda în care intrase în birou. Machiajul și chirurgia pot să ascundă ce-i la suprafață, dar există un fel de flexibilitate generală care-ți sare în ochi dacă știi la ce să te uiți. Și când nu știi… ei bine, să zicem că o mulțime de fete de felul ei duc un trai bun pe seama felului în care se mișcă.

– La Harry era mai evident decât la mine. Avea chiar niște mici șanțuri acolo unde erau cât pe ce să-i crească branhiile. Și pentru că locuia într-un cartier dur, a avut parte de multe necazuri.

Am aprobat, menținându-mi chipul inexpresiv.

– Un asistent social l-a îndepărtat din familia lui după ce i-a fost ruptă mâna pentru a doua oară. Mama și tata au auzit de el și mai întâi l-au luat în plasament, apoi l-au adoptat. Așa că, de la trei ani, Harry a fost fratele meu mai mare. Harry e inteligent, realmente strălucit, dar foarte devreme în viață a decis că n-o să mai înghită mizerii din partea nimănui. Când era adolescent s-a bătut de multe ori, deși, după ce a crescut, copiii au încetat să se mai ia de el chiar atât de des. Dar el a refuzat să facă orice concesii, n-a urmat niciun tratament, n-a vrut nici măcar să facă Operația. O, a zis ea cu o roșeață drăgălașă răspândindu-i-se pe obraji. N-am vrut, adică, n-am avut intenția să… n-aș critica niciodată alegerile celorlalți.

Băutura aia arăta din ce în ce mai bine. Mi-ar fi priit, dat fiind că încăperea mi se părea dintr-odată cam rece.

– Cine-ar face una ca asta? am zis ridicând din umeri ca să-i arăt cât de puțin mă interesa.

O mică încruntare s-a ivit între ochii aceia frumoși.

– Dar… vreau să zic, în mod sigur și tu ești unul?

– Un ce?

O prostie, dar mă luase prin surprindere. Trecuse mult timp de când nu mă mai ghicise nimeni atât de iute. Mulți oameni mă luau drept un tânăr care avea o mică problemă cu pielea. Îmi perfecționasem chiar și un mers țeapăn, care-mi transmitea un șoc din călcâie până în gât și-mi dădea dureri de spate, dar care mă ajuta să trec drept uman.

– Unul dintre *noi.* Un… salaom.

M-am născut în cea de-a doua decadă a mileniului. A, am petrecut mai întâi câțiva ani într-un frigider și apoi și mai mulți într-un purgatoriu legal, până ce cazul a trecut de tribunal și m-am ales cu un certificat de naștere, dar concepția a avut loc când un căcăcios nenorocit de doctorand plin de sine a amestecat niște ADN ca să vadă ce se întâmplă și îmi imaginez că momentul acela e începutul vieții mele.

În acea dimineață de marți când Elizabeth Savoy a venit în biroul meu, respiram de treizeci și unu de ani, deși nu arătam decât de douăzeci. Și uneori mă simțeam ca de cincizeci.

Un aspect interesant: oamenii nu știu exact cât de mulți suntem. O, ai putea crede că știi și fac pariu că Unchiul Sam chiar știe, dar n-a fost nevoie de prea multe bombe și mișcări de stradă pentru ca până și guvernul să înțeleagă că era o idee bună să

joace mai discret. Când judecătorii Curții Supreme și-au pronunțat decizia privind statutul nostru de oameni, autoritățile federale erau pregătite și aproape tot ce era legat de noi a dispărut: numele, caracteristicile, identitățile. Din când în când, pe internet apare chiar și câte un zvon care spune că suntem doar un mit, ceea ce mie-mi convine.

Din punctul de vedere al guvernului, unica împrejurare în care suntem tratați altfel decât ceilalți cetățeni este dac-așa vrem noi. Dintru început au jurat sus și tare că au aranjat atât de bine actele oficiale încât nici ei nu mai știau cine eram, cu excepția cazului în care noi alegeam să ne adresăm lor. Ceea ce este greu de crezut, dar cel puțin și-au luat mâinile de pe noi. Toți am primit consiliere. Toți știm că e mai bine să ne prezentăm cu problemele de sănătate la unul dintre specialiștii lor decât să ne întrebăm dacă medicul generalist local știe la ce se uită. Suntem toți conștienți de oferta valabilă, constând în bani, adăpost și protecție pe viață dacă o să le vrem vreodată. Și dacă nu, ei bine, am căpătat o strângere de mână și-o urare de bine, ceea ce e mai mult decât obțin ceilalți cetățeni.

N-am putut să nu mă întreb cum de mă ghicise clienta mea. Nu-i ca și cum aș avea afară o țidulă care să proclame: „Agenția de investigații pentru salaoameni“.

Cam un sfert dintre genele mele provin de la o specie pe nume Hellbender [58], un individ mare și urât ca majoritatea celor de soiul lui. (Deși măcar numele era mișto; cum ar fi fost dacă ADN-ul nostru ar fi provenit de la salamandra de pârâu [59] sau, Dumnezeu să ne apere, de la salamandra pitică [60]?) Doctorandul ăla lunatic, Joey Handle, trebuie să fi fost un geniu, pentru că făcuse reglaje fine și ponderase și se jucase de-a Dumnezeu cu

materialul lui *Cryptobranchus alleganiensis* și al lui *Homo sapiens* ca să-și confecționeze o rasă nouă, ca nimeni altul până atunci.

Sau, oricum, făcuse destul cât să-și demonstreze lui însuși că poate. Nu știe nimeni dacă intenționa să-și încălzească embrionii congelați și să vadă dacă mișcăm sau dacă ne-ar fi aruncat pur și simplu la toaletă și-ar fi tras apa. Eu bănuiesc că e vorba despre ultima variantă. Dar până să se decidă băiatul geniu, adepții nebuni ai reverendului Tommy Bostitch ocupaseră laboratorul, fără să aibă altă idee despre ceea ce se găsea acolo decât că era un păcat. Așa ne-au găsit și, pe nepusă masă, și-au vârât în creierașele lor bine intenționate că Dumnezeu voia ca ei să ne dea viață.

Oamenii reverendului Tommy erau destul de răi, dar femeile care s-au lăsat duse cu vorba? Adică, pe bune: cât de nebună tre' să fii ca să-ți oferi uterul pentru a crește în el ceea ce, din câte știi, s-ar putea dovedi un monstru? Fanaticii religioși chiar mă scot din pepeni. Chiar dacă îi datorez existența mea uneia dintre ei.

Mama făcea parte dintre cei norocoși, oarecum. În primul rând, eu am supraviețuit, ceea ce majoritatea Copiilor lui Handle n-au reușit. Apoi, ea nu se număra printre adepții direcți ai reverendului Tommy, așa că n-a murit odată cu ceilalți în raidul care a avut loc câțiva ani mai târziu. Și, ca să pună capac la toate, aduceam destul de mult cu un copil uman astfel încât oamenii să n-o ia la fugă țipând la vederea mea. Dar s-a oferit să fie lautată o singură dată. Și trebuie să fi dat vina pe mine pentru divorțul ei. În tot cazul, n-am avut o relație tocmai tandră. Cred că e greu pentru un mamifer să aibă instincte materne față de un bebeluș care este un picuț mai

rece la atingere și poate chiar nițel lipicios. După cum spunea clienta mea, unii dintre noi bat la ochi mai mult decât alții.

Dar, dintr-un motiv sau altul, prima rundă de fertilizări n-a pus capăt programului de nașteri. Dacă s-ar fi întâmplat asta, am fi mult mai puțini și-am avea toți aceeași vârstă.

La un an după furtul embrionilor, s-au născut primii dintre noi. Cam la o lună după asta, guvernul s-a prins că se petrecea ceva ciudat. Și după aia… ei, până când am împlinit eu optsprezece ani, tribunalele deciseseră că eram un cetățean ca toți ceilalți.

Odată ce mi-am făcut câteva operații, am putut trece drept uman. Puteam chiar să mă culc cu femei fără să le sperii, de când îmi făcusem ceea ce clienta mea numise, cu delicatețe, Operația (deși, la fel ca toți ceilalți, eram în continuare steril). Și, în cei opt ani de când îmi obținusem patalamaua de detectiv particular, avusesem un singur client salaom, care ajunsese la ușa mea din întâmplare.

Deci, după cum vă puteți imagina, nu eram prea fericit de apariția doamnei Savoy.

Am deschis dintr-o smucitură sertarul biroului, am scos sticla și două pahare și le-am umplut până la buză. L-am dat pe gât pe-al meu și l-am umplut din nou. Spre surprinderea mea, doamna Savoy și l-a luat pe-al ei și a înghițit jumătate din conținut fără să clipească.

Poate nu era chiar atât de pretențioasă precum părea.

– OK, deci fratele dumneavoastră, Harry, a dispărut, am zis, revenind la subiectul discuției. Ați completat un formular pentru persoane dispărute?

– Da, deși polițiștii nu erau prea interesați.

– V-au spus că e adult și că poate să plece dacă așa vrea, știu.

Autorizația mea mă silea să respect regulile privind ceea ce poate sau nu poate face un detectiv particular. Aveam un prieten în poliție, dar nu-mi plăcea să-i cer prea multe servicii lui Frank.

– Spuneți că fratele dumneavoastră e un tip care nu-i deloc interesat să treacă drept om. Credeți că asta are legătură cu dispariția lui?

– Nu poți să nu te întrebi, a zis ea.

N-am avut cum să n-o aprob. Cam o dată pe an, în ziare apăreau titluri despre încă un salaom care scosese din papuci un salafob și se alesese cu o bătaie sau mai rău.

– Da, activismul poate fi un hobby periculos. În ce era băgat când a dispărut?

– Avea o prietenă, o femeie care…

– O prietenă sau o bună prietenă? am întrerupt-o eu.

– Cred că treaba era serioasă, dar nu-s sigură. N-am întâlnit-o pe Eileen decât de câteva ori, dar el o plăcea mult. Și-apoi, acum vreo șase săptămâni, ea pur și simplu a dispărut. I-a trimis un sms – nici măcar nu l-a sunat – ca să-i spună că nu mai făcea față și că pleca acasă. Când el s-a dus la apartamentul ei, majoritatea lucrurilor ei erau acolo, dar ea nu. El era convins că i s-a întâmplat

ceva. A încercat să o găsească. Numele de pe listă, de deasupra lui, este al ei. Și-acum a dispărut și el.

Numele lui Harry era scris de mână la finalul listei printate.

– Cine sunt ceilalți?

– Nu sunt sută la sută sigură, dar cred că toți sunt de-ai noștri.

Îmi doream să nu mai pună problema în felul ăsta.

– Am găsit hârtia asta în sertarul biroului lui Harry, acum două zile. Era deasupra, așa că m-am gândit că era ceva la care lucra el, o reuniune sau un articol sau ceva de genul ăsta. Și am recunoscut două dintre nume – în afară de al lui Eileen, firește. Imogen și Barbara sunt niște fete cu care am fost la facultate. Așa că am încercat să le găsesc, să văd dacă Harry nu luase legătura cu ele. Dar și ele au dispărut. Amândouă.

Am fost de acord că erau puține șanse să fie o coincidență.

Așa că i-am acceptat cecul și m-am apucat de treabă.

Frățiorul Harry avea un apartament la etajul trei, într-o zonă cam prăpădită a orașului, aproape de apă, și numai adresa, singură, m-ar fi făcut să am semne de întrebare în privința lui. Iar când am intrat, folosind cheia pe care mi-o dăduse sora lui, mi-aș fi dat sigur seama: umezeala era atât de mare că se cojea tencuiala de pe pereți și puteai să simți mirosul de mucegai în ciuda purificatorului de aer. Ceea ce-mi spunea că Harry avea acel gen de piele căreia îi trebuia umezeală. Umezeala era unul dintre motivele pentru care atât de mulți dintre ei –

OK, dintre noi – locuiau în San Francisco. (Asta și atitudinea localnicilor, gen „e treaba ta.“) Ăsta fiind, în schimb, unul dintre motivele pentru care eu locuiam în Oakland, unde, clima fiind mai uscată și mai caldă, oamenii nu se întrebau automat dacă erai UNUL dintre EI.

Am stat în apartamentul acela curat, cu două camere, ascultând zumzetul surd al celor două aparate cu roluri opuse – unul care să umezească aerul și altul care să combată efectele umezelii –, așteptând ca locul să-mi spună ceva despre Harry. Era un tip ordonat, asta era clar. Îi plăceau podelele fără covoare, mobila simplă și culoarea pe pereți. Nu avea prea multe cărți, dar pe de altă parte cărților nu le prieste umezeala, așa că nu era ceva neobișnuit.

Mai interesant, locul fusese controlat. Atât de grijuliu încât, dacă n-ai fi întreprins tu însuți o grămadă de asemenea căutări grijulii, nici n-ai fi observat. Și nici eu nu m-aș fi prins dacă n-ar fi fost o zi senină sau dacă lui Harry i-ar fi plăcut ceva mai puțin lumina soarelui.

Am avut o clipă de ezitare. Dar, până la urmă, mă aflam aici cu permisiunea surorii proprietarului și oricum prezența mea fusese sigur înregistrată de vreo cameră de prin zonă. Așa că mi-am continuat căutarea, cu ochii în patru după microfoane, dar fie tipul care percheziționase apartamentul era mai iscusit la montat dispozitive de supraveghere decât la așezat vaze înapoi pe suprafețe prăfuite, fie nu existau.

Fratelui clientei mele îi plăcea umezeala, dar în același timp îi plăcea și lumina, ceea ce era neobișnuit, ținând cont de sensibilitatea ochilor majorității salaoamenilor. Pereții erau văruiți într-un alb strălucitor, becurile din lustrele lui erau

puternice și draperiile subțiri de la ferestre fuseseră făcute să țină la distanță privirile, și nu strălucirea soarelui. Ducându-mă în bucătărie, am constatat că Harry era bucătar, având o grămadă de tigăi și de condimente asiatice, mai multe cuțite decât am văzut altundeva decât într-un bistro franțuzesc și un espressor de dimensiunile unei mașini mici. Datele de valabilitate ale produselor din frigider nu mi-au oferit detalii mai precise despre momentul plecării lui, deși n-am găsit nimic care să fi expirat.

Iar dorința lui de a-și îmbrățișa latura amfibiană se oprea când era vorba despre mâncare. N-ai crede ce au încercat unii de-ai lui – sau de-ai noștri – să-și pună în farfurie.

Sau poate ai crede.

În șifonierul lui se afla o valiză. În baie se găseau o periuță de dinți, un aparat electric de ras și, în sertar, un săculeț de voiaj cu fermoar. Dulapul de lângă ușa de la intrare conținea un palton, un impermeabil și o jachetă de piele, iar singurele umerașe goale erau pe jumătate ascunse de cele ocupate. Toate acestea sugerând că, atunci când Harry ieșise din apartament, nu se așteptase să lipsească prea mult.

Am acționat vreo două butoane ale espressorului, am dus paharul cu mocirla neagră rezultată pe biroul lui Harry și am început să mă ocup de sertare.

Primul lucru pe care l-am observat a fost o cutie cu gloanțe. Era amplasată lângă o cutie de ulei și o cârpă de curățat. Cutia era pe jumătate goală. M-am ridicat și m-am apucat să verific toate locurile unde ar fi putut fi ascuns un pistol: în noptieră, în spatele bazinului de toaletă, în recipientul cu făină. Nici urmă de pistol.

M-am întrebat dacă avea permis pentru el. Permisele nu-s ușor de obținut, aici, în California.

Înghițitura mea de espresso se răcise, așa că am apăsat din nou butoanele și am lăsat siropul acela tare să picure în pahar, apoi am revenit la birou.

Patru cafele mai târziu, nervii îmi zbârnâiau și știam ceva mai multe despre Harry Savoy. Sora lui îmi spusese că era un fel de artist grafic specializat în schițe arhitecturale, care lucra de acasă. Camera pe care o folosea ca birou era mai uscată decât celelalte, probabil din cauza echipamentului. Intrasem în ea după ce obținusem toate informațiile posibile din birou și găsisem un computer cu o tabletă grafică de ultimă generație, un ecran gigantic instalat pe perete și o imprimantă plină cu coli de hârtie arhitecturală mărimea E. Nu m-am atins de majoritatea lucrurilor, deși am deschis computerul suficient cât să văd că mai toate fișierele erau parolate. Ceea ce le plasa dincolo de abilitățile mele, deși aveam un prieten care m-ar fi putut ajuta la nevoie.

Dosarele lui m-au informat că tipul câștiga bani buni și investea o parte din ei. Computerul lui sugera că majoritatea prietenilor săi erau online, prin WeWeb, deși avea și o pagină de Facebook. Am închis computerul fără să mă loghez pe niciuna dintre ele și am stat un minut să examinez jumătatea de duzină de fotografii înrămate de pe peretele de dincolo de birou.

Harry era un tip arătos. Clienta mea nu menționase acest aspect, nefiind probabil genul de lucruri pe care o soră le remarcă, dar fotografiile de grup aveau în comun o persoană, un tip cu un aspect sumbru și intens care, mi-am imaginat, ar fi atras suficientă atenție asupra lui și fără fluiditatea pe care sigur o avea în mișcări. Pistol, aspect, bani:

poate că nu trebuia să caut motivele dispariției mai departe de viața personală a lui Harry.

Dar aveam s-o fac. Dacă nu din alt motiv, măcar pentru că trebuia să-mi merit cecul din buzunar. Am luat numărul lui de telefon de pe facturile din dosar și am făcut copii după extrasele de cont din ultimele luni ale cardurilor pe care le folosea. Avea și un carnețel cu adrese, o hărtănitură ce constituia copia de siguranță a telefonului pe care-l va fi avut, și am extras de acolo câteva adrese care păreau mai recente.

N-am găsit un laptop sau o tabletă sau telefonul.

Am făcut însă o descoperire foarte interesantă, într-o ascunzătoare atât de deșteaptă că era s-o ratez chiar și eu, înăuntrul conductei de ventilație, sub o latură falsă care semăna exact cu celelalte trei. Am scos-o afară și m-am așezat pe podea s-o examinez: un plic A4 plin cu printuri și tăieturi din ziare, nouăsprezece în total, care mi-au făcut creierul să zbârnâie un timp, până când o mică voce mi-a spus că ar cam fi momentul să plec. Luând și plicul cu mine.

Poate că, până la urmă, era cazul să arunc o privire și asupra celorlalte nume de pe listă.

Când, în cele din urmă, m-am strecurat pe propria ușă, târziu în noapte, am așteptat cât am putut de mult pe întuneric, chinuindu-mă să aud ceva dincolo de bătăile inimii mele. Ce prostie să-mi las pistolul în seif! Mare, mare prostie să-ți lași apucăturile de paranoic să ruginească.

Am așteptat mult timp și ochii mei n-au zărit nicio mișcare. Niciun intrus nu m-a împușcat, înjunghiat sau ciomăgit și n-am auzit niciun zgomot în afara celor dinlăuntrul pielii mele. Când mi-am silit

mâna să acționeze comutatorul, singurul lucru care mi-a întors privirea a fost reflecția mea cu ochii măriți din oglindă. Bine că nu aveam un pistol în mână, mi-am zis, căci aș fi făcut o gaură în zid.

Dar numai pentru că nu mă aștepta nimeni (și nu era nimeni în baie sau în șifonier) nu însemna că eram în siguranță. În nouăzeci de secunde îmi luasem pistolul, pălăria, banii pentru situații de urgență și o cămașă curată și ieșeam pe ușă.

Mi-am lăsat mașina unde o parcasem și am plecat pe jos.

Chestie care rezolva problema siguranței proprii. Acum era timpul să mă ocup de cea a clientei mele. Dă prost întotdeauna când un detectiv particular pierde un client. Și oricum, avea să-mi datoreze o grămadă de bani când aveam să termin.

Ea dormea, firește, de vreme ce nu era nici măcar două dimineața. Sau așa speram, că dormea și-atât. Căsuța ei din Sausalito (alt loc cu aer umed și locuitori toleranți) era întunecată, ca toate cele din vecinătate, așa că am umblat la încuietoarea ușii de la intrare și m-am strecurat înăuntru. Dacă aș fi ciocănit suficient de tare cât s-o trezesc, i-aș fi trezit și pe vecini, ca să nu mai zic că aș fi avertizat orice neprieteni ce ar fi putut asculta. Pisica ei a fost cât pe ce să-mi provoace un atac de cord, un fulger de mișcare aproape ultravioletă, urmat de un plesnet venit din camera alăturată, care m-a adus cam la o jumătate de micron de a apăsa pe trăgaci până să apuce creierul să traducă mișcarea și să-mi strige să mă potolesc. M-am mai calmat, simțindu-mă cam zdruncinat. Ce noroc că n-avea un rottweiler!

Un timp, am tras în piept aerul, adulmecând după vreo urmă de moarte, sânge și teroare, dar casa mirosea bine, a mâncare gătită și a flori. A ea, de

fapt. Și numai a ea, ceea ce sugera că locuia singură.

Așa că mi-am dres vocea și am început să vorbesc cu voce joasă.

– Doamnă Savoy? Elizabeth? Sunt Mike Heller, detectivul pe care l-ați angajat. Elizabeth, te rog, dacă ești aici, trebuie să te trezești. Sunt Mike Heller și am aflat ceva ce mă face să cred că nu ești în siguranță aici. Îmi pare rău că am forțat intrarea așa, dar trebuia. Ăăă, doamnă Savoy? Ești aici? Sunt Mike…

Luminile s-au aprins brusc, orbindu-mi ochii adaptați la întuneric. Mâna dreaptă mi-a zvâcnit din nou și am clipit insistent.

– Domnule Heller? Ce căutați aici?

Am dat drumul aerului din plămâni. La sfârșitul nenorocitului ăstuia de caz aveam să mă retrag într-un loc drăguț și liniștit. Presupunând, firește, că aveam să mai fiu în viață. Mi-am lăsat mâna cu pistolul să cadă pe lângă corp, deși nu am pus arma deoparte.

– Doamnă Savoy, mă tem că sunteți în pericol. Vreau să aruncați câteva lucruri într-o geantă și să veniți cu mine.

– Ce, acum? Cât e ceasul?

– E ora plecării dacă vreți să mai trăiți.

Mișcarea din cadrul întunecat al ușii s-a transformat într-o siluetă îmbrăcată în pijamale mulate. Părul îi stătea în toate direcțiile, fața îi era lipsită de machiaj și perna îi imprimase o dungă roșie pe un obraz. Era pur și simplu splendidă.

– E vorba despre Harry, nu-i așa? Ce-ați găsit?

– Plec de-aici în două minute, cu sau fără tine. Pot să-ți povestesc mai târziu despre Harry, odată ce mă asigur că suntem în siguranță. Vii sau nu?

– Nu pot… Cum ai… Mi-ai forțat ușa!

– Nu puteam fi sigur că nu ești supravegheată. Nici acum nu-s sigur.

– Ieși afară!

Am făcut un pas către ușă.

– Plec dac-așa vrei. Dar n-o să pot să te apăr dacă nu ești cu mine.

– Nu pot să plec așa, pur și simplu. Și în câteva ore trebuie să fiu la serviciu!

– Sună și anunță că ești bolnavă. Doamnă Savoy, chiar aș vrea să ai încredere în mine. Nu ești deloc în siguranță aici, jur.

Simțeam secundele trecând una câte una, dar ce puteam să fac? Să-i trag una și s-o iau pe sus? Nu puteam decât să încerc să arăt de bună-credință și să aștept să se decidă.

Felul în care a procedat m-a șocat mai mult decât tot ce se întâmplase în ultimele douăzeci și patru de ore pline de evenimente. A aruncat o privire pistolului ce se legăna la capătul brațului meu, apoi a străbătut încăperea unduindu-se în pijamalele ei mulate și s-a oprit în fața mea, studiindu-mi chipul cu ochii ei în aparență umani. Apoi și-a întins ambele brațe, mi-a apropiat fața de a ei și m-a sărutat.

Un aspect interesant: lucrul imprevizibil când te joci cu genetica este distribuția caracteristicilor ambelor specii. Salamandrele au o mulțime de ADN în celulele lor – probabil motivul pentru care se combină atât de ușor cu altele –, dar foarte puțini dintre noi au ieșit din uterele gazdelor noastre arătând ca niște șopârle (foarte puțini care să și supraviețuiască, oricum). Și numai câțiva dintre noi au cozi sau pete sau patru degete în loc de cinci. Și, deși am auzit din când în când de câte un nefericit a cărui coadă se încăpățâna să se regenereze după Operație, n-am crezut niciodată că vreunul dintre noi își șfichiuie limba sau emană otravă prin piele.

Dar, dincolo de orice îndoială, mulți dintre noi facem anumite lucruri altfel decât un *Homo sapiens* tipic.

Unul dintre efectele majore ale victoriei de la Curtea Supremă a fost acela că aveam același drept ca oricine să evităm curiozitatea savanților (motiv pentru care vezi adesea anunțuri pe WeWeb sau pe Facebook implorându-i pe salaoameni să se ofere voluntari). Știința ne privește cu o dorință vecină cu pofta. Ne oferă sume considerabile de bani ca să participăm la studii, apoi scrie cu lăcomie lucrări savante despre fiecare ciudățenie de-a noastră, de la feromoni și organele sexuale internalizate (știința dovedindu-se la fel de fascinată de organele noastre de dinainte de Operație ca și tabloidele) până la abilitatea de a ne extinde registrul vederii la ultraviolet. Acela dintre noi care ar putea demonstra că i-a dispărut o cicatrice sau că i s-a regenerat un deget și pe care nu-l deranjează să-și petreacă restul vieții sub microscop n-ar mai trebui să muncească nicio zi din viața lui.

Dar un lucru despre care nu am citit niciodată în lucrări, probabil pentru că savanții nu s-au gândit să întrebe despre asta, este utilizarea stranie pe care unii salaoameni o dau membranelor mucoase.

Elizabeth Savoy nu mă săruta, ci gusta, pe mine, adevărul. Nu s-a grăbit și în mod sigur ne-a făcut plăcere amândurora, dar și eu, și ea știam ce făcea de fapt. Și știam amândoi ce anume gusta.

Fără niciun cuvânt, ea s-a întors în dormitor. Am auzit un sertar deschizându-se.

Am închis lumina de plafon pe care ea o aprinsese probabil cu o telecomandă și am intrat în încăperea în care dispăruse pisica. Lumina exterioară a unuia dintre vecini contura dulapurile de bucătărie și le-am deschis pe rând până am găsit o pungă de hrană uscată pe care am pus-o, desfăcută, pe podea. Am luat un castron mare și l-am umplut cu apă, așezându-l lângă pungă. Având astfel grijă de pisica clientei mele, mi-am lipit fața de geam examinând posibilitățile. Întrebându-mă dacă descoperirea făcută acasă la Eileen Jacobs nu era cumva doar efectul cafelei frățiorului Harry făcându-și mendrele cu nervii mei. Dar nu credeam.

Trecuseră deja mai mult decât cele două minute pe care i le dădusem, dar mai puțin de trei, când am auzit apa de la toaletă trasă și pași în pantofi traversând camera. Clienta mea a pescuit o jachetă din șifonierul de lângă ușa de la intrare, a îmbrăcat-o și a luat o geantă mică.

– Ți-ai luat ce bani ai pe-aici? am întrebat-o. Pastilele, ochelarii, actele de identitate?

– Bani, ceva bijuterii, permisul de conducere și pașaportul. Nu medicamente, nici ochelari.

– Închide mobilul. Ba mai bine scoate-i bateria.

A scos o bucată de plastic cu aspect costisitor, i-a deschis partea din spate și a lăsat să cadă la loc în buzunarul genții bateria și aparatul de acum inactiv.

Am ieșit pe ușa din spate, ocolind mica grădină, am trecut de poartă și am urcat scara șerpuită ce se îndepărta de malul apei, până la locul unde lăsasem motocicleta împrumutată de la un prieten din Berkeley fără știința acestuia. Pe două roți și mai târziu pe patru, mi-am scos clienta din zona golfului, întorcându-mă pe propriile urme, deplasându-mă cât de neobservat puteam, cu toată atenția îndreptată asupra oglinzii retrovizoare și dându-i doar suficiente informații cât s-o țin alături de mine. În cele din urmă, după-amiaza târziu, ne-am adăpostit într-o cameră cu două paturi dintr-un motel modest din Sacramento, înregistrându-ne ca soț și soție.

Ea s-a repezit la mine în clipa în care s-a închis ușa.

– OK, toată ziua m-ai tot amânat pentru că trebuia să te concentrezi să vezi ce-i în urma noastră. Acuma suntem, în sfârșit, destul de în siguranță ca să-mi poți răspunde naibii la una, două întrebări?

– Da, am zis eu, dar…

– O, Dumnezeule!

– Elizabeth, uite ce-i. Sunt obosit și arțăgos. Până și tu ai aerul că ai fi în stare să iei la șuturi un cățeluș. Du-te să faci un duș, eu o să fac rost de mâncare, bem ceva și după aia stăm de vorbă cât vrei tu.

Ea a ezitat, dar era suficient de sinceră cu ea însăși și nevoia de a face un duș îi depășea nerăbdarea.

Am sunat la un restaurant chinezesc din apropiere care făcea livrări la comandă și i-am spus tipului că aveam să-i dau un bacșiș zdravăn dacă, în drum, îmi cumpăra și un bax de bere și ceva feminin și ciocolată. Mâncarea și băutura au sosit exact când clienta mea își terminase lungul ei duș aburind. Am plătit cu bani lichizi, ținându-mi capul ușor înclinat pentru cazul că pe undeva pe-afară ar fi umblat cineva cu o fotografie de-a mea. Când a ieșit ea din baie, am intrat eu. În timp ce închideam ușa am auzit sunetul unui capac de bere desfăcut.

Recunosc: mi-am petrecut mare parte din viață prefăcându-mă că nu simt cum mă strânge pielea sau ignorând uscăciunea de glaspapir a aerului, dar uneori nu mă pot abține să nu mă desfăt cu luxul unei băi. Asta era una dintre acele ocazii.

Eram uscat numai pe jumătate când am auzit-o strigându-mă, cu o voce care m-a făcut să ies ținând pistolul cu o mână și marginile prosopului cu cealaltă.

Ea privea ecranul televizorului, unde rulau știrile de la ora șase. Tânărul reporter stătea în fața unui peisaj pe care nu l-am recunoscut imediat și asta numai în parte din cauza faptului că îl văzusem doar noaptea. Principalul motiv era că imobilul care se aflase acolo nu mai exista.

– …sunat la 911, dar până când vehiculele pompierilor au reușit să urce pe dealurile înguste unde este situată această comunitate de artiști și boemi, casa fusese deja înghițită de flăcări. O vecină, Alison Stanford, descrie scena.

Vecina pe nume Alison Stanford era o japoneză micuță de vreo șaizeci de ani, arborând haine de

artistă și un aer entuziast. A descris cu inocență cum se trezise auzind sirene, cum văzuse din stradă înaintarea flăcărilor (chiar așa s-a exprimat) și cum aștepta acum să vadă dacă doamna drăguță ce locuia alături supraviețuise.

– I-am găsit pisica în curtea mea din spate, a spus doamna Stanford. A durat ceva până m-a lăsat să mă apropii, dar am luat-o și-am băgat-o în casă. Sper că stăpâna ei e teafără.

Doamna Stanford părea mai degrabă încântată de faima ei efemeră decât îngrijorată de soarta vecinei sale. Am revenit în baie ca să înlocuiesc prosopul cu pantalonii, la care am adăugat o cămașă curată, apoi am ieșit și am luat telecomanda din mâinile clientei mele, apăsând butonul roșu. S-a făcut liniște.

Elizabeth a tras tremurând aer în piept, apoi și-a ridicat ochii spre mine.

– Harry e mort, nu-i așa?

– Nu știu încă. Răspunsul la asta figurează pe locul doi pe lista mea de priorități. Locul unu e să te țin pe tine în viață.

– Dar de ce să vrea cineva să mă ucidă?

– Locuința fratelui tău a fost percheziționată. La fel și a lui Eileen. I-am dat plicul cu printuri. Harry a ascuns astea, foarte bine chiar.

A scos paginile din plic, paisprezece printuri și trei tăieturi din ziare, reprezentând articole de presă din toată țara. Nu i-a trebuit mult să-și facă o idee generală despre ele, dat fiind că toate urmau aceeași schemă: cineva murise sau dispăruse sau dispăruse și ulterior fusese găsit mort.

Patru dintre nume figurau pe lista pe care clienta mea mi-o dăduse cu o dimineață mai înainte, în biroul meu.

Articolele ocupau de la două coloane până la jumătate din prima pagină a unui ziar de provincie. A parcurs trei, apoi a citit fragmente din următoarele cinci și apoi doar le-a frunzărit. La final le-a adunat la un loc și m-a privit. Avea un aer pierdut și speriat. Ceea ce era bine.

– Toți ăștia sunt… de-ai noștri, nu?

– Salaoameni? E greu să fiu sigur, dar așa aș zice.

Numai două dintre materiale precizau acest aspect, dar alte trei descriau victimele ca „retrase“ (asta însemnând nervoase când era vorba să invite oameni acasă) și cinci dintre ele conțineau citate despre frumusețea neconvențională a persoanei dispărute sau moarte: acea senzualitate sinuoasă, exercitându-și efectul subliminal.

– Dar atâția? Cum de nu și-a dat seama poliția?

Asta era, de fapt, întrebarea. Puteam să înțeleg de ce nu-și dăduseră seama polițiștii, de vreme ce orice bază de date privind omorurile are nevoie de câteva asemănări ca să emită un avertisment, iar aceștia erau pur și simplu opt oameni dispăruți, fără legătură unul cu altul, din locuri diferite din țară. Singurul lucru care îi lega era – dacă Harry și sora lui aveau dreptate – potențialul lor genetic. Iar dacă federalii dădeau ei înșiși alarma, ar fi însemnat să admită că politica lor de neimplicare față de comunitatea salaoamenilor nu era chiar atât de completă pe cât spuseseră.

N-ar fi fost prima dată când o agenție guvernamentală ar fi ales cu sânge-rece propria siguranță în dauna aspectelor umanitare. Mai ales

când o bună parte din populație nu ne considera tocmai umani.

Clienta mea și-a tras nasul. Am privit spre ea și-am văzut-o cu ochii ațintiți asupra sticlei ei de bere, cu o lacrimă șerpuindu-i pe obraz.

– Măcar pisica mea e bine, a zis ea.

Auzind asta, am realizat că strângeam atât de tare gâtul sticlei mele de bere, încât degetele începuseră să-mi amorțească. Eram furios, atât de furios cum nu mai fusesem de mulți ani încoace. Dacă autoritățile federale ar fi putut să oprească treaba asta și n-o făcuseră, dacă federalii stăteau nepăsători în timp ce Elizabeth Savoy ajunsese pe lista neagră a cine știe cărui salafob…

Am lăsat sticla și i-am întins clientei mele o cutie din meniul la pachet și o pereche de bețișoare.

– Mănâncă, i-am ordonat și m-am așezat ca să fac și eu la fel.

Când am încetinit amândoi puțin, am zis:

– OK. Zi-mi din nou de unde cunoști persoanele de pe lista lui Harry.

– După cum ți-am zis, nu-i cunosc decât pe Eileen și pe Harry. Cu două dintre celelalte, Imogen și Barbara, am fost la facultate, deși nu le-am mai văzut de mulți ani. Și acum, dacă mă gândesc bine, tipul pe nume Hal Andrews. Imogen s-a întâlnit un timp cu un tip pe nume Hal și poate că-l chema Andrews, deși nu-s sigură. Iar tipul ăsta, Benny? Îmi amintesc vag că Harry mi-a pomenit despre cineva cu numele ăsta când locuia în L.A. Celelalte nume nu-mi sunt cunoscute.

– Ai ținut legătura cu colegele din facultate, dar nu le-ai mai întâlnit?

– A, ne-am pierdut din vedere una pe alta de mult, dar apoi ele s-au alăturat grupului lui Harry de pe WeWeb și am reluat legătura.

– Spune-mi despre grupul lui Harry de pe WeWeb.

– Dacă te gândești că-i vreo bandă de fanatici care ne-a luat urma prin grupul ăsta, nu cred că-i așa. Harry era – este – foarte prudent. Oricine depune cerere de primire trebuie să aștepte până când are loc o întâlnire față în față. Trebuie să fie sigur. Nu, ar fi foarte dificil să forțezi intrarea.

Am mai ciugulit câteva înghițituri reci de vită kung pao, spunându-mi că nu, nu la o intrare forțată mă gândeam.

Simțeam, în buzunar, cele două printuri pe care le scosesem din plicul lui Harry înainte să i-l dau surorii lui.

Erau amândouă capturi ale unor pagini din rețeaua socială WeWeb. Una din ele îi aparținea lui Eileen Jacobs și conținea o discuție despre un film la care lucra ea, concepând decorurile. Cealaltă îi aparținea unui tip pe nume Bill Mayer, care posta predominant despre o echipă de baseball pentru copii pe care cred că o antrena.

Dar motivul pentru care le scosesem din plic înainte să i-l înmânez clientei mele și motivul pentru care credeam că se aflaseră în colecția secretă a lui Harry nu erau scurtele replici postate de cei doi membri ai WeWeb. Erau anunțurile de pe cele două bare laterale. Cel dintâi, de pe pagina lui Bill Mayer, datând din toamna trecută, spunea:

EȘTI SALAOM? 500 DE DOLARI PE ORĂ PENTRU PARTICIPAREA TA LA UN STUDIU. UȘOR, RAPID, DISCRET, PRIVAT, ÎI AJUȚI PE ALȚII ȘI CÂȘTIGI REPEDE BANI BUNI.

Anunțul se încheia cu o adresă de contact cu link. Cea de-a doua captură, luată de pe pagina lui Eileen în urmă cu două luni, avea aceeași formulare, cu o singură excepție.

Suma oferită crescuse de zece ori, până la 5000 de dolari.

I-am mai dat clientei mele încă o bere, apoi ciocolata. N-a mai trecut mult și pleoapele i s-au coborât în relaxarea somnului. Am tras învelitoarea peste ea, am aruncat cutiile goale la gunoi și m-am întins pe patul de alături.

– Mulțumesc, Mike, a mormăit ea cu o voce somnoroasă.

– Cu plăcere, draga mea. Auzi, zi-mi ceva.

– Îmmm?

– Cum ai dat de mine? De ce ai venit la biroul meu?

– Te-am văzut într-un bar acum vreo șase luni. Cineva cu care eram te-a arătat zicând că ești detectiv privat. O singură privire și-am știut.

– Și ți-a trebuit tot timpul ăsta ca să găsești o scuză să mă angajezi?

– Hmm, a mormăit ea și un minut mai târziu sforăia în pernă.

Sărutul pe care mi-l dăduse n-avea nimic de-a face cu dragostea. Știam asta. Totuși, nu-i puteam alunga amintirea de pe buzele mele în timp ce stăteam culcat privind în tavan, la o distanță castă de doi metri de ea.

În ziua următoare, prima mea grijă a fost să-mi depozitez clienta undeva în siguranță. Mi-au trebuit douăzeci de minute de condus în cerc până am găsit acea specie pe cale de dispariție numită telefon public, dar odată ce-am făcut un apel, a fost doar o chestie de ore până când unul din cei doi tipi cărora le-aș încredința viața a venit și-a luat-o. Ea nu voia să plece, dar a făcut-o în cele din urmă.

Pasul doi: un computer public.

Sunt un mare fan al bibliotecilor: informație, confort și siguranță, toate într-un singur loc. Și, în decursul anilor, asociațiile bibliotecarilor au luptat din greu pentru dreptul la intimitate, ceea ce le face mai ferite de băgăcioși decât sunt cibercafenelele. Biblioteca asta avea și un café bar, ceea ce era bine, căci treaba de care mă apucasem n-avea să fie una de scurtă durată.

Dar în seara aceea, înainte ca locul să se închidă, un anunț dedicat se ivise pe bara laterală a unei pagini nou-nouțe de WeWeb aparținând salaomului născocit de mine, pe nume Julio Rogers. Julio era nou pe WeWeb din motive neprecizate, dar la care făcea aluzie („Am fost plecat, dacă știți ce-nseamnă asta…“), scria groaznic de prost și nutrea o furie prost mascată și un interes considerabil cu privire la drepturile salaoamenilor.

Algoritmul de căutare prinsese referirile lui Julio la salaoameni și-i trimisese o ofertă de BANI RAPIZI, DISCRET, PRIVAT.

Oferta pentru Julio crescuse la 7500 de dolari. Ceea ce putea să însemne fie că dăduseră peste o finanțare serioasă, fie că deveneau disperați. Oricare variantă mie-mi convenea. Îi convenea și lui Julio, care a expediat imediat un e-mail la adresă.

În noaptea aceea am dormit în alt motel și am visat niște ochi albaștri.

În dimineața următoare am mers la altă bibliotecă, m-am logat pe pagina lui Julio și m-am lăsat pe spătar, zâmbind.

> *Vă mulțumim pentru interesul dvs. legat de Institutul de Cercetare pentru Salaoameni (ICS). Dacă ai gene de salaom, fii bine-venit! Cercetătorii noștri sunt afiliați la universitățile California, Stanford, Yale și la alte școli de medicină și sunt bine instruiți în privința apărării dreptului la intimitate. Proiectul nostru urmărește ca obiectiv să iasă în întâmpinarea problemelor specifice de sănătate ale comunității salaoamenilor și, în stadiul preliminar, nu implică decât un chestionar de cincisprezece minute și un simplu test de sânge. Dacă ești interesat să afli mai multe despre munca noastră și despre felul în care ne poți ajuta, organizăm în toată țara întâlniri publice, la care participarea îți va fi plătită fără ca aceasta să implice angajamentul tău de a participa mai departe.*
>
> *ATENȚIE: ADN-ul aplicanților va fi testat imediat după sosire, înainte de efectuarea oricărei plăți. Falșii aplicanți vor fi raportați pe WeWeb.*

Mailul standard purta semnătura unui ins cu o mulțime de litere împrăștiate în urma numelui, iar lista de întruniri publice includea – surpriză, surpriză – una sâmbătă, la ora două după-amiaza, peste două zile, la un mare centru de conferințe aflat la mai puțin de 50 de kilometri de biblioteca la care lucra Julio.

Julio și-a transmis acceptul, apoi s-a deconectat și a părăsit biblioteca în grabă, pentru a nu mai reveni niciodată.

Mi-am petrecut restul zilei și o bună parte din cea de vineri deplasându-mă de la o bibliotecă la alta și încercând să pun cât mai mulți kilometri între ele, pentru a reface cercetarea lui Harry cu privire la oamenii ale căror nume ajunseseră în final în plicul lui.

Sâmbătă după-amiază eram la hotel, așteptând nerăbdător întâlnirea cu cei de la ICS și întrebându-mă dacă aveau de gând să scoată mai întâi pistolul sau aveau să recurgă la tranchilizante.

Nu reușisem să instalez o cameră de filmat în interiorul sălii de ședințe, dar cea pe care o dosisem după aranjamentul floral din hol mergea de minune. La unu și jumătate, sâmbătă, trei oameni înaintau pe culoar, fețele lor apărând clar pe cameră, înălțimile înregistrate de un mic semn pe care-l plasasem pe rama unui tablou din hol. Doi dintre ei erau clar mușchii, iar unul era genul de șef. Unul din tipii cei solizi ducea un panou montat pe un trepied, pe care l-a instalat cu fața în direcția opusă mie, deși în timp ce mergea văzusem că era genul de prezentare corporatistă pe care te așteptai s-o vezi când te apropiai de o sală de ședințe. Celălalt tip solid căra o cutie de carton plină, fără îndoială, cu genul de formulare și

echipamente fără sens care ar fi făcut un fraier să se simtă în siguranță și să treacă pragul.

Se pare că singurul fraier al acelei zile era Julio. Al cărui ultim act pământesc a fost ca, la ora 2.04, să transmită un e-mail spunând că îi părea rău, se răzgândise, poate pe viitor…

La 2.12 cei trei bărbați au ieșit, arătând considerabil mai puțin prietenoși decât când intraseră. Unul ducea cutia, în care lucrurile erau îndesate acum alandala. S-au îndepărtat de punctul meu de observație, apoi șeful și-a smucit degetul arătător peste umăr și celălalt tip solid s-a răsucit pe călcâie și s-a întors să ia trepiedul. Dacă aș fi stat eu în dosul florilor în locul camerei mele, m-ar fi pocnit cu el în cap.

La 2.14 cei trei bărbați au ieșit din hotel pe o ușă laterală, și-au aruncat încărcăturile în portbagajul unei mașini negre, lustruite, și-au plecat. Am apăsat butonul de expediere al laptopului de pe care urmărisem toate acestea, l-am aruncat pe scaunul din dreapta și mi-am pornit și eu mașina.

Un aspect interesant: polițiștii sunt atenți când le trimiți dovezi palpabile despre ceea ce tu susții că este o infracțiune în desfășurare. Telefoanele pot fi despre orice, scrisorile pot să dispară, dar când le spui că le trimiți un fișier electronic și pe urmă îl și trimiți, asta e o pistă pe care ezită s-o ignore complet.

Mailul cu fișierul video atașat era către Frank, polițistul care-mi era… ei, poate nu chiar prieten, dar lucraserăm împreună de vreo două ori și băuserăm împreună de alte câteva ori. Îmi plăcea de Frank și știam că era cinstit, dar voiam și o mică asigurare. Niciun polițist nu vrea să apară într-o sală de tribunal împotriva unui avocat care

are dovada faptului că poliția ar fi putut să prevină un omor.

Al meu, de exemplu.

I-am urmat, rămânând mult în urmă grație micuțului punct de pe ecranul GPS-ului. Cât îl așteptaseră ei pe Julio, avusesem timp suficient să le pun un microfon sub oglinda laterală. Nu-i grozavă tehnologia asta?

Dar nu-i chiar atât de grozavă când oamenii pe care-i urmărești își schimbă mașina și lasă punctul tău cel isteț să stea pe loc până când se descarcă bateria transmițătorului. Ceea ce am crezut că se întâmpla când, după opt kilometri, au oprit la o cafenea.

Dar am avut noroc. Cei doi bătăuși și-au luat într-adevăr echipamentul din portbagaj și s-au urcat într-o altă mașină, dar ținta mea neagră și strălucitoare a ieșit imediat din parcare, a semnalizat dreapta și în două minute era pe autostrada spre nord.

După două ore, lăsasem mult în urma noastră autostrada, iar traficul pe acest drum mai mic era atât de rarefiat că nu îndrăzneam să mă apropii mai mult de opt sute de metri și se părea că tipul avea de gând să conducă până în fundul Nevadei fără să ia măcar o pauză de cafea. Pe de altă parte, eu unul căscam de-mi trosneau fălcile, vezica mea depășise faza de disconfort și necesita atenția mea imediată, iar punctul cel roz de pe ecran îmi indusese o stare de toropeală hipnotică.

Am observat că nu mai avansa când ajunsesem deja atât de aproape că nu-mi mai rămânea altceva de făcut decât să gonesc înainte, pe lângă el.

Șoferul – purtând încă haina și cravata – tocmai intra din nou în mașină după ce descuiase o poartă aflată la marginea drumului. Mi-a aruncat o privire, zărind numai o mașină prăfuită al cărei șofer plictisit se freca la un ochi. În oglinda retrovizoare l-am văzut intrând pe alee, apoi coborând și întorcându-se să încuie poarta. Piciorul nu mi s-a clintit de pe accelerație până când insul nu a dispărut după o curbă, moment în care am tras pe margine și-am oprit motorul.

Am înhățat rucsacul de pe locul din dreapta și mi-am forțat picioarele țepene și bășica ce-mi protesta în susul celei mai apropiate pante, până când am zărit norul de praf lăsat de cândva lucioasa mașină. Am urmărit-o vreo două minute cu ochiul liber, apoi, cu mâinile libere și cu bășica fericită, am scos din rucsac un binoclu. Taman la timp ca să văd mașina dispărând în spatele unor dealuri joase.

Atât de departe de civilizație nu mă așteptam să am conexiune la internet și am avut dreptate. Cu toate acestea, am scris pe laptop un e-mail, am dat „send“, apoi i-am închis capacul și l-am încuiat în portbagajul mașinii. Dacă nu reușeam să mă întorc, cineva avea să-l găsească în cele din urmă și, când mesajul avea să fie trimis, Frank avea să afle ultima mea locație.

Am îndesat în rucsac câteva chestii care credeam că-mi vor fi necesare, apoi am trecut drumul, urmând direcția mașinii negre.

Pentru un drum de pământ din inima nicăieriului, acesta avea un trafic surprinzător. Până la lăsarea întunericului, văzusem trecând pe lângă mine trei vehicule: o dubiță albă, transportând niște cutii și niște saci plini cu produse de băcănie și întorcându-se, un Jeep mic, roșu, condus cu viteză

de un bărbat slab, cu părul alb, și, o oră mai târziu, la apus, mașina cea neagră, pe drumul de întoarcere.

Ținta lor era o clădire mare, cu un singur etaj, turnată din beton, cu un acoperiș metalic albastru, decolorat. Singurele sale ferestre se aflau de o parte și de alta a ușii de la intrare, deși când am dat ocol locului am descoperit încă două uși, una în spate și alta pe partea dinspre vest. Toate cele trei uși erau metalice și cu un aspect solid. N-aveam de unde să știu dacă și broaștele erau la fel de bune până când nu mă ocupam de ele.

Cele două ferestre erau acoperite pe interior, cea din stânga cu jaluzele verticale, iar cea din dreapta cu draperii. Jaluzelele s-au întunecat la ora zece. Draperiile s-au făcut nevăzute în jur de unsprezece și jumătate.

La ora unu noaptea, m-am strecurat afară din pâlcul de copaci aflați în dreptul ușii de pe partea vestică. Nu văzusem niciun fel de camere de supraveghere și, deși lumina de deasupra ușii era aprinsă, o lovitură rapidă cu o creangă a schimbat situația.

Mi-a luat ceva timp, chiar și cu unealta mea ultimul răcnet – și ilegală – de spărgător. Când în cele din urmă broasca a cedat, m-am jurat c-o să-i scriu o scrisoare personală de mulțumire tipului care inventase chestia aia.

Mi-am scos pistolul și am înaintat. Încă dinainte să intru complet, am știut: erau salaoameni înăuntru. Aerul era umed și avea duhoarea fricii și a suferinței.

Am lăsat ușa să se închidă ca o șoaptă și-am pornit în căutarea lor. Am pornit în căutarea – OK, la naiba – alor mei.

Hellbender nu e un soi de salamandră care-și petrece viața sub pământ, așa că ochii săi nu sunt la fel de sensibili pe întuneric ca ai altora. N-am avut însă dificultăți în a deslușI forma coridorului și a ușilor, dintre care unele erau deschise. Și n-am fost prea surprins să descopăr că una dădea către niște scări, căci bănuiam deja că partea de sub pământ a clădirii era la fel de mare ca aceea de deasupra.

Nu era o clădire nouă, deși cândva în ultimul an pereții căpătaseră un strat de vopsea, iar linoleumul fusese curățat. Nu-mi dădeam seama ce fel de loc o fi fost în viața sa anterioară, dar aflându-se atât de departe, în mod sigur nu fusese ceva legal.

Nici acum nu era. Anunțul de pe WeWeb promitea bani obținuți cu ușurință, dar ceea ce primeau salaoamenii care răspundeau la el nu erau bani, cât despre ușurință, nici vorbă. Recenta mea peregrinare prin biblioteci, pe urma numelor lui Harry, îmi arătase că aceștia mai aveau niște lucruri în comun pe lângă structura genetică.

În primul rând, destul de mulți dintre ei erau faliți. Doi își pierduseră locurile de muncă, alții aveau probleme cu ipotecile sau cu divorțul sau aveau copii de întreținut (copii adoptați, dar tot familie). Și, din câte puteam spune fără să intru în computerul aflat la Harry acasă, toți făcuseră parte din grupul lui de pe WeWeb. Fiecare dintre ei era pe WeWeb – ceea ce în sine nu însemna nimic, mai toată țara era pe WeWeb –, dar fiecare dintre cei de pe lista lui Harry avea o pagină pe care anumite porțiuni erau blocate.

Dacă sora lui avea dreptate, ar fi fost greu să infiltrezi grupul. Nu mă îndoiam însă că o persoană deșteaptă și răbdătoare putea născoci un

anunț adresat fie cumpărătorilor unei loțiuni ce ajuta pielea salaoamenilor, fie suporterilor anumitor politicieni sau alte o sută de posibile săgeți și să li-l trimită.

Și când bieții fraieri îi dădeau curs, ajungeau aici.

Într-o clinică de cercetare.

La capătul unei scări de metal se afla o ușă. Era închisă, dar duhoarea ce venea din spatele ei îmi făcea ochii să lăcrimeze. Am tras adânc aer în piept și am intrat.

Un alt coridor lung, cu uși metalice pe ambele părți. Fiecare ușă avea o ferestruică cu gratii. Din dosul unora dintre gratii se vedea strălucirea unor ochi.

M-am ocupat de camera de supraveghere de deasupra ușii, apoi m-am strecurat către prima ușă și am șoptit:

– Sunt paznici aici jos?

– Cine… cine ești?

O voce ezitantă de bărbat.

– Răspunde-mi!

– Paznici? Nu, dar e o camer…

– Unde-s cheile?

– Chei?

Fie era năucit, fie întrebarea îl înspăimântase.

M-am gândit că poate temnicerii lui s-or fi jucat cu el și că se temea să nu fie vorba despre așa ceva și acum. Dar nu aveam timp să-l mângâi pe creștet.

– Am venit să vă scot pe toți de-aici, dar trebuie să mă ajuți. M-a trimis sora lui Harry, am făcut eu o încercare.

– *Lizzie?*

Era atât de uluit de parcă aș fi zis Iosif și Fecioara Maria.

– Cheile, omule!

– O cheie pentru toate, pe un inel, lângă ușă, mi-a replicat el.

M-am repezit la ușă dintr-un salt, am găsit o cheie simplă și-am înfipt-o în broasca ușii lui. Credeam c-o să trebuiască să-l trag afară, dar a ieșit de bunăvoie. I-am întins cheia.

– Dă-le drumul celorlalți! am început să zic, dar cheia a căzut pe podea.

Am prins-o din zbor, blestemându-i stângăcia. Atunci el și-a ridicat mâinile ca să le pot vedea.

În lumina chioară, mâinile lui arătau straniu, mai degrabă ca niște cioturi. Și cu o oroare crescândă am văzut că într-adevăr erau cioturi. Nu avea degete. N-avea degete deloc.

– Un experiment privind regenerarea, mi-a zis el cu o voce atât de încordată că nu părea umană.

Dintr-odată mi-am simțit pielea cu un număr mai mică. Am înghițit în sec și m-am răsucit să descui următoarea ușă.

În subsol erau unsprezece prizonieri. Fiecăruia îi lipsea câte ceva. O femeie avea degetele de doi centimetri; numai Dumnezeu știe de câte luni se afla acolo, jos. O alta avea un chip despre care și

așa, în semiîntuneric, îmi dădeam seama că era frumos, cu excepția ochilor ei distruși…

Un bărbat subțirel a cărui barbă era fie blondă, fie căruntă, m-a împins deoparte ca să o îmbrățișeze pe femeia oarbă, care s-a ferit, apoi a exclamat „Bill!“ și i s-a aruncat în brațe.

– Liniște! am ordonat și i-am șoptit lui Bill: Du-o la ușă, o să ieșim toți odată.

Am descuiat ultimele două camere, dar unul dintre prizonieri n-a ieșit. Când am intrat, am văzut de ce.

Nu știu cât timp am stat acolo, sfâșiat între necesitatea de a abandona o persoană care ne-ar fi încetinit periculos de mult și imposibilitatea de a lăsa pe oricine în locul acela îngrozitor. Dar în cele din urmă am devenit conștient de prezența cuiva alături de mine. Era bărbatul pe care-l eliberasem primul.

– Tu ești Harry? l-am întrebat.

– Da. Și tu?

– Mike Heller. Sora ta m-a angajat. Ți-ai găsit iubita aici? Pe Eileen?

– A murit.

– Ah. Îmi pare rău!

– Înainte să ajung eu aici. Vrei s-o car? m-a întrebat făcând semn către fata de pe pat.

– Poți?

– Să fiu al naibii de n-o să-ncerc.

Se afla acolo jos numai de vreo două săptămâni, ceea ce însemna că avea mai multe rezerve decât

unii dintre ceilalți. L-am ajutat s-o ridice în spinare și, deși a scos o exclamație când i-a atins genunchiul cu mâna, și-a încleștat brațele în jurul picioarelor ei și a pornit către ușă.

Unsprezece dintre ei – nu, doisprezece dintre noi – s-au adunat la ușă. Mi-am ridicat arma și-am șoptit:

– Sunt niște scări care duc în sus și pe urmă un coridor. Luați-o pe el, la stânga, vreo nouă metri, și la capăt e ieșirea. Stați pe o singură parte a coridorului, ca să am vederea clară. Dacă ieșiți pe ușă în unghi de șaizeci de grade, o să ajungeți cel mai repede la adăpostul copacilor. Urcați dealul și coborâți pe partea cealaltă, mașina mea e pe șosea, cu o cheie ascunsă într-o casetă de valori de lângă cauciucul de pe partea șoferului. Dacă suntem descoperiți, eu o să-i țin ocupați pe ticăloșii ăștia, iar voi mișcați-vă cât de iute puteți. Nu vă faceți griji pentru mine, vedeți-vă de drum. Iar când vă apropiați de oraș, scoateți din portbagaj laptopul meu și deschideți-l. Ultimul e-mail trimis vă va oferi o persoană sigură de contact din cadrul poliției. Spuneți-i să trimită pe cineva încoace, repede. Acum sunteți gata?

Cel puțin șase dintre ei au început să vorbească, punând întrebări sau protestând, dar Harry i-a întrerupt:

– N-avem timp de astea acum. O să facem cum spune.

Și-așa au făcut. Cu pistolul întins în față, m-am strecurat în sus pe scări, tresărind la orice scârțâit sau geamăt al celor din urma mea. În capătul scărilor, i-am pus pe toți să stea nemișcați și m-am dus să deschid ușa, scoțând afară mai întâi pistolul și pe urmă nasul.

Nu era nimeni.

Am pornit pe coridor și ei m-au urmat, șchiopătând și împiedicându-se. Am ținut dreapta, încercând să privesc în ambele direcții deodată, cu inima în gâtlej. Adică, am mai fost și altă dată la ananghie, s-a mai și tras asupra mea, dar cu unsprezece nevinovați în spatele meu? Era un cu totul alt nivel al jocului.

A dracului ușă a scârțâit când am deschis-o. De ce nu știu, că nu scârțâise când intrasem, dar poate că acum fusesem mai nerăbdător. Oricum, a scârțâit și, în clipa următoare, ei se scurgeau în beznă pe lângă mine, cu mici strigăte de neîncredere și încântare, surprinși că era întuneric, respirând cu lăcomie aerul proaspăt și înmiresmat al nopții.

Și atunci s-au aprins luminile.

– Plecați, am strigat.

Harry era ultimul, cu femeia în spinare, și a ezitat.

– Pleacă, scoate-o de-aici!

L-am îmbrâncit în noapte, apoi m-am întins și am trântit ușa, închizându-l pe dinafară. Închizându-mă pe mine înăuntru.

M-am repezit la cea mai apropiată ușă laterală, care era închisă, dar nu încuiată. Un fel de birou, fără ferestre, firește, elegant și întunecat. Am lăsat ușa ușor întredeschisă, lipindu-mi urechea de ea, și peste vreo trei secunde am auzit voci.

– …ca ușa spre exterior.

Un bărbat cu o voce stridentă, de la natură sau din pricina tensiunii.

– O să verific.

Acest bărbat părea solid, cu o voce mai profundă și mai lentă, mai tânăr poate. Am auzit pași apropiindu-se. Păreau grei. Mâna mi s-a încordat pe pistol.

– Nu ușa, s-a răstit cel dintâi. Verifică mai întâi subsolul, ca să știm dacă a scăpat vreunul dintre ei.

Pașii s-au oprit. O ușă s-a deschis și am auzit o pereche de picioare coborând scările metalice. Bărbatul mai vârstnic a rămas în capul scărilor, dar vocea care s-a auzit de dedesubt era perfect clară:

– Au dispărut! Toți!

Blestemele bărbatului mai vârstnic s-au retras de-a lungul coridorului până când au fost înecate de zgomotul pe care-l făcea partenerul acestuia tropăind în sus pe scările metalice. Când a ajuns în capătul scărilor, acesta a țipat:

– Vrei să mă duc după ei?

– Ia o pușcă și trezește-i pe Andrew și pe Mannie. Hristoase! a zis el pe un ton mai scăzut.

– Știam eu c-ar fi trebuit să ne luăm un câine.

M-am bucurat să aud de câine, nu însă și de pușcă. Mi-am schimbat poziția ca să-mi apropii ochiul de crăpătura ușii și, ușor, am deschis-o ceva mai mult, până când am putut să văd o spinare lată îndepărtându-se de mine. Picioarele îmi zvâcneau nerăbdătoare să se repeadă către ieșire, dar am rămas locului.

Dacă eram pe dinafară, n-aveam de unde să știu câți erau. De afară, puteam să-i împiedic să iasă pe această ușă, dar mai existau alte două, și cât ai

clipi m-ar fi încercuit. Afară, eu aș fi fost mai în siguranță, dar ceilalți nu.

Ei, la dracu', recunoaște: închisesem ușa ca să-i silesc pe Harry și pe ceilalți să fugă.

Închisesem ușa pentru că voiam să-mi înfig mâna pe gâtlejurile animalelor ăstora și să le sfâșii pe dinăuntru.

De fapt, deși nu gândisem prea clar când făcusem această alegere, nu era chiar complet idioată. Exista o șansă ca tipii să se repeadă cu toții imediat pe ușă, permițându-mi să-i iau la rând sau cel puțin să-i țin locului. Îmi adusesem destule gloanțe ca să asigur pentru o vreme o atmosferă incendiară.

Și, preț de un minut, a părut că lucrurile aveau să fie în regulă. Niște bărbați au apărut la capătul îndepărtat al coridorului, învârtindu-se de colo-colo și țipând unii la alții. Apoi au pornit cu toții în direcția mea.

Am așteptat, numărându-i: patru. Era greu să-mi dau seama cu precizie unde erau în raport cu ușa din față a clădirii, dar vedeam suficient ca să-mi dau seama când au trecut de ușa ce ducea către scara închisorii. Am așteptat câteva secunde, apoi am deschis ușa cât să-mi scot prin ea mâna cu pistolul.

Sperasem că vocea mai vârstnică, șeful, avea să fie primul, dar m-am gândit că probabil era bărbatul pe care-l văzusem venind încoace în jeepul cel roșu și, sigur, capul cu păr alb al acestuia abia se zărea dincolo de umerii celorlalți. Tipul solid a cărui spinare o văzusem era în față, înarmat cu o pușcă. Ceilalți doi, având amândoi aerul șifonat al unora care tocmai fuseseră trași jos din pat, arătau ca niște inși care-și petreceau zilele într-un laborator torturând șoareci, mai obișnuiți cu

bisturiele și microscoapele decât cu armele pe care le purtau.

Nu conta. Erau toți ținte.

Am deschis focul. Tipul cel solid m-a văzut cu o fracțiune de secundă înainte ca degetul meu să apese trăgaciul și s-a năpustit pe una dintre uși. Am crezut că l-am atins, dar cel care a căzut a fost unul dintre asistenții din spatele lui. Tipul cu părul alb și asistentul slăbănog din stânga dispăruseră pe alte uși.

O armă automată s-a descărcat, împroșcând holul, fără să reușească însă să străpungă ușa de lemn în dosul căreia mă aflam. Au urmat o grămadă de țipete și de înjurături și, în cele din urmă, un ordin autoritar venit din partea celui a cărui voce o auzisem prima. Tăcere. Apoi:

– Cine-i acolo?

– Ghici.

– Care dintre voi ești?

– A, eu sunt un coșmar cu totul nou.

Din nou tăcere.

– Nu știu ce vrei, tinere, dar…

– Ce vreau? Vreau să muriți în chinuri cât mai mari.

Tăcere, mai lungă de data asta.

– Ei, a zis el în cele din urmă. Înțelegi, probabil, că nu vrem să-ți facem pe plac.

– Nasol.

– În afară de moartea noastră, de ce ai mai venit?

– Pentru că ești un monstru și monștrii trebuie uciși.

Nu știu de ce am zis asta. Probabil pentru că nu conta ce spuneam: cu cât vorbeam mai mult, cu atât mai departe puteau fugi cobaii lui.

– Și tu ești un erou al zilelor noastre, salvând creaturile astea?

– Sunt oameni. Spre deosebire de voi.

– Sunt niște resurse neprețuite, a căror moștenire unică ar putea salva nenumărate vieți. Gândește-te la toți soldații cărora membrele le-ar putea crește la loc, la toți orbii care ar putea vedea, la…

– Da, și pentru că dentiștii și doctorii lui Hitler au învățat câte ceva în lagărele de concentrare, asta justifică Dachau și Buchenwald? Ce-ar fi să te băgăm pe tine într-un laborator și să te tăiem bucăți, poate găsim un leac pentru răutate?

„Iisuse, m-am gândit, dacă mai stau mult aici o să încep să cânt Kumbaya [61].“

El mi-a răspuns, cu o voce tristă și superioară.

– Văd că ești decis. Deși îmi pare rău că prietenii tăi te-au abandonat aici.

– A fost decizia mea.

– Și-acum ești prins în cursă.

– Așa crezi?

– Ei, bine-atunci. Andrew, fii gata să-l împușți pe vizitatorul nostru când scoate capul de după ușa

aia. Jonah, tu ești pe partea lui oarbă. Când îți zic…

Pistolul mi s-a descărcat de șase ori la rând. Primul glonț a ciobit podeaua chiar lângă gura puștii lui Andrew, făcându-l să se tragă înapoi. Celelalte au nimerit cele patru becuri de deasupra, lăsând numai vreo două la capătul îndepărtat al holului.

Am vârât un alt încărcător în pistol și am riscat să-mi apropii ochiul de crăpătură, dar nu mișca nimeni.

– Poftim, am zis. Acuma e drăguț și întuneric, cum le place creaturilor.

– Ăăă, șefu', a zis Andrew. Acuma ce facem?

– Of, în numele cerului, a spus șeful.

Părea mai degrabă iritat, ceea ce mi-a creat o stare de nervozitate. M-am chinuit să ascult, dar n-am putut să-mi dau seama ce punea la cale până nu i-am auzit vocea din nou. Vorbind la telefon.

– Manny? Sunt doctorul Curtis. Avem un intrus înarmat cu un pistol. E în biroul aflat imediat lângă ușa dinspre vest, prima cameră pe stânga. Dacă deschizi ușa, tu și Jack puteți să stați în întuneric și să deschideți focul, n-aveți cum să-l ratați. Numai să ai grijă, noi suntem pe hol, în apropiere. Cât durează? OK. Da, noi nu plecăm nicăieri, dar nici intrusul nostru.

Asta punea situația într-o cu totul altă lumină.

Am oftat și m-am întins după rucsac.

Când am fost gata, m-am uitat spre ușa lui Andrew. Nu mi se păruse un ins răbdător și, într-adevăr, după un minut țeava puștii lui a apărut de

după cadru. Am lăsat-o să iasă cam zece centimetri și-apoi am tras asupra ușii lui și asupra celorlalte două, așa, ca să fiu sigur. Și, de îndată ce ei s-au tras înapoi în ascunzătorile lor, am ieșit pe culoar și am lansat proiectilul.

Înjurăturile lui Andrew aproape că au înăbușit cel dintâi sunet de sticlă spartă. Dar cea de-a doua sticlă a mea, țintită cu trei metri mai departe în lungul coridorului, a făcut un zgomot inconfundabil și la fel și cea de-a treia.

Doctorul Curtis și-a dat seama primul ce însemna asta. Îl simțeam privind holul slab luminat, văzând lichidul și sticla spartă și apoi probabil că-i simțise și mirosul.

A așteptat suficient cât să vadă că toate sticlele aterizaseră de cealaltă parte a ușii sale, destul cât să-și dea seama ce intenționam, destul cât să aleagă între riscul unui glonț și o moarte sigură în flăcări. Bătrânul s-a repezit afară pe ușă, atât de iute încât era cât pe ce să nu fiu gata.

Cât pe ce.

Bricheta din mâna mea s-a aprins, zdreanța din gâtlejul celei din urmă sticle a luat foc și am expediat-o pe hol. Înainte ca recipientul să se lovească de perete, coridorul a explodat într-un zid de flăcări.

Doctorul a alegat țipând și poate că ar fi ajuns să deschidă ușa dacă n-aș fi reușit să expediez vreo două gloanțe în direcția respectivă. O formă abia ceva mai solidă decât flăcările s-a prăbușit și, deși pe atunci fusesem deja silit să-mi închid ușa, l-am auzit urlând un timp înainte să amuțească. Vreo câteva minute mai târziu s-au oprit și ceilalți.

Și, ceva mai târziu, și eu.

Numai că…

Dacă eu am murit, cine spune povestea asta?

Un aspect interesant – ultimul: unele dintre miturile legate de salamandre sunt adevărate, mai mult sau mai puțin.

Camera ardea în jurul meu, părul și hainele mi s-au încrețit și au ars, grinzile de deasupra trosneau și ardeau. Pompierii au ajuns la fața locului, și-au târât furtunurile în infernul acela și au găsit cinci morți. Sau așa au crezut ei.

Apoi unul dintre aceștia a mișcat.

Mitul spune că o salamandră poate stinge focul cu umezeala răcoroasă a trupului ei. Aristotel așa credea și la fel și alții din Grecia antică. E o prostie, firește, până și Pliniu a subliniat asta – dar, ciudat, nu cu totul.

Mi-am pierdut degetele de la mâini, trei degete de la picioare, vocea și o mare parte din piele. Un om normal ar fi murit. M-au ținut în comă indusă săptămâni la rând. Luni la rândul, aspectul meu a tulburat cele mai călite asistente.

Dar asta a fost acum un an.

Până în momentul în care am fost destul de în formă ca să rezist unui interogatoriu, nu mai rămăseseră întrebări de pus. L-au trimis pe Frank să discute cu mine, deși nu avusese nimic de-a face cu cazul, cu excepția faptului că transmisese mai departe ceea ce-i trimisesem eu. Nu știu, poate că-i tulburam.

Oricum, Frank a avut mai multe de povestit decât de întrebat.

Știam despre scandal și despre titlurile din ziare, firește: în spital se lasă televizorul aprins o grămadă. Așa că am auzit, vag, despre raidurile poliției și despre cutremurele de la nivel guvernamental. Am auzit discursurile ultragiate și zvonurile necontrolate și competiția dintre televiziuni. Chiar și înfășurat în coconul meu de durere și de medicamente, eram conștient de schimbarea survenită în ochii opiniei publice, care acum considera orice salaom un erou.

WeWeb s-a închis, după ce nouă din zece utilizatori și-au șters paginile, deși WeWeb nu făcuse altceva decât să vândă spațiu publicitar.

În Congres a fost prezentat un proiect menit să interzică publicitatea cu dedicație, deși nimeni nu credea că acesta avea să fie votat.

Se aștepta în schimb să fie aprobate o serie de legi care să reformeze modul în care se efectua cercetarea științifică. Laboratoare din întreaga țară au fost închise sau percheziționate din cauza legăturilor pe care doctorul Curtis și le făcuse cu crima organizată. Nimic nu atrage mai mult oamenii decât știrile despre un Mengele al zilelor moderne: savant de top angajează bandiți să răpească subiecți pentru experimente; bandiții controlează casele victimelor pentru a găsi noi subiecți; hoții pun foc ca să-i încurce pe federali.

Și nimic nu-i face pe avocați să saliveze ca un caz care face legătura între universități, agenții guvernamentale, crimă organizată și niște ființe ciudate și, cele mai multe, frumoase ca salaoamenii. Asta avea să facă Procesul de la Nürnberg să arate ca hrana pentru veverițe.

Și vreți să știți ce anume din toate astea m-a uimit cel mai tare? Că Unchiul Sam chiar făcuse ceea ce spusese că va face: încuiase dosarele salaoamenilor și se asigurase că nimeni nu știa cine eram. Ceea ce ar fi fost bine și frumos, cu excepția faptului că, atunci când unii dintre noi au început să dispară, FBI nu și-a dat seama, neavând niciun motiv să facă legătura între aceste dispariții. Poliția nu și-a dat seama pentru că victimele erau la mare distanță una de alta. Presa nu a prins de veste pentru că, și dac-ar fi aflat, cine ar fi crezut una ca asta? Nu și-a dat seama nimeni, cu excepția lui Harry Savoy, iar Harry era prea paranoic ca să aibă încredere în FBI, în poliție sau în presă.

Eu? M-am ținut la distanță de toate. Am fost nevoit să-mi închid biroul, deși aș fi putut fi ocupat o mie de ore pe săptămână dacă aș fi fost în stare să muncesc. Mă gândesc, când o să deschid din nou afacerea, să-i zic „Agenția de investigații pentru salaoameni“. Aș putea chiar să încerc să lucrez o vreme pentru ai mei.

Dar când s-ar putea întâmpla asta? Ei bine, noaptea trecută, în timp ce eu și Lizzie… mă rog, în timp ce ne îndeletniceam cu lucrurile cu care se îndeletnicesc oamenii căsătoriți, ea a exclamat: „Au!“ și s-a ridicat în capul oaselor, frecându-și coastele. Când și-a retras mâna, am observat amândoi vânătăile roșii de pe pielea ei palidă. Mi-am ținut în lumină cioturile degetelor și le-am examinat.

În mod cert, acolo, printre țesuturile cicatrizate, se vedea o mică protuberanță dură. Semăna foarte mult cu o unghiuță de copil.

HOȚII UMBREI

poveste din seria GARRETT, P.I.

GLEN COOK

Glen Cook este autorul a mai mult de patruzeci de bestselleruri. Este probabil cunoscut mai ales pentru seria THE BLACK COMPANY (COMPANIA NEAGRĂ), *care include romanele* The Black Company (Compania neagră, *Editura Millennium Books, 2010, traducere de Mircea Pricăjan*), Shadows Linger (Umbre stăruitoare, *Editura Millennium Books, 2011, traducere de Mircea Pricăjan),* The White Rose, The Silver Spike, Shadow Games, Dreams of Steel, Bleak Seasons, She Is the Darkness, Water Sleeps *și* Soldiers Live. *Seria prezintă aventurile unui grup de mercenari hârșiți într-un univers fantastic dur. Este și autorul seriei de cursă lungă* GARRETT, P.I., *din care fac parte* Sweet Silver Blues, Bitter Gold Hearts, Cold Copper Tears *și alte zece romane, o serie mixtă de fantasy polițist ce relatează cazurile stranii ale unui detectiv particular care lucrează pe străzi rău-famate, de o parte și de alta a graniței dintre lumea reală și cea supranaturală. Prolificul Cook este și autorul seriei science fiction* STARFISHERS, *al seriei de opt volume* DREAD EMPIRE, *al seriei de trei volume* DARKWAR *și al mai recentei serii* INSTRUMENTALITIES OF THE NIGHT *și a mai scris și nouă romane de sine stătătoare precum* The Heirs of Babylon *sau* The Dragon Never Sleeps. *Cele mai recente cărți ale sale sunt* Passage at Arms, *un nou roman din seria* STARFISHERS, A Fortress in Shadow, *un nou roman din seria* DREAD EMPIRE, Surrender to the Will of the Night, *un nou roman din seria*

INSTRUMENTALITIES OF THE NIGHT *și două noi romane din seria* GARRETT, P.I., Cruel Zinc Melodies *și* Gilded Latten Bones. *Cook locuiește în St Louis, Missouri.*

În povestea plină de antren care urmează, Garrett învață că atunci când necazul îți bate la ușă uneori este mai bine să nu-i deschizi.

Eram pe jumătate adormit, în dulapul de mături pe care-l numesc birou. Cineva bubuia în ușa de la intrare. Ciudat că se-ntâmpla una ca asta. Nu prea mai stăteam mult pe-acasă.

De data asta, mă ascundeam de nebunia care se revarsă asupra celor proaspăt logodiți. Viitoarele mele rude îmi serveau fără încetare tot soiul de chestii înnebunitoare.

Am început să mă extrag dintre birou și scaun.

Bătrânul Dean, bucătarul și menajerul meu, a trecut tropăind prin fața ușii mele. Era înalt, slab, ușor adus de umeri, cărunt și avea aproape optzeci de ani, dar era agil.

– Răspund eu, domnu' Garrett. Aștept o livrare.

Omul cu livrarea era nerăbdător. Țipa. Bătea cu pumnii în ușă. Nu înțelegeam o vorbă. Ușa ar fi putut sluji și unei fortărețe.

Dean nu a folosit vizorul, presupunând că zgomotul provenea de la cel pe care-l aștepta. A deschis ușa.

Haosul s-a rostogolit înăuntru. Bătrânul a țipat. O voce mai groasă, îndurerată, a mugit ceva în genul „dă-te-n mama dracului la o parte!"

M-am pus în mișcare, înhățând din mers un baston de polițist din lemn de stejar. Comoara aia avea un kilogram de plumb la capătu' pupăcios.

Alte voci imperative s-au alăturat amestecului aceluia incoerent.

Am ajuns repede în hol, dar asistenta mea șobofată, Pular Singe, ieșise și mai iute din biroul ei. La un metru cincizeci și doi, era înaltă pentru cei de genul ei. Blana ei fină, cafenie, strălucea. Stătea mai cocârjată decât de obicei. A sfichiuit din coadă ca o pisică nervoasă, dar și-a descărcat arbaleta pentru o singură mână atât de calmă de parcă trăgea la antrenamente. Săgeata ei a lovit fruntea unei chestii ai cărei strămoși se însuraseră numai cu urâte. Avea o nuanță dezgustătoare de verde-măslină, era solid ca un trol și arbora un chip fermecător de căpcăun. Mirosea mai rău decât arăta. Umplea jumătate din hol. Fruntea lui părea una solidă, de trol, dar săgeata lui Singe nu s-a lăsat intimidată.

Ce jucărie și-o mai fi găsit de data asta?

Ea s-a dat deoparte din calea mea, cu mustățile dansându-i.

Urâțenia Pământului și-a încheiat căderea. Imediat în spate vociferau doi amici de-ai săi. Unul încerca să pună mâna pe o ființă umană foarte mare și pe măsură de urâtă, care era la podea și-l strivea pe Dean pentru că victima lui Singe se prăbușise cu fața în jos peste ea. Tipul încă mai respira, dar n-avea s-o mai facă multă vreme. Prezenta câteva scurgeri serioase.

L-am apucat de mâini și-am încercat să-l târăsc. Oasele i-au trosnit. Undeva dedesubtul tuturor, Dean gemea jalnic. I-am tras celui din urmă dintre tâlhari un pumn zdravăn între ochii galbeni ca de

șarpe. Acesta s-a prăbușit în genunchi, nu înainte de a-mi administra o directă de dreapta care m-a proiectat peste două treimi din hol, în direcția ușii bucătăriei ce constituia regatul lui Dean. Din biroul ei, Singe mi-a strigat:

– Contam pe tine să reziști ceva mai mult.

Femelele astea!

Îndreptându-mă spre o nouă rundă, am privit înăuntru. Singe arma un dispozitiv care să-i întindă micuța ei arbaletă, ce avea, se pare, forța de a expedia săgeți de oțel prin pereți de cărămidă.

Unul dintre urâți era în mod clar decis să îl ia la el acasă pe omul cel solid. Celălalt se târa înspre o cutie de lemn pe care respectivul om părea s-o fi scăpat. M-am asigurat că picioarele-mi erau solid plantate în capătul de mai la vale al persoanei mele și-am intrat în acțiune.

Am icnit. Deși încă mai respira, tipul care căzuse peste Dean începuse să putrezească.

În cele din urmă, partenerul meu a renunțat să mai viseze cu ochii deschiși și a intrat și el în joc.

Ca reacție, Urâtul numărul unu și-a golit măruntaiele. A înhățat-o de o gleznă pe victima lui Singe și s-a îndreptat spre ieșire. L-am pocnit pe amicul lui până când a renunțat la cutie, apoi l-am călcat în picioare pe partenerul pe care prietenul său renunțase să-l mai târască atunci când trecuse pragul ușii. În ciuda săgeții din frunte, acesta încă mai era în stare să geamă.

M-am lansat în urmărire cu ajutorul generos al unui perete, dar am încheiat-o sprijinindu-mă de balustrada pridvorului.

Singe a năvălit pe lângă mine, fumegând de furie. A țintit cu arma. Săgeata ei a trecut prin umărul unei creaturi, impactul făcând-o pe aceasta să se răsucească și să cadă lată.

– Oau! Ce recul are nenorocita! Cred că tocmai mi-am scrântit încheietura. S-a uitat la urâțeniile care tropăiau în sus pe Macunado Street. Mă duc să reîncarc și după aia putem s-o luăm pe urma lor.

Pe lângă faptul că e un geniu al matematicii și finanțelor, Pular Singe este cel mai bun urmăritor din TunFaire.

– Mortul n-a putut să-i controleze pe tipii ăștia.

– Ai dreptate. Asta nu-i bine.

Singe aruncă o privire masei duhnitoare ce-l acoperea pe Dean. Bărbatul cel solid încetase să mai semene a ființă omenească. Zdrențele lui marinărești începuseră să plutească în mizeria din jur.

Nicio ființă muritoare n-ar trebui să se descompună atât de rapid.

– Sunt sigur că Mortul o să ne spună totul despre asta.

Ceea ce era un test subtil pentru a verifica dacă partenerul meu era atent.

O micuță blondă ne privea de peste drum, atât de nemișcată că nu părea să respire. Strângea mânerele de sfoară ale unei gentuțe galbene pe care o ținea dinaintea ei. Purta o pălărie albastră, largă, ceva între o beretă și o bonetă de bucătar. Părul, tăiat tot la același nivel, îi ajungea până la umeri. O fâșie de breton i se ițea de sub pălărie. Purta o haină groasă, nepotrivită cu anotimpul,

confecționată din petice mari în variate nuanțe de roșu, auriu și cafeniu. Tivul acesteia îi ajungea până la genunchi. Destul de îndrăzneț, având în vedere că avea picioarele goale. Avea ochi mari, albaștri și solemni. Mi-a întâlnit privirea pentru o clipă, apoi s-a întors și a pornit încet la deal, mărșăluind, fără să-și miște brațele. Am presupus că era fie mare pentru vârsta de nouă ani, fie micuță pentru cea de unsprezece.

– N-are miros, a zis Singe.

Și nici vreo prezență, în afara faptului că ochii voștri o văd. Nefiresc.

Era partenerul meu, Mortul.

– Și eu o văd. O s-o urmăresc, a spus o voce somnoroasă.

Penny Dreadful [62], umană, fată, adolescentă (teribilă combinație!), pupila Mortului și ultimul membru al acestui menaj straniu, decisese să se târască jos din pat și să vadă ce era cu toată gălăgia aia.

În timp ce Penny se înghesuia printre noi doi, Singe a întors spre mine un chip atât de golit de expresie că era foarte expresiv. N-aveam dreptul să bodogănesc că alții leneveau în pat, dat fiind că de obicei este nevoie de intervenția divină ca să mă deștept înainte să se crape de amiază.

Penny are paisprezece ani și e timidă în preajma mea și obraznică față de oricine altcineva. A fost cea din urmă preoteasă a unui cult rural țicnit. Locuiește cu noi pentru că am adăpostit-o cândva pentru propria siguranță și nu s-a mai putut decide să plece. Mortul ține tare mult la mintea ei cercetătoare.

– Hai să ne ocupăm de mizeria asta înainte de orice. Penny, instalează patul de campanie în biroul meu. O să-l punem pe Dean acolo.

Ea a mârâit. Așa procedează adolescenții ori de câte ori le ceri să facă un lucru. Toată viața lor e o sclavie. Dar s-a dus. Îl plăcea pe Dean.

– Hai să închidem ușa înainte să vină valul al doilea, a spus Singe.

M-a ajutat să-l târăsc pe invadatorul rănit. Ușa nu avea nevoie de reparații majore. Pagubele erau doar la nivel estetic. Eram mulțumit.

Dean și victima lui Singe erau într-o stare mai puțin încurajatoare. Bătrânul era inconștient și acoperit cu o substanță grețoasă. Mă temeam să nu aibă leziuni interne.

– O să-l aduc pe doctorul Vătămătoru în câteva minute.

Nu-i nevoie, mi-a transmis partenerul meu. *Soluția câtorva probleme este la îndemână.*

M-am ridicat uluit, deși nu era prima oară când pridvorul meu găzduise o gloată de idioți violenți. Eram uluit pentru că ajutorul meu cel telepat era uluit. Iar el era uluit pentru că nu reușise să pătrundă dincolo de gândurile de suprafață ale invadatorilor.

S-a auzit o bătaie în ușă.

Singe a întors rapid capul. M-a împins din calea ei, s-a uitat prin vizor de dragul formei, apoi i-a deschis ușa fratelui ei vitreg, gangsterul șoboom John Stretch. În spatele lui se înălța locotenentul său, Dollar Dan Justice, cel mai mare șoboom din oraș. În toată splendoarea celor o sută șaizeci de

centimetri ai săi. Mai mulți șoboacoliți pândeau în stradă.

– Am auzit c-au fost probleme, a zis John Stretch.

Mustățile i-au tresărit în timp ce adulmeca povestea. Îi plăcea să se îmbrace colorat și purta o cămașă galbenă, pantaloni cu dungi roșii și albe și cizme înalte, negre. Hainele lui Dollar Dan, în schimb, erau simple ca praful.

Singe s-a pus pe turuit.

John Stretch a bătut-o pe umăr.

– Doi dintre ei? Cu săgeți otrăvite? Nu? Păcat. Ce putem să facem?

Mortul a cerut să fie trimis cineva cu un mesaj la doctorul Vătămătoru.

– Și ar putea cineva, vă rog, să ia urma celor care au scăpat?

Rănitul lăsase o dâră generoasă de sânge.

– Aș avea nevoie de ajutor ca să-l mut pe Dean, am intervenit eu.

Și de niște specialiști în curățenie care să strângă mizeria.

Asta cu referire la rămășițele acelea putrezinde.

– Sper că femeile mele o să poată s-o suporte, a zis John Stretch.

Ceea ce spunea multe despre putoarea aia. Cele mai multe dintre mirosurile care nu-mi plac mie sunt niște parfumuri încântătoare pentru șobooameni.

Dollar Dan a ales să se ocupe cu locotenențeala, în timp ce eu și șeful lui luam bucățica cea mai grasă. Mulțimea din stradă s-a împrăștiat. Un șoboom a luat-o la vale să cheme doctorul. Cei mai fioroși dintre ei au pornit în direcție opusă, fără să întrebe ce trebuia să le facă celor doi dacă i-ar fi ajuns din urmă. Alți doi adulmecau în jurul locului de unde ne privise blonda. Nu reușeau să simtă niciun miros.

– Mă ocup eu de asta după ce terminăm aici, m-a asigurat Singe.

Fratele ei nu a contrazis-o, așa că n-am făcut-o nici eu.

– O să-l rog pe Dollar Dan să meargă și el, a spus el. Nimeni n-o să aibă mai multă grijă de tine, Singe, a adăugat el când ea l-a privit cu răceală. Așa că dă-mi voie să fiu egoist.

Garrett. Adu-mi, te rog, cutia aia încoace.

– Cutia? Ce cutie?

Cutia care ar putea fi cauza întregii distracții.

– A! Cutia aia!

Opera aia de artă din lemn de cireș, acoperită cu o peliculă vâscoasă, zăcea cuibărită lângă perete, alături de standul de umbrele.

– E toată numai mizerie.

Limitează contactul cu murdăria!

– Căcat! Nu-i bine! S-ar putea să trebuiască să refacem podeaua.

M-am strecurat în bucătărie, am umplut o găleată cu apă, am făcut rost de niște cârpe de șters și m-

am întors pe hol. I-am găsit pe frate și pe soră prinși într-o conversație încinsă despre Dollar Dan.

– Singe, lasă-i să aibă grijă de tine, i-am spus. N-are ce să strice. Nu-i un semn de slăbiciune. Și-o să ne facă fericiți pe mine, pe fratele tău și pe Dan.

Ea mi-a aruncat o privire exasperată, dar s-a resemnat.

Nu fi idiot, Garrett!

– Ce?

Am o veche reputație de maestru al replicilor spirituale.

Nu deschide cutia!

Da. Poate că existau demoni gata să ucidă pentru ea. Probabil conținea ceva special. Poate chiar periculos.

– Așa-i. N-am fost atent. Mă întrebam cum de nu ne-am pomenit încă cu fluierele de tinichea.

Excelentă întrebare.

Jobenele roșii, fluierele de tinichea, Garda Civilă se năpustesc asupra oricărei distracții ca o pisică într-un cârd de șoareci.

Fii sigur c-o să auzim în curând de ei. Între timp, te rog, adu cutia ca să pot s-o studiez mai în profunzime.

– Pune-o undeva în așa fel încât ei să nu creadă c-ar putea avea legătură cu atacul, a spus Singe.

Da. Firește.

– Ar trebui să iau urma înainte să vină ei aici. Altminteri s-ar putea face mâine până reușesc să plec.

Bine zis. Jobenele roșii, și Specialii chiar mai rău de-atât, pot fi băgăcioși și obstrucționiști.

– Ascunde-ți arma, a sfătuit-o John Stretch. Dacă o văd, ne bagă pe toți la închisoare.

– Sigur că da. Protectorii noștri nu vor să fim capabili de ripostă.

Singe și Dollar Dan, urmați de Penny, au reușit să plece înainte de sosirea Gărzii Civile. Nu eram încântat că se dusese și Penny, dar Mortul o susținuse. Nu mă pot pune cu așa ceva.

Eu și John Stretch am făcut ceai, ne-am agitat în jurul lui Dean și am așteptat. L-am întrebat:

– Cum de-ați apărut așa de repede?

– Stăm cu ochii pe casa asta.

– Da?

– În special Dollar Dan. Dar e întotdeauna cineva.

– Își irosește sentimentele.

– Tu știi. Eu știu. Până și Dan știe. Dar nu-mi bag nasu'-n treaba asta.

– Probabil e mai bine să nu ne băgăm.

– Deci, Dan stătea de veghe când ți-ai făcut tu apariția, ceea ce era un semn sigur că urma să se întâmple ceva.

– Hei!

– Se întâmplă ceva când nu ești tu prin preajmă?

– Pur și simplu-i o coincidență.

– Nu. Pur și simplu așa-i Singe. Ea se ocupă, în mod înțelept, numai de proiecte marginale, nepericuloase, cum ar fi găsirea animalelor de companie pierdute și a soțiilor dispărute sau acordarea de expertiză judiciară. Nu se încurcă cu nemorți, zei nebuni sau vrăjitori ieșiți din minți decât când apari tu.

E posibil ca argumentele lui să fi fost oarecum întemeiate. Dar nu-i ca și cum aș căuta ciudățenii. Ciudățeniile mă caută pe mine.

Garda e aici și doctorul Vătămătoru se apropie.

– Și poftim! zise șoboomul. Ai ales un medic de familie pe care-l cheamă Vătămătoru.

– Nu eu l-am ales. Singe l-a vrut, pentru că tratează și șobooameni.

– O să aștept în bucătărie cât timp tratezi tu cu Garda.

– Mulțumesc!

Slujbașii legii ar fi fost din cale-afară de intrigați de prezența unuia dintre seniorii crimei organizate.

Fii politicos.

Mă îndreptam spre ușă.

– Întotdeauna sunt politicos.

Întotdeauna ești pus pe ceartă.

– Ei încep!

Nu mă descurc prea bine în relațiile cu autoritatea. Garda Civilă e plină de sine și autoritară la extrem.

Te bat la fund dacă ești nepoliticos.

Uau! Vorbea ca mama când aveam opt ani.

Erau două fluiere de tinichea în pridvor și un pluton în stradă. Șoboacoliții lui John Stretch se făcuseră nevăzuți.

Doctorul Vătămătoru tocmai cobora din trăsurica lui cea drăguță. Vizitiul, frumoasa lui soție pe jumătate elfă, a rămas cu vehiculul, dacă cineva ar fi încercat să-l fure în mijlocul atâtor jobene roșii.

– Locotenent Coasă. Ce faci? Ce face doamna? Ai mai slăbit?

– Duceam o viață bună și plicticoasă într-un district liniștit. După care-ai aterizat tu din Deal.

Coasă era un bărbat înalt și slab, arborând o imensă proastă dispoziție la care asortase o uniformă albastră ce-i venea prost. Nu mi-a spus nimic despre soția lui. Nu m-a întrebat despre logodnica mea.

Așa se-ntâmplă mereu lucrurile în afurisita mea de viață. Dacă se petrece ceva, indiferent ce, vina cade pe fiul cel mare al mamei Garrett.

Partenerul meu mi-a administrat echivalentul mental al unei palme peste ceafă înainte să-mi dau drumul la gură.

Doctorul Vătămătoru și-a croit drum prin mulțime, un personaj slab și oacheș, cu ochi căprui, veseli, dinți nenatural de albi și o țăcălie demonică.

– Arată-mi ce ai.

– Dean e la mine în birou. A fost turtit sub chestia asta și sub un tip încă și mai mare, care s-a transformat în grămada aia de mâzgă.

Grămada se micșora. O parte se evapora. O altă parte se infiltra prin podea ca să ajungă în pivniță, de unde putea să facă imobilul să pută o eternitate.

Doctorul a fornăit.

– O să-l văd întâi pe Dean.

S-a strecurat de-a lungul holului, pășind grijuliu.

– Ar fi trebuit să ajungem mai devreme, a spus Coasă. Dac-am fi știut că te-ai întors, am fi pus pe cineva de pază. Și a trebuit să întreb la Al-Khar dacă nu aveau recomandări speciale.

Al-Khar era cartierul general al Gărzii.

Mortul mi-a pus, mental, o mână pe umăr.

– Directorul a spus că n-avem nevoie de Speciali.

O, ce bine! Poliția secretă avea să mă lase liber. Deocamdată. Ce drăguț din partea lor!

– Ce amabil.

Mortul și-a accentuat strânsoarea, exact cât trebuia.

– Deci ce s-a întâmplat? a întrebat Coasă.

– Aceeași veche poveste.

– Adică o să pretinzi că tu nu știi nimic.

– Nu tocmai.

I-am povestit totul așa cum se întâmplase, în detaliu, uitând numai de cutia din lemn de cireș, de artileria lui Singe și de John Stretch, care probabil că îmi devora întreaga cămară de provizii așteptându-mă.

Coasă s-a ghemuit lângă ființa cu săgeata în frunte.

– Ăsta mai respiră. A ciocănit coada săgeții. Mi-ar trebui o lumină mai bună.

Fluierul de tinichea care venise cu el a zis:

– Duba de-abia ce-a sosit, șefu'. Aduc o lanternă.

O cutie mare, cafenie, tocmai trăsese lângă trăsura doctorului. Avea pictate pe ea coroane, chei, știreanguri și tot soiul de trăsnăi care o proclamau drept proprietatea Gărzii Civile, în baza unei subvenții regale.

– Ai vreo teorie, Garrett? a întrebat Coasă.

– Doar pe cea evidentă. Probabil voia să-l vadă pe Mort. Cineva a considerat că n-ar trebui.

– Și-au îndeplinit dorința. Mortul ce crede?

Mortul e frustrat. Nu a putut pătrunde în mintea niciunuia dintre atacatori. Nici măcar în a celui care e rănit și inconștient. Încă. E un el, nu?

– Mai mult sau mai puțin, i-am replicat.

Mai degrabă mult mai mult.

– Văd că e în parte căpcăun, în parte trol și în parte alte rase, a concluzionat Coasă.

– Trolii și căpcăunii nu se amestecă.

Coasă a ridicat din umeri.

– Văd ceea ce văd. Și anume că cineva cu un ditamai ciomagul le-a tras-o tuturor strămoșilor lui din ultimele cinci generații. După care tipu' a căzut într-un butoi de nașparleală și a băut pân-a ajuns la suprafață.

Trolii se împerechează ocazional cu giganții pitici. Oricum, o explicație mai plauzibilă ar implica cercetători fără experimente și scrupule ilegale.

Cele trei tulpini de oameni-șobolan există din cauza vrăjitoriei experimentale clasice.

O chestie ca asta e chiar mai gravă decât o crimă. De crimă poți scăpa basma curată dacă pledezi convingător că nenorocitul trebuia ucis.

Omul lui Coasă s-a întors. Felinarul lui emitea o lumină alb-albăstruie orbitoare. Coasă a început să lucreze. S-a folosit de bețigașe ca să împungă, să înghiontească, să investigheze și să caute prin buzunare. Nimic util nu a ieșit la suprafață. S-a apropiat de grămada urât mirositoare.

– Ia te uită!

A ridicat un soi de glonț de plumb de cinci centimetri lungime și de nouă milimetri în diametru, ascuțit la un capăt. Avea patru canale pe toată lungimea, pornind exact de deasupra focosului. Șanțurile conțineau urme cafenii.

– Un proiectil?

– Poate. Otrăvitor în mod clar. Dar cum a fost tras?

Întrebările „de cine" și „cum" pluteau și ele în aer.

A sosit comanda lui Dean.

Am ieșit afară.

Jerry, tipul cu berea, trăsese în fața trăsurii doctorului. Făcea conversație cu savuroasa doamnă Vătămătoru. Când m-a observat, a zis ceva unui cuplu de jobene roșii care-l urau pentru că o cunoștea suficient de bine pe frumoasa doamnă ca să stea la bârfe cu ea, determinându-i să facă pe grozavii ajutându-l voluntar la căratul butoiașelor.

Au adus în casă trei butoaie de câte treizeci de litri de bere pretențioasă, pentru fete. Jerry a făcut semn către mulțimea de afară și către mizeria din hol.

– Te-ai întors.

– Ce-nseamnă asta? Nu contează! Pune alea lângă ușa de la bucătărie.

Nu voiam să dea nimeni cu ochii de John Stretch.

– Se păstrează mai bine la rece.

– Pune-le cu Mortul, atunci.

Jerry și ajutoarele lui au ocolit pe vârfuri mizeria și au intrat pe domeniul Mortului.

– Oriunde, numai să nu stea în drum, le-am zis. Am aruncat o privire către cutia din lemn de cireș, aflată pe un raft cu suvenire provenite de la alte cazuri. Pentru ce sunt astea, oricum?

– Dean voia să încerce diverse sortimente pentru recepția ta.

– Aha. Bășinos bătrân și secretos!

Unul dintre fluierele de tinichea a arătat cu degetul.

– Ăla e el?

Se făcuse alb ca hârtia.

Partenerul meu e un sfert de tonă de făptură non-umană decedată, instalată permanent într-un scaun din lemn de stejar făcut la comandă. Primul lucru pe care-l observi, după masa lui enormă, este asemănarea cu un pui de mamut cu o trompă pitică, având doar un sfert din lungimea la care te-ai aștepta.

Cei mai mulți vizitatori nu se uită prea îndeaproape. Sunt paralizați de faptul că le poate citi gândurile.

Unul din jobenele roșii s-a jucat cu fluierul prins cu un șnur în jurul gâtului. Talismanul nu i-a fost de niciun folos.

– Fraților, aici e prea frig.

A bătut în retragere. Tovarășul lui i-au călcat pe urme.

Jerry nu s-a lăsat nici el mai prejos.

Mortul e un loghyr. Sunt extraordinar de rari și extraordinar de încăpățânați când vine vorba să-și dea duhul. Acesta tot trage de timp de când a fost ucis, acum mai bine de patru sute de ani.

Doctorul Vătămătoru a încercat săruri de mirosit. Personajul din hol nu a reacționat. Coasă făcu în cele din urmă rost de o targă pe care să-l transporte până la cartierul general al Gărzii, după ce Vătămătoru i-a pus un bandaj peste scurgerea din frunte. Săgeata rămăsese la locul ei.

Coasă ne-a părăsit, promițându-ne că ne va împărtăși orice informație care valora exact cât hârtia pe care n-o scrisese. Jerry a lăsat o chitanță

adevărată. I-am găsit un loc pe biroul lui Singe, în compania notei de plată a doctorului Vătămătoru.

Doctorul a plecat și el, lăsându-l pe Dean într-un somn indus de medicamente.

L-am anunțat pe John Stretch că putea să iasă din ascunzătoare.

Șobofemei specializate în curățenie au apărut de îndată. Așteptaseră să plece fluierele de tinichea. N-aveau nimic de bine de zis despre toată mizeria. Și-au înfășurat cârpe umede în jurul fețelor și au împrăștiat în aerul împuțit ceva ce mirosea a ardei iute. Au folosit ustensile de grădinărit ca să adune mâzga în găleți pe care le-au acoperit bine înainte să le trimită să fie azvârlite în râu. Au evitat contactul cu mâzga.

Eu și John Stretch ne-am dus să-l vizităm pe Mort.

– E prea frig aici, s-a plâns șoboomul.

– Singe e de vină. Pretinde că de ce o să-l ținem mai în frig, de-aia o să reziste mai mult. Și, oricum, el nu-l simte.

– Sunt convins că știe ea despre ce vorbește.

– Știe tot despre orice. Așadar, ce-i în neprețuita asta de cutie?

Aer.

– Poftim?! Nimic? Un ins a murit. Alți doi au fost răniți.

Este o momeală falsă. Adevărata cutie e altundeva.

– Asta de unde-ai scos-o?

Am dedus-o, cu mult efort și considerabilă încăpățânare, din puținul pe care l-am recepționat de la creatura pe care a luat-o cu el locotenentul Coasă.

Mortului îi plac loviturile astea dramatice.

– Bună treabă atunci.

Doamnele se întorc. Se pare că au repurtat un succes modest.

Le-am dat drumul înăuntru. Penny s-a strecurat pe lângă mine și pe lângă femeile care făceau curățenie. Singe mi s-a alăturat în încăperea rece.

– Am auzit c-ai avut baftă.

Am arătat cu degetul mare către Mort.

– Zeii mi-au zâmbit. Cam în silă. Nu există nicio urmă a fetei. Asta înseamnă vrăjitorie. Am urmărit creatura aia rănită. Făpturile alea nu erau cu puștoaica. Eram pe urmele lor când am văzut-o ieșind din Benbow.

Benbow este un vechi han respectabil din umbra Dealului, folosit de cei care nu-s din oraș și care au treabă cu vrăjitorii ce infestează cartierul ăla.

– Am trimis-o pe Penny înăuntru. Ea a făcut uz de farmecul ei adolescentin și-a aflat că numai ce-a ratat-o pe prietena ei Kelly, care acum își zice Eliza. Eliza locuiește într-un apartament de la etajul trei cu mătușa ei, domnișoara Grünstrasse. Au sosit în TunFaire ieri.

Penny ni s-a alăturat.

– Am fost să văd ce face Dean.

– Doctorul spune c-o să se facă bine. Ai ceva de-adăugat?

– Patronul e un tip mărunțel, care arată ca o veveriță. Am recurs la drăgălășenie. Mi-a dat voie să vorbesc cu lumea. Eliza a venit din Liefmold. E ceva în neregulă cu ea. Nu vorbește. Mătușa ei are un accent groaznic. În momentul ăla, veverițoiu' s-a prins că nu eram cu adevărat prietena lor. A trimis pe cineva la etaj, probabil ca să le avertizeze, așa c-am șters-o.

Mortul m-a atins ușor, comunicându-mi că nu era treaba mea cum anume îi fermecase ea pe cei de la Benbow. Nu voia să fac pe tatăl cu ea.

– La plecare, m-am prefăcut că nu-i cunoșteam pe Singe și pe Dollar Dan, ca ei să poată vedea dacă mă urmărea cineva.

– Te-ai gândit bine.

– Un băiat de la bucătărie a încercat, a zis Singe. Dollar Dan l-a speriat atât de tare că s-a scăpat pe el.

Deci nu-i chiar inutil.

Singe s-a încruntat. Nu era gata să recunoască asta. Iar Penny…

Aha! Curiozitatea băiatului de la bucătărie nu fusese ideea patronului său.

Veniți încoace. Toți.

Mortul poate să scoată la iveală amintiri pe care nu știai că le ai. Apoi își pune cele câteva minți ale lui să adulmece de-a lungul mai multor piste distincte și face conexiuni surprinzătoare.

Nu-i nimic în afară de ceea ce-i evident. Victima noastră, Recide Skedrin, a stârnit interesul a cel puțin două tabere, suficient cât să le facă să recurgă la crimă. E foarte posibil să fi fost el însuși o momeală falsă.

Cum de știa toate astea așa, deodată?

Penny, te rog să stai aici cu Dean până își revine. Garrett și Singe o să te asiste dacă e cazul.

Cineva uitase cine era șeful aici.

Garrett, du-te să răspunzi la ușă.

Bărbatul din pridvor era scund, lătăreț și nervos. Avea ochi mari, umezi și căprui, ca de câine. Dădea impresia unui tip care avusese o viață de necazuri. Îmbrăcămintea îi era zdrențuită și demodată, croită după șicul de-acum vreo douăzeci de ani.

– Apariția mea l-a luat prin surprindere.

Încerca să se hotărască dacă să bată la ușă sau nu. „Cine ești?“ a chițăit. Avea o voce domoală, feminină, și un accent atât de zdravăn că-ți trebuia o macetă să-ți croiești drum prin el.

În biroul lui Singe, te rog.

Nou-venitul nu știa despre Mort, care emana o bucurie răutăcioasă. Tremuriciul ăsta era, probabil, ușor de citit.

– Cum de te-ai cazat pe pridvorul meu, mititelule?

– Ăăă…

El era probabil sursa neașteptatelor cunoștințe ale Mortului.

Insul a chibzuit câteva secunde dacă era cazul să continue cu minciunile pe care și le pregătise. În timp ce el își punea la cale strategia, Singe și-a aranjat hârtiile ca să-și ia notițe. Era amuzată.

Nu-mi pasă dacă mint sau nu. Mortul poate să le jefuiască mințile cât timp își exercită ei talentul de a născoci.

Vizitatorul nostru a întrebat:

– Cu cine vorbesc?

Ce, venise fără să știe?

– Mă cheamă Garrett. Cel mai chipeș fost membru al marinei pe care-o să-l vezi vreodată și cu ochii cei mai albaștri. Asta-i locuința mea. Sigur ai nimerit adresa?

Da, în sensul că el crede că aici o să găsească obiectul pe care-l caută.

– Domnule Garrett, reprezint Consiliul din Ryzna.

Vorbea karentina de parcă ar fi avut gura plină de budincă și ghinde. Norocul meu că aveam un partener care putea să-mi transmită nu numai ce voia omul să știu, ci și ce gândea.

A realizat de curând că, în linii mari, este propriul său șef. În consecință, a început să aibă ambiții personale.

Mititelul și-a pocnit călcâiele și s-a înclinat ușor, obicei pe care-l au prin părțile lui.

– Bolovan Căruță, Violet Trandafiriu, la dispoziția dumneavoastră, domnule, am auzit eu.

Am ridicat din umeri. Auzisem nume și mai stranii. Omul se asigurase că știu că tatăl lui era un

jucător important la el în țară. Familia lui exploata masele de secole.

Am ascultat. Dacă tăcerea dura suficient de mult, exista șansa ca el s-o umple cu ceva interesant.

– Recide Skedrin a venit să vă vadă.

Pronunțase Ray-see-dey Skaydrene. Foarte venageti.

Cel care a murit.

Știam. Sunt un observator bine antrenat.

– Nu-mi e cunoscut numele ăsta.

– Nu mă surprinde. Era un nimeni. Secund pe un transportor închiriabil de mărfuri care circulă între TunFaire și Liefmold. O tânără ticăloasă pe nume Ingra Mah, recent decedată, l-a sedus și l-a convins să strecoare ilegal o comoară națională a Ryznei din Liefmold până aici. Spera să vândă obiectul pe Dealul vostru.

I-auzi. Asta înseamnă că era o jucărie vrăjitorească, probabil una cu mult vino-ncoa. Altfel n-ar fi murit oameni din cauza ei.

Spune adevărul, iar raționamentul tău e corect. Oricum însă, toată povestea are și un aspect politic. Mortul a adăugat câteva imagini pe care le șterpelise.

Trebuia să descifrez numele omului mai târziu. Nu le asamblează la fel ca noi, acolo în sud. Sunase ca și cum l-ar fi tradus. Poate că era și denumirea unei funcții pe undeva pe-acolo.

Omulețul a scos un pumnal.

– Am de gând să caut… a început el.

– Zău, domnule Bolovan, a replicat Singe. Ce proaste maniere!

El a părut surprins s-o vadă. Mortul îl orbise.

I-am luat pumnalul, având grijă să nu ating lama. Avea dâre de mai multe culori, niciuna neaducând a sânge uscat.

A mers rapid. Mortul nu și-a dezvăluit prezența. Singe nu s-a ridicat de la biroul ei. Bolovan a chițăit când l-am așezat pe un scaun. S-a bosumflat și și-a masat încheietura sucită. Avea un surplus de apă în ochi.

– N-o să mai acceptăm un asemenea comportament. De ce ne hărțuiești?

– Sunt aici din ordinul Consiliului ca să recuperez Umbra.

„Umbra.“ Puteai să simți că-i cu majusculă fără niciun indiciu din partea Mortului.

– Ce știți despre Ryzna, domnule Garrett?

– E un oraș din Venageta cu o reputație proastă.

– Domnule! Ryzna face parte din Venageta prin constrângere, numai pentru că cineva a dat drumul asediatorilor în oraș, la adăpostul unei amiezi senine, fără nori, când toți oamenii înstăriți erau… A bâiguit fapte istorice datând de mai bine de un secol.

Strămoşii lui au fost cei care au trădat. Venagetii nu i-au recompensat în conformitate cu aşteptările lor. Văd ocazia să întoarcă roata prin furtul acestei Umbre.

Bine. N-am permis niciodată faptului că nu știu ce se petrece să mă împiedice să-i dau înainte.

– Ce e și prostia asta cu Umbra? Și de ce o cauți aici?

Era vreo șansă ca în cutie să fi fost totuși ceva?

Nu. Ar fi fost ceva atât de puternic încât oricare dintre noi l-ar fi simțit. Cutia autentică este căptușită cu fier, plumb și argint. Umbra este un amalgam al sufletelor vrăjitorilor decedați ai Ryznei. Puterile lor combinate, fără personalitățile lor. Importanța ei pentru Ryzna și pentru domnul Bolovan este privită într-un mod cam limitat. Ambiția predominantă acolo este de a o folosi pentru a controla Ryzna. Hoața răposată totuși realizase că putea fi o unealtă puternică, utilă oricărui vrăjitor, de oriunde.

Probabil că ea însăși era lipsită de talente vrăjitorești. Dacă ar fi avut vreunul, acum ar fi fost ocupată să preia controlul asupra lumii.

Exact. Domnul Bolovan vede Umbra ca pe ceva de un întuneric stăruitor și extrem de puternic. E îndrăgostit de potențialul ei.

Așadar. Să recapitulăm. Un socialist pe cont propriu s-a hotărât să redistribuie averea furând Umbra din Ryzna. Bolovan a fost desemnat s-o aducă înapoi, fiind considerat prea prost ca să întrevadă oportunitățile personale. Omul doar făcea pe prostul. El a decis că nimeni nu merită să se folosească de jucăria asta mai mult decât drăguțul de Bolovan Căruță, Violet Trandafiriu în persoană.

Bolovan nu era genul meu de persoană, dar era, în mod sigur, un soi de om cu care-aveam de-a face destul de des.

– Umbra este… Nu. Nu vă privește ce este. Contează doar că ea le aparține oamenilor din Ryzna și că trebuie s-o recăpătăm. Sunt gata să plătesc patru mii de nobili de argint pentru restituirea ei.

Asta mi-a atras atenția. Iar Singe ar fi rânjit dacă șobooamenii ar fi avut cu ce să rânjească.

– E bine, am spus.

Patru mii mi-ar fi asigurat o zestre frumoasă.

– E foarte bine. Apoi a zis o prostie, de parcă eu aș fi uitat motivul hoțului inițial de a-și trimite prada în TunFaire. Umbra nu-i de folos nimănui în afara Consiliului din Ryzna.

Asta nu-i adevărat nici măcar în Ryzna. Venagetii țineau Ryzna sub călcâi folosindu-se de Umbră, până când un paznic neglijent, prea tânăr ca să gândească folosindu-și capul, i-a permis femeii aceleia, Ingra, să pună mâna pe ea.

Ingra Mah părea o persoană talentată. Păcat că stătuse cu spatele la cine nu trebuie.

– Haideți să fim precișii, domnule Bolovan. Ce vreți? Nu avem Umbra dumneavoastră. Dar am putea s-o căutăm. Cu asta ne ocupăm.

– Recide v-a adus o cutie.

– Era goală. Și n-a apucat să trăiască destul cât să ne dea și explicații.

Creaturile care-l urmăreau pe domnul Recide erau asociate cu domnul Bolovan. Erau cinci, desemnate de Consiliul din Ryzna să-l asiste pe domnul Bolovan și să-l țină pe linia dreaptă. Nu ele sunt responsabile de moartea domnului Recide.

Cinci. Două rănite. Una dintre acestea băgată la răcoare. Partenerii, dar și gardienii lui Bolovan. Bine de știut. Și hoața originară? Chiar era moartă? Fusese atât de isteață încât să-și piardă urma înscenându-și propriul deces?

– Ciudat, dar vă cred, domnule Garrett.

În același timp, Moartea-n Vacanță mi-a transmis: *El o crede moartă.* Mi-a trimis o imagine din mintea omulețului.

Ingra Mah sfârșise la fel ca Recide Skedrin. Bolovan ajunsese la locul faptei la puțin timp după ce începuse procesul de descompunere. Mortul m-a asigurat că, deși Bolovan era un adevărat ticălos și perfect capabil de una ca asta, nu el era responsabil.

– Recide și stăpânul navei aveau o a doua slujbă, cea de transportatori de mărfuri dubioase, a continuat Căruță.

– Erau contrabandiști.

– Ca s-o zicem direct, da.

– De ce-a venit la mine acasă?

– Pot doar să fac presupuneri, domnule Garrett. Fie i s-a spus să facă așa înainte să plece din Liefmold, fie s-a interesat la sosire și-a ajuns la concluzia că dumneavoastră îi îndepliniți criteriile. Cercetările mele au scos la iveală că aveți contacte importante pe Deal. Pe de altă parte – și eu așa văd lucrurile – poate a vrut să lase o urmă falsă, în timp ce proprietarul navei ducea altundeva adevărata Umbră.

– Să zicem că găsesc flecuștețul dumneavoastră. Cum îmi primesc cele patru mii?

– Am închiriat camere la Cuibu' Șoimului. Puteți să mă căutați acolo.

Câh. Cuibu' este o gaură mizerabilă aflată nu prea departe de Benbow. Nu trebuie să te bați cu târfele sau cu vagabonzii ca să intri sau să ieși, dar principalii săi clienți sunt niște căpușe pe pântecele societății, care fac tot soiul de servicii dezgustătoare pentru cei ce strălucesc sus, pe Deal.

Un om cu mai mult de patru mii de nobili ar fi trebuit să-și permită ceva mai bun.

Bolovan a arătat spre pumnalul său, aflat acum pe marginea biroului lui Singe.

– Se poate?

– Servește-te.

El a luat arma, a trecut pe lângă mine ca și cum ar fi avut de gând să plece, apoi s-a întors și a zis:

– O să controlez…

Penny l-a lovit pe la spate cu o oală.

– Masa-i gata, doamnelor și domnilor.

– Să-ți ții încheieturile mai relaxate, am sfătuit-o. Nu vrei să ți le scrântești.

Ea m-a privit cu răceală, dar i s-a alăturat lui Singe, ajutându-mă să cercetez buzunarele lui Bolovan. N-am găsit nimic, așa că l-am aruncat în pridvor, mai puțin cuțitul acela ucigaș.

Acela a devenit un trofeu, pe același raft, alături de cutia din lemn de cireș.

Apoi ne-am adunat la bucătărie.

M-am așezat din nou la masă. Singe m-a întrebat:

– Cine era la ușă?

– Coasă. Credea c-ar trebui să știm că prizonierul a murit fără să vorbească. Și s-a minunat nevoie mare cum a ajuns un spărgător de case să sfârșească cu o săgeată în frunte.

– Un om bun. Are simțul dreptății. Ești surprins că ființa aia a murit?

– A fost norocos c-a rezistat cât a rezistat.

– Ce urmează? a întrebat Penny. Ce-ar fi să ne întoarcem la Benbow? După ce Dan l-a speriat pe Sticlă…

– Știi cum îl cheamă?

– Era drăguț.

– N-am și-așa destule griji?

Singe a chicotit. Penny mi-a ignorat comportamentul părintesc enervant.

– Cum e supa, bătrâne?

Puțin cam condimentată.

– Excelentă. Ai fost atentă când te-a învățat Dean să gătești.

– Mulțumesc.

A reușit să vorbească pe un ton morocănos, deși arăta mulțumită.

Singe a zis că era rândul ei și și-a împins scaunul în spate.

Penny a bodogănit:

– E de-a dreptul înfricoșător felul în care aude și miroase.

Singe a revenit cu o scrisoare împăturită și închisă cu ceară purtând sigiliul de la Benbow.

– Era copila aia blondă. Tot nu prea are miros.

Nici vreo prezență detectabilă. Deşi m-am simțit neliniștit. Agitat. Aproape îngrețoșat.

Scrisoarea, cu un scris îndrăzneț, îi era adresată „Domnului Garrett“.

– Ce-a zis?

– Nimic. Mi-a dat asta și-a plecat. N-are cum să fie umană.

Am mestecat în gol, gândindu-mă.

– Se simțea cumva un miros de lut? Ceva de genul ăsta?

– Nu. Dar o să mă gândesc la ceea ce înseamnă.

– Ce e? a întrebat Penny, singura care nu putea citi peste umărul meu.

– O solicitare de a mă alătura unei oarecare domnișoare Grünstrasse pentru o cină târzie și o sticlă de TunFaire Auriu.

Care e vinul cel mai bun din oraș.

– Am timp să strâng? a întrebat Penny.

N-am apucat să-i explic că invitația era doar pentru mine.

Penny, ăsta e unul dintre momentele alea în care ar trebui să te ajute Garrett și Singe.

Urma să aibă loc o revoluție pe-aici. Sau poate o contrarevoluție.

Matelotul Recide Skedrin fusese asociat minoritar la un vas despre care se zvonea că s-ar fi ocupat cu contrabanda. Nava și echipajul lui meritau o investigație.

– Am fost însă prea onest față de Coasă. O să-și trimită Specialii să cerceteze fiecare umbră din port.

Întâlnirea ta de la Benbow este mult mai importantă. Locotenentul Coasă o să înceapă în curând să facă turul localurilor publice.

Eram gata să plecăm, până și Penny, fiind discret înarmată. Dintr-odată, ea a decis să se ducă sus.

Singe s-a ocupat deja de problema portului.

– Frate-meu îmi dă voie să-l trimit pe Dollar Dan, a zis ea. Dan o să treacă neobservat acolo.

Un șoarece pe chei? Nu era greu. N-ar fi atras o a doua privire.

– Suntem gata? Penny! Haide!

Află, te rog, de ce oamenii au senzația că pot să comită crime la noi acasă.

– Grr! Și eu care-am venit încoace ca să mă relaxez!

Singe a deschis ușa, dar nu a ieșit.

Ploua. Zdravăn.

Penny a tropăit pe scări în jos cu umbrele, pălării și impermeabile.

Benbow se aflase acolo dintotdeauna. Mă făcea să mă gândesc la o bunicuță dolofană, cu obrajii îmbujorați, una cum avusesem și eu cândva. Era călduros, mirosea a fum de lemn tare și a ere întregi de gătit în care cuiva îi plăcuse usturoiul. Se stabilise confortabil. Era un local bun, făcut din când în când de ocară din cauza apucăturilor unei persoane rele.

Pe partea dreaptă cum veneai din stradă era o sală de mese, nu prea mare, acum goală. Majoritatea oaspeților preferau să ia masa în camerele lor. În stânga se afla o flotilă de scaune vechi și divane confortabile și lăsate, acompaniate de măsuțe uzate. Trei bătrâni ocupau cele trei laturi ale unei mese, doi jucând șah în timp ce al treilea mormăia sfaturi nedorite. Nu exista un bar. Managementul prefera să nu atragă clienții din stradă.

Scara către camerele de oaspeți se afla drept înainte, păzită de un omuleț cu un aer cusurgiu și cu dinții frontali ca ai unei rozătoare. Părul i se retrăsese din creștet spre margini. Aspectul lui mai că te implora să-i spui Iepurilă sau Veverițoi.

S-a ridicat din spatele unei măsuțe aglomerate, înghițind în sec când Penny a străbătut sala de mese.

Vocea lui s-a dovedit a fi un guițat ascuțit.

Penny l-a ignorat.

Iepurilă s-a bâlbâit. Apoi și-a dat seama ce era Singe. Bâlbâiala i s-a transformat în bolboroseală.

Mi-am prezentat invitația.

– O, desigur. De fapt, nu vă așteptam. A aruncat o privire disperată către Penny și alta către Singe. L-a costat ceva să spună: Veniți cu mine, vă rog.

Există o grămadă de prejudecăți împotriva șobooamenilor.

Domnișoara Grünstrasse ocupa un apartament ce se întindea pe jumătatea vestică a celui de-al treilea etaj. Am gâfâit și-am pufăit și m-am întrebat dacă eram prea bătrân ca să mă apuc de sport. Iepurilă și-a făcut gimnastica ciocănind la ușă.

Blonda ne-a deschis. Apoi a pășit în lateral. La câtă căldură ne arăta, părea să fi fost făcută din lut ars. Ochii ei exprimau o pustietate nesfârșită.

Singe a intrat prima. Am urmat-o. Ușa s-a trântit în nasul lui Iepurilă. Fata a tras zăvorul și s-a îndreptat spre partea stângă a salonului. Acolo a rămas în picioare, în poziție de repaus, dar cu mâinile împreunate în față. Purta o costumație diferită, cu excepția hainei. Gusturile în materie de stil nu i se schimbaseră însă.

– A, domnule Garrett. Nu eram sigură că o să răspunzi invitației. Îți apreciez amabilitatea. Sincer.

Am făcut ochii cât cepele.

– Domnule? S-a întâmplat ceva?

I-a aruncat lui Singe o privire ce fumega de furie.

– Scuze. Am fost doar surprins.

În lumina difuză, semăna cu bunica viitoarei mele soții, una dintre cele mai nesuferite femei din lume.

Asta era uriașă și urâtă și mai și puțea.

Mirosul era rezultatul dietei și al unor obiceiuri personale dubioase.

Accentul ei era mai pronunțat decât al lui Bolovan, dar cu o metrică diferită.

– Haide, domnule Garrett. Fă-te confortabil. Hai să stăm de vorbă până când pregătește Squattle ceva.

Vorbea rar. Fiecare cuvânt, deși pocit, putea fi dedus din context.

M-am așezat. Singe a rămas în picioare. Nu existau scaune potrivite pentru ea. Nu și-a scos nici haina, ceea ce era un război psihologic îndreptat împotriva nepoatei. Blonda și-a schimbat poziția după ce am luat loc.

– Așadar, domnule Garrett. Bolovan Căruță, Violet Trandafiriu te-a vizitat astăzi. A fost, fără îndoială, un izvor de minciuni. Probabil că a aruncat în spinarea altora toate crimele sale.

În mintea lui, Bolovan era clientul meu. N-am zis nimic.

– Deci. Prea bine, atunci, domnule. Prea bine. Eu și Eliza am venit în minunatul vostru oraș ca să revendicăm o relicvă prețioasă.

– Umbra.

– Într-adevăr. Exact. Violet Trandafiriu nu te-a dezinformat chiar complet, așadar. Remarcabil. Da. Umbra. În sine de o valoare neglijabilă, are o valoare morală considerabilă pentru anumiți oameni. Ne aflăm aici la solicitarea Coroanei din Venageti, pentru a recupera această proprietate regală. M-a studiat cu ochi îngustați, porcini, de o

urâțenie profundă și nesfârșită. Asta nu va fi o problemă, nu-i așa, domnule? N-o să mă judeci doar pentru că sunt o venageti?

– Nu. Noi am câștigat războiul.

– Excelent. Excelent. Am avut parte de propriile suferințe pe parcursul acelor anotimpuri mohorâte, vă asigur. Ca noi toți. Ei bine, domnule. Pot așadar conta pe dumneata?

M-am încruntat. N-avea logică. I-am mărturisit:

– Nu înțeleg ce-mi cereți.

– În spiritul noii prietenii dintre popoarele noastre, îmi vei restitui Umbra mie, Mâna lui Begbeg.

Toți conducătorii din Venageti au un Beg în numele lor. Acesta, care se dăduse bătut în luptă, se intitulase Begbeg, ceea ce însemna Regele Regilor sau Regele Lumii.

– N-am jucărioara dumneavoastră. Nu știu unde este. Nu știu ce este. N-aș recunoaște-o nici dacă m-ar mușca de gleznă. Și nici nu prea-mi pasă.

– Domnule!

– Știu însă că cineva a încercat să intre cu forța la mine în casă, altcineva i-a provocat moartea și unul dintre acești altcineva a murit el însuși, ceva mai târziu. Drăgălașa de-aici a urmărit totul de peste drum. Probabil că știți mai mult decât mine.

– Dar Recide ți-a adus o cutie.

– Așa a făcut? Singe, ai văzut tu o cutie?

– N-am văzut.

Era distrată. În afară de putoarea domnișoarei Grünstrasse, apartamentul era plin de mirosuri neobișnuite.

– Serios, domnule Garrett. Minți. Eliza a văzut cutia.

Am privit-o pe blondă, nemișcată și perfectă ca un bibelou de porțelan. Chiar o văzuse? Puțin probabil. Atunci de ce susținea asta?

– Are ochi vrăjiți dac-a putut să vadă în interiorul casei mele de unde se afla.

– Vă pierdeți timpul încercând s-o provocați.

Firimiturica nu era ținta mea.

Cineva a bătut cu mult entuziasm la ușă.

Iepurilă coordona servirea cinei. Era într-o dispoziție proastă. Asistenții lui principali erau o fată și un băiat abia intrați în adolescență. Penny era fata. Băiatul, probabil Sticlă, era periculos de atrăgător, mai mult decât dăduse ea de înțeles. Mai era binecuvântat și cu al dracului de multă încredere în sine.

Alți doi membri ai personalului au adus mese pliante, una la care să mâncăm și alta de pe care puștii să ne servească.

O făptură fragilă și jalnică, probabil partenera lui Iepurilă, a dat buzna:

– Am găsit!

A depliat un scaun conceput pentru cineva dotat cu coadă.

Personalul a așezat patru tacâmuri pe o față de masă curată. Eliza s-a așezat, părând nemulțumită.

Am mâncat, în general în liniște, rață și alte chestii, niciuna dintre ele memorabilă. Nici vinul n-a fost grozav, deși era TunFaire Gold. Singe era singura care știa ce să facă cu tot arsenalul ăla de tacâmuri.

Eliza a mâncat doar cât să facă act de prezență. Nu a scos niciun cuvânt. Ochii ei însă nu erau deloc timizi.

În cele din urmă, când nu mai rămăseseră decât oasele, domnișoara Grünstrasse a remarcat:

– O să-mi lipsească mâncarea de aici. Deci, domnule Garrett. Speri să obții vreun avantaj refuzând să predai Umbra. Cum să te fac să te răzgândești?

– Nu puteți. N-am chestia aia afurisită.

Femeia a râs. Straturile de grăsime au început să-i tremure.

– Foarte bine-atunci. Foarte bine. Ce-ar trebui ca să te încurajeze s-o găsești?

– Nu știu ce să caut. Dar Bolovan mi-a oferit patru mii de nobili de argint pentru ea.

Domnișoara Grünstrasse s-a cutremurat.

– Violet Trandafiriu? Patru mii?! E prințul minciunilor! Ultimul dintr-o nesfârșită procesiune de hoți! O să spele putina pe cont propriu, oriunde o fi stând.

Ciudată afirmație. A urmat o tăcere. Eliza părea în mod special interesată.

Domnișoara Grünstrasse a schimbat abordarea.

– Abia te-ai atins de vin, domnule Garrett. E vreo problemă? Cârciumarul m-a asigurat că e cel mai bun vin pe care-l oferă TunFaire.

– Și așa e, dar eu sunt unul dintre snobii aceia cărora le place berea.

Obsesia asta modernă față de sucul înăcrit de struguri e inexplicabilă. După cum a remarcat cineva cândva, berea e dovada faptului că zeii nu vor întotdeauna să ne chinuie.

– Bere, domnule? Înțeleg că TunFaire e faimos pentru diversitatea și calitatea berilor sale. Ai o marcă preferată?

De ce să nu fiu dificil?

– Weider Wheat cu aromă de mure.

– Eliza, vezi ce are Squattle.

Blonda a dat din cap, s-a ridicat și a părăsit încăperea ca dirijată de un mecanism.

– Care-i treaba cu ea? E măcar umană? am întrebat.

– O, da. Este, domnule. Da, într-adevăr. Chiar foarte serios. Nepoata mea. Și ucenica mea. Își completează pregătirea de bază. Un copil remarcabil. Cu o inteligență mult peste vârsta ei. O să devină una dintre cei mari. Ce-i asta, fato? a întrebat mai încet.

Penny îi pusese o farfurie în față.

– Plăcintă aromată de dovleac, doamnă. Specialitatea casei la Benbow.

Ne-a servit pe mine și pe Singe. Sticlă ne-a urmat cu un șpriț de hârtie din care a stors un sirop pe bază de rom.

– Să pregătim una și pentru tânăra domnișoară, doamnă? a întrebat Penny.

Domnișoara Grünstrasse era iritată. Nu era obișnuită să fie tratată ca o „doamnă“ oarecare.

– Ține-o la cald. S-ar putea să n-o vrea. Nu prea mănâncă dulciuri.

Am întrebat-o despre Ryzna, despre Venageta și despre Umbră. Domnișoara Grünstrasse a fost evazivă sau a încercat să mă convingă cât de minunat ar fi s-o ajut să-și recupereze flecuștețul pierdut.

– Ne-am înțeles, domnule Garrett?

– N-am auzit o vorbă despre potențialele beneficii pentru mine și-ai mei. Altele decât această minunată cină.

Nu era mulțumită. Nu acesta era răspunsul care i se cuvenea.

– Prea bine, domnule. Prea bine. Trebuie să-mi amintesc că nu sunt în acel ținut unde dorințele mele au greutate de lege. Prea bine. Adu-mi Umbra și o să-ți plătesc o recompensă de opt sute de nobili. A ridicat o mână pentru a preveni replica la care se aștepta. Nobili comerciali autentici din Full Harbor, nu aurul amăgitor al spiridușilor pe care ți-l promite Violet Trandafiriu.

Am rămas neconvins. Arătam neconvins.

– Urmează-mă atunci, domnule. Urmează-mă.

S-a ridicat făcându-mi semn, ca o fetiță de vârsta Elizei, nerăbdătoare să împărtășească un secret unei prietene.

Am urmat-o fără chef și am devenit și mai fără chef când ea s-a îndreptat spre un dormitor neluminat. O lumină s-a aprins însă imediat. M-am uitat peste umăr. Băiatul, fata și șobofemeia păreau nedumeriți, dar vigilenți.

– Haide, domnule Garrett. Promit să nu-ți pun virtutea la încercare.

Avea simțul umorului?

M-am mai relaxat puțin.

– Închide ușa, totuși. În caz că se întoarce nepoată-mea. Aș prefera să nu știe asta.

– Vorbește sau înțelege karentina?

Necunoașterea limbii ar fi explicat lipsa ei de interes în a comunica.

– Din câte știu eu, nu. Dar copilul e plin de surprize. Dă-mi o mână de ajutor, te rog.

Voia să tragă un cufăr de sub patul nefăcut. Așternuturile miroseau ca domnișoara Grünstrasse, doar că mai rău. Nu puteam să nu mă întreb dacă nu suferea de vreo boală malignă.

Am ridicat cufărul pe pat.

– Dă-te mai încolo cât timp formez cifrul, mi-a cerut ea.

Lacătul cufărului sclipea din pricina unui amalgam de vrăji ucigătoare.

M-am întrebat dacă cei care contează știau că aveam printre noi o persoană străină cu greutate. O venageti importantă, care, foarte probabil, se confruntase cu oamenii noștri de pe Deal în Cantard și le supraviețuise.

– Războiul s-a terminat, domnule Garrett. Și actuala mea misiune e mai importantă decât orice răzbunare.

A deschis cufărul și a scos o tavă ce umplea două treimi din adâncimea acestuia. Dedesubt se aflau monede de argint, rând după rând, una lângă alta, așezate pe o muchie. Sute și sute. Era și aur, dar ea nu-mi oferise aur.

Opt sute de nobili înseamnă o grămadă de bani. Și asta era marfă autentică.

– Ia o monedă. Orice monedă. Încearc-o.

– Îmi dau seama că sunt autentice.

Aveau muchiile zimțuite în stilul Full Harbor, care descurajau orice contrafacere.

– Chiar și-așa, ia una. Pune pe cineva s-o examineze. Așteaptă să mă servesc. Opt sute de nobili, domnule Garrett, iar restul pentru cheltuieli și pentru o tură de cumpărături înainte să ne întoarcem în mohorâta Venageta.

Mă enervează să văd asasinii plătiți arătându-și latura umană.

– Haide, domnule Garrett. Să revenim în salon înainte ca asistenta dumneavoastră să-și piardă calmul… Mai înainte însă, ajută-mă cu acest cufăr.

A pus tava la locul ei. A refăcut vrăjile de încuiere ce miroseau a moarte. Am ajutat-o să dea cufărul

jos din pat. L-a băgat în același loc, cu o precizie surprinzătoare.

Fiind în fața ei, n-am văzut privirea arogantă pe care le-a aruncat-o lui Singe, lui Penny și lui Sticlă.

Ne-am așezat la masă.

Domnișoara Grünstrasse a început să se încrunte, să se agite și să miroasă și mai rău, ceea ce a deranjat-o pe Singe.

– Unde e fata aia? De ce face una ca asta? a bodogănit ea.

Prinsesem suficientă venageti pe câmpul de luptă ca să înțeleg ce zicea. Domnișoara Grünstrasse nu era mulțumită de ucenica ei minune.

– Îmi cer scuze, domnule Garrett. Eliza e uneori distrată.

În cele din urmă, Eliza a apărut ducând o tavă cu opt căni dispuse ordonat pe care a pus-o lângă mine.

– Eliza, ești o comoară, i-am spus.

Puteam la fel de bine să fi fost o mobilă.

Am observat că avea pantofii umezi. Nările și mustățile lui Singe au tresărit. Mirosea ceva ce nu fusese acolo mai înainte.

Am adulmecat berile, evident câte una din fiecare sortiment pe care-l avea Iepurilă. I-am pasat lui Singe două dintre ele.

Penny a servit-o pe Eliza cu plăcintă de dovleac. Sticlă i-a dat sirop. Fata s-a foit, s-a încruntat, a adulmecat, a gustat și să fiu al naibii de nu era cât

pe ce să zâmbească. A devorat toată porția, cu înghițituri delicate. Domnișoara Grünstrasse a fost impresionată.

– O să mai comandăm dintr-astea.

Penny și Sticlă au început să strângă masa. Penny simțea că se schimbase ceva și voia să ia avans.

Singe a făcut onorurile ofertei de bere, prefăcându-se că se cherchelește. Străinii n-au de unde să știe că unii șobooameni pot să toarne pe gât cu butoiul.

Odată ce puștii au ieșit, Singe a bâiguit ceva despre nevoia de a ajunge repede acasă. Aveam o garderobă pe care o șobofată o putea folosi. Nu voia să se facă de râs.

Domnișoara Grünstrasse a zâmbit înțelegătoare.

– Te rog să te gândești la oferta mea, domnule Garrett.

– Asta-i garantat. Mă însor. Mi-ar pica bine banii.

– O să aștept aici până apare Umbra.

– Mă consult cu partenerii mei de îndată ce ne întoarcem acasă.

Asta i-a provocat un zâmbet imens.

– Mă găsiți aici.

Ceva se întâmpla pe o alee la numai câțiva metri de Benbow. Locotenentul major Coasă era acolo, treaz în ciuda orei târzii și bâzâind ca mama tuturor muștelor.

Mi-am vârât nasul. Asta ne-a costat o jumătate de oră în care am răspuns unor întrebări fără sens

despre motivul pentru care Singe, Penny și cu mine ne aflam în aceeași zonă a orașului în care avusese loc recent o dublă omucidere.

Victimele erau creaturi ca acelea care ne invadaseră casa. Lucrul care-i făcuse de petrecanie lui Recide Skedrin le terminase și pe ele, dar ele se descompuneau mai încet. Bucăți asemănătoare de plumb pătrunseseră în trupuri acolo unde se declanșase putrefacția.

Singe a arătat cu umbrela ei strânsă.

– Locotenente, e posibil ca acea cutie spartă să aibă de-a face cu astea? am întrebat.

Respectiva cutie era copia celei ce se alăturase recent colecției Mortului, dar era căptușită cu straturi de metal. Fusese sfâșiată.

– E ceva straniu în legătură cu ea. O să-i lăsăm pe tipicarii ăia de legiști să adulmece.

Singe adulmecă ea însăși.

Coasă ne-a lăsat să plecăm. Când el nu mai putea să ne audă, Singe a zis:

– Cât am fost noi înăuntru s-a oprit ploaia, dar pavajul e încă umed. Fata mirosea a umezeală când a adus berea.

– Și cutia aia era uscată pe dinăuntru.

– Nu i-a spus nimic mătușii ei.

– Așa-i. Îmi vine s-o iau la goană pân-acasă.

Eu și Singe eram zguduiți, dar lui Penny îi stătea mintea la altele. Mi-a zis că o să ne ajungă din urmă acasă. Ea și Sticlă urmau să se întâlnească la un lichior de ouă.

Singe m-a împiedicat să mă fac de râs.

– Uite. Am scos moneda pe care mi-o dăduse grăsana. Vreau să văd niște rest de la asta. Și ai grijă.

Penny a râs, a fluturat nobilul prin aer și a zbughit-o.

– N-o să cheltuie tot, m-a asigurat Singe.

Mortul ne simțise agitația încă de când descuiam ușa. *Veniți direct la mine. Dean e în regulă.*

Nu a pus întrebări. S-a scufundat direct în mințile noastre, șerpuind prin nămol. Nu și-a exprimat nicio îngrijorare în legătură cu Penny.

Am întrebat:

– Sunt eu deplasat sau copila aia, Eliza, chiar e o ucigașă? am întrebat.

Având în vedere ce ai adus tu, ce am obținut eu de la Căruță Bolovan și ținând cont de ceea ce aș putea obține de la Penny, da. Nu e ceea ce pare. Dă-mi un minut să rumeg.

I-au trebuit cinci.

De ce a trimis-o femeia aia pe copilă afară din cameră? Fiind suficient de neatentă încât să i se adreseze în karentină?

Nu remarcasem asta.

Răspunsul ar putea fi dedus din lipsa ei de miros, din absența oricărei prezențe și din greața profundă pe care am simțit-o când s-a apropiat de ușă.

– Grünstrasse o voia plecată pentru că interferează cu undele mentale.

Excelent.

– Și voia să arunce o privire în interiorul capului meu.

Ceea ce-a și făcut. În mod cert însă, talentul ei nu se măsoară cu al meu. N-a putut să prindă amănunte sau gânduri specifice, dar a văzut că într-adevăr nu ai Umbra. A văzut că Penny era de-a ta. E posibil să fi fost pusă în gardă cu privire la existența mea.

Asta s-ar putea să nu fie ceva rău. Ar putea s-o determine să păstreze distanța.

A început să aibă bănuieli în privința fetei? A observat aceleași dovezi ca tine când s-a întors copila? Dacă Eliza nu-i va oferi o explicație satisfăcătoare, mătușa ar putea deveni extraordinar de nervoasă. Dacă află despre incidentul de afară, s-ar putea să bănuiască o alianță între Eliza și Bolovan Căruță.

Ce mi-aș dori să fie aici ca s-o pot consulta!

Nu eram sigur cum anume putea face legătura dintre Bolovan și Eliza, dar n-aș fi pariat împotriva lui. El obține răspunsuri corecte din grozamă și praful zânelor, bazându-se pe secole de observație a formelor pe care le îmbracă proasta comportare la oameni.

O dovadă a ipotezei acesteia ar constitui-o revenirea domnului Bolovan.

– Crezi c-o să intre în panică și-o să vină la noi pentru că nu cunoaște pe nimeni altcineva?

Da.

– E mortal de prost.

Asta a fost evident de la-nceput.

– Ce era în cutia aia de pe alee?

Singe presupuse:

– Același lucru ca și în cutia noastră de-aici, a presupus Singe.

Aer. Mda. Aproape sigur. Undeva, proprietarul unei nave zace mort, ucis degeaba. Bolovan Căruță și domnișoara Grünstrasse aleargă după o fantomă. Umbra n-a ajuns niciodată în TunFaire.

– Ingra Mah chiar a murit?

Nu contează dacă a păcălit-o pe copila aia să ucidă pe altcineva în locul ei sau dacă a fost ea însăși omorâtă după ce a fost jefuită de o a treia grupare. Mă tem însă că niște timpuri groaznice vor veni în curând undeva între Ryzna și Liefmold. Cineva va încerca să folosească Umbra și aceasta va începe să-l folosească pe el. Sau pe ea.

Poți să te duci la culcare, Garrett. Am terminat pe ziua de azi.

– N-am terminat nimic până nu se întoarce Penny acasă.

O senzație de vag amuzament.

Mortul a început să comunice cu Singe. Eu m-am dus să-l văd pe Dean. Bătrânul dormea normal. Avea o vânătaie magnifică, dar se părea că a doua zi avea să fie din nou în șa.

Penny s-a întors mai devreme decât mă așteptasem. Era palidă.

– Vreau să-l calci în picioare pe Sticlă ăla până-l faci gem de carne! a mârâit ea. E un…! E un…!

Limbajul ei pică testul de politețe.

– Ce s-a întâmplat?

– Am ajuns în localul unde voia el să mergem și, dintr-odată, tipul a descoperit că n-avea un ban! Dintr-odată avea patru amici flămânzi, printre care o boarfă pe nume Tami.

– Viața-i curvă!

– Crezi că-i nostim!

Credeam. Dar ea n-ar fi înțeles gluma. La naiba, de fapt și eu aveam s-aud poanta finală abia peste vreo opt ore.

– Du-te să-l vezi pe Mort.

– A absorbit deja totul direct din mintea mea. Mă duc să plâng până adorm.

Bolovan Căruță a apărut atât de devreme că nu erau treji decât Singe și Mortul. Violet Trandafiriu era pe fugă. Era ud, murdar, îngrozit și epuizat. Singe i-a dat drumul înăuntru, l-a instalat pe un scaun și i-a spus:

„Să nu te miști!“

A revenit la ușa de la intrare, a ieșit și a fluturat din mână.

Dollar Dan nu era acolo, dar un alt șoboom s-a prelins din umbre. Ea i-a dat niște indicații. Apoi a

urcat la etaj să mă trezească, de parcă toată afacerea n-ar fi putut aștepta până la o oră civilizată.

Cât timp ea alerga încolo și-ncoace, în sus și-n jos, Bolovan din Ryzna a descoperit că vorba ei era lege. Oricât de tare s-a străduit, nu a reușit să se ridice de pe scaunul ăla.

Singe pusese deja ceaiul negru și tare la opărit când am intrat eu în bucătărie, cu ochii încă lipiți de somn.

– Nu-i gata, Garrett. În biroul meu. Vezi de omul ăla. Îl aduc eu.

Încă mai tropăiam pe holul ăla kilometric când Mortul mi-a transmis: *Răspunde la ușă*. Nedumerit.

Ciocănitul răsună în timp ce trăgeam primul zăvor. Am deschis. Coasă a tresărit. I-am zis:

– Repede-ai mai ajuns.

– Ăă?

N-a primit mesajul nostru.

– Serendipitate [63]?

Coasă a făcut un pas în spate. Era un cuvânt complicat. Putea fi periculos.

– Singe ți-a trimis un curier. L-am prins pe unul dintre băieții răi.

Asta l-a năucit și mai tare. M-am dat la o parte. Coasă și ajutoarele lui au intrat. Singe a ieșit din bucătărie cu o tavă, o jumătate de duzină de ceșcuțe și ceaiul care încă mai era la infuzat.

– Am venit în legătură cu… a început Coasă. Ochii i s-au încețoșat. Am primit eu însumi un mesaj, la fel și Singe, care era să scape tava.

Coasă s-a apropiat de Bolovan și și-a pus o mână pe umărul lui drept.

– Ăsta e diavolul? Patru acuzații de crimă? Nu pare genul. S-a aplecat și i-a șoptit: Dulceață, ești în căcat pân' la gât.

Bolovan s-a zvârcolit. Ochii lui mari și căprui erau dureros de rugători.

– Vești proaste, Bolovan, am zis eu. Totul a fost degeaba. Umbra n-a ajuns niciodată în TunFaire.

Violet Trandafiriu a scos niște sunete de om care încearcă să țipe cu un căluș în gură. Cred că era necăjit.

– Ăsta nu pleacă nicăieri, nu-i așa? a întrebat Coasă.

– Numai dacă-l salvează ceilalți tâlhari.

Toată lumea a chicotit. Ceilalți tâlhari urmau să aibă propriile probleme.

– Trebui să mă ocup de asta. Ah! a zis Coasă.

Penny coborâse. Părea mai posomorâtă decât mă simt eu de obicei la ora asta absurdă. A luat o ceșcuță. Singe a turnat ceai. Penny și-a pus o grămadă de zahăr.

– Ce se 'tâmplă? Ce vreț' de la mine?

– Ai fost în Dulceața lui Torah noaptea trecută, a zis Coasă. A ieșit scandal.

– Și? O să faci un caz din asta?

– Da.

– Chiar o să facă, Penny, am spus eu. După plecarea ta, toți cei de-acolo s-au transformat în niște idioți cu bale pe bărbie.

– Ce? Căcat! Doar n-o să-mi pui asta în cârcă!

Ochii i s-au încețoșat.

După aceea s-a așezat pe cel mai apropiat scaun.

– Erau vreo douăzeci de puști acolo. N-aveau nicio legătură cu toate astea. De ce ar face cineva una ca asta?

– Nu cu ei avea ea treabă. Se aștepta să aduc moneda acasă. Când blestemul ei s-ar fi declanșat, eu și Moartea-n Vacanță am fi încetat să mai reprezentăm amenințarea în care ne-am transformat când ea a aflat că nu avem Umbra.

– Ne-ar fi făcut-o și lui Singe, lui Dean și mie.

– Da.

– Nu te bucuri că n-ai făcut pe durul cu mine când am vrut să mă-ntâlnesc cu Sticlă?

N-a zis din inimă însă.

– Mă bucur. S-a rezolvat de minune.

Dar nici eu, nici Mortul nu puneam asta pe seama norocului. Credem în intuiție. Ceva în străfundul meu mă îndemnase să mă descotorosesc de moneda aia.

Puteam totuși să fi făcut o treabă mai bună decât făcusem.

– Vii și tu Garrett? a întrebat Coasă.

– Sunt invitat?

– Dacă nu stai în picioarele altora și-ți ții gura.

– Sunt de acord, a zis Singe. O să-l plesnesc dacă nu stă în banca lui.

Coasă a privit-o ridicând dintr-o sprânceană.

– Vin și eu.

– Și cu mine trei, a adăugat Penny.

Coasă a suspinat. Civilii ăștia!

Am plecat după ce au venit Specialii. Trei l-au preluat pe Bolovan Căruță. Restul ne-au însoțit la Benbow.

Iepurilă era nefericit. Domnișoara Grünstrasse spălase putina în timpul nopții. Nota ei nu rămăsese neachitată, dar distrusese. Se pare că avusese loc o încăierare.

– Grăsana s-a certat cu nepoată-sa, a raportat Singe.

– Poți să-i dai de urmă? am întrebat.

– S-a dat la fund. Era extraordinar de necăjită. Treaba n-a mers bine pentru ea.

Urma ne-a condus mai întâi către locul unde grăsana îi interceptase pe Specialii ce-l duceau pe Bolovan la cartierul general. Rezultatul fiind o răpire, nu o operațiune de salvare. Martorii au declarat că rezolvase lucrurile iute și urât, fără ajutor din partea vreunei copile. Urma ei ducea până în port și se termina pe un chei pustiu. Nava

ce fusese legată la el nu se mai vedea, împinsă de curent în afara jurisdicției gărzii.

A început din nou să plouă.

– Prea des ne scapă. Coasă și-a strâns umerii, împiedicând burnița să-i alunece pe ceafă.

– O să-și taie beregata unul altuia.

Dacă nu-i prindeau Specialii mai-nainte. Nu cunosc frontiere când este vorba de crime.

– Poate.

– După cum zicea primul meu sergent de pluton, într-o zi mănânci tu crocodilul, într-alta te mănâncă el pe tine.

– Mda. Mi-a zâmbit sumbru. Cățeaua aia a lăsat-o pe copilă să danseze cum o știi. Hai s-o găsim și să-i cântăm câteva note.

NICIUN MISTER, NICIUN MIRACOL

MELINDA M. SNODGRASS

Problema când apare o fisură în lume este că nu știi ce-o să se strecoare prin ea. Ceea ce poate fi periculos dacă tu trebuie să o închizi din nou…

Scriitoare a cărei operă transcende câteva medii și genuri, Melinda M. Snodgrass a scris scenarii pentru mai multe seriale de televiziune, printre care Star Trek: The Next Generation *(unde a fost și producător supervizor timp de câțiva ani). A fost scenarist și producător al serialului* Profiler. *A scris câteva romane SF populare și este unul dintre creatorii seriei de cursă lungă* WILD CARDS, *în cadrul căreia a apărut atât ca scriitoare, cât și ca editor. Printre romanele sale se numără* Circuit, Circuit Breaker, Final Circuit, The Edge of Reason, Runespear *(cu Victor Milán),* High Stakes, Santa Fe *și* Queen's Gambit Declined. *Cel mai recent roman al ei se intitulează* The Edge of Ruin *și este o continuare a romanului* The Edge of Reason. *Romanele ei în universuri colective sunt* Double Solitaire, *a cărui acțiune este plasată în universul* WILD CARDS, *și romanul din seria* STAR TREK, The Tears of the Singers. *Este editorul antologiei* A Very Large Array. *Locuiește în New Mexico.*

Țăcănitul roților pe calea ferată era hipnotic. Razele lunii se strecurau printre scândurile vagonului de marfă și, înăuntru, o lampă cu kerosen lumina chipurile bărbaților întinși pe

păturile lor. Lumina caldă, aurie, conferea fețelor supte și nerase o iluzie de sănătate. Prezența lămpii ar fi atras mânia și loviturile de pumn ale oricărui copoi aflat în trecere, dar din fericire niciun membru al poliției feroviare nu controlase trenul în ultimele două stații. Cross s-a rezemat de peretele din fund al vagonului, a ascultat zumzăitul de bas al vocilor bărbătești și a privit cum magia ce le cânta în sânge îi învăluia cu strălucirea ei.

Plecase cu trei luni în urmă din New York, căutând punctul de origine al unui simbol misterios folosit de vagabonzi. De obicei, aceste simboluri erau simple, un cod pe care vagabonzii îl lăsau pentru alți vagabonzi, ca să-i îndrume în timp ce traversau în sus și în jos o țară cuprinsă de disperare. Un cerc gol însemna că nu aveai ce să găsești acolo. Un triunghi din care ieșeau două linii asemenea unor brațe și patru linii mai mici ca niște degete însemna că acolo locuia un om cu o armă. O pisică era o doamnă în vârstă și cumsecade, iar o cruce, că dacă ascultai ceva pălăvrăgeală religioasă, aveai să primești o masă gratuită. Acest simbol avea o cruce, dar avea și un șarpe. Capul șarpelui se odihnea în unghiul pe care-l făcea partea de sus cu brațul crucii. Gura îi era deschisă, arătându-și colții, iar ochii săi aveau o expresie pe care Cross o găsea tulburătoare și straniu de familiară.

Șeful său, proprietarul Investigațiilor Unice, bănuia că acesta marca locul unei incursiuni dinspre un alt univers, așa că, burdușindu-i bine centura cu bani, Conoscenza îl trimisese pe Cross să-l descopere. Petrecuse săptămâni în șir în ghetourile vagabonzilor, străbătând drumurile, călătorind clandestin, discutând cu vagabonzi și fiind atacat de aceștia, dar credea că întrevede capătul călătoriei. Ceea ce-i spusese bătrânul acela din St Louis suna promițător.

Bătrânul văzuse semnul în Buford Fork, un orășel din Oklahoma, aflat în apropiere de Tulsa. Urmau să ajungă acolo în curând și Cross avea să sară din tren și să pornească în căutarea fisurii din realitate și a creaturii ce o făcuse. Era o noapte caldă de iunie, dar, cu toate acestea, Cross s-a înfiorat și și-a strâns mai bine pe el haina. Se luptase cu unul asemenea lui în Virginia de Vest și asta îl distrusese. Pierduse zile întregi adunându-se la loc și încă mai era al dracului de fragil. Simțea că se putea sparge în orice moment, așa că se temea de confruntarea ce avea să urmeze.

Cross a deschis sticluța plată de la șold și a luat o înghițitură zdravănă de brandy. Prohibiția se adăugase și ea necazurilor unei țări disperate, dar Conoscenza îl strecurase prin contrabandă din Canada și era de calitate. După ce avea să-l termine, Cross avea să caute o bodegă și să cumpere mizeria care se vindea acolo. Spre deosebire de oameni, Cross nu risca să orbească din cauza băuturii proaste.

– N-a fost vina mea… Vocea nazală a lui Ed Bloom s-a strecurat până în spate, unde stătea Cross. Principiile mele manageriale erau bune… nu, mai mult decât bune, erau grozave. Dar proprietarul n-a fost în stare să-și dea seama și a închis magazinul. Angajații n-aveau de ce să dea vina pe mine.

Era a nouăsprezecea oară când Bloom își spunea povestea de când Cross sărise înăuntru prin ușa laterală a vagonului Pullman, în St Louis. Îl făcea să-și dorească să fi băgat mâna în rezerva lui de bani și să fi cumpărat un loc într-unul dintre vagoanele de călători, dar, după cele întâmplate în Virginia de Vest, se temea să facă asta. Dacă s-ar fi sfărâmat în bucăți într-un vagon de marfă, în mijlocul unei găști de vagabonzi, nimeni nu le-ar fi

dat crezare. Niciun reprezentant al autorității n-ar fi dat atenție unei povești irațională spuse de niște oameni pierduți și uitați despre un tip care se sfărâmase în sute de cioburi de lumină multicoloră ce-și luaseră zborul în toate direcțiile. Dar dacă s-ar fi întâmplat în fața unor cetățeni respectabili… nu, nu putea să riște.

Trenul a încetinit. Cross și-a strâns pătura, și-a îndesat pălăria de fetru într-un buzunar al hainei, s-a dus la ușă și a tras-o câțiva centimetri în lături. Crampoanele de la capetele traverselor de cale ferată fulgerau ca un cod. Trenul a încetinit și mai mult, roțile scoțând un scâncet metalic, și Cross a sărit. Și-a pierdut echilibrul, dar a reușit să-și rotunjească umărul amortizându-și căderea. Zgura de la marginea liniei ferate trosnea, emanând miros de funingine. Ridicându-se în picioare, Cross s-a îndepărtat.

Noaptea se năpustise peste micuțul orășel Buford Fork din Oklahoma într-un fel ce-i amintea lui Cross de un bot imens care se închisese brusc. Îi amintea, totodată, de ce ura așezările rurale. Îi plăcea aureola marilor orașe, unde electricitatea ținea întunericul la distanță. A privit cu dor către strălucirea orașului Tulsa, care se vedea la orizont, dar i-a întors spatele și și-a continuat drumul pe strada principală din Buford Fork. În fața lui a zărit o oază de iluminat public, patru felinare cu gaz ce luminau fațada primăriei.

Peste drum era un local, dar era închis, probabil pentru că nu erau suficienți clienți ca să merite efortul de a-l deschide. În fereastră, un meniu scris de mână recomanda friptură de pui cu sos de smântână și turte de mălai. Cross a realizat că trupul pe care-l purta era flămând. Și-a apăsat o mână pe stomac și a simțit umflătura centurii cu

bani. Să facă în continuare pe vagabondul sau să-i ofere vreunui locuitor bani pentru ceva de mâncare?

A trecut pe lângă un cinematograf. În mod ironic, frontispiciul său anunța *Luminile orașului*, cu Charlie Chaplin. În față era parcată o camionetă Ford model A, cu cabina neagră acoperită de praf. Cauciucurile cu dungă albă erau ca un zâmbet neașteptat în întuneric. Mai erau și două vechi modele T și câteva biciclete rezemate de zid. Cross s-a gândit să intre. Îi plăceau filmele, dar în chioșc nu se vedea niciun vânzător de bilete.

Înaintând, a zărit silueta întunecată a unei cruci profilându-se pe cer. Se înălța nelalocul ei pe acoperișul unei case. O misiune, așadar. S-a îndreptat spre poarta din gardul de șipci de un alb decolorat. Un semn scris de mână anunța: *Misiunea Sângele Mielului*. Niște umbre aproape de baza stâlpului porții i-au atras atenția. S-a aplecat, a aprins bricheta și a încremenit. Bătrânul din St Louis avusese dreptate. Simbolul pe care-l căutase de-a lungul țării răvășite de criza economică era gravat adânc în lemn. Reproducerea fusese tulburătoare; originalul era înspăimântător.

Acum regreta că se purtase atât de ușuratic în biroul lui Conoscenza, situat în Harlem. Bărbatul cel solid împinsese schița peste suprafața lustruită a biroului. Cross studiase crucea și șarpele, întâlnise privirea întunecată a celui care îi oferise o șansă la uitare și-l întrebase:

– Presupun că asta nu înseamnă că în clădire e un doctor.

Conoscenza se ridicase, un spectacol impresionant dat fiind că avea o înălțime de cel puțin 1,82 metri și peste 130 de kilograme. Se îndreptase spre fereastră și-și dusese mâinile la spate. Lumina

soarelui strălucea pe pielea lui ca abanosul. Cross i se alăturase și priviseră amândoi în jos, către mulțimea de oameni ce forfoteau în toate direcțiile pe trotuar.

– Nu e un moment bun, zisese Conoscenza. S-ar putea să fie suficientă disperare ca să le permită, în cele din urmă, să sfâșie membranele dintre dimensiuni și să revină.

Ei, cei la care se referea, erau asemenea lui Cross, creaturi ce se prefăceau a fi zei și îi tratau pe locuitorii acestei lumi ca pe o pradă. La fel cum Cross se prefăcea acum a fi om, deși el unul nu se mai hrănea pe seama neajutoratelor maimuțe de pe Pământ.

– Am văzut noi și altele mai rele, replicase Cross, laconic. Criza economică și seceta nu pot să se măsoare cu Moartea Neagră [64], Gingis Han sau cruciada albigensiană [65]. Dacă oamenii din generația asta o să se arunce în brațele Celor Vechi numai pentru atâta lucru, înseamnă că-s niște smiorcăiți.

Acum, față-n față cu simbolul, îi era frică. Adversarii lor găsiseră suficientă moarte, violență și durere ca să-l sfărâme pe Cross. Numai mulțumită sutelor de mici fapte bune reușise el să se lipească la loc. În ciuda faptului că erau distruși de colapsul economic, mulți oameni se închinau totuși versiunii unui Dumnezeu iubitor, întruchipat de miticul Iisus. Aplicau principiile grefate de Conoscenza unui cult mai înainte criminal al unui zeu războinic.

Parte din această bunătate ținea de natura umană – evoluția avea tendința de a încuraja empatia –, dar parte din ea se datora intervenției lui Conoscenza. Cei Vechi infectaseră omenirea cu religia, dar

Conoscenza încercase să o îndrume, modelând-o în ceva ce putea face bine. Iar Cross se alăturase acestui efort pentru că, într-un trecut îndepărtat, Eolas [66], cum i se spunea pe atunci lui Conoscenza, îl găsise pe Cross, creat de compasiunea umană și slăbit de cruzimea umană, și Eolas/Conoscenza îi oferise lui Cross un târg. Cross avea să-l ajute în lupta împotriva creaturilor străine și, în schimb, Eolas/Conoscenza avea să-l ajute ce Cross să moară. Doar că pur și simplu nu păreau să ajungă odată și la partea cu muritul. Pentru o clipă, existența a apăsat pe umerii lui Cross ca o greutate zdrobitoare.

Și-a ridicat ochii și a privit clădirea. Simțea în stomac o tulburare ce nu avea legătură cu foamea. Dacă acolo era un punct de contact între Cei Vechi și această lume, Cross trebuia să gestioneze situația și era slăbit, atât de slăbit. Și-a dorit, din nou, să fi avut un paladin, un om care să poată folosi arma străveche și să-i ucidă pe Cei Vechi. Când colo, trebuia să-și măsoare forțele cu cele ale propriilor semeni. A tras aer în piept ca să se liniștească și a intrat pe poartă. Iarbă moartă, uscată de anii de secetă, îi trosnea sub picioare. A urcat scările ce duceau spre veranda largă, cu geamuri, decorată cu un balansoar, și a bătut la ușa din față. Spera că serviciul religios obligatoriu se terminase și că niciunul dintre cei adăpostiți acolo în prezent nu era cu adevărat credincios. Când oamenii începeau să se roage, să mărturisească și să-l cheme pe Iisus, era al naibii de greu pentru el să-și păstreze părul scurt și fața spână. Forma lui fizică avea tendința să reflecte viziunile credincioșilor.

I-a deschis o femeie. De vreo treizeci de ani, drăguță, cu părul castaniu ridicat în creștet într-un aranjament ce aducea cu o latrină din cărămidă. Purta o fustă, o bluză albă și o pereche de pantofi

îndrăzneți, roșii și cu vârful decupat. L-a privit îndelung pe Cross, apoi a zâmbit. El a lăsat o fărâmă din puterea lui să se extindă, atingând-o. Magia strălucea în jurul ei și era ceva foarte în neregulă cu inelul mare de chihlimbar de pe mâna ei dreaptă. A examinat banda făcută din păr împletit și umbrele negre, unduitoare, ce se agitau înăuntru. Ceva era captiv în interior, și el se temea că ar fi putut fi vorba chiar despre ea.

– Bună seara, doamnă, a zis Cross. Mă înșel eu sau aceasta e o misiune?

– Da… da, este. Bun venit, intră. Eu sunt sora Sharon.

A făcut un pas înapoi și Cross a trecut pragul. Duhoarea uleioasă a celor de felul lui se imprimase în ziduri și se ascundea în faldurile perdelelor. Mușchii lui Cross s-au încordat anticipând un asalt, apoi a realizat că aceasta era vagă și estompată. În mod evident Cel Vechi nu mai era acolo.

– Ești singurul nostru oaspete în această noapte. Cei mai mulți oameni par să treacă pe lângă noi. Avea o voce frumoasă, clară și vibrantă. I-a luat pătura și a pus-o lângă ușă. Dacă ți-e foame, este tocană pe sobă și am copt pâine în dimineața asta.

– Da, doamnă, mi-ar prinde bine niște mâncare.

Ea l-a condus în camera de zi, care fusese transformată într-o cantină cu mese puse pe capre și cu bănci. Cross s-a așezat pe o bancă. Ea a dispărut pe o ușă. Cross a sărit în picioare și s-a întors zorit la intrare. Avea puterea de a vedea magia și fisura dintre dimensiuni trebuia să fie ca o flacără. Și-a răsucit capul de la stânga la dreapta, încercând s-o depisteze, dar inelul emitea un zumzet constant ce interfera cu abilitățile lui. S-a

îndreptat către o ușă dublă și era cu mâna pe mânerul acesteia când o voce ascuțită l-a luat prin surprindere.

– Ia te uită, ce faci acolo, spionezi?

Cross s-a răsucit și a întâlnit privirea mânioasă a unui omuleț scund și rotofei. În spatele grăsanului zburlit stătea un tânăr robust de vreo douăzeci și ceva de ani. Trăsăturile turtite îi trădau mongolismul. I-a zâmbit lui Cross, bâțâindu-și fericit capul în sus și-n jos.

– Îmi pare rău, mă orientam, a zis Cross.

– Plănuiești să ne jefuiești, în mod sigur, a pufnit bărbatul. S-a întins, l-a apucat pe Cross de ureche și i-a smucit-o. Să vedem ce are de zis sora Sharon despre asta.

Acum idiotul avea un aer îngrijorat, înțelegând furia din cuvintele grăsanului.

– Dacă nu-mi dai drumul, o să rămâi fără mână, a spus Cross pe un ton de conversație.

Bărbatul i-a întâlnit privirea și și-a tras iute mâna înapoi. Cross a intrat în sala de mese. Sharon tocmai apărea pe o altă ușă cu un castron cu tocană într-o mână și o pâine în cealaltă.

– Soră, l-am găsit furișându-se.

Cuvintele erau îmbibate cu genul de autoimportanță pe care-l auzi numai la eunucii sau majordomii unui palat. Mongoloidul rămăsese în urmă, pe coridor, foindu-se nervos de pe un picior pe altul și tot aruncându-i priviri lui Sharon.

– Sunt sigură că nu avea intenții rele, a replicat Sharon pe un ton liniștitor.

Cross s-a așezat pe o banchetă, iar Sharon i-a pus mâncarea dinainte. El a plimbat cercetător lingura prin tocană. Era plină de bucăți de carne și printre morcovi și cartofi erau chiar și câteva păstăi verzi. Era o mâncare de departe mai bună decât găseai la majoritatea misiunilor. Sharon s-a așezat în fața lui. Omulețul a rămas în picioare în spatele ei, încruntându-se.

– Soțul meu, Marshall, și fiul meu vitreg sunt într-o cruciadă, a spus Sharon. Ei sunt cei care predică, așa că n-am încurajat oamenii să vină încoace dat fiind că nu ținem slujbe în momentul ăsta.

– Ești o predicatoare la fel de bună ca fratele Hanlin, a zis bărbatul. Sfântul spirit te umple, soră Sharon.

Ea l-a privit și i-a zâmbit, iar el și-a umflat pieptul. Cross a contemplat întunericul ce se învârtejea în inel, întrebându-se ce altceva ar fi putut s-o mai umple pe femeie.

– Ești mult prea amabil, Stanley.

– Lipsa unui preot e probabil o atracție pentru majoritatea oamenilor, a zis Cross înghițind o lingură de tocană.

– Presupun că nu ești un om apropiat de Dumnezeu, domnule…

Ironia situației a fost cât pe ce să-l facă să se înece. A râs scurt.

– Cross, și-a rostit el numele. Și sunt mai aproape de Dumnezeu decât ți-ai putea imagina. Numai că știu că toată povestea nu se bazează decât pe ulei de șarpe [67] și urări de sănătate.

– Nu crezi că oamenii au nevoie de alinare? Mai ales în vremuri grele? l-a întrebat Sharon.

– Sunt sută la sută pentru alinare. Dacă s-ar mulțumi cu asta, doar că niciodată nu se-ntâmplă așa. Întotdeauna oamenii decid că toți ceilalți trebuie să primească și ei alinare și că ar fi mai bine să primească versiunea lor de alinare. Și dacă nu, în general își subliniază ideile cu partea ascuțită a unei săbii sau cu partea neplăcută a pușții.

Sharon a sărit în picioare, agitația ei fiind evidențiată de tremurul degetelor în timp ce-și frângea mâinile.

– Poate ar trebui să ne plimbăm puțin pe-afară și să ne continuăm discuția, domnule Cross.

– Bine.

Cross a rupt o bucată de pâine și, luând-o cu el, a urmat-o către ușa din față. Retardatul s-a ferit din drumul lor. În urma lui, majordomul a scos un gâlgâit care nu a mai ajuns să se transforme în cuvinte.

Ea l-a condus în spatele casei și apoi pe o cărare ce urma linia gardului de sârmă ghimpată. Aerul cald al nopții era plin de mugetele joase ale vacilor și de mirosul de bălegar și praf. Licurici dansau printre firele cafenii de iarbă, ca niște stele rătăcite. Luna la jumătate aproape apusese dincolo de dealuri.

Înaintea lor, o linie șerpuită de copaci marca meandrele unui pârâu. Au intrat într-o poiană unde o podișcă de lemn traversa apa leneș curgătoare. Vântul și-a schimbat direcția și Cross a simțit fumul unui foc de tabără. Prin apropiere era o

tabără de vagabonzi. Sharon a privit în direcția aceea timp îndelungat, apoi s-a lăsat pe marginea podiștii, cu picioarele legănându-i-se în voie, urmând vălurelele tivite cu argintiu ce curgeau pe dedesubt.

În cele din urmă, a întrebat:

– Ce anume faci, domnule? Care este ocupația dumitale?

– În prezent sunt detectiv particular, doamnă, a zis el.

Ea l-a studiat mult timp.

– Asta înseamnă că ajuți oamenii.

Vorbea atât de încet încât el s-a văzut nevoit să se aplece ca s-o audă. Respirația ei i-a adiat ușor pe obraz.

– Ai nevoie de ajutor?

Ea nu i-a răspuns, întorcându-și fața pentru a privi cerul.

– Soțul meu e pe drum către Chicago, ca să participe la Convenție [68].

Cross nu trebuia să întrebe ce Convenție. Democrații se adunaseră ca să desemneze un candidat la președinție. Republicanii insistau cu nefericitul de Hoover [69], așa că era crucial ca democrații să aleagă cu înțelepciune. Ceea ce, după părerea lui Cross, era al dracului de puțin probabil.

– Marshall e unul dintre delegații de rezervă și l-a luat și pe Sean cu el, ca să-și vadă guvernul la lucru, a continuat ea.

Asta i-a provocat lui Cross un spasm de neliniște. Un preot într-o poziție oficială și întinat de unul dintre Cei Vechi putea să fie o fiertură toxică.

– Am rămas să am grijă de misiune, a continuat Sharon.

Și-a răsucit nervoasă inelul. Tentaculele de umbră s-au agitat. Ea a rămas tăcută o clipă, apoi s-a întors către el.

– Domnul mi-a dat darul Vederii și pot să-mi dau seama că ești un om bun. Cred că ai fost trimis să mă ajuți.

– În prima privință nu m-aș pronunța, doamnă, dar, dacă ai necazuri, probabil te-aș putea ajuta, a zis Cross.

Ea i-a întors din nou capul.

– O să crezi că am înnebunit.

– De ce?

Ea și-a întins mâna.

– Inelul ăsta, a șoptit ea. Mi l-a dat soțul meu, dar nu-l pot scoate.

– Dă-mi să văd.

Și-a întins brațul și ea și-a pus mâna într-a lui.

Puterea pulsa în inel ca bătaia unei inimi. Și-a adunat propria lui putere, a apucat inelul și a tras de el de probă. A urmat o izbucnire de lumină violetă, ceva l-a lovit în piept și lumea s-a întunecat.

Prima sa senzație a fost că era ud. Apoi Sharon era acolo, trăgându-i capul în poala ei și mângâindu-i

fruntea.

– Domnule Cross? Domnule Cross? Te simți bine?

Și-a forțat pleoapele să se deschidă. Până și lumina palidă a lunii era ca o suliță care i se înfigea în creier. Zăcea cu partea de jos a trupului în pârâu. Asaltul venit din partea inelului îl doborâse de pe podișcă.

Legăturile care îi menținеau forma umană vibrau ca un diapazon lovit. A înghițit fiere, a închis ochii și a respirat încet, adânc. „Nu te sparge. Nu te sparge. Nu aici. Nu acum. Nu atât de devreme față de ultima dată.“ Încet, și-a redobândit controlul asupra trupului.

– Crezi că poți să mergi?

A făcut semn că da. Era o greșeală, așa că s-a mulțumit să geamă, sperând că semăna cu un „da“ ca să se facă înțeles. S-a chinuit să se ridice în picioare. Sharon l-a ajutat, sprijinindu-l de subțioară.

Au șchiopătat înapoi înspre misiune.

– O să te pun în pat în camera lui Sean. Și scoate-ți hainele astea ude. Dacă le atârn acum, o să fie uscate până dimineață.

L-a condus la etaj, într-o cameră îngustă cu un pat la fel de îngust lipit de un perete. Exista și un dulap cu cărți, conținând manuale și broșuri religioase. Pe dulap se aflau o colecție de pietre, un rac într-un acvariu, o minge de fotbal. O cameră tipică de băiat. Ea a ieșit. Cross și-a golit buzunarele și și-a scos cartușiera. S-a dezbrăcat și, întredeschizând ușa, i-a dat bocceaua udă leoarcă.

A avut prezența de spirit să scoată centura cu bani și s-o îndese sub pernă. Apoi a aruncat o privire patului și s-a prăbușit gol peste cuvertură.

L-a trezit soarele în apus, fierbinte pe pleoapele sale. Cross și-a găsit hainele împăturite într-un teanc ordonat la picioarele patului. Incongruența l-a nedumerit. Micuța doamnă puritană intrase în dormitorul unui bărbat gol care nu era soțul ei. Și-a verificat ceasul de mână. Puterea întunecată dinăuntrul inelului îl scosese din circulație pentru douăzeci și patru de ore. Cross s-a înfiorat: ceva străbătuse vălurile dintre dimensiuni și se pare că era de zeci de ori mai puternic decât el.

Niciunul dintre lucrurile care-i aparțineau nu fusese deranjat. Nici măcar Webleyul [70]. Odată îmbrăcat, și-a acordat un minut ca să deschidă rapid ușile celorlalte două camere de la etaj. Una era un birou, cealaltă un dormitor cu un pat dublu acoperit cu o cuvertură din petice și mirosind puternic a parfum. Și găsi ceea ce căuta. Nu deschiderea propriu-zisă dintre dimensiuni, ci dovada că unul dintre Cei Vechi se aflase în această casă. Oglinda mesei de toaletă era cenușie și încețoșată, rezultat al contactului cu unul dintre Cei Vechi.

S-a așezat pe marginea patului și s-a gândit. Unul asemenea lui intrase în această lume prin acest loc. Ceea ce însemna că aici era o gaură în realitate. Nu putea face nimic în privința fisurii. Numai un paladin, folosind arma, o putea închide. Trebuia să-și informeze șeful și să-l avertizeze că făptura se mutase, probabil, în Chicago. Și el ar fi trebuit să se îndrepte spre Chicago. Să se lupte cu Cel Vechi și poate să-l învingă. Doar gândul la viitoarea bătălie l-a făcut să tremure. Pe de altă parte, Conoscenza îi spusese numai să localizeze

sursa. Cross făcuse asta. Putea să folosească banii din centură, să cumpere un bilet la primul tren ce se îndrepta spre est și să-și prezinte personal raportul.

Cross a mers până în capul scărilor, unde a auzit zgomot de voci bărbătești venind dinspre sala de mese. În seara aceea, misiunea Sângele Mielului avea clienți. Intrând în sufrageria transformată, a analizat situația. Toate fețele erau împodobite de țepi, pentru că lamele de ras și săpunul costau prea mult. Majoritatea bărbaților purtau salopete. Câțiva, asemenea lui Cross, purtau costume, cu materialul tocit până la luciu de sărăcie. Camera mirosea a tocătură, omletă, pâine de-abia coaptă și cafea îndoită zdravăn cu cicoare. Dincolo de mirosurile îmbietoare se simțea o duhoare de trupuri omenești, halitoză și fum stătut de țigară.

Sharon se deplasa prin mulțime dând farfurii. Mongoloidul se poticnea în urma ei, cărând tava încărcată cu farfurii. De obicei, cei suferind de această afecțiune erau ființe fericite și iubitoare. Acesta își tot mișca buzele, aruncând priviri nervoase în direcția lui Sharon. *Și cu o noapte mai înainte aproape o rupsese la fugă când Sharon se apropiase de el.* Poate că simțea prezența întunecată pândind în inima inelului. În mod clar, ceva îl speriase. Caraghiosul cel plin de fumuri se ținea de coada ei. Cross s-a întrebat de ce o femeie frumoasă ca ea ducea asemenea bărbați în lesă.

Cross s-a așezat la capătul unei bănci. Omul de lângă el a mormăit un salut.

– Multă lume, a remarcat Cross.

– Da, eram instalați colo jos, lângă silozul de grâu. Fătuca a venit și ne-a adunat încoace. Bărbatul i-a adresat lui Cross un zâmbet ce dezvăluia prea

multă gingie și prea puțini dinți. Cred că se simțea singură.

Sharon a ajuns la masa lui. I-a adresat zâmbetul ei strălucitor și i-a pus o farfurie în față.

– Cum te simți? Mai bine? l-a întrebat ea.

– Da. Cum de-ți permiți un ospăț ca ăsta?

Ea i-a oferit un zâmbet bosumflat și și-a dus un deget la buze.

– Domnul dă.

– Nu din câte știu eu.

Ea l-a bătut pe umăr. Apoi a cules de pe umărul lui un fir din părul ei lung, castaniu, înfășurându-și-l în jurul degetului.

– Ei, poate totuși o să fac un credincios din tine.

– O, de crezut cred, a zis Cross. Să nu te-ndoiești de asta.

Ea a plecat și el a mâncat. Textura și aroma mâncării făceau parte dintre experiențele umane care îi făceau plăcere. A adunat resturile de carne tocată cu o bucată de pâine, a sorbit ultima lui gură de cafea, a oftat și a scos un pachet de Lucky Strike. Bărbații de la masa lui au privit cu ochi lacomi cutia verde cu numele în ținta lui roșie. Cross abia de-și strecurase țigara între buze când omulețul cel plin de sine s-a repezit la el amenințându-l cu degetul.

– Sora Sharon nu e de acord cu fumatul. Du-te afară!

Nu merita să se certe. Cross a ridicat din umeri și a ieșit pe veranda îngemuită. Albine sălbatice, mari

cât ultima falangă a degetului lui mare, zumzăiau în jurul cornișei, iar căldura înăbușitoare a zilei muribunde îi făcea cămașa să se lipească umedă de spinare. Asta era o experiență umană care nu-i plăcea. Și-a ajustat trupul și sudoarea i-a dispărut. Sub ochii lui, soarele, roșu și umflat, s-a scufundat dincolo de orizont.

În spate, ușa cu plasă a verandei s-a trântit. Cross a privit în jur. Un grup de bărbați, condus de un ins cu chipul aspru și cu o cicatrice de cuțit pe dosul mâinii, i se alăturase. Un bărbat a scos din buzunar o țigară mototolită, parțial fumată, a aprins-o cu un chibrit și a trecut-o dintr-o mână într-alta.

– Harry zice că ai un pachet de țigări. În spatele cuvintelor era o vibrație mânioasă.

Bărbatul cu cicatricea de cuțit era chiar în spatele lui. Cross l-a studiat: lumina din ochii omului anunța în gura mare dorința acestuia de a se bate. Cross a decis să încerce să-l îmbuneze. A scos pachetul de Lucky Strike și le-a oferit țigări celor din jur. Bărbatul cu cicatrice a pus țigara în buzunarul cămășii. Cross a scos bricheta lui de la Unique și și-a aprins-o pe a sa. Oamenii se uitau uluiți la bricheta argintie marca Dunhill.

– Deci cine dracu' ești? Daddy Warbucks [71]? a întrebat Cicatrice de Cuțit. Și ce altceva mai ai, amice, ce-ai putea dori să-mparți cu noi?

Ochii lui aveau tot atâta căldură cât o țandără de cremene.

Cross s-a rezemat cu umărul de un stâlp. În jurul lui, țânțarii bâzâiau ca o soție furioasă. A tras lent din țigară, a dat drumul fumului și a zis încet:

– Nu vrei s-o iei în direcția aia, amice! O să iasă rău pentru tine.

Simțind o încăierare, ceilalți bărbați s-au dispus în cerc. Încântarea lor și violența abia ținută în frâu au mângâiat marginile conștiinței lui Cross. A dat deoparte această licoare îmbătătoare, și-a studiat adversarul, gândindu-se care ar fi fost cel mai bun mod de a gestiona situația. Era încă slăbit după ce fusese sfărâmat și după întâmplarea de noaptea trecută, de pe podișcă. În plus, unul dintre Cei Vechi fusese în acest loc de curând. Cross nu voia să facă uz de puterile lui ca să nu atragă atenția vreunuia dintre semenii săi.

Adversarul său și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, ridicându-și pumnii. Cross a continuat să stea rezemat de stâlp cât și-a terminat țigara. Apoi a lăsat-o să cadă și a stins-o cu vârful piciorului. Bărbatul a interpretat în mod corect nonșalanța lui Cross drept dispreț și furia i-a explodat. Se vedea sub forma unor linii frânte, roșii sau de un galben scârbos, erupându-i din trup. Încântarea privitorilor s-a amplificat și ea ca răspuns.

Bărbatul și-a trădat lovitura pe care o pregătea. Cross trăise mult timp, și mult din acesta în formă umană, așa că-și însușise o largă varietate de stiluri de luptă. A optat pentru unul pe care-l învățase în China, cu cincizeci de ani mai înainte. A pășit în arcul loviturii, a blocat pumnul cu antebrațul, apoi s-a răsucit și a lovit cu piciorul genunchiul omului, din lateral. Bărbatul s-a prăbușit țipând.

Cross s-a aplecat și a luat țigara din buzunarul insului.

– Și asta-i problema când umbli după mai mult, prietene. Poți să te trezești fără nimic.

S-a îndreptat și a privit mulțimea. Cercul de spectatori s-a dezintegrat precum cerneala luată de apă.

Ușa de plasă a zburat în lături, izbindu-se de zid, și Sharon s-a repezit afară cu factotumul ei călcându-i pe urme. Punându-și mâinile în șolduri, a zis:

– Bătăile nu-s permise în acest lăcaș al păcii. A aratat către Cross. Tu! Ieși afară! Hai, ieși!

Cross a ridicat din umeri și a coborât treptele verandei, pe când ceilalți oameni intrau înapoi în clădirea misiunii. Sharon și-a strecurat umărul pe sub brațul lui Cicatrice de Cuțit, ajutându-l să treacă pragul.

– O să te pun în patul din camera lui Sean, a auzit-o el spunându-i bărbatului care șchiopăta. O să fii sănătos tun mâine-dimineață.

Ușa de plasă s-a trântit, apoi ușa solidă din lemn de la intrare s-a închis cu fermitate.

Cross a rămas în amurgul ce se adâncea privind ușa închisă și reflectând la ceea ce văzuse când începuse lupta. Sharon, ascunsă în spatele ușii cu plasă, privind cu ochi flămânzi.

Avea nevoie de un telefon. Trebuia să-l sune pe Conoscenza. Treaba nu putea aștepta până revenea Cross în New York. Odată ce șeful său avea să-i audă raportul, Conoscenza avea să se îndrepte către Chicago. Asta însemna că și Cross trebuia să pornească în aceeași direcție. Ceea ce era ultimul lucru pe care-l voia. Puterea din acel inel îl băgase în sperieți.

Era aproape opt seara. Oficiul poștal se închisese de câteva ore. Așadar avea nevoie de o casă cu un proprietar cumsecade și cu mijloacele materiale care să-i permită un telefon. A părăsit strada principală, pătrunzând într-un cartier de vile, examinând gardurile și porțile în căutarea

simbolului în formă de pasăre ce însemna „telefon gratuit“. I-a luat ceva timp, dar în final a găsit unul. Numele de pe căsuța poștală era *Dr. Adam Grossman*. Era logic ca un doctor să aibă telefon.

În fața casei era parcat un Ford model A, care fusese spălat și lustruit cu grijă. Cross s-a oprit în dosul lui și a scos niște bani din centură. Apoi a împins poarta și s-a îndreptat către ușa de la intrare. Ciocănitului său i-a răspuns un tânăr bărbat cu trăsături ascuțite și cu păr negru, lins pe spate. La nările lui Cross a ajuns mirosul distinct al Pomezii Superioare a lui Murray. Bărbatul purta pantaloni eleganți cu manșete, după moda nouă, și și-a îndreptat dunga cu degete pătate de tutun, pe când cu cealaltă mână și-a împins în sus pe șaua nasului ochelarii cu ramă de sârmă. Imaginea medicului de țară solid și cu părul alb pe care și-o construise Cross a explodat cu un pocnet.

– Dr. Grossman?

– Da? E cineva bolnav?

– Nu. Am nevoie să folosesc telefonul dumitale, a zis Cross și i-a întins o bancnotă de douăzeci de dolari împăturită, pe care o ținea între două degete.

Ochii doctorului se măriră la vederea celor douăzeci de dolari.

– De obicei las oamenii să folosească telefonul gratis.

– Știu.

Grossman se încruntă.

– De unde?

– E un semn pe poarta dumitale.

Doctorul a privit dincolo de ușă, către gardul și poarta din scânduri. Cross a râs.

– E un simbol al vagabonzilor.

– Să fiu al dracului. Grossman a deschis larg ușa. Intră. Asta explică o mulțime de lucruri.

Cross a pășit peste prag, într-un living scrupulos de ordonat. Cărțile erau aranjate într-un teanc pe o măsuță aflată lângă un fotoliu. Pernuțele decorative de pe sofa era aliniate ca niște soldăței dolofani. Nu existau indicii ale vreunei prezențe feminine care să îndulcească atmosfera. Camera striga în gura mare „fost militar“ și un pachet de *Army Club, Țigările de Linia-ntâi* transforma această impresie în certitudine. Băieții reveniți de pe front fumaseră această marcă englezească de țigări în timpul Marelui Război. Amintiri au străfulgerat, deșteptându-i simțurile. Pentru o clipă, Cross a simțit miros de apă stătută, de trupuri nespălate și de cordită, reamintindu-și senzația nămolului, alunecos sub tălpile cizmelor.

– Telefonul e pe hol, a zis Grossman, smulgându-l din capcana trecutului.

Cross i-a întins o bancnotă. Grossman a fluturat din mână a refuz.

– Păstrează-ți banii.

– N-am nevoie de ei, serios. Ia-i. Folosește-i ca să cumperi medicamente sau recompensează-te pentru momentele când tratezi pe cineva pe gratis, a spus Cross.

Grossman a ezitat, apoi a ridicat din umeri și a luat bancnota.

Telefonul era adăpostit într-o nișă în perete și în fața lui era amplasat un scaun de lemn. Cross a ridicat receptorul. Câteva secunde mai târziu, operatoarea a intrat pe fir. El i-a dat numărul de telefon al apartamentului de lux al lui Conoscenza. A durat o vreme până să ajungă apelul la destinație, dar în cele din urmă telefonul a început să sune și bubuitul familiar al vocii de bas a șefului său i-a umplut urechea.

– Conoscenza.

– Bună, eu sunt. A început în Oklahoma. Și aveai dreptate, a fost o incursiune și unul dintre Cei Vechi a trecut încoace.

– Poți să te ocupi de el?

– Nu, pentru că a șters-o din oraș în direcția Chicago, posedând un predicator amator care se-ntâmplă să fie delegat de rezervă la Convenție.

– Cum îl cheamă? a întrebat Conoscenza.

– Hanlin.

Au urmat câteva minute de tăcere și Cross a auzit foșnetul înăbușit al unor pagini întoarse.

– Nu apare în presa națională. Ce știi despre el? E un agitator dintr-ăia care atâță furia populară?

– N-aș putea spune. Cross a făcut o pauză, apoi a întrebat: Crezi că tu ești ținta? Că e o strategie de a bloca planurile tale cu privire la FDR?

– Poate, dar indiferent dacă-i așa sau nu, nu ne putem asuma riscuri. Aș face bine să pornesc către Chicago.

– Nu că ai avea ocazia să ajungi pe scenă, a zis Cross cu amărăciune.

– Sunt câțiva delegați de rezervă negri, a spus Conoscenza. Râsul său cutremurător a umplut urechea lui Cross părând să răsune și în holișor. Iar din punctul de vedere al șefilor Partidului Democrat, pielea mea-i verde. O să ajung în fumoare, cel puțin. Va trebui să fii tu ochii mei pe scenă.

Un fior a călătorit pe spinarea lui Cross. „Atunci celălalt o să mă vadă și n-am puterea să fac față unui atac.“ Era absurd, dar s-a pomenit amintindu-și reclama pentru Army Club. *Aceasta e o țigară pentru un ins care are de făcut o treabă de om mare. Când te simți „atins“, îți calmează nervii.* Cross s-a întrebat dacă putea să-l tapeze pe doctor de vreo câteva.

– Cross? Mai ești acolo?

Tremura de epuizare.

– Da, aici sunt. Cel Vechi și predicatorul au pus o vrajă foarte puternică într-un inel și l-au lăsat pe degetul nevestei lui. Trebuie să i-l scot înainte s-o șterg din oraș. Ne vedem în Chicago.

Cross a pus receptorul în furcă, descoperindu-l pe doctor stând tăcut pe hol.

– Ce dracu’ a fost asta? Ești vreun anarhist?

– Nu, din contră, a răspuns Cross.

– Și ce-i povestea asta cu Cel Vechi și cu un inel…

Săltându-se în picioare, Cross a ridicat o mână.

– Chiar n-am timp să explic și în anumite privințe e mai bine să trăiești în ignoranță.

Grossman l-a urmat până la ușa de la intrare.

– Mi se pare că făceai niște acuzații la adresa lui Marshall Hanlin, a zis Grossman. Dă-mi voie să-ți spun că, deși suntem de credințe diferite, Marshall Hanlin e un om de treabă.

– O să te cred pe cuvânt, doctore. Ce știu eu e că la misiunea lui se petrece un rahat nasol. Cross a deschis ușa. Mulțumesc pentru telefon.

Cross a desfăcut un nasture al cămășii, și-a vârât mâna în centura cu bani și a scos o hârtie de cincizeci de dolari.

Grossman s-a holbat la ea.

– Nu pot…

– Ba da. Poți. A vârât bancnota în mâna doctorului și a deschis ușa cu plasă.

Licuricii reveniseră, săgetând printre ierburi.

– Cine ești? Serios!

Vocea bărbatului l-a urmărit în întuneric.

Cross s-a uitat înpoi.

– Asta ne aduce din nou la întrebarea ta de mai devreme și, ca și aia, e complicată. Prea complicată pentru timpul pe care-l avem. Cross și-a dus degetele la frunte, salutând scurt. Ai grijă, doctore!

Cobora drumul când l-a copleșit un val de groază și durere. Fusese atât de neașteptat, încât autocontrolul s-a spulberat și el s-a pomenit

îndopându-se din torentul acela de emoții primitive. A simțit că și un altul se hrănea din acest ospăț. Și-a recâștigat controlul, a încetat să se mai hrănească și a pierdut contactul cu celălalt. A luat-o la fugă, cu praful drumului învârtejindu-se în urma lui și, după ultima cortitură, a zărit misiunea în flăcări. Se auzeau strigătele disperate ale oamenilor prinși înăuntru.

Obloanele solide de furtună fuseseră închise, acoperind ferestrele. O scândură lată bloca ușa de la intrare. Cross a ridicat-o din suporți și a azvârlit-o cât colo. A smucit ușa în lături și un val de căldură i-a pârjolit fața, pârlindu-i mustața și părul. În depărtare a auzit clopotul frenetic al mașinii pompierilor. „O să ajungă prea târziu“. Puterea i-a pulsat prin trup. De obicei, încerca să n-o folosească, nevrând să sfâșie sau să deformeze realitatea acestei lumi. Dar cineva sau ceva se hrănea din incendiu. Dacă putea salva oamenii prinși înăuntru, l-ar fi lipsit de puteri pe adversarul său.

Și-a extins puterea și a simțit ruptura din lume, chemarea și atracția celuilalt multivers. Cross i-a ignorat cântecul de sirenă și, în schimb, a chemat focul la el. Acesta a venit în fugă ca un câine ascultător. A umplut holul și el i-a dat forma unei mingi, ținând căldura și forța lui distrugătoare departe de pereții de lemn. A înaintat pe culoarul pârjolit, pășind peste un cadavru carbonizat. Nu toată lumea avea să fie salvată. Focul îl urmă, ca un balon strălucitor. Cross a deschis ușile duble, descoperind o capelă improvizată. Rânduri de scaune, o scenă înălțată pe care se aflau un podium și o veche pianină, o cruce de lemn atârnată sus, pe perete.

Despicătura se afla în zidul din spate. Era mică: Cel Vechi n-o mai ținea complet deschisă. Cross

și-a vârât degetele în lemnul peretelui, mărind puțin fisura, expediind focul în cealaltă dimensiune. „Să vă fie de bine“, s-a gândit, cu o oarecare satisfacție.

Pagubele nu erau prea mari. În interiorul misiunii fuseseră treizeci de oameni. Patru muriseră. Alți doi nu aveau să supraviețuiască arsurilor. Restul urmau să-și revină. Cross a petrecut șase ore foarte tensionate în închisoare, povestindu-și și repovestindu-și versiunea grijuliu cosmetizată. Permisul lui de detectiv privat newyorkez nu-i fusese de niciun folos, ba probabil îi și dăunase, dar în cele din urmă polițiștii hotărâseră că nu putea fi acuzat de incendiere.

După eliberare, Cross a rămas prin preajmă, reușind să discute cu câțiva dintre supraviețuitorii capabili să se deplaseze. Toți dormeau și numai câțiva se deșteptaseră când focul se întinsese. „Drogați“, s-a gândit Cross, bucuros că metabolismul său neuman nu reacționa la majoritatea substanțelor pământești.

Era clar vorba de incendiere. Clădirea duhnea a motorină, iar obloanele închise, bârna de la ușa din spate și cea pe care Cross o scosese de la ușa din față nu lăsau urmă de îndoială. Acum poliția avea nevoie de un suspect. Cu alibiul lui Cross susținut de doctor, copoii au căutat peste tot și un alt suspect apăru de îndată: mongoloidul care lucra la misiune și care fusese găsit dormind în magazia de unelte, înconjurat de bidoane goale de benzină. Sora Sharon și de factotumul ei cel plin de sine dispăruseră fără urmă.

Cross a încercat să le atragă atenția că totul părea prea convenabil. Ce fel de incendiator dă foc și pe urmă se culcă la locul faptei? Dar copoii i-au

nesocotit argumentele. Suspectul era retardat. Normal că se purta prostește. În plus, era o soluție simplă și ușoară. Idiotul avea să se prăjească pe scaunul electric.

Cross a încercat să nu se mai sinchisească, să găsească un orar al trenurilor și să pornească spre Chicago, dar rugăciunile, credințele și acțiunile care-l rupseseră de creatura care devenise Iahve și Allah și Iisusul cruciadelor și al Inchiziției îl împiedicau să plece. Facerea de bine era o pacoste afurisită, dar era imprimată în cele mai adânci fibre ale ființei lui și nu-i putea rezista.

S-a întors la ruinele fumegânde ale misiunii și a cercetat magazia. Bidoanele de benzină fuseseră luate, iar podeaua de pământ era brăzdată de urmele încălțărilor polițiștilor și de dârele a ceva târât acolo unde îl deșteptaseră pe mongoloid. Unelte de tot felul erau suspendate de cârlige înfipte în pereții de lemn cenușiu. Mai era și o măsuță pe care se aflau unelte de mai mici dimensiuni și borcane pline de cuie, șuruburi și nituri.

Pe o banchetă de sub masă, Cross a descoperit o cană încă pe jumătate plină cu un lichid închis la culoare, acoperit cu o peliculă mai deschisă. L-a mirosit. Cacao. Se pare că idiotul pusese bine jumătate din ea pentru mai târziu. A căutat în continuare și a găsit o altă urmă de pantof, care nu fusese acoperită de polițiști. Lăsându-se pe vine, a studiat amprenta vârfului și gaura făcută de un toc înalt.

A tras bancheta de sub masă și s-a așezat și a examinat situația. Sharon îl îndemnase să atingă inelul. Se dusese în tabăra vagabonzilor și-i adusese pe bărbați la misiune. Îi trebuiau trupuri pentru sacrificiu? Îl alungase pe Cross, deși știa

foarte bine că nu el începuse încăierarea aceea. Și fusese în magazia de unelte. Venise cu cacaua? Bărbații care dormeau în misiune fuseseră drogați. De ce să nu fi fost și mongoloidul?

Cross presupusese că Sharon era o victimă a vrăjitoriei soțului ei. Acum se contura o nouă teorie, mai sumbră: că Sharon îl invocase pe Cel Vechi. Ca s-o demonstreze, Cross trebuia să o găsească pe femeie și avea idee încotro se îndrepta aceasta. Dar, înainte de toate, trebuia să-l reabiliteze pe idiot. Nu mai rămânea decât o singură întrebare: fusese cacaua „tratată“? Știa un doctor care i-ar fi putut da un răspuns.

Doctorul Grossman a făcut ceea ce se aștepta de la el. În cacao fusese pus un sedativ. Destul cât să „doboare un cal“, conform spuselor lui Grossman. Cuvântul doctorului a fost suficient pentru ca mongoloidul să fie eliberat. Știind că acel copil în trup de om mare avea să moară de foame dacă nu se îngrijea nimeni de el, Cross i-a dat doctorului două sute de dolari și i-a cerut să-l „angajeze“. Apoi și-a cumpărat un bilet de tren din Tulsa și s-a îndreptat către Chicago. Se gândise să caute un aerodrom și să închirieze un avion, dar călătoria cu trenul dura mai mult, dându-i timp suplimentar să se odihnească și să se pregătească pentru viitoarea luptă.

Câmpiile arse de soare ale Kansasului alunecau pe lângă fereastra trenului. Pe ele ovăzul ar fi trebuit să fie înalt deja, dar anii de secetă transformaseră fermele cândva înverzite într-un deșert. Cross a urmărit praful purtat de vânt spre est, la fel de întunecat ca norii de furtună. Acesta a învăluit trenul, transformând soarele într-un tăciune roșu și ziua într-un amurg straniu.

Ce bine că nu credea în semne.

Chicago era plin de politicieni, ceea ce însemna că era și plin de târfe. Crâșme abia deghizate făceau afaceri înfloritoare, iar jazzul și muzica de dans umpleau noaptea. Cross a luat-o pe Madison Street către stadionul din Chicago. Era cea mai mare arenă sportivă acoperită din lume și structura sa masivă din cărămidă roșie îi amintea lui Cross de o broască încruntată ghemuită în mijlocul peisajului. Delegații se scurgeau către uși, gata să asculte o nouă rundă de discursuri în sprijinul celor trei candidați mai bine plasați, Al Smith, John Garner și Franklin Roosevelt.

Oamenii sclipeau din pricina magiei ce le curgea prin vene, dar nu zărise încă fântâna arteziană care o însemna pe Sharon Hanlin. Venise de la gară direct la stadion, crezând că ar putea s-o zărească în mulțime și să…

„Ce?“

Să-i ia inelul, pentru început. Să-și dea seama ce anume închidea în el, pentru că era al naibii de sigur că nu de ea era vorba.

„Și cum o să faci asta? Te-a pus la podea în unica ocazie în care ai încercat.“

A decis să renunțe la cercetările la întâmplare și să-i dea raportul lui Conoscenza. Cross a făcut semn unui taxi și i-a cerut șoferului să-l ducă la Palmer House. Nu știa cum anume reușise Conoscenza, dar rezervase o cameră în acest hotel luxos. Holul era ca o cavernă, dominat de un tavan pictat cu scene din mitologia greacă. Cross a aruncat o privire în sus și s-a pomenit uitându-se la Zeus. Un adevărat ticălos, ăsta. Abia după ce-l cunoscuse pe Conoscenza aflase Cross ce se întâmplase cu acest membru al Celor Vechi. Un

paladin recrutat de Prometeu (o altă identitate a lui Conoscenza) îl doborâse pe zeu.

Un ușier negru, discret, l-a întrebat dacă avea bagaje. Cross a clătinat din cap. Operatorul liftului era un negru mai vârstnic cu părul cărunt. Când Cross a ieșit din lift, o cameristă de culoare care împingea un cărucior cu produse de curățenie s-a lipit iute de perete, încercând să devină invizibilă.

Cross a ridicat mâna să bată, dar ușa s-a deschis înfățișându-l pe Conoscenza și fălcile zdravene și creștetul chel al lui Jim Farley, directorul de campanie al lui Roosevelt. Conoscenza a rânjit, accentuându-și vagile pliuri epicantice din jurul ochilor întunecați.

– A, Cross, omul meu, cu o coordonare ireproșabilă ca-ntotdeauna, a zis el. Jim, poți să ai grijă să ajungă pe scenă?

– Cu plăcere. Și mulțumesc din nou.

Bărbatul s-a bătut peste buzunarul de la piept și s-a îndreptat spre lifturi. Conoscenza i-a făcut semn lui Cross să intre.

Butoni de aur îi străfulgerau la încheieturi și un lanț de ceas din aur se întindea pe pieptul său puternic. Micuța cameristă l-a privit șocată. Conoscenza i-a oferit un zâmbet larg și i-a întins o bancnotă de zece dolari.

– Mulțumesc că ai atâta grijă de camera mea.

– Da, domnule. Mulțumesc, domnule.

A făcut o plecăciune cam nesigură. Conoscenza a închis ușa.

– Nu te simți ciudat? l-a întrebat Cross.

Umerii masivi s-au înălțat și au coborât.

– Nici într-un hotel din South Side lucrurile n-ar fi diferite. Personalul ar fi tot de culoare. Așa, iau poziție și în același timp ofer posibilitatea unui viitor diferit.

– Îți place să provoci probleme, a replicat Cross. S-a îndreptat către sofa și s-a așezat.

– Și asta.

– Dă-mi meniul ăla pentru room service.

– N-aveau vagon-restaurant în tren? l-a întrebat Conoscenza.

– Ba da, dar asta a fost cu ore în urmă și în mâncare era praf. Cross a citit meniul și comandat biftec de vită cu garnitură. Deci, ce-ai aflat despre Hanlin?

– Ei bine, nu mai e rezervă. Un delegat din Oklahoma s-a îmbolnăvit și el i-a luat locul, a zis Conoscenza.

– Ia te uită, ce convenabil. Cross s-a ridicat și a început să se plimbe de colo-colo. Soția lui a aranjat un mic autodafe în Oklahoma. Poate ca să asigure puterea necesară pentru a-l îmbolnăvi pe delegat. Cred că lucrează în echipă.

– Când nu-i pe scenă, el își petrece timpul predicând unor mulțimi din ce în ce mai mari. Am asistat la o predică și e foarte charismatic. Acum, că soția sa i s-a alăturat, mulțimea s-a dublat noaptea trecută și astăzi se vorbea în șoaptă despre desemnarea domnului Hanlin drept posibil candidat la postul de vicepreședinte.

– Asta-i al dracului de înfricoșător, pentru că, dacă tipul ăsta ajunge pe lista candidaților pentru locul doi, n-o să rămână acolo. O s-ajungă președinte.

– Atunci va trebui să ai grijă să nu se întâmple asta, a replicat Conoscenza.

S-a auzit un ciocănit la ușă. Odată ce băiatul de serviciu și-a primit bacșișul, Cross s-a așezat la măsuța pentru cafea și a început să se îndoape. Cu gura plină, a întrebat:

– Cum merge convenția?

– Roosevelt nu are destule voturi. Unii dintre noi se ocupă de Garner, încercând să-l convingă să se retragă [72].

– În schimbul a ce? a întrebat Cross.

– Cât cinism! Conoscenza a suspinat și și-a studiat degetele gălbui, cu manichiura făcută. Trebuie să găsești o cale să-l neutralizezi pe Hanlin.

– Fără să-l omor? A încercat să-i dea o nuanță de glumă, dar Conoscenza i-a aruncat o privire implacabilă. Niciodată nu-mi ușurezi situația, a mormăit Cross și și-a terminat prânzul.

Problema, reflecta Cross în timp ce-și croia drum către teatrul falimentat peste care se înstăpânise Hanlin, era că genul de oameni care slăveau un Dumnezeu al iubirii nu aveau tendința să conducă cruciade împotriva necredincioșilor, să înceapă războaie, să lapideze târfe sau să decapiteze adulterini. Ceea ce-l punea pe Cross într-un evident dezavantaj, întrucât Cei Vechi se hrăneau cu o combinație de ură și frică. Semenii săi se hrăneau simultan pe seama ucigașului și a victimei, a călăului și a celui torturat, în timp ce

Cross putea să se nutrească doar cu milă și dragoste, iar pe lume nu erau atâția oameni buni. Nu era vina omenirii. Pur și simplu nu se dăduse jos din copac de suficientă vreme.

Toate astea erau un exercițiu mental interesant, care însă nu-i răspundea lui Cross la întrebarea cum anume să procedeze în privința lui Hanlin și a lui Sharon. Planul lui aproximativ era să-și facă apariția și să vadă dacă nu cumva cineva face o greșeală, sperând că n-avea să fie el acela. Presupunea că ar fi putut să îmbrace complet recuzita de Iisus, dar era un truc la care nu-i plăcea să apeleze prea des și care funcționase mai bine pe la 1300. Micuța invenție a lui Edison făcuse imaginile să se miște pe un ecran alb. Frații Wright demonstraseră că oamenii pot zbura și ei, nu doar păsările și îngerii, iar savanții încercau să dezlege secretele materiei. Omenirea devenise mai puțin credulă, deși era încă suficient de plină de credințe și de reacții irațională încât să fie periculoasă.

S-a alăturat mulțimii ce intra în clădire. Oamenii strângeau în mâini Biblii și cruci. „Ei chiar cred că, dacă aș fi fost crucificat cu adevărat pe o chestie dintr-asta, aș fi vrut să mai dau vreodată cu ochii de vreuna?“ A alungat gândul acela rătăcitor și prostesc. Se pregătea să se confrunte cu unul asemenea lui și nu era într-o formă suficient de bună ca să-i facă față. Avea nevoie de toată atenția și concentrarea de care era capabil.

Scena era la fel ca în Oklahoma. Pianină, factotumul cel gras cântând un imn. Un podium. Sharon, purtând o robă albă de cor și acei pantofi roșii, nepotriviți, așezată pe un scaun lângă podium. Un bărbat mai vârstnic, într-o robă neagră, se plimba de colo-colo pe scenă într-un fel ce-i aminti lui Cross de felinele de la zoo. Atitudinea de prădător era complet nepotrivită cu

aspectul lui, întrucât chelea, avea umerii ușor aduși și începuse să facă burtă. La ușă stăteau oameni care înmânau fluturași. Pliantele păreau să fi fost șapirografiate în grabă și cerneala se întindea ici și colo. Titlurile proclamau:

UN CONDUCĂTOR CREȘTIN PENTRU AMERICA

Cross l-a examinat pe liderul creștin și ceea ce a descoperit l-a lăsat cu gura căscată. Trupul acestuia nu avea nici urmă de abilități magice și totuși puterea strălucea pretutindeni în jurul lui. Cross a privit-o pe Sharon. Inelul scânteia în lumină. Sharon strălucea de putere și umbrele dădeau târcoale. Lucrurile începeau să se lege. Era un efort comun. Fiind femeie, Sharon nu putea candida, dar își putea folosi puterea pentru a-și propulsa soțul într-o funcție înaltă. Cross a simțit pe limbă gustul unsuros al unuia dintre Cei Vechi, dar nu a reușit să-i identifice poziția. S-a înfiorat.

Cineva a atins discret cotul lui Cross.

– Domnule, trebuie să luați loc. Slujba e gata să înceapă.

Cross s-a răsucit și a privit în jos către un băiat ajuns aproape de vârsta bărbăției. Ochii acestuia își arătau albul și încordarea îi încovoia umerii. Cross a remarcat și asemănarea fizică cu bărbatul de pe scenă.

– Probabil că ești Sean, a zis el surprins când băiatul a scos o exclamație, a făcut un pas înapoi și a căzut în genunchi.

– Domnul fie lăudat! Ai venit! Rugăciunile mele…

Cross l-a apucat brutal de subțioară și l-a săltat în picioare.

– Iisuse, puștiule, potolește-te dracului! a mormăit el dintr-un colț al gurii.

Băiatul părea năucit.

– Dar… Nu ești…

– Nu…

– Dar îmi știi numele…

– Da… pentru că… nu contează. Ușcheala!

L-a tras pe adolescent către uși. Muzica a încetat.

Cross a privit îndărăt, către scenă, văzând-o pe Sharon plimbându-și privirea încruntată pe deasupra congregației. L-a zărit și a înțepenit. Hanlin s-a oprit brusc, l-a privit pe Cross și Cross a realizat că acea piele omenească nu adăpostea un om. Unul dintre Cei Vechi se strecurase înăuntru. A simțit groaza înăbușindu-l. Și l-a zorit pe băiat afară din teatru.

Afară, și-a zărit imaginea reflectată în ușile de sticlă și a făcut iute niște corecții. Nu-i plăcea să intre în biserici. După ce și-a scurtat părul și a renunțat la barbă, s-a întors din nou către Sean.

– OK, puștiule, ce anume te-ai rugat să se întâmple?

– Păi, n-ar trebui să știi…

– Să pretindem că nu știu.

Petrecându-și un braț pe după umerii tânărului, Cross l-a zorit de-a lungul străzii. În spatele lui,

ușa s-a trântit de perete și bărbatul cel gras s-a repezit afară.

Cross a oprit repede un taxi și l-a îmbrâncit pe puști înăuntru.

– Calc-o, i-a cerut taximetristului.

Cross a privit îndărăt pe geam către figura din ce în ce mai îndepărtată a factotumului.

– Încotro? a întrebat taximetristul.

Cross l-a privit pe puști.

– Ți-e foame? Normal că-ți este. Puștilor de vârsta ta le este foame tot timpul.

Argintăria clinchetea în contact cu farfuriile. Chelnerița și bucătarul cântau un duet ce consta din replicile: „Meniul principal“ și „Gata comanda“. Cross s-a răsfățat cu o bucată de plăcintă cu cireșe *à la mode* [73]

, o felie de prăjitură cu cremă de ciocolată neagră și o ceașcă de cafea, în timp ce puștiul a înfulecat friptură de vită înăbușită, a băut o Coca-Cola și și-a depănat povestea.

– Mama a murit acum doi ani. Tata a fost foarte trist. Apoi Sharon a sosit la misiune și-au început să se plimbe împreună. S-au căsătorit acum șapte luni.

Atenția lui Cross a scăzut. Se concentra asupra blestemăției aceleia îmbrăcate în piele de om. Întrebându-se cum să se lupte cu ea. Întrebându-se dacă putea câștiga. Întrebându-se dacă lupta se va termina din nou cu el sfărâmat și slăbit.

– … mă obliga să-i perii părul. Atenția lui Cross a revenit subit înapoi la băiat, care era stânjenit și roșu la față, ceea ce-i scotea și mai mult în evidență coșurile de pe obraz. La ei în dormitor, când tata era la parter și citea.

– Chiar îi pieptănai părul sau e un eufemism?

– Poftim?

– Un alt fel de a zice „futut“, a spus Cross.

Băiatul a pălit, apoi a roșit din nou și a luat o gură zdravănă de suc.

– N… nu, se bâlbâi el. Nu i-am atins decât părul.

– Povestește-mi ce-i cu inelul.

– Când a venit, avea piatra aia într-o montură de argint…

„Mi-a dat-o soțul meu.“ Cross și-a amintit conversația de pe podișcă. „Nu, nici vorbă de lucru la patru mâini aici. Hanlin e un nătărău. Sunt doar Sharon și Cel Vechi, care și-au găsit o păpușă convenabilă din carne și oase“, și-a spus el.

Și a făcut banda din părul ei și al lui tati. Cuvintele băiatului păreau gravate în aer.

O altă amintire ieși la suprafață: Sharon, îndepărtând grijulie firul ei de păr de pe umărul lui.

– Ce făcea cu părul de pe perie?

Sean l-a privit surprins atât de întrebare, cât și de intensitatea cu care fusese pusă.

– Îl desprindea pe tot, îl făcea ghem și-l păstra într-o cutiuță. Mă punea să adun până și firele care

căzdeau pe podea.

– Are cutia la ea?

Sean a făcut semn că da. Cross s-a lăsat pe spate și și-a aprins o țigară. Era magie clasică, pe bază de păr și piele. Cross era aproape sigur că știa ce era închis în inelul acela. A aruncat vreo câteva bancnote pe masă.

– Folosești bani?

– Am o știre de ultimă oră pentru tine, puștiule: chestia aia cu pâinea și peștii… e o aiureală totală. Și înc-o chestie. Ți-am știut numele pentru că mi l-a zis mama ta vitregă. Nu-i niciun mister. Nu-i niciun miracol.

Sean s-a oprit și l-a privit bănuitor pe Cross.

– Nu ești Salvatorul meu.

– De fapt, puștiule, probabil că sunt. Uite, știu că chestia aia de pe scenă nu-i taică-tu. E altceva care-i poartă pielea.

Băiatul a lăsat să-i scape un suspin sonor și a cedat. Nu mai era pe punctul de a deveni bărbat; Sean era din nou copil. Cross i-a întins batista lui. După câteva minute, băiatul și-a recăpătat controlul. Și-a tamponat ochii înlăcrimați.

– Nu puteam să povestesc nimănui. Ar fi crezut c-am înnebunit, iar ea… ea era mama mea vitregă.

– Da, puștiule, știu. E nasol când un clișeu se dovedește adevărat. Acuma du-mă unde locuiți.

Sean nu avea cheie.

– Stai de șase, i-a cerut Cross scoțând o trusă de șperacle și îngenunchind în fața ușii.

Hotelul era o cădire modestă la câteva cvartale distanță de lac.

– Ai de gând să spargi ușa?

– Nu, am de gând să deschid broasca. Dacă aș sparge ușa, aș face prea mult zgomot.

Sean a țâțâit, trădându-și nervozitatea.

– Nu ești deloc așa cum crezui.

– Cum am crezut, l-a corectat mecanic Cross în timp ce unealta delicată debloca mecanismul, descuind broasca. Dacă vorbești ca un țărănoi o să ajungi unul, și eu cred că poți mai mult.

– Așa crezi?

– Da, așa cred.

Cross a strecurat uneltele înapoi în etuiul lor, l-a pus la loc în buzunar și s-a ridicat. A deschis ușa și el și puștiul au intrat în cameră.

O geantă de voiaj era așezată pe podea, lângă un stand pentru bagaje pe care se afla o valiză deschisă. De un perete era lipit un pat de fier și de un altul o comodă fragilă. Masa de toaletă avea o oglindă și aceasta era încețoșată din cauza Celui Vechi. Un pat cu rotile, strâns, ocupa restul micuței camere.

Pe masa de toaletă se aflau variatele poțiuni misterioase ce constituie, la o femeie, culorile războiului. Cross nu a zărit nicio casetă. Poate o ținea la ea. Asta ar fi îngreunat lucrurile.

– Cum arată caseta? a întrebat Cross.

– E din metal, dar are găuri în ea, ca un soi de plasă de pescuit.

Cross a căutat prin sertare. Nici urmă de cutie. Cross s-a răsucit să examineze camera cercetând mobilierul sărăcăcios. S-a uitat sub saltea, în geanta de voiaj și în valiză. Sean îl urmărea cu atenție. În cele din urmă, Cross s-a îndreptat către patul cu rotile și și-a strecurat mâna în pliul făcut de saltea. A simțit ceva metalic. A tras afară cutia. A deschis-o și a privit părul ciocolatiu dinăuntru.

A închis cutia și a strâns-o în mână. A enumerat ce anume știa. Cel Vechi ocupase un corp uman. Era interesant că nu-și crease unul pur și simplu, așa cum făcuse Cross. Dar asta putea să indice faptul că avea puteri limitate, ceea ce constituia o mică rază de soare în mijlocul unei imense furtuni de rahat. La misiune, Cross simțise ceva întemnițat. Crezuse, în mod eronat, că era vorba de Sharon, dar acum și dădea seama că erau impulsurile electrice care alcătuiau esența lui Marshall Hanlin.

Deci, tot ce trebuia să facă era să-l silească pe Cel Vechi să părăsească trupul. Să-l readucă pe soț în acel trup. Și apoi să se lupte cu Cel Vechi și cu Sharon.

„Ușor ca abc.“

„Sigur că da.“

– Bun, deci acum ce facem? a întrebat Sean.

Cross a înghițit nodul înghețat care i se pusese în gât.

– Mergem s-o găsim pe scorpia aia de mamă vitregă a ta.

Teatrul era pustiu. Câteva pamflete fluturau trist în șanț, gonite în josul străzii de briza venită dinspre lac. Cross a înjurat. Ajungând la momentul culminant, voia să termine treaba cât mai iute. Să-și măsoare forțele cu Cel Vechi. Să pună capăt coșmarului pentru băiatul de lângă el.

Sean l-a privit cu o combinație de venerație și încântare.

– Toate cuvintele alea sunt înjurături?

– Da, și acuma uită că le-ai auzit vreodată. Unde s-or fi dus?

– Probabil la Convenție. Sharon voia să-i vadă pe toți oamenii aceia bogați și faimoși, a zis Sean.

– OK. Tu vrei să vezi niște oameni bogați și faimoși?

Puștiul a ridicat din umeri.

– Tata m-a dus acolo din prima zi când am sosit. Arată ca niște oameni obișnuiți, dar cu haine mai elegante.

Cross a întins mâna și i-a ciufulit părul.

– Ești cum trebuie, puștiule!

Farley se ținuse de cuvânt. Cross se afla pe lista celor cărora le era permis accesul pe stadion. Le-a spus că Sean era fiul lui. Afirmația l-a făcut pe puști să roșească, să pălească și să roșească din nou.

– Acum ce naiba mai e?

– Nu pot să fiu fiul tău! E un sacrilegiu!

– Nu, e doar o minciună.

– Tot n-ar fi trebuit s-o spui! Și nu-i bine să minți.

Cross s-a dat bătut.

– Ai dreptate. Acuma putem, te rog, să mergem să-i găsim?

Pe stadion era cald și aerul era încărcat cu mirosuri ce se luau la întrecere: transpirație, aftershave și pomadă de păr. Oamenii se adunau în grupuri, vorbind cu voci joase, tensionate. Cravatele fuseseră desfăcute, gulerele cămășilor se pleoștiseră. Sus, în tribune, stăteau femeile, făcându-și vânt cu evantaie, cu mănușile albe sclipind ca niște fanioane. Cu pălăriile lor împodobite cu pene, arătau ca un stol de păsări.

Cross le-a examinat, căutând-o pe Sharon. Sean l-a tras de mânecă.

– Uite-l colo pe tata, a zis el, arătând cu degetul.

Cel Vechi, îmbrăcat în pielea sa umană, discuta cu Farley.

– Sharon e cheia. Ajută-mă s-o găsesc. Încearcă pe partea cealaltă a stadionului.

Băiatul s-a îndepărtat după ce aruncase o ultimă privire plină de alean către învelișul tatălui său.

Cross spera ca extracția Celui Vechi să nu ucidă recipientul uman. Sean era un puști drăguț și merita un deznodământ fericit. Păcat că acestea interveneau atât de rar. Pentru că, în realitate, niciun univers nu dădea doi bani pe viețile creaturilor ce fojgăiau înăuntrul lui.

Cross a pornit în direcția opusă și atunci a zărit-o. Sau, mai degrabă, a recunoscut legănatul șoldurilor și coapsele pline și acei pantofi roșii, îndrăzneți, urcând scările. Cross a escaladat balustrada și a urcat și el. Ea s-a întors, vorbind cu femeile care o încadrau, și a dat să se așeze. Deodată, l-a zărit pe Cross, a încremenit și a rămas în picioare.

Cross a vârât mâna în buzunar și a scos cutia. Furia și îngrijorarea se războiau pe chipul ei. El și-a vârât lent mâna în celălalt buzunar, a scos bricheta sa de la Unique și și-a trecut degetul peste rotița acesteia. Cremenea orizontală a scăpărat și s-a ivit o flacără stabilă. Panica a invadat chipul femeii. Stângace în graba ei, Sharon a început să coboare în fugă către el.

– Nu! Nu! Nu face asta!

El a deschis cutia. Deși se afla încă la trei metri distanță, ea și-a întins mâinile de parcă ar fi putut să i-o smulgă cumva. Cross a apropiat flacăra de păr. În lunga sa existență, asistase la multe bătălii și la multe autodafeuri. Nu-și amintea atât mirosul cărnii umane arse, cât aroma aspră și dulceagă a părului în flăcări. Mirosul acela a ucis orice urmă de milă pe care ar fi putut-o simți pentru femeie. Ea încheiase un pact cu creaturi înclinate să le provoace oamenilor suferință și moarte.

Sharon a lăsat să-i scape un urlet de groază și durere. Mănușa de pe mâna ei dreaptă se transforma în scrum. Materialul s-a destrămat și Cross a văzut limbile flăcărilor înconjurând inelul de chihlimbar, în timp ce banda împletită ardea odată cu părul din cutie. Sharon și-a smuls inelul și l-a azvârlit pe podea. Ultima șuviță de păr s-a transformat în cenușă. Cutia de metal era fierbinte în mâna lui Cross și metalul ieftin se înmuiase. A strivit-o și lăsat-o să cadă.

Sharon a scos un țipăt ascuțit, a îngenuncheat pe o treaptă și a apucat bucata de chihlimbar în montura ei de argint. Cross și-a extins puterea. Umbrele care se învolburaseră în inel și în jurul ei dispăruseră. Interiorul inelului sclipea de parcă ar fi conținut licurici captivi.

Pe scena stadionului s-a produs o agitație. A auzit vocea lui Sean, stridentă de frică, strigând: „Tată! Tată!“

Cross a urcat treptele dintr-un salt și a smuls piatra din mâna lui Sharon. A alergat către Sean și către bărbatul care zăcea pe podea, sufocându-se în brațele fiului său. Cel Vechi se răzbuna și în același timp se hrănea din durerea și cu teama fiului, devenind din ce în ce mai puternic cu fiecare înghițitură metapsihică.

În fața unei asemenea puteri, Cross s-a simțit neajutorat. Nu putea să se lupte cu celălalt. Ar fi fost înfrânt și s-ar fi sfărâmat. Pentru Conoscenza ar fi fost un dezastru dacă asta s-ar fi întâmplat într-un loc public. Și nu credea că putea suporta durerea. A început să dea înapoi. Băiatul și-a ridicat privirea către el, lacrimile încețoșându-i ochii, dar expresia lui era una de încredere și certitudine totală.

Cross s-a oprit, s-a întins și a atins sentimentele băiatului față de tatăl său. A sorbit din plin emoțiile acestea mai complexe: respect, dragoste, admirație. S-a scufundat în inel și a simțit impulsurile electrice care-l compuneau pe bărbat. I-a simțit emoțiile: grijă pentru fiul său, tristețe că nu-l va vedea devenind bărbat.

Cross și-a adunat fiecare dram de putere. L-a apucat pe Cel Vechi și s-a simțit la rândul său apucat de gheare reci ca gheața. Dar, pe când Cel Vechi își redirecționa atenția către Cross, tatăl

băiatului a început din nou să respire. În clipa următoare, Cross a pătruns în interiorul inelului, cuprinzându-l pe bărbat. Cross a simțit legăturile care-i țineau trupul la un loc, slăbind în timp ce se chinuia să facă schimbul. Cel Vechi lupta cu sălbăticie. Avea să fie o victorie la limită.

Deodată, Cross s-a clătinat, lovit de un fulger de putere. Privind peste umăr, a zărit-o pe Sharon, care urca pe scenă legănându-se de parcă era beată. Avea nevoie de toată energia lui ca să îi țină locului și pe Cel Vechi și pe Marshall Hanlin și să se mențină și pe sine într-o singură bucată. Nu mai avea putere să vorbească. Cross i-a făcut semn din ochi lui Sean, care era îngenuncheat pe podea, ținându-și tatăl în brațe. Băiatul a privit de la Cross la Sharon și înapoi la tatăl său.

L-a întins pe tatăl său cu blândețe și s-a ridicat. „Grăbește-te!“ i-a spus Cross în minte. Sean s-a repezit la Sharon și a pălmuit-o cu putere. Asaltul ei asupra lui Cross s-a diminuat și a dispărut. El și-a amplificat strânsoarea, și-a adunat forțele și a făcut schimbul. Pentru ochii lui, care puteau privi dincolo de dimensiunile normale, trupul lui Marshall Hanlin părea măturat de o rețea de electricitate. Și interiorul chihlimbarului nu mai era limpede. Era tulburat de umbre.

Încet, Hanlin s-a ridicat și și-a dus o mână la frunte.

– Sean? a zis el cu voce slabă.

– Tati!

Băiatul se lupta cu lacrimile, încercând să fie bărbat. A alergat către tatăl lui și l-a îmbrățișat.

Cross s-a lăsat într-un genunchi, gâfâind. „Sharon!“ S-a silit să se ridice din nou în picioare

și s-a uitat după ea. Dar, ca orice trișor, ea avea instincte de supraviețuire bune. Profitând de haos, dispăruse.

Două zile mai târziu, Franklin Delano Roosevelt a obținut nominalizarea drept candidat la președinție din partea democraților, dar fără votul delegatului de rezervă din Oklahoma. Delegatul inițial se făcuse bine și revenise la Convenție. Hanlin nu păruse prea supărat aflând că misiunea arsese. El și Sean deciseseră să se îndrepte spre California și să înceapă o viață nouă. „De preferat una fără predici“, îi zisese Sean lui Cross.

Târziu în acea noapte, Cross și Conoscenza stăteau pe malul lacului Michigan, urmărind vălurelele ce asaltau plaja pietroasă. Fumul de țigară îi înconjura ca un halou cenușiu.

– Ești mulțumit? a întrebat Cross.

– O să fiu mulțumit când o să câștige alegerile, a venit răspunsul. Deci, ce ai de gând să faci cu aia? a întrebat Conoscenza indicând din cap chihlimbarul.

– Să fiu afurisit dacă știu. Cross privi piatra mohorâtă. Să-l arunc în lac?

– Lucrurile au așa un dar de a fi pescuite. O să-l iau eu, să-l pun într-un seif bancar.

– Și băncile nu dau faliment? a întrebat Cross.

– Nu băncile mele. Și odată ce găsești un nou paladin, va fi distrus.

– Trebuie să pui pe lista de priorități și fisura aia din Oklahoma, a zis Cross.

– Am luat act, dar prioritatea nu e foarte importantă. Noutățile din Germania sunt… neliniștitoare. Te trimit în Europa.

– Nț, nu acum.

– De ce, ai ceva mai urgent?

– Trebuie s-o găsesc pe Sharon.

– Și ce să-i faci? a întrebat Conoscenza. Fără un paladin, nu-i putem revoca talentul magic.

– Și n-ai s-o omori.

– Aș putea.

– Dar n-o s-o faci sau înțelegerea noastră cade.

Cross a suspinat, a mai tras un ultim fum din țigară și a aruncat-o în apă.

– Cred că-i mai bine să mă duc să-mi împachetez pantalonii scurți.

DIFERENȚA DINTRE O ENIGMĂ ȘI UN MISTER

M.L.N. Hanover

Detectivii poliției din marile orașe trebuie să se deprindă cu situațiile în care se confruntă cu ucigași, toxicomani și târfe. Categoric, când ai de-a face cu demoni, știacheta se ridică…

Scriitorul recent descoperit M.L.N. Hanover este autorul Unclean Spirits *și* Darker Angels, *primele două volume din seria* BLACK SUN'S DAUGHTER. *Cea mai nouă carte a lui este* Vicious Grace. *Distins cu Premiul International Horror Guild, Hanover locuiește în sud-vestul Statelor Unite.*

Tipul nu era așa cum se așteptase detectivul Mason. Dat fiind tot ceea ce știa despre caz, își imaginase un om într-un impermeabil lung și negru, poate și cu guler clerical – în orice caz, cu un aer misterios. În loc de asta, avea în față un bărbat dolofan, de vreo patruzeci și ceva de ani, cu chelie și o expresie nesigură pe care o afișase atât de mult timp, încât i se întipărise în piele. Cămașa cu nasturi îi venise bine cam cu șapte-opt kilograme în urmă. Nodul de la cravată era atât de strâns, încât probabil nu și-l mai desfăcuse de mulți ani, punându-și și scoțându-i lațul peste cap fără să-l mai deznoade vreodată. Când sergentul de la intrare îl adusese înăuntru, individul se ciocnise de biroul lui Winehart destul de tare ca să-i verse cafeaua din cană, apoi se scuzase de parcă i-ar fi fost teamă ca acesta să nu-i dea una. Acum stătea așezat în fața lui Mason, la biroul liber al lui Anderson, cu mâinile strânse între genunchi și un zâmbet nervos, ca un copil la școală.

– Așadar, dumneavoastră sunteți detectivul Mason?

– Da. Iar dumneavoastră sunteți exorcistul.

Omul își dezgoli dinții, clătinând din cap.

– Nu, nu tocmai. N-aș zice așa. Richard Scarrey. La fel ca scriitorul pentru copii, dar cu un *e* în plus.

– La fel ca… cine?

– Scriitorul pentru copii. Și desenator. A scris cărțile cu Busytown, nu le știți? Purcelușii în lederhosen, chestii din-alea… Își scrie numele cu doi *r,* dar eu mai am în plus și un *e.* Oricum, tot ca *scary* se pronunță.

– OK, răspunse Mason. Eu sunt detectivul Mason. Șeful v-a vorbit despre mine?

– Puțin. Mi-a spus că ați arestat un om și că s-ar putea să aveți nevoie de mine.

– Altceva, nimic?

Scarrey clătină iar din cap, mai ferm de astă dată. Rezemându-se de spătar, Mason își înlănțui degetele după ceafă. Telefonul lui Winehart sună, iar colega lui îl scoase din buzunar și se îndepărtă, acoperindu-și urechea cu mâna liberă.

– Deci, acum cinci luni, a dispărut o fată pe nume Sarah Osterman, începu Mason. La vârsta studenției. S-a certat cu prietenul, a ieșit valvârtej din casă și nu s-a mai întors. Băiatul s-a speriat, dar părea doar o despărțire neplăcută. Nimeni nu i-a dat prea multă atenție. Cam cu o lună în urmă, cadavrul ei a fost găsit într-o magazie de lângă

triajul gării. Era moartă de vreo săptămână, dar nici înainte nu se simțise prea bine.

– Scuzați-mă, domnule detectiv, interveni Scarrey, pe un ton care dădea impresia că-i părea într-adevăr rău. Vă admir reținerile profesionale, dar voi avea nevoie de detalii. Fusese torturată?

– Mda.

– Hmm… Și agresată?

– Violată, vreți să spuneți? Am raportul medico-legal. Șeful mi-a zis că s-ar putea să aveți nevoie de el.

– Vă mulțumesc. Da, foarte bine. Continuați.

– La fața locului existau anumite elemente care ne-au făcut să suspectăm că fapta ar avea un substrat ocult. Inscripții pe pereți. Ceară de la o lumânare neagră. Și niște pete de sânge, iar criminaliștii au spus că exista un loc curat unde s-ar putea să fi pus cineva o cruce inversată, după care a luat-o înapoi.

La fiecare detaliu, Scarrey dădea din cap, precipitat, aproape ca o vibrație, dar ochii i se mișcau rapid pe orizontală, de parcă ar fi citit ceva. Se comporta așa cum văzuse Mason că fac oamenii când încearcă să-și amintească unele lucruri. Când inventează, ochii le rămân nemișcați.

– Câți ani avea fata? întrebă Scarrey.

– Douăzeci și trei.

– Era însărcinată?

– Nu.

– Ciclu?

– Poftim?

– Avea menstruație când a murit?

– Nu știu. Poate că scrie în raport.

– Dacă nu scrie, putem întreba. Scuzați-mă. N-am vrut să vă întrerup.

– Am început investigațiile. A reieșit că fata fusese văzută cu un derbedeu, Maury Sobinski, și am aflat unde putem să-l găsim. El e principala pistă. Genul de dobitoc care a citit și el o carte despre polițiști și crede că le știe pe toate. Se poartă de parcă ar fi și el în poliție.

– Vorbește prea mult?

– Știți vorba aia, dă-i omului o funie și sigur se va spânzura? Nemernicul ăsta s-ar fi spânzurat și cu o ață de curățat dinții. Pe toate le încurcă. Practic, ne rezolvă cazul și nici măcar nu-și dă seama.

– Dar nu recunoaște nimic.

– Nu. Zice numai prostii. Cică n-a fost cu fata într-o zi anume, când noi nici măcar nu l-am întrebat încă. Înșiră o grămadă de aiureli despre oamenii care caută necazul cu lumânarea. Parc-ar ține numai inscripții de neon cu „Eu am făcut-o“. Am cerut o probă ADN, pentru eliminare, la care în sfârșit s-a prins că nu stăteam de vorbă doar fiindcă ne era simpatic și a amuțit. Nu-și mai amintește nimic. Îl cheamă mămica la masă. Chestii din-astea.

Winehart reveni la biroul ei, cu o mutră acră. Mason încercă să-i surprindă privirea, dar femeia refuza să se uite la el. Îl străbătu o undă de neliniște. Oare Anderson fusese? Sau, mai rău, căcănarii de la Afaceri Interne?

– Și pe urmă?

– Poftim? A, da, am obținut un mandat și ne-am dus la el acasă. Toate lucrurile ei sunt acolo. Știm că o cunoaște, dar nu e nimic concludent. Niciun martor, nicio probă criminalistică pe care s-o putem prezenta în instanță. Știm că el a făcut-o și avem nevoie de recunoașterea faptei. Așa că l-am arestat.

– Și merge pe avocat?

– „Merge pe avocat“, repetă Mason, îndreptând un deget către Scarrey. Bună, asta. Că la fel s-ar fi exprimat și el. Ca să ne-arate că știe cum se fac treburile.

Roșind, Scarrey țâțâi:

– Am auzit-o și eu de pe undeva. De la televizor sau…

– Totuși, nu, continuă Mason. N-a cerut avocat, vreau să zic. A început să vorbească ciudat. Să se miște anormal. Avem o cameră de supraveghere și n-o face numai când știe că e privit. O face tot timpul. Zice că el e Beleth, Regele Infernului. Din când în când, se întrerupe din tot ritualul ăla voodoo, de parcă și-ar fi revenit, și susține că e victima unei conspirații satanice imense. Ne cere să-l ajutăm. Se milogește, plânge, se cacă pe el. După care vine din nou Beleth și…

– Aha.

– Șeful a văzut și el și mi-a spus să vă aștept. A spus că s-ar putea să ne ajutați și că ar fi bine să cooperez cu dumneavoastră, dar poate e mai indicat să nu consemnăm nimic. Să facem totul neoficial.

– Și dumneavoastră…?

– Eu am răspuns: „Da, șefu’.“

La biroul ei, Winehart se întoarse. Indiferent despre ce vorbise la telefon, acum își regăsise calmul. Îl privi întrebător pe Mason, din spatele lui Scarrey. Detectivul tuși slab, ca să-și camufleze mișcarea afirmativă din cap: „Mda, el e ăla.“ Winehart fâlfâi din degete: „Sinistru.“ Scarrey oftă, chiar în timp ce Mason își dădea seama că, cel mai probabl, o vedea oglindită în geamul ferestrei. Totuși, vizitatorul nu făcu decât să întrebe:

– Pot vorbi cu arestatul?

– Nu ești obligat să vorbești cu noi, spuse Scarrey. Nu ți se impune. Nu sunt polițist, nici psihiatru și nici altceva asemănător.

Pe lângă gratii, celula mai avea și o plasă metalică solidă, cu ochiuri prea mici ca să încapă prin ele fie și măcar un deget. Pardoseala era din ciment, iar cei trei pereți de cărămidă fuseseră zugrăviți cu vopsea crem lucioasă, care se putea spăla cu un prosop de hârtie și puțin Windex, indiferent cu ce ar fi fost mânjită. Patul ca un raft de metal, prins pe peretele îndepărtat, avea alături o toaletă mică de oțel. Toată încăperea nu avea mai mult de cinci metri pătrați, iar de cele mai multe ori conținea câte trei sau chiar patru oameni.

Sobinski stătea pe jos, cu picioarele încrucișate și o expresie încruntată. Ochii-i erau mărginiți cu roșu, gura atârna moale și avea chipul înconjurat de niște lațe slinoase, dar în privire i se citea luciditatea. Nu era absent. Îi observa pe amândoi. Mason se retrase cu un pas, lăsându-l pe expert să facă ce avea de făcut. Scarrey așteptă câteva

momente, apoi se așeză și el, chiar în fața cuștii, privindu-l pe Sobinski de la același nivel.

– Speram să putem vorbi despre motivul pentru care te afli aici, îi spuse. Despre ce s-a întâmplat.

Coatele individului se îndepărtară de trup cu o smucitură spasmodică. Capul păru să-și schimbe poziția pe umeri, întorcându-se cu fața într-un unghi ce-l făcea să arate ca un om căruia i-a plesnit ceva important în șira spinării. Avea glasul gros și îngălat. Silabele se rostogoleau una peste alta, alunecând și încălecându-se. Scarrey scoase un mic sunet gutural, parcă stânjenit.

– Da, scuze, spuse el. Voiam să vorbesc cu Maury, te rog.

– Nu e nici un Maury aici, răspunse Sobinski, cu un glas care suna de parcă ar fi fost împins prin carne crudă.

Prea masiv pentru trupul acela. Prea mare pentru acel spațiu. La auzul lui, Mason simțea cum i se încrețea pielea.

– Eu sunt Beleth, Regele Infernului. Trupul ăsta e proprietatea mea, cedată de drept.

– Înțeleg, replică Scarrey. Și, cu tot respectul, Maiestate, am venit să vorbesc cu Maury, vă rog.

Gura lui Sobinski se căscă atât de larg, încât părea gata să i se desfacă din articulații. Limba îi țâșni afară, atârnând spre picioarele încrucișate.

– Vrei ca micul Mo să iasă la joacă? se auzi iar glasul, cu fiecare silabă umedă și furioasă. Vorbea pe un ton batjocoritor.

– Da, vă rog.

Arestatul chicoti. Umerii săi reveniră la locul lor, de pe față îi pieri expresia de satisfacție malefică, iar poziția anormală a capului se redresă. Sobinski privi în jur de parcă atunci i-ar fi văzut pe amândoi pentru prima oară.

– Maury? îl întrebă Scarrey.

Cu un aer nesigur, prizonierul dădu din cap.

– Pe mine mă cheamă Rich, continuă exorcistul, zâmbind. Voiam să vorbim puțin despre motivul pentru care te afli aici. Ai ceva împotrivă?

– Oi fi cumva psihiatru?

– Nu. Nu sunt o persoană importantă. Înțeleg că ești posedat de un demon?

Sobinski își mută privirea de la Scarrey la Mason și înapoi. Pielea sa arăta palidă și fragilă. Înghiți în sec, dând din cap. Când vorbi, o făcu într-o șoaptă abia auzită.

– Ei nu mă cred.

– Știu, confirmă Scarrey

– N-am omorât-o eu pe Sarah. În veci n-aș fi omorât-o pe Sarah. N-aș omorî pe nimeni.

– În regulă.

– Demonii… Sunt peste tot… Se bagă în oameni și le duc trupurile încoace și-ncolo. N-ai cum să știi. Nimeni nu poate ști, dacât dacă te lasă să-i vezi, iar atunci e prea târziu. Stăpânesc totul. Președintele? Papa? Voi nu știți… Trebuie să mă credeți.

– Eu te cred. Da, te cred. Cum a intrat Beleth în tine, Maury? Poți să-mi spui ce s-a întâmplat?

Sobinski se ridică în picioare. Arăta ca un pacient care se dă jos din patul de spital, pentru prima oară după operație. Toate mișcările-i erau nesigure, fiecare pas era șovăitor. Ca și cum ar fi așteptat să afle cât de mult putea îndoi piciorul înainte de a-l durea din nou. Scarrey rămase așezat pe dușumea.

– Acum cinci ani să fi fost? întrebă Sobinski frecându-și ceafa cu o mână. Lucram acolo, în Detroit. La un atelier. Vindeau și ceva droguri, dar eu avea treabă numai cu mașinile, înțelegeți? Și mai era acolo un negru. Jamaican. Îi ziceau John Zombie.

– John Zombie, repetă Scarrey, dând din cap.

– Era nebun. Se ținea de tot felul de căcaturi sucite. Eu nu credeam nimic din toate alea. Credeam să voia doar să se dea mare, înțelegeți? Să sperie oamenii.

– A pomenit vreodată ceva de Carrefour? De Marinette?

– Da. A zis numele astea. Dar nu pot…

Se opri și, pe neașteptate, se aruncă spre Scarrey, zbierând. Trupul i se izbi de metal, cu zgomot, în vreme ce țipătul scrâșnea ca un fierăstrău prin carne. Mason simți sub mână patul pistolului, făcând un efort să se relaxeze.

Sobinski răcnea aceleași silabe stranii ca înainte. Șira spinării i se arcuise, iar brațele zvâcneau în spasme repulsive. Stropi de salivă umezeau plasa metalică. Pumnii lui o loveau, făcând-o să răsune. Mason păși înainte.

– OK, lăbarule, acum poți să-ncetezi, spuse el.

Scarrey se ridică, ștergându-și saliva de pe nas și obraz.

– Cred că am terminat aici, pentru moment, domnule detectiv. Poate că va trebui să revin mai târziu.

– Te cunosc, pricăjitule, spuse Sobinski, cu glasul său profund, demonic. Îți cunosc inima. Am să te găsesc și-n somn.

– Puteți reveni, dacă doriți, îi răspuse Mason lui Scarrey, ridicând din umeri. Cam așa o ține tot timpul.

Scarrey dădu din cap, politicos, spre omul care urla, iar Mason îl conduse spre ieșire. Lăsând în urmă celulele arestului, se îndreptară spre camera de recreere, unde Mason îi turnă o ceașcă de cafea.

– Ei? întrebă el, în timp ce exorcistul își punea în cafea frișcă și zahăr.

– Va trebui să mă uit peste rapoarte. Ar mai fi nevoie și să văd locul faptei, dacă se poate…? Cât despre individ, e prea devreme ca să mă pronunț. Totuși, prezintă niște puncte de interes. S-ar putea ca acel John Zombie despre care vorbește să fie demn de reținut, dar…

– Și cu aiurelile alea pe care le tot bălmăjește ce e?

– Hmm?… A, da. E aramaică.

– Zău? Și accentul?

Scarrey ridică privirea, nedumerit. Apoi, înțelegând gluma, zâmbi.

– Groaznic.

Scarrey potrivi scanul lui Anderson de vreo cinci sau șase ori, în timp ce Mason aducea hârtiile. Conținеau totul, de la raportul inițial al dispariției de persoană, pe care îl completase fostul iubit, până la însemnările examinatorului medical privind raportul lui Mason despre arestare. Scarrey le parcurse cu privirea, de parcă ar fi încercat să se hotărască de unde să înceapă.

– Mai aveți nevoie și de altceva? se interesă Mason.

– Mi-ați putea da câteva coli de hârtie? Simplă, de imprimantă, ar fi perfect. Pentru însemnări.

– Sigur.

– Și un pix?

După ce omul se apucă de treabă, citind hârtiile cu chipul deformat într-o mască de concentrare comică, Mason porni spre camera de recreere. Prezența altcuiva la biroul colegului său îi dădea o senzație ciudată și oricum i-ar fi prins bine puțină cofeină. Încă se mai afla acolo, sorbind ultimii stropi din zațul negru, când îl găsi șeful.

Nu era bătrân, dar văzuse multe, lucru care se observa din poziția umerilor și din felul în care își ținea spatele drept. În timp ce intra, dădu din cap spre Mason, apoi își turnă și el o cafea.

– E aici?

– Da, domnule. I-am dat dosarul. Acces deplin. Așa cum ați spus.

– Bun. E foarte bine așa.

– Domnule? În legătură cu Anderson…

– N-am de gând să vorbesc despre asta, replică șeful, amestecând în ceașcă lapte vegan.

– E un polițist bun, spuse Mason. Lucrăm împreună de șase ani și e cel mai isteț băiat pe care-l avem în echipa asta. Fără el, nu vom avea decât de pierdut.

– Nu vorbim despre asta, Mason. Nici eu și nici tu. Când se va termina ancheta Afacerilor Interne, putem să…

– A fost vorba de două sute de dolari. Departamentul ăsta cheltuiește mai mult de-atât doar pe cappuccino, în fiecare săptămână.

Șeful își lăsă ceașca jos, se rezemă de tejghea și-și încrucișă brațele. Avea un chip calm, lipsit de orice expresie, sugerând că Mason se apropiase îndeajuns ca să întrezărească limita, dar încă n-o depășise.

– Îți respect îngrijorarea pentru partenerul tău, zise șeful. Și-ți împărtășesc și opinia pozitivă despre detectivul Anderson. Vorbind în calitate de ofițer care aplică legea și ca superior al tău, îți spun în clipa asta că vom acționa ca la carte. Orice vor să afle cei de la Afaceri Interne le zici. Orice vor să vadă le arăți.

– Am înțeles.

– Când detectivul Anderson va fi exonerat de orice faptă ilegală, nu vreau să creadă nimeni că a fost din pricina vreunui detaliu de procedură sau că i-am influențat pe cei de la Afaceri Interne.

– Nu, domnule.

– Și acum, vorbind neoficial, nu-ți face griji. Știu eu ce fac.

Mason făcu un efort să nu zâmbească.

– Vă mulțumesc, domnule.

– Nu de recunoștință am nevoie, ci de o mărturisire din partea lui Sobinski.

– Atunci, e-n regulă.

Șeful își luă cafeaua, dădu din cap și se îndepărtă.

Revenind la birou, Mason aruncă o privire spre expert, care continua să parcurgă încruntat detaliile despre fata moartă, oftă și începu să completeze rapoartele despre decesul unui om fără adăpost care fie sărise dintr-un bloc de apartamente, fie fusese împins. O oră mai târziu, Scarrey apăru lângă umărul lui, dregându-și glasul cu un aer de scuză.

– Ați găsit ceea ce căutați? îl întrebă Mason.

– Nu, nu. Doar lucruri la care mă așteptam. Speram să trecem pe la locul faptei, poate? Eventual, să vizităm și apartamentul lui Sobinski?

– Okay. Înțelegeți, însă, că locul faptei nu mai este cum a fost. După ce echipa de criminaliști termină de lucrat, îl eliberăm. Oamenii pot folosi din nou acel spațiu. De obicei, băieții de la curățenie vin destul de repede.

– Cum ar arăta lumea, altfel? comentă Scarrey. Apoi, văzând expresia nedumerită a lui Mason, adăugă: Mă gândeam doar cum ar fi lumea dacă am păstra neschimbate toate locurile unde a murit cineva. N-am mai avea unde să mâncăm și să dormin. Unde să ne depozităm alimentele. Ar trebui să găsim o modalitate de a degaja spațiul. Ar fi timpul să-l folosim din nou. Dar, în fond, cred că asta facem când echipa de criminaliști pleacă, nu-i

așa? Încercăm să scoatem din lume o cameră, o alee sau ce-o fi, în timp ce ei își văd de treabă, după care, când au terminat, o punem la loc.

– Sigur, răspunse Mason. Așa cred…

– Puterea ritualului, completă Scarrey, încântat de idee. În fine. Doriți să conduceți dumneavoastră mașina sau mai bine eu?

Antrepozitul unde murise Sarah Osterman era unul dintre cele câteva sute asemenea lui, răspândite în triunghiul aproximativ din zona unde se intersectau râul și calea ferată. Soarele de dimineață alunga umbrele din ciment și oțel. Singurii trecători erau oamenii fără adăpost, iar traficul consta în camioane și agregate grele. Lui Mason îi plăcea zona, pentru autenticitatea ei. Asta era cam tot ce avea de oferit.

Pe locul din dreapta, Scarrey fredona și privea din trecere împrejurimile, scoțând capul pe fereastră. Degetele lui groase și butucănoase ciocăneau mărunt brațul fotoliului, aproape în ritmul melodiei, deși nu tocmai… Pe de o parte, Mason se gândea să dea drumul la radio, ca să nu-l mai audă. Pe de alta, dacă o făcea, tipului îi putea veni ideea de a cânta odată cu radioul.

Au oprit în fața biroului administrativ. Spre sud se întindea un cvartal de clădiri înalte, cu ușile glisante ale garajelor și rampele de încărcare. Trei macarale mari erau parcate în dreptul rampelor, dar pe porțile magaziilor nu ieșea și nu intra nimeni. Managerul, o femeie anormal de slabă, cu o canulă nazală conectată la tubul portabil de oxigen, îi dădu lui Mason codul de acces și cheia universală. Porni în lungul rampelor de încărcare, cu Scarrey pășind mărunt pe lângă el.

– Compania care închiriase cu forme legale antrepozitul… începu acesta. Au anunțat de-atunci vreun lucru neobișnuit?

– Nu. Nicio anomalie în timpul nopții. Sau, cel puțin, nouă nu ne-au spus.

– Hm…

– Vă așteptați la ceva anume?

– Păi, te-ai aștepta ca oamenii să fie măcar neliniștiți, nu? replică Scarrey. Când se petrece o asemenea grozăvie, sau se îndepărtează, sau se apropie, curioși. Foarte rar rămân neafectați. Desigur, ar trebui să fie ceva semnificativ, ca să merite o atenție oficială.

– Din câte se pare, nu credeți că băiatul nostru încerca într-adevăr să-l cheme pe diavol.

– A, n-am spus asta!

La ușă, Mason se opri. Indicativul M-15 era scris cu negru pe zugrăveala galbenă cojită. Bătu codul pe tastatura de alături, introduse cheia primită și, cu un zăngănit sonor, poarta depozitului începu să se ridice. Scarrey se strecură pe dedesubt, grăbit să ajungă înăuntru. Mason așteptă până când putu intra fără să se aplece.

Interiorul arăta inofensiv. Simplu. Banal. Cutiile și etajerele pe care Sobinski le dăduse la o parte reveniseră la locurile lor. În aer mirosea a gaze de eșapament și a WD-40, nu a tămâie și sânge. Cuvintele și diagramele trasate cu cretă fuseseră spălate de pe pardoseală și pereți. Mason își trase umerii înapoi, întinzându-se până simți un mic trosnet în coloana vertebrală. Scarrey umbla prin jur ca un turist în Times Square, clipind și lungindu-și gâtul. Dădu ocol întregii încăperi, o

dată, plimbându-și degetele pe perete, atingând cutiile cu DVD-playere ieftine și echipamente audio de calitatea a treia, mijindu-și ochii în lumina albă-albăstruie a tuburilor fluorescente.

– Ați văzut-o?

– Da, răspunse Mason.

– Și cum v-ați simțit?

– Poftim?

– Păi, vedeți, asta-i problema cu rapoartele, nu? Nu ne spun niciodată lucrurile cu adevărat importante. Știm că a fost aici, continuă Scarrey, apropiindu-se de locul respectiv cât de mult îi permiteau rafturile, cu brațele ridicate ca și cum cârligele lanțurilor ar fi fost înfipte în propria lui carne. Și, cred, era agățată de grinda și de țeava de-acolo, nu-i așa?

– Așa e.

– E genul de lucruri care se găsesc în rapoarte. Nicăieri nu scrie cum se simțea victima. Când ați văzut-o, ați fost mulțumit?

– Era un *copil,* răspunse Mason. Fusese torturată și ucisă de un nemernic bolnav la cap, iar noi am ajuns prea târziu ca s-o mai ajutăm cu ceva. Ce părere aveți?

– Nu știu, dar e important. La vederea trupului ei, ați simțit vreo bucurie?

– Nu.

– Excitație sexuală?

– Mda, trânti Mason. Categoric. Un os, de puteai să bați cuie cu el.

– Vă rog, nu, îl avertiză Scarrey, vorbind mai încet și cât se putea de serios. Nu glumiți cu asemenea lucruri. Nu-mi pot da seama ce anume încercați să acoperiți cu gluma. Cadavrul v-a excitat?

– Căca-m-aș, nici vorbă.

– Bun. Bun, bun, bun.

– Și dumneavoastră?

– Eu?

– Cele întâmplate aici v-au creat vreo bucurie?

– Aici s-au întâmplat multe, spuse Scarrey. Unele groaznice. Adică, ceea ce s-a petrecut cu fata aceea. Altele, destul de plăcute.

– Ca de pildă?

– Că am găsit ceea ce mă așteptam.

– Și anume?

Zâmbind, Scarrey își desfăcu brațele, arătând spre pereți, cutii, lămpi.

– O magazie.

– Mda. Ei, mă bucur că pe-asta am rezolvat-o. Ce urmează?

– Prânzul, cred. Ați dori să mâncați ceva? Fac eu cinste.

Nu era genul de local la care se ducea de obicei Mason. Când avea de ales, mergea la un restaurant mexican bun, local, sau la câte o rotiserie. Dacă arăta ca genul de loc unde putea avea de așteptat să se elibereze o masă, îl respingea din start. Când

intraseră pe ușile de sticlă și crom, Mason se aștepta ca femeia de la recepție să-i întrebe dacă voiau să rezerve o masă pentru luna viitoare, dar, în loc de asta, ea îi condusese într-un mic alcov crem, având suspendată deasupra mesei o lampă Art déco cu halogen. Prin urmare, poate că Scarrey știa câte ceva.

– Ce au bun aici? întrebă Mason, parcurgând lista cu privirea: bacon cu salată verde și roșii, paisprezece dolari, pulpă de miel la patruzeci de dolari.

– De obicei, eu iau salată cu brânză feta, răspunse Scarrey.

– Perfect.

– Mai au și un biftec cu crustă de cafea, foarte bun. Îl puteți încerca.

Mason se străduia să-și dea seama dacă omul glumea și aproape conchise că nu. Iar dacă totuși îi ardea de bancuri, avea să i-o plătească.

– Bine. Îi dau o șansă.

Scarrey chemă ospătarul și făcură comanda. Înainte de a o termina, sosiră și băuturile. Scarrey luă un lager european. Mason se mulțumi cu un ceai – deloc rău, în materie de ceai cu gheață.

– Deci, reluă el. Credeți toate chestiile astea. Beleth, Regele Infernului. Conspirații demonice. Cam așa ar fi?

– Le cred, categoric, confirmă Scarrey. Le-am văzut cu ochii mei. Înțeleg că sunteți sceptic?

– Am văzut și eu destule lucruri. Totuși, sunt doar un polițist. Dacă doriți o judecată, aveți nevoie de

un judecător.

– Nu sunt sigur că jilțul judecătoresc îi conferă neapărat cuiva o mai mare profunzime spirituală.

– Amin, punctă Mason, iar de data asta Scarrey prinse imediat gluma.

Auzindu-i râsul, șefa de sală întoarse capul, zâmbi, apoi își mută privirea.

– Nici eu n-am crezut dintotdeauna, recunoscu Scarrey. Dar am sperat. Am sperat tot timpul.

– Sperat? Că există o conspirație satanică globală care controlează guvernele și poliția, ca să sacrifice copii mici și să-l venereze pe diavol?

– Ei, dacă o luați *așa,* nu. Speram, însă, că există o lume cu mai multă magie decât propria mea viață fizică, lumească, evidentă. Așa eram eu în tinerețe: căutam mereu ceva miraculos. O apariție a lui Dumnezeu. Sau o răpire OZN. În timpul gimnaziului, mi-am dorit să fiu vampir. În fiecare noapte stăteam la fereastră și invitam în casă vampirii care s-ar fi aflat întâmplător prin preajmă. Nu pot intra, știți, dacă nu-i invităm. În privința asta, eram puțin mai avansat decât ceilalți. Totuși, nu preferam ceva anume – doream doar un lucru care să întoarcă lumea cu susul în jos.

– Se pare că aveați nevoie de o prietenă, remarcă Mason.

– A, cum să nu! Oricum, am dat peste bântuitori fiindcă sperasem.

– Bântuitori?

– Așa-i numesc cei din domeniu. Făpturile care trăiesc dincolo de marginea lumii, încercând să

intre.

– De ce nu demoni, și gata?

Scarrey sorbi prelung din lager, încruntându-se, cu fruntea brăzdată de riduri. Plescăi din buze.

– Care e diferența între un înger și un demon? întrebă el.

– Unul e bun, celălalt e rău.

– Dar ce înseamnă „bun“? Și ce este „răul“? Vreau să zic, da, suntem de acord aproape în toate privințele, nu mă îndoiesc. E rău să rănești oameni care nu merită, e bine să ai compasiune pentru cei buni și așa mai departe și așa mai departe. Se prea poate să fim de acord chiar și în legătură cu unele cazuri particulare. Însă chiar dacă fiecare bărbat, fiecare femeie și fiecare copil abia născut ar conveni că un anumit lucru e rău, îl face asta să fie cu adevărat sau absolut rău? Mă îndoiesc că veți găsi pe cineva care să aprobe tuberculoza ca atare, dar nu am cerut și părerea bacililor.

– Să înțeleg atunci că Beleth Regele Infernului e un înger?

– Dacă sunteți de acord cu el, de ce nu? replică Scarrey. Dacă distruge lucrurile despre care dumneavoastră considerați că ar trebui să fie distruse și le apără pe cele pe care le doriți protejate. Citiți Vechiul Testament: veți vedea că îngerii sunt niște făpturi cumplite, înspăimântătoare. Dar lucrează în slujba lui Dumnezeu și, din moment ce citiți Biblia, cel mai probabil considerați că Dumnezeu e bun, așa că… Diferența dintre un înger și un demon este aceeași ca diferența dintre republicani și democrați.

– Și cum ați putea fi de acord cu ceva ca… cu ceea ce avem în celulă?

Scarrey se lumină la față. Un moment, toată nesiguranța, stânjeneala și aerul de scuză i se risipiră. Mason avu senzația că vedea un alt om decât cel care venise să-l viziteze pe arestat.

– Tocmai ăsta-i misterul, nu? *Misterul,* nu enigma. Ce fel de om ar invita în el însuși așa ceva? Unul care urăște femeile. Unul căruia îi place sadismul sau… sau îl găsește liniștitor, oarecum. Unul care e mânat într-acolo de teamă.

– Sau care e un sonat de tot căcatul.

– Ei, domnule detectiv, chicoti Scarrey, dacă nu vă plac ideile mele despre bine și rău, nu vă va mulțumi nici opinia mea privind sănătatea mintală.

Sosi mâncarea. Biftecul era negru ca o bucată de cărbune, cu o crustă groasă care sfârâia și bolborosea. Broccoli și morcovi copți la aburi decorau marginea farfuriei, plasați alternativ, cu regularitatea unor soldați în formație. Turtița de cartofi piure mirosea a unt și alune. Mason luă o îmbucătură din biftec și făcu ochii mari. Cei patruzeci de dolari începeau să aibă sens. Chelnerul îi puse lui Scarrey salata în față, cu brânza feta alături, într-o farfurie de cristal cu incrustații.

– Domnilor, spuse ospătarul, managerul m-a rugat să vă spun că astăzi toate acestea vor fi din partea casei. Dacă mai doriți să vă aduc ceva, e de ajuns să-mi spuneți.

Scarrey scoase un ușor șuierat, clătinând din cap.

– Transmite-i că e într-adevăr cum nu se poate mai amabilă.

– Da, domnule, răspunse chelnerul și se retrase, cu o grație profesională îndelung exersată.

Mason îl reevalua pe omul așezat în fața lui, dar ajungea mereu la aceeași concluzie. Chiar și acum, pe propriul său teritoriu, Scarrey își ținea coatele lângă trup, zâmbind involuntar, nervos. Totuși, șeful îi putea cere favoruri, iar restaurantele de elită din centrul orașului îi dădeau de mâncare pe gratis. Nu se lega… Iar Scarrey simțea că-l urmărea și se foia tot mai mult.

– Managerul și cu mine mergem la aceeași biserică, spuse el, cu gura plină de salată verde. Și șeful dumneavoastră vine tot acolo.

– Serios? întrebă Mason. Nu l-aș fi crezut genul cucernic.

– Unitarian. Vă place friptura?

Mason mai luă o bucățică. Gustul ars al crustei de cafea, sarea și sucurile cărnii. Sângele.

– E grozavă.

Apartamentul lui Sobinski se afla în colțul din dreapta-sus al unui cvadriplex. Tot cartierul era un amestec între clasa mijlociu-inferioară și cele mai bogate rânduri ale săracilor. Pe stradă umbla o haită de câini fără stăpân care-i priveau pe Mason și pe Scarrey cu circumspecția localnicilor față de străini. În timp ce urcau pe scara de fier îndoit, cu pași răsunători, din apartamentul de la parter ieșea miros de cârnați fripți. După biftec, avea un efect cam grețos.

Mason tăie sigiliul, descuie ușa și-l lăsă pe Scarrey să intre primul. Locuința arăta la fel ca prima oară când o văzuse. Bucătărie mică. Aragazul nu prea

fusese folosit, iar ușa cuptorului cu microunde era pătată de stropi maro. Living îngust, având în capăt un televizor cu ecran plat care era singurul aparat modern din casă, o carpetă bej ce nu putea ascunde petele și murdăria de pe podea și o canapea înflorată, ruptă într-o parte, din care ieșea umplutura gălbui-albicioasă. Scarrey mergea încet prin camere, cu mâinile în buzunare. Mason se întrebă dacă pentru el arăta altfel – și dacă da, în ce sens.

– Aici l-ați arestat?

– Mda, răspunse Mason. Cred că se aștepta.

– Și a încercat să fugă?

– Pe fereastra din spate. A coborât pe scara de incendiu. L-am prins pe alee.

Din doi pași, Scarrey traversă holul, spre dormitor. Un pat de o singură persoană, nefăcut. Un scrin pe care fuseseră aruncate de-a valma plicuri și facturi. Șosete pe jos. Exorcistul se lăsă pe vine, uitându-se sub pat.

– Cutia cu obiecte oculte, aici ați găsit-o?

– Și roba, completă Mason. O grămadă de DVD-uri scârboase. Câteva cărți. Toate sunt la secție, ca probe, dacă vreți să vă uitați la ele.

– E-n regulă. Totuși, aici mai sunt și alte cutii.

– Mda. Nimicuri adunate.

Scarrey se lăsă în patru labe, trăgând de sub pat o cutie albă de carton. Haine vechi, făcute ghemotoc. O carte despre cum se agață fetele. Un teanc de reviste pornografice. Două cărămizi vechi. Câteva ediții de buzunar îngălbenite, legate cu un elastic

lat. O colecție de DVD-uri pentru învățat magia, jongleria, mersul pe bicicleta cu o singură roată. Își trecu degetele peste toate, ca și cum ar fi răsfoit paginile unei cărți. Se opri, cu ochii îngustându-i-se.

– Lipsește, remarcă el.

– Ce?

– Un disc. Dintre cele de antrenament pentru circ.

Îl ridică pe cel despre jonglerie. Pe carcasă, un tip cu machiaj de clovn zâmbea, într-un cerc de cerculețe și linii caricaturale albastre, reprezentând obiectele cu care ar fi jonglat. Scarrey citi textul de pe verso, mișcându-și buzele. Scoase un mormăit de mulțumire.

– Ceva important?

– Nimic neașteptat. Contorsionismul.

Puse discul la loc în cutie și luă teancul de cărți.

– Contorsionism? repetă Mason.

– Flexiuni, răspunse Scarrey. Atunci când cineva…

– Mda, știu ce înseamnă.

– Mai la obiect, e discul pe care l-a pierdut. Sau s-a debarasat de el. Nu știu dacă l-a înlăturat dintre astea anume sau dacă doar îl folosea destul de des ca să-l rătăcească, dar nu prea contează. Și astea, ia priviți. De la biblioteca unei biserici. *Carul zeilor*, *Eliberați-vă lumina interioară*, *Satana printre noi.* Aha, uite-o! *Adevăratul sens al Noului Testament,* de reverend J. Linklesser. De parcă ar avea numai un singur sens! Dar…

Elasticul se desprinse cu un plesnet, iar Scarrey lăsă cartea să se deschidă. Mason văzu niște pagini cu sublinieri frunzărindu-se prin fața lui.

– Aramaică? întrebă el.

– Dacă engleza ar fi fost de ajuns pentru Domnul și Mântuitorul nostru… Atât numai că, desigur, n-a fost.

– Atunci, nu ne folosește la nimic. Toate căcaturile alea pe care le bălmăjește Sobinski… Nu e posedat.

De pe podea, Scarrey ridică spre el o privire nedumerită.

– Sigur că nu e. Adică, a trebuit să verific locul sacrificiului, ca să mă conving, dar zău așa… John Zombie? Se strâmbă, clătinând din cap. Limbile semitice, ca aramaica, sunt afro-asiatice, nu afro-caraibiene. Iar Mait Carrefour și Marinette sunt spirite voodoo foarte specifice, niciunul nu are vreo legătură specială cu Scara lui Iacob. Ați avut perfectă dreptate, individul nu e prea grozav, într-adevăr. Nu vreau să spun că e un om rău. Adică, *este* rău, a omorât-o pe biata fată, dar nu se prea pricepe la ceea ce face.

– Stați o clipă! Știați că nu era posedat?

– Bineînțeles că știam.

– Atunci, scuzați-mă, dar ce futu-i mă-sa facem noi aici?

– A… Îmi pare rău, domnule detectiv. N-am venit ca să aflu dacă e posedat sau nu. Mă aflu aici pentru a descoperi de ce se preface.

– Ca să pledeze nebun, propuse Mason.

– Nu, n-ar merge. Unu la mână, în practică formula asta de apărare nu reușește niciodată. Și chiar dacă ar merge, viața în închisoare nu e foarte diferită de detenția pe termen nedefinit într-o instituție de boli mintale, cu deosebirea că la pușcărie e mai plăcut. Deși, după cât de prost le-a făcut pe toate celelalte, s-ar *putea* ca omul dumneavoastră, Sobinski, să nu-și fi dat seama de asta.

– Nebunie curată.

– S-ar putea să fi suferit vreun soi de cădere psihică. Nu atât de gravă încât să nu poată planifica și comite o crimă complexă. Iar înainte de arestare, nu părea să dea niciun semn despre Beleth, Regele Infernului. S-ar putea ca teama de a fi prins să-i fi indus o psihoză, ca mod de a evita orice responsabilitate, dar…

– Dar…?

– Ei bine, sunt unele probleme, continuă Scarrey, mai încet. Mi-e greu să spun că un om care-a făcut ceea ce-a făcut el e *întreg la minte,* dar cred, *cred,* că știu ce căuta.

– Am zis deja la poliție tot ce știu.

Femeia care frigea cârnați la parter era o coreeancă ciolănoasă, spre cincizeci de ani, pe nume Anna. Bucătăria ei avea exact aceeași topografie ca a lui Sobinski, dar conținea mai multă mâncare și mai puțină lumină. Locatara stătea lângă aragaz, amestecând carnea care sfârâia într-o tigaie. Apropierea nu făcea ca mirosul de sos fierbinte și sare să devină mai puțin respingător. Pe Scarrey, însă, nu părea să-l deranjeze.

– Eu nu sunt polițist. Părea să aibă mulți prieteni?

Coreeanca îl privi încruntată, apoi se uită la Mason și din nou la mâncarea de pe aragaz.

– Pe niciunul nu-l ținea prea mult timp. Era unul din oamenii ăia care cunosc foarte bine pe cineva, pentru scurtă vreme, apoi merg mai departe. Bea prea mult. Și mereu era…

Clătină din cap. Scarrey îi privi mâinile împreunate. O clipă, aproape păru că se ruga.

– Speriat, completă el.

Anna îi aruncă o privire, apoi dădu din cap.

– Se poate spune și așa. Mereu zicea cum ne vor lua liberalii toate drepturile sau cum George Bush era de fapt pe mână cu saudiții. Era destul de nepărtinitor în politică. Trebuie să recunosc. Ura pe toată lumea la fel.

– Îl cunoșteați bine?

– Pentru scurt timp.

– Vă era teamă de el? se interesă Scarrey.

– Nu, niciodată.

– Dar ceea ce a făcut acum vă inspiră teamă?

– Mda, mărturisi femeia, stingând focul sub tigaie. Da, mi-e cam teamă.

Se întoarse spre frigider și scoase o pâine rotundă, nefeliată. Bucătăria era atât de mică, încât nici nu trebuia să-și miște picioarele din loc.

– Cum a luat sfârșit relația dumneavoastră? mai întrebă Scarrey.

Mason își mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Luând un cuțit din suport, Anna tăie o felie de la marginea pâinii. Rămase tăcută destul timp pentru ca detectivul să se întrebe dacă auzise și, în caz că da, dacă avea să răspundă.

– Nu mă lovea, spuse ea într-un târziu. Nici măcar nu se purta urât. S-a îndepărtat doar, pur și simplu. Nu mai cobora să ia cina aici, așa că, după un timp, am încetat să-i mai gătesc.

Își împinse o șuviță de păr după ureche, lăsă jos cuțitul și îndoi pâinea, coaja trosnindu-i sub degete, dând la iveală miezul alb și moale.

– Voiam să-i zic vreo câteva, dar n-am apucat. Mă întreb… dacă o făceam…

– S-a combinat cu altă femeie? vru să știe Scarrey.

– Nu. Era într-o formație. Învăța să cânte la chitară. Doar vreo lună a durat. Pe urmă, s-a înhăitat pentru un timp cu o gașcă de maniaci de-ai lui Iisus, până n-au mai venit pe la el. După aia, nu i-am prea mai dat atenție. Nu cred că era soiul de om care avea parte de multă liniște.

– Ați spune că era deprimat?

Anna deschise iar frigiderul și luă o casoletă cu margarină, începând s-o întindă cu același cuțit.

– Nu. Fericit nu era, dar nici deprimat. Era… flămând…? Speriat…? La naiba, nici nu știu cum să-i zic. Avea mintea vraiște. Copilărie nefericită, sau știu eu… Mereu căuta câte ceva, mereu își făcea planuri ca de-acum încolo să-i meargă bine. Numai că nu reușea niciodată.

Continua să se încrunte, dar poziția umerilor i se schimbase. Își lăsase garda jos. Mason încercă să-

și menținând o expresie blândă, care să n-o intimideze. Nu prea avea experiență în sensul ăsta.

– Vreți ceva de mâncare? întrebă ea.

„Isuse, nu!“ răspunse în gând detectivul.

– Vă rog, replică Scarrey. Ne-ar face mare plăcere.

– Eu nu, precizează Mason. Tocmai am mâncat.

Coreeanca puse o farfurie pe masa cu tăblie laminată cojită. Carnea era cenușie cu punctișoare brune, înconjurată de felii de ceapă semiprăjită, de-a valma. Pâinea cu margarină fusese așezată pe marginea farfuriei.

– De băut, numai apă am.

– Merge de minune, o asigură Scarrey, cu un zâmbet larg și prostesc. E cea mai importantă substanță nutritivă. Hidratează.

În timp ce femeia umplea un pahar de la robinet, Scarrey atacă mâncarea, ca și cum ar fi fost cel mai apetisant lucru pe care-l văzuse toată ziua. Mason avu grijă să nu observe că Anna ștersese paharul înainte de a-l umple. Când i-l oferi, Scarrey dădu din cap în semn de mulțumire. Femeia se așeză în fața lui, cu buzele strânse, ca și cum oferindu-le de mâncare și-ar fi dezvăluit slăbiciunile, lucru pe care acum îl regreta.

– Știu că e o întrebare ciudată, reluă Scarrey, cu gura plină de cârnat și ceapă, după tot ceea ce mi-ați spus despre el, dar trebuie să v-o adresez. După toate temerile și apropierea și distanțarea, după atașamentele scurte față de diverși oameni și cauze și așa mai departe, vi s-a părut că ar mai avea vreo *speranță?*

Fruntea Annei se încreți.

– Mda, spuse ea. E un fel ciudat de-a o spune, dar… da.

– Ce-ați vrut să spuneți cu „misterul, nu enigma“? se interesă Mason.

Mergeau cu mașina pe Central, spre universitate. Traficul de după-amiază începea să se aglomereze, anunțând în avans blocajele care urmau la orele de vârf.

– V-ați gândit vreodată la diferența dintre ele?

– Nu pot spune că da.

– Ar fi cazul. E importantă, dat fiind ceea ce faceți.

– Ce, că rezolv mistere?

– Uneori, confirmă Scarrey. Cel mai adesea însă, cred, rezolvați enigme.

– OK, am mușcat momeala: care-i deosebirea?

Un furgon apăru lângă ei și ambală motorul, încercând să-i depășească. Mason acceleră doar puțin, ca să-l împiedice, iar acesta încetini, rămânând în urmă.

– Enigmele au *soluții,* răspunse Scarrey. Aveți un șervet? Degetele mele sunt cam…

– Sunt niște șervețele umede în torpedou, spuse Mason.

– Vă mulțumesc. Enigmele au soluții. Încuietoarea se deschide. Sticla de vin se dă pe gratis.

– Gândiți în termenii romanelor polițiste, remarcă Mason. Am înțeles.

– Misterele nu sunt așa. Față de ele, există un element de judecată. De deducție. Nu doar pentru a găsi soluția, ci și pentru a o pătrunde.

– Sună destul de profund, dar nu înțeleg ce mama mă-sii înseamnă.

– De unde reiese că avem de-a face cu un mister, replică Scarrey, iar Mason râse.

În secția de poliție, Anderson revenise la biroul său, zâmbind și făcând semne *high-five* către toți cei care treceau pe lângă el. Pe fața sa lată și mult prea chipeșă nu se mai vedea expresia hăituită pe care o avusese în ultimele câteva săptămâni. Mason zâmbi.

– Mă bucur să văd că te-ai întors iar la treabă, chiulangiule, îi spuse el.

– Am fumat doate drogurile pe care le-aveam, îi răspunse Anderson tot cu o glumă. Și m-am gândit să vin, să dau o raită prin dulapul cu probe, ce zici?

Din cealaltă parte a încăperii, Diaz mârâi:

– Mergeți afară. Încerc și eu să lucrez aicea.

Mason înălță din sprâncene, dar Anderson clătină din cap, arătând spre ușă. În hol se opriră, pe când Scarrey se uita nedumerit de la unul la altul.

– Ce este?

– Făptuitorul de pe Miawashi? Mda, s-a dus. Nu-i acasă la maică-sa. Și nici cu iubita.

– Știe că-l căutăm, răspunse Mason. În fine… Undeva trebuie să fie…

– Ceea ce înseamnă că e o enigmă! declară Scarrey, vesel.

Anderson îl privi pe Mason fără nicio expresie. Nu prinsese poanta.

– Ăia de la Afaceri Interne au terminat cu tine?

– N-o să primesc scuze în scris sau ceva, dar da… E gata. Și voi doi? V-a mers bine pe ziua de azi?

– Poate chiar excelent, răspunse Scarrey.

– Ați dat de urma conspirației satanice globale?

– N-aș merge chiar atât de departe, spuse Mason. Totuși, am stabilit destul de clar că Sobinski mănâncă rahat cu polonicu'.

– Chiar și în legătură cu… întrebă Anderson, trăgându-și brațele înapoi, în poziția incomodă a prizonierului.

– Chiar și cu aia, confirmă Mason. Mă gândesc să luăm unele dintre lucrurile pe care le-am găsit, ca să le folosim înainte de proces, dacă avocatul lui încearcă să-l declare inapt. Tot n-a mărturisit, dar…

– Mă rog, murmură Anderson, dând încet din cap, poate impresionat, poate prefăcându-se numai. Domnul fie cu voi.

– Într-adevăr, spuse Scarrey. Speram să-l pot vedea pe arestat pentru o ultimă oară, totuși. Dacă nu e prea mare deranjul…?

– N-am nimic împotrivă, răspunse Mason. Să mergem.

– Hmm… făcu Scarrey, arătând îndurerat și stânjenit.

Detectivul ridică din sprâncene.

– Da, mă întrebam dacă aș putea vorbi cu el între patru ochi.

Camera de interogatoriu nu era destinată confortului. O singură masă metalică, prinsă în pardoseală. Un scaun de plastic pentru arestat, destul de ușor, astfel încât, și dacă-l arunca spre cineva, să nu poată lovi prea tare. Pereții erau zugrăviți într-un verde tulbure, nesănătos. Camera de supraveghere era instalată în colț, așa că imaginea de pe monitor părea înclinată, ca într-o oglindă deformantă. Uneori, Maury Sobinski se uita spre cameră, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama dacă mergea sau nu. De câteva luni, Mason scosese din funcțiune dioda cu lumină roșie. Încheieturile mâinilor lui Sobinski erau încătușate, ca și gleznele, iar un lanț îl ținea legat de masa fixată în dușumea. Dacă Scarrey pățea ceva, nu s-ar fi putut spune că detectivul nu încercase să-i asigure protecția.

– Proastă idee, colega, comentă Anderson.

– Dacă-i lăsam în arest, s-ar fi putut să-i audă cineva, corect? replică Mason. Camerele de interogatoriu sunt izolate fonic. Nimeni nu intră sau iese fără să facă atâta zgomot cât să-și anunțe prezența. Invitatul șefului a cerut discreție – discreție i-am dat.

– Cu excepția faptului că l-ai dus într-un loc unde poți să tragi cu urechea.

– Da, cu excepția asta.

– Păi, tocmai asta-i ideea proastă.

– Șșt. Uite-l că vine.

La masă, Sobinski se îndreptă puțin de spate. Mason dădu volumul monitorului puțin mai tare. Se auziră pașii lui Scarrey, înainte ca omul cel mărunțel să intre în cadru. Poziția exorcistului față de cameră făcea ca Mason să-i poată vedea numai ceafa, de sus în jos – un unghi perfect ca să observe cât de avansată îi era chelia. Capul lui Sobinski se mișcă, luând acea poziție neobișnuită, ca și cum ar fi avut gâtul rupt. Din difuzor, glasul i se auzea absolut clar. Ceea ce înainte dăduse o senzație lugubră și amenințătoare părea acum teatral și pretențios.

– Te-ai întors, pricăjitule. Ai venit după Maury, dar nu poți să-l iei.

– Nu e tocmai adevărat, răspunse Scarrey. Te poți opri. E-n regulă. Înțeleg.

Râsul lui Sobinski făcu lanțurile să zdrăngănească, iar scaunul i se târî pe pardoseală.

– Te vei pleca înaintea Regelui Infernului, continuă Sobinski. Beleth o să-ți mănânce inima, pricăjitule. Numai să te deschizi. Să-l lași să intre. Și totul se va sfârși pentru tine.

– Maury, ar fi mai bine să încetezi. E nedemn ce faci.

– Sunt îngerul porții! zbieră Sobinski, cu umerii răsucindu-i-se în feluri ce păreau imposibile și dureroase. Sunt domnitorul zilelor din urmă!

– Ești Maury Sobinski. Și ești un om foarte rău. Am venit aici ca să îndrept lucrurile.

Anderson se aplecă înainte, cu mâna pe umărul colegului său.

– Mason? întrebă el. Cum adică „să îndrepte lucrurile“?

Sobinski, însă, căzuse deja pradă unor hohote de râs maniacal. Pe ecran, Scarrey ridică din umeri. Glasul îi era calm, aproape blând, dar se auzea peste hărmălaia arestatului.

– Serios. Termină.

Stăteau la cinci pași unul de altul, poate șase. Dar acum Sobinski se înneca, tușea, ca și cum l-ar fi strâns cineva de gât. Ochii lui îl fixau pe Scarrey, iar prefăcătoria cu demonul încetase.

– Nu știu ce ai pățit, spuse exorcistul, ținându-și mâinile în buzunarele pantalonilor. Ai fost agresat în copilărie? Tratat abuziv, poate? Se mai întâmplă și asta, cu unii oameni. Sau, pur și simplu, nu ți-ai găsit un loc în lume. Cu mine așa a fost.

– Ce tot zice? șopti Anderson, deși Scarrey nu avea cum să-l audă.

Pe negândite, Mason îi răspunse tot în șoaptă:

– Să mă fut dacă știu…

– Vampiri, continuă Scarrey. Ai vrut vreodată să fii vampir? Doamne, *eu* am vrut…! Cel mai interesant la ei e că trebuie să fie *invitați.* Cred că și tu ai fost ca mine. Nu te-ai simțit niciodată bine în pielea ta. Nu-ți poți păstra prietenii prea mult timp. Nu-ți poți menține mintea concentrată. Există șanse foarte, foarte mari să fii bolnav mintal, nediagnosticat. Dar nu contează. Ascultă *ce* contează: ai ucis-o pe fata aceea pentru că doreai ceva. Doreai să-ți dai drumul, nu-i așa? Doreai să-

și asume altcineva părțile cele mai grele. Doreai să te aperi de lume?

– Ce vrei? îl întrebă Sobinski.

– Niciun lucru la care tu n-ai fi dispus să renunți. Ce zici? Doar să te deschizi…? Te vei duce la închisoare, firește, dar cu ajutorul nostru îți va fi mult, mult mai ușor. Iar după aceea, ne putem ocupa de diverse lucruri, pentru tine. Te vom împiedica să faci rău cuiva fără intenție. Te vom împiedica să te pierzi. Și vom fi acolo *cu* tine. Asta căutai. Iar prețul este foarte, foarte mic. Dacă stai să te gândești.

– Cine ești?

– Suntem o legiune, răspunse Scarrey, pe un ton aproape de scuză. Dar trebuie să fim invitați.

– Intră, spuse Sobinski, iar Scarrey dădu din cap.

– O să doară, dar nu va dura mult.

– De ce jocuri se ține? șopti Anderson, iar în clipa următoare Sobinski zbieră, se îndoi înapoi și se prăbuși.

Până să-și dea seama ce se întâmpla, Mason ajunse la jumătatea drumului spre camera de interogatoriu. Găsi ușa deschisă. Spinarea lată a lui Scarrey se îndepărta pe culoar, cu mâinile în buzunare, mergând calm, relaxat.

– Hei! îl strigă detectivul.

Scarrey întoarse capul să privească peste umăr, zâmbi și-i făcu cu mâna, ca și cum ar fi văzut un vechi prieten. Nu se opri. Mason se aplecă pe ușa camerei de interogatoriu. Scaunul alunecase până într-un colț, iar Sobinski stătea pe jos; părea

ameţit. Detectivul se duse la el, simţind un gol în stomac. Dacă lăsa un civil să-i facă ceva unui suspect arestat, avea să plătească scump. Dar deja nu mai credea că asta se întâmplase.

– Eşti OK? îl întrebă el.

– A, domnule detectiv, răspunse arestatul. Glasul îi suna sufocat, ca şi cum ar fi încercat să-şi tragă sufletul. Mă bucur că sunteţi aici.

– Ai nevoie de un pahar cu apă sau ceva…?

– Nu, nu, răspunse Sobinski, cu un zâmbet ciudat, strâmb. E cool. Ce voiam să spun – eu am omorât-o pe Osterman. A fost o prostie, da' ştiţi… Oricum, eu am făcut-o. Să se reţină. Îmi ziceţi şi mie ce tre' să fac ca să pledez vinovat?

– Mărturiseşti?

– Sigur, dădu din cap Sobinski.

– De ce?

– Fiindcă eu am făcut-o.

Când zâmbi, semăna cu Scarrey.

Mason stătea aşezat la birou. Avusese un weekend plin. Două cadavre într-un hotel de pe malul râului, din pricina unui incident ce părea să fi pornit de la droguri, sau o relaţie gay care o luase razna rău de tot. Un copil de şase ani mort, în Spitalul Prezbiterian, cu răni la cap care nu se prea potriveau cu ceea ce susţinea tatăl lui. O femeie de lângă clubul country căreia-i sfărâmaseră capul spărgătorii – atâta doar că tocmai ceruse divorţul. În plus, autorul omorului cu maşina din Miawashi încă nu fusese găsit.

Îl aștepta o săptămână de iad.

– Auzi, spuse Winehart. Diaz și Roger iau cazul de la hotel. Tu și Anderson ce preferați, puștiul sau boarfa aia bogată?

Înainte ca Mason să poată răspunde, intră șeful. Părea îmbătrânit. Și obosit. Și uman. Mason se gândi că arăta întocmai așa cum voia să arate. Ochii li se întâlniră un moment, fiecare provocându-l pe celălalt să-și mute privirea. Amândoi știau că Mason văzuse un lucru pe care nu trebuia să-l vadă. Că știa ceva ce n-ar fi trebuit să știe. Întrebarea era: ce-aveau să facă în legătură cu asta?

– Cum merge, domnule detectiv? întrebă șeful, cu prudență.

– Doar încă o zi în care fac treburi de-ale îngerilor, domnule, răspunse Mason.

Când șeful chicoti, Winehart îi privi nedumerită. Nu înțelesese gluma.

CURIOSUL CAZ AL DEODANDULUI

LISA TUTTLE

Lisa Tuttle a debutat în 1972, în antologia Clarion II, *după ce participase la workshopul Clarion, iar în 1974 a câștigat Premiul John W. Campbell pentru „Cel mai bun scriitor nou al anului“. În continuare, a devenit una dintre cele mai respectate autoare din generația ei, obținând Premiul Nebula, în 1981 – pe care, fapt controversat până în prezent, a refuzat să-l accepte –, Premiul pentru Science Fiction britanic, în 1987, și Premiul International Horror Guild, în 2007 – toate, pentru povestiri. Cărțile ei includ o colaborare cu George R.R. Martin,* Windhaven (Furtună pe Windhaven, *Editura Nemira, 2013), romanele de autor* Familiar Spirit, Gabriel, The Pillow Friend, Lost Futures, The Mysteries *și* The Silver Bough, *precum și mai multe cărți pentru copii, volumele de non-ficțiune* Heroines *și* Encyclopaedia of Feminism *și, ca editor,* Skin of the Soul: New Horror Stories by Women. *Prozele ei scurte au fost reunite în volumele* A Nest of Nightmares, A Spaceship Built of Stone, Memories of the Body: Tales of Desire and Transformation, Ghosts and Other Lovers *și* My Pathology. *Născută în Texas, Lisa Tuttle s-a mutat în Marea Britanie, în 1980, iar acum locuiește în Scoția, cu familia ei.*

Povestirea de față ne face cunoștință cu o tânără și cuviincioasă domnișoară din secolul al XIX-lea, care se pregătește să încerce o nouă ipostază, aceea de „Watson“, pe lângă un personaj de tip Sherlock Holmes excentric – și care își va descoperi aptitudini

surprinzătoare pentru acest rol, încă înainte ca primul lor caz să se finalizeze.

Odată ce devenise dureros de clar că nu mai puteam să lucrez în continure în asociere cu domnișoara G… F…, am plecat din Scoția, revenind la Londra, unde speram să-mi găsesc rapid de lucru. Nu aveam niciun cont în bancă, nicio proprietate, nimic de valoare pentru a amaneta sau a vinde și, după ce am plătit biletul de tren, mi-au mai rămas doar puțin peste doisprezece șilingi. Deși aveam la Londra prieteni care să mă primească în casă, mai profitasem de bunăvoința lor și eram hotărâtă să nu le mai fiu o povară. Prin urmare, era o problemă de maximă urgență să obțin un post: subliniez acest aspect, pentru a explica o decizie care s-ar putea să pară pripită.

Ajungând dimineața, atât de devreme, la King' Cross, mi se părea destul de logic să pornesc de îndată, pe jos, spre biroul de plasare al doamnelor de pe Oxford Street.

Geanta, care păruse destul de ușoară la coborârea din tren, devenea tot mai grea cu fiecare pas, așa că eram adesea nevoită să mă opresc și s-o las jos pentru câteva minute. Am făcut un asemenea popas în fața unei agenții de știri și, în timp ce-mi trăgeam sufletul, frecându-mi brațul care mă durea, am aruncat o privire spre anunțurile afișate în vitrină. Mi-a atras atenția unul anume, dintre toate descrierile de animale pierdute și ofertele de camere cu chirie:

DETECTIV CONSULTANT

CAUTĂ ASISTENT

TREBUIE SĂ AIBĂ ȘCOALĂ, SĂ FIE CURAJOS,

SOCIABIL, CU MEMORIE BUNĂ &
DISPUS SĂ LUCREZE LA ORICE ORĂ
DIN ZI ȘI DIN NOAPTE.

PREZENTAȚI-VĂ PERSONAL LA

J. JESPERSON

203-A GOWER STREET

Chiar în timp ce-mi tresărea inima, mi-am reproșat în sinea mea propria naivitate. Desigur, eram isteață și curajoasă, binecuvântată cu o sănătate de fier și o constituție robustă, dar, dacă stai să te gândești, eram totuși doar o simplă femeie, scundă și slabă. Ce detectiv și-ar fi luat așa ceva pe cap?

În anunț, însă, nu se spunea nimic despre arme sau forța fizică. L-am citit încă o dată, apoi am ridicat privirea de la numărul străzii – 203-A – la cel vopsit deasupra vitrinei: 203.

Erau două uși. Una, la stânga, dădea în micul magazin, dar pe cealaltă, vopsită în negru lucitor, se vedea o plăcuță de alamă cu inscripția „Jesperson“.

Am ciocănit și mi-a deschis o doamnă abia ajunsă la vârsta mijlocie, prea distinsă la înfățișare și îmbrăcăminte ca să treacă drept servitoare.

– Doamna Jesperson? am întrebat.

– Da…?

I-am spus că venisem ca răspuns la anunț și m-a poftit înăuntru. În aer stăruia un miros de șuncă

friptă și pâine prăjită, amintindu-mi că nu mâncasem nimic din după-amiaza zilei trecute.

– Jasper, spuse ea, deschizând o altă ușă și făcându-mi semn să mă apropii. Anunțul tău a și dat rod! E aici o tânără… Domnișoara…?

– Sunt domnișoara Lane, m-am prezentat, intrând.

Era o cameră caldă, aglomerată, confortabilă și veselă. Domnea o senzație de relaxare, atmosfera generală, cu mirosul familiar de cărți, tutun, pâine prăjită și cerneală care plutea peste tot, făcându-mă să mă simt ca acasă, încă dinainte de a fi apucat să mă uit prin jur. Se vedea limpede că încăperea era o combinație de birou și living. Etajerele înalte din podea până-n tavan, doldora de volume, îi dădeau un aspect de bibliotecă, la fel ca biroul foarte mare, plin cu hârtii și ziare. Se mai aflau însă și două fotolii lângă șemineu – a cărui vatră era rece în acea dimineață de iunie, iar pe consolă erau înșirate atât de diverse obiecte, încât pur și simplu nu le puteam cuprinde pe toate dintr-o singură privire – și o masă cu resturile unui mic dejun pentru două persoane. Această impresie rapidă a fost singura pe care am apucat să mi-o formez, înainte ca bărbatul care se ridică brusc de la masă să-mi distragă atenția.

Am zis „bărbat“, deși primul cuvânt care-mi trecuse prin minte era „băiat“ căci, în pofida staturii – avea, după cum urma să aflu mai târziu, un metru nouăzeci – chipul său palid, cu piele netedă și ușor pistruiată, sub o claie de cârlioți aurii-roșcați, părea al unui copil angelic.

Își ațintі asupra mea ochii albaștri, pătrunzători.

– Ce faceți, domnișoară Lane? Așadar, susțineți că ați fi detectiv?

Glasul îi era în orice caz bărbătesc: profund și cu modulații regulate.

– N-aș spune chiar așa. Dar ați solicitat un asistent, o persoană cu știință de carte, curajoasă, sociabilă, cu memorie bună și gata să lucreze la orice oră. Cred că am toate aceste calități și sunt în căutarea unei… slujbe *interesante.*

Ceva scăpără între noi. Nu era acea pasiune romantică pe care poeții și romancierii sentimentali o consideră singura relație între o femeie și un bărbat despre care merită să scrie. Mai degrabă, părea un fel de *simpatie,* o recunoaștere a comuniunii de gândire și spirit.

Domnul Jesperson dădu din cap, frecându-și palmele, cu aerul unui om mai în vârstă.

– Ei, foarte bine atunci, mumură el pentru sine, înainte de a se uita iar la mine cu privirea aceea pătrunzătoare. Ați mai lucrat, desigur, în vreo calitate care necesita spirit de observație, percepție acută și cutezanță și totuși, acum plutiți în derivă…

– Jasper, te rog, îl întrerupse doamna Jesperson. Arată-i domnișoarei măcar puțină curtoazie.

Și, punându-mi ușor o mână pe braț, mă invită să iau loc, indicându-mi un scaun, apoi îmi oferi ceai.

– Mi-ar face plăcere, vă mulțumesc. Dar acesta e scaunul dumneavoastră, nu?

– A, nu, n-am să mă mai amestec.

În timp ce vorbea, luă ceainicul de porțelan fin, alb, estimând cantitatea de lichid dinăuntru printr-o răsucire a mâinii îndelung exersată.

– Vă las să discutați, până mai aduc eu ceai. Doriți și puțină pâine cu unt sau orice altceva?

O lady refuză întotdeauna mâncarea când n-a fost invitată la masă, dar mie mi-era prea foame ca să mai țin seama de bunele maniere.

– Ar fi cum nu se poate mai plăcut, vă mulțumesc.

– Mai iau și eu niște pâine prăjită, dacă ești bună, mamă, și n-ar strica și puțin gem.

Doamna Jesperson ridică privirea spre tavan, oftând, apoi ieși.

Bărbatul își îndreptase iar atenția spre mine.

– Ați fost în Highlands, în regiunea natală a uneia dintre familiile noastre cu titluri nobiliare. Vă așteptați să vă petreceți acolo toată vara, până când o… împrejurare… nefericită a dus la încheierea bruscă a vizitei și ați fost nevoită să plecați numaidecât, luând primul tren spre Londra, unde aveți… o soră? Nu, nicio rudă mai apropiată decât o mătușă sau un văr, cred. Și mergeați într-acolo când, oprindu-vă ca să vă odihniți, mi-ați zărit anunțul.

Se opri, privindu-mă expectativ.

Am clătinat din cap, în semn că nu ghicise.

Căscă gura, dezamăgit.

– M-am înșelat?

– Numai în câteva privințe, dar oricine are ochi să vadă ar putea deduce că am fost în Scoția, dacă stăm să ne gândim ce oră e și că nu am luat micul dejun, câtă vreme pe portmantoul meu nu sunt embleme străine.

– Și plecarea neașteptată?

– Mergeam pe jos, singură, căci nu am avut timp să scriu, pentru a-mi anunța prietenii – nu am nicio mătușă sau văr – despre sosirea mea.

– Postul vă aparține, spuse el pe neașteptate. Nu vă faceți griji în legătură cu referințele, *dumneavoastră* sunteți cea mai bună referință pe care o puteți avea. Ați primit slujba – dacă încă o mai doriți.

– Pentru început, aș dori să știu mai multe despre ea, am răspuns, gândindu-mă că ar fi bine cel puțin să par precaută. Care ar fi îndatoririle mele?

– Cuvântul „îndatoriri“ mi se pare nepotrivit. *Rolul* dumneavoastră, dacă doriți, va fi acela de asociată, ajutându-mă să rezolv crime, asistându-mă la deducții și, mă rog, tot ce va mai fi necesar. Ați citit povestirile cu Sherlock Holmes?

– Sigur că da. Dar vreau să subliniez că, spre deosebire de dr. Watson, într-o luptă eu n-aș fi bună de nimic. Am câteva cunoștințe elementare de prim ajutor, așa că v-aș putea bandaja rănile, dar să nu vă așteptați să recunosc simptomele febrei Dengue, sau… sau…

Jesperson râse.

– Nu vă cer nimic de felul ăsta. Asistenta medicală e mama mea. Eu sunt un bun trăgător și mai stăpânesc și anumite abilități importate din Orient, care mă avantajează în lupta corp la corp. Nu pot promite c-am să vă țin complet în afara oricărui pericol, dar dacă primejdiile nu vă sperie…

Îmi citi pe față răspunsul și zâmbi larg.

– Foarte bine, atunci. Ne-am înțeles?

Cât mai tânjeam să zâmbesc la fel și să-i strâng mâna pe care mi-o întindea…! Dar, fără locuință și cu doar doisprezece șilingi în pungă, aveam nevoie de mai mult.

– Ce s-a întâmplat?

– E o situație neplăcută, am răspuns. Spre deosebire de dr. Watson, eu nu am un cabinet medical din care să-mi câștig existența…

– A, banii! exclamă el, cu acea intonație nepăsătoare pe care o pot avea numai cei ce n-au avut niciodată grija lor. Dar, desigur, am în vedere să vă alegeți cu mai mult decât fiorul urmăririi, din afacerea asta. Omul mai trebuie să și trăiască – fie bărbat, fie femeie. Cum stați cu scrisul? Nu va fi nimic pretențios, doar să consemnați evenimentele în ordinea corectă, astfel încât oricine să poată înțelege. V-ați încercat vreodată mâna la o asemenea narațiune?

– Am scris câteva articole; cel mai recent, rapoarte pentru Societatea de Cercetări Metapsihice, care au fost publicate, deși nu sub numele meu real.

Când mă auzi pomenind de SCM, făcu ochii mari și izbucni, surescitat:

– C… House! Pe Iov, acolo ați lucrat? Sunteți cumva „Miss X“?

Pesemne am făcut o mutră chinuită, căci se grăbi să-și ceară scuze.

Nu-mi convenea să explic de ce mă tulburase numele ei – unul dintre acele pseudonime prostești – când eu mă simțeam atât de departe de ea, în siguranță și confort, astfel încât am spus doar că mă surprinsese deducția lui promptă și corectă.

– „Miss X“ *a fost* numele sub care au apărut relatările mele, dar de fapt eu eram… eram doar asistenta ei, până ieri, când o neînțelegere în legătură cu unele evenimente din C… House m-au făcut să plec pe neașteptate. Dar cum de știți despre asta? Investigația e nefinalizată și încă nu s-a publicat nimic.

Fără să-și ia ochii de la mine – și ce secrete o fi descifrat acolo nu voiam să știu – Jesperson își îndreptă mâna cu degete lungi spre biroul plin de hârtii și ziare.

– Deși eu, unul, nu sunt membru al S.P.R., descoperirile lor mi-au stârnit interesul. Am citit corespondența; știam că pentru vara asta era planificată o cercetare a casei. După un moment, continuă: Mă consider un om modern, întru totul rațional. Dacă ador ceva, nu poate fi decât zeul pe care-l numim Rațiune. Sunt un materialist care nu are de-a face cu superstițiile, dar în studiile mele am dat peste foarte multe lucruri pe care știința nu le poate explica. Nu-i disprețuiesc pe cei ce participă la ședințe de spiritism sau vânează stafii; cred că ar fi o prostie să ignorăm inexplicabilul ca fiind nedemn de investigații. *Totul* trebuie să fie pus sub semnul întrebării și explorat. Nu credința e importantă, ci *faptele.*

– De acord, am răspuns încet.

Se aplecă spre mine, peste masa care încă nu fusese eliberată de resturile micului dejun, cu o privire sinceră și curioasă:

– Ați văzut vreodată o fantomă, domnișoară Lane?

– Nu.

Îmi observase însă mica ezitare.

– Nu sunteți sigură? Ați avut experiențe care nu pot fi explicate în termeni raționali?

– Multe persoane au avut asemenea experiențe.

– Daaa, murmură el tărăgănat, lăsându-se pe spate, cu o privire pierdută. Spuneți-mi, vă rog: aveți cumva vreunul dintre acele talente sau simțuri stranii care în general se numesc „metapsihice“?

Deși aceeași întrebare mi se pusese de foarte multe ori, încă-mi era greu să-i răspund.

– Sunt conștientă, ocazional, de o anumită *atmosferă* față de care alții par imuni – și, câteodată, primesc „impresii"… constat că am cunoștințe despre unele lucruri, fără a-mi putea explica de unde le știu. Dar nu pretind nimic; nu exclud efectele unei imaginații prea bogate, combinate cu o percepție ascuțită și o memorie bună. Aproape fiecare așa-numit mediu metapsihic pe care l-am cunoscut vreodată ar putea obține aceleași rezultate privind, ascultând și ținând minte, fără a avea nevoie de „spirite călăuzitoare“.

Dădu din cap a încuviințare, îngândurat.

– Și eu am făcut trucuri cu citirea gândurilor. Dacă nu mă simțeam dator să explic cum procedam, cred c-aș fi putut câștiga bani frumoși din asta. Așadar, ce mi-ați putea spune despre stafii? Sunt spirite?

– Nu știu. Subscriu la ideea că fantomele pe care le văd sau le simt oamenii ar fi imagini remanente, înrudite cu fotografiile sau alte forme de amintiri înregistrate. Și obiectele au memoria lor, dacă mă pot exprima așa. Ocazional, câte un lucru neînsuflețit va emana vibrații – de dușmănie, de disperare – astfel încât pare să proiecteze un fel de imagine mentală a persoanei căreia i-a aparținut.

Mă privea fascinat, ceea ce mi se păru o experiență inedită. Nici chiar gentlemenii destul de vârstnici din SCM nu mă găsiseră atât de interesantă – dar ei, desigur, mă întâlneau cel mai adesea în compania lui „Miss X“, care era mereu centrul atenției.

Am hotărât că era timpul să revenim la subiect și i-am reamintit de întrebarea inițială:

– M-ați întrebat dacă scriu. Probabil vă gândiți că aș putea scrie despre cazuri, în vederea publicării?

– Cu siguranță, despre cele mai interesante. Asta are două scopuri utile: pe de o parte, ar aduce numele meu în atenția publicului și va atrage noi clienți; pe de altă parte, v-ar putea asigura un venit.

Am simțit cum îmi pierea tot cheful. Aveam prieteni care supraviețuiau cu ajutorul condeiului, așa că știam prea bine de cât timp și efort era nevoie ca să ai din ce-ți duce zilele, pe Grub Street. Chiar dacă domnul Jesperson rezolva câte un caz interesant și fascinant în fiecare săptămână (ceea ce părea foarte improbabil), iar eu vindeam toate povestirile pe care le scriam… Încă mă mai chinuiam să calculez cât de mult ar fi trebuit să scriu, la două parale chioare rândul, pentru a câștiga destul ca să-mi pot plăti camera și masa în vreo pensiune răpciugoasă, când Jesperson spuse ceva ce mă înveseli:

– Desigur, îmi dau seama că nu toate cazurile vor fi potrivite pentru publicare. Precizez asta ca să nu crezi că ar trebui să trăiești numai din procentaj.

– Ce procentaj?

– Cel care ar depinde de amploarea contribuției dumitale. Ar putea fi oricât, între zece și

cincisprezece la sută, din onorariul primit de la client.

Între timp, doamna Jesperson intrase în cameră și am auzit-o inspirând brusc, chiar înainte de a pune pe masă tava pe care o adusese.

– Jasper? îl interpelă ea, pe un ton rău prevestitor.

– Nu-i prea pot pretinde domnișoarei Lane să lucreze pe gratis, mamă.

– Nu poți nici să-ți permiți o asistentă plătită.

În pofida disconfortului, am intervenit:

– Vă rog, să nu discutăm despre bani. Trebuie să recunosc, încă îmi este neclar *pentru ce anume* m-ar plăti domnul Jesperson, pe lângă sprijinul intelectual și tovărășia pe care i le-ar acorda orice *prieten.* Și aș dori să fiu eu acea persoană.

Le captasem atenția amândurora.

– După cum ați dedus, domnule Jesperson, am părăsit destul de brusc situația în care mă aflam, fără să fiu plătită pentru ceea ce lucrasem. Am venit la Londra să-mi caut nu fericirea, ci doar o muncă cinstită din care să mă întrețin.

M-am oprit ca să-mi trag sufletul, aproape sperând ca unul din ei să spună ceva, și am aruncat o privire rapidă prin cameră, pentru a-mi reaminti că, chiar dacă doamna Jesperson considera că nu-și puteau permite o asistentă plătită, aveau oricum toate acele lucruri: porțelanul fin, argintăria, cărțile legate în piele și mobila masivă – o casă plină de valori – în contrast cu conținutul genții mele uzate.

– Dacă mi-aș putea permite, aș propune o perioadă de probă fără plată, eventual o lună, pentru a

evalua valoarea contribuției mele la munca dumneavoastră. Din păcate, nu-mi pot permite nici măcar să închiriez o cameră…

– Dar vei locui aici! exclamă doamna Jesperson, apoi se încruntă la fiul ei. Nu i-ai explicat?

De-acum, domnul Jesperson turna senin ceaiul.

– Credeam că poate ai dedus, din formularea anunțului. Partea cu munca la orice oră din zi și din noapte. Evident, asistenta mea trebuie să fie aici, gata pentru orice eventualitate. N-ar folosi la nimic dacă ar trebui să-ți expediez câte o scrisoare ori de câte ori am nevoie de opinia dumitale sau să trimit un mesager prin toată Londra, așteptându-ți apoi răspunsul.

– Sus e o cameră bine mobilată, care te așteaptă, completă doamna Jesperson, oferindu-mi o farfurie cu pâine albă, tăiată în felii subțiri și unsă din greu cu unt, apoi un castronaș de sticlă plin cu dulceață de zmeură.

Am văzut că pe tavă mai erau și o felie de pâine prăjită, unsă tot cu unt, și un mic vas cu miere.

– Și trei mese pe zi.

Camera de la etaj era într-adevăr foarte drăguță, destul de spațioasă pentru a servi atât ca dormitor, cât și ca salon, și mult mai plăcut decorată decât orice altă locuință pe care aș fi închiriat-o în Londra. Pe pereți nu era agățată nicio reproducere după Landseer sau o gravură banală, doar un peisaj atrăgător în acuarelă și câteva sculpturi ciudate și interesante, dintr-o cultură pe care n-o recunoșteam. Mobila se restrângea doar la strictul necesar, dar pernele și materialele textile viu colorate o făceau să arate mult mai atrăgător, și

numaidecât m-am simțit ca acasă, calmată și inspirată de întreaga ambianță, la fel ca în camera cea mare și aglomerată de la parter.

Am stat un timp să-mi despachetez bagajul și să-mi aranjez cele câteva lucruri, după care le-am scris prietenilor, informându-i despre noua mea adresă, înainte de a mă întinde să mă odihnesc. În tren nu prea dormisem, dar acum, instalată în noua mea funcție – deși era aproape la fel de problematică precum cea de dinainte, în termenii remunerației – mă simțeam destul de comod ca să cad pradă unui somn adânc și înviorător.

Cina a constat într-un delicios curry de legume, preparat chiar de doamna Jesperson. Nu-și puteau permite să angajeze o bucătăreasă, deși aveau totuși o „femeie cu ziua“ pentru treburile gospodărești mai grele. În seara aceea, stând de vorbă, am aflat câte ceva despre trecutul lor recent, fără a vorbi prea mult despre al meu.

Jasper Jesperson avea douăzeci și unu de ani și era singur la părinți. Tatăl său murise când el avea cincisprezece ani, iar Jasper își însoțise mama în India, unde aceasta avea un frate. Dar nu stătuseră acolo decât un an, înainte de a se duce în China și, mai târziu, în insulele din Mările Sudului. O ofertă atrăgătoare îi adusese înapoi la Londra în urmă cu un an și ceva, dar nu mersese așa cum se așteptaseră (mi-a zis că avea să-mi spună toată povestea altă dată), așa că ajunsese la concluzia că-și putea folosi cel mai bine talentele și interesele ca detectiv consultant.

Până în prezent, încheiase cu succes trei misiuni. Două fuseseră destul de simple și n-ar fi dus la povestiri interesante; a treia era cu totul diferită, iar despre aceasta urma să scriu cu altă ocazie. În urma respectivului caz, care-i pusese la grea

încercare capacitățile, se hotărâse să-și caute un asistent.

Munca la al patrulea caz, și primul dintre ale mele, urma să înceapă a doua zi dimineață, odată cu sosirea unui nou client.

– Citește scrisoarea asta și vei cunoaște situația la fel de bine ca mine, îmi spuse el, întinzându-mi peste birou o coală de hârtie împăturită.

Foaia purta atentul unui club de gentlemeni din Mayfair și era semnată William Randall. Deși câteva pete și trăsături de peniță cam grăbite puteau sugera că autorul fusese sub imperiul unor emoții puternice, la fel de posibil era și să fi fost mai deprins să-și dicteze corespondența.

Dragă domnule Jesperson,

Numele dumneavoastră mi-a fost dat de un prieten de la Ministerul de Externe, cu sugestia că, dacă poate cineva să rezolve un mister care continuă să nedumerească poliția, dumneavoastră ați fi acela.

O persoană apropiată mie crede că mă pândește riscul unui atac mortal din partea aceluiași ucigaș necunoscut cu a cărui victimă a fost logodită.

Vă voi explica totul când ne întâlnim. Cu permisiunea dumneavoastră, aș dori să vă fac o vizită miercuri dimineața, la ora zece. Dacă nu se poate, vă rog să-mi comunicați în scris un moment mai potrivit.

Al dumneavoastră sincer etc.

Am împăturit scrisoarea și i-am înapoiat-o lui Jesperson, care mă privea cu ochi strălucitori, așteptându-mi reacția.

– Ai vreo întrebare?

– Ministerul de Externe…?

– N-are nicio importanță. E vorba doar de unchiul meu, care încearcă să-mi găsească de lucru. Nu vrei să știi ce am dedus despre autorul acestei scrisori? Ce crimă nerezolvată îl afectează atât de puternic? Cred că mi-am dat seama.

– Probabil ar fi mai bine să aștept, mai întâi, până aud ce are de spus domnul Randall. Dacă aveți dreptate, cu atât mai bine, însă dacă v-ați înșelat, s-ar putea să fiu derutată.

Păru cam dezamăgit, ducându-mă cu gândul la un băiețel căruia nu i s-a dat voie să arate ce deștept e, așa că am adăugat:

– Dacă ați avut dreptate, îmi veți putea spune după aceea.

– S-ar putea să nu mă crezi… Ei, în fine, nu contează.

Am auzit-o pe mama lui murmurând:

– Șmecherii jucăușe…

Dacă o auzise și el, nu dădu niciun semn și mă lăsă să schimb subiectul, după care ne-am petrecut restul serii cum nu se poate mai plăcut.

Domnul William Randall sosi punctual, chiar când ceasul de călătorie de pe consolă (recent ștearsă de praf) bătea ora zece. Era un tânăr fercheș, cu

mustață pe oală și trăsături regulate, atrăgătoare, care deveneau de-a dreptul frapante datorită unei perechi de ochi mari și închiși la culoare pe care orice persoană mai romantică decât mine i-ar fi declarat plini de suflet.

Refuză orice tratație, se așeză și-și începu relatarea, după o scurtă introducere ezitantă în care spuse că „probabil e doar un șir de aiureli“, dar logodnica lui era îngrijorată.

– Tânăra lady pe care intenționez s-o iau de soție este domnișoara Flora Bellamy, din Harrow.

Numele nu însemna nimic pentru mine, dar amândoi l-am văzut pe Jesperson îndreptându-se de spate.

– Da, mă așteptam să faceți legătura. A fost, desigur, logodită cu domnul Archibald Adcocks, bine-cunoscutul bancher, în perioada morții lui cumplite.

– Așadar, crede că acea crimă avea legătură cu faptul că erau logodiți? Și că acum sunteți în pericol și dumneavoastră?

– Da, așa crede.

– Ce curios! Care sunt motivele?

Domnul Randall oftă, ridicându-și palmele.

– Inima are motivele ei, pe care rațiunea nu le cunoaște. Știți, femeile gândesc mai mult cu sufletul decât cu capul. Totul e prea circumstanțial ca să mă convingă, ține de simpla coincidență, și totuși… e atât de *sigură*…

Ascultându-le discuția fără să spun nimic, mă simțeam frustrată, așa că am fost nevoită să-i

întrerup.

– Mă scuzați, dar ați putea să-mi descrieți împrejurările morții domnului Adcocks?

Jesperson se întoarse spre mine, cu un zâmbet de triumf plin de înțeles. „Ți le-aș fi putut spune eu, încă de aseară!“ zicea expresia lui, dar nu făcu decât să remarce:

– A apărut totul în ziare, acum un an.

– Acum cincisprezece luni, îl corectă domnul Randall. A fost atacat în drum spre gară, la scurt timp după ce-i urase Florei noapte bună, în ușa casei. Ea i-a propus să ia o trăsură, pentru că nu de mult se lovise la picior, dar Adcocks a insistat că-i era ușor să meargă pe jos, ajutându-se de baston. Ezită, apoi mai spuse: A luat cu împrumut un baston, din suportul de după ușă.

– Probabil era o lovitură foarte recentă, am sugerat eu, iar domnul Randall dădu din cap.

– La scurt timp după cină, în aceeași seară. S-a împiedicat în hol și și-a sucit glezna, dar, deși îl durea foarte tare, a insistat că era un fleac pentru care nu merita să-și facă probleme.

– Nu era genul care să-și facă probleme.

– Da, nu era un om slab. Și se pricepea foarte bine să-și poarte singur de grijă. Un fel de pugilist amator.

– Și totuși, cineva l-a atacat, fără nicio provocare.

– Așa se presupune. A fost găsit pe alee, căzut la pământ, cu capul plin de sânge în urma unei lovituri puternice. Abia mai respira, nu putea să vorbească și a murit în aceeași noapte, din cauza

rănii, fără a reuși să spună ce i se întâmplase. S-ar putea nici să nu fi știut, să fi fost atacat de la spate, în mod laș.

– N-a fost arestat nimeni, mă informă Jesperson. Nu a existat niciun suspect.

M-am încruntat.

– A putut cineva să sugereze vreun motiv?

– S-a presupus că fusese un atac spontan, nepremeditat, întrucât arma crimei era propriul lui baston.

– Nu era al lui, precizã domnul Randall. Îl împrumutase din casa Florei.

– Chiar și așa… S-ar putea să fi fost atacat de o bandă de derbedei care l-au considerat o țintă ușoară fiindcă șchiopăta. Totuși, dacă voiau să-l jefuiască, nimeni n-a putut explica de ce nu i-au luat portofelul, plin cu bancnote, ori ceasul de aur sau orice altceva. A fost găsit după scurt timp, zăcând lângă un felinar stradal, iar în apropiere nu exista nicio ascunzătoare vizibilă. Deși un martor spunea că auzise un țipăt, n-a fost văzut nimeni fugind sau comportându-se în vreun alt mod suspect.

– Domnul Adcocks avea dușmani? am întrebat.

– Pare să fi fost simpatizat de toți cunoscuții, inclusiv de aceia cu care făcea afaceri. Nimeni nu avea de câștigat în mod evident de pe urma morții lui.

– Cine i-a moștenit averea?

– Mama sa.

Înainte de a apuca să mai spun ceva, Jesperson reluă:

– Domnule Randall, ați sugerat că, după părerea domnișoarei Bellamy, moartea lui ar fi fost rezultatul logodnei sau măcar avea legătură cu aceasta.

– Nimeni altcineva n-a mai sugerat așa ceva.

– Familia ei ce a spus?

Oftând, domnul Randall clătină din cap.

– Nu are familie. Rămasă orfană încă de la o vârstă fragedă, domnișoara Bellamy a locuit în casa tutorelui ei, un om pe nume Rupert Harcourt.

Deși tonul calm al vocii îi rămase neschimbat, la auzul numelui mă trecu un fior și am știut că ajunseserăm la esența problemei.

– Părinții ei l-au numit pe respectivul tutore? se interesă Jesperson.

Domnul Randall clătină iar din cap.

– Nu-l cunoșteau. Nu avea absolut nicio legătură cu familia. La moartea domnului Bellamy, micuța Flora a rămas singură pe lume. Unui om complet străin, care a citit într-un ziar despre situația ei, i s-a făcut milă și i-a oferit un cămin.

– Vi se pare cam ciudat, am spus remarcându-i tonul.

În ochii lui, cu tot sentimentalismul lor languros, se putu zări totuși o expresie pătrunzătoare.

– Cu siguranță, e neobișnuit ca un bărbat necăsătorit și fără copii, de treizeci și ceva de ani, să facă asemenea eforturi pentru a adopta o fetiță

nedorită. De fapt, n-a *adoptat-o* niciodată pe Flora, ci a făcut doar un aranjament legal, valabil până la căsătoria ei sau până când împlinea douăzeci și unu de ani, dată de care ne mai despart opt luni.

– Flora are bani?

– Foarte puțini. Spre lauda lui, Harcourt nu s-a atins de mica ei moștenire, dar Flora n-a dus niciodată lipsă de nimic: jucării și dulciuri, îmbrăcăminte și mâncare, cărți și lecții de muzică, toate au fost plătite din buzunarul lui. Banii rămași de la tatăl ei au fost păstrați în bancă, pentru a acumula dobânzi. Cred că s-ar putea să fi ajuns la aproape o mie de lire sterline.

Mi se părea cam mult, fiind obișnuită să mă descurc cu mai puțin de treizeci de lire pe an, dar nu era totuși genul de avere care să determine punerea la cale a unei duble crime.

– S-a înregistrat vreun atentat la viața dumneavoastră? întrebă Jesperson pe neașteptate, și l-am văzut pe domnul Randall tresărind și ridicându-și mâna la cap, înainte de a răspunde:

– A, nu, nu prea… adică, niciunul.

La acest răspuns ezitant, Jesperson replică scurt:

– Ei, haideți! Ceva tot s-a întâmplat, de-a speriat-o pe logodnica dumneavoastră, indiferent cum vreți s-o luați. Nu încercați să vă ascundeți.

Cu un oftat, Randall își ridică șuvița care-i acoperea pe jumătate fruntea și-și lăsă capul în piept, dezvăluind o zgârietură învinețită, destul de recentă, aflată chiar sub marginea părului.

Ne explică, în continuare, că în urmă cu câteva zile se dusese să ia cina cu Flora și cu tutorele ei. După

masă, cei doi bărbați se retrăseseră în biroul lui Harcourt, o încăpere mare aflată în partea din față a casei, cu havanele și paharele de brandy, iar acolo Randall ceruse permisiunea de a o lua în căsătorie pe domnișoara Bellamy.

– A fost doar o simplă formalitate, de fapt, din moment ce ea acceptase deja, dar cum omul era totuși tutorele ei legal, mi s-a părut de bun-simț să procedez astfel.

– Și răspunsul lui?

– A zis, destul de brutal, că domnișoarele hotărăsc întotdeauna singure, dar că el nu are nicio obiecție. Apoi m-a întrebat dacă știam că mai fusese logodită o dată. Am răspuns că da, la care el a râs în mod neplăcut și m-a întrebat dacă asta nu mă pusese pe gânduri. N-am înțeles la ce se referea, dar părea o remarcă ce se voia ofensatoare. Încercând să nu mă arăt jignit, i-am spus că o iubesc pe Flora și, de vreme ce fusese atât de bună să mă accepte, numai moartea m-ar fi putut face să mă despart de ea. Și, în acel moment dramatic, de pe un raft de deasupra capului meu a căzut o carte. Se strâmbă. Arăta mai grav decât era – rănile scalpului sângerează din abundență – dar mă durea destul de tare. Nu-mi imaginasem niciodată o carte drept armă aducătoare de moarte.

– Unde se afla Harcourt când s-a întâmplat acest lucru?

– Stătea la o oarecare distanță de bibliotecă, în picioare, cu fața spre mine. Înainte să mă întrebați, vă spun că-l vedeam clar și, deși bănuiesc că ar fi putut pune asta la cale, n-am observat să fi făcut nimic care să declanșeze căderea. În orice caz, părea sincer șocat și aproape la fel de îngrijorat pentru carte ca și pentru capul meu. Ba chiar *mai mult,* probabil că ar trebui să spun. Dacă voise să-

mi facă vreun rău, nu cred că și-ar fi pus în pericol colecția.

– E colecționar de cărți?

– Mult mai mult decât atât, replică Randall. De fapt, din cauza colecției, Flora punea rareori piciorul în camera aceea. Găsea atmosfera morbidă de acolo mai neplăcută decât mirosul țigărilor de foi.

– R.M. Harcourt, din Harrow, spuse Jesperson.

– Îl cunoașteți?

– Doar acum am făcut legătura. A scris despre colecția lui – sau, cel puțin, despre anumite achiziții recente – într-un ziar la care sunt abonat.

Și, întorcându-se spre mine, Jesperson începu să-mi explice că pe domnul Harcourt îl interesau în mod special crimele și, de-a lungul anilor, reușise să adune un mare număr de arme: cuțite, pistoale și diverse instrumente ascuțite sau grele care cauzaseră pierderi de vieți omenești: acul de pălărie al unei doamne, o cărămidă, o spadă japoneză, un vătrai cu aspect inofensiv. În plus, își alcătuise și o bibliotecă întreagă pe tema crimelor și colecționeze și obiecte care puteau fi considerate mementouri ale uciderii, tot felul de lucruri având legătură, într-un fel sau altul, cu numeroase crime faimoase – sau infame: păr de pe capul asasinului sau al victimei, haine pătate de sânge, fotografii ale locurilor faptei, scrisori incriminatoare. Avea sticluțe, fiole, ploști și inele cu otravă, ba chiar și ceașca în care doamna Maybrick turnase praful de arsenic cu care-și ucisese soțul.

– E foarte mândru de toate astea, spuse Randall. Din când în când, vin pe la el oameni ca să vadă colecția sau să-i ofere obiecte noi, în speranța de a

i le vinde. Am fost politicos, dar, sincer vă spun, nu voi înțelege niciodată atracția unor lucruri atât de îngrozitoare. Tăcu un moment, apoi continuă: După accident, Flora a devenit isterică și m-a pus să-i promit că un voi mai intra niciodată în camera aceea. Apoi, a decis că asta nu era suficient și că nici măcar la ei acasă nu trebuia să mai vin. A mai propus și să nu anunțăm logodna, și să așteptăm până va împlini douăzeci și unu de ani, ca să ne căsătorim.

– Îl suspectează pe tutorele ei? întrebă încet Jesperson.

Domnul Randall ezită, apoi clătină din cap.

– Ea *zice* că nu. Dar e convinsă că sunt în pericol, din pricina atașamentului meu față de ea, și, dacă are dreptate în privința asta, cine altul ar putea să reprezinte pericolul?

– Iertați-mă, dar… nu există și pețitori refuzați?

– Flora mi-a spus că n-a fost cerută în căsătorie decât de două ori până acum, replică Randall. N-a menționat pe nimeni și nici eu n-am auzit de vreun alt om care ar nutri asemenea sentimente puternice față de ea. Dar, în orice caz, se înșală. Uciderea lui Adcocks i-a afectat nervii – ceea ce e foarte firesc. Vede pândind peste tot primejdii, un asasin ascuns, o forță malefică în spatele oricărui accident.

Se opri, ca să tragă adânc aer în piept.

– La scurt timp după accidentul din bibliotecă, m-am împiedicat întâmplător de un obiect din hol – și s-ar fi putut să cad și să mă lovesc la cap pentru a doua oară, dacă Flora n-ar fi fost lângă mine, ca să mă prindă. Era același obiect de care se lovise și Adcocks, iar coincidența părea prea mare. Flora nu are nervi tari. Cum ar putea? A suferit atât de mult,

i-a pierdut pe toți cei care i-au fost dragi vreodată – și atunci a insistat să plec numaidecât și să nu mă mai întorc. Vede amenințări acolo unde nu există niciuna.

– Și totuși, indiferent dacă *dumneavoastră* sunteți în pericol sau nu, sublinie apăsat Jesperson, cineva l-a omorât pe domnul Adcocks.

– Exact. Și dacă puteți rezolva acea crimă, sper ca și temerile mele să se liniștească.

După plecarea domnului Randall, Jesperson începu să redacteze o scrisoare pentru domnul Harcourt.

– Cred că ar fi mai bine ca Harcourt să nu aibă motive de a face legătura între noi și pupila lui sau logodnicul ei, îmi spuse. Prin urmare, mă voi prezenta ca un confrate la fel de pasionat de crime. Și, când o să-mi arate colecția lui, s-ar putea ca, dacă știe ceva despre moartea lui Adcocks, să se dea de gol.

– Nu se va întreba cum ați aflat?

– Câtuși de puțin. Este un caz bine cunoscut, în anumite cercuri.

Abia dacă se întrerupse din scris în timp ce răspundea, întinzând cealaltă mână ca să și-o treacă în josul unui teanc de ziare aflate pe birou, lângă el, ca și cum ar fi fost unul dintre orbii care citesc cu vârfurile degetelor.

Scoase un ziar și se opri ca să-l răfoiască, până găsi articolul pe care voia să mi-l arate.

Era o pagină de scrisori, cu titlul „Alte soluții pentru crimele Spintecătorului“. Cea indicată de vârful degetului său era semnată „R.M. Harcourt,

The Pines, Harrow“. O alta, care se continua pe coloana următoare, purta numele lui J. Jesperson, Gower Street.

– Deci s-ar putea să știe cine sunteți?

– După cum arată data, ziarul ăsta e vechi de un an. Pe-atunci, eram doar un simplu învățăcel într-ale crimelor și investigațiilor, necunoscut de public.

Termină scrisoarea, lipi plicul și mi-l întinse.

– Du-l la poștă…

Se întrerupse, cu o expresie întristată.

– Iartă-mă.

– De ce? Sunt asistenta dumneavoastră.

– M-am purtat prea poruncitor. Ar fi trebuit să…

L-am întrerupt.

– Dacă vom lucra împreună, nu trebuie să mă mai considerați o femeie care se simte ofensată de moarte dacă uitați să spuneți „te rog“.

– Nu despre asta era vorba…

Am așteptat să continue.

– Am dat anunț pentru o asistentă, nu pentru o servitoare. Sper să putem lucra împreună ca egali.

– Înțeleg, am răspuns, fără să arăt cât de mulțumită mă simțeam. Mai înțeleg și că, atunci când timpul e un factor esențial, politețea poate să se ducă pe câmpii. Și singurul motiv pentru care încă mă mai aflu aici, cu această scrisoare în mână, și nu la

jumătatea drumului spre cel mai apropiat oficiu poștal, este că nu știu unde se află.

Domnul Harcourt a răspuns cu o invitație trimisă prin poșta retur, așa că a doua zi ne aflam în tren, străbătând suburbiile de nord-vest ale Londrei, un drum care cândva îmi fusese familiar. Deși nu mă mai dusesem la Harrow de peste zece ani, erau locurile copilăriei mele, tatăl meu fiind profesor de materii clasice la Harrow School, până la moartea lui prematură.

Oricum, locuiserăm în satul de pe deal, pe când casa domnului Harcourt se afla la aproape un kilometru și jumătate distanță, într-unul dintre cartierele mai noi care se ridicaseră în prelungirea Metropolitan Line.

În scrisoare, Jesperson nu spusese nimic despre o însoțitoare și stabiliserăm ca rolul meu să fie acela de rudă incomodă. Evident, colecția nu prezenta niciun interes pentru mine – ba chiar, dacă aș fi știut în ce consta, era foarte posibil să fiu șocată – așa că, în timp ce bărbații aveau să stea împreună, eu eram liberă să cercetez de una singură. Randall îi spusese domnișoarei Bellamy să mă aștepte.

The Pines era o clădire imitație de stil Tudor, ferită de drum în spatele celor doi brazi de la care i se trăgea și numele, având astfel un aer oarecum secretos și lugubru. Asta, însă, era o nimica toată în comparație cu interiorul casei. Imediat ce am trecut pragul, mă cuprinse panica. Sunt sensibilă la atmosferă, oricât de mult aș încerca s-o pun pe seama imaginației, și ceea ce am simțit în acel antreu era la fel de rău ca în orice casă bântuită. Dar mi-e dificil să-i spun așa ceva cuiva care n-a trecut niciodată prin asemenea situații. Dacă ar fi să descriu un miros, l-aș putea compara cu cel al

unei tăbăcării, al unei măcelării sau al unui șanț de scurgere. Numai o persoană fără simțul olfactiv ar putea să trăiască acolo.

Înfruntându-mi panica, m-am uitat în jur după ceva care să-mi distragă atenția. O vază chinezească mare și atractivă, verde cu galben, fusese pusă ca suport pentru umbrele și bastoane. Printre mânerele arcuite care ieșeau prin gura ei, se distingea măciulia argintie a unui baston, ieșind în evidență nu doar fiindcă arăta altfel, ci și din cauza sinistrului aer amenințător pe care-l emana, ca un fel de șuierat scăzut, mortal.

Desigur, mi-am dat seama imediat ce era și am fost copleșită. Cum putuseră să-l păstreze? De ce nu fusese rupt și distrus, cu lemnul ars, făcut scrum, și argintul topit ca să se facă din el un alt obiect?

Smulgându-mi dintr-acolo privirea îngrozită, am zărit hidosul gargui de piatră care stătea chircit ca un demon lângă baza scării, iar privirea lui plină de ură mă făcu să mă cutremur, înainte ca partenerul meu, atingându-mă ușor pe braț, să mă readucă la realitate, în timp ce mă prezenta posesorului tuturor acelor lucruri.

Domnul Harcourt era corpolent, cu un început de chelie, o mustață bogată, bine îngrijită, și cu o privire – pentru mine, în orice caz – rece, ca de pește. Puțin mai multă căldură și tresărirea unui zâmbet s-au simțit în felul în care l-a salutat pe Jesperson, nemailăsându-mi nicio îndoială că prezența mea nu era deloc bine-venită.

Ușurarea se ivi repede, sub forma unei tinere domnișoare care cobora scara. Zveltă și brunetă, cu o față mai degrabă frumoasă decât drăguță, era îmbrăcată ca o funcționară sau vânzătoare la magazin, într-o bluză albă, apretată, și o fustă simplă, închisă la culoare. Deși mă primi cu un

zâmbet cald, avea o privire serioasă, cu ochii bântuiți de îngrijorare.

– Flora! Ai ales excelent momentul, ca întotdeauna, deși, dacă te-ai fi așteptat și la o musafiră, îți luai una dintre rochiile tale mai elegante, spuse Harcourt.

Făcu în grabă prezentările și se retrase rapid cu Jesperson în spatele unei uși solide, de stejar, lăsându-ne singure în atmosfera sinistră din hol.

– Poate v-ar plăcea să vedeți grădina, îmi spuse domnișoara Bellamy, atingându-mă pe cot, pentru a mă conduce pe un culoar, spre partea din spate a casei.

Când am ieșit pe ușă, aroma aerului curat fu aproape îmbătătoare.

– Sunteți sensibilă, remarcă ea, în timp ce ne îndepărtam pe cărare de zidul rece al casei, pe sub un umbrar, spre o grădină de trandafiri mai retrasă.

– Nu afirm că aș avea puteri deosebite, am răspuns, dar atmosfera din casă este… neobișnuită. Sunt nevoită să mă întreb cum puteți locui acolo.

Flora dădu ușor din cap.

– Și totuși, știți, majoritatea oamenilor nu simt nimic. Domnul Adcocks n-a simțit niciodată. Domnului Randall i se schimbă dispoziția când vine în vizită și-mi dau seama cât de neplăcut se simte, chiar dacă el nu vrea să recunoască.

Deși nu-i spusesem lui Jesperson, cochetasem cu ideea că însăși domnișoara Bellamy ar fi putut să fie criminalul pe care îl căutam. Felul în care murise domnul Adcocks părea să indice un atac puternic și brutal, pe care cele mai multe dintre

femei nu l-ar fi putut comite; totuși, constatasem că bărbații tindeau să le subestimeze în aceeași măsură în care le idealizau, iar eu puteam să-mi imaginez o logodnică îndoliată care, de fapt, era o ucigașă cu sânge-rece.

Am alungat însă o asemenea idee imediat ce m-am uitat mai bine la ea: o fată subțire și firavă; în timp ce ne așezam, una lângă alta, pe o bancă arcuită, într-un loc însorit și cu verdeață, m-am convins pe deplin că tânăra aceea blândă, care vorbea încet, atât de preocupată de sentimentele celorlalți, era incapabilă să ucidă altă ființă umană, indiferent prin ce mijloace.

– Cum reușiți să locuiți în casa aceea? am întrebat-o.

– Nu uitați că am trăit acolo aproape toată viața, răspunse ea. Oamenii se pot obișnui cu aproape orice. Imaginați-vă o persoană care trebuie să lucreze zi de zi într-un abator.

– Presupun că o asemenea persoană s-ar simți brutalizată și înjosită de munca sa, am replicat. Iar dacă am face comparația cu cineva care trebuie să *locuiască* într-un abator… ei bine, nu-mi închipui că sunt mulți cei care ar rezista un timp mai îndelungat. Mă mir că n-ați fugit. Așa era și la început, când ați venit aici? V-ați speriat?

Se gândi câteva clipe.

– Nu-mi mai amintesc nimic dinainte de a veni aici. Încă nu împlinisem doi ani. Și, pe-atunci, colecția domnului Harcourt era mică. A crescut odată cu mine. De-a lungul anilor, pe măsură ce adăuga alte și alte obiecte, îmi spunea povestea fiecăruia. Așa că m-am deprins cu istorisirile despre morți violente și cruzimi omenești, de la o vârstă foarte fragedă. Nu mă simțeam deloc atrasă

de astfel de lucruri, dar le acceptam existența. Imaginați-vă un copil care crește într-o casă de nebuni sau într-o închisoare. Chiar și cele mai stranii situații devin normale, dacă nu ai parte de altceva.

– Dar acum, în sfârșit, puteți scăpa, i-am răspuns. Ați stabilit data nunții?

Mă privi cu ochi mari.

– Nu cumva v-a spus William? Cred că e mai bine nici măcar să nu vorbim despre logodnă, până nu ajung la majorat și vom putea pleca de-aici.

– Credeți că tutorele dumneavoastră nu dorește să vă măritați?

Râse scurt, fără haz.

– O, cred că tare-ar mai vrea să mă vadă măritată. O soție și o văduvă în aceeași zi l-ar încânta peste măsură!

Nu mai avea niciun rost s-o luăm pe ocolite.

– Credeți că el l-a ucis pe domnul Adcocks?

Nici măcar nu tresări.

– Nu. Oricât l-ar fascina subiectul, domnul Harcourt nu este un ucigaș.

– Suspectați pe altcineva?

Nu-mi răspunse. Mi s-a părut că văd în atitudinea ei ceva furișat, încolțit…

– Domnișoară Bellamy, i-am zis cu blândețe, oricât de dureros ar fi, nu vă putem ajuta dacă nu-mi spuneți ce bănuiți sau de ce anume vă temeți, indiferent cât de neînsemnat sau de ciudat ar fi. Ați

fost de față, ați văzut ceva, când a fost atacat domnul Adcocks?

Clătină din cap.

– I-am spus noapte bună și am urcat în camera mea. Credeam că era în siguranță…

– Și tutorele dumneavoastră?

– Se închisese în camera lui, ca de obicei.

M-am uitat spre casă, dar parterul era ascuns vederii mele, de arbuști și frunziș.

– Mai există și o altă ieșire? Din camera lui…?

– Nu. Și dacă ieșea din casă, aș fi auzit.

– Cine l-a omorât pe domnul Adcocks? am întrebat-o direct, fără menajamente.

– Nimeni.

– Și totuși, a murit.

– A fost ucis de o lovitură puternică la cap. Lovitura a fost dată de un baston. Poate fi numit asasinat, este o crimă măcar, dacă nu a existat nicio intervenție omenească?

Văzusem obiecte levitând, plutind, mișcându-se de colo-colo, ba chiar repezindu-se prin aer, ca și cum ar fi fost aruncate cu putere, fără ca în apropiere să se afle nimeni. De obicei, la mijloc era vreo scamatorie – deși nu întotdeauna. Asistasem la un fenomen pe care-l consideram ca fiind efectul minții asupra materiei și mai văzusem și ceea ce se numea activitate de tip *poltergeist* – termenul german pentru „spirit zgomotos“. Cu toate acestea, eram foarte suspicioasă față de tot ce se atribuia acțiunii „spiritelor“. Încă nu întâlnisem niciun

lucru care să nu poată fi explicat mai convingător prin puterea minții omenești.

– Ce vreți să spuneți? am întrebat-o cu blândețe. Credeți că bastonul, un obiect neînsuflețit, s-a mișcat de la sine și a ucis un om?

Și totuși, chiar în timp ce vorbeam, amintirea puterii maligne pe care o simțisem tocmai în acel baston, cu doar câteva minute în urmă, mă făcea să nu mai fiu atât de sigură că aveam dreptate.

– Ați auzit vreodată de un deodand?

– Cuvântul nu-mi sună cunoscut.

– Este un termen pentru vechea lege englezească: *deo,* „lui Dumnezeu“, și *dandum,* „ceea ce trebuie să fie dat“. Se referea la orice posesiune care era cauza imediată pentru moartea accidentală a unei persoane. Atunci, obiectul era predat Coroanei, ca să i se dea o întrebuințare pioasă.

La asta, nu mi-a venit în minte niciun răspuns, iar domnișoara Bellamy surâse.

– Bastonul acela este un deodand. Nu în sens oficial, nu este nici pe departe atât de vechi. Dar fusese cauza imediată a morții unui tânăr, cu aproape șaptezeci de ani în urmă – așa mi-a spus tutorele meu. După o clipă de tăcere, continuă: Și garguiul acela de piatră, neplăcut, de lângă scară. A căzut din turnul unde fusese pus cu câteva secole în urmă, ucigând o mamă și un copil. Tutorele meu colecționează asemenea lucruri, pe lângă toate acele suvenire morbide ale unor crime propriu-zise. I-a dat lui Archie bastonul, știind ce era și bănuind ce avea să facă. Se opri, trecându-și o mână peste frunte Ce tot spun…? Sigur că nu bănuia nimic. De ce-ar fi făcut-o? Niciunul dintre obiecte nu-i făcuse vreodată un rău, și nici mie.

Nici măcar când eram copil și mă jucam cu ce mi se năzărea – nu m-ar fi lăsat să mă ating de nimic periculos, desigur, de niciun lucru ascuțit sau casabil. Șopteam secrete în urechea garguiului, ba chiar obișnuiam și să-l sărut, și tocmai garguiul acela…

Se opri, cu mâna la gură.

Am așteptat să continue.

– Nu mai era la locul lui, se mutase prea aproape de scară. M-am gândit că poate l-o fi împins servitoarea, când spăla pe jos, dar femeia a insistat că nici nu se atinsese de el. Și totuși, nu se afla în același loc ca de obicei, ceea ce a făcut ca Archie să se împiedice de el și să se lovească la gleznă…

– Cineva l-a mutat din loc, am spus, încercând să propun o explicație rațională.

– Acum câteva zile, și lui Will i s-a întâmplat același lucru. A căzut peste el și, dacă nu-l prindeam, s-ar fi putut lovi la cap, mortal, la fel ca Archie!

– Dacă nu servitoarea, am insisat eu, putea s-o facă tutorele dumneavoastră sau vreun străin misterios… Iar dacă accidentul domnului Randall se solda cu o vătămare serioasă, poate chiar cu moartea, ar fi fost un accident; nimeni nu putea spune că se comisese o crimă, chiar dacă garguiul fusese mutat din loc de cineva. Dar bastonul acela… Zău că nu-mi pot imagina cum ar fi putut un baston, aflat în posesia domnului Adcocks, să-i provoace moartea, fără intervenția unei alte persoane. Dacă vă gândiți că tutorele dumneavoastră îl controla, impunându-i să lovească…

– Nu! De ce-ar fi făcut asta? Chiar dacă avea o asemenea posibilitate, de ce ar fi vrut să-mi omoare logodnicul, când abia aștepta să vadă cum aveam să-i cauzez *eu* moartea?

Se albise complet la față, în afara celor două pete roșii din obraji. Am clătinat din cap:

– Nu înțeleg.

– Sigur că nu înțelegeți. Fiindcă nu știți că și eu sunt o… un… deodand. Sunt perla colecției lui. Primii mei ani de viață explică de ce m-a adoptat. Până să împlinesc doi ani, îmi omorâsem toată familia.

I-am apucat strâns mâinile într-ale mele.

– Domnișoară Bellamy…

– Sunt absolut întreagă la minte, declară ea, calmă. Nu sunt isterică. Acestea sunt faptele. La naștere, am cauzat moartea mamei mele.

– Nu e tocmai o situație…

– Unică? Știu. Ascultați. Nouă luni mai târziu, tatăl meu își ducea copiii rămași fără mamă în vacanță, când am suferit un accident de cale ferată. În catastrofă, fratele meu, care avea doi ani, a fost aruncat pe podeaua vagonului, la fel ca mine. Eu am căzut peste el, ceea ce a făcut să nu pățesc nimic, dar pe el l-am ucis. N-am aflat niciodată dacă a murit sufocat sau cu gâtul rupt de greutatea mea.

– Nimeni n-ar putea spune că a fost vina dumneavoastră, am răspuns, încercând să nu-mi imaginez scena.

– Știu, replică ea, retrăgându-și mâinile dintr-ale mele. Credeți-mă, nu sunt atât de proastă încât să cred că a fost altceva decât un ghinion îngrozitor. Am avut la dispoziție mulți ani ca să mă împac cu trecutul. Nu am nevoie de compasiunea dumneavoastră. Vă spun aceste lucruri doar ca să înțelegeți interesul domnului Harcourt față de mine.

N-am mai făcut niciun efort s-o consolez, mulțumindu-mă doar să ascult.

– În același accident, tatăl meu a fost rănit. Peste câteva luni, încă mai stătea într-un scaun cu rotile, având nevoie de ajutorul unui infirmier ca să se ridice, să se așeze și să circule din loc în loc. Ieșiserăm la o plimbare – adică tata, în scaunul lui împins de tânărul infirmier, și cu mine, în căruciorul pe care-l împingea o doică tânără. Ne-am oprit într-un loc pitoresc, ca să admirăm priveliștea. Doica m-a pus pe o pătură, pe iarbă, lângă tatăl meu, care dormita la soare, după care cred că cei doi tineri n-au mai fost prea atenți la noi, fiind ocupați să flirteze. Eu încă nu învățasem să merg, dar mă pricepeam tot mai bine să mă ridic și, când m-am săltat în picioare, sprijinindu-mă de scaunul tatei, trebuie să fi deblocat cumva frâna – poate că infirmierul n-o fixase bine – și, în timp ce o lua din loc, am stat uitându-mă cum se ducea, tot mai repede, până când am văzut scaunul, cu ultima mea rudă în viață, trecând peste marginea falezei și prăbușindu-se spre moarte, pe stâncile de jos.

– Prin urmare, am intervenit, domnul Harcourt consideră că sunteți un soi de armă încărcată, aflată în posesia lui? O armă gata să ucidă atunci când sunteți iubită?

– Niciodată n-a zis chiar așa, dar mi-am dat seama după lucirea din ochii lui și interesul tot mai

vizibil, odată ce am ajuns la vârsta măritișului. S-a apucat să mă prezinte mai multor tineri bogați, până ce Archibald Adcocks a mușcat momeala. Atunci, a insistat să spun da, deși eu aș fi preferat să mai aștept.

– Indiferent ce crede domnul Harcourt…

– Știu. Și aveți dreptate, nici eu n-o cred. Domnul Harcourt își imaginează, fiindcă a rămas atât de rece și distant, respingându-mi afecțiunea firească, și m-a trimis la școală, pentru a nu risca să mă apropii prea mult de vreo guvernantă bună, că n-am fost iubită niciodată și nici eu n-am iubit pe nimeni, după moartea tatălui meu. La școală, însă, era o fată… Tutorele meu n-avea idee cât de pătimaș se pot iubi fetele, dar sunt sigură că *dumneavoastră* veți înțelege, spuse ea, cu o expresie care ar fi trebuit să mă facă să roșesc.

În schimb, mă făcu să surâd. Ne-am uitat una la alta cu un aer complice.

– Înțeleg că prietena dumneavoastră e vie și nevătămată?

– Într-adevăr, și-mi mai este și acum cea mai dragă prietenă, deși sentimentele noastre s-au mai temperat… sau, cel puțin, modul de a ni le exprima. Prin urmare, după cum vedeți, *știu* că afecțiunea mea nu este periculoasă.

– Și totuși, păreți a crede că, logodindu-se cu dumneavoastră, domnul Adcocks și-a semnat condamnarea la moarte. Și că, dintr-un motiv similar, și domnul Randall ar fi în același pericol.

– Da… confirmă ea, pe gânduri. Dar nu din cauza sentimentelor mele pentru el sau dintr-ale lui la adresa mea. Altceva e la mijloc. Căsătoria m-ar face să plec din această casă, m-ar scoate din

colecția tutorelui meu. Despre asta e vorba, încheie domnișoara Bellamy, ridicându-se de pe bancă.

– Adică…?

– Crede că singura cale de a mă pierde ar fi căsătoria. Nu și-a imaginat nicio clipă că m-aș putea hotărî, pur și simplu, să plec.

M-am ridicat la rândul meu, față-n față cu ea.

– Nu înțeleg.

– Când e vorba de colecția lui, domnul Harcourt nu mai este tocmai întreg la minte. Nu suportă gândul de a pierde nici măcar o singură piesă. Cel mai fericit e când se împăunează de unul singur și ori de câte ori are ocazia să adauge câte ceva nou. Deși îi primește pe posibilii cumpărători, nu dorește decât invidia și admirația lor când îi privesc obiectele – în veci n-ar accepta să vândă vreo piesă, oricât de mulți bani i s-ar oferi. Și, deși mi-a vorbit despre măritiș încă de când aveam șaisprezece ani, iar după ce am împlinit optsprezece a început să mă împingă spre burlaci eligibili, cu gândul la ceea ce se va întâmpla după ce ajung să fac iar parte dintr-o familie, imaginându-și lacom cum i se va îmbogăți colecția după moartea violentă, accidentală, a soțului meu, știe că așa ceva va fi posibil numai dacă mă lasă să plec. În mintea lui sucită, *încă* mai fac parte din colecție, iar gândul de a mă pierde, fie și numai pentru o vreme, cu avantajul ca pe urmă să câștige și mai mult, e cumplit pentru el.

– Are mintea împărțită în două?

– Îmi pare rău, domnișoară Lane. Nu trebuia să fiți amestecată în povestea asta. Nu era nevoie ca William să ceară ajutorul unui detectiv. Ar fi

trebuit să-mi dau seama că sunt singura care poate pune capăt acestei nebunii.

Porni înapoi spre casă, iar eu am urmat-o. Deși n-aveam habar ce voia să facă, simțeam că ne apropiam de o criză.

Ridică pumnul ca să bată în ușa groasă de stejar, dar aceasta se deschise încă de la prima lovitură.

Harcourt stătea în capătul opus al camerei, lângă fereastră, unde-i arăta lui Jesperson un obiect aflat într-o cutie plată. Când am intrat, amândoi ridicară brusc capetele. Harcourt era surprins și nemulțumit. Se vedea clar că nu se aștepta să ne vadă, și n-am putut decât să presupun că omisese să încuie bine ușa.

– Ce înseamnă acest deranj? întrebă el, închizând grăbit cutia.

– Trebuie să stăm de vorbă.

– Asta mai poate aștepta. Avem musafiri.

– Mă bucur că sunt și martori, replică domnișoara Bellamy, apoi trase aer în piept. N-am să mă mărit.

La intrare, mă încordasem în anticiparea atmosferei negative din casă și pășisem fără nicio tragere de inimă în biblioteca lui Harcourt, așteptându-mă ca acolo să fie epicentrul – dar, pe măsură ce înaintam încet, am constatat că ceea ce la început fusese neplăcut și discordant devenea acum armonios. Ca să folosim metafora mirosului, gândiți-vă la fumul unui foc de tabără. Un val de fum dens în față este oribil, dar de la distanța potrivită, mirosul lemnelor și al frunzelor care ard e foarte plăcut.

– Ai dat buzna aici ca să-mi spui asta? Nu pot înțelege de ce, replică Harcourt cu răceală. Faptul că te-ai răzgândit nu prezintă niciun interes pentru *mine.* Îți sugerez să-i scrii domnului Randall.

– N-ai înțeles. Nu mă voi mărita niciodată.

Ochii lui Harcourt părură să iasă din orbite.

– Ai înnebunit?

Dintr-odată, se întoarse spre mine:

– Ce i-ați spus? Ce fel de prostii nebunești i-ați îndrugat de-ați făcut-o să se sucească?

– Domnișoara Lane nu are nicio legătură, se grăbi Flora să răspundă. M-am gândit bine, în ultimele zile, și abia acum am hotărât să-ți spun…

– A, da, te și cred! o întrerupse Harcourt, care mă privi cu o expresie veninoasă, după care se întoarse spre Jesperson. Mă tem că trebuie să vă cer s-o luați imediat de-aici pe această persoană, îi zise el cu răceală.

Mi-am dat seama că partenerul meu nu știa ce să facă. Să-mi ia apărarea, inventând niște scuze, sau să mimeze o solidaritate masculină care i-ar fi putut lăsa ușa deschisă pentru alte vizite viitoare? Deși nu voiam s-o las pe Flora singură cu Harcourt, nici nu știam ce-am fi rezolvat dacă rămâneam acolo, așa că am ieșit din încăpere, tocmai când Flora întreba:

– N-am voie să-mi aleg și eu prietenele pe care mi le doresc?

– Atâta vreme cât sunt tutorele tău, Flora, ai să faci ce spun eu. Nu vei mai avea nimic de împărțit cu femeia asta și n-ai să rupi logodna. Vom uita că ai

spus vreodată ceva în acest sens. Domnule Jesperson, dacă sunteți amabil!

În timp ce ieșeau și ei după mine, cu Flora în frunte, am avut surpriza de a vedea pe fața ei o undă de zâmbet. Îmi făcu cu ochiul, înainte de a se întoarce iar spre tutorele ei.

– Așadar, trebuie să-ți aparțin ca un *obiect* și să mă las dominată în toate privințele de voința *ta,* până împlinesc douăzeci și unu de ani și se va schimba totul?

– N-o să se schimbe nimic, replică el cu dispreț. Doar nu-ți imaginezi că după aceea vei fi altfel decât acum? Decât ai fost dintotdeauna…?

Flora tresări, dar își păstră calmul.

– În ochii legii.

– Legea…! pufni Harcourt. Legea e o aiureală. N-are niciun cuvânt de spus despre tine. Habar n-are cine și ce ești, adăugă el, privind-o cu o expresie îngrozitoare.

– La fel de bine aș putea să plec acum, răspunse încet Flora.

– Să pleci? Ce tot spui acolo?

– Ai dreptate, în câteva luni nu se va schimba nimic. Dacă pe *tine* te mulțumește situația asta, atunci află că pe mine, nu! Așa că am să plec.

Se uită la mine, apoi și la Jesperson, adăugând:

– Dacă nu e prea mare deranjul…

Jesperson înțelese imediat despre ce era vorba.

– Sigur că da, veniți. Cu orice am putea să vă ajutăm…

Am auzit zgomotul și am văzut că vaza chinezească se clătina violent înainte și înapoi, până se înclină prea tare și se răsturnă, spărgându-se pe pardoseala dură, umbrelele și bastoanele din ea împrăștiindu-se pe jos.

Numai unul dintre bastoane nu căzu alături de celelalte, repezindu-se în schimb prin aer, drept spre Jesperson.

Dacă l-ar fi lovit în locul pe care-l țintise, la beregată, nu mă îndoiesc că l-ar fi omorât, dar Jesperson fu mai rapid. Aproape ca și cum s-ar fi așteptat la acel atac, păși scurt într-o parte, ridicând brațul, cu o mișcare fluidă și grațioasă, ca să prindă bastonul.

Spre deosebire de orice obiect obișnuit care a fost aruncat, bastonul continuă să se miște și după ce fusese prins, smucindu-se și zbătându-se să scape, în timp ce Jesperson îl ținea tot mai strâns, uitându-se încruntat după vreo sfoară sau sârmă subțire, ca să descopere trucul.

Convinsă că nu exista niciun fir nevăzut, m-am uitat în schimb la Harcourt. Expresia lui nu semăna deloc cu cele pe care le văzusem pe chipurile mediumurilor sau ale mentaliștilor: părea complet uluit – și fascinat. Dacă el cauzase mișcările bastonului, o făcuse cu ajutorul unei puteri ascunse a minții lui conștiente, pe care nici n-o bănuia și nu putea să și-o controleze.

Apoi îmi atrase atenția o altă mișcare, întrezărită cu coada ochiului, și când m-am întors să mă uit, am auzit scrâșnetul aspru, cumplit, al garguiului, care se legăna greoi pe podea. Deși nimeni nu se

afla destul de aproape pentru a risca să fie lovit, am scos totuși un strigăt de avertisment.

Flora aruncă o singură privire și strigă:

– Termină! Încetați imediat!

Garguiul nu se mai mișcă și nici bastonul, dar Jesperson continuă să-l țină strâns, privindu-l prudent.

Harcourt făcu un pas șovăitor înainte, cu ochii încă ațintiți asupra bastonului.

– Dați-mi… dați-mi-l, dacă nu vă supărați, domnule Jesperson, spuse el. Este… este arma care l-a ucis pe sărmanul domn Adcocks și, înaintea lui, pe un tânăr din Plymouth. Dacă nu erau reflexele dumneavoastră excepțional de rapide, ați fi devenit a treia victimă.

După o scurtă pauză, Jesperson îi întinse bastonul, cam fără tragere de inimă, întrebând:

– Vă așteptați să se întâmple așa ceva?

– Niciodată, gâfâi Harcourt, holbându-se la bastonul pe care-l ținea în mâini, cu un amestec nesănătos de poftă și de teamă. Cine și-ar fi imaginat că instinctul de a ucide poate fi inerent?

– Ți l-ai imaginat inerent la *mine,* spuse Flora. O forță ucigătoare fără minte, atât de puternică încât s-ar fi putut folosi de mine – o ființă vie, inteligentă – trecând peste voința mea?

– Nu, nu, în niciun caz, replică el fără convingere. Tu erai doar un copil mic, fără capacitatea de a gândi sau acționa singură, când soarta te-a folosit pentru a pune capăt vieții a trei suflete nevinovate. Acum, lucrurile stau cu totul altfel.

Vorbise uitându-se la ea, dar atracția obiectului din mâinile lui se dovedi prea puternică și reveni cu privirea spre el, ca un om îndrăgostit nebunește.

– Mereu m-ai considerat doar o piesă din colecția ta, îl acuză Flora cu înverșunare. O alcătuire fără minte și fără suflet, și nici măcar piesa favorită.

– Flora dragă, nu fi absurdă. Știu că nu ești o „alcătuire“. Mi-ai fost ca o fiică. Nu ți-am purtat întotdeauna de grijă cât am putut de bine? Nu ți-am îndeplinit toate dorințele? Singura mea preocupare era să te văd măritată, fericită și în siguranță, cu alesul inimii tale, când venea vremea.

Deși eram întru totul de partea Florei, mi-am dat seama că, pentru un martor din afară, ar fi putut părea isterică, iar Harcourt, omul întreg la minte.

– Totuși, trebuie să vă fi pus unele întrebări, remarcă Jesperson, chipurile într-o doară. Nu, Harcourt? Cu siguranță, te-ai întrebat dacă soarta-i hărăzise pupilei dumitale o viață de familie fericită. Poate i-ai privit prima logodnă ca pe un experiment științific. Iar rezultatul n-a fost așa cum *sperașeși,* ci poate cum te temușeși…?

Schimbară o privire, ca între bărbați, și, cu toate că Harcourt clătină din cap cu amărăciune, am distins pe sub privirea lui solemnă o undă de satisfacție îngâmfată.

– Ești malefic, murmură Flora. Apoi își drese vocea și anunță: N-am să mă pot mărita niciodată. Nu voi mai pune în pericol încă o viață.

De astă dată, Harcourt nu mai protestă. Ridică din umeri, cu un oftat, și spuse:

– Nu te-aș forța niciodată s-o faci împotriva voinței tale, deși mi se pare o mare prostie.

– Și asta nu e tot. Azi plec din colecția dumitale, domnule Harcourt…

– Ei, haide… Nu fi copilă… Doar nu poți da vina pe mine pentru că ești ceea ce ești!

– Nu pentru ceea ce sunt – numai pentru ce ai încercat să faci din mine. Atmosfera din casa asta e hidoasă, și nu din cauza obiectelor, ci dintr-a fascinației tale fudule față de ucideri și morți violente. Plec. Câtă vreme vei mai trăi, eu n-am să mai calc în casa asta.

Și, odată ce și-a declarat intenția, porni drept spre ușă.

Am simțit tremurul care străbătu casa încă înainte ca mâna ei să atingă clanța; era o senzație atât de subtilă, dar și profundă în același timp, încât în primul moment am crezut că mi se făcuse rău.

Harcourt scoase un țipăt. Îi curgea sânge din nas; în mâna lui, bastonul se trezise din nou la viață și părea hotărât să-l omoare în bătaie. Reuși să-l îndepărteze la o lungime de braț, chinuindu-se să-l țină sub control. Și garguiul se cutremura, activându-se iar, iar după feluritele trosnete, gemete și fâlfâieli pe care le auzeam din camera alăturată, mi-am dat seama că același lucru se întâmpla și cu alte piese ale colecției.

– Mișcă! îmi spuse agitat Jesperson, împingându-mă înainte. Ieși afară din casă! Mai e cineva aici?

La auzul sunetelor, servitoarea cea scundă care ne deschisese apăru din nou și, cu toate că era peste măsură de uimită, îl lăsă s-o scoată și pe ea pe ușă.

La poarta din față am găsit-o pe Flora și ne-am întors să privim spre casă.

– Unde-i Harcourt? întrebă Jesperson. Era chiar în spatele meu.

– Nu vrea să-și lase colecția, răspunse Flora. S-o fi întors după ea. Obișnuia să-și facă griji, întrebându-se ce să salveze mai întâi, în caz că ia casa foc.

– Dar chiar colecția în sine e amenințarea!

Dacă era după mine, l-aș fi lăsat pe Harcourt să se descurce singur, dar când partenerul meu alergă din nou înăuntru, m-am simțit datoare să-l urmez. Urcând pe treptele de la intrare, am putut privi din exterior pe fereastra bibliotecii, iar ceea ce am văzut m-a făcut să încremenesc.

Domnul Harcourt, palid și gras cum era, sărea și se învârtea ca un derviș, ținând bastonul cu capăt de argint la distanță de trup, ca pe un toiag magic, în timp ce se chinuia să se ferească de un iureș de obiecte mici care zburau spre el, lovindu-l. Din când în când, în eforturile lui, își trăgea brațul mai aproape de corp, fără să-și dea seama, astfel că bastonul putea să-i aplice câte o lovitură puternică în umăr sau picior, iar atunci zbiera de durere și furie.

De pe rafturi continuau să se răstoarne cărți și alte lucruri. Multe cădeau pur și simplu, dar altele păreau aruncate cu putere drept spre el, iar acestea îl izbeau în trup, cap și membre, razant sau din plin. O vitrină se zgâlțâia din toate încheieturile, ca prinsă într-un cutremur, până când geamurile i se sparseră, lăsând să se împrăștie tot conținutul. Un roi uriaș, malefic, alcătuit din sticluțe, flacoane, ace, bolduri, brice și multe alte obiecte pe care nu le recunoșteam îl învălui pe Harcourt, ale cărui strigăte se contopiră într-un urlet continuu de groază, în timp ce era atacat.

Simțind că-mi venea rău, m-am întors într-o parte și am intrat în casă, la partenerul meu, care se repezea cu tot trupul în ușa solidă de stejar, ca și cum ar fi crezut c-o putea deschide astfel. La vederea mea, se opri și-și frecă umărul, arătând cam plouat.

I-am dat una din agrafele mele de păr, presupunând că știa cum s-o folosească.

În timp ce Jesperson moșmondea la încuietoare, eu ascultam sunetele oribile care acompaniau violența din cealaltă parte a ușii: bufnituri și trosnete, zbierete, vaiete și gemete, apoi un șuierat șocant, lichid, urmat de un gâlgâit, după care se auzi o bufnitură puternică – și se lăsă liniștea.

Atunci când Jesperson reuși să deschidă ușa, totul se terminase. Harcourt era mort. Cadavrul său lovit și însângerat zăcea pe covor, înconjurat de resturile colecției ucigașe. Viața care le posedase, de orice fel o fi fost, se stinsese odată cu a lui. Prin aer plutea un miros pătrunzător, acru – probabil de la conținutul diverselor sticle sparte – dar nici pe departe atât de spurcat ca atmosfera pe care o înlocuise.

– Vitriol, spuse Jesperson. Nu te uita.

Eu, însă, văzusem deja ce mai rămăsese din fața lui și nu arăta mai șocant decât mă făcuseră să-mi imaginez sunetele.

În timp ce ieșeam ca să-i dau Florei Bellamy vestea și s-o trimit pe servitoare să cheme poliția, știam deja că nu era un caz despre care să pot scrie pentru publicare.

Și s-a înrăutățit în continuare.

Era într-adevăr un mare noroc că Jasper Jesperson avea niște relații influente care se învârteau prin cercurile puterii, căci altfel cred că poliția locală l-ar fi acuzat bucuros de crimă, în lipsa unor suspecți mai probabili – iar dacă n-o făcuse el, următoarea la rând aș fi fost eu.

Deși am fi putut susține că-i salvaserăm viața, clientul nostru a fost atât de nemulțumit de rezultatul investigațiilor, încât a refuzat să ne plătească. Nu moartea lui Harcourt îl deranja atât de tare, cât insistența domnișoarei Bellamy de a rupe logodna. Nu-i dăduse alt motiv de a se fi răzgândit, decât acela că-și schimbase părerea despre cel mai potrivit mod de a-și trăi viața și tindea să caute un angajament din care să se întrețină singură, „la fel ca domnișoara Lane“.

Flora Bellamy n-a mai pus niciodată piciorul în The Pines. Deși tutorele ei era mort, se hotărâse să nu riște și a angajat niște oameni care să golească de lucruri casa, înainte de a o vinde. În testament, Harcourt îi lăsase ei totul, doar cu o condiție: deși putea decide singură dacă păsta „colecția“ sau renunța la ea, trebuia s-o trateze ca pe un întreg, fără s-o destrame.

Flora a preferat să ignore această cerință.

– Poate greșesc, mi-a spus ea ultima oară când am văzut-o, dar cred că s-ar putea să fie periculoasă. Obiectele individuale sunt doar niște simple lucruri, dar adunate la un loc au devenit ceva mai mult de-atât – mai întâi în imaginația domnului Harcourt, apoi și în realitate. Conceptul din legea deodandului era acela că un lucru care cândva a cauzat rău poate fi transformat în ceva folositor, sfânt chiar, prin fapte bune. Niciunei piese din colecția domnului Harcourt nu i s-a permis așa

ceva – el folosea acele obiecte în sens opus binelui; venera faptele rele.

Calea ei spre ispășire consta în a dona pentru o cauză nobilă tot ce mai rămăsese în casă. Fiind peste măsură de prudentă, a ales o destinație aflată atât de departe, încât să nu se teamă că s-ar mai fi putut reîntâlni întâmplător cu fostele ei lucruri, și le-a trimis pe toate unei colonii de leproși din cealaltă parte a lumii.

Am luat ca pe un semn pozitiv faptul că nu se simțea obligată să se sacrifice și pe sine într-un mod asemănător.

A hotărât să închirieze un apartament împreună cu prietena ei din școală și s-a înscris la un curs de contabilitate și administrație de birou.

Jesperson și cu mine, evident, am discutat îndelung detaliile cazului – care începuse cu o crimă neelucidată și se încheiase cu două – când eram singuri, dar și cu doamna Jesperson, însă nu am putut cădea niciodată de acord cui să-i atribuim vina omorurilor. Toți trei acceptam faptul că atât Adcocks, cât și Harcourt fuseseră uciși, dar mai consideram și că, în lipsa unui asasin, crimele nu s-ar fi putut comite.

Sper ca următorul nostru caz să fie mai puțin straniu.

LORDUL JOHN ȘI ATACUL ZOMBILOR

DIANA GABALDON

Autoarea de bestselleruri de pe lista ziarului New York Times, *Diana Gabaldon este câştigătoare a Premiului Quill şi a Premiului Corine International pentru ficţiune. Este autoarea enorm de populare i serii* OUTLANDER*, bestselleruri internaţionale care includ* Outlander *(publicat sub titlul* Cross Stitch – „Cusătura în cruce“ *în Marea Britanie; romanul a apărut în 2015 cu titlul* Călătoarea *la Editura Nemira),* Dragonfly in Amber, Voyager, Drums of Autumn, The Fiery Cross, A Breath of Snow and Ashes *şi* An Echo in the Bone, *plus un roman grafic,* The Exile, *bazat pe primul volum al seriei*. *Romanele cu lordul John Grey constituie un set secundar al seriei* OUTLANDER, *făcând parte din ansamblu, dar concentrându-se asupra personajului lord John şi fiind structurate (mai mult sau mai puţin) sub forma unor mistere istorice. Seria* LORD JOHN *include romanele* Lord John and the Private Matter, Lord John and the Brotherhood of the Blade *şi* Lord John and the Scottish Prisoner*, plus un volum de nuvele,* Lord John and the Hand of Devils *(care include „Lord John and the Hellfire Club“, „Lord John and the Succubus“ şi „Lord John and the Haunted Soldier“). A mai scris* The Outlandish Companion, *un volum de non-ficţiune, ce cuprindă descrierea originilor şi a resurselor seriei, anecdote din timpul lucrului şi articole privind procesul de creaţie.*

În nuvela de față, lordul John aduce o forță armată în frumoasa, dar ușor sinistra insulă paradiziacă Jamaica, unde i se ordonă să reprime o revoltă a sclavilor. Răscoala este cea mai neînsemnată dintre problemele lui, printre omoruri, canibalism, păianjeni, șerpi și alte vietăți ucigătoare – inclusiv, desigur, zombi.

Pe masa din salon era un șarpe. Un șarpe mic, dar tot șarpe. Lordul John Grey se întreba dacă trebuia să spună ceva despre asta.

Guvernatorul luă o carafă de cristal cu incrustații, aflată la nici șase degete de reptila încolăcită, părând să nici n-o bage în seamă. Poate că era un animal de casă ori poate că jamaicanii erau obișnuiți să țină șerpi îmblânziți, ca să-i mai scape de șobolani. Judecând după numărul de rozătoare pe care le văzuse de la debarcarea de pe corabie, părea o explicație de bun-simț – deși acel șarpe nu părea destul de mare ca să înfulece nici măcar un șoarece obișnuit.

Vinul era acceptabil, dar servit la temperatura camerei, și părea să-i treacă lui Grey direct din stomac, în sânge. Nu mâncase nimic dinainte de crăpatul zorilor și simțea cum mușchii șalelor începeau să-l furnice și să se relaxeze. Puse paharul pe masă; voia să rămână cu mintea limpede.

– Nici nu vă pot spune, domnule, ce fericit sunt să vă primesc, zise guvernatorul, lăsându-și și el jos paharul, gol. Situația e gravă.

– Așa ați zis și în scrisoarea trimisă lordului North. De-atunci, nu a intervenit nicio schimbare?

Trecuseră aproape trei luni de la redactarea respectivei misive: în trei luni se puteau schimba multe.

I se păru că guvernatorul Warren tremura, în ciuda temperaturii din încăpere.

– Situația s-a schimbat în rău, spuse el, luând carafa. În mult mai rău.

Grey își simți umerii încordându-se, dar când vorbi, își păstră calmul.

– În ce sens? Au avut loc mai multe…

Ezită, căutând cuvântul potrivit.

– Mai multe demonstrații?

Era un termen impropriu pentru a descrie arderea culturilor de trestie-de-zahăr, jefuirea plantațiilor și eliberarea în masă a sclavilor.

Warren râse găunos. Chipul său atrăgător era îmbrobonat de sudoare. Pe brațul fotoliului se afla o batistă mototolită, pe care o luă ca să-și tamponeze pielea. Nu se bărbierise în dimineața aceea – ba poate nici chiar în ajun: Grey auzea scrâșnetul slab al țepilor sub pânză.

– Da. Noi distrugeri. Luna trecută, au ars o presă pentru zahăr, deși sunt încă în zonele mai îndepărate ale insulei. Acum, însă…

Făcu o pauză, lingându-și buzele uscate, în timp ce își mai turna vin. Schiță un gest nesigur spre paharul lui Grey, dar oaspetele său clătină din cap.

– Au pornit spre King's Town, continuă Warren. E ceva deliberat, după cum vă puteți da seama. Plantații după plantații, coborând de pe munte în

linie dreaptă. Cu un oftat, adăugă: Sau poate n-ar trebui să spun „dreaptă“. Nimic nu mai e drept, în locurile astea, începând cu peisajul.

Era destul de adevărat; Grey admirase piscurile de un verde viu care se înălțau din centrul insulei, un fundal colțuros pentru apa uluitor de albastră și nisipul alb al plajei.

– Oamenii sunt îngroziți, urmă guvernatorul, încercând să se stăpânească, deși chipul i se umezise iarăși de sudoare, iar mâna-i tremura pe carafă.

Lui Grey îi trecu prin minte, cu un mic șoc, că și Warren era îngrozit.

– În fiecare zi vin la mine la birou negustori, cu soțiile lor, rugându-se de noi, cerându-ne să-i apărăm de negri, continuă guvernatorul.

– Ei bine, îi puteți asigura că li se va asigura protecția, replică Grey, căutând să pară cât mai încurajator.

Adusese cu el o jumătate de batalion – trei sute de infanteriști și o companie de artilerie, echipată cu tunuri mici. Suficienți ca să apere King’s Town, la nevoie. Dar misiunea primită de la lordul North nu se rezuma doar la protejarea și la liniștirea negustorilor și asigurarea transporturilor din King’s Town și Spanish Town, și nici la apărarea plantațiilor de trestie-de-zahăr mai mari. Fusese însărcinat să înăbușe complet rebeliunea sclavilor. Să-i captureze pe conducători și să pună capăt definitiv violențelor.

Pe neașteptate, șarpele de pe masă se mișcă, descolăcindu-se încet, languros. Îl surprinse pe Grey, care începuse să creadă că era doar o sculptură decorativă. Arăta superb: lung de doar

vreo cincisprezece-douăzeci de centimetri, avea o culoare galben-deschis, cu solzi ușor iridiscenți, bătând spre cafeniu, în nuanța vinului din valea Rinului bun.

– Totuși, acum au mers și mai departe, povestea în continuare Warren. Nu se mai mulțumesc doar să distrugă bunurile și să dea foc proprietăților. Au trecut la omoruri.

Aceste cuvinte îl readuseră pe Grey la realitate, cu o tresărire.

– Pe cine au ucis? întrebă el.

– Pe un plantator numit Abernathy. Omorât în casa lui, săptămâna trecută. I-au tăiat beregata.

– Au incendiat și casa?

– Nu, au devastat-o doar, însă au fost alungați de sclavii lui Abernathy, înainte de a apuca să pună foc. Soția lui a scăpat cu viață, ascunzându-se după trestiile din jurul unui izvor, în spatele casei.

– Îmi imaginez…

Într-adevăr, putea să vadă limpede scena în minte.

– Și unde e plantația asta?

– Cam la cincisprezece kilometri de King's Town. Se numește Rose Hall. De ce?

Un ochi înroșit se întoarse spre Grey, care-și dădu seama că paharul de vin la care guvernatorul îl invitase să i se alăture nu era primul din ziua aceea. Ba nici măcar al cincilea, cel mai probabil.

Oare omul era alcoolic? se întrebă el. Sau, poate, numai presiunile situației create îl făcuseră să tragă la măsea într-o asemenea măsură? Îl observă pe

furiș: guvernatorul părea să aibă spre patruzeci de ani și, cu toate că în acel moment se vedea bine că era beat, nu arăta niciunul dintre semnele unui năravvechi. Era bine clădit și chipeș, fără obraji buhăiți, fără burtă balonată care să-i umfle vesta de mătase, fără nicio venă spartă pe obraji sau nas…

– Aveți o hartă a districtului?

Cu siguranță, lui Warren nu-i scăpase faptul că, dacă într-adevăr, tuciuriii veneau drept spre King's Town, prădând și pârjolind, ar fi fost posibil să prevadă următoarea lor țintă și să-i aștepte cu câteva companii de infanterie înarmată?

Guvernatorul își goli paharul și, câteva momente, rămase gâfâind ușor, cu privirea spre fața de masă, după care păru să se reculeagă.

– Hartă… repetă el. Da, desigur. Dawes… secretarul meu… o să… o să vă găsească una.

Lui Grey îi atrase atenția o mișcare. Spre ușoara lui surprindere, micul șarpe, după ce se uitase încoace și-ncolo, cu limba gustând aerul, pornise de-a latul mesei, cu mișcări ce păreau pe cât de hotărâte, pe atât de unduitoare, îndreptându-se direct spre el. Instinctiv, întinse mâna să-l prindă, pentru a nu cădea.

Guvernatorul văzu toate astea, scoase un țipăt sonor și se îndepărtă de masă. Grey îl privi cu uimire, în timp ce mica reptilă i se încolăcea pe degete.

– Nu e veninos, spuse el, cât putea de blând.

Cel puțin, nu *credea* că era veninos. Prietenul său Oliver Gwynne era un filosof înnăscut, nebun după șerpi. Gwynne îi arătase toate comorile din colecția lui, de-a lungul unei după-amiezi care-i

zbârlise părul și, din câte-și amintea Grey, îi spusese că pe întreaga insulă Jamaica nu exista nicio reptilă veninoasă. În plus, toate cele ostile aveau cap triunghiular, pe când cel al șerpilor inofensivi era bont, ca al micuțului de față.

Lui Warren numai să asculte o prelegere despre fizionomia șerpilor nu-i ardea. Tremurând de frică, se retrase lângă perete.

– De unde…? gâfâi el. De unde-a apărut…?

– Stătea pe masă de când am intrat. Am… ăă… crezut că era…

Mă rog, acum se vedea bine că nu locuia în casă, nicidecum să decoreze masa. Grey tuși, ridicându-se în picioare, cu gândul de a scoate șarpele din cameră, prin glasvandul care dădea pe terasă.

Warren, însă, îi înțelese greșit intenția și, când îl văzu că se apropia, cu șarpele târându-i-se printre degete, se repezi cel dintâi afară, străbătu terasa dintr-un salt nebunesc și căzu pe aleea pietruită, cu coada fracului fâlfâindu-i, de parcă l-ar fi fugărit un regiment de draci.

Grey încă se mai uita în urma lui, nevenindu-i să creadă, când o tuse discretă, dinspre ușa pe unde intrase în cameră, îl făcu să se întoarcă.

– Gideon Dawes, domnule.

Secretarul guvernatorului era un om scund și durduliu, cu față rotundă, rozacee, a cărei expresie veselă părea să fie înnăscută. Pe moment, însă, avea un aer de profundă îngrijorare.

– Sunteți locotenentul-colonel Grey?

Grey își spuse că ar fi fost improbabil ca, în acel moment, în King's House să fie o grămadă de oameni purtând uniformă și însemne de locotenent-colonel, dar cu toate astea se înclină, murmurând:

– Sluga dumneavoastră, domnule Dawes. Mă tem că domnul Warren a… ăă…

Arătă cu capul spre peretele de sticlă:

– Poate ar fi bine să se ducă cineva după el?

Cu o expresie îndurerată, domnul Dawes închise ochii, apoi oftă și-i deschise din nou, clătinând din cap.

– Nu va păți nimic, spuse el, deși pe un ton lipsit de reală convingere. Tocmai am discutat despre cerințele de încartiruire și încazarmare cu maiorul Fettes, din subordinea dumneavoastră; m-a rugat să vă anunț că toate aranjamentele au fost făcute.

– Bine. Vă mulțumesc, domnule Dawes.

În pofida dispariției neliniștitoare a guvernatorului, Grey se simți mulțumit. Și el fusese maior, ani la rândul. Era uluitor cât de plăcut era să știi că altcineva purta acum povara administrării trupelor. Tot ce mai avea *el* de făcut era să dea ordine.

Astfel stând lucrurile, dădu unul, deși exprimat ca o cerere curtenitoare, iar domnul Dawes îl conduse imediat, prin câteva coridoare ale casei labirintice, până la un mic birou funcționăresc de lângă cabinetul guvernatorului, unde-i puse la dispoziție câteva hărți.

Grey văzu de îndată că Warren avusese dreptate atât în legătură cu natura înșelătoare a terenului, cât și cu traseul atacurilor. Una dintre hărți era

marcată cu denumirile plantațiilor, niște însemnări mărunte indicând locurile unde avuseseră loc raiduri ale negrilor. Acestea urmau o linie departe de a fi dreaptă, dar direcția generală se distingea totuși vizibil.

În cameră era cald, iar Grey simți transpirația prelingându-i-se pe spinare. Un deget rece îl atinse însă ușor la baza gâtului, când văzu pe hartă numele *Twelvetress*.

– A cui e plantația asta? întrebă el, păstrându-și calmul, în timp ce arăta cu degetul pe hartă.

– Poftim…?

Dawes părea să fi căzut într-un fel de transă visătoare, privind pe fereastră spre verdeața junglei, dar clipi și-și împinse ochelarii pe nas, aplecându-se să se uite pe hartă.

– A, Twelvetrees… Îi aparține lui Philip Twelvetrees – un tânăr care a moștenit recent proprietatea, de la un văr. Se spune că a murit într-un duel – despre văr vorbesc, precizează el îndatoritor.

– Aha. Mare păcat.

Grey simți o contracție neplăcută în piept. S-ar fi putut lipsi și de o *asemenea* complicație. Dacă…

– Vărul acela… se numea, întâmplător, Edward Twelvetrees?

Dawes păru ușor surprins.

– Cred că acesta era numele lui. Dar nu l-am cunoscut – nimeni de-aici nu-l cunoștea. Era proprietar în absență, administrându-și moșia prin intermediul unui supraveghetor.

– Înțeleg…

Voia să întrebe dacă Philip Twelvetrees venise de la Londra să intre în posesia moștenirii, dar n-o făcu. Nu voia să atragă atenția prin faptul că se interesa prea mult de familia Twelvterees. Avea timp destul pentru asta.

Mai puse câteva întrebări în legătură cu momentele atacurilor, la care domnul Dawes îi răspunse pe loc, dar când veni vorba despre cauzele care incitaseră la rebeliune, secretarul se dovedi dintr-odată neputincios – lucru care lui Grey i se păru destul de interesant…

– Serios, domnule, nu știu aproape nimic despre lucrurile de acest gen, protestă domnul Dawes, la insistențele lui Grey. Ar fi mai bine să vorbiți cu căpitanul Cresswell. Dumnealui este superintendentul însărcinat cu tuciuriii.

Lordul fu surprins să audă așa ceva.

– Sclavii evadați? Au un superintendent?

– A, nu, domnule, răspunse Dawes, părând ușurat că i se pusese o întrebare mai simplă. Tuciuriii nu sunt sclavi evadați. Sau, mai bine zis, se corectă el, sunt sclavi evadați în sens *tehnic,* dar diferențierea nu are niciun sens. Acești negri sunt urmașii sclavilor care au scăpat în secolul trecut și s-au dus pe terenurile montane. Și-au făcut acolo niște așezări. Dar, cum nu e nicio cale de a identifica vreun proprietar actual…

Și cum guvernului îi lipseau orice mijloace pentru a-i găsi și a-i aduce înapoi, Coroana avusese înțelepciunea de a numi un superintendent alb, ca de obicei când aveau de-a face cu populațiile băștinașe. Superintendentul avea sarcina de a ține

legătura cu negrii și de a rezolva orice probleme privitoare la ei.

Ceea ce, își spuse Grey, ridica întrebarea de ce acel căpitan Cresswell nu fusese chemat să se întâlnească de îndată cu el? Trimisese vorbă despre sosirea lui imediat ce acostase nava, la crăpatul zorilor, nedorind să-l ia pe Derwent Warren prin surprindere.

– Unde-i acum căpitanul Cresswell? întrebă el, încă politicos.

Domnul Dawes arboră o expresie nefericită.

– Mă tem că, ăă, nu știu, domnule, răspunse el, uitându-se în jos prin ochelari.

Un moment domni tăcerea, iar Grey putu auzi cântecul unei păsări din jungla învecinată.

– În mod *normal,* unde trebuie să fie? se interesă el, mai puțin politicos.

Dawes clipi.

– Nu știu, domnule. Cred că are o casă în apropiere de baza Defileului lui Guthrie – acolo e un mic sat. Dar, desigur, se duce din când în când în așezările tuciuriilor, pentru a se întâlni cu… Își fâlfâi mâna mică și grăsuță, nereușind să găsească un cuvânt potrivit. Cu căpeteniile. Și-a cumpărat o pălărie nouă din Spanish Town, luna asta, mai adăugă el, pe tonul cuiva care face o observație folositoare.

– O *pălărie?*

– Da. A, dar n-aveți de unde să știți, desigur. Printre tuciurii se obișnuiește ca, atunci când se ajunge la câte un acord important, cei implicați să facă schimb de pălării. Așa că, înțelegeți…

– Da, înțeleg, răspunse Grey, încercând să-și ascundă nemulțumirea. Vrei să fii așa de bun, domnule Dawes, și să trimiți pe cineva la Defileul lui Guthrie sau în oricare alt loc unde crezi că ar putea fi găsit căpitanul Cresswell? Trebuie să vorbesc neapărat cu el, și asta cât mai curând posibil.

Dawes dădu viguros din cap, dar, înainte de a apuca să răspundă, de undeva din casă se auzi sunetul reverberat al unui mic gong. Ca și cum ar fi fost un semnal, stomacul lui Grey emise un ghiorăit sonor.

– Cina se servește într-o jumătate de oră, anunță domnul Dawes, arătând mai fericit decât îl văzuse până atunci Grey, și aproape că o tuli pe ușă, cu lordul după el.

– Domnule Dawes, insistă Grey, ajungându-l din urmă în capul scării. Guvernatorul Warren… Crezi că…?

– A, va fi prezent la cină, îl asigură secretarul. Nu mă îndoiesc că și-a revenit pe deplin, de-acum; aceste mici accese emoționale nu durează niciodată prea mult.

– Care e cauza lor?

O aromă savuroasă, cu miros de coacăze, ceapă și mirodenii, plutea de la parter, făcându-l pe Grey să grăbească pasul.

– A… îi aruncă o privire piezișă Dawes, mergând repede pe lângă el. O nimica toată. Atâta doar că Excelența Sa are o, ăă… manie cam morbidă în legătură cu reptilele. A văzut un șarpe în salon sau a auzit ceva despre vreunul?

– Da, a văzut, deși era unul foarte mic și inofensiv.

Vag, Grey se întrebă ce s-o fi întâmplat cu micul șarpe galben. Probabil căzuse de pe masă, în agitația stârnită de plecarea intempestivă a guvernatorului. Spera să nu fi pățit nimic.

Domnul Dawes părea destul de tulburat.

– Vai de mine și de mine… murmură el.

După care nu mai zise nimic, clătinând doar din cap și oftând.

Grey porni spre camera lui, cu gândul de a-și face toaleta înainte de cină; ziua era călduroasă, iar el încă mai păstra mirosul puternic al navei – alcătuit în părți egale din sudoare, lături și vomă de la răul de mare, toate marinate în apă sărată – și al calului, după ce venise călare din port până în Spanish Town. Cu puțin noroc, valetul lui îi pregătise între timp prosoape curate și aerisite.

King's House, așa cum se numeau toate reședințele guvernatorilor regali, era un conac enorm, vechi și cam părăginit, cocoțat pe un deal de lângă Spanish Town. Se lucra la planurile pentru o clădire imensă, palladiană, care să fie înălțată în centrul orașului, dar avea să mai treacă încă un an, cel puțin, până să înceapă construirea ei. Între timp, se făcuseră eforturi pentru a se menține demnitatea Maiestății Sale, cu ajutorul lustruitului cu ceară de albine, al argintăriei și al așternuturilor imaculate, dar tapetul vechi se cojea pe la colțurile camerelor, iar lemnul cu pete negre de sub el emana un miros de mucegai care-l făcea pe Grey să-și țină respirația ori de câte ori intra pe ușă.

Totuși, una dintre calitățile casei era aceea de a fi înconjurată pe toate cele patru laturi de o terasă largă, peste ale cărei dale se așternea umbra dantelată a copacilor din jur. Diverse camere

dădeau direct pe terasă – inclusiv a lui Grey – astfel încât putea să iasă și să ia o gură de aer curat, purtând mirosul îndepărtat al mării sau al junglelor din interior, la fel de îndepărtate. Valetul nu se zărea nicăieri, dar pe pat îl aștepta o cămașă curată. Își scoase vestonul, luă pe el cămașa cea nouă, apoi deschise larg glasvandul.

Stătu un moment în mijlocul camerei, în lumina soarelui de la jumătatea după-amiezii care se revărsa prin ușile deschise, bucurându-se de senzația unei suprafețe solide sub picioare, după șapte săptămâni pe ocean și șapte ore în șaua calului. Și mai mult savura senzația trecătoare de singurătate – așa că profita de ea cu orice ocazie, știind că n-avea să dureze mai mult de câteva momente, dar prețuindu-o cu atât mai mult pentru asta.

Într-adevăr, nici acum nu ținu decât două minute.

– Intră! răspunse el, la auzul unei bătăi în tocul ușii.

Când se întoarse, îl frapă o asemenea stare de atracție viscerală cum nu mai cunoscuse de câteva luni.

Omul era tânăr și zvelt, de vreo douăzeci de ani, îmbrăcat într-o livrea albastră cu auriu. Avea umeri lați, sugerând forță, iar capul și gâtul lui erau grațioase ca într-o sculptură grecească. Din cauza căldurii, poate, nu purta perucă, iar părul său cu cârlionți deși era tuns atât de scurt, încât i se distingeau cele mai fine contururi ale craniului.

– Sluga dumneavoastră, domnu', se prezentă el, cu o plecăciune respectuoasă. Guvernatorul vă trimite complimente, iar cina se va servi în zece minute. Se poate să vă conduc în sufragerie?

– Se poate, răspunse Grey, luându-și grăbit vestonul.

Nu se îndoia că ar fi putut găsi sufrageria și fără ajutor, dar ocazia de a-l privi pe acel tânăr cum mergea…

– Se *poate,* preciză Tom Byrd, intrând cu mâinile pline cu instrumente de frizerie, după ce pun în ordine părul domniei sale.

Îl privi pe Grey cu o expresie amenințătoare.

– N-o să vă duceți la cină așa, stăpâne, nici să nu vă gândiți. Luați loc acolo.

Și-i arătă sever un taburet, iar locotenentul-colonel Grey, comandant al forțelor Maiestății Sale în Jamaica, se supuse umil poruncii valetului său de nouăsprezece ani. Nu-i lăsa *întotdeauna* frâu liber lui Tom, dar în actuala situație, îi plăcea să aibă o scuză de a sta nemișcat în compania servitorului negru.

Tom își înșiră instrumentele în ordine pe masa de toaletă – două perii de păr, din argint, o pudrieră și un clește de făcut bucle – cu grija și atenția unui chirurg care-și pregătește bisturiele și fierăstraiele. Alegând o perie, se aplecă să privească mai îndeaproape capul lui Grey.

– Stăpâne! exclamă el. Un păianjen mare vi se urcă pe tâmplă!

Cu un gest reflex, Grey își dădu o palmă peste tâmplă, iar păianjenul respectiv – o lighioană cafenie, lungă de aproape jumătate de deget – zbură prin aer, lovind oglinda cu un mic zgomot, înainte de a cădea pe suprafața mesei de toaletă, de unde o luă la fugă speriat.

Tom și servitorul negru scoaseră două țipete de groază identice și se repeziră după el, ciocnindu-se în fața mesei de toaletă și căzând grămadă unul peste altul. Grey, înăbușindu-și o poftă aproape irezistibilă de a izbucni în râs, trecu peste ei și lichidă scurt păianjenul fugar, cu dosul celeilalte perii de cap.

Apoi, îl ridică pe Tom în picioare și-l scutură de praf, lăsându-l pe servitorul negru să se descurce singur. Acceptă toate scuzele, dar se interesă dacă păianjenul fusese veninos.

– O, da, domnu', îl asigură cu fervoare servitorul. Dacă vă mușcă unu' din-ăștia, domnu', numaidecât vă vin niște dureri sfâșietoare. Carnea din jurul rănii putrezește, într-o oră apare și febra, și slabe speranțe să mai trăiți pân-a doua zi-n zori.

– Aha, înțeleg, murmură moale Grey, simțind cum pielea i se încrețea pentru o clipă. Ei, atunci, poate ești așa de bun să te uiți prin cameră cât timp își vede Tom de treabă? În caz că păianjenii ăștia umblă în grup?

Se așeză, lăsându-l pe Tom să-i perie și să-i împletească părul, în timp ce se uita cum tânărul căuta cu înverșunare pe sub pat și pe sub masa de taletă, după care trase afară cufărul lui Grey, ridică perdelele și le scutură.

– Cum te numești? îl întrebă lordul, observând că lui Tom îi tremurau destul de rău degetele și sperând să-i alunge din minte gândurile la sălbăticiunile ostile care mișunau, fără îndoială, prin Jamaica.

Pe străzile Londrei, Tom era neînfricat și gata oricând să înfrunte câini furioși sau cai cu spume la gură. Păianjenii, însă, erau cu totul altceva.

– Rodrigo, domnu', răspunse tânărul oprindu-se din scuturatul perdelelor ca să facă o plecăciune. Sluga dumneavoastră, domnu'.

Părea să se simtă foarte dezinvolt în compania lor și conversă cu ei despre oraș, despre vreme – prezicând încrezător că seara avea să plouă – ceea ce-l făcu pe Grey să presupună că lucra de mai mult timp ca servitor în familii bune. Oare era sclav, se întrebă el, sau negru liber?

Îl admira pe Rodrigo, se încredință Grey, la fel cum admiri o sculptură minunată sau un tablou elegant. Iar unul dintre prietenii lui chiar avea o colecție de amfore grecești, decorate cu scene care-i dădeau aceeași senzație. Se foi puțin pe scaun, punând picior peste picior. Curând avea să se ducă la cină. Se hotărî să se gândească la păianjeni mari și păroși, și tocmai făcea unele progrese în direcția asta, când ceva negru și uriaș căzu din horn și se repezi afară din vatra nefolosită.

Toți trei săriră în picioare, strigând, și începură să tropăie înnebuniți. De astă dată, Rodrigo fu acela care-i veni de hac intrusului, strivindu-l sub pantoful lui solid.

– Ce dracu' a fost asta? întrebă Grey, aplecându-se să privească jivina, care avea vreo opt centimetri lungime, o culoare neagră lucioasă și un trup oarecum oval, cu antene hidos de lungi, care încă mai tremurau.

– Doar un gândac, domnu', îl liniști Rodrigo, ștergându-și cu mâna transpirația de pe fruntea neagră. Nu vă fac niciun rău, dar sunt cum *nu se poate* mai neplăcuți. Dacă vi se bagă-n pat, vă rod sprâncenele.

Tom scoase un mic țipăt sugrumat. Gândacul, departe de a fi murit, fusese doar oprit temporar de pantoful lui Rodrigo. Își întinse picioarele ca niște spini, se săltă de la podea și porni să-și vadă de treburi, deși puțin mai încet. Grey, cu părul de pe brațe zbârlindu-i-se, înhăță fărașul de cenușă din cămin și, luând cu el insecta, deschise smucit ușa și aruncă hidoșenia cât putea de departe – adică, dată fiind starea lui de spirit, la o distanță considerabilă.

Când Grey reveni în cameră, Tom era palid precum crema de vanilie, dar reuși să ia vestonul stăpânului său, cu mâini tremurătoare. Îl scăpă însă și, mormăind o scuză, se aplecă să-l ridice iar, numai pentru a scoate un țipăt înăbușit, lăsându-l să cadă din nou. Se retrase în fugă, lovindu-se de perete atât de tare, încât Grey auzi un trosnet de scânduri și tencuială.

– Ce dracu'…? se aplecă el, întinzând cu grijă mâna spre vestonul căzut.

– Nu-l atingeți, stăpâne! strigă Tom, dar Grey văzuse deja care era problema: dintre faldurile stacojii ale hainei se târa un șarpe mic și galben, mișcându-și încet capul încoace și-ncolo, cu vagă curiozitate.

– Ei, bună seara…!

Întinse o mână și, la fel ca prima dată, micul șarpe îi gustă pielea cu o șfichiuire din limbă, apoi își croi drum în palma lui. Grey se ridică, ținându-l cu grijă.

Tom și Rodrigo stăteau ca împietriți, privindu-l țintă.

– E absolut inofensiv, îi asigură el. Sau, cel puțin, așa cred. Probabil a căzut în buzunarul meu, mai

devreme.

Rodrigo începea să-și regăsească oarecum curajul. Se apropie și privi șarpele, dar refuză invitația de a-l atinge, ducându-și cu hotărâre mâinile la spate.

– Șarpele ăsta vă place, domnu', zise el, ridicând o privire curioasă de la șarpe spre chipul lui Grey, ca și cum ar fi încercat să găsească motivul unei asemenea ciudățenii.

– Posibil.

Reptila urcase până la nivelul degetelor, iar acum stătea încolăcită pe două dintre ele, strângându-le cu o putere remarcabilă.

– Pe de altă parte, continuă Grey, cred că s-ar putea să încerce să mă omoare și să mă mănânce. Știi cumva care este hrana lui naturală?

La asta, Rodrigo râse, arătându-și dinții albi și foarte frumoși, iar lordul fu atât de impresionat de aspectul lor și de al acelor buze moi, ca niște dude, încât tuși cu putere și-și mută privirea.

– Ar mânca orice nu încearcă să-l mănânce pe el mai întâi, domnu', răspunse Rodrigo. Probabil zgomotul gândacului l-a făcut să iasă. Pe ăia-i vânează.

– Ce soi admirabil de șarpe! Oare i-am putea găsi ceva de mâncare, ce crezi? Ca să-l încurajăm să rămână aici, vreau să zic.

Pe chipul lui Tom se citea clar că, dintre el și șarpe, numai unul avea să rămână acolo. Pe de altă parte… Se uită spre ușă, pe unde ieșise gândacul, și se cutremură. Șovăielnic, vârî mâna în buzunar și scoase o chiflă cam strivită, cu șuncă și castraveciori murați.

După ce sendvișul fu pus pe podea în fața lui, șarpele îl inspectă delicat, fără să ia în seamă pâinea și castravetele, apoi, cu grijă, apucă o bucată de șuncă, o strânse cu putere până se înmuie, după care, deschizându-și uluitor de larg gura, înghiți prada, în ovațiile celor de față. Până și Tom bătu din palme și, chiar dacă tot nu era extaziat de propunerea lui Grey ca târâtoarea să fie găzduită în întunericul de sub pat, pentru a-i păzi sprâncenele, nu mai exprimă nicio obiecție. După ce șarpele fu instalat ceremonios la locul lui și lăsat să-și digere masa în liniște, Grey tocmai se pregătea să-i mai pună lui Rodrigo câteva întrebri despre fauna naturală a insulei, când i-o luă înainte sunetul îndepărtat al unui gong.

– Cina! exclamă el, întinzând mâna după haina debarasată de șarpe.

– Stăpâne! N-am apucat nici măcar să vă pudrez părul!

Grey refuza să poarte perucă, spre deznădejdea continuă a lui Tom, dar acum acceptă să se supună pudratului. După ce operațiunea se încheie în grabă, își luă haina pe el și ieși grăbit, înainte ca Tom să-i mai poată propune și alte rafinamente ale ținutei.

La masă, guvernatorul arăta, așa cum prezisese domnul Dawes, calm și demn. Orice urmă de agitație, isterie și beție dispăruse și cu excepția câtorva cuvinte de scuză pentru dispariția atât de bruscă, nu se mai făcu nicio referire la cele întâmplate în cursul după-amiezii.

Maiorul Fettes și aghiotantul lui Grey, căpitanul Cherry, erau și ei acolo. O privire grăbită îl încredință pe Grey că toate erau în ordine cu trupele. Nici că s-ar fi putut ca Fettes și Cherry să

fie mai deosebiți la înfățișare, cel din urmă semănând cu un dihor, iar primul, cu un butuc – dar amândoi erau extrem de competenți, iar militarii îi simpatizau.

La început, mesenii nu prea au avut chef de conversație; cei trei militari mâncaseră săptămâni în șir numai carne de vită sărată și pesmeți marinărești. Se aruncară asupra bunătăților din fața lor cu atenția concentrată a unor furnici cărora li s-a oferit o pâine proaspăt scoasă din cuptor. Dimensiunile provocării nu aveau niciun efect asupra entuziasmului lor. Pe măsură ce se săturau, însă, Grey începu să caute subiecte de conversație – prerogativa lui, ca oaspete principal și ofițer aflat la comandă.

– Domnul Dawes mi-a explicat care e rolul superintendentului, spuse el, păstrându-și o atitudine superficial-amiabilă. De cât timp deține căpitanul Cresswell funcția asta, domnule guvernator?

– De aproximativ șase luni, domnule colonel, răspunse acesta, ștergându-și firimiturile de pe buze cu un șervet de in.

Era perfect calm, dar Grey îl vedea cu coada ochiului pe Dawes și i se păru că secretarul devenise puțin cam încordat. Interesant…! Trebuia să-l prindă din nou pe Dawes singur și să-l descoasă referitor la problema cu superintendenții.

– Iar înaintea lui Cresswell, a fost vreun alt superintendent?

– Da… De fapt, au fost doi, nu-i așa, domnule Dawes?

– Într-adevăr, domnule. Căpitanul Ludgate și căpitanul Perriman, răspunse secretarul, evitând cu

încăpățânare privirea locotenentului-colonel.

– Aș dori foarte mult să vorbesc cu acești domni, replică binevoitor Grey.

Dawes se smuci, ca și cum cineva i-ar fi înfipt un ac de pălărie în fund. Guvernatorul termină de mestecat o boabă de strugure, înghiți, apoi spuse:

– Îmi pare nespus de rău, domnule colonel. Atât Ludgate, cât și Perriman au plecat din King's Town.

– De ce? întrebă repezit John Fettes.

Guvernatorul, care nu se aștepatse la o asemenea intervenție, clipi.

– Cred că maiorul Fettes ar dori să știe dacă nu cumva au fost înlocuiți în funcție din cauza vreunor delapidări sau a altor practici de corupție, interveni amical Bob Cherry. Iar dacă așa stau lucrurile… au fost lăsați să plece de pe insulă, în loc de a se confrunta cu acuzațiile? Și dacă da…

– De ce? completă calm Fettes.

Grey își reprimă un zâmbet. Dacă s-ar fi instaurat pacea globală și cariera lor militară nu-și mai avea rostul, Fettes și Cherry și-ar fi putut câștiga ușor existența ca un cuplu de music-hall specializat în dialoguri comice cu replici încrucișate. La interogatoriu, puteau conduce aproape orice suspect la incoerență, confuzie și mărturisire.

Guvernatorul Warren, însă, părea să fie plămădit dintr-un aluat mai dur decât poznașii obișnuiți ai regimentelor. Sau, dacă nu, însemna că n-avea nimic de ascuns, se gândi Grey, privindu-l cum explica, obosit și răbdător, că Ludgate se retrăsese

din cauza unor probleme de sănătate, iar Perriman moștenise niște bani și se întorsese în Anglia.

„Nu“, își spuse el, privind cum mâna guvernatorului ezita nehotărâtă deasupra fructierei. „Are ceva de ascuns. Și Dawes la fel. Să fie oare același lucru? Și o fi având vreo legătură cu problema de-acum?“

Era posibil ca guvernatorul să ascundă vreo delapidare sau o altă faptă de corupție pe care o comisese – și, cel mai probabil, așa era, reflectă indiferent Grey, contemplând argintăria etalată din belșug pe gheridon. Corupția de acest fel era considerată, mai mult sau mai puțin, o prerogativă a funcției – în anumite limite. Dar, dacă așa stăteau lucrurile, pe Grey nu-l privea câtuși de puțin – decât dacă exista vreo legătură cu tuciuriii și cu rebeliunea lor.

Oricât ar fi fost de distractiv să-i urmărească pe Fettes și pe Cherry în acțiune, îi întrerupse cu o mișcare scurtă a capului și readuse ferm discuția la subiectul revoltei.

– Ce mesaje ați primit de la rebeli, domnule? îl întrebă el pe guvernator. Căci cred că de obicei, în asemenea cazuri, revoltele pornesc de la vreo sursă concretă de nemulțumite. Care a fost aceasta?

Warren se uită la el cu gura căscată. O închise încet și stătu un moment pe gânduri, înainte de a răspunde. Grey avu impresia că se întreba cât de mult ar fi putut descoperi urmând alte piste.

„Cât de mult pot, la naiba“, își răspunse tot el în gând, afișând o expresie de interes neutru.

– Păi, cât despre asta, domnule… incidentul de la care au început… ăă… dificultățile… a fost

arestarea a doi tineri tuciurii, acuzați că furaseră dintr-o magazie din King's Town.

Cei doi fuseseră biciuiți în piața publică și duși la pușcărie, după care…

– În urma unui proces? îl întrerupse Grey.

Ochii guvernatorului rămaseră ațintiți spre el, injectați, dar calmi.

– Nu, domnule colonel. N-au avut dreptul la proces.

– I-ați biciuit și i-ați închis pe baza declarațiilor… cui? Ale negustorului prădat?

Warren se îndreptă puțin de spate, ridicând bărbia. Grey văzu că era proaspăt ras, dar un petic de favorit negru scăpase atenției bărbierului. I se vedea în adâncitura obrazului, ca o aluniță păroasă.

– Nu *eu* i-am biciuit, domnule, declară el cu răceală. Sentința a fost impusă de magistratul din King's Town.

– Și anume…?

Cu o mică strâmbătură, Dawes închise ochii.

– Judecătorul Samuel Peters.

Grey dădu satisfăcut din cap.

– Căpitanul Cherry îl va vizita mâine pe domnul judecător Peters, spuse el pe un ton binevoitor. Și pe cei doi deținuți. Înțeleg că încă mai sunt în închisoare, nu?

– Nu, domnule, nu mai sunt, interveni Dawes, ieșindu-și deodată din rolul de mobilă. Au evadat, în prima săptămână de după arestare.

Guvernatorul îi aruncă secretarului său o privire scurtă și iritată, dar dădu totuși din cap, deși cam fără tragere de inimă. După alte câteva iscodeli, recunoscu că cei doi negri trimiseseră un protest privind tratamentul aplicat prizonierilor, prin intermediul căpitanului Cresswell. Totuși, întrucât deținuții evadaseră înainte de primirea petiției, nu păruse necesar să fie luate măsuri.

Grey se întrebă în treacăt cărui protector îi datora Warren funcția de guvernator, dar alungă gândul, în favoarea altor investigații. Primele acte de violență se produseseră fără niciun avertisment, află el, constând în incendierea culturilor de trestie-de-zahăr de pe o plantație îndepărtată. Știrea ajunsese în Spanish Town după câteva zile, răstimp în care o altă plantație fusese devastată în același fel.

– Căpitanul Cresswell s-a dus imediat să cerceteze, desigur, precizează Warren, cu buzele strânse.

– Și?

– Nu s-a mai întors. Tuciuriii n-au cerut răscumpărare pentru el, nici n-au trimis vorbă că ar fi murit. S-ar putea să mai fie la ei sau nu. Pur și simplu nu știm.

Grey nu putu să nu se uite la Dawes, care arbora o mutră nefericită, dar ridică din umeri abia vizibil. Nu avea căderea să spună mai mult decât dorea guvernatorul, nu-i așa?

– Dați-mi voie să văd dacă am înțeles, domnule, spuse Grey, fără a se osteni să-și ascundă unda tăioasă din glas. Nu ați comunicat *nimic* cu rebelii de când au început protestele? Și n-ați făcut nimic ca să aflați ceva?

Warren păru să se zbârlească puțin, dar replică pe tonul cel mai calm:

– De fapt, domnule colonel, am luat o măsură. Am trimis după dumneavoastră.

Și zâmbi, abia observat, întinzând mâna după carafă.

Prin aerul înserării plutea o umezeală vâscoasă, însoțită de vibrațiile unor tunete îndepărtate. Neputând să mai suporte strânsoarea sufocantă a uniformei, Grey o dezbrăcă, fără să mai aștepte ajutorul lui Tom, și rămase gol în mijlocul camerei, cu ochii închiși, savurând pe piele adierea care intra de pe terasă.

Aerul avea o calitate remarcabilă. Oricât ar fi fost de cald, și chiar și în casă, atingerea lui dădea o senzație mătăsoasă care amintea de mare și de apa ei albastră și limpede. Din camera lui, Grey nu putea să vadă marea – chiar dacă aceasta ar fi fost vizibilă din Spanish Town, ferestrele dădeau spre o colină acoperită de junglă. O simțea însă și, dintr-odată, i se făcu dor să se bălăcească prin valuri și să se scufunde în răcoarea curată a oceanului. Soarele asfințise aproape complet, iar țipetele papagalilor și ale altor păsări deveneau tot mai rare.

Se uită sub pat, dar nu văzu șarpele. Poate că se retrăsese la perete, în întuneric; poate plecase să mai caute șuncă. Se ridică, întinzându-se încântat, apoi se scutură și rămase clipind, toropit de vin, mâncare și nesomn – abia dacă dormise trei ore, în ultimele douăzeci și patru, fiind ocupat cu sosirea, debarcarea și drumul până la King’s House.

Se părea că, pentru moment cel puțin, mintea-i plecase în permisie, dar nu conta, avea să-și revină

curând. Între timp, însă, abdicarea ei îi lăsase trupul stăpân pe situație; nu era deloc o atitudine responsabilă.

Se simțea extenuat, dar și neliniștit, și-și scărpină încet pieptul. Rănile de-acolo i se vindecaseră bine, lăsând în urmă doar niște dâre trandafirii, sub părul blond, cruciș și curmeziș, ușor proeminente la atingere. Una trecea la o jumătate de deget distanță de sfârcul stâng; avusese mare noroc că nu și-l pierduse.

Pe pat zăcea un maldăr imens de pânză fină. Trebuia să fie plasa contra țânțarilor pe care i-o descrisese domnul Dawes la cină – o alcătuire care se drapa în jurul patului, învăluindu-l și protejându-i ocupantul de atacurile insectelor însetate de sânge.

După cină, mai stătuse un timp cu Fettes și cu Cherry, făcând planuri pentru a doua zi. Cherry urma să se ducă la judecătorul Peters, pentru a obține detalii despre tuciuriii care fuseseră arestați. Fettes avea să trimită oamenii prin King's Town, în căutarea adresei unde stătea domnul Ludgate, fostul superintendent care se retrăsese; dacă putea fi găsit, Grey ar fi dorit să cunoască opinia acelui gentleman cu privire la succesorul lui. Cât despre respectivul succesor – dacă Dawes nu reușea să-i dea de urmă căpitanului Cresswell până a doua zi…

Grey căscă involuntar, apoi scutură din cap. De-ajuns.

Trupele erau încazarmate de-acum, unii soldați având prima permisie după multe luni. Aruncă o privire spre micul teanc de hărți și rapoarte pe care le obținuse mai devreme de la domnul Dawes, dar ele puteau aștepta până dimineață, când avea să fie

o lumină mai bună. Iar după o noapte de somn, urma să aibă și el mintea mai limpede.

Se rezemă de tocul ușii deschise, după ce o privire scurtă, aruncată în lungul terasei, îl înștiință că odăile din apropiere nu păreau ocupate. Dinspre mare începeau să se adune nori, iar Grey își aminti ce spusese Rodrigo despre ploaia din seara aceea. I se păru că în aer se simțea deja o undă de răcoare, fie din cauza ploii, fie datorită înserării, iar părul de pe trup i se zbârli ușor.

De acolo, nu putea să vadă nimic altceva decât verdele întunecat al junglei de pe deal, lucind ca un smarald închis la culoare, în lumina asfințitului. Din cealaltă parte a casei, însă, plecând de la cină, văzuse întinderea orașului dedesubt, un labirint de străzi înguste, încărcate de arome. Tavernele și bordelurile aveau să fie remarcabil de active în seara aceea, își spuse el.

Gândul aduse cu sine un sentiment rar – o senzație care nu era tocmai de nemulțumire. Oricare dintre militarii pe care-i luase cu el, de la cel mai umil soldat până la Fettes însuși, putea să intre în orice bordel din Spanish Town – și existau foarte multe, după cum îi spusese Cherry – ca să scape de stresul acumulat în timpul călătoriei îndelungate, fără ca nimeni să comenteze sau să-i acorde nici cea mai mică atenție. Numai el nu.

În timp ce se uita cum scădea lumina, mâna îi coborâse, frământându-i alene carnea. La Londra existau servicii și pentru bărbații ca el, dar nu le mai folosise de mult timp.

Moartea îi răpise un iubit, iar trădarea, un altul. Al treilea… Buzele i se crispară. Puteai numi „iubit“ un bărbat care nu te-ar fi atins niciodată – simplul gând inspirându-i repulsie? Nu. Dar, în același timp, cum puteai să consideri un om a cărui *minte*

o atingea pe a ta, a cărui prietenie țepoasă era un dar, al cărui caracter, a cărui existență însăși te ajutau să ți le definești pe ale tale?

Nu pentru prima dată – și, cu siguranță, nici pentru ultima – Grey își dori un moment ca Jamie Fraser să fi murit. Era o dorință automată, însă, izgonită numaidecât din minte. Culoarea junglei pălise, devenind cenușie, iar insectele începeau să-i țiuie în urechi.

Reveni în cameră și începu să umble la faldurile pânzei fine de pe pat, până când Tom veni să i-l ia din mâini, pentru a potrivi plasa contra țânțarilor și a-l pregăti de culcare.

Nu putea dormi. Fie din cauza mesei sățioase, fie din pricina locului cu care nu era obișnuit sau pur și simplu pentru că avea o misiune nouă și încă nu prea clară, mintea refuza să i se liniștească, la fel ca și trupul. Totuși, nu-și pierdea vremea foindu-se în pat fără rost; își adusese cu el câteva cărți. Puțină lectură din *Povestea lui Tom Jone*s avea să-i distragă gândurile, lăsând să-l fure pe nesimțite somnul.

Ușile glasvandului erau acoperite cu perdele subțiri de muselină, dar luna aproape plină de afară răspândea lumină destulă ca să-și găsească iasca, scăpărătoarea și sfeșnicul. Lumânarea era din ceară de calitate, iar flacăra se înălță luminoasă și pură – atrăgând imediat un norișor de țânțari, musculițe și alte gâze curioase. O luă de pe birou, cu intenția de a o duce lângă pat, dar apoi se răzgândi.

Oare ce-ar fi fost mai bine, să-l devoreze țânțarii sau să ardă de viu? Grey analiză problema preț de trei secunde, apoi puse sfeșnicul la loc. Plasa

contra insectelor s-ar fi aprins cât ai clipi, dacă lumânarea cădea de pe noptieră.

Oricum, nu era nevoie să se confrunte cu moartea prin exsangvinare și nici să fie acoperit de pișcături, pur și simplu fiindcă valetului său nu-i plăcea mirosul grăsimii de urs. În orice caz, n-ar fi lăsat-o să-i ajungă pe haine.

Își scoase cămașa de noapte și îngenunche să scotocească prin cufăr, aruncând peste umăr o privire vinovată. Tom, însă, se cuibărise undeva la loc sigur, prin mansardele sau acareturile de la King's House, și aproape fără doar și poate dormea adânc. Suferise mult din cauza răului de mare, călătoria fiind foarte grea pentru el.

Arșița din Indii nu-i priise deloc cutiei turtite cu grăsime de urs; duhoarea râncedă aproape că acoperea parfumurile de mentă și alte plante aromate amestecate în ea. Totuși, chibzui Grey, dacă pentru el era respingătoare, cu atât mai mult efect urma să aibă asupra țânțarilor. Așa că începu să și-o aplice pe piele, cât putea de apăsat. În ciuda mirosului, nu era o senzație neplăcută. Mai rămăsese destul din aroma inițială ca să-i amintească de felul în care o folosise în Canada. Destul ca să-i amintească de Manoke, care i-o dăruise. Îl unsese cu ea, într-o seară senină și răcoroasă, pe o insulă nisipoasă și pustie de pe St Lawrence River.

Termină și puse cutia deoparte, atingându-și membrul care i se ridica. Nu se aștepta să-l mai revadă vreodată pe Manoke. Dar și-l amintea. De parc-ar fi fost ieri.

Puțin mai târziu, zăcea gâfâind pe pat, sub plasă, cu inima bătându-i rar, în contrapunct cu ecourile cărnii. Deschise ochii, pradă unei relaxări plăcute, cu capul în sfârșit limpede. În cameră era cald.

Servitorii închiseseră ferestrele, desigur, ca să nu intre aerul periculos al nopții, iar Grey avea trupul îmbrobonat de sudoare. Se simțea prea moleșit ca să deschidă ușile glasvandului dinspre terasă, așa că mai așteptă până s-o facă.

Închise din nou ochii – apoi îi deschise brusc și sări din pat, întinzând mâna spre pumnalul pe care îl pusese pe masă. Servitorul pe nume Rodrigo stătea rezemat de ușă, cu albul ochilor ieșindu-i în evidență pe chipul negru.

– Ce vrei? întrebă Grey, coborând pumnalul, dar fără să-l lase din mână, cu inima încă bubuindu-i.

– Am un mesaj pentru dumneavoastră, domnu', răspunse tânărul, înghițind zgomotos în sec.

– Da? Vino la lumină, să te văd mai bine.

Grey își luă banyanul și-l trase pe el, fără să-l scape din ochi pe servitor.

Rodrigo se desprinse de ușă, vizibil fără tragere de inimă, dar venise să spună ceva și asta avea să facă. Înaintă până în cercul de lumină palidă a lumânării, cu mâinile pe lângă trup, încleștate nervos.

– Știți cumva, domnu', ce este un obeah-man?

– Nu.

Răspunsul îl deconcertă vizibil pe Rodrigo. Clipi și-și mișcă buzele în gol, neștiind cum să descrie acea entitate. Într-un târziu, ridică neputincios din umeri și se lăsă păgubaș.

– Vă zice că, păzea.

– Serios? replică sec Grey. Să mă păzesc de ceva anume?

Această întrebare păru să-i fie de ajutor lui Rodrigo, care dădu viguros din cap.

– Nu stați pe lângă guvernator. Țineți-vă departe, cât de mult puteți. Are să… adică… poate să se întâmple ceva rău. Curând. Că el…

Servitorul se întrerupse dintr-odată, părând să-și dea seama că putea fi dat afară – dacă nu chiar mai rău – pentru că-și îngăduise să vorbească atât de liber despre guvernator. Grey, însă, era mai mult decât curios, așa că se așeză și-i făcu semn și lui Rodrigo să ia loc pe taburet; servitorul se supuse, deși era în continuare foarte stânjenit.

Indiferent ce-o fi fost un obeah-man, își spuse Grey, era limpede că avea o putere considerabilă, dacă-l silise pe Rodrigo să facă un lucru de care se vedea clar că n-avea niciun chef. Chipul tânărului lucea de sudoare, iar mâinile-i frământau instinctiv materialul hainei.

– Spune-mi ce a zis obeah-manul, îi ceru Grey, aplecându-se înainte, atent. Îți promit că n-am să spun nimănui.

Rodrigo înghiți iar în sec, dar încuviință. Își înclină capul, privind masa ca și cum ar fi putut găsi cuvintele potrivite scrijelite în fibrele lemnului.

– Zombii, mormăi el, aproape nedeslușit. Vin zombii la el. La guvernator.

Grey habar n-avea ce era un zombi, dar cuvântul fusese rostit pe un asemenea ton, încât îl străbătu un fior înghețat, la fel de brusc ca un fulger undeva în depărtare.

– Zombii, repetă el cu grijă.

Amintindu-și de reacția guvernatorului din aceeași zi, mai întrebă:

– Și ce e un zombi? Poate vreun soi de șarpe?

Rodrigo îl privi cu gura căscată, dar apoi păru să se mai relaxeze puțin.

– Nu, domnu', spuse el serios. Zombii sunt oameni morți.

După care se ridică, făcu o plecăciune repezită și plecă, odată ce transmisese mesajul.

Lucru deloc surprinzător, Grey nu mai putu adormi prea curând, în urma acelei vizite.

După ce întâlnise vrăjitoare germane și stafii indiene și petrecuse un an, doi, în Highlandul scoțian, era mai familiarizat decât mulți alții cu superstițiile pitorești. Deși nu tindea să dea crezare imediat datinilor și credințelor locale, nu avea nici înclinația de a respinge din capul locului asemenea convingeri. Credința îi determina pe oameni să facă lucruri pe care altminteri nu le-ar fi făcut – și, indiferent dacă acea credință avea substanță sau nu, acțiunile ulterioare sigur aveau.

Lăsând la o parte obeah-menii și zombii, era clar că asupra guvernatorului Warren plana o anumită amenințare – iar Grey bănuia că acesta știa despre ce era vorba…

Totuși, cât de serios putea fi pericolul? Stinse între degete flacăra lumânării și stătu câteva clipe în întuneric, lăsându-și ochii să se acomodeze, după care se ridică și porni cu pas ușor spre glasvandul pe unde dispăruse Rodrigo.

Camerele de oaspeți din King's House se înșirau cu fața spre terasa cea lungă, unde se putea ieși din fiecare prin câte un perete de sticlă. Acestea stăteau închise pe timpul nopții, cu perdele lungi de pânză crudă din bumbac trase peste ele. Grey se opri un moment, cu mâna pe perdea; dacă privea cineva spre camera lui, avea să vadă când dădea perdeaua la o parte.

În loc de asta, se întoarse și reveni spre ușa din interior a camerei. Dădea într-un coridor îngust de serviciu, cufundat în întuneric și pustiu, dacă era să se încreadă în simțurile lui. Închise încet ușa. Era interesant, își spuse, că Rodrigo venise la ușa din față, ca să zică așa, când l-ar fi putut aborda pe Grey nevăzut de nimeni.

Dar îi zisese că fusese trimis de obeah-man. Clar, voise să se vadă că îndeplinea ordinul. Ceea ce însemna că, foarte probabil, îl urmărea cineva ca să se asigure.

Concluzia logică a fi fost că și Grey era pândit de acel – sau acei – cineva, ca să vadă ce făcea în continuare.

Trupul lui trăsese deja concluziile și începu să-și ia pe el pantalonii și cămașa înainte de a se fi hotărât că, dacă era să i se întâmple ceva lui Warren, avea datoria clară să intervină, indiferent dacă era vorba de zombii sau nu. Ieși pe terasă, deplasându-se fără să se ascundă.

La fiecare capăt al terasei era postat câte un infanterist, așa cum se și așteptase; despre Robert Cherry numai meticulos nu s-ar fi putut spune că nu era. Pe de altă parte, reieșea clar că afurisitele de santinele nu-l văzuseră pe Rodrigo intrând în camera lui, ceea ce nu-l mulțumea deloc. Totuși, mustrările puteau să mai aștepte; străjerul cel mai apropiat îl văzu – măcar pe *el* – și-l somă tăios:

– Stai! Cine-i?

– Eu sunt, răspunse scurt Grey și, fără ceremonie, îl expedie pe soldat cu ordinul de a-i alerta și pe ceilalți din jurul casei, apoi trimise doi oameni înăuntru, ca să aștepte în hol până erau chemați.

Apoi, lordul se întoarse în camera lui, ieși pe ușa dinspre interior și străbătu coridorul de serviciu, cufundat în întuneric. Găsi un servitor negru care moțăia după o ușă din capăt, păzind focul de sub șirul de cazane uriașe din cupru unde se încălzea apa pentru toată casa.

Când îl scuturâ ca să-l trezească, omul tresări, clipind, dar apoi dădu din cap, ca răspuns la cererea lui Grey de a-l duce la apartamentele guvernatorului, după care îl însoți până în corpul principal al casei, unde urcară pe niște scări luminate numai de luna ale cărei raze intrau pe ferestrele înalte. La etaj domnea liniștea, în afara sforăitului prelung, regulat, ce se auzea din camera despre care sclavul spuse că era a guvernatorului.

Omul se clătina pe picioare de oboseală; Grey îl expedie, cu ordinul de a lăsa să intre soldații, care de-acum trebuiau să fi ajuns la ușă, și să-i trimită sus. Omul căscă de-i trosniră fălcile, apoi lordul îl privi cum cobora împleticit scara, spre întunericul holului de jos, sperând că n-avea să cadă și să-și frângă gâtul. Toată casa era cufundată în tăcere. Începea să se simtă ridicol. Și totuși…

În jurul său, clădirea părea să respire, aproape ca și cum ar fi fost o ființă vie, conștientă de prezența lui. Găsea senzația destul de neliniștitoare.

Oare să-l trezească pe Warren? se întrebă el. Să-l prevină? Să-l ia la întrebări? Nu, n-avea niciun rost să-i tulbure odihna. Întrebările puteau aștepta până dimineață.

Sunetul unor picioare urcând scara îi risipi neliniștea și dădu încet ordinele necesare. Santinelele urmau să stea de pază la ușă până dimineață, când aveau să fie eliberate din post; la auzul celui mai mic sunet suspect dinăuntru, trebuiau să intre imediat. Altfel…

– Stați în alertă. Dacă vedeți sau auziți ceva, *orice,* vreau să aflu imediat.

Făcu o pauză, dar Warren continua să sforăie, așa că ridică din umeri și coborî la parter, prin întunericul mătăsos al nopții, înapoi spre camera lui.

Mai întâi, simți mirosul. Preț de-o clipă, crezu că nu închisese cutia cu grăsime de urs, apoi duhoarea dulceagă de putreziciune îl copleși dintr-odată, urmată pe loc de două mâini care se iviră din întuneric, apucându-l de gât.

Orbit de panică, ripostă lovind nebunește cu pumnii și cu picioarele, dar strânsoarea nu slăbi, iar la marginile câmpului vizual – dacă ar fi putut să vadă ceva – începură să scânteieze luminițe. Cu prețul unui mare efort de voință, se lăsă moale. Greutatea neașteptată îl luă prin surprindere pe atacator, iar Grey, în cădere, reuși să se smulgă din încleștarea care-l sufoca. Ajuns pe podea, se rostogoli într-o parte.

Unde mama dracului era omul ăla? Dacă era om… Căci, chiar în timp ce mintea i se chinuia să-și regăsească uzul rațiunii, facultățile lui mai viscerale își reaminteau de cuvintele lui Rodrigo înainte de a pleca: „Domnu', zombii sunt oameni morți.“ Iar făptura aflată lângă el, acolo în întuneric, părea să fie moartă de câteva zile, judecând după miros.

Auzi un foșnet slab venind spre el. Respira, oare? Nu putea să-și dea seama, căci scrâșnetul propriei lui răsuflări, răsunând aspru din gâtlej, și pulsațiile bubuitoare în urechi ale sângelui îngroșat îi cotropeau auzul.

Zăcea la baza unui perete, cu picioarele sub bancheta mesei de toaletă. În cameră era cât de cât lumină acum, că ochii i se adaptaseră; ușile glasvandului se distingeau ca niște dreptunghiuri palide și putea deslușì conturul arătării care-l atacase. Avea formă de om, dar cu umerii cocoșați în chip ciudat, și-și legăna capul și trupul dintr-o parte în alta, aproape ca și cum l-ar fi căutat după miros. Ceea ce nu putea să dureze decât două-trei secunde, cel mult.

Se ridică brusc în capul oaselor, apucă băncuța tapițată și o azvârli cu toată forța spre picioarele creaturii. Aceasta scoase un fel de „Oof!“ surprins, sunând clar ca un icnet omenesc, și se clătină, dând din brațe ca să-și mențină echilibrul. Sunetul îl mai liniști pe Grey, care se săltă într-un genunchi, pentru a se arunca înjurând asupra siluetei.

O izbi cam pe la nivelul pieptului, simți cum cădea pe spate, apoi se repezi spre locul întunecos unde ar fi trebuie să fie masa. Acolo era – și, pipăindu-i înnebunit suprafața, își găsi pumnalul, în locul unde-l lăsase. Îl înhăță și se întoarse tocmai la timp cu fața spre umbra care se năpustea spre el, puțind și scoțând un horcăit îngrozitor. Lovi într-acolo și simți cuțitul alunecând în jos pe antebrațul făpturii, de unde ricoșă din os. Un zbieret îi scăldă chipul într-o rafală de suflu spurcat, după care arătarea se răsuci și o luă la fugă spre glasvand, pe care-l dădu de perete, într-o ploaie de cioburi și perdele fâlfâind.

Grey se repezi pe urmele ei, până pe terasă, strigând după santinele. Acestea însă, după cum își aminti el cu întârziere, erau în casă, păzindu-l pe guvernator, pentru ca odihna stimabilului să nu fie tulburată de… ce-o fi fost aia. Un zombi?

Indiferent ce era, fugise.

Tremurând de încordare, Grey se așeză brusc pe pietrele terasei. Zgomotele nu atrăseseră niciun om. Cu siguranță, nimeni n-ar fi putut dormi într-un asemenea vacarm; poate că în acea parte a conacului era găzduit numai el.

Se simțea rău și abia mai respira, așa că-și rezemă pentru câteva momente capul pe genunchi. Noaptea, însă, era liniștită și înmiresmată. Nu se auzea decât foșnetul agitat al frunzelor unui copac din apropiere, iar Grey crezu o clipă, șocat, că era creatura, cățărându-se printre crengi ca să se adăpostească. Apoi, distinse niște chițăieli și șuierături subțiri. „Lilieci“, spuse partea calmă și rațională a minții lui, atât cât mai rămăsese din ea.

Înghiți în sec și inspiră adânc, încercând să-și umple plămânii cu aer curat, pentru a alunga duhoarea sinistrei făpturi. Era militar aproape de-o viață; văzuse morți pe câmpurile de luptă și le simțise mirosul. Îngropase în șanțuri trupurile camarazilor căzuți și arsese cadavrele dușmanilor. Știa cum miroseau gropile comune și carnea în putrefacție. Iar arătarea care-l apucase de gât venea, aproape sigur, dintr-un mormânt săpat recent.

Tremura violent, în pofida nopții calde. Își frecă brațul stâng, care încă îl mai durea după luptă; fusese cât pe ce să și-l piardă, fiind rănit grav cu trei ani în urmă, la Crefeld. I se vindecase, dar încă era mult mai slab decât ar fi vrut. Aruncându-i o privire, însă, fu surprins: mâneca deschisă la

culoare a cămășii era plină de dâre maronii și, când întoarse mâna dreaptă cu palma în sus, descoperi că era umedă și lipicioasă.

– Iisuse, murmură el, ridicându-și cu grijă mâna la nas.

Și mirosul *acela* era inconfundabil, chiar și acoperit de duhoarea cadaverică și aroma discordantă a iasomiei înflorite noaptea, din jardinierele de lângă terasă. Începuse o ploaie ușoară, dulce-parfumată – însă nici măcar ea nu putea acoperi mirosul.

Sânge. Sânge proaspăt. Și nu era al lui.

Își șterse palma de poala cămășii, iar oroarea rece a ultimelor câtorva minute se prefăcu într-o furie arzătoare, care-l ardea în josul pântecului.

Fusese militar aproape toată viața; ucisese. Văzuse oameni doborâți în bătălii. Și știa sigur un lucru: morții nu sângerează.

Trebuia, desigur, ca Fettes și Cherry să afle. Și Tom, întrucât devastarea camerei nu putea fi explicată ca fiind urmarea unui coșmar. Se adunaseră toți patru în camera lui Grey, sfătuindu-se la lumina lumânării, în timp ce Tom se apucase să facă ordine, cu fața albă ca varul.

– N-ați auzit niciodată de zombi – sau zombii? Nu știu care e pluralul termenului.

În jurul lui Grey, ceilalți clătinară din cap. O sticlă mare și pătrată de whisky scoțian excelent supraviețuise rigorilor călătoriei pe fundul cufărului, iar lordul turnă patru porții generoase, inclusiv una pentru valet.

– Tom, vrei să-i iei pe servitori la întrebări mâine? Cu grijă, desigur. Bea asta, o să-ți facă bine.

– A, o să am grijă, stăpâne, îl asigură valetul cu convingere.

Ascultător, trase o duşcă din pahar, înainte ca Grey să-l poată avertiza. Ochii-i ieşiră din orbite şi scoase un sunet ca al unui taur care s-a aşezat pe un bondar, dar reuşi cumva să înghită whisky-ul, după care rămase nemişcat, deschizând şi închizând gura, cu un aer buimac.

Fălcile lui Bob Cherry tresăriră, dar Fettes rămase la fel de imperturbabil.

– De ce credeți că ați fost atacat, domnule?

– Dacă servitorul care m-a avertizat în legătură cu obeah-manul avea dreptate, pot doar să presupun că a fost o consecință a faptului că am postat santinele să-l păzească pe guvernator. Dar ai dreptate, dădu Gray din cap, înțelegând ce sugera Fettes. Înseamnă că cel care e răspunzător pentru asta, continuă el, arătând spre dezordinea din cameră, care încă mai păstra mirosul recentului intrus, în ciuda vântului cu aromă ploioasă care intra prin glasvandul spart și a parfumului de miere arsă al whisky-ului, fie pândea din apropiere casa, fie…

– … fie locuiește aici, completă Fettes gânditor, luând o înghițitură de whisky. Dawes, poate?

Sprâncenele lui Grey se înălțară. Omul acela scund, durduliu și sociabil? Și totuși, cunoscuse destui oameni mititei, dar răi.

– Mă rog, răspunse el încet, nu Dawes m-a atacat; atâta lucru vă pot spune. Oricine a fost, era mai înalt decât mine și foarte slab, deloc corpolent.

Tom scoase un sunet ezitant, semn că se gândea la ceva, iar Grey dădu din cap spre el, permițându-i să vorbească.

– Sunteți absolut sigur, stăpâne, că omul care s-a repezit la dumneavoastră… ăă… *nu era* mort? Fiindcă, după cum miroase, ar trebui să fie îngropat de-o săptămână, cel puțin.

Un fior instinctiv îi străbătu pe toți, dar Grey clătină din cap.

– Sunt convins că nu, răspunse el, cât putea de ferm. Era un om viu – deși, cu siguranță, foarte ciudat, adăugă, încruntându-se.

– N-ar trebui să căutăm prin casă, domnule? propuse Cherry.

Fără tragere de inimă, lordul clătină din cap.

– A venit din grădină și a dispărut în aceeași direcție. Au rămas niște urme de pași vizibile.

Nu adăugă că trecuse destul pentru ca servitorii – dacă erau implicați – să fi ascuns între timp orice urmă a creaturii. În acest caz, considera că Rodrigo ar fi oferit cea mai bună pistă de cercetare – și nu i-ar fi folosit la nimic să alarmeze toată casa și să atragă prea devreme atenția asupra tânărului.

– Tom, se întoarse el spre valet, Rodrigo pare să fie abordabil?

– A, da, stăpâne. S-a purtat prietenos cu mine, la cină, îl asigură valetul, cu peria în mână. Vreți să vorbesc cu el?

– Da, dacă vrei. În plus…

Își frecă fața cu o mână, simțind țepii bărbii pe obraji.

– Cred că vom merge înainte cu planurile pentru mâine. Dar, maior Cherry, îți vei găsi timp să-l chestionezi și pe domnul Dawes? Îi poți spune ce s-a întâmplat aici în noaptea asta; mă aștept ca reacția lui să fie cum nu se poate mai interesantă.

– Am înțeles, domnule.

Cherry se îndreptă de spate, își termină whisky-ul, apoi tuși, clipind de câteva ori, după care-și drese glasul.

– Și, ăă, guvernatorul, domnule…?

– Cu el am să vorbesc chiar eu, răspunse Grey. Apoi, îi voi cere să mergem pe coline, pentru a vizita câteva plantații, ca să verificăm pozițiile defensive. Trebuie să se vadă că luăm măsuri prompte și decisive. Dacă vom întreprinde vreo acțiune ofensivă contra tuciuriilor, trebuie să așteptăm până ne vom lămuri cu cine sau cu ce avem de-a face.

Fettes și Cherry dădură din cap: militari de-o viață, nu ardeau de nerăbdare să se avânte în luptă.

Punând capăt întâlnirii, Grey se așeză, cu încă un pahar de whisky, sorbind din el în timp ce Tom își termina treaba în tăcere.

– Sunteți sigur că vreți să dormiți aici în noaptea asta, stăpâne? îl întrebă valetul, punând la locul ei bancheta mesei de toaletă. V-aș putea găsi altă cameră, sunt sigur.

Grey îi zâmbi afectuos.

– Nu mă îndoiesc, Tom. Dar la fel de bine ar putea-o găsi și noul nostru prieten, cred. Nu, maiorul Cherry va posta o gardă dublă pe terasă, dar și pe culoar. Voi fi în deplină siguranță.

Și chiar dacă nu era, gândul de a se ascunde, fugind de… ce-o fi fost arătarea care-l vizitase… Nu. N-avea să-i lase – indiferent de cine ar fi fost vorba – să creadă că-i zdruncinaseră curajul.

Tom oftă și clătină din cap, dar își vârî mâna sub cămașă și scoase o cruciuliță împletită din cozi de grâu și destul de veche, prinsă pe un șiret de piele.

– În regulă, stăpâne. Dar s-o purtați pe asta, măcar.

– Ce este?

– Un talisman. Mi l-a dat acea Ilsa, în Germania. A zis c-o să mă apere de rele – și așa s-a și întâmplat.

– A, nu, Tom, trebuie să-l păstrezi tu, desigur…

Cu gura strânsă într-o expresie de încăpățânare pe care Grey o cunoștea foarte bine, valetul se aplecă înainte și-i petrecu șiretul de piele peste cap. Apoi, chipul i se destinse.

– Așa, stăpâne. Acum pot să dorm și *eu,* cel puțin.

Planul lui Grey de a vorbi cu guvernatorul la micul dejun fu zădărnicit, gentlemanul în cauză trimițând vorbă că nu se simțea bine. Grey, Cherry și Fettes schimbară priviri peste masă, dar lordul se mulțumi doar să remarce amuzat:

– Fettes? *Și* dumneata, maior Cherry, te rog…

Dădură din cap, cu aceeași expresie de satisfacție reținută. Grey își ascunse un zâmbet; le plăcea la

nebunie să interogheze oamenii.

Secretarul, Dawes, era și el prezent la micul dejun, dar vorbea puțin, focalizându-și atenția spre ouăle și pâinea prăjită din farfurie. Grey îl cercetă cu băgare de seamă, dar omul nu dădea niciun semn de excursii nocturne sau de cunoștințe clandestine. Îi aruncă o privire semnificativă lui Cherry. Acesta și Fettes se relaxară vizibil.

Pentru moment, însă, Grey avea cale liberă. Trebuia să-și facă apariția în public, cât de curând posibil, și să ia măsuri pentru ca lumea să înțeleagă că situația era sub control, dar și ca tuciuriilor să le fie clar că li se acorda atenția cuvenită, iar acțiunile lor distructive n-aveau să mai poată continua nepedepsite.

După micul dejun, îl convocă pe unul dintre ceilalți căpitani și ceru să i se pregătească o escortă. Conchise că doisprezece oameni aveau să fie destul de impresionanți.

– Și unde-o să vă duceți, domnule? se interesă căpitanul Lossey, mijind ochii în timp ce făcea în minte calcule rapide privind caii, catârii de transport și proviziile.

Trăgând adânc aer în piept, Grey îi răspunse:

– Pe o plantație numită Twelvetrees. La vreo treizeci de kilometri mai sus de King’s Town, pe podișuri.

Philip Twelvetrees era tânăr, cam la vreo douăzeci și cinci de ani, și chipeș într-un stil oarecum hotărât. Nu-l atrăgea pe Grey în sens personal, dar acesta simți totuși un val de încordare străbătându-i trupul când își strânseră mâinile, studiindu-i cu atenție fața în căutarea vreunui semn că

Twelvetrees îi recunoștea numele sau dădea vreo importanță prezenței lui acolo, pe lângă situația politică existentă.

Pe chipul lui Twelvetrees nu se zărea nicio urmă de neliniște sau suspiciune, iar Grey se mai destinse puțin, acceptând oferta de a bea ceva răcoritor. Se dovedi a fi un amestec de vin și sucuri de fructe, acru, dar revigorant.

– Se numește sangria, explică Twelvetrees, ridicând paharul astfel încât lumina slabă să lucească prin el. Înseamnă sânge. În spaniolă.

Grey nu prea vorbea spaniola, dar cunoștea cuvântul. Oricum, sângele părea un subiect de pornire la fel de bun ca oricare altul, în ceea ce privea misiunea lui.

– Deci credeți că s-ar putea ca noi să fim următorii? întrebă Twelvetrees, al cărui chip bronzat pălise vizibil; se grăbi să înghită o gură de sangria, apoi își îndreptă umerii. Nu, nu, sunt sigur că va fi în regulă. Sclavii noștri ne sunt loiali, pot să jur.

– Cât de mulți sunt? Și aveți încredere să le dați arme?

– O sută șaisprezece, răspunse pe loc Twelvetrees.

Era clar că se gândea la cheltuiala și la pericolele de a înarma vreo cincizeci de oameni – căci cel puțin jumătate din sclavii săi trebuiau să fie femei sau copii – lăsându-i practic liberi pe proprietatea lui. Își imagina un număr necunoscut de tuciurii, înarmați și ei, năvlind deodată din noapte, cu făclii. Mai bău puțin sangria.

– Poate… la ce anume v-ați gândit? întrebă el pe neașteptate, punându-și paharul pe masă.

Când Grey termină de expus planul pe care-l concepuse, plan ce implica plasarea a două companii de infanterie pe plantație, un freamăt de muselină la ușă îl făcu să ridice privirea.

– A, Nan!

Philip acoperi cu o mână hârtiile întinse de Grey pe masă, aruncându-i acestuia o privire scurtă, prevenitoare.

– Dumnealui este colonelul Grey, care a venit în vizită. Domnule colonel, sora mea, Nancy.

– Domnișoară Twelvetrees.

Grey se ridicase de îndată, iar acum făcu doi-trei pași spre ea, înclinându-se deasupra mâinii pe care i-o întisese. Auzi din spate o serie de foșnete, semn că Twelvetrees strângea în grabă hărțile și diagramele.

Nancy Twelvetrees era la fel de robustă și de sociabilă ca fratele ei. Deloc drăguță la înfățișare, avea oricum ochi inteligenți – iar expresia acestora deveni vizibil mai pătrunzătoare, auzind prezentările făcute de fratele ei.

– Domnule colonel Grey, salută ea, făcându-i un semn grațios să se așeze, în timp ce lua loc pe un alt scaun. Oare aveți vreo legătură cu familia Grey din Ilford, Sussex? Sau, poate, familia dumneavoastră face parte din ramura londoneză…?

– Da, fratele meu are o moșie în Sussex, se grăbi Grey să răspundă, fără a adăuga că era fratele lui după mamă, Paul, care de fapt nu se numea Grey, fiind născut din prima căsnicie a mamei lor. Nu menționă nici că fratele său mai mare era ducele de Pardloe, cel care-l împușcase pe un anume

Nathaniel Twelvetrees, cu douăzeci de ani în urmă – ceea ce, în mod logic, ar fi dezvăluit faptul că Grey însuși…

În mod destul de evident, Philip Twelvetrees nu voia ca sora lui să fie alarmată de vreo referire la situația actuală. Grey înclină ușor din cap, dându-i de înțeles că știa, iar Twelvetrees se relaxă vizibil, trecând la schimburile de replici ale unei conversații politicoase.

– Și ce anume v-a adus în Jamaica, domnule colonel Grey? se interesă după un timp domnișoara Twelvetrees.

Așteptându-se la așa ceva, Grey își pregătise un răspuns prudent și vag, legat de preocupările Coroanei față de transporturile navale. Pe la jumătatea explicațiilor lui, însă, Nancy Twelvetrees îl privi în ochi, întrebând:

– Vă aflați aici din cauza guvernatorului?

– Nan! exclamă fratele ei, șocat.

– Așa este? insistă tânăra, fără să-l ia în seamă; ochii îi străluceau și avea obrajii îmbujorați.

Grey îi zâmbi.

– Ce vă face să credeți că s-ar putea să fie așa, dacă-mi permiteți să vă întreb, domnișoară?

– Faptul că, dacă dumneavoastră n-ați venit să-l schimbați pe Derwent Warren din funcție, cineva *ar trebui* s-o facă!

– Nancy!

Philip era aproape la fel de îmbujorat ca sora lui. Se aplecă înainte, apucând-o de încheietura mâinii.

– Nancy, te rog!

Tânăra dădu să se retragă, dar apoi, văzându-i chipul rugător, se mulțumi cu un „hmm!“ scurt, instalându-se la loc pe scaun, cu gura strânsă.

Lui Grey i-ar fi plăcut să afle ce cauze avea animozitatea domnișoarei Twelvetrees la adresa guvernatorului, dar nu prea putea să se intereseze direct, așa că, în schimb, orientă ușor conversația în altă direcție, întrebându-l pe Philip despre activitățile de pe plantație și pe domnișoara Twelvetrees în legătură cu istoria naturală a Jamaicăi, care părea s-o pasioneze, judecând după acuarelele destul de bune expuse prin cameră, înfățișând plante și animale, cu semnătura lizibilă „N.T.“.

Treptat, starea de tensiune din încăpere se mai risipi, iar Grey deveni conștient de faptul că atenția domnișoarei Twelvetrees se îndrepta tot mai mult spre el. Nu era tocmai un flirt – nu părea înclinată spre așa ceva, dar, categoric, își dădea toată silința pentru a-l face s-o remarce ca femeie. Grey nu prea înțelegea ce urmărea: era un bărbat destul de prezentabil, dar nu credea că se simțea cu adevărat atrasă de el. Totuși, nu făcu nicio încercare de-a o opri; dacă Philip îi lăsa singuri, poate ar fi găsit o cale de a afla de ce-i spusese acele cuvinte despre guvernatorul Warren.

Un sfert de oră mai târziu, un mulatru într-un costum bine croit vârî capul pe ușa salonului, întrebând dacă putea vorbi cu Philip. Aruncă o privire curioasă spre Grey, dar Twelvetrees nu arătă nicio intenție de a le face cunoștință, scuzându-se doar și chemându-l pe nou-venit – care, deduse Grey, trebuia să fie vreun soi de supraveghetor – în celălalt capăt al camerei

spațioase și aerisite, unde începură să se sfătuiască încet.

Grey profită imediat de ocazie ca să-și îndrepte atenția spre domnișoara Nancy, cu speranța de a îndrepta conversația către scopurile lui.

– Înțeleg că-l cunoașteți bine pe guvernator, domnișoară Twelvetrees? se interesă el pentru început, la care tânăra răspunse cu un râs scurt.

– Mai bine decât mi-aș dori, domnule.

– Serios? întrebă Grey, pe cel mai binevoitor ton posibil.

– Serios, confirmă ea, cu un zâmbet dezagreabil. Dar să nu pierdem vremea discutând despre un… o persoană cu un asemenea caracter josnic.

Zâmbetul i se schimbă, în timp ce se apleca spre el, atingându-i mâna – lucru care-l surprinse.

– Spuneți-mi, domnule colonel, vă însoțește cumva și soția dumneavoastră? Sau a rămas la Londra, de teama febrei și a răscoalelor sclavilor?

– Din păcate, sunt necăsătorit, domnișoară, răspunse el, gândindu-să că, după toate probabilitățile, Nancy Twelvetrees știa mult mai multe decât ar fi vrut fratele ei.

– Nu zău, replică ea, pe un cu totul alt ton.

Atingerea pe mâna lui mai stărui, cu o fracțiune de secundă prea mult. Nu îndeajuns ca să fie bătătoare la ochi, dar suficient pentru ca un bărbat normal s-o perceapă, iar reflexele lui Grey în asemenea privințe erau mult mai bine dezvoltate decât ale unor bărbați normali, din necesitate.

Abia dacă se gândi conștient la ceea ce făcea, dar îi zâmbi, apoi aruncă o privire spre fratele ei, și din nou la ea, ridicând discret din umeri cu regret. Își impuse să nu adauge zâmbetul prelungit care ar fi însemnat: „Mai târziu.“

Domnișoara Twelvetrees își supse buza de jos o clipă, apoi îi dădu drumul dintre dinți, umedă și înroșită, privindu-l pe sub genele coborâte într-o expresie care spunea același „Mai târziu"… și mult mai mult decât atât. Grey tuși, după care, din simpla nevoie de a spune *ceva* complet lipsit de subînțelesuri, o întrebă pe neașteptate:

– Întâmplător, știți ce e acela un obeah-man, domnișoară Twelvetrees?

Ochii ei se măriră brusc și-și luă mâna de pe brațul lui. Grey reuși să se retragă pentru a nu-l mai atinge atât de ușor, fără a părea că-și împingea scaunul înapoi, crezând că tânăra nu observase; continua să se uite la el cu mare atenție, dar natura acesteia se schimbase. Cutele verticale, aspre, dintre sprâncene i se adânciseră în forma unui „11“ tăios.

– Unde ați întâlnit acest termen, domnule colonel, dacă-mi permiteți să vă întreb?

Vocea-i suna absolut normal, pe un ton firesc, dar vorbise încet, aruncând în același timp o privire spre fratele ei, care stătea întors cu spatele.

– Unul dintre servitorii guvernatorului l-a menționat. Văd că vă sună familiar – înțeleg că are legătură cu africanii?

– Da.

Acum își mușca buza de sus, dar intenția nu mai era erotică.

– Sclavii koromantyn – știți ce sunt?

– Nu.

– Negri de pe Coasta de Aur, continuă ea, punându-i iar mâna pe mânecă, pentru a-l ridica de pe scaun și a-l trage puțin mai încolo, spre capătul opus al camerei. Cei mai mulți dintre plantatori îi doresc, fiindcă sunt înalți și puternici și de obicei foarte bine formați.

I se… nu, conchise el, *nu* i se părea: vârful limbii ei săgetase afară, atingând buza, cu o câtime de secundă înainte de a fi spus „bine formați“. Grey își zise că Philip Twelvetrees ar fi făcut bine să-i găsească rapid surorii sale un soț.

– Aveți aici sclavi Koromantyn?

– Câțiva. Problema e că aceștia sunt de obicei neîmblânziți. Sunt foarte agresivi și greu de stăpânit.

– Nu e tocmai o trăsătură dezirabilă la un sclav, din câte înțeleg, remarcă el, străduindu-se să-și ascundă unda tăioasă din glas.

– Ei bine, uneori poate fi, replică domnișoara Twelvetrees, spre surprinderea lui, zâmbind. Dacă sclavii sunt loiali – și ai noștri sunt, aș fi gata să jur – nu ne deranjează să aibă o atitudine ceva mai sângeroasă, față de… oricine ar dori să ne provoace neplăceri.

Răspunsul ei îl șocase îndeajuns pentru a avea nevoie de câteva clipe ca să-i înțeleagă sensul. Vârful limbii apăru din nou – și nu încăpea nicio îndoială că, dacă ar fi avut gropițe, sigur și le-ar fi folosit.

– Înțeleg, spuse Grey, cu băgare de seamă. Dar urma să-mi spuneți ce este acela un obeah-man. Un fel de om mai autoritar, să zicem, printre koromantyni?

Aerul de flirt dispăru brusc, în timp ce Nancy Twelvetrees se încrunta din nou.

– Da. *Obi* este felul în care își numesc… religia, cred că așa ar trebui s-o numim. Deși, din puținul pe care-l știu, niciun preot sau pastor n-ar permite folosirea unui asemenea termen.

Din grădina de jos se auziră niște țipete, iar Grey aruncă o privire într-acolo, văzând un stol de papagali mici, viu colorați, luându-și zborul spre cer dintr-un copac mare, cu frunziș dantelat și fructe roșietice. Ca la un semnal, doi copii negri, goi-pușcă, săriră din tufișuri, ochind păsările cu niște praștii. Pietrele nimereau în gol printre ramuri, dar papagalii continuau să se agite într-o vâltoare de pene, protestând zgomotos.

Domnișoara Twelvetrees ignoră întreruperea, reluându-și explicațiile de îndată ce zarva se potoli.

– Un obeah-man vorbește cu spiritele. El – sau ea, căci există și femei obeah – este persoana la care se merge pentru a… rezolva lucrurile.

– Ce fel de lucruri?

O undă vagă a cochetăriei dinainte își făcu iar apariția.

– A… Să faci pe cineva să se îndrăgostească de tine… Să ai un copil sau să scapi de unul – aici, se uită să vadă dacă-l șocase din nou, dar Grey nu făcu decât să dea din cap – ori să blestemi pe cineva. Să aduci ghinionul sau boala. Ori moartea.

Suna promițător.

– Și cum se face, dacă pot întreba? Cum se cauzează boala sau moartea?

La asta, însă, domnișoara Twelvetrees clătină din cap.

– Nu știu. Chiar nu e prudent să întrebăm, adăugă ea, coborând și mai mult vocea, iar acum ochii-i deveniseră serioși. Spuneți-mi, servitorul care a vorbit cu dumneavoastră… ce v-a zis?

Știind cât de repede se răspândesc bârfele prin regiunile rurale, Grey nu era dispus că dezvăluite amenințările lansate la adresa guvernatorului Warren, așa că preferă să întrebe:

– Ați auzit vreodată de zombi?

Tânăra se albi la față.

– Nu, răspunse ea repezit.

Deși era riscant, o luă de mână, pentru a o împiedica să-i întoarcă spatele.

– Nu vă pot spune de ce trebuie să știu, zise el, vorbind foarte încet, dar vă rog să mă credeți, domnișoară Twelvetrees… Nancy – se corectă, apăsându-i dur mâna – este extrem de important. Orice ajutor îmi poți da, ar fi foarte… ei bine, ți-aș fi extrem de recunoscător.

Mâna ei era caldă; degetele se mișcară puțin într-a lui, și nu pentru a încerca să se desprindă. Culoarea îi revenea treptat în obraji.

– Sincer, nu știu prea multe, răspunse Nancy, vorbind la fel de încet. Numai că zombii sunt oameni morți care au fost readuși la viață prin

magie, ca să îndeplinească poruncile persoanei care a făcut-o.

– Și persoana care a făcut-o… ar fi un obeah-man?

– A, nu! exclamă ea, surprinsă. Koromantynii nu fac zombi – de fapt, chiar condamnă această practică.

– Sunt întru totul de acord cu ei, o asigură Grey. Atunci, *cine* face zombi?

– Nancy!

Philip își încheiase conversația cu supraveghetorul fermei și venea spre ei, cu un zâmbet ospitalier pe chipul său lătăreț și transpirat.

– N-am putea să mâncăm ceva? Sunt sigur că domnului colonel trebuie să-i fie foame, iar eu sunt lihnit.

– Bineînțeles, răspunse domnișoara Twelvetrees, cu o scurtă privire de avertisment spre Grey. Am să-i spun bucătăresei.

Un moment, lordul îi strânse și mai tare degetele între ale lui, iar ea îi zâmbi.

– Și, cum spuneam, domnule colonel, trebuie s-o vizitați pe doamna Abernathy, la Rose Hall. Ea ar fi persoana cea mai potrivită ca să vă informeze.

– Să-l informeze? alese blestematul de Twelvetrees tocmai acel moment ca să devină iscoditor. În legătură cu ce?

– Cu datinile și credințele ashantilor, dragul meu, replică simplu sora lui. Pe colonelul Grey îl interesează în mod deosebit asemenea lucruri.

Twelvetrees pufni scurt.

– Ashanti, ia mai dă-i încolo! Ibo, fulani, koromantyn… să-i botezăm pe toți creștinește, așa cum se cuvine, și să nu mai auzim de crezurile păgâne pe care le-or fi adus cu ei. Din puținul pe care-l știu *eu,* nu v-ar plăcea să auziți despre asemenea lucruri, domnule colonel. Deși, *dacă* totuși auziți, desigur, se grăbi el să adauge, amintindu-și că nu avea căderea să-i dea sfaturi locotenentului-colonel care-i apăra proprietatea și viața, atunci să știți că sora mea are perfectă dreptate – doamna Abernathy ar fi cea mai indicată ca să vă informeze. Aproape toți sclavii ei sunt ashanti. Se… ăă… se spune că… hmm… o interesează în mod deosebit.

Spre surprinderea lui Grey, chipul lui Twelvetrees se înroși ca sfecla, după care tânărul schimbă grăbit subiectul, începând să-l piseze pe lord cu întrebări despre dispunerea trupelor. Grey evită orice răspunsuri directe, asigurându-l însă pe Twelvetrees că pe plantația lui aveau să fie aduse două companii de infanterie, imediat ce putea trimite ordinul la Spanish Town.

Ar fi vrut să plece cât mai curând posibil, din diverse motive, dar fu nevoit să rămână la ceai, o masă neplăcută, cu mâncăruri grele, consumate sub privirea aprinsă a domnișoarei Twelvetrees. În cea mai mare parte, considera că o tratase cu tact și delicatețe, dar, spre sfârșitul mesei, Nancy începu să-i trimită din nou semnalele ei cu strângeri din buze. Nimic ce s-ar fi putut – sau ar fi trebuit – să fie prea vizibil, dar îl văzu pe Philip clipind spre ea, o dată sau de două ori, încruntat deoarece nu înțelegea nimic.

– Desigur, n-aș putea să mă dau drept o autoritate în privința oricărui aspect al vieții din Jamaica, spuse ea, fixându-l cu o privire indescifrabilă. Locuim aici doar de șase luni.

– Nu mai spuneți, replică el politicos, cu o bucată din prăjitura Savoy nedigerată căzându-i greu în stomac. Păreți să vă simțiți ca acasă – și ce casă plăcută este, domnișoară Twelvetrees. Observ peste tot contribuția dumneavoastră.

Această încercare tardivă de a o măguli fu întâmpinată cu disprețul binemeritat; unsprezecele reapăruse, brăzdându-i fruntea.

– Fratele meu a moștenit plantația de la vărul nostru, Edward Twelvetrees. Și Edward a trăit tot la Londra, adăugă ea, îndreptând spre el o privire ca țeava unei muschete. L-ați cunoscut, domnule colonel?

Și cam ce-ar fi făcut femeia aia blestemată, dacă-i spunea adevărul? se întrebă el. Era clar, credea că știa ceva, dar… Nu, își spuse, observând-o cu atenție. N-avea cum să știe adevărul, dar auzise niște zvonuri. Așadar, îmboldindu-l astfel, făcea o încercare – foarte stângace – de a-l face să spună mai mult.

– Cunosc întru câtva mai mulți Twelvetrees, răspunse el, pe un ton foarte amiabil. Dar, dacă l-am întâlnit pe acel văr al dumneavoastră, nu cred că am avut plăcerea de a vorbi cu el prea mult.

Chestii ca „Ucigaș nemernic!“ și „Să te bag în mă-ta de sodomit!“ nu prea constituiau o conversație, dacă ar fi fost să-l întrebi pe Grey.

Domnișoara Twelvetrees clipi spre el, surprinsă, iar Grey își dădu seama de un lucru pe care ar fi trebuit să-l descopere mult mai devreme. Era beată. El găsise vinul sangria slab și înviorător, dar băuse numai un singur pahar. N-o văzuse umplându-și-l iar pe al ei – și totuși, carafa era aproape goală.

– Draga mea, spuse Philip, cu blândețe. E cald, nu-i așa? Arăți puțin cam palidă și indispusă.

De fapt, era roșie de-a binelea, cu părul începând să-i atârne prin spatele urechilor destul de mari – dar arăta într-adevăr foarte indispusă. Philip sună din clopoțel, ridicându-se în picioare, și-i făcu un semn cu capul cameristei negrese care intră.

– Nu sunt indispusă, replică Nancy Twelvetrees, cu oarecare demnitate. Sunt doar… pur și simplu… adică…

Servitoarea însă, vizibil obișnuită cu asemenea situații, o trăgea deja spre ușă, cu suficientă îndemânare ca să dea impresia că doar își ajuta stăpâna.

Grey se ridică și el, neavând încotro, și luă mâna lui Nancy, făcând o plecăciune.

– Sluga dumneavoastră, domnișoară Twelvetrees, spuse el. Sper că…

– Știm, îl întrerupse Nancy, privindu-l fix cu ochii ei mari, dintr-odată plini de lacrimi. Auzi ce spun? *Știm.*

Apoi ieși, sunetul pașilor săi nesiguri îndepărtându-se împiedicat pe parchet.

În cameră se lăsă o tăcere scurtă și destul de penibilă. Grey își drese glasul, tocmai în timp ce Philip Twelvetrees tușea.

– Nu l-am prea simpatizat pe vărul Edward, spuse el.

– Aha… făcu Grey.

Porniră împreună spre curtea unde calul lordului păștea sub un copac, cu coastele brăzdate de găinațul papagalilor.

– N-o luați în seamă pe Nancy, bine? continuă încet Twelvetrees, fără să-l privească. A suferit… o dezamăgire, la Londra. Mă gândeam că aici s-ar putea să-i treacă mai ușor, dar… ei bine, am făcut o greșeală și nu mi-e ușor s-o îndrept.

Oftă, iar Grey simți dintr-odată nevoia intensă de a-l bate pe umăr, înțelegător.

În loc de asta, scoase un sunet echivoc din gâtlej, dădu din cap și încălecă.

– Trupele vor fi aici poimâine, domnule, mai spuse el. Aveți cuvântul meu.

În loc să se întoarcă la Spanish Town, Grey se opri pe drum, scoase harta pe care i-o dăduse Dawes și calculă distanța până la Rose Hall. Ar fi însemnat să înnopteze pe munte, dar erau pregătiți pentru așa ceva – și, pe lângă dorința de a auzi de la sursa directă detalii despre un atac al tuciuriilor, devenise mai mult decât dornic să discute cu doamna Abernathy despre zombi.

Își chemă aghiotantul, scrise instrucțiunile pentru expedierea trupelor la Twelvetrees, apoi trimise doi oameni înapoi în Spanish Town cu mesajul și încă doi în avangardă, ca să găsească un loc bun de tabără. Ajunseră acolo când soarele tocmai începea să asfințească, strălucind ca o perlă de flăcări pe cerul de un trandafiriu pal.

– Ce-i asta? întrebă el, ridicând brusc privirea dinspre ceașca de ceai praf-de-pușcă pe care i-o dăduse caporalul Sanson.

Și acesta părea surprins și se uită în susul pantei, în direcția de unde se auzise sunetul.

– Nu știu, domnule, răspunse. Pare să fie un fel de corn.

Așa era. Nu o trompetă sau altceva de natură militară standard. Categoric, însă, un sunet de origine umană. Oamenii stăteau tăcuți, în așteptare. Peste câteva momente, sunetul se auzi din nou.

– Ăsta-i altul, spuse Sanson, părând destul de alarmat. Vine dintr-acolo, continuă el, arătând spre culmea muntelui, nu-i așa?

– Într-adevăr, confirmă absent Grey. Ia taci!

Primul corn sună din nou, ca un behăit tânguitor, aproape pierdut printre glasurile păsărilor care se pregăteau pentru noapte, după care amuți.

Pe Grey îl furnica pielea, cu toate simțurile în alertă. Nu erau singuri în junglă. Niște oameni – mai *mulți* oameni – așteptau căderea întunericului, trimițându-și semnale. Încet, dădu ordinele necesare pentru ridicarea grabnică a unor fortificații, iar cei din tabără se apucară imediat să organizeze apărarea. Oamenii din compania lui erau în majoritate veterani și, deși prudenți, nu intrau deloc în panică. În foarte scurt timp, fusese înălțată o redută din pietre și crengi, santinelele fuseseră postate câte două prin jurul taberei, și toți oamenii aveau armele încărcate și pregătite, gata să întâmpine atacul.

Totuși, nu se întâmplă nimic și, cu toate că stătură în gardă toată noaptea, nu se mai înregistră niciun semn al vreunei manifestări omenești. Prezența aceea, însă, nu dispăruse; Grey o putea simți. *Îi* simțea. Cum pândeau.

După ce mâncă, se rezemă de o stâncă netedă, cu pumnalul la centură și muscheta încărcată alături. În așteptare.

Dar noaptea trecu în liniște, iar soarele răsări pașnic. Își strânseră în ordine tabăra și, dacă prin junglă mai sunau cornuri, glasurile acestora se pierdeau printre țipetele și trăncănelile păsărilor.

Niciodată nu mai avusese de-a face cu o persoană a cărei prezență să fie atât de respingătoare. Se întreba de ce – dar n-ar fi putut spune nimic concret. Cel mult, era o scoțiancă frumușică de vârstă medie, blondă și pieptoasă. Și totuși, văduva Abernathy îl făcea să-l treacă fiorii, în pofida atmosferei calde de pe terasa pe care o alesese ca să-l primească la Rose Hall.

Nu purta doliu și nici nu făcea vreo referire vizibilă la moartea recentă a soțului ei. Îmbrăcase o rochie de muselină albă, cu broderii albastre la poale și mâneci.

– Înțeleg că trebuie să vă felicit pentru că ați supraviețuit, doamnă, spuse Grey, ocupând scaunul pe care i-l indicase.

Era o replică destul de formală, dar femeia părea tare ca piatra. Nu se așteptase s-o tulbure, și avea dreptate.

– Vă mulțumesc, răspunse văduva, în timp ce se rezema de spătarul propriului ei scaun de răchită, măsurându-l din cap până-n picioare cu o privire directă, pe care Grey o găsea cam neliniștitoare. A fost un frig al naibii în primăvara aia, atâta lucru pot să vă spun. M-aș fi bucurat să mor și eu, înghețată bocnă.

Grey înclină din cap, curtenitor.

– Sper că n-ați suferit efecte de durată ale acelei experiențe? Pe lângă, desigur, nefericita moarte a soțului dumneavoastră, se grăbi el să adauge.

Femeia râse răgușit.

– Bine c-am scăpat de netrebnicul ăla.

Neștiind cum să răspundă, Grey tuși, apoi schimbă subiectul.

– Mi s-a spus, doamnă, că vă interesează unele dintre ritualurile practicate de sclavi.

La auzul acestor cuvinte, expresia ochilor ei verzi și tulburi deveni mai pătrunzătoare.

– Cine v-a spus așa ceva?

– Domnișoara Nancy Twelvetrees.

În fond, nu avea niciun motiv de a ține ascunsă identitatea persoanei care-l informase.

– A, micuța Nancy, vasăzică? remarcă ea, părând amuzată, cu o privire piezișă. Îmi închipui că i-ați plăcut, nu?

Nu prea vedea ce legătură o fi avut cu subiectul părerea domnișoarei Twelvetrees despre el, ceea ce și spuse, politicos. La asta, doamna Abernathy se mulțumi să zâmbească afectat, făcând un gest vag.

– Mda, mă rog. Și ce vreți să știți?

– Aș dori să știu cum se fac zombii.

Șocul îi șterse zâmbetul de pe față și clipi spre el prostește, un moment, înainte de a-și lua paharul ca să-l golească.

– Zombii, repetă ea, privindu-l cu un interes prudent. De ce?

Îi explică. Atitudinea amuzat-nepăsătoare a văduvei se schimbă, pe măsură ce i se trezea interesul. Îl puse să-i povestească încă o dată întâlnirea cu creatura din cameră, punându-i întrebări precise, îndeosebi despre miros.

– Carne în descompunere, comentă ea. Ați zice că așa mirosea, nu-i așa?

Probabil că accentul ei era acela care-i readuse în minte câmpul de luptă de la Culloden și duhoarea cadavrelor incinerate. Nu-și putu stăpâni un tremur.

– Da, răspunse el scurt. De ce?

Doamna Abernathy își țuguie buzele, gânditoare.

– Există feluri diferite de a proceda. Un fel e acela de a-i da persoanei praf *afile,* aștepți să cadă din picioare și pe urmă o îngropi peste un leș proaspăt. Așterni doar puțină țărână deasupra lor, îi explică ea în continuare, surprinzându-i privirea. Și ai grijă să pui frunze și vreascuri peste față, ’nainte de-a presăra țărâna, pantru ca persoana să mai poată respira. Când otrava îi permite să se miște din nou și să simtă ce și cum, omu’ vede că-i îngropat, simte duhoarea și își spune că nu poate fi decât mort.

Vorbea pe un ton la fel de firesc de parcă i-ar fi împărtășit rețeta ei de clătite cu mere sau prăjitură cu melasă. Destul de ciudat, acest lucru îl mai liniști și putu vorbi calm, învingându-și repulsia.

– Otravă… Asta este pulberea *afile?* Ce fel de otravă este, știți cumva?

Văzându-i scânteierea din ochi, mulțumi imboldului care-l făcuse să încheie întrebarea cu „știți cumva?“, gâdilându-i mândria – altfel, poate că nu i-ar fi spus. Așa, însă, femeia ridică din umeri, răspunzând cu nepăsare:

– A… buruieni. Oase pisate și fărâme din multe altele. Da’ principalul, singurul care-i *musai* să fie, e ficatul de pește fugu.

Grey clătină din cap, neștiind despre ce vorbea.

– Spuneți-mi mai multe despre el, vă rog.

Văduva se conformă: din descrierea ei, Grey deduse că trebuia să fie unul dintre ciudații pești-balon care se umflau ca bășica unui bolnav. Decise să nu mănânce niciodată vreunul. Totuși, pe parcursul conversației, un lucru îi devenea tot mai clar.

– Dar ceea ce-mi spuneți – scuzele mele, doamnă – este că, de fapt, un zombi nu e o persoană *moartă,* nu-i așa? Că nu este decât drogată…?

Buzele femeii se arcuiră; erau încă plinuțe și roșii, observă el, mai tinerești decât ar fi sugerat fața ei.

– La ce i-ar folosi cuiva un mort?

– Dar e limpede că toată lumea îi consideră pe zombi *morți.*

– Desigur. Zombii cred că-s morți și toți ceilalți cred la fel. Nu-i adevărat, da’ prinde bine. Sperie oamenii de-i îngheață. Cât despre „decât drogați"…

Clătină din cap.

– Nu-și mai revin după aia, să știți. Otrava le afectează creierul și sistemu' nervos. Pot să urmeze îndrumări simple, da' nu mai au puterea de a gândi cu adevărat – și de obicei se mișcă încet și țeapăn.

– Chiar așa? murmură Grey.

Creatura – sau, în fine, omul, lucru de care acum era sigur – care-l atacase nu se mișca încet și țeapăn, în niciun caz. Prin urmare…

– Mi s-a zis, doamnă, că cei mai mulți dintre sclavii dumneavoastră sunt ashanti. Credeți că știe vreunul dintre ei mai multe despre asta?

– Nu, răspunse ea scurt, îndreptându-se puțin din spate. Am aflat ce-am putut de la un *houngan* – ăsta ar fi un soi de… practicant, bănuiesc c-ați zice. Da' nu era unu' din sclavii mei.

– Un practicant *a ce,* mai precis?

Limba ei trecu încet peste vârfurile dinților ascuțiți, îngălbeniți, dar încă puternici.

– Al magiei, răspunse, râzând încetișor, ca pentru sine. Al magiei, desigur. Magie africană. Magia sclavilor.

– Credeți în magie? întrebă Grey, mai mult din curiozitate, dacă nu și din alte motive.

– Da' dumneavoastră nu credeți? își înălță ea sprâncenele.

Lordul, însă, clătină din cap.

– Nu. Și, de fapt, din cele pe care chiar dumneavoastră mi le-ați spus, procesul de a crea – dacă acesta e cuvântul – un zombi *nu* este, de fapt,

magic, ci doar simpla administrare a unei substanțe toxice pentru un interval de timp, la care se adaugă puterea sugestiei.

Apoi, îl izbi un alt gând.

– Își poate reveni cineva de pe urma unei asemenea otrăviri? Ați spus că nu-i omoară.

Văduva clătină din cap.

– Nu, otrava nu-i omoară – da' mor întotdeauna. Una la mână, li se face foame. Nu mai știu ce-i aia voință și nu pot face decât ce le zice *houngan*-u' să facă. Treptat, se usucă pe picioare până când, în cele din urmă…

Încheie cu o mică pocnitură din degete.

– Și a doua la mână, reluă ea apoi, pe un ton practic, chiar dac-ar rămâne în viață, i-ar ucide oamenii. Odată ce-a ajuns cineva zombi, cale de-ntoarcere nu mai există.

De-a lungul întregii conversații, Grey devenise tot mai conștient de faptul că doamna Abernathy vorbea pe baza unor cunoștințe mult mai aprofundate decât ar fi justificat un interes oarecare față de filosofia naturală. Voia să scape de ea cât mai repede, dar își impuse să stea locului și să mai pună o întrebare.

– Cunoașteți vreo semnificație anume atribuită șerpilor, doamnă? În magia africană, vreau să zic.

Femeia clipi, luată prin surprindere.

– Șerpii, repetă ea încet. Desigur… Ei bine, șerpii-s înțelepți, zice-se. Iar unele din *loa*-uri sunt șerpi.

– *Loa*-uri?

Îngândurată, doamna Abernathy își frecă încet fruntea, iar Grey văzu, cu un mic fior de repulsie, începutul unei iritații. Mai văzuse așa ceva la viața lui: era semnul unei infecții sifilitice avansate.

– Cred că le-ați zice „spirite“, spuse ea, măsurându-l cu privirea. Vă apar șerpi în vise, domnule colonel?

– Dacă-mi apar… Nu. Nu visez șerpi.

Așa era, dar sugestia părea incredibil de tulburătoare. Văduva zâmbi.

– Un *loa* stăpânește omu'. Vorbește prin gura lui. Iar eu văd un șarpe mare, uriaș, care stă pe umerii dumneavoastră, domnule colonel.

Se ridică brusc în picioare.

– Aveți grijă ce mâncați, domnule colonel Grey.

S-au întors în Spanish Town peste două zile. Pe drum, Grey a avut timp să se gândească, ajungând la anumite concluzii. Printre acestea era și convingerea că, de fapt, nu tuciuriii atacaseră Rose Hall. Vorbise cu supraveghetorul plantației, care părea ezitant și nesincer, descriind foarte vag detaliile presupusului atac. Și, mai târziu…

După discuția cu supraveghetorul și cu câțiva sclavi, revenise la doamna Abernathy, pentru a-și lua oficial rămas-bun. Nimeni nu-i răspunsese la ușă, așa că dăduse ocol clădirii, în căutarea unui servitor. Ceea ce găsise, în schimb, era o cărare ce cobora de lângă casă, în capătul căreia se zărea luciul unei ape.

Din curiozitate, urmase poteca, găsind faimosul izvor unde se presupunea că doamna Abernathy se

ascunsese de intrușii ucigași. Femeia se afla în iazul din fața izvorului, goală, înotând cu mișcări calme dintr-o parte în alta, părul blond cu șuvițe albe unduindu-se.

Apa era limpede precum cristalul; Grey putea să vadă mișcările ritmice ale feselor cărnoase, ca o pereche de foale ce o propulsau înainte – și-i zări adâncitura vineție a sexului, dezvăluită de flexiuni. Pe maluri nu creștea stuf sau alte plante; dacă femeia se refugia în helești, ar fi văzut-o oricine – și era limpede că temperatura apei n-o deranja absolut deloc.

Așadar, minți în legătură cu tuciuriii. Grey avea convingerea rece că doamna Abernathy își ucisese chiar ea soțul sau pusese pe altcineva s-o facă – dar avea prea puține mijloace de a acționa, în urma unei asemenea concluzii. S-o aresteze? Nu existau martori – sau persoane care să poată depune mărturie legală împotriva ei, chiar dacă ar fi vrut. Și oricum nu se aștepta ca vreunul dintre sclavii ei s-o dorească; cei cu care vorbise manifestau o reticență extremă în legătură cu stăpâna lor. Indiferent dacă aceasta era consecința loialității sau a fricii, efectul rămânea același.

Asta *însemna* pentru el că tuciuriii, cel mai probabil, nu aveau nicio vină în legătură cu crima – un aspect foarte important. Până acum, toate relatările despre faptele lor rele se refereau numai la daunele pricinuite proprietăților – mai precis, culturilor și echipamentelor. Nu fusese incendiată nicio casă și, cu toate că unii proprietari de plantații declarau că le fuseseră luați sclavii, nu exista nici o dovadă în acest sens, sclavii respectivi putând foarte simplu să fi profitat de haosul creat pentru a fugi.

Acest lucru îi sugera o anumită prudență din partea celor care-i conduceau pe negri. Cine erau aceștia? se întrebă el. Ce fel de oameni? Impresia care i se forma nu era a unei rebeliuni – nu se făcuse nicio declarație, așa cum ar fi fost de așteptat – ci mai degrabă a unei frustrări crescânde, mocnind de-a lungul timpului. *Trebuia* să discute cu căpitanul Cresswell. Și spera că afurisitul de secretar reușea să-l găsească pe superintendent, până când avea el să ajungă înapoi la King's House.

În cele din urmă, sosi la King's House mult după lăsarea întunericului și fu informat de majordomul guvernatorului – care, în cămașă de noapte, arăta ca o stafie neagră – că toți cei din casă dormeau.

– În regulă, răspunse el obosit. Cheamă-l pe valetul meu, dacă ești bun. Și să-l anunți pe servitorul guvernatorului, mâine-dimineață, că va trebui să vorbesc cu Excelența Sa după micul dejun, indiferent cum stă cu sănătatea.

Tom fu îndeajuns de mulțumit să-l vadă pe Grey întreg pentru a nu protesta că fusese trezit din somn, și-l ajută să se spele, să-și ia cămașa de noapte și să se culce sub plasa contra țânțarilor, înainte ca în Spanish Town clopotele să bată de miezul nopții. Ușile camerei fuseseră reparate, dar Grey îi ceru lui Tom să lase fereastra deschisă, după care adormi cu obrajii mângâiați de o adiere mătăsoasă, fără să se mai gândească la ceea ce i-ar fi putut aduce dimineața următoare.

Niște bătăi agitate în ușă îl treziră dintr-un vis erotic neobișnuit de viu. Își scoase capul de sub pernă, cu senzația firelor de păr aspre și roșcate încă pe buze, și se scutură violent, încercând să se reorienteze în spațiu și timp. Bang, bang, bang, bang, *bang!* Ce mama dracului…? Aha… Ușa.

– Ce-i?… Intră, pentru numele lui Dumnezeu! Ce naiba… A… Stai un moment, atunci.

Se smulse din așternutul mototolit și-și lepădă cămașa de noapte – Dumnezeule mare, chiar făcuse ceea ce visase că făcea? – după care-și aruncă banyanul peste carnea care i se dezumfla cu repeziciune.

– Ce e? întrebă el, deschizând în sfârșit ușa.

Spre surprinderea lui, afară stătea Tom, tremurând și cu ochii cât cepele, lângă maiorul Fettes.

– Sunteți bine, stăpâne? izbucni valetul, retezând primele cuvinte ale maiorului.

– Ți se pare cumva că șiroiesc de sânge sau îmi lipsește vreun apendice necesar? replică Grey, destul de enervat. Ce s-a întâmplat, Fettes?

Acum, că ochii i se deschiseseră de-a binelea, vedea că și maiorul era aproape la fel de tulburat ca Tom. Acesta – veteran al unei duzini de campanii importante, decorat pentru virtute militară și cunoscut pentru calmul lui – înghiți în sec, vizibil, și-și încordă umerii.

– Guvernatorul, domnule… cred c-ar fi mai bine să veniți și să vedeți.

– Unde sunt oamenii care au fost însărcinați să-l păzească? întrebă calm Grey, în timp ce ieșea din dormitorul guvernatorului, închizând cu grijă ușa în urma lui.

Clanța îi alunecă dintre degete, unsuroasă sub piele. Știa că era umezită de propria lui transpirație, nu de sânge, dar simți un nod în

stomac și-și frecă degetele convulsiv de pantalon, pe coapsă.

– S-au dus, domnule.

Fettes își readusese sub control graiul, chiar dacă nu și expresia feței.

– Bine. Ești bun, te rog, să aduni servitorii? Trebuie să-i iau la întrebări.

Fettes trase adânc aer în piept.

– Și ei s-au dus, domnule.

– Cum?!? Cu toții?

– Da, domnule.

Grey trase și el aer în piept – apoi îl expiră din nou, rapid. Chiar și în afara camerei, duhoarea era sufocantă. Putea simți mirosul, ca un strat gros așternut pe piele, și-și frecă iar degetele, tare, de pantaloni. Înghiți un nod, după care, ținându-și respirația, smuci din cap spre Fettes – și spre Cherry, care li se alăturase, clătinând din cap în tăcere ca răspuns la expresia întrebătoare a lui Grey. Așadar, nici urmă de santinelele dispărute. Fir-ar să fie; trebuia să trimită pe cineva în căutarea cadavrelor. La acest gând, îl luă cu frig, în pofida căldurii crescânde a dimineții.

Coborî scara, urmat cu bucurie de ofițeri. Când ajunse la parter, hotărâse măcar de unde să înceapă. Se opri și, întorcându-se spre Fettes și spre Cherry, le zise:

– În regulă. De acum încolo, insula e sub control militar. Înștiințați ofițerii, dar spuneți-le să nu facă încă niciun anunț public. Și să *nu* le spuneți de ce.

Dată fiind fuga servitorilor, era mai mult decât probabil ca vestea morții guvernatorului să ajungă la locuitorii din Spanish Town în cel mult câteva ore – dacă nu și ajunsese dej. Dar, în caz că exista cea mai mică șansă ca populația să nu afle că guvernatorul Warren fusese ucis și parțial devorat în propria lui reședință, deși se găsea sub paza armatei Maiestății Sale, Grey era decis s-o speculeze.

– Cu secretarul ce e? întrebă el pe neașteptate, amintindu-și dintr-odată. Dawes. A plecat și el? Sau e mort?

Fettes și Cherry schimbară o privire vinovată.

– Nu știu, domnule, răspunse posac Cherry. Mă duc să văd.

– Du-te, dacă ești bun.

Dădu din cap, ca răspuns la saluturile lor, apoi ieși, cutremurându-se ușurat când simți atingerea soarelui pe față și pe trup, încălzindu-l prin pânza subțire a cămășii. Porni încet spre camera lui, unde Tom reușise deja, fără îndoială, să-i curețe și să-i pregătească uniforma.

Și acum…? Dawes, dacă mai era viu – și se ruga la toți sfinții ca așa să fie… Un val neașteptat de salivă îl înecă și scuipă de câteva ori pe terasă, incapabil să și-o înghită, la amintirea mirosului care-i contracta gâtul.

– Tom, spuse el grăbit, intrând în cameră. Ai reușit să vorbești cu ceilalți servitori? Cu Rodrigo?

– Da, stăpâne, răspunse valetul, făcându-i semn să se așeze pe taburet, după care îngenunche ca să-i pună ciorapii. Știu cu toții despre zombi – zic că-s oameni morți, la fel cum a spus și Rodrigo. Un

houngan – ăsta-i un… mă rog, n-am prea înțeles ce, dar oamenilor le e foarte frică de el. Oricum, unul din ăia care se iau de cineva – sau sunt plătiți s-o facă, cred – vine la persoana respectivă și-o omoară, și pe urmă o-nvie iar, să-i fie slugă, și aia e zombi. Și toți tremură de frică numai când se gândesc, stăpâne, încheie el cu sinceritate, ridicând privirea.

– Nu-i condamn câtuși de puțin. Știa vreunul dintre ei ceva despre vizitatorul meu?

Tom clătină din cap.

– Au zis că nu – eu cred că știu, stăpâne, dar nu vor să zică. Totuși, pe Rodrigo l-am prins între patru ochi; a recunoscut că știa, da' a zis că nu crede să fi fost un zombi cel care s-a luat după dumneavoastră, fiindcă i-am spus cum v-ați luptat și ce harababură s-a făcut în toată odaia.

Își îngustă ochii spre masa de toaletă, cu oglinda ei crăpată.

– Serios? Și-atunci, ce crede că a fost?

– N-a prea vrut el să zică, dar l-am bătut la cap, și până la urmă a lăsat să-i scape că s-ar putea să fi fost un *houngan,* care doar se dădea drept zombi.

Grey se gândi câteva momente la o asemenea posibilitate. Oare arătarea care-l atacase intenționase să-l ucidă? Și dacă da, de ce? Dar dacă nu… atacul putea să fi urmărit să netezească drumul spre ceea ce se întâmplase acum, dând impresia că prin King's House bântuiau zombii. Avea o anumită logică, mai puțin faptul că…

– Dar mi s-a spus că zombii se mișcă încet și țeapăn. Ar putea vreunul dintre ei să facă… ceea

ce i s-a făcut guvernatorului? întrebă el, înghițind în sec.

– Nu știu, stăpâne. N-am întâlnit niciunul, îi zâmbi scurt Tom, ridicându-se, după ce-i încheiase cataramele de la genunchi.

Era un zâmbet nervos, dar Grey îi surâse la rândul lui, cu inima mai ușoară.

– Cred că va trebui să merg și să mă uit din nou la cadavru, spuse, în timp ce se ridica și el. Vii cu mine, Tom?

Valetul era tânăr, dar foarte perspicace, mai ales în privințe care aveau legătură cu trupul, și-i fusese de mare ajutor și în trecut, la interpretarea după moarte a unor fenomene.

Acum, însă, păli vizibil, dar dădu totuși din cap, înghițind în sec după care, îndreptându-și umerii, îl urmă pe lordul John afară, pe terasă.

În timp ce se îndreptau spre camera guvernatorului, se întâlniră cu maiorul Fettes, care mânca posomorât o felie de ananas luată de la bucătărie.

– Vino cu mine, maiorule, îi ordonă Grey. Îmi poți povesti ce descoperiri ați mai făcut tu și Cherry, în lipsa mea.

– Pe una v-o pot spune, domnule, răspunse Fettes, lăsând jos ananasul și ștergându-și mâinile de vestă. Judecătorul Peters a plecat la Eleuthera.

– De ce naiba…?

Era o problemă: Grey sperase să descopere mai multe despre incidentul care stârnise rebeliunea, și cum era clar că de la Warren n-avea să mai afle

nimic… Făcu un gest vag spre Fettes, ca și cum plecarea lui Peters n-ar fi avut prea mare importanță.

– În regulă. Bine, atunci…

Străduindu-se să respire cât mai mult pe gură, deschise ușa. În urma lui, Tom scoase un sunet involuntar, dar apoi înaintă cu grijă și se lăsă pe vine lângă cadavru.

Grey i se alătură. Auzea din spatele lor o răsuflare precipitată.

– Maiorule, spuse el, fără să se întoarcă. Dacă l-a găsit cumva căpitanul Cherry pe domnul Dawes, ai fi atât de bun să-l aduci aici?

Erau adânciți în cercetare, când Dawes intră pe ușă, însoțit de Fettes și de Cherry. Grey îi ignoră.

– Urmele de mușcături *sunt* umane? se interesă el, întorcând cu grijă una dintre gambele lui Warren spre lumina care intra pe fereastră.

Tom dădu din cap, ștergându-și gura cu dosul palmei.

– De asta sunt sigur, stăpâne. Am fost și eu mușcat de câini – și nu se compară. În plus…

Își duse antebrațul la gură și mușcă strâns, apoi îi arătă lui Grey rezultatul.

– Vedeți, stăpâne? Dinții sunt în formă de cerc, cum ar veni.

– Nu încape nicio îndoială.

Ridicându-se, Grey se întoarse către Dawes, căruia i se muiaseră genunchii astfel încât căpitanul

Cherry era nevoit să-l susțină.

– Ia loc, te rog, domnule Dawes, și spune-mi ce părere ai despre cele întâmplate.

Chipul rotund al secretarului era plin de pete roșii, iar buzele, albe. Clătină din cap, încercând să se retragă, dar fu împiedicat de Cherry, care-l ținea strâns de braț.

– Nu știu nimic, domnule, gâfâi el. Absolut nimic nu știu. Vă rog, pot să plec? Mă… mă… zău așa, domnule, mă ia cu leșin!

– E-n regulă, răspunse binevoitor Grey. Poți să te întinzi pe pat, dacă nu te țin picioarele.

Dawes aruncă o privire spre pat, se albi la față și se așeză greoi pe podea. Văzu ce se afla acolo, lângă el, așa că se ridicară iar în picioare, în mare grabă, după care rămase clătinându-se și icnind.

Grey arătă cu capul spre un taburet, iar Cherry îl duse pe micuțul secretar, fără grabă, într-acolo.

– Ce ți-a spus, Fettes? întrebă el, întorcându-se iar spre pat. Tom, îl vom înveli pe domnul Warren cu cearșaful, apoi îl culcăm pe jos și pe deasupra înfășurăm și covorul. Ca să împiedicăm scurgerile.

– Am înțeles, stăpâne.

Tom și căpitanul Cherry se apucară de treabă, cu mare grijă, în timp ce Grey se apropie de Dawes, oprindu-se și privindu-l.

– Zice că nu știe nimic, în cea mai mare parte, spuse Fettes, venind lângă Grey, cu o privire iscoditoare spre Dawes. Ne-a spus că Derwent Warren a sedus o femeie pe nume Nancy

Twelvetrees, la Londra. Pe urmă, însă, a părăsit-o ca să se însoare cu moștenitoarea averii Atherton.

– Pe care a dus-o mintea să nu-și însoțească bărbatul în Indiile de Vest, din câte înțeleg? Da… Și știa că domnișoara Twelvetrees și fratele ei moșteniseră o plantație în Jamaica și-și propuneau să emigreze aici?

– Nu, domnule.

Era pentru prima oară când Dawes vorbea din nou, iar glasul îi suna doar puțin mai tare decât un cârâit. Și-l drese și continuă, mai ferm:

– A fost foarte surprins să-i întâlnească pe frații Twelvetrees, la prima adunare.

– Nici nu mă mir. Surprinderea a fost reciprocă?

– Da. Domnișoara Twelvetrees s-a făcut albă la față, apoi roșie, după care și-a scos pantoful și s-a repezit la guvernator să-l lovească cu tocul.

– Tare mi-ar fi plăcut s-o văd și eu pe asta, comentă Grey, cu real regret. În regulă. Ei bine, după cum vezi, guvernatorul nu mai are nevoie de discreția dumitale. Eu, pe de altă parte, am mare nevoie de tot ceea ce-mi poți spune. Poți începe prin a-mi explica de ce-i era frică de șerpi.

– A…

Dawes își mușcă buza de jos.

– Nu pot fi sigur, înțelegeți…

– Vorbește, pămpălăule, mârâi Fettes, aplecându-se amenințător spre Dawes, care se retrase, înspăimântat.

– Păi… păi… se bâlbâi el. Cinstit, nu cunosc detaliile. Dar avea… avea legătură cu o femeie. O negresă tânără. Dumnealui… guvernatorul, adică… femeile erau o slăbiciune pentru el.

– Și? îl îndemnă Grey.

Tânăra, după cum aflară în continuare, era sclavă în casă – și deloc dispusă să accepte avansurile guvernatorului. Acesta nu era obișnuit cu refuzurile și nu renunțase. A doua zi, negresa cea tânără dispăruse, fugind, fără ca de-atunci să fi mai fost capturată din nou. Dar, în ziua următoare, un negru cu turban și cu o legătură peste șale venise la King's House ca să ceară o audiență.

– N-a fost primit, desigur. Dar nici n-a vrut să plece, continuă Dawes, ridicând din umeri. S-a ghemuit doar la baza scării din față, să aștepte.

Când Warren ieșise în sfârșit, omul se ridicase, făcuse un pas înainte și, pe un ton formal, îl informase pe guvernator că de-acum încolo era blestemat.

– Blestemat? repetă Grey, cu interes. Cum?

– Păi, știți, cunoștințele mele se opresc aici, domnule, răspunse Dawes, care între timp își mai regăsise siguranța de sine și stătea mai drept. Căci, după ce a făcut declarația, a continuat să vorbească într-o limbă necunoscută – părea să fi fost și ceva spaniolă pe-acolo, după cum suna. Nu pot decât să presupun că… ăă… administra blestemul, ca să zic așa…?

– N-am de unde să știu.

De-acum, Tom și căpitanul Cherry își terminaseră dezagreabila treabă, iar guvernatorul zăcea ca într-un cocon inofensiv, format din cearșaf și covor.

– Îmi pare rău, domnilor, dar cum nu există servitori care să ne ajute, îl vom duce noi jos, lângă hambarul din grădină. Însoțește-ne, domnule Dawes, ne poți fi de folos ca asistent de cioclu. Iar pe drum, ne vei spune cum apare și șarpele în toată povestea asta.

Gâfâind și gemând, mai-mai s-o scape din mâini de câteva ori, cărară neplăcuta povară la parter. Domnul Dawes, care încerca zadarnic să apuce și el covorul, fu îmboldit de căpitanul Cherry să-și continue relatarea.

– Păi, mi s-a *părut* că aud cuvântul „șarpe“ în tirada negrului, spuse el. *Vivora.* Așa se zice în spaniolă la „viperă“. Și pe urmă… au început să vină șerpii.

Șerpi mari și șerpi mici. Unul fusese găsit în baia guvernatorului. Altul a apărut sub masa din sufragerie – spre oroarea unei neveste de negustor care lua cina cu guvernatorul și care a luat-o razna prin cameră, isterizată, până a leșinat și s-a prăbușit pe masă. Domnul Dawes părea să găsească destul de amuzantă întâmplarea, iar Grey, transpirând abundent, îi aruncă o privire încruntată care-l făcu să continue mai serios:

– În fiecare zi, după câte se părea, și mereu în alt loc. Am pus să se caute prin toată casa, în repetate rânduri. Dar nimeni nu a reușit – sau nu a vrut, poate – să descopere de unde veneau reptilele. Și, deși nu mușcau niciodată, nervozitatea de a nu ști dacă vei găsi sau nu ceva încolăcit în așternut, seara când dai cuvertura la o parte…

– Întocmai! Puah!

Se opriră, lăsându-și jos povara. Grey se șterse cu mâneca pe frunte.

– Și cum ai făcut legătura, domnule Dawes, între invazia șerpilor și molestarea sclavei de către domnul Warren?

Dawes își împinse ochelarii în sus pe nasul asudat, cu o expresie surprinsă.

– A, păi, nu v-am spus? Omul acela – am aflat mai târziu că era un obeah-man, ce-o mai fi și asta – i-a rostit numele, în timp ce-și profera amenințarea. Azeel, așa o chema.

– Înțeleg. În regulă – gata? Un, doi, trei… sus!

Dawes nu se mai prefăcu că i-ar fi ajutat, luând-o înainte pe cărarea din grădină ca să deschidă ușa hambarului. Își pierduse complet orice reticență și părea dornic să ofere toate informațiile pe care le avea.

– Nu mi-a spus direct, dar cred că începuse să viseze șerpi – și pe fată.

– De unde… știi? mormăi Grey. Ăsta-i piciorul meu, maiorule!

– L-am auzit… ăă… când vorbea singur. Știți, începuse să bea cam mult. Lucru de înțeles, date fiind împrejurările, nu credeți?

Grey și-ar fi dorit să poată bea și el, oricât de mult, dar nu mai avea suflu ca s-o spună.

Pe neașteptate, din hambar, unde Tom se dusese să facă loc, răsună un țipăt surprins, și toți cei trei ofițeri, grăbiți să apuce armele pe care nu le aveau asupra lor, dădură drumul balotului, care căzu cu o bufnitură.

– Stăpâne, stăpâne! Uitați ce-am găsit, ascuns în hambar!

Valetul apăru pe cărare, venind în fugă spre ei, radiind de fericire, tânărul Rodrigo urmându-l temător. La vederea acestuia, lui Grey îi sări inima din piept și simți un zâmbet foarte neobișnuit ivindu-i-se pe chip.

– Sluga dumneavoastră, domnu', zise Rodrigo făcând cu sfială o plecăciune.

– Mă bucur foarte mult să te văd, Rodrigo. Ia spune-mi, ai văzut ceva din cele petrecute aici azi-noapte?

Tânărul se cutremură, ferindu-și privirea.

– Nu, domnu', răspunse el atât de încet, încât Grey abia reuși să-l audă. Au fost zombii. Ăștia… mănâncă oameni. I-am auzit, da' am avut atâta minte să nu mă uit. Am dat fuga-n grădină și m-am tupilat.

– I-ai auzit? întrebă tăios Grey. Ce anume ai auzit?

Rodrigo înghiți în sec și, dacă ar fi fost posibil ca pe o piele ca a lui să se vadă o tentă verzuie, ar fi dobândit fără îndoială nuanța unei țestoase marine.

– Pași, domnu', spuse el. Picioare goale. Da' ei nu merg, *pâș-pâș,* ca tot omu'. Își târșesc picioarele doar, *fâș-fâș,* explică servitorul, ilustrându-și descrierea cu niște mișcări orizontale ale mâinilor, iar Grey simți cum i se zbârlea părul de la ceafă.

– Ne-ai putea spune câți… oameni… erau?

Rodrigo clătină din cap.

– Mai mult de doi, după cum se-auzea.

Tom se apropie, ascultând cu atenție.

– Ce crezi, mai era și altcineva cu ei? Cineva care să păsească normal, vreau să zic.

Slujitorul păru surprins, apoi înfricoșat.

– Adică un *houngan?* Nu știu, ridică el din umeri. Poate. Încălțări n-am auzit. Da'…

– Aa… Fiindcă… Întrerupându-se brusc, Tom aruncă o privire nesigură spre Grey, apoi tuși. Aha.

Deși îi mai adresară și alte întrebări, Rodrigo nu le mai furniză și alte informații, așa că, în cele din urmă, ridicară din nou covorul – de astă dată, și cu ajutorul servitorului – și-l duseră pe răposat la locul său de odihnă provizorie. Fettes și Cherry îl mai descusură puțin pe Dawes, dar secretarul nu le mai putu spune nimic în plus despre activitățile guvernatorului, darămite să mai și speculeze cu privire la natura forței maligne ce îi adusese sfârșitul.

– Ai mai auzit despre zombi înainte de asta, domnule Dawes? se interesă Grey, tamponându-și fața cu batista deja îmbibată în sudoare.

– Ăă… da… răspunse precaut secretarul. Dar, desigur, nu credeți ceea ce-a zis servitorul… o, în niciun caz! încheie el, aruncând o privire oripilată spre hambar.

– E adevărat că zombii devorează carnea oamenilor?

Pe chipul lui Dawes reapăru paloarea bolnăvicioasă.

– Păi, da. Dar… vai de mine!

– Un comentariu concludent, mormăi Cherry, printre dinți. Așadar, înțeleg că nu vreți să faceți un

anunț public despre decesul guvernatorului, domnule?

– Ai înțeles corect, căpitane. Nu vreau să se instaleze panica, din pricină că zombii ar bântui prin Spanish Town, indiferent dacă așa stau lucrurile sau nu. Domnule Dawes, cred că pentru moment nu mai avem de ce să te deranjăm, așa că poți să pleci.

Îl privi pe secretar cum se îndepărta împleticit, înainte de a le face ofițerilor semn să vină mai aproape. Tom făcu câțiva pași în spate, discret ca de obicei, luându-l și pe Rodrigo cu el.

– Ați mai descoperit și altceva care ar putea să aibă legătură cu situația de-acum?

Cei doi schimbară o privire, iar Fettes dădu din cap spre Cherry, fluierând încet. Cherry semăna vizibil cu cireașa căreia-i purta numele – dar, fiind mai tânăr și mai suplu decât Fettes, își regăsea suflul mai repede.

– Da, domnule. M-am dus să-l caut pe Ludgate, fostul superintendent. Nu l-am găsit – a șters-o în Canada, se spune – dar am auzit destule despre cel de-acum.

Un moment, Grey căută să-și aducă aminte numele.

– Cresswell?

– Da, el.

Formula „corupție și delapidări“ părea să rezume perfect subiectul activității căpitanului Cresswell ca superintendent, conform informațiilor obținute de Cherry în Spanish Town și King’s Town. Printre alte abuzuri, mijlocise schimburile comerciale

între negrii de pe podișuri și negustorii din vale, ce presupuneau piei de păsări și de șarpe, tot felul de articole exotice, plus cherestea din pădurile montane și așa mai departe, dar, din câte se spunea, deși trebuia să-i plătească pe tuciurii, n-o făcuse.

– A jucat vreun rol în arestarea celor doi tineri negri acuzați de furt?

Un zâmbet făcu dinții lui Cherry să lucească.

– Ciudat că mă întrebați, domnule. Da, tuciuriii au spus – mă rog, unii dintre ei – că cei doi tineri veniseră să se plângă de comportamentul lui Cresswell, dar guvernatorul n-a vrut să-i primească. Au fost auziți declarând că-și vor lua bunurile înapoi cu forța – așa că, atunci când a dispărut o cantitate substanțială din conținutul unei magazii, s-a presupus că ei o furaseră. Au insistat – tuciuriii – că nu se atinseseră de mărfuri, dar Cresswell a profitat de ocazie și a pus să fie arestați pentru hoție.

Grey închise ochii, savurând răcoarea de moment adusă de briza ce sufla dinspre mare.

– Guvernatorul nu i-a primit pe cei doi tineri, spuneai. E posibil să fi existat niște legături improprii între guvernator și căpitanul Cresswell?

– A, da, răspunse Fettes, dându-și ochii peste cap. Încă n-am găsit niciun fel de dovezi, dar nici n-am avut prea mult timp să le căutăm.

– Înțeleg… Și căpitanul Cresswell tot nu știm pe unde umblă?

Cherry și Fettes clătinară din cap, la unison.

– Cei mai mulți cred că Accompong i-a făcut de petrecanie.

– Cine?

– A… Mă scuzați, domnule. Așa-l cheamă pe conducătorul tuciuriilor, din câte se spune. Se autointitulează *căpitanul* Accompong, dacă nu vă e cu supărare, adăugă Cherry, cu buzele arcuindu-i-se ușor.

Grey oftă.

– Bine. Și nu s-au primit vești despre alte devastări pricinuite de tuciurii, indiferent cum și-or fi zicând?

– Numai dacă puneți la socoteală și uciderea guvernatorului, replică Cherry.

– De fapt, spuse Grey, rostind rar cuvintele, nu cred că de crima asta sunt răspunzători negrii.

La drept vorbind, și el era destul de surprins să se audă pe sine însuși susținând acest lucru – și totuși, își dădu seama că așa gândea.

Fettes clipi, aceasta fiind cea mai apropiată manifestare de uimire pe care care putea s-o afișeze vreodată, iar Cherry se arătă de-a dreptul sceptic. Grey preferă să nu intre în detalii referitor la doamna Abernathy și nu dorea nici să explice concluziile la care ajunsese în legătură cu lipsa de înclinație a negrilor spre violență. Ciudat, își spuse el. Aflase numele căpitanului Accompong cu doar câteva momente în urmă, dar la auzul acestuia gândurile începeau să i se închege în jurul unei figuri tenebroase. Dintr-odată, în lume apăruse o minte omenească, cineva cu care putea să interacționeze.

În bătălie, personalitatea și temperamentul ofițerului aflat la comandă erau aproape la fel de importante ca numărul trupelor pe care le conducea. Deci… Trebuia să afle mai multe despre căpitanul Accompong, dar pentru moment acest lucru putea să mai aștepte.

Făcu un semn cu capul spre valetul său, care se apropie respectuos, urmat de Rodrigo.

– Spune-le ce-ai descoperit, Tom.

Valetul își drese vocea, împreunându-și mâinile în dreptul mijlocului.

– Păi, noi… ăă… l-am dezbrăcat pe guvernator…

La asta, Fettes tresări, iar Tom își drese din nou glasul, înainte de a continua:

– … și ne-am uitat cu luare-aminte. Una peste alta, domnule… și domnule… adăugă el, dând din cap spre Cherry, am văzut că guvernatorul Warren a fost înjunghiat pe la spate.

Amândoi ofițerii îl priviră fără nicio expresie.

– Dar… toată camera e plină de sânge, murdărie și alte mizerii, obiectă Cherry. Miroase ca locul ăla unde-i pun pe înecații scoși din Tamisa.

– Urme de pași, spuse Fettes, aruncându-i lui Tom o privire vag acuzatoare. Erau urme pe-acolo. Mari și însângerate, de picioare *goale.*

– Nu neg că în cameră a fost prezent… ceva discutabil, replică sec Grey. Dar probabil că pe guvernator nu l-a ucis aceeași persoană – sau… ce-o fi fost – care l-a rontăit pe urmă. Aproape sigur, era deja mort, când… ăă… s-au produs vătămările ulterioare.

Ochii lui Rodrigo erau de-acum enormi. Glasul lui Fettes se făcu auzit, bombănind printre dinți că să-l ia dracu', dar atât el, cât și Cherry erau oameni de ispravă și nu aveau să conteste concluziile lui Grey, așa cum nu protestaseră nici când le ordonase să ascundă cadavrul lui Warren – înțelegeau limpede cât de necesar era să împiedice răspândirea zvonurilor despre o invazie a zombilor.

– Problema, domnilor, este că luna trecută nu s-a întâmplat nimic – după câteva luni de incidente. S-ar putea ca uciderea domnului Warren să fi urmărit să incite – dar, dacă n-a fost săvârșită de tuciurii, se pune întrebarea ce mai așteaptă ei?

Tom ridică privirea, cu ochii mari.

– Păi, stăpâne, eu aș zice că… vă așteaptă pe *dumneavoastră.* Altceva, ce s-aștepte?

Ce altceva, într-adevăr… Cum de nu-și dăduse seama imediat? Bineînțeles că Tom avea dreptate. Protestul negrilor nu stârnise nicio reacție, plângerile lor nefiind rezolvate. Așa că se hotărâseră să atragă atenția în modul cel mai vizibil – chiar dacă nu și cel mai lăudabil – pe care-l aveau la dispoziție. Timpul trecuse, nu se făcuse nimic – după care, auziseră că venea armata. Acum, apăruse locotenentul-colonel Grey. Evident, așteptau să vadă ce avea să facă.

Și ce făcuse până în acel moment? Trimisese trupe să păzească plantațiile care reprezentau cele mai probabile ținte ale unor noi atacuri. Așa ceva nu prea avea șanse de a-i încuraja pe negri să-și abandoneze planul actual de acțiune, deși îi putea face să-și îndrepte eforturile în alte direcții.

Se plimba încoace și-ncolo prin grădina sălbatică de la King's House, îngândurat, dar existau foarte puține variante.

Îl chemă pe Fettes și-l informă că, până la noi ordine, îl însărcina să acționeze ca guvernator al insulei Jamaica.

Fettes arăta și mai rigid decât de obicei.

– Am înțeles, răspunse el. Dacă-mi permiteți să vă întreb, domnule… unde vă duceți?

– Mă duc să vorbesc cu căpitanul Accompong.

– Singur, domnule?

Ofițerul părea copleșit.

– Cu siguranță, nu puteți vorbi serios, dacă spuneți că veți merge acolo, sus, *singur!*

– Nu voi fi singur, îl asigură Grey. Îmi iau și valetul cu mine, și pe servitor. Voi avea nevoie de cineva care să traducă, dacă e necesar.

La vederea expresiei de catâr apărute pe chipul maiorului Fettes, oftă.

– A merge acolo în forță, maiorule, ar însemna să-i provocăm la luptă, și nu asta vreau.

– Într-adevăr, domnule, răspunse Fettes, cu îndoială. Dar desigur… o escortă așa cum se cuvine…?

– Nu, maiorule, insistă Grey, curtenitor, dar ferm. Vreau să dau clar de înțeles că vin să *vorbesc* cu căpitanul Accompong și nimic mai mult. Am să mă duc singur.

– Am înțeles.

Acum, Fettes începea să arate ca un butuc de lemn pe care cineva se apucase să-l lucreze cu ciocanul și cu dalta.

– Cum doriți, domnule.

Grey dădu din cap și se întoarse să intre în casă, dar apoi se opri, revenind spre el.

– A, mai este un lucru pe care ai putea să-l faci pentru mine, domnule maior.

Chipul lui Fettes se lumină ușor.

– Da, domnule?

– Găsește-mi o pălărie cu adevărat excelentă, vrei? Cu dantelă aurie, dacă se poate.

Călăreau de aproape două zile, când auziră cel dintâi semnal de corn. Un sunet ascuțit și melancolic, în lumina amurgului, părând să vină de foarte departe, și doar un soi de notă metalică îl încredință pe Grey că nu era, de fapt, țipătul vreunei păsări mari, exotice.

– Tuciuriii, murmură Rodrigo printre dinți și se chirci puțin, ca și cum ar fi încercat să treacă neobservat, chiar și în șaua calului. Așa comunică între ei. Fiecare grup are câte un corn și fiecare sună altfel.

Un alt semnal prelung, jalnic. Era oare același corn? se întrebă Grey. Sau un al doilea, răspunzându-i celui dintâi?

– Comunică între ei, ai zis. Mi-ai punea spune ce-și zic?

Rodrigo se îndreptase puțin în șa, ducându-și instinctiv o mână la spate, pentru a-și ține mai bine tolba de piele care conținea cea mai ostentativă pălărie ce se găsise în Spanish Town.

– Da, domnu'. Își spun unu' altuia că suntem aici.

– Pe-asta și eu aș fi putut-o zice, pe gratis, mormăi Tom printre dinți.

Refuză, însă, să repete sau să dezvolte subiectul, când fu invitat s-o facă.

În noaptea aceea, și-au instalat tabăra la adăpostul unui copac, fiind atât de obosiți încât au luat masa în tăcere, privind către ploaia care venea dinspre mare, apoi s-au târât în cortul pe care-l adusese Grey. Tinerii au adormit pe dată, în ropotul apei pe pânza groasă de deasupra.

Grey mai rămase treaz un timp, înfruntând oboseala, frământat de gânduri. Își luase uniforma, deși nu completă, ca să i se cunoască identitatea. Până acum, gambitul său fusese acceptat: nu-i atacase nimeni. Din câte se părea, căpitanul Accompong avea să-l primească.

Și pe urmă…? Nici el nu era sigur. Spera, totuși, să-și poată recupera oamenii – cele două santinele care dispăruseră în noaptea uciderii guvernatorului Warren. Trupurile lor nu fuseseră descoperite, și nici piese de uniformă sau echipament – iar căpitanul Cherry scotocise atât Spanish Town, cât și King's Town, căutându-i. Totuși, dacă fuseseră capturați vii, acest lucru îi întărea părerea despre Accompong și-i dădea ceva speranțe că rebeliunea putea fi dezamorsată pe o cale care să nu implice o campanie militară prelungită, prin junglă și prin munți, încheiată cu lanțuri și execuții. Dacă, însă…

Aici ajunsese cu gândurile, când îl fură somnul și se pierdu printre vise fără șir, cu păsări colorate ale căror pene îi atingeau obrajii în timp ce zburau tăcute pe lângă el.

Dimineața, Grey se trezi simțind razele soarelui pe față. Clipi, nedumerit pentru câteva momente, apoi se ridică în capul oaselor. Era singur. Complet singur.

Sări în picioare, cu inima bubuindu-i în piept și mâna căutând pumnalul. Îl găsi unde știa, la cingătoare, dar era singurul lucru rămas la locul lui. Calul… toți caii dispăruseră. Și cortul. Și catârul de transport, cu bagajele sale. Și Tom, și Rodrigo.

Văzu acest lucru de îndată – păturile sub care dormiseră noaptea erau aruncate în tufișuri – dar îi chemă totuși, de mai multe ori, până începu să-l doară gâtul de-atâtea strigăte.

De undeva de deasupra, se auzi unul dintre cornuri, un huiet prelung și tărăgănat, care în urechile lui Grey părea să sune batjocoritor.

Înțelese pe dată mesajul: „Ați luat doi de-ai noștri; am luat doi de-ai voștri.“

– Și crezi că n-am să vin după ei? strigă el în sus, spre marea amețitoare de verdeață care se unduia. Spuneți-i căpitanului Accompong că sosesc! Îi voi lua pe tinerii mei înapoi, *nevătămați* – sau, de nu, am să-i iau lui capul!

Sângele i se ridicase în obraji, dându-i senzația că avea să plesnească, dar avu atâta minte încât să nu cedeze imboldului de a izbi cu pumnul în ceva. Era singur; nu-și putea permite să se rănească. Trebuia să ajungă în mjilcoul rebelilor cu tot ceea ce-i mai rămăsese – dacă voia să-l salveze pe Tom și să

pună capăt rebeliunii. Și era hotărât să-și salveze valetul, cu orice preț. Nu conta că putea fi o capcană; avea să meargă înainte.

Cu un efort de voință, se calmă, tropăind în cerc, numai în ciorapi, până-i trecu aproape de tot furia. Atunci le văzu, stând una lângă alta, sub un tufiș spinos.

Îi lăsaseră cizmele. Se așteptau să-și continue drumul, până la ei.

Merse cale de trei zile. Nu se ostenea încercând să urmeze o direcție sau alta; nu era prea priceput la orientarea pe teren și, în orice caz, zadarnic ar fi încercat să găsească vreo urmă printre stânci și vegetația deasă. Urca pur și simplu, străbătând sălbăticia pe unde putea, și asculta cornurile.

Negrii nu-i lăsaseră niciun fel de provizii, dar asta nu conta. Existau multe pâraie și iazuri și, deși îi era foame, nu flămânzea. Ici și colo, găsea copaci din soiul acelora pe care-i văzuse la Twelvetrees, garnisiți cu fructe mici și roșii. Dacă papagalii le mâncau, se gândise el, însemna că erau măcar cât de cât comestibile. Gustul lor acru îi făcea gura pungă, dar de otrăvit, nu-l otrăveau.

Din zori, semnalele cornurilor deveniseră tot mai frecvente. Acum se auzeau trei sau patru, sunându-și unele altora. Era clar că se apropia. De ce anume n-avea cum să știe, dar se apropia.

Făcu un popas, privind în sus. Între timp, terenul începuse să se niveleze; prin junglă existau și locuri mai degajate, iar într-unul dintre aceste mici luminișuri văzu niște plante care erau în mod clar cultivate: movilițe de frunze ce puteau fi de cartofi, araci cu fasole, flori mari și galbene de dovlecei sau tărtăcuțe. În capătul opus al plantației,

se ridica o coloană subțire de fum, pe fundalul de verdeață. Era aproape.

Își scoase tichia grosolană pe care și-o împletise din frunze de palmier, ca să-l apere de soarele arzător, și își șterse fața cu poala cămășii. De alte pregătiri nu era în stare. Pălăria viu colorată, cu dantelă aurie, pe care o adusese, se afla, probabil, tot în tolba ei – oriunde-o fi ajuns aceea. Își puse la loc pe cap tichia de frunze și își continuă drumul, șchiopătând, spre fuiorul de fum.

În timp ce mergea, zări niște oameni care apăreau încet la vedere. Oameni cu pielea închisă la culoare, îmbrăcați în haine zdrențuite, ieșind din junglă pentru a-l privi cu ochi mari și curioși. Îi găsise pe tuciurii.

Un grup mic de negri îl conduse mai departe, tot în sus. Se apropia asfințitul, iar lumina soarelui cădea pieziș printre copaci, în raze aurii și de culoarea lavandei, când ajunseră într-o poiană largă, unde se afla o așezare formată din câteva colibe. Unul dintre însoțitorii lui Grey strigă, iar din cea mai mare colibă ieși un om care se prezentă, fără nicio ceremonie, ca fiind căpitanul Accompong.

Căpitanul Accompong îi rezervase o mare surpriză. Era foarte scund, foarte gras, cu trupul atât de diform încât nici nu prea pășea, înaintând în schimb printr-un soi de smucituri într-o parte și-n alta. Avea pe el resturile unei tunici splendide, acum fără nasturi, cu jumătate din dantelăria aurie lipsă și manșetele murdare și roase.

Îl privea pe sub borul lăbărțat al unei pălării de fetru zdrențuite, cu niște ochi care străluceau din umbră. Avea un chip rotund și foarte ridat, majoritatea dinților îi lipseau, dar dădea impresia

unei mari șiretenii – și, poate, încântare. Grey așa spera.

– Cine ești? întrebă Accompong, privindu-l ca pe un broscoi ieșit de sub o piatră.

Era clar că toți cei din poiană îi cunoșteau identitatea; se foiau de pe un picior pe altul și-și dădeau coate, rânjind. Grey nu le dădu nicio atenție însă, făcând doar o plecăciune foarte corectă în fața lui Accompong.

– Sunt omul răspunzător de cei doi tineri care au fost capturați pe munte. Am venit să-i iau înapoi, la fel și pe soldații mei.

Se auziră câteva huiduieli disprețuitoare, iar Accompong le lăsă să continue câteva clipe, înainte de a ridica mâna.

– Așa zici? Și de ce crezi c-aș avea ceva de-a face cu tinerii aceia?

– N-am spus asta. Dar pot recunoaște un mare conducător, atunci când îl văd, și știu că mă poți ajuta să-mi găsesc oamenii. Dacă vrei.

– Phii…! se zbârci chipul lui Accompong într-un zâmbet știrb. Crezi că, dacă mă flatezi, am să te ajut?

Grey îi simțea pe unii dintre copiii cei mai mici furișându-se prin spatele lui; auzi chicoteli înăbușite, dar nu se întoarse.

– Îți cer ajutorul. Dar nu-ți ofer în schimb numai părerile mele pozitive.

O mână mică i se strecură pe sub haină, ciupindu-l cu putere de fesă. Răsună o explozie de râsete,

urmate de o învălmășeală nebunească la spatele lui. Grey nu se clinti.

Accompong roase ceva aflat în gura lui încăpătoare, privindu-l cu ochi mijiți.

– Da? Și-atunci, ce-mi oferi? Aur? se interesă el, cu un colț al buzelor sale groase arcuindu-se.

– Ai nevoie de aur? îl întrebă Grey.

Copiii șușoteau și chicoteau din nou la spatele lui, dar auzi și sâsâieli din partea unor femei – începea să li se trezească interesul. Poate.

Căpitanul Accompong stătu un moment pe gânduri, apoi clătină din cap.

– Nu. Altceva, ce mai ai de oferit?

– Ce-ai dori? i-o întoarse Grey.

– Capul căpitanului Cresswell! rosti o femeie, foarte limpede.

Urmară o foială și un plesnet, glasul unui bărbat care o certa în spaniolă, apoi un val de voci feminine ripostând cu aprindere. Accompong îi lăsă în voia lor preț de un minut, două, apoi ridică iar o mână. Brusc se lăsă tăcerea.

Și se prelungi. Grey își simțea bătăile inimii pulsându-i în tâmple, încete, trudnice. Oare să vorbească? Venise acolo să ceară ceva; dacă vorbea acum, avea să-și piardă și mai mult din prestigiu, cum spuneau chinezii. Rămase în așteptare.

– Guvernatorul e mort? întrebă Accompong într-un târziu, așezându-se.

– Da. Cum ai aflat?

– Vrei să zici că eu l-am omorât? replică Accompong, mijindu-și ochii galbeni și bulbucați.

– Nu, răspunse răbdător Grey. Voiam să zic… de unde știi cum a murit?

– L-au ucis zombii.

Răspunsul era pregătit dinainte – și foarte serios. Acum, în ochii aceia nu se mai zărea nici urmă de umor.

– Știi cine i-a făcut pe zombi?

Pe Accompong îl străbătu un tremur înfiorat, puternic, din vârful pălăriei zdrențuite până tălpile picioarelor desculțe.

– Știi, continuă Grey încet, ridicând o mână pentru a preîntâmpina răspunsul negativ automat. Dar nu dumneata ai fost, nu-i așa? Spune-mi.

Căpitanul se foi nervos de pe o fesă pe cealaltă, însă nu răspunse. Ochii-i săgetară spre una dintre colibe și, după un moment, ridică glasul, chemând pe cineva în dialectul tuciuriilor. Lui Grey i se păru că rostise cuvântul „Azeel“. O clipă, fu nedumerit, numele părându-i-se cunoscut, dar fără a ști de ce. Apoi, din colibă ieși o femeie tânără, aplecându-se pe sub pragul de sus al ușii scunde, iar Grey își aminti.

Azeel. Sclava pe care o molestase guvernatorul și a cărei fugă de la King’s House declanșase invazia șerpilor.

Privind-o în timp ce se apropia, nu putu să nu vadă ce anume stârnise poftele guvernatorului, deși nu de frumusețe era vorba. Negresa era scundă, dar deloc neînsemnată. Cu un trup perfect proporționat, megea ca o regină, iar când se

întoarse cu fața spre Grey, ochii-i străluceau puternic. În ei se citea furia, dar și ceva ca o disperare cumplită.

– Căpitanul Accompong zice că trebuie să-ți spun ce știu – ce s-a întâmplat.

Grey se înclină în fața ei.

– Voi fi cum nu se poate mai recunoscător să vă ascult, doamnă.

Femeia îl privi pătrunzător, crezând că-și bătea joc de ea, dar își dădu curând seama că Grey vorbise serios. Înclină din cap scurt, aproape imperceptibil.

– Bine, atunci. Știi că bestia aia – scuipă ea cu silă pe jos – m-a violat? Și că am plecat din casa lui?

– Da. Iar după aceea ai căutat un obeah-man, care a aruncat un blestem cu șerpi asupra guvernatorului Warren, corect?

Privindu-l încruntată, dădu iar scurt din cap.

– Șarpele este înțelepciune, iar omul acela nu avea nici urmă. Nici urmă!

– În privința asta, cred că ai perfectă dreptate. Dar cu zombii ce e?

Mulțimea își ținu respirația. Frică, dezgust – și încă ceva. Buzele fetei se strânseră, iar în ochii ei mari și negri luciră lacrimi.

– Rodrigo, spuse ea, rostind numele cu voce înecată. El… și cu mine…

Își încleștă maxilarele; nu putea vorbi fără să izbucnească în plâns și nu voia să plângă în fața lui Grey. Acesta își coborî privirea în pământ, ca să-i respecte, atât cât putea, intimitatea. O auzea

respirând pe nas – un sunet slab, gutural. În cele din urmă, Azeel trase aer în piept, adânc.

– N-a fost mulțumit. S-a dus la un *houngan.* Obeah-manul l-a avertizat, dar…

Fața i se schimonosise, în efortul de a-și stăpâni sentimentele.

– *Houngan*-ul… Avea zombi. Rodrigo i-a dat bani ca să ucidă bestia.

Grey avu senzația că primise un pumn în piept. Rodrigo. Rodrigo, ascunzându-se în hambarul din grădină la auzul pașilor desculți, târșiți în noapte – sau același Rodrigo, prevenindu-i pe ceilalți servitori să plece, apoi descuind ușile, urmând în sus pe scări o hoardă tăcută de oameni descompuși, zdrențăroși… ori alergând înaintea lor, chipurile alarmat, să cheme santinelele, să le scoată afară, unde puteau fi capturate.

– Și Rodrigo unde e acum? întrebă tăios Grey.

În luminiș se lăsase o tăcere adâncă. Niciunul dintre oameni nu se uita la ceilalți; toți ochii stăteau ațintiți în pământ. Grey făcu un pas înainte, spre căpetenie.

– Căpitane?

Accompong se foi în loc. Își ridică spre Grey chipul diform și întinse o mână către una dintre colibe.

– Nu ne plac zombii, colonele, zise el. Sunt necurați. Și să ucizi un om folosindu-te de ei… e foarte rău. Înțelegi ce-ți spun?

– Da, înțeleg.

– Omul ăsta, Rodrigo…

Căpitanul Accompong ezită, căutându-și cuvintele.

– Nu e unul de-ai noștri. Vine din Hispaniola. Acolo… se fac lucruri din-astea.

– Cum ar fi crearea zombilor? Dar presupun că și aici se mai întâmplă.

Grey vorbise spontan; în urma celor aflate, gândurile i se învălmășeau cu furie. Creatura care-l atacase în camera lui… n-ar fi fost mare lucru pentru cineva să se mânjească pe trup cu țărână dintr-un mormânt și să se îmbrace în zdrențe…

– Nu și printre noi, declară foarte ferm Accompong. Înainte să zic mai mult, colonele… Crezi ceea ce-ai auzit până acum? Crezi că noi – că *eu* – nu avem nimic de-a face cu moartea guvernatorului vostru?

Grey stătu câteva clipe pe gânduri. Nu exista nicio dovadă, numai povestea tinerei sclave. Totuși… avea unele probe. Rezultatele propriilor lui observații și concluzii privind felul omului care stătea în fața lui.

– Da, răspunse el scurt. Și?

– Regele vostru o s-o creadă și el?

Ei bine, nu și dacă i se spunea atât de direct, reflectă Grey. Chestiunea trebuia să fie abordată cu tact… Văzându-i chipul îngândurat, Accompong pufni încet.

– Omul ăsta, Rodrigo… Ne-a făcut un mare rău, răzbunându-se pentru necazul lui într-un fel care… care…

Căuta cuvântul, iar Grey încheie în locul lui:

– Care vă incriminează. Da, îmi dau seama de asta. Ce-ați făcut cu el?

– Nu ți-l pot da pe acest om, spuse într-un târziu Accompong.

Buzele lui groase se strânseră o clipă, dar susținu în continuare privirea lui Grey.

– E mort.

Șocul îl izbi pe lord ca un plumb de muschetă. O lovitură care-l făcu să se clatine pe picioare, sub înțelegerea zdrobitoare a faptului că se săvârșise un rău de neîndreptat.

– Cum? întrebă el, scurt și tăios. Ce i s-a întâmplat?

În poiană continua să domnească tăcerea. Accompong privea pământul din fața lui. După un lung răstimp, din rândurile mulțimii se înălță un oftat, ca o șoaptă.

– *Zombii.*

– Unde? se răsti Grey. Unde e? Aduceți-l la mine. Acum!

Oamenii se retraseră din jurul colibei, străbătuți de un fel de geamăt general. Femeile își apucară copiii de mâini, smucindu-se cu ei înapoi așa de repede încât ajunseră să se calce pe picioare. Apoi, ușa se deschise.

– *Anda!* spuse un glas, dinăuntru.

În spaniolă însemna „mergi“. Mintea amorțită a lui Grey abia înregistră acest lucru, când prin

întunericul colibei se zări o mișcare, iar în ușă apăru o siluetă.

Era Rodrigo. Dar, în același timp… nu era el. Pielea lucioasă îi devenise palidă și tulbure, aproape ca de ceară. Gura cândva fermă, cu buze senzuale, atârna fără vlagă, iar ochii… O, Doamne, ochii…! Erau adânciți în cap, sticloși, neclintiți, iar în ei nu se mai citea nicio undă de înțelegere, nici cea mai vagă fărâmă de conștiință. Erau ochii unui mort. Și totuși… umbla.

Acesta era lucrul cel mai rău dintre toate. Dispăruse orice urmă din grația elastică a lui Rodrigo, din distincția lui. Arătarea aceea se mișca rigid, dezordonat, târându-și picioarele, clătinându-se alandala la fiecare pas. Hainele îi atârnau pe oase ca bulendrele unei sperietori, mânjite cu argilă și pătate de lichide scârboase. Grey icni, când îi ajunse la nas mirosul de putrefacție.

– *Alto,* spuse glasul, încet, iar Rodrigo se opri brusc, cu brațele bălăbănindu-i-se ca ale unei marionete.

Atunci, lordul ridică privirea spre colibă. Un negru înalt stătea în ușă, cu ochii arzători ațintiți spre el.

Soarele aproape asfințise; poiana se cufunda tot mai adânc în umbră, iar Grey simți cum îl străbătea un fior convulsiv. Ridică bărbia și, ignorând oribila făptură are stătea țeapănă în fața lui, i se adresă negrului înalt:

– Cine ești dumneata, domnule?

– Numește-mă Ishmael, răspunse omul, cu un accent straniu, melodios.

Ieși din colibă, iar Grey înregistră o crispare generală, toată lumea retrăgându-se din jurul negrului înalt, ca și cum ar fi suferit de o boală contagioasă mortală. Vru să facă și el un pas înapoi, dar nu reuși.

– Dumneata ai făcut… asta? îl întrebă, arătând spre ceea ce mai rămăsese din Rodrigo.

– Am fost plătit s-o fac, da.

Ochii lui Ishmael săgetară spre Accompong, revenind apoi asupra lui Grey.

– Iar guvernatorul Warren… Ai fost plătit ca să-l ucizi și pe el, așa-i? Cu ajutorul acestui om? dădu el scurt din cap spre Rodrigo, nesuportând să-l privească.

Zombii cred că-s morți și toți ceilalți cred la fel.

Sprâncenele lui Ishmael se îmbinară într-o expresie încruntată. Grey observă acum că avea chipul brăzdat de cicatrice, făcute intenționat, din câte se părea: canale prelungi săpate pe obraji și frunte. Negrul clătină din cap.

– Nu. Acesta, îl arătă el pe Rodrigo, m-a plătit să-mi aduc zombii. Mi-a zis că voia să înspăimânte un om. Iar zombii fac acest lucru, adăugă el, cu un zâmbet viclean. Dar când i-am adus în cameră și *buckra* a vrut să fugă, el – arătă din nou cu mâna spre Rodrigo – a sărit la el și l-a înjunghiat. Omul a căzut mort, și atunci Rodrigo mi-a *poruncit*, continuă el, pe un ton din care se înțelegea clar ce părere avea despre oamenii care-i dădeau porunci de orice fel, să-mi pun zombii să-l mănânce. Ridică din umeri. De ce nu? Era mort.

Grey se răsuci spre căpitanul Accompong, care în tot timpul relatării stătuse tăcut.

– Și pe urmă, dumneata l-ai plătit pe acest… acest…

– *Houngan,* completă îndatoritor Ishmael.

– …să facă *asta?!* arătă lordul spre Rodrigo, cu vocea tremurându-i de oroare indignată.

– S-a făcut dreptate, replică Accompong, simplu și demn. Nu crezi?

Pentru moment, Grey nu mai știu ce să spună. În timp ce-și aduna gândurile, căpetenia se întoarse spre un ajutor și-i spuse:

– Adu-l pe celălalt.

– Pe *celălalt*… începu Grey, dar, înainte de a apuca să continue, prin mulțime se produse încă un freamăt, din altă colibă ieși un negru, trăgând după el un alb cu o funie strânsă de gât. Omul era murdar, cu ochii holbați și mâinile legate la spate, dar hainele lui fuseseră cândva foarte elegante. Grey scutură din cap, încercând să risipească resturile ororii care-i rămăsese întipărită în minte.

– Căpitanul Cresswell, presupun? întrebă el.

– Salvați-mă…! gâfâi omul, prăbușindu-se în genunchi la picioarele lui Grey. Vă implor, domnule… oricine-ați fi… luați-mă de-aici!

Obosit, colonelul își frecă fața cu o mână, coborând privirea spre superintendentul de odinioară, după care se uită la căpitanul Accompong.

– Are nevoie să fie salvat? întrebă el. N-aș vrea… știu ce-a făcut… dar *este* de datoria mea.

Accompong își strânse buzele, gânditor.

– Zici că-l știi cum e. Dacă ți-l dau… ce-ai să faci cu el?

La întrebarea asta, cel puțin, exista un răspuns.

– Îl voi pune sub acuzare pentru faptele comise și am să-l trimit la judecată, în Anglia. Dacă va fi condamnat, va fi închis – sau poate chiar spânzurat. Aici, ce i s-ar întâmpla? mai întrebă Grey, curios.

Gânditor, Accompong întoarse capul spre *houngan,* care rânji oribil.

– Nu! gâfâi Cresswell. Nu, vă rog! Nu mă dați pe mâna lui! Nu pot… nu pot… o, DOAMNE!

Aruncă o privire îngrozită spre făptura țeapănă a lui Rodrigo, apoi se prăbuși cu fața în jos la picioarele lui Grey, plângând convulsiv.

Năucit de șoc, lordul crezu pentru o clipă că așa *ar fi putut* pune capăt rebeliunii… dar nu. Nu-i putea face una ca asta lui Cresswell.

– Bine, spuse el, înghițind în sec înainte de a se întoarce iar spre Accompong. Este englez și, cum spuneam, e de datoria mea să iau măsuri ca să suporte rigorile legilor engleze. Prin urmare, trebuie să vă cer să mi-l predați – și aveți cuvântul meu că se va face dreptate. Genul nostru de dreptate, adăugă, aruncând o privire ostilă spre *houngan.*

– Și dacă nu ți-l dau? întrebă Accompong, clipind șugubăț.

– Ei bine, atunci cred că va trebui să lupt pentru el, replică Grey. Dar sunt al naibii de obosit și zău că numai de-așa ceva nu-mi arde.

La asta, Accompong râse, iar Grey se grăbi să continue:

– Voi numi, desigur, un nou superintendent – și, dată fiind importanța funcției, am să-l aduc aici, ca să-l cunoști și să te declari de acord cu el.

– Iar dacă nu sunt de acord?

– În Jamaica sunt al dracului de mulți englezi, aruncă nervos Grey. Nu se poate să nu-ți convină măcar *unul* dintre ei.

Căpetenia negrilor râse sonor, cu burta lui rotofeie bâțâindu-se sub haină.

– Să știi că-mi placi, domnule colonel! Vrei să fii dumneata superintendentul?

Grey își stăpâni răspunsul firesc la această întrebare, spunând în schimb:

– Din păcate, am o datorie față de armată care mă împiedică să accept oferta, deși e uluitor de generoasă. Tuși, înainte de a adăuga: Ai cuvântul meu, totuși, că-ți voi găsi un candidat potrivit.

Locotenentul cel înalt care stătea în spatele lui Accompong ridică glasul, rostind cu îndoială câteva cuvinte într-un dialect pe care Grey nu-l înțelegea – dar, după atitudinea lui, privirea aruncată spre Cresswell și murmurul general de încuviințare care-i întâmpină vorbele, nu-i fu greu deloc să deducă ce spusese.

„Cât prețuiește cuvântul unui englez?“

Grey îi aruncă lui Cresswell, care se smiorcăia târându-se la picioarele lui, o privire de profund dispreț. Așa-i trebuia, dacă… Imediat, însă, simți duhoarea slabă de putregai dinspre trupul

încremenit al lui Rodrigo și se cutremură. Nu, nimeni nu merita *așa ceva.*

Lăsând la o parte, pentru moment, problema sorții lui Cresswell, Grey reveni la chestiunea pe care-o avea în minte de când zărise primul nor de fum.

– Oamenii mei, spuse el. Vreau să-i văd. Aduceți-i la mine, vă rog. Imediat.

Nu ridicase tonul, dar știa cum să vorbească pentru a face ca un ordin să sune clar.

Accompong își înclină ușor capul într-o parte, ca și cum ar fi chibzuit, dar apoi făcu un gest neglijent cu mâna. Printre oameni se produse din nou un freamăt de anticipare. Se întoarseră mai multe capete, apoi și trupuri, iar Grey se uită spre stâncile pe care le priveau. Avu loc o explozie de strigăte, râsete și fluierături, după care din defileu ieșiră Tom Byrd și cei doi soldați. Erau legați între ei de gât, dar și la mâini și picioare, astfel că veneau cu pași mărunți și târșiți, lovindu-se unul de altul, întorcând capetele încoace și-ncolo, ca niște găini, într-un efort zadarnic de a evita scuipăturile și bulgării de pământ aruncați spre ei.

Indignarea lui Grey față de un asemenea tratament fu acoperită de ușurare la vederea lui Tom și a celorlalți doi tineri care, deși tremurau de frică, erau nevătămați. Făcu imediat câțiva pași înainte, ca să-l vadă, iar consolarea jalnică ce le lumină fețele făcu să i se strângă inima.

– Ce-i cu voi? li se adresă el, zâmbind. Doar nu credeați c-am să vă las de izbeliște?

– *Eu* nu, stăpâne, replică Tom cu convingere, smucind deja de funia din jurul gâtului. Le-am zis c-o să veniți, de îndată ce vă trăgeați cizmele!

Se uită încruntat la băieţaşii negri, doar cu cămăşuţele pe ei, care dansau în jurul lui şi al celor doi soldaţi, schiţând gesturi nu tocmai prefăcute de a-i împunge cu beţe în organele genitale şi strigând:

– *Buckra! Buckra!*

– Nu-i puteţi face să se lase de porcăriile astea, stăpâne? De când am ajuns aici, tot aşa o ţin.

Grey îl privi pe Accompong, ridicând politicos din sprâncene. Comandantul lătră câteva cuvinte într-o limbă care semăna oarecum cu spaniola, iar copii se îndepărtară fără tragere de inimă, deşi continuau să se strâmbe şi să facă gesturi obscene cu braţele.

Apoi, Căpitanul Accompong întinse o mână spre locotenentul său, care-l ajută să se ridice în picioare. Grăsunul îşi scutură de praf, meticulos, poalele tunicii, pentru a porni încet în jurul grupului de prizonieri, oprindu-se la Cresswell, care se strânsese ghem. Îl contemplă un timp, după care ridică iar privirea spre Grey.

– Ştii ce-i ăla un *loa,* colonele? întrebă el încet.

– Da, ştiu, răspunse prudent Grey. De ce?

– În apropiere e un izvor. Iese din adâncurile pământului, unde trăiesc *loa*, şi uneori vin şi ei afară şi vorbesc. Dacă vrei să-ţi iei oamenii înapoi, îţi cer să te duci acolo şi să vorbeşti cu orice *loa* s-ar nimeri să te găsească. Aşa vom şti adevărul şi o să putem hotărî.

Grey stătu un moment pe gânduri, mutându-şi privirea de la bătrânul cel gras la Cresswell, a cărui spinare era zguduită de suspine mute, apoi spre tânăra Azeel, care întorsese capul ca să-şi ascundă

lacrimile fierbinți ce-i șiroiau pe obraji. La Tom nu se uită. Nu prea părea să aibă de ales.

– În regulă, răspunse el, întorcându-se iar spre Accompong. Dacă-i pe-așa, mă duc.

Accompong clătină din cap.

– Mâine-dimineață, spuse el. N-ar fi bine să mergi acolo noaptea.

– Ba am să mă duc, insistă Grey. Chiar acum.

„În apropiere“ era o formulă aproximativă, din câte se părea. Grey socotea că nu mai avea mult până la miezul nopții, când ajunseră la izvor – el, *houngan*-ul Ishmael și patru negri care purtau făclii și erau înarmați cu niște satâre mari, numite macete.

Accompong nu-i spusese că era un izvor *fierbinte.* Sub o streașină stâncoasă se afla un fel de cavernă, din care ieșeau aburi, ca respirația unui dragon. Însoțitorii săi – sau paznici, cum prefera să-i considere – se opriră ca unul, la o distanță sigură. Le aruncă o privire, în așteptarea unor instrucțiuni, dar rămaseră tăcuți.

Se întrebase care era rolul *houngan*-ului în acea acțiune stranie. Omul avea la el un bidon vechi și turtit. Îi scoase dopul și i-l întinse lui Grey. Emana un miros arzător, deși tabla se simțea rece în mâinile lui. Rom tare, își spuse el, după aroma înțepător-dulceagă – plus, fără îndoială, și alte câteva ingrediente.

„…buruieni. Oase pisate și fărâme din multe altele. Da’ principalul, singurul care-i musai să fie, e ficatul de pește fugu… Nu-și mai revin după aia, să știți. Otrava le vatămă creierii…“

– Acum bem, spuse Ishmael. Și intrăm în peșteră.

– Amândoi?

– Da. Eu am să-l chem pe *loa.* Sunt preot al lui Damballa.

Omul vorbea pe un ton serios, fără nicio urmă din ostilitatea sau disprețul pe care le manifestase mai-nainte. Totuși, Grey observă că escorta lor se ținea la o distanță sigură de *houngan,* privindu-l cu teamă.

– Înțeleg, răspunse el, deși nu era tocmai adevărat. Și acest… sau această… Damballa…?

– Damballa este marele șarpe, îi explică Ishmael zâmbind, cu dinții lucindu-i scurt în lumina făcliilor. Mi s-a spus că șarpele îți va vorbi, continuă el, arătând apoi cu capul spre ploscă. Bea.

Stăpânindu-și pornirea de a spune „dumneata primul“, Grey ridică bidonul la buze și bău încet. Era un rom *foarte* tare, cu un gust ciudat, dulce-acrișor, cam ca al fructelor coapte, gata să se strice. Încercă să nu se gândească la descrierea prafului *afile* făcută pe un ton atât de nepăsător de doamna Abernathy – în fond, nu precizase ce gust ar fi putut avea. Și, cu siguranță, Ishmael nu l-ar fi otrăvit așa, pe nepusă masă, nu…? Spera, cel puțin.

Sorbi din lichid până când o ușoară schimbare de poziție a *houngan*-ului îi dădu de înțeles că băuse destul, apoi îi dădu bidonul lui Ishmael, care-l duse la gură fără nicio ezitare. Probabil ar fi trebuit să se simtă mai încurajat, dar capul începea să i se tulbure într-un fel neplăcut, bătăile inimii-i bubuiau sonor în urechi, iar cu vederea i se întâmpla ceva ciudat: se întuneca pentru o clipă, apoi îi revenea cu o scurtă străfulgerare luminoasă,

iar când se uita la vreuna dintre torțe, vedea în jurul ei un halou de cercuri colorate.

Abia dacă auzi zăngănitul bidonului lăsat să cadă la pământ și se uită, clipind, la spinarea îmbrăcată în alb a *houngan*-ului, care se unduia în fața lui. Ishmael întoarse spre el un chip încețoșat.

– Vino.

Și se făcu nevăzut, prin pâcla aburilor.

– Bine, mormăi el. Dacă-i pe-așa…

Își scoase cizmele, desfăcu cataramele de la genunchi ale pantalonilor, apoi își trase și ciorapii. După care se dezbrăcă de haină și păși precaut în apa aburindă.

Era destul de fierbinte pentru a-i smulge un mic țipăt, dar în câteva momente se obișnui cu temperatura și porni prin iazul puțin adânc, din care ieșeau aburi, spre gura cavernei, simțind freamătul pietrișului sub tălpile goale. Dinspre paznici se auzeau șușoteli, dar nimeni nu-i propunea altă cale.

Apa curgea de pe streașina stâncoasă, dar nu ca o cascadă propriu-zisă, ci doar în șiroaie înguste, ca niște dinți șerpuitori. Paznicii își înfipseseră făcliile în pământ, la marginea helești eului; flăcările dansau asemenea unor curcubeie, văzute prin șiroaiele de apă, după ce trecu pe sub streașină.

Aerul umed și încins îi strivea plămânii, îngreunându-i respirația. După câteva momente, nu mai simți nicio diferență între pielea lui și atmosfera cețoasă prin care umbla; parcă s-ar fi topit în întunericul grotei.

Și *era* întuneric. Deplin. Din spatele lui mai răzbătea o lucire slabă, dar în față nu vedea absolut nimic, fiind nevoit să înainteze pe pipăite, cu o mână pe peretele de stâncă aspră. Zgomotul căderii de apă devenea tot mai slab, înlocuit de bufniturile înfundate ale propriei lui inimi, zbătându-se sub greutatea din piept. La un moment dat, se opri ca să-și apese degetele pe pleoape, liniștindu-se la vederea formelor multicolore apărute acolo; așadar, nu orbise. Când deschise din nou ochii, însă, întunericul era la fel de total.

I se păru că galeria se îngusta – putea să atingă ambii pereți, într-o parte și-n alta, întinzând brațele – și înregistră un moment de coșmar când avu impresia că-i *simțea* adunându-se în jurul lui. Făcu un efort să respire, cu un gâfâit adânc, exploziv, alungând iluzia.

– Oprește-te aici.

Glasul vorbise în șoaptă. Grey se conformă.

Se lăsă tăcerea, pentru un timp ce părea să nu se mai sfârșească.

– Ia-o înainte, șopti iar glasul, părând să se audă chiar de lângă el. Chiar în fața ta e pământ uscat.

Grey își târși pașii înainte, simțind sub tălpi cum solul peșterii urca, și cu mare grijă călcă pe stânca descoperită. Merse încet mai departe, până când glasul îi spuse să se oprească.

Tăcere. I se păru că deslușea o respirație, dar nu era sigur; sunetul apei încă se mai auzea, slab, din depărtare. „În regulă“, își spuse el. „Hai, vino.“

Nu fusese tocmai o invitație, dar ceea ce i se ivi în minte fu privirea intensă și verde a ochilor doamnei Abernathy, în timp ce-i zicea: „Văd un

șarpe mare, uriaș, care zace pe umerii dumneavoastră, domnule colonel.“

Cu un tremur convulsiv, Grey își dădu seama că avea o apăsare pe umeri. Nu o greutate neînsuflețită, ci ceva viu. Se mișca, abia simțit.

– Iisuse, șopti el și i se păru că de undeva, din cavernă, se auzea o undă de râs.

Se încordă, alungându-și imaginea din minte, căci cu siguranță nu putea fi altceva decât închipuirea lui, alimentată de rom. La fel de sigur, iluzia ochilor verzi dispăru, dar greutatea rămase asupra lui, deși n-ar fi putut spune dacă-i apăsa umerii sau mintea.

– Așa, rosti glasul cel scăzut, părând surprins. *Loa* a venit. Le *placi* șerpilor, *buckra.*

– Și asta ce înseamnă? întrebă el, vorbind pe cel mai firesc ton, cuvintele reverberând printre pereții din jur.

Glasul chicoti scurt, iar Grey simți, mai degrabă decât să audă, o mișcare în apropiere, freamăt de membre și o bufnitură slabă, când ceva căzu pe jos, lângă piciorul lui drept. Își simțea capul umflat, imens, palpitând de rom, iar prin el pulsau valuri de căldură, deși adâncurile peșterii erau înghețate.

– Vezi dacă și șarpele ăsta te place, *buckra,* îl pofti glasul. Ridică-l.

Nu vedea nimic, dar își mișcă încet piciorul, dibuind pe pardoseala alunecoasă. Degetele sale întâlniră ceva, și se opri brusc. Lucrul pe care-l atinsese se mișcă ușor, retrăgându-se. Apoi, simți pe deget atingerea scurtă a unei limbi de șarpe care-l gusta.

În chip ciudat, senzația îl mai liniști. Desigur, acela nu era prietenul lui, micul constrictor galben, dar semăna foarte mult cu el ca mărime, din câte-și putea da seama. Nu avea niciun motiv de teamă.

– Ridică-l, îl invită glasul. Kraitul ne va zice dacă spui adevărul.

– Chiar așa? replică sec Grey. Cum?

Glasul râse, și i se păru că mai auzea două-trei chicoteli din spatele lui, dar poate că nu erau decât ecouri.

– Dacă mori… înseamnă că ai mințit.

Grey pufni scurt, disprețuitor. În Jamaica nu trăiau șerpi veninoși. Își făcu mâna căuș, aplecându-se din genunchi, dar apoi ezită. Veninoși sau nu, avea o aversiune instinctivă față de mușcăturile șerpilor. Și cum ar fi putut ști omul – sau oamenii – din întuneric, dacă reptila îl mușca într-adevăr?

– Am încredere în șarpele ăsta, spuse încet glasul. Kraitul a venit cu mine din Africa. De mult.

Genunchii lui Grey se îndreptară brusc. Africa! Acum recunoștea denumirea și o sudoare rece îi îmbrobonă chipul. *Krait.* Un afurisit de krait *african.* Și Gwynne avea unul. Mititel, nu mai gros decât degetul cel mic al unui om. „Ucigător al naibii“, gângurise Gwynne, mângâind spinarea reptilei cu vârful unei pene de gâscă – gest pe care șarpele, un animal subțire, cafeniu, obișnuit la înfățișare, nu păruse să-l bage în seamă.

Cel de-acum se târa languros peste laba piciorului lui Grey, care fu nevoit să-și stăpânească imboldul de a-l arunca la pământ și a-l strivi. Ce dracu’ avea de atrăgea tocmai *șerpii,* dintre toate lighioanele alea nesuferite? Probabil putea fi și mai rău; ar fi

putut atrage gândacii… Cât ai clipi, avu o senzație hidoasă de piciorușe umblându-i pe antebrațe, așa că și le frecă instinctiv, apăsat, văzându-le, da, le *vedea* naibii, chiar și pe întuneric, membrele articulate, ca niște țepi, și antenele iscoditoare gâdilându-i pielea.

Probabil țipase. Cineva râdea.

Dacă mai stătea mult să se gândească, n-avea să mai poată face nimic. Se aplecă să înhațe jivina și, ridicându-se, o azvârli în întuneric. Răsună un țipăt, o foială neașteptată, apoi un urlet scurt, șocat.

Grey gâfâia sacadat, tremurând din pricina reacției, și-și tot pipăia mâna – dar nu simțea nicio durere, nici nu găsea înțepături. Urletului îi urmaseră un șir de blesteme neînțelese, bombănite încet, printre icnete adânci, de groază. Glasul *houngan*-ului – dacă al lui era – se făcu auzit imediat, urmat de un altul, îndoielnic și temător. În spatele lui sau în față…? Își pierduse complet simțul direcției.

Ceva îl atinse în trecere, ca un trup masiv, iar Grey fu împins în peretele cavernei, zgâriindu-și brațul. Durerea îl bucură: era o stare de care să se agațe, ceva real.

Alte voci agitate în adâncurile peșterii, și din nou tăcere. Deodată, un zgomot molatic, de carne lovită cu putere, apoi mirosul de aramă coclită al sângelui proaspăt, peste cel de stâncă fierbinte și apă curgând. După care, niciun alt sunet.

Grey stătea așezat pe solul noroios al grotei; simțea mâlul rece sub el. Îl apăsă cu palmele, ca să se orienteze. După un moment, se săltă în picioare și rămase pe loc, clătinându-se ametit.

– Eu nu mint, spuse el tare, în întuneric. Și-mi voi *lua* oamenii înapoi.

Șiroind de apă și de transpirație, se întoarse, pornind în direcția curcubeielor.

Soarele tocmai răsărise, când Grey ajunse din nou în așezarea de pe munte. Printre colibe plutea fumul focurilor pentru gătit, iar mirosul de mâncare îi făcu stomacul să se încleștеze dureros, dar toate astea puteau să mai aștepte. Mergea cât putea de normal – avea picioarele bășicate atât de rău, încât nu-și mai putuse trage cizmele și venise desculț, printre stânci și spini – spre coliba cea mai mare, unde căpitanul Accompong stătea așezat, așteptându-l cu un aer blajin.

Tom și soldații erau și ei acolo, în genunchi lângă foc, tot legați, dar nu unul de altul. La mică distanță de ei stătea Cresswell, arătând foarte nefericit, dar cât de cât mai calm.

Accompong se uită la unul dintre locotenenții săi, care se apropie cu un cuțit mare și tăie legăturile prizonierilor, din câteva mișcări grăbite, dar, din fericire, precise.

– Oamenii dumitale, colonele, îi prezentă pe un ton mărinimos căpetenia, aruncându-și o mână grasă în direcția lor. Ți-i dau înapoi.

– Îți sunt profund îndatorat, domnule, răspunse Grey, cu o plecăciune. Lipsește unul, totuși. Unde-i Rodrigo?

Dintr-odată, se lăsă liniștea. Până și copiii care strigau amuțiră cât ai clipi, făcându-se nevăzuți după mamele lor. Grey putea auzi șipotul apei curgând de pe stânca îndepărtată și bătăile propriei inimi în urechi.

– Zombi? întrebă într-un târziu Accompong; vorbea calm, dar Grey îi simți o anume încordare în glas. Nu-i al dumitale.

– Ba da, insistă Grey ferm. E al meu. A venit pe munte sub protecția mea – și la fel o să și plece. E datoria mea.

Expresia de pe chipul rotofeiului comandant era greu de interpretat. Din mulțime nu răzbătea nicio mișcare, niciun murmur, deși Grey întrezări cu coada ochiului o ușoară întoarcere a capetelor, în timp ce oamenii își aruncau unii altora priviri întrebătoare.

– Este datoria mea, repetă el. Fără Rodrigo, nu pot pleca.

Aveau grijă să omită că era posibil să nu aibă de ales, dacă pleca sau nu. Totuși, de ce i-ar fi eliberat Accompong oamenii, dacă plănuia să-l închidă sau să-l omoare?

Comandantul își boți buzele cărnoase, apoi întoarse capul și puse o întrebare cuiva. În coliba de unde ieșise Ishmael în seara trecută se zări o mișcare. Urmă o pauză destul de lungă, dar, și de astă dată, *houngan*-ul apăru în cele din urmă.

Era palid la față și avea un picior bandajat strâns, cu fâșii de pânză însângerată. Amputare, își spuse cu interes Grey, amintindu-și bufnetul metalic din peșteră, ce păruse să reverbereze până în propria lui carne. Era singura cale sigură de a împiedica veninul unui șarpe să se răspândească în organism.

– Aha, remarcă el pe un ton sarcastic. Deci tot pe mine m-a plăcut mai mult kraitul, nu-i așa?

I se păru că Accompong râdea pe înfundate, dar nu-i dădu prea multă atenție. Din ochii *houngan*-

ului scăpără un fulger de ură, făcându-l să-și regrete ironia, temându-se că l-ar fi putut costa pe Rodrigo și mai mult decât se întâmplase deja.

În pofida șocului și a ororii, însă, se agăță de ceea ce-i spusese doamna Abernathy. Tânărul nu era *cu adevărat* mort. Înghițit în sec. Poate avea vreo șansă de vindecare? Scoțianca spusese că nu – dar era posibil să se fi înșelat. Era clar că Rodrigo devenise un zombi doar de câteva zile. Iar văduva afirma că drogul se risipea, cu timpul… poate că…

Accompong vorbi tăios, iar *houngan*-ul își înclină capul.

– *Anda,* spuse el posomorât.

În colibă se produse o mișcare împleticită, iar Ishmael se retrase într-o parte, scoțându-l pe Rodrigo la lumină, unde acesta se opri cu privirea în gol și gura deschisă.

– Îl vrei pe ăsta? întrebă Accompong, arătând cu mâna spre Rodrigo. Pentru ce? Doar nu ți-e de niciun folos, nu-i așa? Doar dacă nu cumva vrei să te culci cu el – n-o să-ți zică nu!

Toți găsiră această remarcă foarte hazlie; în poiană răsună un val de râsete. Grey așteptă să se potolească. O văzu cu coada ochiului pe tânăra Azeel, care-l privea cu un fel de speranță temătoare.

– E sub protecția mea, repetă el. Da, vreau să-l iau cu mine.

Accompong dădu din cap și trase adânc aer în piept, adulmecând cu plăcere aromele amestecate de banane fripte, păsat de manioc și carne de porc prăjită.

– Stai jos, colonele, spuse el, și ia masa cu mine.

Grey se așeză încet lângă el, cu picioarele îndurerate de oboseală. Privind în jur, îl văzu pe Cresswell tras cu brutalitate din loc, dar numai pentru a fi pus să se așeze lângă o colibă, fără să mai pățească nimic. Tom și cei doi soldați, părând cam buimăciți, primeau de mâncare lângă unul dintre focuri. Apoi îl văzu pe Rodrigo, care continua să stea ca o sperietoare, și se chinui să se ridice iar.

Apucă mâneca ruptă a tânărului negru și-i spuse:

– Vino cu mine.

Nu mică-i fu mirarea când Rodrigo se supuse, întorcându-se cu mișcări automate. Grey îl conduse prin mulțimea ce-i privea, până la Azeel, unde-i ordonă:

– Stai.

Ridică mâna lui Rodrigo și i-o oferi fetei, care, după un moment de șovăială, o luă strâns într-a ei.

– Să ai grijă de el, te rog, îi ceru Grey.

Abia în timp ce se întorcea își dădu seama că brațul de care-l ținuse era învelit într-un bandaj. Aha. Morții nu sângerează.

Revenind lângă focul lui Accompong, găsi o strachină de lemn cu mâncare aburindă care-l aștepta. Se așeză iar pe jos, recunoscător, și închise ochii, apoi îi deschise din nou, surprins, când simți ceva așezându-i-se pe cap, și se pomeni privind pe sub borul pleoștit de la pălăria de fetru a conducătorului.

– A… făcu el. Mulțumesc.

Ezită, privind în jur după tolba de piele sau tichia lui din frunze de palmier, dar n-o văzu pe niciuna dintre ele.

– Nu contează, spuse Accompong și, aplecându-se înainte, își petrecu mâinile cu grijă peste umerii lui Grey, cu palmele în sus, ca și cum ar fi ridicat un obiect greu. Am să-ți iau în schimb șarpele. L-ai cărat destul de mult, cred.

PĂZEȘTE-TE DE ȘARPE

poveste din seria SPQR

JOHN MADDOX ROBERTS

John Maddox Roberts este bine-cunoscut pentru aclamata lui serie de mistere istorice SPQR, *în douăsprezece volume, relatând aventurile unui tânăr aristocrat roman care se tot încurcă printre crime și alte fapte rele, în tenebroasa lume subterană a Romei antice. Seria este formată din* The King's Gambit, The Catiline Conspiracy, The Temple of the Muses, The River God's Vengeance *și alte opt romane. Pe lângă volumele* SPQR, *prolificul Maddox a mai scris și serii fantasy, precum* STORMLAND (The Islander, The Black Shields *și încă trei volume), serii science-fiction precum* SPACER (Space Angel *și* Window of the Mind) *și trilogia* CINGULUM (The Cingulum, Cloak of Illusion *și* The Sword, The Jewel and The Mirror), *romane polițiste contemporane* (A Typical American Town, The Ghosts of Saigon, Desperate Highways), *opt romane din universul lui Conan Barbarul, un roman plasat în universul Dragonlance, câteva romane în colaborare cu Eric Kotani (sub pseudonimul Mark Ramsay) și romane de sine stătătoare precum* Cestus Dei, The Strayed Sheep of Charun, Hannibal's Children *și* King of the Wood. *Cel mai recent roman al său este* The Year of Confusion, un nou mister din seria SPQR.

Toată lumea știe că unii șerpi pot aduce moartea. După cum descoperă Decius Caecilius în povestirea din seria SPQR care urmează, uneori problema e să-ți *dai seama* atunci când o vezi.

Tânărul Irod mi-a spus, cândva, că supușii lui nu pot suferi șerpii. Pare să aibă ceva de-a face cu decăderea poporului său dintr-un soi de Epocă de Aur, în care șarpele e implicat într-un chip misterios. Acesta este genul de superstiție primitivă la care trebuie să ne așteptăm din partea barbarilor. Oamenii civilizați, dimpotrivă, au o părere foarte bună despre șerpi. Noi îi stimăm și-i venerăm. Șerpii întăresc profețiile oracolelor și ușurează contactul cu zeii din lumea subpământeană. Ar fi dificil să ne imaginăm viața civilizată fără șerpi. Regii egipteni aveau cobre pe coroane, câtă vreme Mercur și Esculap au toiege cu șerpi încolăciți. Însuși spiritul unui loc este simbolizat de o coloană pe care este înfășurat un șarpe.

Desigur, uneori mai întâlnim câte o aspidă, năpârcă sau cobră care poartă venin ucigător, dar acesta nu este decât felul zeilor de a ne reaminti că darurile lor sunt adesea cu două tăișuri. Îi țin pe muritori în alertă și-i împiedică să devină peste măsură de delăsători.

Este adevărat că anumiți oameni duc mult prea departe respectul pentru șerpi. Diverse familii, unele chiar foarte respectabile, țin câte un șarpe în casă și-l consultă în toate chestiunile importante. Personal, o consider o practică mai degrabă non-romană. Seamănă mai mult cu obiceiurile grecilor. Dar nimeni din Italia nu e atât de înnebunit după șerpi ca marsii, muntenii care locuiesc în jurul lacului Fucinus, la est de Roma.

Ceea ne-mi aduce aminte de ziua în care a venit în vizită preotul marsi.

– Avem motive să credem că șarpele nostru e la Roma.

Omul purta o togă galbenă ca șofranul și o panglică de aceeași culoare în jurul frunții.

– Înțeleg. Cred că nu s-a târât singur până aici, nu-i așa?

– În niciun caz! Șerpoaica a fost furată și o vrem înapoi!

Prin urmare, sexul șarpelui se stabilise. Făceam deja progrese. Am aruncat o privire peste scrisoarea de recomandare pe care o adusese preotul. Mesajul era scurt și sec, ca de obicei.

> *Decius Caecilius, purtătorul acestei scrisori este Lucius Pompaedius Pollux, mare preot al templului din Angitia. E clientul meu și are o problemă, iar eu nu mă pot gândi la un om mai potrivit decât tine ca să i-o rezolve.*

Sub laconicul text era aplicată, în locul unei peceți, semnătura *Caesar, Ponfitex Maximus*. Întrucât își invoca funcția ca „pontifex“, însemna că trebuia să fie tratată ca o chestiune religioasă.

– S-a cerut vreo răscumpărare? am întrebat.

– Răscumpărare? se arătă scandalizat Pompaedius. Crezi că e un soi de răpire?

– Nu văd de ce n-ar fi. Multe personaje distinse sunt capturate adesea în schimbul unei răscumpărări. De la Homer încoace, oamenii tot așa o țin. Nu există niciun motiv ca același lucru să nu se fi făcut și cu un șarpe iubit.

– Senatorule, șerpoaica Angitiei este o ființă sacră, de cea mai mare importanță religioasă, nu un soi de… *animal* ca oricare altul!

– Iar mie nici nu mi-a trecut prin minte să sugerez așa ceva, l-am asigurat. Atâta doar că te pot ajuta mai bine dacă stabilesc un motiv pentru un asemenea furt neobișnuit. De obicei, mobilul este profitul de un fel sau altul. Dacă nu e vorba de bani, atunci ce-ar putea fi?

Pompaedius stătu un moment pe gânduri.

– Puterea.

– Poftim? am întrebat, vesel.

– Ce-aveți de spus voi, romanii, despre marsi? mă întrebă el.

Mă puteam gândi ușor la câteva fraze pe care le rostiserăm despre ei, niciuna prea măgulitoare, dar știam la care dintre ele se referea.

– Că nu v-am învins niciodată și nici n-am învins vreodată fără voi.

– Tocmai, confirmă el, fiind convins că se risipise orice îndoială.

Pe vremuri, purtaserăm câteva războaie cu marsii, iar ei ne făcuseră s-o regretăm. Erau, fără doar și poate, un neam războinic foarte dur și disciplinat. Preferam de aceea să-i avem ca aliați. Înfruntaseră împreună cu noi incursiunile galilor și nu șovăiseră câtuși de puțin când Hannibal fusese cât pe-aci să nimicească Roma. Ultima noastră luptă împotriva marsilor avusese loc cu o generație în urmă, când se alăturaseră orașelor rebele aliate din Italia care-și cereau drepturile cetățenești. Fusese un război sângeros, dar odată ce răsculații își dăduseră seama că nu puteau învinge, Senatul le recunoscuse legitimitatea revendicărilor și le acordase cetățenia. Mă gândeam la soldații marsi pe care-i văzusem alături de legiunile noastre. Purtau coifuri

distinctive, de obicei încununate cu șerpi încolăciți și bucle fanteziste, adeseori câte trei.

– Vrei să spui că această șerpoaică întruchipează virtutea războinică a poporului vostru? am întrebat, la nimereală.

– În foarte mare măsură. Când s-au format ca popor și au întemeiat Marruviumul, pe lac, marsii s-au rugat și i-au adus sacrificii Angitiei, cerându-i să le arate un semn de încuviințare și de ocrotire a cetății și a oamenilor noștri. În cea de-a zecea zi a ritualurilor, din lac a ieșit un șarpe mare. Oamenii au construit acolo un templu pentru Angitia, cu un sanctuar al șarpelui în criptă. Șerpoaica este protectoarea poporului nostru. Atâta vreme cât stă în sanctuarul ei, sănătoasă, Marruvium e în siguranță, iar marsii vor ieși învingători. Dacă se află că a *dispărut*…

– Adică, marruvienii și ceilalți marsi nu știu că li s-a furat șarpele?

– Întocmai. Dacă pierderea ei devine cunoscută, ne temem că s-ar putea răspândi panica. În aceste vremuri tulburi, cu atâția dintre oamenii noștri înrolați în diverse armate, ar fi un dezastru. Până acum, numai preoții din templu știu.

– De ce soi este? Cum arată?

– Șerpoaica sacră a Angitiei face parte dintr-o specie care trăiește numai în apropierea lacului, numită năpârcă de baltă. Sunt negre pe cap și pe spinare, cu burta albă. Desigur, șerpoaica noastră este un specimen de-a dreptul magnific, lung cam de doi metri și gros cât brațul.

– O năpârcă? E veninoasă?

– De bună seamă. Năpârca de baltă e mai ucigătoare decât orice cobră sau aspidă egipteană.

– Un hoț curajos, așadar.

Pompaedius ridică din umeri.

– Șerpii veninoși sunt ușor de mânuit, dacă te pricepi.

– Și de ce credeți că șarpele vostru sacru ar fi la Roma?

– Când s-a descoperit furtișagul, am cerut tuturor din templu să păstreze secretul, după care am cerut un semn de la zeiță.

– Presupun că semnul implica șerpi.

– Dar ce altceva? replică el, părând uimit.

– Într-adevăr, ce altceva?… Și cum a răspuns zeița cererii voastre?

– Mai întâi, am adunat câteva zeci de șerpi sălbatici de pe meleagurile din jurul templului, toți făcând parte din specii pe care le cunoșteam de generații.

– Da, n-ar fi fost bine să vă consultați cu șerpi străini, am comentat.

– Sigur că n-ar fi fost bine. După ce am postit o zi și o noapte, am oficiat toate sacrificiile cuvenite și am intonat rugile în limba marsi originală, care nu s-a mai vorbit de câteva generații. Apoi…

Știam prea bine cât de obositor e să asculți un om care turuie despre subiectul lui favorit, care pentru alții nu prezintă niciun interes, așa că l-am întrerupt:

– Și ce răspuns ați primit?

– A… Ei bine, în momentul în care ritualul a luat sfrșit, am rămas cu toții tăcuți, în așteptare, și imediat s-a auzit un tunet puternic dinspre apus. Era limpede că zeița voia să ne căutăm șarpele în direcția aceea, iar la apus de Marruvium se află Roma.

– Nici că se putea mai clar, i-am dat dreptate. Totuși, rămâne întrebarea: cine v-a luat șarpele și de ce anume? Care au fost împrejurările dispariției? În ce fel de loc era ținută șerpoaica? Presupun că nu i se dădea voie să se târască liberă prin templu, nu…?

Pompaedius afișă din nou o expresie chinuită.

– Are un sanctuar, în spatele altarului.

– Și cum arată? Cât e de mare?

Toate aceste întrebări păreau să-l nedumerească pe preotul marsi. Oamenii sunt adeseori derutați, când îi interoghez. Metoda mea de a aduna dovezi, puțin câte puțin, din cât mai multe surse posibil, pentru a ajunge la esența celor întâmplate cu adevărat, îi lasă pe cei mai mulți complet dezorientați. Binevoitorii susțineau că inventasem o școală filosofică nouă. Cei cu dispoziție spre magie credeau că era vreun soi de vrajă la mijloc. Eu o consider doar rațiune și nimic mai mult, dar pe puțini dintre semenii mei îi pot convinge că așa stau lucrurile.

– Este circular, cu pământ pe jos, desigur, dar presărat pe deasupra cu scoarță de cedru aromată. În jur sunt mai multe statui, reprezetându-i pe venerații strămoși ai actualului șarpe, înălțate pe mici piedestaluri.

Mă simțeam tentat să-l întreb cum era ales fiecare șarpe sacru nou, de vreme ce șerpii nu fac doar un singur pui, dar m-am temut că avea să-mi răspundă.

– Și cum se ajunge în sanctuar?

– Printr-un simplu culoar, destul de îngust, care coboară de la o ușă din scara ce urcă spre portic și altar.

– Iar aceasta este singura intrare sau ieșire disponibilă unui om sau unui șarpe?

– Întocmai.

– Accesul se face pe o scară sau pe o rampă înclinată?

– Pe o podea înclinată. Trepte nu există. Are vreo importanță? întrebă Pompaedius, care începea să-și piardă răbdarea, dar eram obișnuit cu asemenea reacții.

– Sigur că are. Unui șarpe i-ar putea fi greu să urce o scară, dar nu și o rampă. Nu s-ar putea să fi plecat de capul lui? Cred că acolo, jos, e îngrozitor de plictisitor. Nu poți să stai la nesfârșit contemplând chipurile strămoșilor. Știu și eu asta. În propriul meu atrium se află măștile mortuare a o duzină de străbuni de-ai mei metellani, și ar fi greu să-mi imaginez o adunătură mai neplăcută de ticăloși patrioți cu mutre acre. Dacă ar trebui să mă uit la ei tot timpul…

– Senatorule! șuieră Pompaedius, cam la fel ca reptila lui dispărută. Trebuie s-o găsim pe șerpoaica sacră a Angitiei! Nu cred că pricepi gravitatea situației.

Uneori, dacă înțep îndeajuns pe cineva, îl pot provoca să spună lucruri necugetate, ceva care să dezvăluie mai mult decât intenționase. Nu și de astă dată. Din câte se părea.

– Lucius Pompaedius, am să-ți găsesc șerpoaica. Înțeleg pe deplin cât de important este acest lucru, nu datorită semnificației sale pentru marsi, sau din cauza zeiței lor și a consortului ei reptilian, ci fiindcă așa mi-a cerut să fac Caius Iulius Caesar și, pentru toți romanii întregi la minte, a-l mulțumi pe Caesar e un lucru de cea mai mare însemnătate.

În seara aceea, m-am consultat cu autoritatea în religie de la mine de-acasă: soția mea, Iulia.

– Angitia? repetă ea. Este cea căreia îi aduci jertfe când te-a mușcat un șarpe.

– Dacă reușești să ajungi de la Roma până la templul ei de pe malul lacului, am replicat, înseamnă că te-ai vindecat oricum.

– Are un altar aici, la Roma, precizã Iulia.

Chibzui o vreme, în timp ce ciugulea din cină.

– Cred că ar fi bine să avem și noi un șarpe al casei. Unele dintre cele mai bune familii au deja. Claudienii au ținut dintotdeauna șerpi.

– Claudienii, am comentat eu, sunt o familie de criminali demenți ereditari.

– Appius Claudius, cenzorul, n-a fost nici nebun, nici criminal, obiectă Iulia.

– O singură excepție care iese în evidență, de la o regulă altminteri inflexibilă, am replicat.

Stimabilul Appius fusese fratele vechiului meu dușman Clodius, cunoscut ca fiind și criminal, și nebun, iar acesta nu era decât începutul.

– Nici vorbă de asemenea reptile pentru noi. Nici Caecilienii și nici Iulienii n-au fost admiratori ai șerpilor. În orice caz, cred că e nepotrivit ca sfintele icoane să apară târându-se afară din mlaștini. Simbolurile sacre ar trebui să cadă din cer, ca Palladiumul și scuturile sfinte ale lui Marte.

– Numai unul dintre scuturile sacre a căzut din cer, îmi aminti Iulia. Celelalte sunt falsuri, pentru a-i păcăli pe hoți și pe zeii invidioși.

– Ne îndepărtăm de subiect, am replicat; începea să mă cam doară capul. Unchiul tău, Caius Iulius, vrea să găsesc un șarpe. Roma e un oraș destul de mare și e clar că un șarpe este foarte ușor de ascuns. Ar încăpea în orice spațiu sau teacă lungă și îngustă. Șerpii se pot încolăci în gheme strânse, așa că ar fi de ajuns și un coș sau o ulcică. De unde să încep?

– Un loc bun ar fi piața de șerpi, îmi sugeră Iulia.

– Oare cum de nu m-am gândit la asta?

Așa că, a doua zi dimineață, Iulia și cu mine, însoțiți de una dintre fetele ei și de libertul Hermes, am pornit spre acea destinație exotică. Întrucât venea și Iulia, a trebuit să luăm o lectică, desigur, în loc de a merge pe picioarele noastre întru totul zdravene. Sau, mă rog, ale mele cel puțin cam rămăseseră în urmă. Un simplu drum prin oraș era un efort destul de mare pentru mine.

Piața de șerpi se afla chiar lângă Forumul Boarium, nu departe de capătul dinspre miazănoapte al Circus Maximus. Vechiul forum forfotea de dobitoace. Oriunde te uitai, vedeai

țarcuri cu vite, cai, porci, oi, capre și măgari, și cuști pline de iepuri. Erau acolo specimene arătoase, pentru sacrificii, și altele, mai puțin atrăgătoare, dar bune de mâncat, unele dintre acestea fiind anume îngrășate cu miez de măsline. Era și o zonă pentru păsări: păuni, găini, colivii cu păsări cântătoare. O altă zonă le era rezervată animalelor exotice: maimuțe, gazele, ibiși egipteni, gheparzi și așa mai departe. Se răspândise moda ca bogătașii să-și împodobească proprietățile cu asemenea vietăți. Locul era zgomotos și mirositor, făcându-mă să fiu recunoscător că locuința noastră se afla în cealaltă parte a orașului.

– Cred că e pe-aici pe undeva, pe strada asta, am spus, îndrumându-i pe sclavii care duceau lectica.

Îmi cunoșteam foarte bine orașul de baștină, dar încă mai erau câteva părți pe care nu le vizitasem niciodată, printre care și piața de șerpi, fiindcă nici prin minte nu-mi trecuse vreodată să cumpăr o astfel de creatură.

– Aha, uite-o!

Ajunseserăm la o prăvălie mare, cu un umbrar de pânză vărgată deasupra porticului. Pe prag erau scrise cu mozaic cuvintele: „Sergius Poplicola, negustor de șerpi aleși“.

Posesorul acelui nume impozant ne întâmpină în ușă, făcând ochii mari la vederea elegantei noastre lectici și a însemnelor mele senatoriale.

– Bine ai venit, senatorule! Bun venit, distinsă doamnă!

L-am luat de ambele mâini, strângându-i-le inimos, ca orice politician.

– Prietene Sergius, am venit la tine în legătură cu un șarpe.

– Desigur, desigur, vă rog să intrați.

Se repezi înăuntru, bătând din palme, ca să-și cheme sclavii. Prăvălia era încăpătoare și răcoroasă, cu luminatoare deschise spre cer. Ici și colo, pardoseala era străpunsă de mici gropi, așternute pe fund cu rumeguș de cedru. Aroma acestuia plutea peste tot, însă pe dedesubt se simțea și un miros ca de mosc, slab, dar neplăcut. De la șerpi, fără îndoială. În timp ce sclavii aranjau scaune în jurul unei mese și ne puneau pe ea o tratație, m-am îndreptat spre un vas mare de lut din care se auzeau foșnete. Privind înăuntru, am văzut că era pe jumătate plin cu boabe de grâu și de orz, după cum arătau, și roia de șoareci.

Ocupând unul dintre scaune, am acceptat o cupă cu vin. Era un cretan neobișnuit de fin și destul de tare ca să-i trezească oricui cheful de cumpărături.

– Caut un șarpe foarte deosebit, am început eu.

– Dar bineînțeles, replică Sergius. Indiferent dacă ai nevoie de un șarpe pentru divinație, de unul pentru comunicarea cu zeii htonieni, pentru a apăra cămara de șoareci, pentru masă sau pentru oricare alt scop, fii sigur că am șarpele potrivit, oricâți ai dori să cumperi.

– Pentru masă? întrebă Iulia.

– Anumiți șerpi africani de-ai noștri sunt savurați ca delicatese, o asigură el.

– A, am fost și noi pe la banchete, în Egipt, i-am spus. Atâta doar că nu ne așteptam să vedem așa ceva și la Roma.

– Roma e un oraș cosmopolit, îmi aminti Sergius.

– Într-adevăr. Dar, nu, azi n-am în program șerpi de masă și nici de cămară, ci un șarpe pentru altar, ceea ce e cu totul altceva. Întâmplător, ai pe-aici o năpârcă de baltă?

– O năpârcă de baltă? repetă el, părând surprins. Ești sigur că n-ai prefera o cobră, mai degrabă? Avem destule, de mai multe soiuri, chiar.

– Cine cumpără cobre? întrebă Iulia, arătându-se intrigată.

– Cultul lui Isis devine tot mai popular pe teritoriul roman, doamna mea. Cobrele sunt absolut necesare pentru ritualurile lui Isis. Dacă ați vizitat Egiptul, ați putut observa că, alături de vultur, cobra figurează într-o poziție proeminentă pe coroana uraeus a faraonilor, de când au adoptat-o Ptolemeii. Zeița cobră, Wadjet, a fost patroana familiei regale încă din cele mai vechi timpuri.

Aveam de-a face din nou cu un om gata să înceapă un discurs despre subiectul lui preferat, așa că m-am grăbit să i-o iau înainte.

– Este vreo problemă cu năpârca de baltă? La urma urmei, e originară dn Italia, nu-i cine știe ce specie exotică. Destul de prolifică prin jurul lacului Fucinus, din câte-am auzit.

– De bună seamă. Există un motiv ca marsii să aibă nevoie de o zeiță a lor, doar pentru mușcătura de șarpe. Știi multe despre șerpii veninoși, senatorule?

– Știu numai că nu-mi prea plac.

– Ei bine, oamenii își închipuie că aspidele, cobrele și altele asemenea lor ar fi niște vietăți de-

a dreptul letale. De fapt, sunt destul de ușor de evitat, iar veninul lor, deși e foarte periculos, rareori va ucide un adult sănătos. De obicei, victimele sunt copiii, bătrânii și infirmii. Adesea, oamenii mușcați de șerpi nu fac decât să se sperie de moarte, crezând că toți sunt veninoși.

– Serios? am întrebat; era fascinant ce-mi spunea.

– Categoric, senatorule. Cunosc multe cazuri de oameni care au murit după ce fuseseră mușcați de șerpi absolut inofensivi. Din acest motiv, probabil că șarpele-șoricar comun pe care agricultorii îl țin în hambarele lor pentru a stârpi rozătoarele a omorât mai mulți oameni decât toate cobrele din Egipt.

– Înțeleg… dar năpârca de baltă chiar se ridică la nivelul reputației sale?

– Fără nicio îndoială. Veninul ei este destul de puternic ca să ucidă un om în câteva clipe. De fapt, marsii au un ritual anual în care jertfesc un taur, punându-l într-o groapă alături de o năpârcă de baltă măricică. Groapa e destul de mică, așa că nu trece mult timp până când taurul irită năpârca și e mușcat. Preoții Angitiei descifrează multe semne prevestitoare pentru anul care urmează, după locul sau locurile mușcăturilor de pe trupul taurului, după felul în care se poartă, dacă se mai clatină un timp, dacă e cuprins de convulsii violente sau cade la pământ, mort dintr-odată. Semnul de cel mai bun augur e dacă animalul moare pe loc, de la prima mușcătură.

– Și asta ce înseamnă? întrebă Iulia.

– Că în anul următor nu se va întâmpla mare lucru. Marsii o consideră o prognoză bună.

– Cum ar trebui să facem cu toții, am confirmat. Iar șarpele folosit în acest ritual este specimenul sacru ținut în templul Angitiei?

– A, nu. Ar fi un pericol prea mare ca șarpele să fie rănit sau ucis, așa cum se întâmplă uneori, când taurul se prăbușește. Acesta este un eveniment semnificativ în sine, arătând că se va întâmpla o catastrofă. Nu, se capturează din mlaștină o năpârcă sălbatică, de către o echipă instruită anume pentru asemenea acțiuni riscante. Dacă scapă cu viață, i se dă drumul înapoi în baltă, luând cu ea rugăciunile oamenilor și mesajele lor pentru morți.

– Înțeleg. Deci, nu ai nicio năpârcă de baltă? am întrebat din nou.

Clătină din cap.

– Nici eu și nici oamenii mei nu suntem atât de curajoși. Îți dai seama, presupun, că aproape toți descântătorii cu șerpi pe care-i vezi în piețe și la festivaluri sunt marsi, nu-i așa? Și nu folosesc niciodată năpârci de baltă pentru reprezentațiile lor. Nu s-ar atinge de ele decât în scopuri religioase. Nu cauți cu adevărat să cumperi una, nu-i așa, senatorule?

– Nu, vreau doar să aflu anumite lucruri despre ele. Chestiuni de stat între Roma și marsi, cum s-ar spune.

– De fapt, interveni iar Iulia, pe mine chiar m-ar interesa să cumpărăm un șarpe de casă, unul pentru sfătuirea familiei, deși cred că n-ar fi deloc rău să prindă și șoareci. Ne-ai putea arăta ce ai?

Nu mai e nevoie să spun că ne-am întors acasă cu un șarpe, o viețuitoare mică și verde, fără nimic deosebit, din câte puteam vedea. L-am primit

împreună cu o rezervă de rumeguș de cedru și instrucțiuni amănunțite privind îngrijirea și hrănirea sa, într-un coș egiptean împletit artistic din fibre de papirus. Iulia părea aproape la fel de încântată de coș ca de șarpe.

– Am aflat ceva? întrebă Hermes, în timp ce ne îndreptam înapoi spre Subura.

– Pe lângă faptul că sunt un soț indulgent?

– Pe-asta o știam deja, dragă, replică Iulia, încântată de achiziție.

– Sunt cam nedumerit, am spus, rememorând discuția. Pompaedius se purta ca și cum mânuirea șerpilor veninoși ar fi o treabă simplă, și totuși Poplicola ne-a zis că e nevoie de o echipă de marsi instruiți special doar ca să prindă unul pentru sacrificarea taurului.

– S-ar putea ca partea dificilă să fie capturarea unui șarpe în mlaștină, presupuse Hermes. Poate că trăiesc în grupuri, acolo. Șarpele sacru pare să fie domesticit.

– Pompaedius… am zis eu, meditativ. Nu așa-l chema pe omul care i-a condus pe marsi în războiul civil?

– Quintus Pompaedius Silo, ne lămuri Iulia. Se spune că l-a ținut pe Cato de picioare, la o fereastră de la etaj, când avea vreo zece ani.

– Mai bine-i dădea drumul nenorocitului, să cadă-n cap, am comentat. Acum îmi amintesc întâmplarea. Venise la Roma, ca să obțină sprijin pentru drepturile de cetățenie ale marsilor, iar micul Cato a refuzat să depună jurământul sau cam așa ceva. Tot timpul am crezut că era doar o

invenție a susținătorilor lui Cato, ca să treacă drept mare patriot, nu doar o pușlama mică și nesuferită.

– Crezi că are vreo semnificație? mă întrebă Hermes. Din câte știu eu, numele Pompaedius e la fel de comun pe teritoriul marsilor cum e Cornelius la Roma.

– Niciuna, probabil.

La drept vorbind, însă, nu eram chiar atât de sigur. Religia și politica sunt inseparabile, motiv pentru care fondatorii republicii au avut înțelepciunea de a-i face pe preoți și oracole să ia parte la exercitarea funcțiilor publice, astfel încât să poată fi ținuți sub control, într-un fel. Chiar Caesar însuși hotărâse că merita să se dea atenție unor asemenea prostii. Desigur, datinile străvechi îl obligau să ajute un client care venise la Roma cu o problemă.

– Cum o fi devenit clientul lui Caesar un marsi cu numele de Pompaedius? m-am întrebat cu voce tare.

– Dacă-mi amintesc bine, răspunse Iulia, majoritatea marsilor erau clienți ai lui Livius Drusus. Apoi, însă, acesta a fost asasinat.

– I-a susținut în Senat pe aliații italieni, nu-i așa?

Începeam să-mi amintesc. Drusus încercase să obțină cetățenia pentru toți aliații noștri din Italia, dar se răspândise vestea, întemeiată sau nu, că ei se angajaseră în secret să devină clienții lui, dacă reușea să-i facă cetățeni. Asta l-ar fi ajutat să devină atât de puternic, încât dușmanii lui puseseră să fie asasinat. O politică tipică pentru acea generație sau pentru orice generație, dacă e s-o spunem pe-a dreaptă…

– Așa e, dar în Războiul Aliaților fratele lui a fost ucis în fruntea unei armate romane pornite împotriva marsilor, iar Liviii le-au repudiat patronajul, confirmă Iulia, care cunoștea mult mai bine decât mine istoria marilor familii. După ce apele s-au liniștit și marsii au primit cetățenia, aceștia au devenit clienți sub familia lui Pompeius, iar când Pompei Magnus a fost ucis, Caesar le-a oferit patronajul. În acea zonă a Italiei, avea parte de un sprijin slab, așa că i-a curtat pe marsi. După ce ei au intrat în clientela lui, i-au urmat și celelalte popoare din regiunea muntoasă centrală.

– Tipic pentru Caesar, am remarcat. Au trimis mulți tineri să servească în legiunile lui. Mă întreb ce le-o fi promis în schimb…

– Nimic altceva decât obligațiile reciproce obișnuite între patron și client, sunt sigură, afirmă Iulia; probabil o și credea.

Hermes interveni din nou.

– N-ai spus că Angitia are o capelă în Roma?

Uitasem complet de asta.

– Unde este, Iulia? Ar trebui să vedem dacă nu știe cineva ceva.

– E doar una mică, lângă piața de grâne, răspunse soția mea. Nu știu nici măcar dacă are un personal permanent. La vremea Marțialiilor, se organizează un soi de ceremonie, iar oamenii lasă acolo fel de fel de ofrande, ca să-i apere de mușcăturile șerpilor. Asta-i tot ce știu.

Marțialiile sunt un festival al recoltei și semnifică încheierea anului agricol. E un moment potrivit pentru a cere favorurile unei zeițe șerpoaice, ca să apere grânarele de șoareci. Avea sens. Le-am cerut

sclavilor cu lectica să ne ducă la piața de cereale, iar ei s-au supus, deși cu mutre cam acre. Purtătorii de lectică își închipuie că toate drumurile merg în sus.

Am trecut pe lângă marea piață a negustorilor de grâne, cu spectaculoasa statuie a lui Apollo, după care am cotit pe o ulicioară lăturalnică. Cu excepția unei fântâni mici la intrare, nimic nu o deosebea de celelalte mii se străduțe din Roma.

– Cum ai aflat despre locul ăsta? am întrebat-o pe Iulia.

– M-a adus aici bunica mea, când eram mică. Era în perioada în care Caesar era în Siria. Aurelia credea că întregul Orient e plin de șerpi veninoși și a venit aici ca să facă o jertfă pentru protecția lui.

– Era o femeie pioasă, am încuviințat. Când eram cu Caesar în Galia, primea de la ea scrisori lungi în care-i descria amănunțit sacrificiile pe care le făcuse ca să-l apere de dușmani, de înec, de accidente, de bârfe și calomnii și așa mai departe. Caesar spunea că ea îi sprijinea, de una singură, pe toți preoții și vânzătorii de animale din Roma.

– Asta-i o exagerare, protestă Iulia.

– Nu prea mare. Eu îi citeam acele scrisori. Se plângea că-și strica ochii, cu tot ce avea de scris, așa că nu și-i mai obosea și cu epistolele maică-sii. Aurelia scria cu litere incredibil de mărunte. Pe cât de darnică era cu jertfele, pe-atât se zgârcea la papirus și înghesuia cât încăpea de mult pe câte o singură foaie. Până și azi m-apucă durerea de ochi, când îmi amintesc de misivele alea.

– Nu ți se mai termină odată lucrurile de care să te plângi… observă ea.

– Am avut o viață tragică, i-am replicat, în timp ce sclavii lăsau jos lectica, gâfâind, deși abia dacă făcuseră vreun efort.

Capela se afla chiar în capătul străzii, care la rândul ei nu era decât o ulicioară între două magazii de cereale. Cele câteva uși ale clădirilor de lângă ea nu păreau să fi fost deschise ani de-a rândul. Ușa capelei se afla între doi pilaștri cu basoreliefuri reprezentând șerpi încolăciți. Vopseaua era decolorată și cojită, iar ușa era deschisă. Ca de obicei la templele și capelele italiene, porticul se afla deasupra unei scări abrupte, cu vreo duzină de trepte înguste.

– Când am fost aici cu Aurelia, arăta mai bine decât acum, comentă Iulia.

– Toți arătam mai bine cu treizeci de ani în urmă, i-am răspuns.

Tocmai mă pregăteam să intru, când Hermes îmi puse o mână pe braț și se întoarse spre Iulia.

– Ce e dincolo de ușa asta? întrebă el.

Știam că începeam să îmbătrânesc. Era o măsură de prevedere elementară, pe care ar fi trebuit s-o iau pe negândite. Când eram mai tânăr și aveam mintea mai ascuțită, l-aș fi trimis pe Hermes în recunoaștere.

– N-am intrat, spuse Iulia. Am rămas aici, cu câteva sclave, cât timp bunica se afla înăuntru. Nu știu dacă acolo era un preot sau dacă doar a depus ofranda și s-a întors imediat.

De obicei, sacrificiile de sânge se fac pe un altar din fața templului, nu înăuntru. În dreptul acelei intrări, însă, nu se afla niciun altar. Uneori,

ofrandele alimetare erau lăsate la picioarele efigiei zeității, se ardea tămâie și așa mai departe.

– E cineva aici? am strigat.

Nu-mi răspunse decât tăcerea. M-am uitat la Hermes și am arătat cu capul spre ușă. Își duse o mână la prăselele spadei pe care o purta ascunsă sub haine și intră. Neauzind niciun sunet violent, l-am urmat. Ceva anume, la ușa aceea deschisă, mă deranja. Hoții n-ar fi ezitat să jefuiască altarul unei zeițe străine.

Înăuntru domnea liniștea și mirosea ca de obicei în temple – a fum de tămâie, seu, făclii și lumânări, vechi de mulți ani. În acel moment, nu ardea niciun foc, dar se mai simțeau și alte mirosuri. Umbra Iuliei se așternu din dreptul ușii.

– Încă nu intra! am oprit-o. Nu simți a ce miroase?

– Aici e o mortăciune, declară Hermes.

– Mai simt și miros de cedru, adăugă Iulia.

– Într-adevăr, am confirmat. Pe-aici pe undeva este un șarpe și, dacă e una dintre afurisitele alea de năpârci de baltă, avem o problemă. Spune-mi, Iulia, ce fel de ofrandă a adus Aurelia în ziua aceea?

I-am perceput nesiguranța din voce, în timp ce răspundea:

– E mult de-atunci… Avea o colivie mică sau un fel de coș…

– Aducea șoareci, am spus. Așa se fac jertfele pentru Angitia. Îi hrănești șarpele. Aici ar fi trebuit să fie vreo groapă sau criptă, ca în marele templu de la lacul Fucinus. Șarpele sacru a ieșit din cea

de-acolo. S-ar putea ca și ăsta de-aici să fi făcut același lucru.

– Sigur e un hoit pe-aici, insistă Hermes. O fi un șarpe mort.

– Putem spera oricând.

Ochii începuseră să mi se deprindă cu întunericul. Am luat-o din loc, pășind cu mare grijă. Chiar și un șarpe toropit sau inofensiv poate să se repeadă și să muște, dacă îl atinge ceva pe neașteptate.

Capela era doar o încăpere nu prea mare, alungită și îngustă. În capătul opus se înălța statuia unei femei cu atitudine binevoitoare, cu umerii drapați cu șerpi și alți șerpi încolăciți în jurul picioarelor. Sculptura nu era chiar în mărime naturală, cel puțin, pentru o femeie din neamul muritorilor. Despre zeițe nu se poate ști niciodată.

– De-acolo vine mirosul, spuse Hermes, arătând spre o adâncitură pătrată din dușumea, la picioarele statuii.

Pradă unei mari emoții, m-am apropiat de marginea amenințătoarei deschizături. Avea laturile cam de câte trei metri lungime, cu borduri puțin înalte, iar fundul i se pierdea aproape complet în întuneric. Abia puteam distinge acolo o masă diformă, la o adâncime de vreo doi metri.

– Hermes, am spus, du-te și adu niște torțe. Să ai grijă. Șarpele ăla poate fi oriunde.

– Nu e nevoie să-mi spui, replică el cu sinceritate și porni înapoi spre intrare, târșindu-și picioarele ca și cum așa ar fi putut face năpârca de baltă să se îndepărteze.

Odată ce ajunse la ușă, i-am auzit lipăitul sandalelor, în timp ce o lua la fugă să caute cele cerute.

– Ce e acolo, jos? întrebă Iulia.

– Vom afla. Aș fi preferat să nu intri și tu. Cine știe pe unde-o fi șarpele…

– Preotul a spus că e o rampă care coboară în cripta șarpelui sacru, îmi aminti ea. Aici nu văd nicio rampă. Iar laturile par foarte abrupte.

– Ce legătură are asta? am întrebat, nervos. Nu voiam să intri și gata! Ți-am cerut prea mult?

– Da, răspunse ea simplu.

La urma urmei, era din neamul lui Caesar…

Libertul reveni remarcabil de repede, însoțit de doi făclieri tineri. Acei băieți purtători de torțe obișnuiau să doarmă ziua, pentru a-și putea petrece nopțile luminând drumul cetățenilor pe străzile întunecate ale Romei. Hermes nu-i prevenise să fie atenți la șarpe. Dacă-l mușca pe vreunul dintre ei însemna că n-avea să-l mai muște și pe el – cred că la asta se gândise.

– Așa e mai bine, zise Iulia.

Luminată cât de cât, micuța capelă arăta mult mai veselă. Pereții erau acoperiți cu fresce vechi, înnegrite de fum, reprezentând scene din miturile Angitiei și ale celorlalte zeități marsilor, probabil. Nu mai e nevoie să adaug că peste tot apăreau șerpi.

Le-am făcut un semn băieților:

– Veniți aici, să luminați groapa asta cu torțele. Și aveți mare, mare grijă.

Nedumeriți, s-au conformat. Când lumina făcliilor umplu adâncitura, unul dintre ei scoase o exclamație și fu cât pe ce să scape torța, dacă nu-l apucam de mână.

– Stai liniștit. E doar un mort. Ai văzut destui la viața ta.

– Ca ăsta, nu! exclamă celălalt băiat, care era puțin mai mare.

Băieții romani ai străzilor erau greu de șocat, dar trebuie să recunosc că leșul din groapă nu arăta tocmai ca obișnuitele cadavre de pe ulițele dosnice.

Iulia întoarse capul, cu un icnet înăbușit – și era la fel de calmă ca restul familiei ei…! Când își reveni, mă întrebă:

– Ăsta-i preotul care a venit la tine în legătură cu șarpele?

– Toga galbenă și banderola de pe cap sunt la fel, am confirmat. În rest, mi-e greu să spun.

– Mie șofranul mi se pare mai degrabă portocaliu decât galben, replică Iulia, care între timp își regăsise complet controlul.

Mortul care zăcea pe covorul de scoarță și rumeguș de cedru era umflat și aproape vânăt. Avea pielea acoperită cu bășici cât pumnul, semitransparente. Totuși, mirosul inconfundabil de putreziciune era destul de slab.

– N-a murit de mult, deși arată destul de rău, am remarcat.

– Să-l chem pe Asklepiodes? întrebă Hermes care, lucru lesne de înțeles, era nerăbdător să plece.

– N-aș crede, i-am răspuns. Specialitatea lui sunt rănile și morțile cauzate folosind armele. Nu se prea pricepe la venin și otrăvuri.

– Atunci, pe Poplicola? insistă el, cu speranță.

– N-ar face decât să-ncerce să-i vândă Iuliei încă un șarpe. Hai mai bine să revedem ce avem aici. Un preot al Angitiei a venit din Marsica pentru a-mi cere să-i găsesc șarpele. Azi, în capela Angitiei, găsim tot un preot al ei, posibil același, mort din câte se pare în urma unei mușcături de șarpe care-și confirmă pe deplin reputația…

Am rămas un moment pe gânduri.

– Rectific: avem un cadavru îmbrăcat cu hainele unui preot al Angitiei. Ar putea fi aproape oricine.

– Obositor mai ești, dragă, când începi așa, mă admonestă Iulia.

– Ne aflăm într-un lăcaș sfânt, i-am reamintit, și avem de-a face cu o zeiță și niște șerpi sacri. E o problemă religioasă. Hermes, du-te să-l cauți pe Caesar și întreabă-l dacă e atât de bun să vină până aici, pentru o chestiune destul de urgentă. Spune-i că am nevoie de iscusința lui ca *pontifex maximus.* Probabil e în Domus Publica.

– Crezi că Caesar va putea să te ajute? mă întrebă Iulia, după ce Hermes plecă în fugă.

– Probabil că nu, dar vreau să vadă ce-i aici. La Roma nu se întâmplă în fiecare zi o crimă ca asta.

– Crimă? Cu siguranță, a fost un accident.

– Atunci, unde e șarpele? Nu s-a târât afară de-acolo fără ajutor, după ce l-a mușcat pe nefericitul preot sau cine-o fi fost.

M-am uitat în jur. Ochii mi se obișnuiseră cu penumbra, iar la lumina micilor făclii vedeam acceptabil de bine. Era un spațiu foarte strâmt, o singură încăpere, fără altă cale de acces decât ușa îngustă. Pardoseala era complet goală, iar pereții, fără nici o altă trăsătură decât picturile șterse despre care presupuneam că reprezentau scene din cultul Angitiei. Nu eram familiarizat cu miturile, dar am văzut o femeie care semăna cu statuia, un taur și mulți șerpi.

– S-ar putea să fie sub cadavru, zise Iulia. Poplicola a spus că, uneori, taurul cade peste șarpe.

– Prevestind un dezastru, am completat eu. Mă întreb dacă strivirea șarpelui de către un preot căzut e un semn de la fel de rău augur. Și dacă da, o fi oare doar pentru marsi sau pentru oricine aflat în apropiere?

Eram foarte aproape de Domus Publica din Forum, așa că nu trecu mult până când am auzit tropăitul a douăzeci și patru de lictori care veneau înaintea dictatorului, cu mare pompă. Ne-am dus la ușă și am văzut că marele om sosise într-adevăr, urmat de o gloată de gură-cască din Forum – unii dintre ei fiind colegi de-ai mei senatori. Mulțimile se țineau mereu după el în vremurile acelea, doar ca să vadă dacă se întâmpla ceva, cred. Caesar era îmbrăcat în ținuta lui pontificală, cu obișnuita cunună de lauri aurită și roba de *triumphator*. În spatele lui stătea Hermes, dar omul aflat la dreapta sa o făcu pe Iulia să exclame în șoaptă:

– E Pompaedius! Trăiește!

Eu nu eram la fel de surprins.

– Îmi pare foarte rău că ți-am întrerupt programul pe ziua de azi, Caesar, dar situația de-aici necesită prezența ta.

– Prostii, Decius Caecilius, replică jovial Caesar. Mereu găsești cele mai năstrușnice omoruri, ca să ne distrăm. De data asta, ce mai e?

– Dacă vreți să intrați, Caesar și Pompaedius, dar, vă rog, alții nu. Și-așa suntem destul de înghesuiți.

Caesar intră.

– Și cum o duce astăzi nepoata mea favorită? i se adresă el Iuliei, impecabil de curtenitor ca întotdeauna.

– Sunt cam tulburată, teamă mi-e. Preotul mort este în starea cea mai deplorabilă.

– Preot? repetă Caesar, aplecându-se peste groapă.

Făclierii căscau gura la splendoarea dictatorului. Categoric, aveau ce vedea în ziua aceea.

– Ei, bănuim că este preot, explică Iulia. Poartă robele clerului Angitiei. De fapt, am crezut că este Lucius Pompaedius, aici de față. Dar acum văd că ne-am înșelat.

Caesar se îndreptă de spate.

– Pot să știu ce înseamnă toate astea?

– Exact asta încercam și noi să descoperim, i-am spus eu. Poate ne lămurește clientul tău, Pompaedius.

– Omul a murit de mușcătura unei năpârci de baltă, replică preotul. Atâta lucru e limpede. El trebuie să

fi fost acela care a furat șarpele sacru. Cu toții sunteți martori ai felului în care l-a pedepsit zeița pentru un asemenea sacrilegiu.

– Și identitatea lui? am întrebat.

– Doar un impostor oarecare, replică Pompaedius. Toți clericii Angitiei poartă toga șofran, dar numai eu, marele preot, am dreptul la asta, adăugă, atingându-și banda galbenă care-i înconjura fruntea.

– Înțeleg, murmură Caesar, întorcându-se apoi spre mine. Decius, după cum ar trebui să știi, în funcția mea de *pontifex maximus,* pronunț judecata asupra tuturor problemelor privitoare la religia de stat. Prezintă-mi o problemă care să-i implice pe Jupiter, Junona, Saturn, Marte, și pot să ți-o rezolv. Quirinus și Janus intră în domeniul meu de autoritate. Nu mă pronunț, însă, în chestiuni care privesc zeitățile străine. Pentru asta, de obicei ne consultăm cu *quinquedecemvirii*, iar ei la rândul lor consultă Cărțile Sibiline. De obicei, acest lucru se face când e în joc soarta statului, și nu văd de ce ar fi aici vorba despre așa ceva, încheie dictatorul, care putea să strecoare și sarcasme, când găsea de cuviință.

– De fapt, Caesar, teamă mi-e că am apelat la un subterfugiu, am recunoscut. Prezența ta aici este necesară în calitate de magistrat suprem.

Caesar păru nemulțumit și tocmai dădea să răspundă, când Iulia i-o luă înainte:

– Nicio mișcare, toată lumea!

– Poftim? am făcut eu, cu obișnuita mea prezență de spirit.

Foarte încet, Iulia ridică un braț, arătând spre picioarele statuii.

– Unul din șerpii ăia e viu.

– Pe Jupiter, așa este, am confirmat, privind cu fascinație oripilată forma care se foia încet. Aici e prea puțină lumină ca să-i deslușim culoarea, dar sunt gata să pariez că-i o năpârcă de baltă.

– Să omoare cineva jivina aia, ceru Caesar, pe un ton dezgustat.

Niciodată nu-i plăcuseră șerpii.

– Caesar, nu se poate! protestă Pompaedius. Aceea este șerpoaica sacră a Angitiei!

– Da, asta este o problemă, recunoscu Caesar. N-aș dori ca trupele mele marsi să mă facă răspunzător că le-a fost ucis șarpele sfânt.

– Te rog, nu e niciun pericol, insistă îngăduitor marele preot.

Și, cu multă solemnitate, ocoli groapa și se opri la un pas de statuie, în fața căreia făcu o plecăciune și mormăi ceva, întinzând mâinile, cu palmele în jos. Gestul îmi dădea de înțeles că Angitia era adorată ca o zeitate subpământeană. Îmi îmbogățeam mult cunoștințele pe teme religioase în ziua aceea.

Terminând cu omagiile, Pompaedius își îndreptă atenția spre șarpe. Întinse brațele înspre el și începu să-și miște ritmic degetele, apropiindu-se cu pași mărunți. Reptila îi privea mâinile, ca vrăjită. Eu urmăream totul cu un amestec de fascinație și repulsie. Întotdeauna mă simt incomod când văd pe cineva făcând farmece.

Foarte încet, degetele mâinii drepte își încetiniră mișcările, apoi se opriră. Stânga continua să facă gesturi magice. Apoi, Pompaedius își apropie treptat dreapta de capul șarpelui, până ajunse deasupra bazei lățite a craniului de formă triunghiulară. Când îl văzu apucând reptila de ceafă, Iulia scoase un ușor țipăt – sau, cel puțin, sunt destul de sigur că Iulia fusese, nu eu…

Pompaedius se îndreptă de spate. Șarpele, care era într-adevăr un specimen uriaș și gras, încercă să se încolăcească în jurul lui, dar preotul îl aranjă cumva în bucle grațioase drapate pe umeri, cu un ultim colac în jurul taliei. Gânguri ceva în locul unde șerpii nu au urechi, iar făptura păru să se relaxeze.

– Și eu, care credeam că a-ți aranja corect toga e o muncă istovitoare, am remarcat.

– Vedeți? întrebă Pompaedius, fără să mă ia în seamă. Totul e bine. Justiția divină s-a săvârșit. Voi duce șerpoaica sacră înapoi acasă, lângă lac, iar marsii își vor regăsi norocul.

– Îmbogățit cu o doză deloc neînsemnată de prestigiu, am observat eu.

– Ei, replică el modest, cu siguranță, rău n-are cum să-mi facă. Trebuie să-ți mulțumesc, senatorule, că i-ai dat de urmă atât de repede. Îți rămân îndatorat, dimpreună cu toți marsii. Și ție, Caesar…

– Caesar, l-am întrerupt, aș dori ca acest om să fie arestat.

– Cum?! strigă Pompaedius. Ce-i ultragiul ăsta?

– Omul ăsta e impostorul. Lucius Pompaedius zace în groapa de-acolo.

Nedumerit, dictatorul se uită spre respingătorul cadavru.

– Ba eu sunt Lucius Pompaedius!

– Într-adevăr, i-am dat dreptate.

– Decius Caecilius, interveni Caesar, paradoxurile filosofice n-au fost niciodată stilul tău. N-ai putea să vorbești limpede?

Am scos scrisoarea lui Caesar din locul unde-mi țin lucrurile sub togă și am desfășurat-o.

– Caesar, ieri, când a venit la mine acest om, am fost surprins de numele lui.

– Pompaedius? se miră preotul. Strămoșul meu a fost într-adevăr un conducător al răscoalei împotriva Romei, dar noi suntem cetățeni loiali de mulți ani, precum și susținători credincioși ai lui Caesar.

– Nu la numele tău de familie mă refer, ci la cel adăugat, Pollux.

O clipă, privirea îi săgetă spre ușă.

– *Dioscurii* sunt patroni ai Romei, iar părinții mei m-au numit astfel ca simbol al loialității noastre.

– Lăudabil, am comentat. Dar se mai obișnuiește și ca frații gemeni să fie numiți Castor și Pollux. Numele Pollux i se dă întotdeauna geamănului născut cel dintâi, întrucât el a fost fratele nemuritor dintre cei doi, zămislit de Zeus cu Leda, câtă vreme Castor l-a avut ca tată pe Tyndareus – fiind, prin urmare, muritor.

– Asta e doar una dintre versiunile mitului, precizează Caesar. Mai sunt și altele, adăugă el, cu pedanteria

spre care se abătea uneori.

– Nu vorbesc despre mit, ci despre obiceiul de a da numele. Mortul de-acolo este Lucius Pompaedius Pollux, întâiul născut dintre gemeni. Acesta, care i-a preluat numele, e Lucius Pompaedius Castor.

– Dar de ce? vru să știe Iulia.

– A spus-o ieri, când m-a vizitat, i-am răspuns. Pentru putere. Pentru prestigiu. Plănuia să se întoarcă la Marruvium ca un vertabil *triumphator*. Până acum, preoții lui au dat de veste că șerpoaica sacră a fost furată și toată regiunea marsilor e într-o fierbere de toată frumusețea. Iar el va reveni călare, cu șarpele drapat împrejuru-i precum toga purpurie a lui Caesar, și îi va lua locul fratelui său, îndrugând fără îndoială o poveste înfiorătoare despre felul în care Castor cel invidios a încercat să-i trădeze pe marsi furându-le șerpoaica, sacrilegiu pentru care Angitia l-a pedepsit – cu ajutorul lui, de bună seamă.

– Și cum și-a ademenit fratele aici ca să-l ucidă? se interesă Iulia.

– Nu l-a ademenit. L-a ucis în sanctuarul Angitiei de lângă lac. Nu era deloc greu, pentru un om atât de priceput la șerpii veninoși ca el. Nu a trebuit decât să-i distragă atenția, punându-l să se uite în altă parte, după care a împins capul șarpelui într-un loc vulnerabil. Foarte ingenios, într-adevăr. Ia spune-ne, Pompaedius, ai folosit pentru asta chiar șerpoaica sacră sau ai prins vreun complice solzos în mlaștini?

Eram destul de curios cu privire la aceste detalii. Metodele noi de a ucide m-au fascinat dintotdeauna.

– Indiferent cum a făcut-o, am continuat, a urcat într-o căruță cadavrul care se umfla cu repeziciune și l-a adus la Roma. Distanța nu e chiar așa de mare. Capela asta și ulița de-afară sunt atât de întunecoase, încât a putut căra foarte ușor cadavrul înăuntru, noaptea, fără să-l vadă nimeni. A lăsat șerpoaica aici, printre semenii ei sculptați, știind că atâta vreme cât nu i se făcea foame n-avea să părăsească acest sanctuar întunecat și răcoros, cu mirosul lui familiar de cedru. Așa, știa că putea să-și impresioneze prietenii romani sus-puși cu dibăcia lui de a fermeca șerpii. Și, într-adevăr, am fost cu toții impresionați. Odată terminate toate pregătirile, i-a făcut o vizită lui Caesar, care l-a trimis la mine.

– E nebun! șuieră Pompaedius. Ce dovezi are?

– N-am nevoie de nicio dovadă, i-am replicat. Întrebarea este dacă l-am convins pe Caesar sau nu.

– Are dreptate, confirmă Caesar. Nu vei fi judecat în fața unui juriu. Sunt dictator și pot pune să fii executat pe loc, dacă așa vreau. Arestează-l, Decius Caecilius.

Fără să stau pe gânduri, m-am întors spre preot, începând vechea formulă:

– Lucius Pompaedius Castor, vino cu mine la…

În clipa următoare, Pompaedius repezi spre mine capul șarpelui.

Mai târziu, Iulia avea să-mi spună că am sărit înapoi cu un țipăt ca de fetiță speriată, dar eu nu-mi aduc aminte de așa ceva. Pompaedius a început să se retragă, șuierând în felul lui reptilian și ținând capul ucigător al șarpelui la o lungime de braț,

într-o atitudine amenințătoare față de oricine s-ar fi apropiat.

– Lictori! strigă Caesar.

Cât ai clipi, în ușă apărură ajutoarele, ținându-și fasciile ca pe niște arme.

– Atenție! țipă și Iulia. Are un șarpe! Și-l va folosi!

Oamenii se lipiră de pereți, cu ochii căscați.

Pompaedius se repezi spre ușă. Chiar când dădea să iasă, un picior se întinse, lovindu-l în gleznă. Cu un strigăt ascuțit, preotul căzu la pământ. I-am văzut o clipă tălpile sandalelor, după care dispăru. Se auzi o bufnitură cărnoasă, apoi un urlet de durere și groază.

– Urâtă căzătură, am remarcat. Treptele alea sunt cam abrupte.

– Nu cred că din cauza căzăturii a strigat așa, spuse Caesar. Hai să vedem.

Se duse la ușă și ieși sub portic. Hermes își freca glezna îndurerată.

– N-am mai făcut treaba asta de când eram puștan, spuse el, dar încă-mi mai reușește.

Pompaedius încă se mai zvârcolea în convulsii, deși cred că era deja mort. Carnea i se umfla și se învinețea, bășici uriașe începând să-i apară pe piele. Toți acei gură-cască se buluceau panicați pe alee, blocând-o cu trupurile lor, în încercarea de a o lua la fugă. Credeau că era cine știe ce boală nouă și oribilă, și numai de-așa ceva n-aveau chef. Câțiva fuseseră călcați în picioare, dar cred că niciunul nu era rănit prea grav.

O vreme, ne-am uitat cu uimire la tot tabloul. Vedeam că de sub trupul umflat ieșea cam jumătate din șarpe, zbătându-se fără vlagă. Apoi, rămase nemișcat.

– Întotdeauna e vorba de putere, nu-i așa, Caesar? am întrebat. Indiferent dacă o obții cu ajutorul politicii, al legiunilar, al banilor sau al șerpilor, puterea tot putere rămâne.

Hermes împrumută fascia unui lictor și întoarse cadavrul cu fața în sus.

– Șerpoaica e moartă, spuse el. A strivit-o în cădere.

– Ce ghinion pentru marsi… am comentat eu.

– Voi porunci să se facă un lustrum și să se înzestreze templul Angitiei, spuse Caesar. Asta-i va convinge că blestemul a luat sfârșit.

– Dar șerpoaica lor sacră e moartă, interveni Iulia.

Caesar ridică din umeri.

– Vor găsi alta. În mlaștini sunt destui șerpi.

Toate aceste lucruri s-au petrecut în două zile din anul 709 al Cetății Romei, în timpul celei de-a treia dictaturi a lui Caius Iulius Caesar.

ÎN ROȘU, CU PERLE

PATRICIA BRIGGS

Autoarea de bestselleruri de pe lista ziarului The New York Times *Patricia Briggs este cel mai bine cunoscută, probabil, pentru seria* MERCY THOMPSON, *care povestește aventurile paranormale ale unei femei mecanic auto capabilă să ia chip de coiot, cutreierând lumea vampirilor, a vârcolacilor și a gremlinilor, dar și pentru seria înrudită* ALPHA AND OMEGA. *A scris și serii de fantasy tradițional, cum ar fi* SIANIM (Masques, Wolfsbane, Steal the Dragon, When Demons Walk), HUROG (Dragon Bones *și* Dragon Blood) – *și* RAVEN (Raven's Shadow *și* Raven's Strike), *precum și romanul de sine stătător* The Hob's Bargain. *Cea mai recentă carte a ei este* Night Broken, *un nou roman cu Mercy Thompson.*

În thrillerul care urmează, îl însoțim pe detectivul particular vârcolac Warren Smith, care le va fi familiar cititorilor seriei MERCY THOMPSON*, în goana lui pentru a rezolva un caz care implică zombi, vrăjitoare și avocați. O zi de lucru ca oricare alta.*

Mă pricep foarte bine să aștept. Cred că am învățat asta în tot timpul petrecut păscând vacile, în copilărie. Kyle spune că-i vârcolacul din mine, că animalele de pradă trebuie să aibă răbdare. Atâta numai că el habar n-are de păscutul vacilor. Aș zice că nici de animalele de pradă n-are habar – dar, de, e avocat…

Mi-am întins picioarele, proptindu-mi tocurile cizmelor pe biroul Angelinei, Recepționera și Dictatoarea Tuturor Lururilor Cuvenite de la Biroul de Avocatură Brooks, Gordon and Hove. Ar fi făcut o criză să mă vadă cu picioarele cocoțate în văzul oricui intra pe ușă.

– Imaginea, *hijo,* îmi spusese ea, când începusem să lucrez pentru firmă.

Îmi plăcea când mi se adresa cu *hijo,* deși eram mult mai în vârstă decât ar fi putut să fie orice fiu al ei – dar Angelina n-avea de unde să știe.

Îmi aruncase o privire dezaprobatoare.

– Imaginea e totul. Trebuie să arăți în așa fel încât să-i faci pe clienți să-și cheltuiască banii, Warren. Lor le plac birourile scumpe, avocații la costum și detectivii particulari cu pălărie de fetru și cravată – astea le spun că avem succes, că suntem capabili să-i ajutăm.

I-aș fi răspuns că aveam să port pălărie de fetru când or veni vacile acasă înțolite-n rochie muumuu și cu boa de pene. Totuși, am acceptat să vin la birou cu cravată și să fac frumos în orele de program, ceea ce a încântat-o peste măsură.

Orele de program se încheiaseră, oficial, de o bună bucată de vreme, cravata mi-era în buzunarul de la spate, iar Angelina plecase pe ziua în curs. M-aș fi dus și eu, dar una dintre clientele lui Kyle dăduse buzna, isterizată, iar Kyle o luase la el în birou și încerca s-o liniștească.

Kyle era de obicei ultimul care pleca de la birou. De data asta, îl reținea o clientă plângăcioasă, care ajunsese brusc la concluzia că jegul care se culcase cu cea mai bună prietenă a ei era totuși iubirea vieții sale și că de fapt nu voia să divorțeze de el,

ci doar să-l învețe minte. A doua zi, Kyle urma să aibă un munte de hârțoage pe care le punea în ordine doar în câteva minute – până la câteva ore… Tindea spre workaholism.

Nu mă deranja. Kyle era un om pe care merita să-l aștepți puțin. Și, cum spuneam, mă pricep destul de bine la așteptat.

Un zgomot din hol mă făcu să-mi dau jos picioarele de pe birou, chiar înainte ca ușa de la intrare să se deschidă, pentru ca o femeie tânără, într-o rochie roșie lucioasă și cu un colier mare de perle, să-și facă apariția într-un val de Chanel N° 5; era năucitoare.

– Bună, salută ea, cu un zâmbet larg și o voce senzuală, tenebroasă. Sunteți Kyle Brooks?

Și la urechi avea cercei cu perle. Mâinile-i erau neîmpodobite, deși am putut vedea că purtase recent verighetă. Relația cu un avocat de divorțuri mă face să observ asemenea lucruri.

– Nu, doamnă, am răspuns. Programul s-a terminat. Mai bine căutați-l mâine.

Se aplecă peste biroul Angelinei, iar rochia decoltată făcu ceea ce sunt croite să facă rochițele lucioase în astfel de împrejurări. Dacă aș fi avut asemenea preferințe, aș fi putut-o considera o sărbătoare a ochiului.

– Trebuie să-l găsesc pe Kyle Brooks.

Ajunsese destul de aproape pentru ca respirația ei să-mi adie pe față. Mai ales pastă de dinți mentolată. Mai ales.

– Mă rog, am răspuns, ridicându-mă încet și ocolind țanțoș biroul, ca și cum aș fi găsit-o

interesantă în tot felul de sensuri – lucru de care, dintr-odată, devenisem foarte sigur. Cam ce treabă ai cu Kyle, scumpo?

Zâmbetul îi pieri de pe buze, înlocuit de îngrijorare.

– Trebuie să-l găsesc. Trebuie. Mă poți ajuta?

Biroul lui Kyle e în capătul culoarului. O auzeam pe femeia de-acolo vorbind în continuare cu el, așa cum făcea de-o jumătate de oră.

– Cred că pot, am răspuns, începând s-o conduc în direcția opusă, spre sala mare de conferințe din celălalt capăt al sediului. Nu te mișca de-aici două minute, i-am mai zis. Vine imediat.

Mă urmă docilă, oprindu-se în locul pe care i-l arătasem. După ce am închis ușa în urma ei, am pornit înapoi spre biroul lui Kyle.

Am intrat fără să bat la ușă și fără să iau în seamă privirea lui încruntată.

– Vrei să-mi faci o favoare? l-am întrebat, aruncându-i telefonul meu mobil. Sun-o pe Elizaveta – are numărul la litera *v.*

„V“ de la vrăjitoare; avea să se prindă, era băiat deștept.

– Spune-i că avem un incident, soiul *ei* de incident, și am vrea să ne ajute. Scuzați-mă, doamnă, mi-am scos pălăria inexistentă spre clienta lui indignată, înainte de a reveni cu privirea la Kyle. S-ar putea să fie genul de treabă pentru care e mai bine să eliberăm sediul.

– Genul tău de treabă? întrebă evaziv Kyle – adică ceva supranatural.

– Exact, am răspuns, ieșind din birou, ca să revin grăbit în sala de conferințe.

– Un minut și șaptesprezece secunde… tocmai spunea femeia cea frumosă, când am ajuns iar lângă ea.

La auzul ușii care se deschidea, își întrerupse numărătoarea, încordată din tot trupul. Când mă văzu, se încruntă.

– De Kyle am nevoie, insistă ea.

– Știu, i-am răspuns. Vine imediat.

Speram că nu înainte de a-și fi expediat cu bine clienta și a o fi chemat pe Elizaveta Arkadievna, vrăjitoarea cu care avea contract haita mea de lupi.

Am auzit ușa din față închizându-se și mi-am spus că ar fi trebuit să fac ceva ca să plece și Kyle. Totuși, nu știusem cât avea să rămână pe loc vizitatoarea noastră – probabil exact „două minute“, din câte se părea. N-avusesem timp decât să-l pun pe Kyle s-o cheme pe Elizaveta – ceea ce și făcuse, căci i-am auzit vocea arțăgoasă, telefonul meu celular o distorsiona exact atât cât, prin ușa care ne despărțea, să nu-i disting cuvintele.

Nu eram singurul care o auzea. Și zombiul întoarse și ea capul spre ușă.

Primul indiciu despre ceea ce era de fapt femeia fusese acela că respirația ei avea un miros proaspăt și bogat în oxigen, nu searbăd, ca al unei persoane care respiră cu adevărat. Și vampirii fac la fel, dar ea nu mirosea ca un vampir, nici chiar pe sub aroma densă de Chanel. Al doilea era felul în care se conformase instrucțiunilor mele. De regulă, zombii sunt foarte cooperanți, atâta vreme cât ceea

ce le spui nu contrazice ordinele primite de la stăpânii lor.

– Da, spuse Kyle din hol, apropiindu-se de sala de conferințe. Kyle Brooks la telefon. Suntem la sediu… Foarte bine, mulțumesc.

Apoi, ușa se deschise.

– Despre ce…

Zombiul se aruncă asupra lui.

Știusem că avea s-o facă imediat ce Kyle își rostise numele – și, când el deschisese ușa, eram pregătit. Sunt al naibii de iute și am crezut că eram în avantaj, dar creatura se mișca mai repede decât mă așteptasem. Am apucat-o de umeri și am smucit-o înapoi, așa că nu-și nimeri ținta. În loc să ajungă la gâtul lui Kyle, îl mușcă de claviculă.

– Căc… începu el să țipe, retrăgându-se brusc.

– *Nu mișca!* l-am întrerupt tăios, făcându-l să înghețe, cu ochii ațintiți asupra mea, nu a zombiului care-și înfipsese dinții în el.

Nu folosesc prea des acel ton cu cineva și nu fusesem sigur dacă avea efect și asupra unei ființe umane. Dacă însă încerca să se smulgă, n-ar fi reușit decât să se rănească și mai rău.

Am încercat să nu mă gândesc la sângele care-i înroșea cămașa, neștiind dacă vrăjitoarea avea nevoie de un zombi încă în mișcare, pe picioarele sale, ca să-i spună cine îl trimisese la Kyle.

Și eram al dracului de sigur că aveam să-i dau de urmă, oricine-ar fi fost.

Dacă nu reușeam să smulg creatura, trebuia să nu mă uit la sângele lui Kyle. Mă ajuta și el. Nu arăta ca un om intrat în panică; părea enervat de-a binelea.

– Ia-o de-aici, scrâșni el, în timp ce încerca s-o desprindă.

O fi cam subțirel, dar e puternic, Kyle al nostru. Zombiul însă își încleștase strâns fălcile și nu putea să-l clintească.

Presupusesem întotdeauna că lupta cu un zombi ar trebui să fie asemănătoare cu cea cu un om – unul neînduplecat și care nu reacționează la durere, dar tot om. Atacându-l pe Kyle, creatura se mișcase mult mai repede decât văzusem vreodată un om obișnuit făcând-o, iar acum se dovedea și incomparabil mai puternică.

Nici măcar nu încerca să scape de mine, fiind precupată doar de Kyle. Aș fi crezut că asta o făcea mult mai ușor de învins. Până la urmă, am reușit s-o cuprind complet cu un braț pe după umeri, trăgând-o cu putere spre mine. Apoi, am putut acționa cu mâna cealaltă, ca să-i descleștez dinții. Cu acest prilej, mandibula i se rupse – iar eu m-am ales cu o rosătură pe degetul mare.

Kyle se retrase împleticit, alb ca varul, dar își scoase cămașa și o apăsă peste mușcătură.

– Ce-are? întrebă el. De ce nu sângerează mai mult?

Îi arunca doar priviri scurte, fugare, și am înțeles de ce. Cu falca atârnându-i scoasă dintr-o balama, nu mai arăta deloc ca o femeie frumoasă.

– E un zombi, i-am răspuns, cu răsuflarea tăiată.

Acum, creatura încerca să scape de mine, iar asta-mi cam îngreuna situația, dar cel puțin nu mai era nevoie s-o desprind de Kyle.

– E treaba ta, deci? întrebă el.

În mod normal, aș fi zis că da; nici chiar un rechin al avocaturii cum e Kyle n-ar fi fost o țintă atât de exotică încât să presupună asasinarea de către un zombi – era ceva prea flamboaiant, prea bătător la ochi. Vrăjitoarele și preoții supranaturali care pot face asemenea creaturi n-au stat niciodată ascunși, așa cum făceau cândva vârcolacii, ci trăiesc la vedere printre metapsihici, wiccani și New Agers-i, unde escrocii și naivii oferă camuflaj cât cuprinde pentru adevărații practicanți ai magiei. Și nu renunță prea ușor la acoperirea asta. Cineva trebuia să fi plătit foarte mult, pentru un asasinat cu ajutorul unui mort viu.

Am clătinat din cap.

– Nu știu. Oricum, pare teribil de pornită contra ta.

În ultimele câteva secunde, femeia nu mai reușise să-și elibereze niciun membru din strânsoare, așa că am riscat să-mi îndrept atenția spre Kyle. Rana lui mă îngrijora.

– Scoate malțul ăla bun al lui Howard, i-am spus. Vezi că-și ține cheia după a treia carte de pe raftul de sus, din stânga. Curăță-ți rana cu el. E foarte posibil să fi avut în gură tot felul de chestii.

Nu mă prea pricepeam la zombi, dar știam despre dragonul din Komodo, care nu are nevoie de otravă ca să-și omoare prada, fiindcă bacteriile din gura lui o aranjează de minune.

Fără nicio obiecție, Kyle ieși din sala de conferințe. De cum dispăru pe ușă, femeia începu

să țipe ceva. S-ar putea să fi fost numele lui Kyle, dar mi-era greu să disting, când avea gura mutilată atât de rău.

O țineam în continuare – de-acum, reușisem s-o prind astfel încât să nu mă mai poată lovi și nici să scape. Așa, aveam răgaz să mă mai ocup și de altele. Kyle închisese încet ușa în urmă-i. Încercam să nu fac speculații în legătură cu reacția lui, să fac panica ghem și s-o îngrop undeva unde nu mai putea cauza niciun rău. Mai văzuse ciudățenii la viața lui, chiar dacă niciuna dintre ele nu făcuse să-i curgă sângele.

Aș fi putut să distrug creatura și s-o las în sala de conferințe, pentru a o lua de-acolo mai târziu, fără ca nimeni să afle; aș fi putut ascunde de amantul meu toate acele lucruri, așa cum obișnuiam să fac. Cu Kyle, însă, lucrurile stătuseră altfel încă de la început. Minciunile pe care i le turnasem despre cine și ce eram, minciuni dictate de necesitate și pe care timpul le făcuse să devină familiare, avuseseră un gust amar când i le spusesem și lui. Acum, îmi cunoștea adevărata natură și n-aveam de gând să mă mai ascund de el. Dacă nu mă putea accepta așa cum eram, n-aveam ce face.

Dar nimic din toate astea nu-mi era de vreun folos, așa că m-am străduit să mă concentrez asupra situației create. Cine-ar fi trimis un zombi să-l ucidă pe Kyle? Oare era o acțiune îndreptată spre mine? Creatura dovedea destul de clar că era cineva din lumea mea, lumea făpturilor care trăiesc prin unghere întunecoase, nu a lui Kyle; el era cât se poate de uman.

Totuși, nu mă puteam gândi la nicio persoană pe care aș fi ofensat-o atât de rău încât Kyle să-i devină țintă. Și, cu posibila excepție a Elizavetei – care era, așa cum spusese Winston Churchill

despre maica ei Rusia, „o șaradă învăluită într-un mister și ascunsă într-o enigmă“ –, nici nu-mi trecea prin minte nimeni care să creeze, măcar, un zombi în Tri-Cities. Estul statului Washington nu era o răsadniță de voodoo și pieze rele.

Poate fusese cineva angajat s-o facă? Un asasin plătit, care alesese el însuși metoda?

Kyle avea mult mai mulți dușmani decât mine. Talentul lui special, când găsea de cuviință să-l folosească, era acela de a face ca părțile adverse ajunse în fața instanței să arate fie ca niște criminali violenți, fie ca niște idioți absoluți – uneori, și una, și alta. Unii dintre inamicii lui aveau bani destui, cu siguranță, ca să angajeze un ucigaș.

Poate că nu era vina mea.

Totuși, un atac cu zombi ar fi costat îngrozitor de scump, mult mai mult decât ar fi justificat în mod normal un om precum Kyle. Ceea ce însemna că, după toate probabilitățile, tot eu eram de vină.

Am auzit-o pe Elizaveta sosind și străbătând cu pași mari holul, spre sala de conferințe. Kyle încă se mai oblojea, după cum îmi dădu de înțeles lipsa oricăror schimburi de replici.

Elizaveta deschise ușa și intră precum *Queen Mary* la sosirea în port, răspândind un iz de mentol și plante medicinale, în locul celui marin, dar cu aceeași ținută regală, un aer de autoritate accentuat de suficiente țesături și culori pentru a ferici o țigancă în toiul iernii – iar afară era o arșiță mai dogoritoare decât flăcările iadului.

Mereu îmi spusesem că, în tinerețe, trebuie să fi fost foarte frumoasă. Nu o frumusețe convențională, ci ceva mult mai impresionant.

Acum, nasul i se coroiase, iar ochii-i erau prea duri, însă puterea dăinuia.

– Warren, turtița mea cu scorțișoară, ce-ai mai găsit?

Nu-mi vorbea niciodată în rusește, ca lui Adam, care înțelegea; în schimb, traducea formulele de alint care-i garniseau frazele – probabil fiindcă mă stânjeneau. Cine-ar fi comparat un bărbat în toată firea cu o turtă dulce?

Am răspuns ca de obicei acestei introduceri pompoase, revenind la accentul meu din copilărie, ajustat mai mult sau mai puțin de westernurile hollywoodiene:

– Păi, crez că-i un zombi, coniță, da-mi ziceam că mai bine i-ai arunca o privire întâi.

Elizaveta zâmbi.

– Ce făcea când ai găsit-o?

– Ea m-a găsit pe mine, coniță. De fapt, îl căuta pe Kyle.

– Și din cauza asta i-ai mutat falca, iepurașul meu texan? întrebă ea pe un ton mustrător.

– Nu, interveni Kyle, din ușă.

Avea pe umeri cămașa de schimb, aranjată astfel încât să evite orice atingere a prosopului îmbibat din belșug cu sânge, pe care și-l ținea peste claviculă. Mirosea a whisky, însă nici chiar atacul unui mort-viu nu-l putuse face să arate mai puțin atrăgător și sigur pe sine.

– I-a rupt mandibula când a smuls-o de pe mine. Dumneata trebuie să fii Elizaveta Arkadievna

Vîșnevenţkaia. Eu sunt Kyle Brooks.

Elizaveta îl privi de sus – e aproape la fel de înaltă ca mine. Avea capul întors spre el, dar Kyle își afișase mutra de avocat, ceea ce-mi dădea de înțeles că expresia ei nu era tocmai prietenoasă. Zgomotele scoase de creatură se întețiră, la fel și zbaterile sale. Vrăjitoarea se întoarse s-o privească, fără să i se adreseze lui Kyle.

– Lasă joaca și omoar-o, îmi spuse ea rece. Ar fi de-ajuns să-i rupi gâtul.

Niciodată n-o încântase participarea oamenilor la lucruri despre care prefera ca ei să nu știe. Cred că încerca să ne dea o lecție.

Nu-mi convenea să-i fac jocul, dar, dacă n-avea nevoie ca mortul-viu să umble brambura, era mai sigur pentru Kyle s-o omor.

Nu l-am privit în ochi când am frânt gâtul creaturii. Vertebrele i se sfărâmară ușor sub mâna mea – adică exact ceea ce voise Elizaveta să vadă Kyle. Am culcat trupul inert pe masa de conferințe, cât puteam de atent, trăgându-i poalele rochiei peste coapse.

Elizaveta își îndreptă privirea spre cadavru și, în sfârșit, am remarcat că nu era singură. Talentul special al Nadiei era acela de a se pierde în decor – parțial, pe căi magice. Fusesem ocupat cu zombiul, Kyle și Elizaveta, dar tot ar fi trebuit s-o observ.

– Nadia, i-am spus, îți mulțumesc că ai venit.

Din toată familia numeroasă a Elizavetei, Nadia îmi plăcea cel mai mult; era calmă, competentă și isteață. Mai făcea parte, din câte înțelesesem, și dintre cele trei rude care erau ucenici cinstiți, nu doar slugi ce îndeplineau poruncile Elizavetei.

Despre nepotul bătrânei, care ar fi trebuit să moștenească afacerile familiei, se descoperise că-și începuse cariera într-un stil forțat pe care Elizaveta îl găsea stânjenitor. Dispăruse discret. Îmi imaginez că, peste câteva sute de ani, cineva i-ar putea găsi rămășițele într-un urcior din pivnița Elizavetei.

Nu vărsasem lacrimi pentru el. Complotase la uciderea lui Bran Cornick, Marrokul ce conducea lupii din această parte a lumii – omul care făcuse ca existența de vârcolac să nu mai fie un coșmar la fel de cumplit ca înainte. Elizaveta era încă furioasă pe Bran pentru că scosese lupii la lumină – mereu mă întrebasem, în secret, dacă nu cumva participase și ea la toată mizeria aia, fie doar prin complicitate.

Nadia îmi zâmbi, ridicând spre mine doi ochi mari, de un cenușiu-închis, la ale căror colțuri laba-gâștei spulbera impresia de tinerețe dată de pielea cu pori fini și părul castaniu, fără fire albe. Dar pierderea înfățișării tinerești nu însemna mare lucru, când avea un zâmbet atât de luminos și de dulce.

– Warren, mă interpelă ea. Se născuse în Tri-Cities și nu avea nicio urmă de accent rusesc. Arăți…

– La patru ace? am completat, privindu-mi pantalonii de birou. Lucrez la firma lui Kyle și ăștia de-aici sunt cam pretențioși. Totuși, cizmele am reușit să mi le păstrez – cu condiția de a le lustrui din când în când.

Nadia roși puțin.

– Iartă-mă, te rog, n-am vrut să fiu nepolitioasă. Nu știam că ești avocat.

– Nnț, Kyle e avocatul, am precizat, și le-am făcut prezentările.

Nadia strânse mâna pe care i-o întinsese Kyle, murmurând o formulă de salut.

– Eu sunt comisionarul, am mai adăugat, răspunzând întrebării la care încă nu ajunsese.

– Detectiv particular, mă corectă Kyle.

– Cerneala e atât de proaspătă, că s-ar putea să păteze, am completat eu, spre sprâncenele înălțate ale Nadiei.

– Nepoată, nu mai flirta cu bărbații și spune-mi ce vezi, îi ceru tăios Elizaveta, fără să ridice privirea.

Nadia roși – nu fiindcă ar fi flirtat, ci pentru că mătușa ei o făcea să se simtă prost – și se întoarse spre trupul de pe masă. După ce-și trase sufletul pentru a-și veni în fire, se apucă de treabă.

– Îi știu fața, începu ea, cu oarecare surprindere. Fotografia acestei femei a fost publicată în ziare. A dispărut sâmbăta trecută, dimineața, când ieșise la jogging. Nu mai țin minte cum o cheamă…

– Toni McFetters, spuse Kyle. Ai dreptate. Până acum, n-o recunoscusem.

– Un lucru deloc neașteptat, în asemenea împrejurări, afirmă Nadia, mult mai atentă la trupul fără viață decât la oricare dintre noi; vorbea pe un ton clinic, detașat. Cel mai simplu mod de a face un cadavru să revină din morți e să-l ucizi tu însuți.

– Vrei să spui că a fost omorâtă anume pentru asta?

Kyle arăta calm și stăpânit, dar îi puteam mirosi starea de agitație.

– Probabil, răspunse Nadia, văzând că mătușa ei nu spunea nimic. Soiul ăsta de magie merge cel mai bine la un cadavru proaspăt. Degeaba încerci cu unul de la morgă, care a fost umplut cu lichid de îmbălsămare, iar să furi un trup din morga unui spital e greu. Sunt prea mulți oameni prin preajmă.

Aruncă o privire peste umăr, îl văzu pe Kyle și, după expresia ei, mi-am dat seama că relua în minte conversația din urmă cu câteva minute.

– Îmi pare foarte rău. Nu sunt obișnuită să discut despre activitatea mea cu un profan. Știu că ți-e dificil. Cel care a făcut asta voia să te omoare – aș crede că ideea de crimă nu-l deranjează prea mult.

– Dacă-l ucidea pe Kyle, am întrebat eu, pe urmă ar fi murit?

– S-ar fi dezanimat, preciză scurt Elizaveta. Era deja moartă când a venit aici. Ar fi posibil ca uneia ca ea să i se dea o directivă, astfel încât vraja să se risipească după ce însărcinarea a fost dusă la îndeplinire.

– Prin urmare, cineva ar fi venit aici și l-ar fi găsit pe Kyle mort – ucis de femeia asta, care ar fi fost moartă și ea, am spus. Elizaveta, coniță… am continuat, încercând să-i pun pe ocolite următoarea întrebare, astfel încât să n-o jignesc. Există cineva în Tri-Cities care știe cum să reanime un cadavru ca ăsta?

Elizaveta mă învrednici cu un zâmbet dințos, deci cred că reușisem s-o jignesc.

– Da, iepurașule, aș fi putut s-o fac eu. Dar îi sunt îndatorată masculului alfa din haita ta și știu și

despre legăturile tale cu avocatul. N-aș accepta comisionul pentru a-l ucide.

Îmi cercetă chipul și văzu că nu era destul.

– Nu, declară ea ferm. N-am omorât-o eu pe femeia asta și nici n-am transformat-o într-un zombi, ca s-o trimit după iubitul tău.

– Scuzele mele, am răspuns, dar trebuia să întreb.

– Magia le ține calde, murmură Nadia, în atmosfera încordată care se crease; nu-mi puteam da seama dacă remarcase tensiunea dintre mine și Elizaveta sau dacă vorbea tocmai ca s-o risipească. Aproape la temperatura normală a trupului. O expertiză criminalistică n-ar putea stabili corect momentul morții. Ar da impresia că a murit cam în același timp cu el. O crimă urmată de sinucidere, eventual. Imposibil de spus, fără a se cerceta mai mult – dar cred că a fost omorâtă cu o supradoză dintr-o substanță care i-a suprasolicitat inima. Cocaină, poate. Ceva de genul ăsta.

Nu știu de Elizaveta, dar mie spusele Nadiei îmi distrăseseră atenția dinspre ea. N-ar fi fost vorba de niciun zombi care să îngrozească publicul profan, ci doar de un mister privind motivul pentru care se omorâseră unul pe altul. Așa, folosirea creaturii ca armă a crimei începea să aibă sens. Nimeni n-ar fi știut despre vrajă și niciun criminalist n-ar fi făcut legătura cu adevăratul ucigaș.

Nadia își continua analiza:

– Având în vedere faptul că a fost răpită în timp ce făcea jogging, îmbrăcămintea ei prezintă un anumit interes: nimeni nu aleargă într-o asemenea ținută. Perlele sunt false – imitații reușite, dar nu ceva care să fie înregistrat la vreun magazin de

bijuterii sau la o companie de asigurări. Rujul are o nuanță comună. Rochia, însă, e mai interesantă. Nu e nouă. S-ar putea să provină de la un magazin second-hand. Putem verifica.

– N-ar fi bine să anunțăm poliția? întrebă Kyle.

L-am privit toți trei.

– Cadavrul unei persoane dispărute zace pe masa mea de conferințe, spuse el. Cineva tot o să observe.

– A dispărut, replică Elizaveta, adresându-i-se pentru prima oară. N-avem nimic de câștigat făcând-o să reapară.

Expresia lui Kyle se înăspri.

– Are o familie. Doi copii și un soț. Merită să afle ce i s-a întâmplat.

– Poți s-o dregi? am întrebat-o pe Elizaveta. Să remediezi vătămările pe care i le-am cauzat și pe urmă s-o lași într-un loc unde să poată fi găsită?

– E mai sigur și mai ușor să ne debarasăm complet de cadavru, răspunse Elizaveta, cu indiferență.

– Păi, da, coniță, am continuat, făcând o mișcare discretă cu mâna pentru a-l împiedica pe Kyle să intervină din nou.

Dacă începea cu pretențiile, ne-am fi pomenit mergând contra curentului – fără vâsle și, poate, cu alte câteva cadavre. Îmi observă gestul și mă lăsă să vorbesc mai departe. Dintre toți oamenii pe care i-am cunoscut, Kyle e unul dintre cei mai pricepuți la interpretarea limbajului corporal.

– E mai ușor și mai sigur, i-am dat dreptate Elizavetei, pe un ton sec; vrăjitoarea îmi aruncă o privire bănuitoare. Dar, *dacă* te hotărăști să pui cadavrul undeva unde să-l poată găsi cineva – știm amândoi că ai *putea* s-o faci, atâta vreme cât nimeni n-o s-o asocieze cu tine, cu birourile astea sau cu magia de orice fel. Și ar fi mai simplu dacă vătămările produse de mine, care sunt cam greu de explicat, pot fi reparate.

– În jurul locului rănit nu sunt vânătăi, remarcă Nadia. Aș putea să-i fac la loc carnea, mătușă Elizaveta, fără ca nimeni să-și dea seama.

Bătrâna vrăjitoare mă privea lung, oscilând între nemulțumirea față de manipularea mea și mândria că aveam atâta încredere în abilitățile ei. Vorbeam serios și m-am asigurat că asta mi se auzea în glas.

– Știi bine că îți plac cel mai mult cazurile grele, am continuat eu s-o ademenesc. E plicticos să cureți un alt cadavru. Ăsta e mai provocator.

– *Un alt* cadavru, repetă Kyle.

Dar vorbise foarte încet și cred că am fost singurul care l-a auzit. Unul dintre talentele Elizavetei era acela de a face morții să dispară – în preajma unei haite de vârcolaci, chiar și a uneia bine conduse ca a noastră, e inevitabil să existe unele cadavre care trebuie să dispară.

Gura Elizavetei se arcui la colțuri, umerii i se relaxară și am știut că învinsesem.

– Bine, dulceață mică. Ai dreptate. Criminaliștii n-ar putea să descâlcească niciodată misterele împletite de mine. Dacă eu nu vreau să afle nimic, atunci nimic n-o să afle. Totuși…

Îmi zâmbi, cu ochii învăluiți în satisfacție.

– Ar fi și mai provocator să le arăt niște dovezi care nici nu există. Tu, detectivul meu particular, mă vei ajuta să aflu cine a făcut asta. Când se va ști, am să îndrept poliția în direcția potrivită.

– Îți mulțumesc, am răspuns, coborându-mi privirea dinspre fața ei, așa cum se cuvenea.

Așa am observat cum Kyle își coborâse mâna cu care ținea prosopul, și nu mi-a plăcut deloc cum arăta rana lui. Mă pricepeam la plăgile mușcate; văzusem multe la viața mea. Mușăturilor nu li se înnegresc marginile la o jumătate de oră după ce au fost produse.

M-am apropiat de el și am dat jos prosopul, ca să văd mai bine, iar nasul mi se încreți, simțind mirosul de putreziciune care se instalase mult prea devreme.

– Coniță? am spus. Vrei să te uiți puțin aici, te rog?

Elizaveta aruncă o privire spre Kyle și strânse din buze. Uitându-se din nou la mine, spuse:

– Nu e treaba mea. Du-l la urgență.

N-am mârâit-o – dar numai fiindcă pot să mă stăpânesc foarte, foarte bine. Totuși, părul de la ceafă mi se zbârli, când lupul din mine stabili că răspunsul ei nu-i plăcea.

– Ba *este,* am insistat, privind-o lung. E perechea mea, iar asta înseamnă că e și treaba ta.

Faptul de a-l numi pe Kyle perechea mea era un pas mare – dar unul care ne mulțumea, pe lupul meu și pe mine. L-am simțit pe Kyle devenind mai atent, pe Nadia am auzit-o cum își ținea respirația, însă am rămas cu privirea neabătută spre Elizaveta.

Aveam nevoie de acordul lui Kyle, dar nu acum, nu pentru asta.

– O pereche implică procreare, replică Elizaveta, pe un ton înțepat. Voi doi nu puteți avea copii. Nu e perechea ta.

Puțin îi păsa că eram gay, indiferent ce spunea. Știam de ce se purta astfel. Îmi atinsesem scopul cu cadavrul și voia să câștige măcar o bătălie în seara aceea. Ei bine, o alesese pe cea nepotrivită.

– Poți discuta despre asta cu Adam, am replicat încet; lupul i-ar fi sfâșiat bucuros beregata, deși lui Kyle asta nu i-ar fi folosit la nimic. Kyle, telefonul meu mobil mai e la tine?

– Aș prefera să mă duc la urgență, spuse el.

– Nu, i-am retezat-o sever. Nu te duci la nicio urgență.

Nu-mi puteam permite să împart lupta între ei.

– Elizaveta, vrei să-l sun pe Adam?

Kyle, binecuvântat să fie, nu mă mai contrazise.

– Pe-asta am s-o țin minte, îmi promise ea.

– N-ai decât, am replicat, păstrându-mi cumpătul. Nu uita că nu vreau decât să respecți întocmai acordul pe care l-ai încheiat cu haita mea.

Învinsesem. Acum era momentul să-i cruț mândria, dacă mai puteam. Un mic compliment și un os.

– Știi bine că medicii de la urgență n-ar putea face nimic cu rana asta – simt mirosul de cangrenă. E peste puterile lor. Dacă nu i-o îngrijești tu, va muri.

Mă temeam că acesta era adevărul și am lăsat-o să audă.

– Numai pentru tine, turtiță cu scorțișoară, doar pentru tine aș face așa ceva, răspunse ea.

Întinse mâna și mă ciupi cu putere de obraz – ca pe un copilaș răzgâiat.

După care, preocupată, trecu între Kyle și mine, dădu prosopul la o parte și mirosi.

– Bun whisky, spuse ea, renunțând la accentul rusesc gros, în favoarea unei unde britanice. Nu la fel de bun ca vodca rusească, dar nici cel mai rău de care-ai fi fost în stare. Totuși, nici unul, nici altul n-ar fi putut să dreagă treaba asta. Pentru așa ceva, ai nevoie de mine.

Dusesem cadavarul afară, la mașina Elizavetei, învelit într-un covor. Știu că e un clișeu, dar covoarele sunt destul de bune să ascundă leșurile, fiindcă oamenii se așteaptă să fie grele și dificil de cărat. Am folosit covorul din biroul lui Kyle și i-am spus Elizavetei să-l păstreze – ceea ce a bucurat-o, căci era unul scump, iar Kyle oricum nu l-ar mai fi vrut înapoi.

Kyle nu era în zona recepției, unde-l lăsasem. Am ascultat și i-am luat urma spre biroul lui. Se uita pe fereastră, la traficul de jos. Ne aflam la etajul trei – destul de sus pentru Tri-Cities, care încă mai puteau să se întindă în loc de a se înălța, pentru a face față presiunilor expansiunii.

N-aș putea spune la ce se gândea, dar nu se întoarse când am intrat în birou – ceea ce nu era un semn bun.

– Kyle? Vrei să te duc la urgență?

Negreala din jurul rănii dispăruse, dar Elizaveta nu era tămăduitoare. Nu credeam că avea să-i rămână o cicatrice permanentă, însă avea să-l mai doară o vreme.

– Vreau să aflu cine a omorât-o pe femeia aia, spuse el. Cineva a făcut-o ca să mă atace pe mine, a ucis o femeie pe care nici măcar n-o cunoșteam.

O auzeam în glasul lui, pe sub furie. Nimeni altcineva n-ar fi observat, dar eu am un auz foarte, foarte fin.

Am riscat să mă apropii de el, cuprinzându-l cu brațele pentru a-l trage spre mine.

– N-a fost vina ta, i-am spus. N-a fost deloc vina ta.

– Atâta lucru știu și *eu!* se răsti Kyle, dar fără să se retragă.

După un moment, se rezemă cu spatele de mine și-și puse mâinile pe brațele mele, ținându-le pe loc.

– Cine s-o știe mai bine decât mine? Văd tot timpul situații din-astea. „Da' poate dac-aș găti mai bine, nu m-ar mai bate“ sau „Dacă puteam doar să cumpăr mașina aia pe care o voia ea, nu fugea cu cel mai bun prieten al meu.“ *Nu* e vina mea că cineva a omorât-o și nici vina ta nu e, dacă reiese c-așa a fost.

Eu continuam să-l țin îmbrățișat.

– Totuși, mă simt ca și cum ar fi, continuă el, cu un glas foarte schimbat, glasul pe care nimeni altcineva nu i-l mai auzise.

În fața altora nu-și arăta vulnerabilitatea.

– O să-l găsesc, i-am spus, după care m-am aplecat și i-am suflat în ureche, ațâțător. Altfel, Elizaveta o să mă prefacă într-un broscoi.

În seara aceea, am ieșit să luăm masa în oraș. Lui Kyle îi place să gătească, dar durează prea mult și era târziu. În timpul cinei, nu a prea vorbit, rămânând din când în când cu privirea în gol, ca atunci când lucra la câte un caz deosebit de dificil, în loc de a se gândi că fusese mușcat de o femeie moartă.

Îl pierdusem o dată, când aflase ce anume eram. E semnificativ pentru Kyle că îl deranjase nu partea cu vârcolacul, ci minciunile pe care i le turnasem ca să-mi țin lupul departe de el. N-avusesem încotro și cred că ăsta e singurul motiv pentru care m-a iertat.

Îl câștigasem înapoi și era improbabil să mai pot redeveni sigur de el prea curând. Mâncarea avea un gust de rumeguș, în timp ce-l așteptam să-și dea seama că niciun zombi n-ar fi încercat să-l omoare, dacă nu făceam parte din viața lui.

– Auzi, spuse, ridicând deodată o privire pătrunzătoare spre mine. Ești OK?

– Minunat, i-am zâmbind, făcând un efort să iau încă o îmbucătură.

N-aveam de gând să distrug șansa care mi se acordase, rumegând în minte pierderea lui înainte de a se întâmpla.

Desigur, când am intrat pe alee, pe ușa casei lui Kyle era prinsă o hârtie.

– Îl deranjează camioneta ta, îmi spuse el sec în timp ce citea, într-o versiune prescurtată a textului.

A trimis o copie a scrisorii la primărie. Cu fotografii, ca să-și ilustreze punctul de vedere.

– Cu camioneta mea nu e nimic în neregulă, am răspuns indignat, iar Kyle zâmbi.

Dar surâsul îi pieri de pe buze imediat ce privi din nou hârtia.

Cu trei luni în urmă, familia cumsecade care locuia în vecini se mutase la Phoenix, vânzând casa unui pensionar. Atunci, nu-i prea dăduserăm atenție, până la primul mesaj. Niște copii (trei puști cu fețe solemne care, împreună cu mama lor, locuiau la noi până când fostul soț al mamei avea să înceteze cu amenințările) făcuseră prea multă gălăgie în piscina lui Kyle după ora șapte seara, când domnul Francis se ducea la culcare. Trebuia să ne asigurăm că toți copiii erau în pat și tăceau mâlc, ca să nu-l deranjeze pe domnul Francis, dacă nu voiam să cheme poliția.

Crezuserăm că era o glumă, și râseserăm de felul în care se referise la sine însuși ca „domnul Francis“ în propriile lui texte.

Vița-de-vie de pe zidul înalt de aproape trei metri dintre curțile noastre din spate cobora și pe partea domnului Francis. Ar fi fost bine s-o tundem, pentru a nu fi nevoit să se uite la ea. Vedea un câine în curte (adică, pe mine) și spera că e autorizat, înregistrat și vaccinat. O fotografie a animalului fusese trimisă la primărie, ca să se asigure că așa era. Și așa mai departe… Când poliția și primăria nu-i dăduseră satisfacție, luase singur măsuri. Găsisem carne otrăvită aruncată discret în tufișurile curții din spate a lui Kyle. Cineva azvârlise o pungă cu vopsea roșie în piscină, murdărind cimentul. Curățirea costase enorm, așa că instalaserăm camere de

supraveghere în curtea din spate – dar nu destul de repede ca să salvăm vița-de-vie.

Fusese un soi de președinte de companie sus-pus, pensionat înainte de termen, când stresul îi cauzase ulcer și alte probleme medicale. Venise aici, în Tri-Cities, fiindcă era fan al curselor de bărci cu motor. Se organizau și în alte orașe, nu mă îndoiesc. Poate reușeam să-i recomand câteva.

– E normal să se întâmple chestii de soiul ăsta când locuiești într-un bloc de apartamente, îmi spuse Kyle, mototolind în mână ultimul mesaj. Nu într-o casă de două mii de metri pătrați, pe trei sferturi de pogon.

– Trebuie să organizăm un meci de paintball în curtea din spate, am replicat eu. Aș putea să invit haita.

– Escaladarea nu e o soluție, obiectă Kyle, deși ideea îl făcuse să zâmbească; văzuse unele dintre partidele noastre de paintball. În momentul ăsta, primăria e alături de noi.

De când se mutase în oraș domnul Francis, angajații primăriei, ai departamentului de poliție, cei de la comisia teritorială și de la biroul de aplicare a codului clădirilor ajunseseră cu toții să ne cunoască după nume.

– Știu, am mârâit, descuind ușa din față. Atâta vreme cât ne comportăm ca niște adulți, n-are ce să ne facă.

Kyle mă urmă în antreu. Casa lui era prima, dintre toate în care locuisem vreodată, destul de mare încât să aibă și antreu.

– Aș putea să mă mut, spuse el fără tragere de inimă.

– Nnț, l-am oprit, ciufulindu-i afectuos părul; Kyle își iubea mult casa. Ți s-ar face dor de Dick și de Jane.

Dick și Jane erau statuile nud în mărime naturală din antreu. Acum, femeia purta o bonețică Bo Peep găsită de Kyle cine știe pe unde și un sari de mătase verde care-i aparținuse bunică-sii. Dick încă mai avea pe cap fesul de iarnă tricotat, cu coadă lungă, și un pompon pus pe mândria și bucuria lui, deoarece Kyle încă nu găsise un lucru și mai comic.

– Am putea să ne mutăm înapoi în apartamentul tău.

Apartamentul acela era un motiv de controverse. El spunea că-l păstram fiindcă nu credeam că înțelegea cu adevărat că iubea un vârcolac. Mai zicea și că eram prost, fiindcă avea să fie al meu atâta vreme cât nu-l mai mințeam niciodată, vârcolac sau nu. Kyle era un om deștept. Nu se înșela în legătură cu motivele pentru care păstram vechea locuință – dar apropo de celelalte, nu eram la fel de sigur că avea dreptate. Așa că încă nu renunțasem la apartament.

Propunerea de a ne muta acolo arăta că începuse să se satureze de domnul Francis. Dacă așa era, se putea să fi venit vremea de a nu ne mai juca frumos.

Telefonul meu mobil sună. L-am scos din buzunar și i-am aruncat o privire. Nu era un număr cunoscut, dar mă obișnuisem – începeam să primesc de lucru și de la oameni fără legături cu firma de avocatură.

– Aici Warren, am răspuns.

– Nadia sunt, replică nepoata vrăjitoarei. Ascultă, mătușa Elizaveta vrea ca mâine să vorbesc cu soțul

femeii moarte. Pot s-o fac, dar m-am gândit că ar fi bine să vii și tu. Îți poți da seama când cineva minte, nu?

– Pot, am confirmat. Dar dacă începi să chestionezi oamenii, asta nu va stârni interesul cui nu trebuie?

În speță, poliției. Crezusem că avea să facă doar câteva mici investigații criminalistice vrăjitorești, lăsând interogatoriile în seama mea.

– Ăsta-i unul dintre lucrurile la care mă pricep, răspunse Nadia. Oamenii nu țin minte că i-am luat la întrebări, atunci când eu nu vreau asta. Dacă nimeni nu-și reamintește discuțiile, în cele din urmă va uita până și că am trecut pe la el.

M-am gândit câteva momente, nu tocmai încântat, la ceea ce-mi spusese.

– Ție nu-ți pot face la fel, continuă ea, cam neliniștită. Și nici altcuiva care e pus în gardă. E un har ieșit din comun – de-asta m-a ales mătușa Elizaveta să fac parte dintre ucenicele ei.

– Tocmai mă gâneam că și eu am câteva persoane pe care vreau să le descos, i-am spus. Ce-ar fi să vin cu tine, apoi să te iau și eu cu mine? Putem să investigăm împreună.

– Să investigăm împreună, repetă ea. Îmi place cum sună.

– Trec să te iau. Dacă-mi mai las camioneta aici încă o zi, riscă să-mi fie ridicată sau să mă pomenesc cu toate cauciucurile sparte.

Râse, crezând că glumeam, și am stabilit să ne întâlnim a doua zi dimineață.

Nadia locuia într-o casă F, în marea de case alfabetice din Richland. Guvernul îi făcuse localității o favoare, în perioada celui de-al Doilea Război Mondial, cu toate locuințele alea copiate la indigo: împiedicase Richlandul să semene cu celelalte orașe înstărite pe care le văzusem. Un nou-venit în Tri-Cities ar fi avut motive îndreptățite să creadă că era cel mai sărac dintre cele trei orașe, nu cel mai bogat – lucru discutabil, cel puțin în privința valorilor absolute ale caselor. Cele F erau mici, cu un etaj, în stil federal, regretabil de asemănătoare cu cele dintr-un joc de Monopoly.

M-am întrebat dacă nu cumva Nadia își alesese tocmai casa aceea fiindcă se pierdea în peisaj, la fel ca ea. Am intrat cu mașina pe aleea îngustă și cam denivelată din față, iar Nadia ieși în fugă.

– Mătușa Elizaveta nu e deloc mulțumită, mă informă ea, cu sufletul la gură, în timp ce-și încheia centura de siguranță. Sper ca azi să descoperim ceva.

La rostirea celei de-a doua fraze, mințise, ceea ce mă cam nedumerea.

– Care-i problema cu mătușa ta? am întrebat-o, ieșind cu camioneta în trafic.

– N-a găsit nicio semnătură magică pe cadavru, și nici pe hainele cu care era îmbrăcată creatura, în afară de a ei și a mea. Asta înseamnă că pe-aici umblă o vrăjitoare sau un preot cu destul talent ca să se ascundă de mătușa Elizaveta.

Pe față i se zărea o umbră de zâmbet; bănuiesc că nu e deloc ușor să stai mereu la discreția Elizavetei. Poate fi amuzant s-o mai vezi și descumpănită, din când în când. Așa s-ar fi explicat și minciuna dinainte.

– Unde ne întâlnim cu soțul lui Toni McFetters? am întrebat-o.

– La el acasă. E în concediu, pe motiv de probleme familiale.

Îmi dădu adresa, apoi continuă:

– Copiii sunt la socrii lui. Mi-a spus ieri, când l-am sunat și i-am zis că investigăm dispariția soției. Ar trebui ca întrebările noastre să se strecoare printre cele ale poliției, dacă voi reuși să mă descurc. Așa, având de lucru numai cu el, îmi va fi mai ușor.

Casa soțului lui Toni se afla doar la două străzi distanță de cea a Nadiei, într-un cartier mai nou, unde nu existau locuințe alfabetice. Era mare, nu la fel de dichisită ca a lui Kyle, dar nici prea ieftină.

Am parcat în față și am oprit motorul.

– O putem rezolva repede. Tot ce trebuie să aflăm este dacă el a omorât-o sau dacă știe cine. Și dacă a observat ceva suspect.

– Ce-ar fi să vorbești doar tu? propuse Nadia. O să meargă mai bine, dacă eu n-am altceva de făcut decât vrăjile.

Nu-mi plăcea deloc treaba asta cu scormonitul prin mintea cuiva, cum nu-mi plăcuse nici să-l mint pe Kyle, înainte de a afla că sunt vârcolac, dar îmi pierdusem de mult inocența.

Bărbatul care ne deschise ușa mirosea a disperare. Era la fel de arătos ca soția lui – sau ar fi fost, dacă apuca mai multe ore de somn – însă nu prezenta niciunul dintre semnele de vanitate caracteristice multor bărbați chipeși, precum Kyle, de exemplu. Avea o tunsoare simplă și haine luate de la magazin, aproximativ pe măsura lui.

Înainte de a-i pune o singură întrebare, am știut că nu avea nicio legătură cu dispariția soției lui.

– Domnule McFetters, vă mulțumim că ați acceptat să stați de vorbă cu noi, i-am spus, refuzându-i invitația de a intra să luăm loc în casă. Nu va dura mult.

– Spuneți-mi Marc, începu el. A aflat cineva ceva?

– Nu, i-am răspuns; mințeam, dar pentru o cauză nobilă. S-a întâmplat ceva în ultimele câteva săptămâni – înainte de dispariția soției dumneavoastră – care să vă fi atras atenția? Străini prin cartier, vreo persoană pe care soția dumneavoastră s-o fi remarcat în timp ce făcea jogging?

Își frecă părul cu palmele, ca pentru a-și stimula memoria.

– Nu, spuse, pe un ton cam dezorientat. Nu, nimic. De obicei, fac și eu jogging cu ea, dar în dimineața aceea întârziasem; avuseserăm… Oricum, mai avea o oră până să ajungă la serviciu. Ea zice că nu poate gândi, fără alergarea de dimineață.

– Cu ce era îmbrăcată? am întrebat pentru a asculta o descriere amănunțită care dovedea cât de mult greșește oricine spune că bărbații heterosexuali nu dau atenție hainelor:

– Purta un costum de jogging roz, pe care l-am cumpărat din Vegas: era favoritul ei, deși avea o ruptură la genunchiul stâng, de-acum câteva săptămâni, când a căzut. Adidași Nike mărimea opt – argintii cu violet pe margini. Îi plac mai mult cei verzi, dar nu se asortează cu rozul. La urechi avea cerceii cu topaz dăruiți de mine la aniversarea căsătoriei, și verigheta… aur alb, cu un safir de un

sfert de carat, pe care l-am găsit când aveam optsprezece ani, într-o vacanță cu familia.

În glasul lui se simțea un soi de însuflețire deznădăjduită, pe când continua să descrie nesolicitat traseul ei obișnuit de jogging – de parcă ar fi crezut, cumva, că, dacă reușea să dea destule detalii, ne era mai ușor să-i găsim soția.

Până la urmă, termină de vorbit și, întâmplător, privirea i se îndreptă spre Nadia. Se încruntă.

– Te cunosc de undeva, nu-i așa? Cum ai spus că te numești?

– Nadia, răspunse ea.

– Ai studiat la Richland High? o mai întrebă, frecându-și iar părul, ca și cum ar fi încercat să găsească formula cea mai protocolară.

– La fel ca jumătate din Richland, răspunse ea cu o voce blândă. Pe moment, nu e important, Marc.

– Ai avut ceva de-a face cu dispariția soției? l-am întrebat, vorbind și eu cu menajamente, în măsura posibilului, ca să-l readuc la subiect.

Nu avusese niciun amestec, eram gata să pariez cu viața, dar trebuia să obțin probe concludente, pentru Elizaveta.

– Nu, clipi el, ca și cum ideea ar fi fost prea ciudată ca să poată fi formulată măcar; nu era furios sau jignit, ci doar nedumerit. Nu. O iubesc pe Toni. Trebuie s-o găsesc, dar nu știu unde s-o caut.

Nedumerit și îngrozit.

– Încotro ar trebui s-o iau?

Am închis ușa în urma noastră și am așteptat, în timp ce Nadia murmura ceva printre dinți, lăsând să cadă pe trepte niște ierburi dintr-o punguță.

– Ei bine? întrebă ea, după ce se așeză în mașină, lângă mine.

Am pornit din fața casei lui Toni McFetters, înainte de a-i răspunde. Îmi clocotea în măruntaie înțelegerea faptului că, dacă nu eram cu Kyle la birou în seara trecută, când venise acel zombi, acum aș fi fost într-o stare asemănătoare ca Marc McFetters.

– Trebuie să aflăm cine-a făcut-o. Omul ăsta nu merită să-i sară poliția la beregată.

– Nu el a omorât-o, spuse Nadia, deși pe un ton mai degrabă interogativ decât afirmativ.

Nu-mi venea să cred că, vorbind și ea cu el, nu-și dăduse seama de nevinovăția lui. Vrăjitoarele nu au nas de lup, pare-se.

– În niciun caz.

– Bine. Avea dreptate, am făcut liceul împreună. Un tocilar, dar foarte drăgălaș.

Se foi pe scaun, cu nervozitate, ca și cum ar fi stat într-o poziție incomodă.

– Ce facem acum?

Pusese întrebarea puțin cam prea repede. Poate că-l plăcuse pe Marc McFetters mai mult decât îi convenea să știu. Părea un om de treabă.

– Vom discuta cu niște oameni care sunt foarte nemulțumiți de Kyle.

Existau patru persoane pe care voiam să le verific. Cei care-l cunoșteau pe Kyle ar fi putut să se mire că lista nu era mai lungă: iubitul meu nu-și făcea prieteni din adversarii de la tribunal. Totuși, era un om cinstit și corect – ceea ce însemna că celor mai mulți dintre avocații opozanți le trecea destul de repede supărarea.

Ajunsesem, pe parcurs, la concluzia că animatorul zombiului fusese angajat ca să-l asasineze pe Kyle. Instinctele contează întotdeauna pentru detectivii din filme, dar în cazul unui vârcolac, sunt cu atât mai importante. De cele mai multe ori, e vorba doar de mici frânturi de informații care plutesc prin jur, adunându-se treptat în cel mai probabil scenariu.

Asta însemna că aveam de-a face cu două persoane diferite: angajatorul și angajatul. Și mobilul? O fi fost nouă licența mea, dar *eu* eram bătrân. Supraviețuisem pentru că înțelegeam ce-i mâna pe oameni, de ce acționau și de ce n-o făceau. Vârcolacii bătrâni nu mai sunt chiar atât de numeroși; aceia dintre noi care au supraviețuit Schimbării mor în lupte cu alți vârcolaci, nu peste mult timp, fiindcă cei mai mulți nu înțeleg limbajul trupului. Și nici nu gândesc. Au încredere doar în colții și în ghearele lor – deși *alți* lupi au și ei colți și gheare. Eu priveam și învățam.

Mobilul era mai ușor de găsit decât asasinul angajat. Aveam să-l descopăr pe omul care-i dorea moartea lui Kyle, apoi și pe ucigaș. De-asta nu aveam o listă mai lungă. În acea zi, urma să-i încercăm pe cei care-l urau pe Kyle și încă-și mai puteau permite să angajeze un asasin, după ce iubitul meu le venise de hac în instanță. Dacă nu găseam un suspect probabil, a doua zi aveam s-o

las pe Nadia acasă, să chem haita și să pornim la vânătoare după cineva care mă ura îndeajuns ca să-l ucidă pe omul pe care-l iubeam.

Telefonasem la biroul lui Sean Nyelund și stabilisem o întâlnire sub numele masculului alfa din haita mea – Adam Hauptman – încă de dimineață, înainte de a trece s-o iau pe Nadia.

Nyelund lucra într-o clădire de birouri din Kennewick, făcând bani pe baza economiilor altora. Era un profesionist priceput. Foarte priceput.

Lucrul la care nu se pricepea era să aibă grijă de ai lui. Partea materială le-o rezolvase de minune, dar nu se preocupa și de fericirea care-ar fi trebuit s-o însoțească. Nevastă-sa fugise din casă pe furiș, în lenjeria de corp, ascunzându-se în garajul unui vecin înainte de a fi găsită. Era prima oară când ieșea din casă, într-un interval de doi ani. Acum, locuia la familia ei, în Tennessee, cu o ciozvârtă zdravănă din banii pe care-i făcuse fostul ei bărbat la viața lui, și un soț bun, care știa să folosească pistoalele.

Nyelund îl ura pe Kyle și, cu siguranță, avea destui bani ca să angajeze un asasin. Singura întrebare rămasă era dacă o făcuse.

Recepționera lui Sean era o tinerică drăgălașă, ieșită nu de mult din liceu. Avea un zâmbet luminos, pe potriva vocii cu care vorbisem la telefon. Ochii, însă, îi erau speriați.

– Un moment doar, să vă anunț, îmi spuse ea și ridică receptorul. A venit domnul Hauptman, domnule.

Un glas pe care o ureche omenească nu l-ar fi auzit îi răspunse:

– Să intre.

Când am păşit în birou, stătea aşezat la masă, cu spatele spre noi, tastând rapid pe un keyboard. Era un joc de putere care-l dezavantaja, fiindcă am închis uşa şi am folosit un pachețel de magie ca să restrâng zgomotul doar în acea încăpere. Noi, lupii, nu avem prea multe puteri magice pe lângă schimbarea înfăţişării, dar cele pe care le avem ne pot ajuta să păstrăm discreţia convorbirilor.

Nyelund se întoarse spre noi.

– Domnule Haupt…

În clipa următoare, văzu cine eram. Deveni imperceptibil mai rigid, cu mâinile ascunse în spatele biroului, apoi o observă pe Nadia. Brusc, ambele mâini îi apărură la vedere, pe birou.

– Aha, înţeleg… Deci, domnul Smith umblă de-acum cu pseudonime? Nu ştiam că ai bani destui ca să investeşti. Sau poate domnişoara…?

Nyelund arăta ca un mototol cam supraponderal, molatic la trup şi la minte, genul pe care te-ai aştepta să-l vezi salvând căţei la colţul străzii. Avea maniere alese şi gropiţe. Cei care-l dădeau de gol erau ochii, reci şi pătrunzători. Dacă nu era isteţ, ar fi ajuns de mult în puşcărie.

– Mă gândeam să fac economie de timp, am răspuns. Ai ordonat un atac contra lui Kyle Brooks?

– Aş face eu una ca asta? replică el, desfăcându-şi palmele; ce băiat bun, Sean Nyelund al nostru…! Nu-mi dau seama cum ţi-a venit ideea asta.

L-am chestionat vreme de vreo douăzeci de minute, fără să pot scoate măcar un singur răspuns

direct de la el. Asta putea însemna că o făcuse. Mai putea însemna și că se gândea s-o facă sau că se distra teribil enervându-mă. Greu de spus…

Într-un târziu, zise:

– Pleacă de-aici, domnule Smith. Mă plictisești. Revino dacă ai bani de investit.

– Să ai grijă ce faci, am replicat, salutându-l cu o pălărie imaginară. Aș fi dezolat să aflu că ți s-a întâmplat ceva.

Cu un mormăit, se întoarse iar spre computer.

Nadia își făcu vraja sub acoperirea gestului meu de a deschide ușa, după care am ieșit, trecând pe lângă recepționeră.

– Avea un pistol îndreptat spre tine, îmi spuse Nadia, cu un gest elocvent.

– Am văzut. M-ai salvat, fetiță dragă.

Nadia râse.

– Sau l-am convins că n-aveai de gând să-l ataci.

– Tot ce se poate, am recunoscut, spunându-mi totuși că Nyelund m-ar fi împușcat cu plăcere, dacă putea să scape nepedepsit. De reținut.

– Ce-ai aflat? mă întrebă ea. Eu n-aș putea spune nimic despre el.

– Juriul s-a retras pentru deliberare, i-am răspuns. Are atâta grijă să nu răspundă la întrebri, încât se prea poate să aibă ceva de ascuns.

– Știe că ești vârcolac? Și că vârcolacii pot mirosi minciunile?

Am clătinat din cap, relativ convins de răspuns. O fi știut lumea câte ceva despre vârcolaci, dar n-aveam niciun motiv să bat toba. Kyle știa, dar era cam singurul om care aflase mai multe. Faptul că folosisem numele lui Adam îl putuse face pe Nyelund să intre la bănuieli – Adam devenise o celebritate, odată ce se aflase că era masculul alfa al haitei locale. Totuși, eu în locul lui Nyelund aș fi pariat că folosisem numele lui Adam datorită celebrității, nu părții cu lupul alfa. Și, oricum, chiar dacă bănuia că eram vârcolac, nu putea dovedi nimic, iar Kyle avea șanse să fie mai în siguranță.

Dacă Nyelund era isteț și subtil, Phillip Dean, următorul om de pe lista mea, era cu totul altă mâncare de pește. Stătuse o vreme în pușcărie, după ce Kyle își făcuse vrăjile la tribunal, dar numai fiindcă *era* prost și-și tăiase singur craca de sub picioare, amenințându-l pe judecător. Dean era o brută a naibii, care moștenise banii tatălui său cu câțiva ani în urmă. Nu fusese o sumă destul de mare ca să angajeze un asasin, dar avea relațiile necesare și era doar o chestiune de timp până să omoare pe cineva. Fusese la un pas de a-i face de petrecanie fostei neveste și nu l-ar fi deranjat deloc ca prima lui victimă să fie Kyle Brooks.

După ce am dat câteva telefoane, a reieșit că-și petrecea vacanța în Florida, la Disney World.

– Asta nu înseamnă că nu e el, i-am spus Nadiei. Oricum, șansele sunt destul de mici. Nu prea gândește în perspectivă, deși poate fi destul de viclean, când e încolțit.

– Așa, și? Acum unde mergem?

– La doamna Makenzie Covington.

– O femeie?

I-am zâmbit.

– Majoritatea clienților lui Kyle sunt femei, dar lucrează și pentru bărbați. Doamna Covington e o mare figură: a încercat să treacă drept nevastă abuzată, ca să-și jupoaie fostul soț, și nu s-a bucurat deloc când Kyle a dovedit că-și cauzase singură vătămările. Și vânătăile fostului soț tot opera ei erau. A pierdut drepturile la vizită – nu că i-ar fi păsat prea mult de copii, dar a fost umilită în fața prietenilor. Doi ani de-acum încolo, o să-și chinuiască al treilea sau al patrulea bărbat și n-ar mai avea ce să caute pe lista mea. Totuși, la șase săptămâni după divorț, încă e destul de furioasă pe Kyle.

– De ce nu pe fostul?

Zâmbetul meu deveni mai amar.

– Când a terminat cu el, ăla nu mai putea să spună decât „da, dragă“, cu nasu-n pământ. Kyle a fost cel care a umilit-o și i-a protejat victima.

Makenzie Covington lucra la domiciliu – care se afla într-un condominium din South Richland. Nu era atât frumoasă, cât frapantă. Brunetă, cu ochi întunecoși și trăsături puternic marcate, arăta ca o femeie pasională care-și trăia din plin viața – ceea ce era destul de adevărat. Nu m-a recunoscut când a răspuns la sonerie.

M-am prezentat, apoi și pe Nadia.

– N-am mai cunoscut niciodată un detectiv particular, gânguri ea spre mine. Nu vreți să intrați?

Nu mi-a luat mult ca să-mi dau seama că nu ea era criminala. Dacă ar fi comandat uciderea cuiva, n-ar fi primit în casă cu atâta entuziasm o pereche de

detectivi particulari. Uneori, faptul de a fi vârcolac te ajută să descoperi lucruri interesante despre oameni.

Și totuși…

– Doamnă, nu cumva ați comandat un atac asupra lui Kyle Brooks?

– Nu, răspunse ea imediat, cu deplină sinceritate. Dar dacă găsiți pe cineva care s-o facă, spuneți-i că plătesc și eu jumătate.

Și acest lucru era adevărat.

– Așa voi face, i-am promis.

După care, a durat vreo douăzeci de minute până să scăpăm din locuința ei, timp în care Nadia s-a prins ce voia de la noi doamna Covington.

– Pentru asta, mă bucur foarte mult că te-am adus cu mine, i-am spus.

Nadia chicoti. Nici măcar nu se ostenise să facă vreo vrajă. Nu era nevoie.

– Nu cred c-am fost de prea mare ajutor. S-ar fi culcat cu amândoi, nu-i așa?

– Cu tine, cu mine și cu maidanezul de-afară, da, duduie, am confirmat, înscriind mașina în trafic.

Probabil conduceam puțin mai repede decât în mod normal.

– Niciodată nu te-am mai văzut atât de deconcertat, spuse Nadia. De obicei, nu faci decât să vorbești mai rar și să tot zici „doamnă“, „duduie“, „coniță“ și „nu-i așa“.

– Acum știu cum se simt nevestele alea ajunse la șaizeci de ani, când soții lor vin acasă de la doctor, după patruzeci de ani de căsnicie, cu o sticluță de pastile albastre.

Eram mai puțin stânjenit decât mă prefăceam, dar îmi plăcea râsul Nadiei. Nu râdea atât de des pe cât ar fi trebuit.

Harper Sullivan era un medic pensionar.

Divorțurile sunt niște treburi foarte neplăcute, când tind să scoată la iveală fel de fel de secrete. Secretul bunului doctor era acela că-i plăcea să-și diagnosticheze pacienții cu tot soiul de boli mortale pe care nu le aveau. Desigur, asta însemna că trebuia să vină des la tratamente. În cele din urmă (mai ales când se pregăteau să mai consulte și pe altcineva), se vindecau miraculos, tot meritul revenindu-i lui Sullivan.

Kyle se folosise de șantaj ca să obțină un aranjament avantajos pentru fosta soție a doctorului (care nici ea nu era o neprihănită, dacă păstrase douăzeci de ani secretul despre ceea ce făcea soțul ei) și să-l silească pe Sullivan să se pensioneze. Nu existau probe concludente, îmi explicase Kyle, numai vorbe – dar erau de ajuns ca să-i distrugă lui Sullivan reputația și să-i aducă Agenția Medicamentelor pe cap, însă avea toate șansele să-și păstreze licența. Șantajul era mai avantajos, fiindcă prevenea prejudicierea altor viitori pacienți. Uneori, Kyle poate fi la fel de pragmatic ca un lup, când trebuie să se asigure că se va face dreptate.

La sosirea noastră, doctorul Sullivan tocmai își stropea rondul de azalee. Nu ridică privirea până când mă auzi dregându-mi glasul. Întotdeauna mă

deranjase faptul că semăna cu medicul din filmul ăla vechi de la televizor, *Marcus Welby, M.D.*

– Doctore, i-am spus, sunt Warren Smith, detectiv particular. Ea este partenera mea pe ziua de azi, Nadia Popovna. Am dori să vă punem câteva întrebări.

– Firește, răspunse el, ridicându-se și scoțându-și mănușile de grădinărit. Ce-ar fi să veniți înăuntru și să vă ofer un ceai cu gheață?

Îl întâlnisem de câteva ori și era imposibil să nu mă mai recunoască. Totuși, nu dăduse niciun semn vizibil, nici chiar când m-am prezentat.

Ne conduse până la ușa din spate a casei mari, de cărămidă – explicându-ne că nu voia să ducă pământ înăuntru – și ne invită în living, o cameră spațioasă, cu podele din lemn de esență tare, covoare persane veritabile și mobilă veche, din care unele piese erau mai bătrâne chiar și decât mine. Încăperea, însă, era dominată de o fereastră cât peretele care dădea spre fluviul Columbia.

Amândoi contemplam priveliștea, când mă împușcă.

Glonțul nu era de argint, iar unul de plumb nu putea să mă omoare, dar durea rău de tot. M-am răsucit în loc, mârâind, cu o mână la umăr. Nu era un țintaș prea dibaci, dacă de la o distanță atât de mică îmi ratase inima.

Se întâmpla pentru a doua oară în acea zi să mă țintească cineva cu o armă: din partea lui Nyelund m-aș fi așteptat la așa ceva, deși sperasem ca o întâlnire la birou să preîntâmpine orice act de violență propriu-zisă. Pe doctor îl considerasem ca fiind genul de om care-i angaja pe alții ca să-i

rezolve treburile murdare. Cel puțin, nu era un bun țintaș.

– Pardon, spuse el și ochi mai bine.

– *STAI,* îi ordonă Nadia.

Un lup dominant îi poate impune propria voință unuia inferior. Făcusem ceva de acest gen cu Kyle, în ajun, când îl împiedicasem să se mai smucească din fălcile creaturii. Acum, însă, era cu totul altceva, căci nu numai medicul încremeni, ci și eu. Și nu era o simplă ezitare – pierderea voinței de a nesocoti ordinele, cu care mă putea ataca masculul alfa; trupul meu refuza categoric să se mai miște.

Băga-mi-aș…

Am tras adânc aer în piept și l-am chemat pe lup – care se scutură de magie ca de apă, când era stropit fără voia lui. Mai și vindecă parțial rana produsă de pistol. Am făcut un pas, mai mult ca să-mi dovedesc că puteam.

Nadia nici măcar nu mă observă, căci era prea ocupată cu Sullivan.

– *N-ai să omori pe nimeni,* îi spuse ea cu aceeași voce plină de magie neagră. *Îl vei lăsa pe Kyle Brooks în pace.*

Mă bucuram că scăpasem de sub influența ei înainte de asta.

– *N-ai să ții minte nimic din cele întâmplate. Vei rămâne cu senzația că tot ceea ce-am venit să discutăm s-a rezolvat. Că totul e-n regulă.*

– E-n regulă… mormăi doctorul, iar lupul meu văzu că în el se frânsese ceva, ceva care fusese întreg și normal când ajunseserăm noi acolo.

În cazul unui elan, e semnul că s-a zis cu el: să vină următorul viscol, următorul animal de pradă, și nu va mai lupta să supraviețuiască.

Apoi, Nadia se întoarse și păru cam surprinsă să mă vadă atât de aproape.

– Umărul…?

– Își revine, i-am răspuns. Sunt în regulă.

Câteodată, rănile de soiul ăsta au nevoie de mult timp ca să se vindece, dar uneori se închid pur și simplu pe loc. Acum era una dintre respectivele situații. M-am uitat în jur, dar nu se vedea decât surprinzător de puțin sânge; cea mai mare parte din el fusese absorbită de haine.

Glonțul mă străbătuse dintr-o parte în alta și ieșise prin geam, lăsând în urma lui o rețea de crăpături. Doctorul părea să fi uitat de noi și se îndepărta cu pistolul în mână, mormăind de unul singur:

– E-n regulă… Totul e bine…

Nadia apucă un prosop umed de la bucătărie și șterse sângele de pe podele, fără să lase nicio urmă. Apoi, luă posopul pătat și acoperi cu el spărtura din fereastră.

Lupul îi simți magia și se retrase. Nu temător, doar prudent. Când Nadia îndepărtă prosopul, petele de sânge dispăruseră, iar geamul era intact.

– Nicio risipă inutilă, spuse ea. Credeam că va trebui să contribui și eu, ca să termin, dar sângele tău e puternic.

Am luat-o de braț.

– Hai să mergem până nu începe iar, am spus, deși nu mă așteptam s-o facă. Sugestiile pe care i le implantase se puteau șterge – dar îl învinsese, iar instinctul îmi spunea că pentru totdeauna.

Asta-i problema cu vrăjitoarele: nu le pasă de nimeni altcineva, numai de ele însele. Puterea lor provine din durere, sânge și sacrificiu – durerea, sângele și sacrificiile *altora,* atunci când reușesc să le obțină. Dacă se codesc să facă rău cuiva, nu mai au nicio putere. Iar atunci, alte vrăjitoare ar profita de ocazie, furându-le și ultimele puteri care le-au mai rămas. Vrăjitoarele albe erau puține și tindeau spre o paranoia patologică. Elizaveta și familia ei frizau marginile adevăratei magii negre, dar se mențineau acolo și priveau în abis cu ochii deschiși.

Lupul putea să respecte un asemenea animal de pradă, dar niciunul dintre noi nu se simțea prea confortabil în actuala situație. Ceea ce-i făcuse doctorului vrăjitoarea era un lucru mai rău decât părea; ar fi fost mult mai bine pentru el să-l omoare.

– Îmi pare rău, spuse Nadia încet, în timp ce traversam râul spre zona ei din Richland.

– Pentru ce? Că mi-ai salvat viața?

– Nu ți-a convenit că i-am răpit voința. Recunosc că aș fi putut să fiu mai atentă. Dar te împușcase și am profitat, m-am folosit de durerea ta. Asta mi-a dat puțin mai multă putere decât sunt obișnuită să am. O să-și revină.

Dacă voia să fie neapărat convinsă de asta, cine eram eu ca s-o contrazic? Poate greșeam, deși nu-mi prea venea a crede.

– Deci, ai terminat? întrebă ea încet. Ai aflat ceea ce voiai să știi despre doctorul Sullivan? Cazul e rezolvat, așadar?

Am deschis gura să răspund, m-am mai gândit un moment, apoi am spus:

– Da, cred că am terminat.

N-am mai vorbit mult, dar când a sărit din camionetă, după ce oprisem pe aleea din fața casei unde locuia, întrebă fără să mă privească:

– Poate ne mai vedem? Știu să fac o plăcintă cu cireșe al naibii de bună.

Am zâmbit.

– Poate…

Se relaxă, învrednicindu-mă cu un surâs rar din partea ei, apoi își sărută vârfurile degetelor și suflă bezeaua spre mine, înainte de a dispărea în casă, sprintenă ca o fetișcană de șaisprezece ani.

Totul va fi în regulă. Mi-am flexat degetele pe volan.

Kyle și cu mine am luat cina la un restaurant mexican aflat după colț, lângă birou. Muzica răsuna destul de tare pentru ca urechile omenești să nu audă conversațiile private – unul dintre motivele pentru care-mi plăcea să mănânc acolo.

– Ești groaznic de tăcut, constată Kyle. Ai descoperit ceva?

M-am uitat la el. Părea obosit.

– Da.

– Îmi spui și mie?

Am coborât privirea spre mâncare.

– Da. Dar nu în seara asta. Mai am câteva lucruri de verificat – și câte ceva de făcut.

– Ilegal?

I-am zâmbit cu jumătate de gură.

– De parcă ți-aș spune dinainte…!

– Pe urmă, ai să faci din mine doar un accesoriu, bombăni el.

– Am o mică reglare de conturi.

Rămase cu gândul la ce-i spusesem, în timp ce mai lua câteva îmbucături din tostada de pește.

– Toni McFetters merită să i se facă dreptate, zise el după un timp. Dar, în unele privințe, nu e posibil.

Kyle credea în sistemul judiciar – una dintre puținele urme de optimism din viziunea lui cinică asupra lumii. Oricum, așa cum dovedea șantajarea lui Sullivan, îi înțelegea limitele.

– În regulă, spuse el. Pot să mă mulțumesc cu justiția. Ne vedem acasă diseară?

– Vin mai târziu, i-am răspuns. Poate chiar foarte târziu.

Mă privi cu o expresie serioasă.

– Ai grijă să nu te prindă. Să nu pățești ceva. Crezi că n-am observat că ai pe tine altă cămașă decât aia pe care ți-ai luat-o azi-dimineață și că nu-ți folosești mâna dreaptă ca să mănânci?

– N-o să pățesc nimic, i-am spus sincer. Sau, măcar, voi încerca. N-aș căuta niciodată să obțin așa ceva folosindu-mă de tine.

Râse și se ridică, aplecându-se peste masa îngustă, ca să mă sărute, fără să-i pese de privirile pe care le atrăgea spre noi. Tri-Cities este o localitate destul de încorsetată și nu se întâmplă prea des să vezi doi bărbați sărutându-se în public.

O fată de la masa de-alături șuieră ca un lup, după care întrebă:

– Pe urmă pot să-l sărut și eu pe cowboy?

OK, poate că nu toți erau atât de scorțoși…

Kyle îi aruncă un zâmbet obraznic:

– Regret, e cowboy-ul meu. Va trebui să-ți găsești altul.

Tânăra oftă.

– Am unul, dar nu arată așa când roșește.

– Poate dacă l-aș săruta…? arcui Kyle o sprânceană.

La asta, fata râse. Iar dacă unii dintre ceilalți ar fi putut face o scenă indignată din cauza sărutului, le tăiase aripile. În timp ce treceam pe lângă masa ei, la plecare, am sărutat-o în semn de recunoștință. N-o fi fost obișnuit cowboy-ul ei să roșească, dar ea o făcu.

De la birou, l-am sunat pe Ben. Membru al haitei mele, Ben era și expert în computere. Și eu știu că mă descurc cu un calculator, dar pe lângă Ben par cel mai neavenit novice. I-a luat aproape o oră ca

să parcurgă toate informațiile pe care i le cerusem – mie mi-ar fi luat cel puțin o săptămână. Am folosit cu rost ora respectivă, scoțând indiciile spre care mă îndreptau instinctele mele, rulând niște fotocopii de fișiere sensibile și vorbind la telefon cu alte câteva persoane. După ce Ben m-a sunat, la sfârșit, i-am telefonat lui George și am plecat să fac puțină muncă de detectiv particular.

George, pe lângă că e vârcolac, mai lucrează și ca ofițer de poliție în Pasco. Era legătura mea cu „canalele potrivite“ pe care i le promisesem lui Kyle.

Ne-am întâlnit într-un fast-food, la câteva străzi distanță de casa lui Sean Nyelund din vestul orașului Pasco. Venise cu mașina, îmbrăcat în civil, dar era la datorie, în pofida orei târzii. Am comandat amândoi ceva de băut și ne-am așezat. Se apropia ora închiderii și nu fusese greu să găsim un loc unde să nu ne audă nimeni.

– Ai spus că ai ceva despre Nyelund, începu el, pe un ton nerăbdător.

Pe lângă că lucra ca ofițer de poliție, se mai implica și în zona BDSM – care pe la noi se menține la un nivel foarte discret. În timpul divorțului, Nyelund recunoscuse că practica bondage și sado-maso, iar știrea a făcut senzație. George și prietenii lui n-au fost deloc mulțumiți. Nyelund nu era un dominator BDSM – era doar un psihopat, un netrebnic sadic căruia-i plăcea să distrugă oamenii.

– Exact, i-am răspuns eu. A făcut încă o victimă.

Și i-am dat numele recepționerei lui Nyelund.

– Documentele astea nu le ai, am continuat, dându-i copiile pe care le făcusem la birou. Chestiuni confidențiale, între avocat, client și medic. Îți vor arăta ce să cauți, dar i-am promis victimei că n-ai să le dezvălui nimănui.

Am așteptat în timp ce parcurgea dosarele medicale ale primei neveste a lui Nyelund și câteva copii ale ședințelor de terapie. I le dăduse lui Kyle, după care îi spusese că nu le putea folosi. O sunasem și-i zisesem despre mica recepționeră a lui Nyelund. Îmi luase aproape o oră, timp în care așteptasem ca Ben s-o convingă. În cele din urmă, ea acceptase să i le arăt lui George, dar altcuiva, nu.

George fluieră printre dinți.

– Biata puștoaică, remarcă el.

Totuși, nu era surprins. Știuse despre ce era vorba, însă refuzul fostei soții a lui Nyelund de a aduce acuzații împotriva acestuia îl legase de mâini și de picioare. Pentru el, noi erau doar detaliile.

– Are un buncăr, o cameră secretă, îmi spuse, vorbind ca un copil într-un magazin de dulciuri; camerele secrete sunt foarte ușor de adulmecat, dacă întâmplător cel care le caută are miros de lup. Și-i place să-și filmeze treburile. Treburi ilegale. Ce drăguț din partea lui!

– Ne folosește la ceva?

– Am nevoie de un motiv pentru mandatul de percheziție.

I-am spus că se rezolvase. Nyelund credea că dulăii lui de pază împiedicau pe oricine să facă fotografii pe fereastră. Câinii nu latră, dacă eu nu vreau, iar Nyelund fusese prea ocupat ca să mă

observe. Ținea luminile aprinse, așa că nici măcar nu fusese nevoie să folosesc blițul. În plus, camera mea mai înregistrase și ora, și data.

I-am făcut legătura cu drive-ul.

– Vei găsi fotografiile de-aici utile pentru o cauză probatorie. Poți să dai și numele meu, ca fotograf. Sunt detectiv particular și am fost trimis să fac poze cu nevasta individului, numai că am notat greșit adresa. Când mi-am dat seama ce anume fotografiam, te-am sunat.

Lupu-și schimbă părul, dar năravul ba. Fusese doar o chestiune de timp, până când Nyelund își încercase trucurile cu o nouă victimă. Kyle și cu mine stătuserăm cu ochii pe el, dar ne scăpase recepționera. Ben zisese că lucra pentru el de vreo două luni – de când se mutase în Tri-Cities.

– Are șaptesprezece ani, i-am spus.

George îmi rânji, cu ochii plini de furie:

– Nu mai spune! Și ia uită-te la el, cu camera aia! Împachetat ca un ditamai cadoul de Crăciun. Îți mulțumesc, Warren.

– N-ai pentru ce.

Mi-am ridicat în fața lui pălăria imaginară. Dacă Nyelund nu ar fi fost atât de îndatoritor, aș fi recurs la rolul de martor credibil, dar varianta asta era și mai bună.

Când am ajuns la următoarea destinație, se făcuse foarte târziu. Ușa din spate nu era încuiată și am putut pătrunde în bucătărie. Am stat un minut pe loc, ascultând. În casă era doar o singură persoană – și dormea.

Am intrat în living, pornind spre scara care ducea la dormitoare. Toată seara mă gândisem la asta și încă nu mă hotărâsem ce anume să fac.

Instinctul era un lucru; să dovedesc ceea ce știam era cu totul altceva.

Plănuisem o mică discuție evazivă, urmată de un interogatoriu, apoi, însă, farurile unei mașini în trecere luminară partea de sus a unui dulăpior vechi pe care se aflau câteva fotografii. Una dintre ele îmi atrase atenția și m-am dus s-o iau și s-o văd mai bine.

Nu aveam nevoie de lumină; unul dintre beneficiile condiției mele este vederea perfectă pe timp de noapte. Am privit un moment fotografia care reprezenta o pereche de oameni fericiți, apoi am pus-o la loc.

M-am dus în dormitor și am făcut ceea ce aveam de făcut. Nadia nici nu s-a trezit când i-am frânt gâtul. Mi-a fost mai ușor decât să-i rup gâtul creaturii pe care o făcuse din femeia ucisă de ea.

Căutând prin cameră, am găsit câteva lucruri. Din dormitor, i-am telefonat mătușii.

– Cam târziu mă suni, turtița mea zemoasă. Ai descoperit ceva ce-mi poate fi de folos?

– Nu, i-am răspuns. Nadia a fost.

– Te înșeli, declară Elizaveta. Nadia nu are puterea de a anima morții.

Întotdeauna își subestimase nepoata. La fel ca toată lumea. În afară de mine.

– Nouă mii de dolari au fost transferați într-unul din conturile ei bancare, acum două săptămâni, și

încă o mie, săptămâna trecută.

La zece mii de dolari și ceva, agenții federali încep să devină atenți.

– Anul trecut a câștigat o sută zece mii de dolari; la profesie, a trecut „artistă“. Din conturile ei reiese că anul ăsta a obținut de vreo patru, cinci ori mai mult.

Elizaveta, însă, excludea categoric ideea că Nadia ar fi fost o asasină profesionistă.

– Lucra exclusiv pentru oameni, i-am spus. Păstrează copii ale tuturor contractelor. Toți cei ce au angajat-o știau că era vrăjitoare. În asta consta avantajul ei.

Așa ceva ar fi fost o problemă. Oamenii de rând tind să se sperie când își imaginează că au monștri printre ei, ceea ce duce la fenomene ca Inchiziția și vânătorile de vrăjitoare care au nimicit majoritatea familiilor vrăjitorești din Europa, cu câteva secole în urmă.

– Ești la ea acasă.

– Da, coniță.

– Așteaptă-mă acolo. Să nu faci nimic necugetat.

Am privit fața Nadiei.

– Nu, coniță. N-am să fac nimic necugetat.

Am așteptat în întuneric, așezat în micul balansoar din camera Nadiei, până la sosirea Elizavetei.

Își privi nepoata un moment, după care zise, cu o voce rece ca gheața:

– Ți-am spus să nu faci nimic necugetat.

– O făcusem deja, am informat-o.

– Era treaba *mea* să mă ocup de asta.

– Oamenii cred că nepotul tău e mort, i-am zis.

Bănuiam că nu era. Cum am spus, vrăjitoarele își extrag puterea din suferință, din sacrificii, la fel ca Nadia, care folosise sângele meu ca să repare fereastra doctorului Sullivan. N-aveam să-i mai ofer Elizavetei niciun alt subiect de tortură.

Bătrâna vrăjitoare mă privea lung, cu ochii ei cenușii pătrunzători ca ai unei harpii. Nici lor nu le era prea greu să vadă pe întuneric.

– A atacat ceea ce era al meu, i-am spus. Așa că eram dator s-o opresc. Sunt lup, coniță, nu pisică. Nu mă joc cu prada.

Nadia îmi plăcuse, sau, mă rog, acea Nadia care crezusem că era. Cu atât mai bine că o ucisesem rapid.

Am întins mâna, dându-i inelul pe care-l găsisem în caseta de bijuterii a Nadiei.

– Asta-i verigheta lui Toni McFetters. Când plasezi cadavrul într-un loc unde să-l găsească poliția, ar fi mai bine să poarte verigheta – așa, va genera mai puține întrebări. Hainele pe care le purta sunt într-o sacoșă de hârtie, în debara: un costum de jogging roz. Poate ar fi mai bine să fi murit din cauze naturale. Sunt sigur c-ai să găsești o soluție.

Luă inelul, cu un oftat, iar vocea i se îmblânzi, pierzându-și accentul rusesc. Părea foarte bătrână.

– Știi, e foarte greu să crești o vrăjitoare în așa fel încât să nu se autodistrugă. Eu, una, am avut șase frați și surori, și doar două dintre noi am supraviețuit. Sora mea nu avea har deloc. Ispitele sunt atât de mari…

Se uită la Nadia. Când își întoarse din nou privirea spre mine, accentul îi revenise.

– Avea o slăbiciune pentru tine, iepurașul meu texan. Altfel, n-ar fi făcut prostia asta, riscând s-o descopăr.

– Știa că sunt gay, am replicat, surprins.

Elizaveta râse.

– Fructul oprit este cel mai dulce, scumpul meu Warren. Credea c-o să poată schimba asta doar dacă te uitai la ea. Îmi imaginez că plata pentru a-l ucide pe iubitul tău a fost o tentație irezistibilă.

Și-mi zâmbi dulce, așteptând să pricep că numai eu fusesem de vină.

Înțelegeam că ținuse la Nadia, dar și mai mult o nemulțumea faptul că-i răpisem prilejul de a-și spori puterile. Poate mai era iritată și pentru că văzusem primul ceea ce se petrecea chiar sub nasul ei.

Nu pot suferi vrăjitoarele.

– Nadia a ales singură, am spus scurt, ridicându-mă în picioare. Trebuie să mă duc acasă.

În timp ce ieșeam din dormitor, Elizaveta mai zise:

– Să-i spui masculului tău alfa că Nadia s-a hotărât să exploreze lumea. Și-a luat deja bilete pentru

Franța. Nimeni n-o să observe când nu se va mai întoarce.

Ceea ce însemna că Elizaveta accepta faptul că o omorâsem pe Nadia și n-avea să încalce acordul cu haita. Când îl sunasem pe Adam ca să-l avertizez ce aveam de gând să fac, și el îmi spusese același lucru.

N-am încetinit pasul, nici n-am răspuns.

În ciuda a ceea ce-i spusesem Elizavetei, mai aveam de ajuns într-un loc. De data asta, aveam să fiu lupul. Mi-a luat un timp ca să-mi schimb forma umană cu cea canină – mai mult decât de obicei. Probabil fiindcă fusesem împușcat; slăbiciunea fizică îngreunează transformarea.

Fereastra de la etaj, a dormitorului, era deschisă, și am sărit înăuntru prin ea, luându-mi avânt de jos. Am aterizat cu o bufnitură, dar locatarul, la fel ca Nadia, nu se trezi. De ăsta aveam nevoie treaz, așa că am făcut mai mult zgomot, zgrepțănând cu ghearele în podeaua de esență tare.

Nu mi-a fost greu. Eram foarte, foarte furios.

– Ce nai…

Aprinse lumina, dar eu ajunsesem deja în hol. Imediat după colț. Am mai făcut puțin zgomot.

– Șoarecii dracu', mormăi el.

Și ieși pe culoar, unde-l așteptam.

M-am târât în pat, epuizat, obosit până-n adâncurile sufletului.

– Warren?

Mă strânse la piept.

– Scumpul meu, ești înghețat.

Dacă mă întreba, aveam să-i spun.

– Poți să dormi?

Am dat din cap.

– Bine, ai să-mi povestești dimineață.

Recunoscător, am profitat de răgazul pe care mi-l oferise.

Ne-au trezit sirenele ambulanței.

Kyle se duse să afle ce se întâmplase, în timp ce eu am intrat la duș. Veni în timp ce mă ștergeam.

– Domnul Francis a murit azi-noapte, de inimă.

Avea o expresie ciudată. Ar fi fost și greu să nu se simtă oarecum ușurat, bănuiam – și mult mai greu să nu se simtă și vinovat.

– Cred că nu vom mai primi mesaje.

Se încruntă spre mine, apoi afișă expresia de avocat.

– Warren?

Printre problemele de sănătate pentru care se pensionase vecinul nostru era și inima prea slabă. Un infarct e mult mai ușor de explicat decât atacul unor animale sălbatice. În fond, suntem în secolul XXI, nu într-al XIX-lea.

– Mi-ar fi dat mai multă satisfacție dacă-mi puteam înfige dinții în el, i-am spus lui Kyle, frecându-mă pe cap cu prosopul puțin mai tare decât ar fi fost necesar. Se pare că ajunsese la concluzia că nu vei fi niciodată genul de vecin pe care să-l poată aduce la ordine. A angajat-o pe Nadia, nepoata Elizavetei, ca să te omoare.

– *Domnul Francis?* întrebă Kyle, nevenindu-i să creadă.

Dându-mi jos prosopul de pe cap, am văzut că se uita la mine cu gura căscată.

– *Domnul Francis* a angajat o vrăjitoare ca să facă un zombi care să mă omoare?

După un moment, își reveni din șoc.

– Eram convins că Nyelund a fost.

– Covington a zis c-ar plăti jumătate, dacă-i spunem cine a angajat pe cineva să te omoare. Cel care a tras în mine a fost Sullivan, am precizat, văzându-l pe Kyle că se uita la semnul roșu de pe umărul meu – tot ce mai rămăsese de pe urma rănii. Dar el nu va mai fi un pericol pentru nimeni.

Nadia îl frânsese pe Sullivan, dar mă țintise și pe mine cu aceeași vrajă. Trebuia să nu mă mai gândesc la Kyle și să renunț la investigații cu senzația că totul avea să fie în regulă. Și nu trebuia nici să mai țin minte vraja pe care o făcuse ca să se asigure de acest rezultat. Își petrecuse atât timp învățându-i pe alții s-o subestimeze, încât sfârșise prin a se supraestima ea însăși.

Kyle mă privi încruntat.

– Spune-mi.

Așa că i-am povestit despre Sean Nyelund, în timp ce mă îmbrăcam. Plimbându-mă nervos prin cameră, i-am spus și despre Nadia. Kyle mă urmărea cu privirea, așezat pe bancheta de la picioarele patului.

– S-a făcut dreptate, Warren, îmi zise, când am terminat. Îmi pare rău că ție ți-a revenit sarcina asta.

– Mie nu, am replicat.

Nu făcusem decât ceea ce era necesar ca să apăr ce-mi aparținea. Și aș fi făcut-o din nou, oricând.

Kyle zâmbi ușor, ca și cum ar fi știut un lucru care mie-mi scăpase.

– Dacă așa zici tu…

– A avut dreptate, am spus.

– Cine?

– Nadia. A zis că rochia roșie ar putea să ne ajute să aflăm cine o ucisese pe Toni McFetters.

Luându-mă de mână, Kyle mă trase lângă el, pe banchetă.

– Îți plăcea, îmi spuse el.

– Avea în casă o fotografie de la absolvire.

Pe dulăpiorul vechi.

– Soțul lui Toni o dusese pe Nadia la balul liceului. Rochia aia roșie pe care o purta Toni… a fost rochia de absolvire a Nadiei. Tot atunci a purtat perlele și pantofii, din câte mi-am putut da seama. McFetters o dusese la bal, iar acum abia dacă-și mai amintea de ea.

Nadia, însă, își amintise de *el*. Mă așteptasem să fiu nevoit să-i caut prin casă obiectele dispărute ale lui Toni – sau, dacă așa nu mergea, s-o trezesc și s-o iau la întrebări. Mi-a ușurat mult sarcina.

– Singura obiecție a Elizavetei era că se dezvăluise ca vrăjitoare în fața oamenilor, spuse Kyle. Dacă nu i-o spuneai, ar fi lăsat-o pe Nadia în pace. Nu era nevoie s-o omori.

Mă cuprinse cu brațele.

– Spune-mi că nu la asta te gândești acum. Spune-mi că nu asta te frământă.

Așa era. Oarecum. Mă gândeam că-l atacase pe Kyle și, în parte, aș fi fost mai fericit dacă o mâncam. Trebuise să fac un efort de voință mai mare decât mă așteptasem, ca să nu-l mănânc pe bătrânul din vecini, care era și mai vinovat decât Nadia.

L-am privit lung pe Kyle. Știam că se întrezărea lupul, dar Kyle rămase neclintit, cu privirea neabătută.

– Pierduse măsura, spuse el. Omora pentru bani și învățase să-i placă. A ucis-o pe Toni fiindcă ea și soțul ei făceau jogging în fiecare zi, pe lângă casa ei, și erau fericiți. Și pe mine a încercat să mă omoare tot fiindcă noi doi suntem fericiți.

Credea că eram un erou. Trebuia să-l lămuresc.

– Azi-noapte am ucis doi oameni, i-am zis. Omor cu premeditare.

Am înghițit în sec, dar i-am spus și partea a doua:

– Și mi-a plăcut.

Kyle mă sărută. La sfârșit, îmi spuse:

– Ești vârcolac, un animal de pradă. Un ucigaș abil, dar nu fără discernământ. Și eu sunt la fel. Dacă prada mea încă se mai zbate, când am terminat, nu înseamnă că aș fi mai blând decât tine.

L-am privit, iar el îmi zâmbi strâmb.

– Ești gata să scapi de apartamentul ăla?

Râzând, m-am rezemat de el.

– Poate, i-am răspuns. Doar poate.

VULTURUL ADAKIAN

BRADLEY DENTON

Bradley Denton, laureat al World Fantasy Award, John W. Campbell Memorial Award și Theodore Sturgeon Award, s-a născut în 1958, a crescut în Kansas și și-a luat masteratul în scriere creativă la Universitatea din Kansas. Și-a vândut prima povestire în 1984 și curând a devenit colaborator regulat la The Magazine of Fantasy and Science Fiction. *Primul său roman,* Wrack and Roll, *a apărut în 1986, fiind urmat de* Buddy Holly Is Alive and Well On Ganymede, Blackburn, Lunatics *și* Laughing Boy. *Probabil că cele mai cunoscute sunt povestirile și romanele din seria* BLACKBURN, *despre un ucigaș în serie excentric, dar a câștigat Premiul Memorial John W. Campbell pentru romanul* Buddy Holly Is Alive and Well On Ganymede *și Premiul Theodore Sturgeon pentru nuvela* Sergeant Chip. *Antologia sa în două volume* (A Conflagration Artist *și* The Calvin Coolidge Home for Dead Comedians) *a primit World Fantasy Award. A publicat și un alt volum de povestiri,* One Day Closer to Death: Eight Stabs at Immortality. *Locuiește în Austin, Texas.*

În nuvela de față, Denton ne poartă prin peisajele înghețate, bătute de vânt, ale Insulelor Aleutine, pentru a ne alătura unui grup de militari care păzesc o stâncă golașă, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial – pe unul dintre ei s-ar putea să-l recunoașteți – și care trebuie să se confrunte

cu o magie sinistră, dar și cu secretele și mai sinistre și ucigașe ale inimii omenești.

I

Vulturul fusese torturat până la moarte.

Așa arăta. Era răstignit pe munte, cu aripile și picioarele desfăcute și capul răsucit într-o parte. Își ținea ciocul căscat larg, ca într-un țipăt. Ochiul său deschis m-ar fi privit, dacă nu avea înfipt în el un cui lung, țintuind capul de pământ. Alte cuie îi fixau aripile și picioarele. Câteva pene răzlețe fâlfâiau în rafalele de vânt.

Pasărea era imensă, având aproape trei metri lățime, de la vârful unei aripi la vârful celeilalte. Mai văzusem vulturi-pleșuvi în Aleutine, dar niciodată de aproape. Acesta era mai mare decât mi-aș fi putut imagina vreodată.

Dat fiind ceea ce i se făcuse, mă întrebam dacă nu cumva fusese întins cu forța până la acea lățime. Avea trupul despicat pe mijloc și măruntaiele trase în lături, pe sub aripi. Încă nu putea, dar mușchii începeau să se adune.

L-am privit cam treizeci de secunde. Apoi, am luat-o din loc cât puteam de repede, coborând de pe munte ca să-i spun colonelului. Îmi ordonase să raportez orice lucru dubios găseam, iar aia era cea mai mare ciudățenie pe care o văzusem pe Adak.

Așa am ajuns să-l întâlnesc pe caporalul în vârstă de cincizeci de ani căruia-i ziceau „Pop“ [74].

Și, întâlnindu-l pe Pop, am ajuns să văd viitorul.

Credeți-mă când vă spun că nu v-ați dori asta. Mai ales dacă acel viitor pe care-l vedeți nici măcar nu el al dumneavoastră.

Fiindcă atunci nu puteți face naibii nimic ca să-l schimbați.

II

L-am găsit pe Pop într-o baracă de recreere. Îl mai văzusem prin zonă, dar nu mai avusesem niciodată ocazia să vorbesc cu el, până când nu-mi ordonase colonelul. Când am ajuns acolo, Pop era absorbit într-o partidă de ping-pong cu un adversar mai tânăr decât el cu vreo treizeci de ani, asudat și cu pieptul gol. Un puști cam de vârsta mea.

Pop îi dădea clasă. Avea uniforma încheiată la toți nasturii, dar pe față nu-i lucea niciun strop de transpirație. Era înalt și slab ca un țâr, cu păr alb și mustață șatenă, și nu arăta deloc atletic. Ba chiar părea cam palid și bolnăvicios – dar plesnea mingea de ping-pong cu zvâcnete calme și nepăsătoare din încheietura mâinii, expediind-o peste masă ca pe un glonț.

Era în zorii zilei de miercuri și în afară de ei se mai aflau acolo doar trei prăpădiți care jucau poker lângă peretele din spate. Pop stătea cu fața spre ușă, așa că, în momentul în care am intrat, se uită direct la mine. Îmi întâlni un moment privirea și probabil își dădu seama că după el venisem. Dar a continuat să joace.

Am așteptat până când adversarul lui a ratat atât de rău o lovitură, încât a înjurat și-a dat cu paleta de pământ. Atunci, m-am apropiat și am spus:

– Mă scuzați, domnule caporal…

Ochii lui Pop se îngustară înapoia ochelarilor.

– Trebuie să fii mai precis, replică el.

Avea un glas care dădea impresia că se născuse c-un pahar de scotch într-o mână și o țigară în cealaltă.

– Cu tine vorbește, Pop, spuse transpiratul, luându-și cămașa de pe un scaun de lângă peretele curbat al barăcii Quonset [75]. Pe mine nu mă caută nimeni.

Pop îi adresă un zâmbet scurt. I-am zărit pe sub mustață dantura falsă, nepotrivită. Îl făcea să arate și mai în vârstă – și deja arăta destul de bătrân.

– Prețuiește momentele în care nu te caută nimeni, îl povățui Pop. Și nu-mi mai zice „Pop“. „Șefule“ ar fi perfect.

– Păi, mie-mi place Pop, răspunse transpiratul. Sună ca un nume de moșuleț cumsecade.

– Nu-s nici una, nici alta.

– Pe jumate ai dreptate.

Luând pe el o jachetă de lucru, transpiratul trecu pe lângă mine.

– Eu mă duc la micul dejun. Ne vedem la minele de sare.

– Stai, îl reținu Pop punându-și jos paleta. Vin și eu.

Transpiratul se uită la mine, apoi la Pop.

– Cred c-o să ne vedem mai încolo, spuse el, ieșind în dimineața cenușie a insulei Adak – care, în luna

lulie, nu era foarte diferită de noaptea doar cu puțin mai întunecată, lungă de patru ore.

Pop îmi întoarse spatele, făcând un pas spre cei trei soldați care jucau poker.

– Domnule caporal, l-am interpelat din nou.

Se răsuci iar și-și rezemă palmele pe masa de ping-pong, privindu-mă ca un judecător de la prezidiu. Mai avusesem de-a face cu asemenea atitudini, așa că nu mă deranja.

– Ești soldat, spuse el.

Nu era o întrebare. Am confirmat.

– Da, domnule.

Se încruntă, sprâncenele îmbinându-i-se într-un V ascuțit.

– Atunci, ar trebui să te ducă mintea să nu-i zici altui militar „domnule“. Nu i te adresezi după grad decât dacă-i „dom-sergent“. Aicea toți suntem infanteriști care ne pișăm în același butoi, fiule. Când nu ne suflă vântu-n față.

– Și-atunci, cum să vă spun? l-am întrebat.

Continua să se încrunte.

– De ce-ar trebui să-mi spui în vreun fel?

Aveam senzația că mă înghiontea cu vorbele, ca și cum aș fi fost un bandit dintr-o carte de-a lui, iar el era eroul combativ. Pe-atunci, însă, citisem doar puțin dintr-una din ele, cea despre statueta în formă de pasăre. Și citisem părticica aia numai fiindcă mă plictiseam, după potolu' de seară, iar unul dintre tipii din baraca mea avea o ediție cartonată pe pat. Pe vremea aia, nu le prea aveam

cu cărțile, așa că nu-mi păsa cât de priceput era Pop la împunsăturile verbale.

– Cumva trebuie să vă spun, am răspuns. Colonelul m-a trimis să vă chem cu o treabă.

Încruntătura nemulțumită a lui Pop deveni dezgustată.

– *Colonelul?* repetă el, pe un ton plin de dispreț. Dacă te referi la cine cred eu, e o caricatură vie a termenului „ofițer de informații“. Și încă mai poartă frunzele de stejar. Spre marea lui amărăciune, din câte-am înțeles. Deci cred că ai vrut să zici *locotenentul*-colonel.

– Da, el, am confirmat; era singurul colonel pe care-l știam. Vrea să mergem undeva, chiar acum. Dacă n-ați luat micul dejun, am niște sendvișuri cu carne din conserve Spam în jeep. Le-am vârât sub scaun, ca să nu le ia corbii.

Pop își ridică mâinile de pe masă, se duse la scaunele de lângă perete și luă un veston de pe unul dintre ele. Și-l puse pe el cu mișcări smucite, furioase.

– Poți să-i zici că n-am timp de prostiile lui, spuse. Poți să-i zici că iau o masă caldă și după aia încep ediția de mâine. Nu mă interesează comentariile lui redacționale, ideile lui de povești sau ambițiile lui gazetărești ori literare. Și dacă nu-i convine, n-are decât să se plângă la generalul de brigadă.

Am clătinat din cap.

– Generalul nu e-n tabără. A plecat aseară, la nu știu ce consfătuire importantă. Umblă vorba că va lipsi o săptămână sau chiar mai mult. Așa că, dacă-i raportez colonelului ce-ați spus, eu voi fi ăla care să mănânce căcat.

Pop pufni.

– Ești în armată, detașat în Aleutine. Deja mănânci căcat tot timpul.

Încercă să treacă pe lângă mine, dar i-am tăiat calea – ceea ce nu-i plăcu deloc.

– Și ce-ai să faci, fiule? Ai să dai într-un bătrân?

Iar se încrunta la mine ca un judecător, dar acum judecătorul se pregătea să arunce cartea. Și pe-asta o mai văzusem, așa că nu mă deranja.

– Aș prefera să nu, am răspuns.

Pop aruncă o privire înapoi spre jucătorii de poker. Probabil se întreba dacă aveau să-i țină partea. Dar toți își priveau cărțile destul de intens ca să le șteargă cerneala și nici nu se clintiră.

– Ați văzut meciurile de box de ieri? l-am întrebat.

Reveni cu ochii spre mine. I se îngustaseră din nou.

– Era multă lume, spuse el. Dar, da, m-am uitat de la distanță. Mă gândeam că era cel mai potrivit mod de a sărbători 4 Iulie, snopindu-ne în bătaie camarazii de arme. Am auzit că marinarul din al doilea meci a fost dus la spitalul de campanie.

Am ridicat din umeri.

– Lăsase stânga jos. A trebuit să profit de ocazie.

Pop își dezgoli dantura falsă și strâmbă.

– Acum te recunosc. L-ai făcut KO. Dar îți dăduse și el câteva mănuși, înainte, nu?

– N-am prea observat.

Grație colonelului, timp de două săptămâni nu avusesem altă îndatorire decât să mă antrenez pentru meci. Eram în stare să-ncasez un pumn.

– Deci ești un dur, continuă Pop, cu o undă de dispreț în voce. Mie mi se pare că un tip dur ar trebui să omoare gălbejiți pentru țara lui, nu să alerge cu trebușoare de nimic pentru un idiot. Un tip dur ar trebui să…

Se opri. Apoi, își potrivi ochelarii și se uită lung la mine. Când vorbi din nou, glasul îi era mai scăzut.

– Dar mi-a dat prin minte că s-ar putea să fi fost pe Attu, anul trecut. În care caz, înseamnă că ai omorât deja niște gălbejiți.

Nu-mi plăcea să mi se aducă aminte de Attu. În primul rând, acolo hotărâse colonelul să mă facă ajutorul lui special. Și-apoi, fusese un coșmar geros. Iar șapte oameni din plutonul meu nu se mai întorseseră.

Dar n-aveam de gând să-i spun lui Pop nimic din toate astea.

– Câțiva, am confirmat. Și dacă mi-ar cere barosanii părerea, le-aș zice că mi-ar face plăcere să mai omor câțiva. Da’ nu mă întreabă nimeni.

Pop scoase un oftat obosit.

– Mda… Da, niciodată nu te-ntreabă…

Își împinse degetele prin claia de păr alb și des.

– Deci, cu ce vrea locotenentul-colonel să te ajut? Cred că are legătură cu vreo „știre“ nesărată pe care vrea s-o public în *The Adakian,* nu?

Am ezitat.

– Mai bine să vă arăt și gata.

Sprâncenele lui Pop se înălțară.

– A, bun-așa, făcu el, pe un ton sarcastic. Un mister… Arătă spre ușă: Atunci, după tine, soldat.

Aveam senzația că iar mă împungea.

– Parcă spuneați că militarii n-ar trebui să se adreseze unii altora după grad.

– Fac o excepție.

N-aveam nimic împotrivă.

– Atunci, am să vă zic „domnule caporal“.

Tocmai când deschideam ușa, începu să sufle o rafală de vânt, dar am auzit oricum răspunsul lui Pop:

– Prefer „șefule“.

III

Am coborât panta, pășind pe podețele năclăite de noroi. Pe Adak, vântul suflă aproape tot timpul, dar cele mai puternice, vijeliile, se pot stârni într-o clipă, aproape smulgându-ți nasul de pe față. Cel care ne biciuia pe Pop și pe mine, după ce-am ieșit din baraca de recreere, nu era chiar atât de rău, dar tot mă așteptam ca un slăbănog ca el să zboare cât colo în mocirlă. Pop, însă, se ținea ba de balustradă, ba de funie, care cum se nimerea, și rezista bine.

Cât despre mine, eram destul de scund și greu pentru ca vijeliile mai slabe să nu mă prea afecteze. Dar, când m-am uitat în josul pantei, spre drumul noroios pe care-l numeam Strada Mare, am văzut un butoi de oțel rostogolindu-se cu vreo șaizeci de kilometri pe oră spre Navytown. Iar unii dintre stâlpii groși ce susțineau nesfârșitele cabluri electrice și telefonice care străbăteau cruciș și curmeziș tabăra se legănau ca niște bețe de bambus. N-aveam să putem porni la drum până nu se mai potolea vântul.

Așa că n-am avut nicio obiecție când Pop mă luă de cot și mă trase la adăpostul unei barăci Quonset. O clipă, am crezut că voia doar să ne ferim de vânt, dar apoi caporalul se strecură sub streașina care proteja ușa și intră. L-am urmat, bănuind că acolo era încartiruit. Dacă nu mi-ar fi lăcrimat ochii, poate aș fi văzut denumirea *THE ADAKIAN* scrisă pe ușă.

Înăuntru, mi-am șters ochii și am văzut mese, scaune, mașini de scris, două lăzi mari de placaj cu geam în partea de sus, un aparat cilindric cu manivelă și zeci de suluri de hârtie. În încăpere plutea mirosul dens al cernelii de șapirograf. Doi oameni zăceau pe mese, duși de pe lumea asta, cu fundurile îndesate în mașinile de scris împinse la perete. Al treilea, un negru zvelt și cu pielea mai deschisă la culoare, lucra la o planșetă de desen. Părea să facă o caricatură.

Negrul ne privi cu o expresie nedumerită.

– Cum de te-ai întors deja, Pop? întrebă el atât de încet, încât abia am putut să-l aud peste vuietul vijeliei ce biciuia tabla ondulată a barăcii.

– Nu știu de câte ori trebuie să-ți mai spun, replică Pop. Nu-mi place Pop. Prefer „șefule“.

– Cum zici tu, Pop. Li s-au terminat jumările?

– N-am de unde să știu. Mi s-a amânat micul dejun, arătă Pop cu degetul mare spre mine. Soldatul aici de față mă duce cu o treabă pentru locotenent-colonel.

Caricaturistul își dădu ochii peste cap.

– Ce noroc pe tine… Poate ajungi să-i citești una din nuvele.

– De-asta mi-e și frică, replică Pop. Și pur și simplu n-am destul whisky la-ndemână.

Apoi, făcu un gest de „nu contează".

– Dar te-am întrerupt din lucru. Continuă, te rog.

Celălalt se întoarse spre planșetă.

– Oricum aș fi făcut-o.

Pop se duse la o masă aproape goală, împinse în lături câteva teancuri de hârtii și se întinse pe spate. Deasupra vrafului cel mai apropiat de mine se afla o coală de hârtie pe care scria cu litere mari: HAMMETT ATINGE JUMĂTATE DE SECOL – JUMĂTATE DE SECOL SUSȚINE CĂ A TRIȘAT.

– Ia loc, soldat, mă pofti Pop. Sau culcă-te, dacă găsești vreun loc.

Închise ochii.

– Dumnezeu însuși a tras gaze acolo, afară. S-ar putea să stăm o vreme…

M-am uitat în jur, prin interiorul întunecos al barăcii. Becul atârnat deasupra planșetei era aprins, dar în rest nu mai exista altă lumină decât

cea slabă și cenușie care intra pe ferestruicile din față. Cu excepția șuieratului vântului, domnea liniștea. Era cel mai liniștit loc în care ajunsesem de când mă înrolasem în armată.

– Aici faceți ziarul? am întrebat.

– Detectiv trebuia să te faci, răspunse Pop.

I-am privit pe cei doi oameni care dormeau.

– Pare o treabă ușoară, mai mult ca sigur.

Pop reuși să se încrunte fără să deschidă ochii.

– Soldat, ai văzut vreodată efectiv *The Adakian?* Probabil că nu, de vreme ce acum în tabără sunt peste douăzeci de mii de oameni, iar noi nu putem tipări decât șase mii de exemplare pe zi.

– L-am văzut, i-am spus. L-am văzut pe cel despre invazia din Europa și poate încă vreo câteva…

Caporalul scoase un zgomot din gât.

– Atunci e bine. Când le-ai văzut?

– Cel mai des, le aveau băieții la potolu' de dimineață.

Acum, Pop deschise ochii.

– Asta, fiindcă redacția mea lucrează toată noaptea ca să-l scoată *înaintea* potolului de dimineață. Începând de ieri, de pe la prânz, au bătut la mașină rapoarte pe unde scurte, de la stația radio principală, au scris articole și recenzii, au decupat și au lipit, și au făcut tot ce mai trebuia ca să producă și să multiplice șase mii se ziare cu șase pagini, înainte de răsăritul soarelui. Așa că, acum, cei mai mulți s-au prăbușit în paturi pentru câteva

ore, înainte de a începe ediția de mâine. Nici nu știu ce mai fac aici ăștia trei.

De la planșetă, caricaturistul negru răspunse fără să ridice privirea:

– Ei doi au adus berea pentru micul dejun, așa că n-au mai reușit să iasă pe ușă. Cât despre mine, mi-a venit o idee pentru caricatura de mâine și m-am hotărât s-o desenez până n-o uit.

– Și care-i ideea? se interesă Pop.

– Doi tipi care beau bere la micul dejun.

– Foarte la obiect, mormăi Pop.

În continuare, nimeni nu mai spuse nimic. M-am relaxat, așteptând. Dar, de cum am auzit vuietul vântului scăzând, am întredeschis ușor ușa. Vijelia slăbise la nivelul unei brize puternice, cu nimic mai rea decât rafalele care răsturnau vacile acasă, în Nebraska.

– Trebuie să mergem, șefule, am spus.

Pop nu se clinti, dar caricaturistul fluieră:

– Hei, Pop! Trezește-te, roșcovan bătrân.

Pop se ridică în capul oaselor, clipind des. Cu părul său alb, de-acum și ciufulit, ochelarii rotunzi și nasul ascuțit, arăta ca o bufniță enervată.

– Nu-mi mai zice Pop, repetă el.

Afară, în timp ce porneam iar amândoi spre vale, i-am spus:

– În viața mea n-am mai văzut așa ceva.

– Ce anume? întrebă Pop, ridicând glasul ca să se facă auzit peste șuieratul vântului.

– Un negru care să lucreze în același birou cu niște soldați albi.

Caporalul îmi aruncă o privire piezișă.

– Și te deranjează cu ceva, soldat? Că pe locotenent-colonel, fii sigur că-l deranjează.

M-am gândit câteva clipe.

– Nu, nu mă deranjează. Mă întreb doar cum s-a întâmplat.

– S-a întâmplat, răspunse Pop, fiindcă aveam nevoie de-un caricaturist al naibii de bun, iar el e un caricaturist al naibii de bun.

Înțelesesem și eu asta.

– Îmi plac caricaturile.

Pop scoase iar un zgomot din gâtlej.

– Ar fi în regulă, soldat, întrebă el apoi, dacă nu mai vorbim până nu trebuie neapărat?

N-aveam nimic împotrivă. Aproape ajunseserăm la jeep și, după ce am pornit motorul, oricum n-am mai fi putut să ne auzim unul pe altul. Toba de eșapament era găurită, așa că suna aproape la fel de tare ca o vijelie.

IV

Pe la jumătatea urcușului pe vulcanul adormit numit Mount Moffett, cam după un kilometru și

jumătate de când avuseserăm de-a face cu cei doi nesimțiți de la punctul de control al Marinei, am oprit jeepul. Aici, din drum mai rămăsese doar o dâră noroioasă.

– De-acum trebuie s-o luăm pe jos, am spus.

Pop se uită în jur.

– Unde să mergem pe jos? Nu-s decât stânci și tundră.

Așa era. Până și corbii, omniprezenți în tabără și în jurul aerodromului, aici nu se mai zăreau nicăieri. Versantul muntelui era pustiu – ceea ce, întâmplător, îmi plăcea. Sau, cel puțin, îmi plăcuse înainte de a găsi vulturul. Dar îmi dădeam seama că, pentru un om care se simțea cel mai bine printre oameni, putea fi cel mai rău loc de pe Pământ.

– Tipii de la Marină zic c-arată mai bine când e zăpadă, am spus. Vin aici să schieze.

– Mă-ntrebam ce-ai discutat cu ei, replică Pop. După ce-ai coborât din jeep, n-am mai auzit o vorbă din ce ziceai.

Am preferat să nu repet comentariile băieților de la Marină despre bătrânul fraier pentru care făceam pe șoferul.

– Păi, au zis că se tem să nu lăsăm cu roțile șanțuri care să le dea peste cap schiatul, când o să ningă. Pe urmă, am făcut schimb de complimente despre mamele noastre. După aia, s-au dus la stația radio și au vorbit cu nu știu ce gradat sau subofițer care-a zis că puțin îi pasă dacă lasă să treacă naibii toată Armata.

Cocoșându-mi umerii împotriva vântului, am coborât din jeep și am pornit de-a curmezișul pantei. Cerul era plumburiu, dar măcar frigul mai slăbise. Atmosfera semăna cu cea a toamnelor de-acasă, iar tundra, prin acele locuri, nu era atât de spongioasă ca jos, în apropierea taberei. Stâncile și noroiul ascuns, însă, făceau totuși deplasarea destul de dificilă.

Pop mă urmă, și m-am gândit că-i era destul de greu să-și țină echilibrul, bătrân și ciolănos cum era. Nu se plângea, totuși. Așa ceva ar fi fost cu mult sub demnitatea lui.

– Spune-mi adevărul, soldat, îmi ceru el, gâfâind. Asta-i o pedeapsă, corect? Locotenentul-colonel m-a oprit pe Strada Mare, acum câteva luni, și mi-a cerut să vin la cină și să-i citesc un text. Dar erau cu mine și băieții mei, așa că am zis: „Desigur, dacă pot să-i aduc și pe domnii aceștia“, moment în care invitația s-a evaporat. Incidentul ăla-l mănâncă-n cur și de-asta suntem acum aici, nu?

M-am întors spre el, dar fără să mă opresc din mers, continuându-mi drumul de-a-ndăratelea.

– N-aș crede. Când m-a trimis încoace, azi-dimineață, nu avea nimic de-a face cu dumneavoastră. Trebuia să caut un bordei aleutin vechi, pe-aici, pe undeva. Colonelul a spus că, probabil, e îngropat pe trei sferturi în pământ și trebuie să căutăm bine ca să-l găsim.

Pop continua să gâfâie.

– Se numește *ulax*. Te apără bine de intemperii. Dar mă îndoiesc că a existat vreunul atât de sus pe munte, doar dacă nu cumva pentru un motiv ceremonial. Și chiar dacă a fost un *ulax* pe-aici, nu-mi dau seama de ce te-ar fi trimis locotenentul-colonel să-l cauți.

– A primit un raport despre niște militari care-l folosesc ca să se pilească și să aibă relații cu unele surori de la unitatea 179. Vrea să-i dea de urmă, ca să se termine odată cu asemenea chestii.

Caporalul se încruntă.

– Cineva minte. În 179 sunt douăzeci de asistente, cel mult. Și oricare dintre ele ar fi dispusă la „asemenea chestii“ s-ar trezi cu o duzină de ofițeri peste ea, din clipa în care sosește. Niciun soldat de rând nu are șanse – mai ales dacă i s-ar mai cere cucoanei și să urce pe munte și pe urmă să se bage într-o groapă din pământ.

– Nu contează dacă e adevărat sau nu, am replicat. Oricum, n-am găsit nicio colibă.

M-am întors din nou cu fața înainte. Aproape ajunseserăm.

– Asta tot lasă în picioare întrebarea: ce căutăm aici?

Nu i-am mai răspuns. Deși era caporal, Pop nu părea să priceapă faptul că un militar nu trebuie să aibă inițiative. Dacă un ofițer te invită la cină sau la o petrecere de vopsit latrine, zici doar atât: „Am înțeles!“ Iar dacă-ți spune să te urci pe un vulcan, tot așa răspunzi. N-are niciun rost să întrebi de ce, fiindcă oricum va trebui s-o faci.

– Ocolim tot muntele? strigă Pop, gâfâind și mai tare. Sau ne-așteaptă un coș de picnic după stânca următoare? Dacă-i pe-așa, ar fi bine să n-aibă în el tot un sendviș Spam.

– Nu trebuia neapărat să-l mâncați, i-am răspuns.

Pop dădu să riposteze, dar cuvintele i se pierdură într-un acces de tuse. M-am oprit, întorcându-mă

pentru a-l vedea îndoit de mijloc, cu mâinile pe genunchi și zbuciumându-se atât de tare încât părea gata să leșine.

M-am gândit să-l bat pe spate, dar mă temeam să nu-l omor, așa că am rămas privindu-l, spunându-mi că, dacă murea acolo, avea să fie vai de fundul meu cu colonelul.

Tusea lui Pop se transformă într-un zgomot prelung, hârâitor, după care scuipă o flegmă neagră și apoasă pe tundră. Stătu câteva secunde, respirând greu, apoi icni din nou, expectorând încă un cocoloș negru. Un al treilea efort produse mai puțin, iar al patrulea fu aproape sec.

În sfârșit, se șterse la gură cu mâneca și se îndreptă iar de spate. Era palid, dar cu privirea vie.

– Apă, ceru el, cu glas scrâșnit…

Am alergat înapoi la jeep, împiedicându-mă și căzând, și m-am întors cu o ploscă. Pop o luă fără o vorbă, bău, apoi închise ochii și trase adânc aer în piept.

– Așa-i mai bine, zise el.

Părea să-și fi revenit aproape complet. Puse capacul ploștii și mi-o întinse, fără să deschidă ochii.

Am luat-o și, pe dibuite, am încerat să mi-o agăț la centură, întrebându-l:

– Ce-a fost asta? Ce s-a-ntâmplat?

M-am mirat să aud cât de cutremurat îmi suna și mie glasul. Dumnezeu mi-era martor că văzusem lucruri și mai rele decât accesul de tuse al lui Pop.

Deschise ochii să mă privească. Părea amuzat.

– Ce s-a întâmplat? repetă el. Păi, a fost ceea ce se numește o tuse.

Renunțând la încercările de a-mi agăța plosca, am rămas cu ea în mână.

– Nu, vreau să zic, ce era aia care a ieșit?

O mai vedeam și acum, pe tundră, la picioarele noastre. Părea să pulseze.

– Doar sânge, răspunse Pop.

Am clătinat din cap.

– Ba nu-i sânge. Am văzut și eu cum arată sângele.

Da, văzusem – destul. Dar niciodată nu fusese atât de negru.

Caporalul îi aruncă o privire.

– N-ai văzut sânge vechi, spuse el. Dacă ăsta era roșu ar fi însemnat că e proaspăt, și atunci poate-aș fi avut o problemă. Da' nu-i decât o vechitură ieșită la lumină.

– O vechitură?

– Tuberculoză, puștiule. Am luat-o în *celălalt* război care trebuia să fie și ultimul. Dar nu-ți face griji. De la mine nu poți s-o iei.

Nu-mi făceam griji în legătură cu asta, dar eram nedumerit.

– Dacă ați luptat în Marele Război și v-ați îmbolnăvit de tuberculoză, cum de v-au primit iar în armată?

Pop rânji. Dantura lui falsă și urâtă avea acum punctișoare negre.

– Fiindcă fără mine nu pot învinge. Apoi, făcu un gest înainte: Hai să ne vedem de treabă, soldat, oricare-o mai fi și aia. În curând va trebui să mă-ntorc și să-ncep să pocnesc din bici, altfel s-ar putea ca mâine să nu mai apară niciun ziar.

Așa că m-am întors și ne-am continuat drumul de-a curmezișul versantului. Acum puteam vedea movilița pe care o însemnasem cu pietre, la câteva zeci de metri mai în față. Speram ca pe Pop să nu-l apuce încă un acces de tuse, când ajungeam acolo.

V

La vederea vulturului, sprâncenele lui Pop se înălțară, dar în rest nu mai avu nicio reacție.

– Ei, asta-i altceva, spuse el.

Am dat din cap.

– La fel mă gândeam și eu.

Pop chicoti scurt.

– Nu mă îndoiesc, soldat.

Se uita la mine cu ochii îngustați ca de obicei, dar de astă dată era o privire mai degrabă întrebătoare decât nemulțumită.

– Când te-am întrebat despre ce era vorba, ai spus c-ar fi mai bine să-mi arăți doar și atât. Acum, mi-ai arătat. Deci, ce naiba vrea locotenentul-colonel

să fac? Să scriu despre chestia asta în *The Adakian?*

– Cred că e ultimul lucru pe care l-ar vrea, am răspuns. Zice că ar putea să afecteze moralul oamenilor.

Caporalul își dădu ochii peste cap.

– Hristoase, cred că asta s-a-ntâmplat de la moralul scăzut sub formă de plictiseală curată, în primul rând. Oamenii sunt capabili să facă oricâte fapte nebunești și fără rost, doar ca să se distreze. Și tocmai asta avem aici. Șefii ne-au spus că n-avem voie să-mpușcăm afurisiții ăia de corbi, așa că niște băieți frustrați au venit în schimb aici și au reușit să spintece un vultur-pleșuv. Și și-au exprimat nemulțumirea față de serviciul militar aranjând leșul ca pe o imitație perversă a Marelui Sigiliu al Statelor Unite.

– A ce?

Caporalul îmi arătă pasărea.

– Ramură de măslin sau săgeți n-are – dar, în rest, așa arată. Marele Sigiliu. Exceptând eviscerarea, desigur. Dar cred că asta a fost doar o toană în plus.

– Credeți c-au făcut-o mai mulți? l-am întrebat.

Mă privi de parcă aș fi fost smintit.

– De unde Dumnezeu să știu?

– Ați spus „băieți“. Asta înseamnă mai mulți, nu doar unul.

– Făceam și eu niște speculații… Habar n-am dacă ăsta a fost un proiect pentru un singur om sau

pentru douăzeci.

Aruncând plosca dintr-o mână în cealaltă, am remarcat:

– OK, păi, atunci, faceți ce știți că e de făcut ca să aflați cine-a fost.

La asta, Pop mă privi de parcă n-aș fi fost numai smintit, ci și prost făcut grămadă.

– N-avem cum să aflăm cine-a făcut-o. Sau măcar de ce. Tot ce putem e să speculăm. E posibil ca pasărea să fi fost omorâtă din plictiseală sau din ură, ori chiar din superstiție. N-am nici cea mai vagă idee.

Nimic din toate astea nu părea potrivit să raportez.

– Dar colonelul zice că ați fost detectiv. Înainte de a scrie cărțile.

Pop își scoase ochelarii și se frecă la ochi.

– Am fost un Pinkerton, nu un Sherlock Holmes. Un Pinkerton nu poate să privească locul unei fapte și să deducă numele făptașului, ocupația și culoarea ciorapilor. De obicei, un Pinkerton nu face decât să se țină după un suspect, ca o umbră. Apoi, cu un dram de noroc, respectivul face o greșeală și poate fi prins asupra faptului.

Își puse ochelarii la loc și ridică mâinile goale.

– Aici, însă, nu am pe nimeni după care să mă țin. Poate după toți cei douăzeci de mii de oameni de jos, din tabără. Îl ai pe vreunul în vedere? Dacă nu, nu e nimic de făcut.

Am coborât iar privirea spre vultur. Oricât de mare și de magnific o fi fost, în viață, acum nu mai era

decât o pasăre moartă. Ceea ce se întâmplase acolo era o faptă stranie și urâtă, dar nu o tragedie. Nu se compara cu crucificarea și eviscerarea unei ființe omenești.

Dar, în felul său, vulturul mă irita aproape la fel de tare ca lucrurile pe care le văzusem și le făcusem pe Attu. Aici, nu exista absolut niciun motiv – decât dacă nu cumva Pop avea dreptate și totul avusese la bază plictiseala. Dacă așa era, nu voiam să știu cine se plictisese îndeajuns ca să facă așa ceva. Căci, dacă aflam, mă puteam înfuria destul de tare ca să-i fac cine știe ce. Și pe urmă, aveam să mă aleg cu altă imagine pe care s-o tot revăd la nesfârșit în somn.

– În regulă, Pop, am răspuns, rămânând cu privirea spre vultur. Avem un bidon cu benzină în jeep. Dacă-i zicem colonelului că l-am găsit ars când am ajuns aici?

Caporalul își drese glasul.

– Ai fi dispus să faci asta, soldat? Să-l minți pe locotenent-colonel?

Niciodată nu mă eschivasem de la executarea unui ordin. Colonelul îmi ordonase să fac destule prostii, și chiar grozăvii, dar acum era prima oară când se părea că mă pusese să fac un lucru fără niciun rost. Și-apoi, Pop era mai bătrân și mai deștept decât colonelul – până și eu îmi puteam da seama de asta – iar dacă el considera că vulturul era o pierdere de timp, probabil că avea dreptate.

În plus, eram militari și trebuia să fim uniți. Atâta vreme cât nu se aflau prin preajmă ofițeri care să ne prindă asupra faptei.

– Sigur, am răspuns, privindu-l din nou pe caporal. Am mai mințit și-nainte. Acasă, în Nebraska, am

mințit chiar și un judecător.

Pop îmi zâmbi subțire, cu buzele strânse.

– Ce făcuseși de-ai ajuns în fața judecătorului?

De-atunci, săvârșisem destule fapte atât de rele, încât nici nu mai conta.

– L-am bătut pe-un puști bogat din Omaha care mă făcuse cehoi tâmpit. Pe urmă, i-am furat Hudsonul, am mers cu el pe o pășune și am fugărit niște vaci. S-ar putea să fi dărâmat și câteva garduri cu ocazia aia.

Pop chicoti.

– Nu sună prea rău. Unii judecători ar fi putut chiar considera că aveai dreptate.

– Păi, l-am și cârpit pe primul ajutor de șerif care-a încercat să mă aresteze, am continuat. Da' cred că cel mai tare l-am înfuriat pe judecător când am susținut că nu eram un cehoi tâmpit, ci un polonez prost.

– De ce să-l fi înfuriat asta pe judecător? vru să știe Pop.

– Fiindcă și el era tot polonez. Așa că mi-a dat treizeci de zile, urmate imediat de plecarea în armată – sau, de nu, doi ani. Partea asta a fost în regulă, de vreme ce oricum voiam să mă înrolez. Da' sentința de treizeci de zile a fost cam rea. Babacul meu a trebuit să coasească fânul fără mine. Săptămâna trecută am primit o scrisoare de la mama, care-mi zicea că încă mai are de gând să mă snopească în bătaie cu biciul, când ajung acasă.

Am observat că Pop își mutase privirea. Se uita în depărtare, peste umărul meu. M-am întors și eu să

privesc într-acolo și am văzut capul și umerii unui om ieșind pe deasupra altei movile, cam la cincizeci de metri distanță. Omul purta o haină cu tiv de blană la glugă și avea fața de culoare arămiu-închis. Părea să se uite la noi.

– Îl cunoști? mă întrebă Pop.

Am mijit ochii.

– N-aș crede. Pare eschimos.

– Cred că e aleutin, spuse Pop. Și singurii localnici pe care i-am văzut în tabără erau cercetași din Alaska, mai cunoscuți drept *Castner's Cutthroats* [76]. Nu știu dac-au tăiat într-adevăr beregata cuiva.

Eu continuam să mă uit la omul din depărtare, care ne privea la rândul lui.

– Au tăiat, am răspuns.

– Atunci, hai să ne vedem de…

Nu apucă să termine, din cauza unui șuierat neașteptat și puternic, mai din josul versantului. Părea să se-audă de peste tot din vale, în același timp, și devenea tot mai sonor de la o clipă la alta.

– Căcat, am spus.

Cred că și Pop a zis la fel.

Știam amândoi ce era și ne dădeam seama că avea să fie cumplit. Iar acolo nu existau clădiri care să-l încetinească. Era o vijelie monstruoasă care biciuia muntele și mai aveam doar câteva secunde înainte ca vântul să-și ajungă din urmă propriul sunet. Jeepul se afla la sute de metri distanță și, chiar dacă am fi ajuns acolo, nu ne putea oferi nicio protecție. Nu puteam decât să ne culcăm la pământ

în mica adâncitură unde fusese țintuit vulturul mort. Dacă aveam noroc, s-ar fi putut să nu ne fie jupuită pielea de pe față și mâini. Iar dacă aveam ceva mai mult noroc, am fi reușit și să tragem în piept câteva guri de aer, fără să ni le smulgă vântul. Îmi trecu prin minte că nu era un moment prea potrivit ca să ai tuberculoză.

Apoi, tocmai când mă pregăteam să-i fac semn lui Pop să se trântească la pământ, l-am văzut pe necunoscutul din depărtare dispărând. Capul și umerii părură să-i cadă direct în pământ, dincolo de movilă. Și, într-unul din rarele mele momente de luciditate, am știut unde se dusese.

– Hai! i-am strigat caporalului și, lăsând din mână plosca, am luat-o la fugă spre moviliță.

Străbătusem doar vreo douăzeci de metri, când mi-am dat seama că Pop nu ținea pasul, așa că am alergat înapoi să-l apuc de braț și să-l trag după mine.

Chestia asta nu-i plăcu și încercă să se smulgă. Eu însă eram mai puternic, așa că nu reuși decât să mă înjure, în timp ce-l smuceam înainte cât puteam de repede.

Apoi, vijelia ne lovi din spate, iar Pop nu mai putu nici măcar să înjure. Bonetele ne zburară ca niște proiectile de artilerie și m-am pomenit surd și orb, în timp ce urechile mi se umpleau de vuiet, iar ochii, de țărână și lacrimi. Îmi simțeam partea dreaptă a feței de parcă ar fi fost împunsă cu mii de ace minuscule.

Acum nici nu mai puteam să văd încotro ne îndreptam, dar am continuat să alerg înainte, împingându-mă din răsputeri împotriva vântului, ca să nu mă abată de pe drum. Din câte știam, oricum ne rătăciserăm. Nu-mi mai dădeam seama

dacă urcam în continuare sau dacă trecuserăm deja peste culmea movilei. Dar, dacă nu găseam locul unde dispăruse Cuțitarul, și încă al naibii de repede, nu ne mai rămânea decât să ne trântim la pământ, cu orice risc. Poate reușeam să respirăm și poate că vijelia nu avea să dureze îndeajuns de mult ca să ne omoare.

Apoi, piciorul îmi alunecă pe tundră și am căzut în genunchi. M-am răsucit, încercând să-l prind pe Pop ca să nu dea cu capul de pământ, și în clipa următoare am alunecat amândoi și am căzut într-o gaură întunecoasă.

VI

Plafonul de pământ bătătorit al *ulax*-ului era într-o stare destul de bună, dar avea câteva găuri. Prin ele intra destulă lumină ca să văd în jur, după ce mi s-au acomodat ochii. Pop, însă, căzuse peste mine, și la început tot ce-am putut distinge a fost mustața lui.

– Nu respirai prea grozav, Pop, am remarcat. Vrei să te dai jos de pe mine?

La început, n-am crezut că mă auzise, peste vacarmul vântului, dar apoi mormăi, gâfâi și se împinse într-o parte, așezându-se cu spatele la peretele de pământ. M-am ridicat în capul oaselor și am trecut pe lângă el.

Pop ridică o mână și-și potrivi ochelarii, care i se strâmbaseră. Apoi, privi cea mai mare spărtură din tavan, pe unde cred că ajunseserăm înăuntru. Se afla cam la trei metri deasupra pardoselii bătătorite.

– Mulțumesc că mi-ai amortizat căderea! strigă el, ca să se facă auzit. Sper că nu te-am lovit prea rău. Deși ai fi putut s-o eviți, dacă-mi spuneai ce-aveai de gând, în loc să mă tragi doar după tine.

Nu i-am răspuns. În schimb, m-am uitat în jur, prin încăperea în cea mai mare parte îngropată sub pământ. Părea să aibă cam șapte metri lungime și trei lățime. În capătul opus se zăreau o stivă de lemne, țărână și oase de balenă ce păreau să se fi prăbușit din tavan – deși, deasupra acelui loc, plafonul arăta mai bine decât în rest, pe unde-l străpungeau găuri de diverse mărimi. Pe jos erau împrăștiate sticle și cutii de conserve goale, iar pe platformele de pământ ce străbăteau cei doi pereți mai lungi erau întinse pături căptușite.

Nicăieri, însă, nu-l vedeam pe Cuțitar. Îl observasem căzând în aceeași gură pe unde ne prăvăliserăm Pop și cu mine. Eram sigur că așa se întâmplase, dar acum părea să nu fie aici.

– Ce s-a întâmplat cu eschimosul? am întrebat.

Pop se uită prin *ulax,* încruntat.

– S-o fi dus în altă parte.

– Nu e nicio altă parte, am răspuns, aproape strigând, apoi am arătat în sus. Ascultă ce-i acolo. Iar ăsta-i singurul adăpost din zonă.

Pop clătină din cap.

– Omul pe care l-am văzut era localnic. S-ar putea să cunoască unele adăposturi de pe vulcanul ăsta bătrân pe care noi nu le-am găsi nici în patruzeci de ani. Sau poate o fi așa de obișnuit cu un asemenea vânt, încât stă cu fața la el și zâmbește.

Am ridicat privirea spre gaura cea mai mare, tocmai la timp pentru a vedea cum un bolovan de vreo zece kilograme zbura pe deasupra.

– L-am văzut sărind aici, jos. Așa am știut încotro s-o iau. Și cred că, dacă se urca înapoi, aș fi observat. Doar dacă nu cumva e-n stare să dispară.

După care, din spatele grămezii de pământ și oase de balenă din capătul *ulax*-ului, apăru Cuțitarul. Își dăduse gluga jos, iar părul său negru lucea. Era adus de spate, cu un pumnal vânătoresc în mână. Un pumnal mare.

– Voi cine futu-i mă-sa sunteți? ne întrebă el.

Vorbea cu un glas scăzut și aspru, dar reușea totuși să se facă auzit peste urletul vijeliei. Era obișnuit să vorbească în timp ce sufla vântul.

Pop tuși o dată, hârâit. Apoi, mă privi și spuse:

– Ei bine, soldat, nu pare să fi dispărut.

În clipa aia, mi-a venit să-l pocnesc, dar numai fiindcă eram speriat. Îmi doream ca eschimosul să fi dispărut într-adevăr. Nu-i recunoșteam chipul oacheș, cu barbă lățoasă, dar asta nu însemna nimic. Nu-mi aminteam prea multe fețe de oamenii vii, de pe Attu.

Dar țineam bine minte grupul Cuțitarilor. Îmi aminteam cum apăreau și dispăreau prin peisajul înghețat, ca niște lupi polari.

Și-mi aminteam și pumnalele lor.

– V-am întrebat ceva, continuă Cuțitarul, îndreptându-și pumnalul spre noi. Sunteți de la Poliția Militară? Și dacă nu, ce căutați aici?

Pop tuși din nou. De data asta, nu mai era un hârâit tuberculos, ci un fel de a-și drege vocea, politicos. Și mi-am dat seama că nu înțelegea cu ce fel de om aveam de-a face. Dar poate că era mai bine așa. Fiindcă, dacă i-ar fi văzut vreodată pe Cuțitari în acțiune, poate-ar fi rămas mut la fel ca mine. Și trebuia ca unul dintre noi să răspundă la întrebare, înainte ca eschimosul să se enerveze.

– Nu suntem polițiști, spuse el. Așa că, dacă ai făcut ceva ce nu trebuia, n-ai de ce să te temi de noi.

– N-am făcut naibii niciun căcat, răspunse Cuțitarul.

Deși glasul îi suna scrâșnit și tot înjura, vorbea într-un ritm aleutin distinct – aproape muzical.

– Am venit doar fiindcă mi-a zis un tip că era un vultur mort pe-aici. Și m-am gândit să iau niște pene. Sunt un afurisit de băștinaș, cum ai zis.

Am reușit să-mi iau ochii de la el destul cât să arunc o privire spre Pop. Pe chipul lui se citea aceeași expresie ca prima oară când îl văzusem, în timp ce-l bătea la ping-pong pe puștiul voinic și fără cămașă. Era calm și sigur pe sine. La colțurile ochilor și ale gurii avea chiar mici riduri de încântare, ca și cum s-ar fi simțit absolut stăpân pe teritoriul lui și oricine venea după el risca s-o pățească.

Era cea mai afurisită expresie pe care putea s-o aibă cineva aflat într-o groapă, pe panta unui vulcan, în fața unui om cu un cuțit, când deasupra capului vuiește un vânt cu o sută cincizeci de kilometri pe oră.

– Înțeleg prea bine, spuse Pop. Și noi am venit să căutăm vulturul, deși nu aveam un motiv la fel de

întemeiat. Suntem aici numai fiindcă un idiot de locotenent-colonel n-a găsit altă cale de a ne face să dansăm ca niște marionete. E o misiune prostească și fără rost de la un ofițer prost și fără rost.

Cuțitarul clipi, apoi se îndreptă de spate, lăsând pumnalul în jos.

– Futu-i în cur de șefi, bombăni el.

– Mie-mi spui? replică Pop.

Celălalt își vârî cuțitul într-o teacă, la șold.

– Colonelu' Castner nu-i așa de rău. Ne lasă să facem ce știm să facem. Da' ceilalți… Iisuse, fute-m-aș. N-au ascultat, pe Attu, și nici de-atunci încoace n-ascultă.

Știam bine la ce se referea. Cercetașii Cuțitari inspectaseră insula Attu, înainte de invazia noastră, așa că le spuseseră șefilor câți japonezi se aflau acolo și la ce să se aștepte din partea lor. De asemenea, însă, avertizaseră că înghețul permanent avea să împiedice aproape total folosirea vehiculelor cu roți și că era nevoie de cizme și haine pentru un ger năprasnic. Plus alimente suplimentare. Dar noi ne duseserăm acolo cu jeepurile și cu camioanele, îmbrăcați în echipamentul standard. Mâncarea constase din rații C, și nici alea prea multe. Ieșise o mizerie groaznică și ar fi fost un dezastru dacă cercetașii nu-și asumau sarcina de a aduce pește uscat și provizii suplimentare pentru toate plutoanele.

Ca să nu mai vorbesc de pușcașii și mitraliorii japonezi morți pe care noi, infanteriștii, îi găseam la tot pasul pe măsură ce avansam. Cei ale căror capete fuseseră aproape retezate.

– Am colaborat la scrierea pamfletului despre Bătălia Aleutinelor, spuse Pop. Dar, desigur, a trebuit să fie aprobat de șefi, așa că n-am putut include tot ce știam despre greșelile lor. Și n-am avut voie nici să-i pomenim pe cercetașii din Alaska. Generalii au considerat, se pare, că menționarea oricărei unități putea fi luată ca o aluzie că celelalte nu erau la fel de importante.

Cuțitarul scuipă zgomotos.

– Unele nici *nu erau.*

Apoi se așeză, cu spatele rezemat de mormanul de pământ și oase de balenă.

– Nu contează. Am fost acolo și am omorât ceva gălbejiți. Nu-mi prea pasă ce se zice acum de toată treaba.

Zgomotul vârtejului mai scăzuze puțin, așa că vocea lui Pop, când vorbi din nou, se auzi surprinzător de tare:

– Dacă nu te superi că-ntreb, de ce ești pe Adak? Am auzit că cercetașii s-au întors la Fort Richardson.

Buza de sus a Cuțitarului se răsfrânse, în timp ce-și arăta cu un deget coapsa dreaptă.

– M-am rănit la picior pe Attu și căcănăria mi s-a infectat iar, de-un an și ceva. Acu' mi-e mai bine, da' când a trebuit să plece ceilalți, îmi curgea puroi. Căpitanu' a zis să stau aici până mă vindec. Da' acuma tre' s-aștept un transport autorizat. Și cât aștept, mi-au zis că-s infirmier la spital. Or, eu nu pentru asta m-am înrolat. Așa c-am încercat să mă strecor pe-o navă spre Dutch Harbor, acu' două săptămâni, și-mpuțiții de la Poliția Militară m-au aruncat înapoi.

– Cred că acum ești absent nemotivat de la spital, remarcă Pop. Ceea ce explică de ce-ai crezut că soldatul și cu mine suntem de la poliție.

Cuțitarul clătină din cap.

– Nnț. Pe comandantul de la spital îl cam doare-n cur de ce fac eu. M-a lăsat să-mi pun un pat într-o magazie și nu mă prea bagă-n seamă. Sunt personal extern, cum s-ar zice.

Arătă cu degetul mare peste umăr:

– A crezut că sunteți de la Poliția Militară din cauza mortului de-acolo. Cred că-i același care mi-a zis despre vultur, da' s-ar putea să nu fie. Voi, ăștia, arătați toți la fel pentru mine.

Mi-a luat câteva secunde ca să-mi dau seama ce spusese Cuțitarul. Când am înțeles, l-am privit pe Pop. Sprâncenele acestuia se înălțaseră ușor.

– Pot să arunc și eu o privire? întrebă el.

Cercetașul ridică din umeri.

– Ce-mi pasă mie? Nu-i mortu' *meu.*

Pop se ridică în picioare, cu mișcări cam țepene, iar eu l-am urmat. Cu zgomotul vijeliei de-afară redus acum la un vâjâit aproape normal, am pornit, aduși de spate, spre locul unde stătea așezat Cuțitarul. Acum, am putut vedea că *ulax*-ul avea încă o cameră, mai mică, a cărei intrare fusese parțial ascunsă de pământul și de oasele căzute din tavan.

Am ocolit grămada de resturi și, prin spațiul strâmt de lângă perete, am intrat în cea de-a doua încăpere. Avea cam trei metri lungime și doi și jumătate lățime, iar plafonul îi era de asemenea

perforat de găuri pe unde intra lumina. Acestea, însă, erau mai mici și făceau ca vântul de-afară să sune altfel. Aici, vuietul se auzea ca un șuierat ascuțit și tăios.

Pe jos, un om îndesat zăcea pe spate, cu ochii holbați spre găurile dincolo de care șuiera vântul. Avea părul negru și umed, iar chipul, palid ca un bulgăre de sare, cu excepția unei vânătăi mari sub ochiul stâng. Gura-i atârna moale. Purta o canadiană albastru-închis, de la Marină, pantaloni bleumarin și cizme negre, pline de noroi. Pe lângă trup, degetele fără mănuși îi stăteau încovoiate ca niște gheare.

Pop și cu mine ne-am uitat lung la el, câteva momente, fără să scoatem o vorbă.

La început, nu-l recunoscusem, fiindcă arăta cu totul altfel decât în ajun. Apoi, însă, i-am privit mai atent vânătaia de sub ochi și mi-am dat seama cine era. Am simțit un spasm în stomac.

Din spatele meu, Cuțitarul spuse:

– Are capul spart, la ceafă.

Surprins, m-am răsucit în loc, cu pumnii ridicați.

Pumnalul Cuțitarului se repezi afară din teacă, la două degete de nasul meu.

Apoi, între fața mea și lamă apăru mâna lui Pop.

– Ușurel, băieți, spuse el. Sunt redactorul taberei. Nu v-ar conveni să v-apară numele în ziar.

Mi-am coborât pumnii.

– Scuze, am spus; respiram greu, dar încercam să mă prefac calm. A fost doar un reflex.

Cuțitarul își lăsă și el pumnalul jos, însă mult mai încet.

– Acum te recunosc, spuse el, privindu-mă atent. Ai boxat ieri. Și ai fost și pe Attu. OK, și la mine a fost tot un reflex.

Eu tot nu-l recunoscusem, dar asta nu însemna nimic. Cercetașii Cuțitari nu stătuseră foarte mult timp în niciun loc, ori de câte ori avusesem ocazia să-i văd. Iar unii dintre ei nu-și purtau tot timpul glugile îmblănite.

Pop își retrase mâna, după care ne-am uitat toți trei la cadavru. Am deschis gura să vorbesc, dar dintr-odată îmi pierise graiul. Nici Pop și nici Cuțitarul nu părură să observe.

– Nu-ți face griji, bătrâne, spuse cercetașul. Acum nu mai e decât un mort ca oricare altul. Am văzut destui din-ăștia.

Pop se lăsă într-un genunchi, lângă trupul neînsuflețit.

– Nu și pe insula asta, spuse el. În afara victimelor sporadice cauzate de accidentele bombardierelor la aterizare, Adak a fost relativ scutită de decese.

Atinse ușurel chipul mortului, întorcându-i capul într-o parte, atât cât să-i expună partea din spate. Craniul îi fusese sfărâmat de o piatră mare care încă se mai afla dedesubt. Substanța închisă la culoare de pe bolovan arăta la fel ca expectorațiile lui Pop de adineaori.

Simțind că-mi venea rău, am întors capul, uitându-mă la Cuțitar. Încercam să-i descifrez expresia, dar la fel de bine aș fi putut căuta să ghicesc intențiile unui adversar în ringul de box. Mi se spusese că-ți poți da seama ce urmează să facă alt combatant,

uneori chiar și ce se gândește să facă doar, numai după expresia feței.

Cuțitarul se încruntă.

– Nu te uita la mine, puștiule, îmi spuse. Eu aș fi făcut o treabă mai bună decât asta.

Pop descheie haina mortului, dând la iveală o cămașă de lucru albastră, de la Marină. În timp ce o desfăcea, am observat că mâinile-i tremurau ușor.

– Te cred, spuse el. Indiferent ce s-a petrecut aici, a fost făcut de mântuială. S-ar putea chiar să fi fost doar un accident.

Desfăcu vestonul destul de larg pentru a expune umărul drept.

– N-are însemne. Era doar un simplu marinar.

După care îi descheie și gulerul cămășii.

– Și nici medalion n-are.

Apoi, îl căută prin buzunarele mari și adânci ale vestonului, mai întâi în stângul, apoi în dreptul. Din acesta își scoase mâna strângând ceva în pumn.

Pop ridică obiectul în fasciculul de lumină cenușie care intra printr-o gaură din tavan.

Era o pană uriașă, de culoare maro-închis, lungă de vreo treizeci și cinci de centimetri. Fusese îndoită de la mijloc.

– Se pare că pasărea aia nu aduce decât necazuri, spuse el.

VII

Am lăsat cadavrul acolo unde-l găsiserăm și ne-am întors în camera mai mare. Deasupra, vântul continua să sufle cu furie, așa că pentru moment eram blocați acolo. Pop și cu mine ne-am așezat rezemați de peretele din capăt, iar Cuțitarul se tolăni pe polița de pământ aflată lângă peretele lung din dreapta noastră.

Caporalul nu arăta prea bine. Era palid și tușea din când în când. Cred că încerca să dea senzația că descoperirea cadavrului nu-l afectase. Probabil mai văzuse morți, dar nu la fel cum avuseserăm ocazia Cuțitarul și cu mine.

Totuși, acum era altfel. În luptă, moartea e ceva obișnuit. În tabără însă, când câmpul de bătălie s-a mutat în altă parte, e cu totul altceva. Așa că și eu eram destul de zguduit.

Cuțitarul nu părea deloc tulburat. Mintea îi zburase deja în altă parte.

– Afurisita asta de vijelie ar putea să ia vulturul, spuse el. Și atunci, s-a zis cu penele mele. Trebuia să urc pe cealaltă parte, la fel ca voi. V-am văzut acolo, lângă el, da' pe urmă am simțit că venea vântul. Nu credeam să mai ajungeți până aici.

– Nici noi, răspunse Pop. Dar, dacă vrei o pană de vultur, poți s-o iei pe cea pe care am găsit-o la tânărul ăla.

Și-și duse mâna la buzunarul vestonului. Cuțitarul, însă, făcu un gest disprețuitor:

– Aia-i îndoită la mijloc. Nu-mi folosește la nimic. Înseamnă că și puterea i s-a înjumătățit.

– Ce fel de putere obții de la pene? m-am interesat, regretând însă imediat că pusesem întrebarea.

Cuțitarul îmi aruncă o privire prea întunecată ca să se ridice măcar la nivelul disprețului.

– Nu-i nenorocita ta de treabă. De fapt, mă și-ntreb ce treabă aveați voi din start cu vulturul, tu și nenorocitul ăla de locotenent-colonel.

Pop tuși.

– Soldatul și cu mine n-am vrut să ne amestecăm. Dar locotenentul-colonel pare să fie curios cine l-a omorât, eviscerat și țintuit așa. A presupus, greșit, că l-aș putea ajuta să descopere informațiile astea.

Cercetașul se îndreptă de spate.

– L-a omorât cineva intenționat?

– Așa se pare, răspunse Pop. De-aici nu se vedea?

Fruntea celuilalt se încreți.

– V-am văzut doar pe voi doi și aripile vulturului, după care m-a izbit vântul și n-am putut să mă mai apropii. Zici că cineva i-a scos măruntaiele?

– Da, răspunse Pop, al cărui chip începea să-și recapete culoarea. Și l-a țintuit de pământ cu niște cuie. Îți spune ceva asta?

Cuțitarul se încruntă.

– Mda, îmi spune că cineva-i un căcănar futut în cur. În viața mea n-am mai auzit de una ca asta.

Apoi, își scărpină barba rară.

– Dacă n-o fi venit aici vreun șaman dintr-un trib de pe continent, să-ncerce să facă nu-ș' ce vrăji.

Caporalul se aplecă spre el. Ochii-i deveniseră mai strălucitori.

– De ce-ar fi omorârea unui vultur o vrajă?

Mâna Cuțitarului se rezemă pe plăselele pumnalului. Mă neliniștea.

– Oamenii de pe Yukon au o poveste despre vulturi, zise el. E soiul ăla de poveste pe care vouă, albilor, vă place s-o auziți de la noi, sălbaticii. Le-am spus-o chiar și unor ofițeri, într-o seară, pe Attu. Le-a mai mutat gândul de la faptul că erau omorâți atâția tineri. Mi-au promis șase beri pentru ea – și mi le-au dat, adăugă el, privindu-l pe Pop cu subînțeles.

Caporalul zâmbi subțire.

– N-am nicio bere la-ndemână. Mi-o spui pe datorie?

Cuțitarul răspunse zâmbetului lui Pop cu un rânjet lipsit de haz.

– Să nu te miri când o să vin să ți-o cer.

Apoi, se aplecă în față.

– OK. Demult, doi vulturi uriași și-au făcut cuibul în vârful unui vulcan. Vorbesc despre vulturi de nouă, zece ori mai mari decât ăsta de aici. Prindeau balene uriașe și le aduceau pe munte să le dea de mâncare la pui. Și, uneori, dacă nu găseau balene, se abăteau peste câte-un sat și luau câțiva oameni. Au ținut-o așa mult timp, crescând câte o serie nouă de pui în fiecare an. Ăștia tineri se duceau să-și facă pe alți vulcani cuiburile și de-acolo atacau alte sate.

Pop scoase dintr-un buzunar al hainei o brichetă Zippo și un pachet de Camel.

– Deci se răspândeau ca germanii și japonezii.

Cuțitarul dădu din cap.

– Mda, așa s-ar zice. Oricum, într-o zi, unul din vulturii bătrâni, vulturul-tată, ieșise la vânătoare și nu găsea nici reni, nici balene, nici altceva. Așa că și-a zis, futu-i, puilor le e foame. A planat în jos și a luat o femeie care era în fața casei. A dus-o pe vulcan, a dezmembrat-o, i-a scos mațele și le-a dat-o de mâncare vulturașilor uriași.

Zgomotul vântului de-afară scăzuse și mai mult, iar Cuțitarul făcu o pauză și ascultă. Pop își aprinse o țigară, apoi ne oferi pachetul mie și cercetașului. Acesta acceptă, dar eu am refuzat. Îi promisesem mamei că n-aveam să fumez.

Vântul țipă din nou, mai ascuțit, în timp ce Pop îi aprindea țigara Cuțitarului, după care el continuă:

– Da' femeia aia, săraca, întâmplător era nevasta celui mai priceput vânător din sat, spuse el, suflând fumul. Și când vânătorul s-a întors acasă și i s-a spus ce se întâmplase, s-a înfuriat. Și-a luat arcul și săgețile și, deși toți îi spuneau că era o neghiobie, s-a urcat pe vulcan.

– Majoritatea oamenilor cu adevărat curajoși *sunt* neghiobi, confirmă Pop, gesticulând cu țigara spre mine – de ce, nu știu.

– N-am de unde să știu, răspunse Cuțitarul. Noi, cercetașii, încercăm să umblăm pe furiș, nu să facem pe curajoșii. Merge mai bine așa. Oricum, când vânătorul a ajuns la cuibul vulturilor, a găsit acolo șase pui, fiecare de trei ori mai mare decât un vultur adult din zilele noastre. Erau înconjurați

de caiace sfărâmate, coaste de balenă și oase de om. Vânătorul și-a dat seama că unele din oasele alea erau ale nevesti-sii și că vulturașii o mâncaseră. Așa că a tras câte-o săgeată în fiecare, drept în ochi, și toți au căzut morți. Atunci, a auzit un țipăt puternic din cer, al vulturului-mamă care se întorcea. I-a tras o săgeată sub aripă, tocmai când era gata să-l înhațe, și pe urmă încă una, în ochi. Pasărea s-a rostogolit de pe munte și ăsta i-a fost sfârșitul. Pe urmă, s-a mai auzit un țipăt, care era al vulturului-tată…

– Și, desigur, vânătorul l-a omorât și pe el, completă Pop.

Cuțitarul se uită urât la el.

– Cine zice legenda asta de căcat, bătrâne? Nu, vânătorul nu l-a omorât și pe nenorocitu' de vultur. Ăla se tot repezea la el, iar și iar, și de fiecare dată vânătorul îi trăgea câte-o săgeată prin câte-o parte a trupului. Da' niciodată nu l-a nimerit drept în ochi. Așa că, până la urmă, străpuns de săgeți peste tot și cu toată familia moartă, vulturul uriaș și-a luat zborul spre nord și de-atunci nici el, nici alți semeni de-ai lui nu au mai fost văzuți vreodată pe-acolo. Da' vulturii de azi se zice că-s urmașii ălora care s-au dus, de pe vremuri.

Râgâi sonor.

– Cel puțin, așa zice povestea.

Pop se rezemă iar de perete, ridicând privirea spre găurile din tavan și suflând fumul într-acolo.

– Nu-i rea, spuse el. Totuși, nu prea are întorsături neașteptate. Nu-s sigur că merită șase beri.

– Mă doare-n cot cât crezi tu că merită, replică cercetașul, scuturând scrumul. Oricum nu-i

povestea mea. Maică-mea a auzit-o demult, de la niște inuiți de pe continent, și mi-a spus-o când eram mic. Da' noi suntem unangani, nu eschimoși.

– Deci crezi că și pe vulturul ăsta tot un eschimos s-ar putea să-l fi omorât? întrebă Pop. Că l-a țintuit la pământ și i-a scos măruntaiele?

Cuțitarul se încruntă.

– Cum ziceam, de una ca asta n-am mai auzit. Da' n-am auzit eu de multe. S-ar putea ca unii dintre șamanii ăia să le mai poarte pică vulturilor. Oamenii pot să rămână furioși, pe-o treabă ca asta, până la cinci, șase sute de ani. Sau, poate, o fi crezut vreunu' că, dacă omoară un vultur, o să-i ia puterea. Și atunci, ar putea să fie un vânător mai bun. Sau pescar, ori războinic. Iar chestiile astea vă plac și vouă, albilor. Pe-asta o arunc pe gratis.

Pop îl privea țintă.

– Dar spui că nu tu ai omorât vulturul. Nici vreun alt unangan.

Cuțitarul clătină din cap.

– Îndoi-m-aș. Câteodată, vulturii ne arată unde-i pește. Și alteori, le aruncăm și noi lor câțiva, în schimb. Ne-nțelegem destul de bine.

Pop dădu din cap, rezemându-se iar de perete, și închise ochii. Trase prelung din țigară.

– Am umblat prin toată zona, și prin Armytown, și prin Navytown, de multe ori. Dar am văzut foarte puțini aleutini ori eschimoși. Deduc de-aici că e improbabil ca ucigașul nostru de vulturi să fie localnic.

Oricât îmi displăcea să vorbesc de față cu Cuțitarul, nu mi-am mai putut ține gura. Pop mă scotea din minți.

– Acolo e un om mort! am răcnit, arătând spre grămada de resturi căzute din tavan. Cui îi mai pasă acum de vulturi?

Caporalul deschise încet ochii, pentru a mă privi prin pâcla fumului de țigară.

– De fapt, mie nici nu-mi prea pasă, spuse el. Dar, din cauza acelui mort, vulturul a devenit mai interesant.

– De ce? am întrebat, tot furios. Numai fiindcă avea o pană-n buzunar? Asta nu-nseamnă nimic. S-ar putea s-o fi găsit doar.

Sprâncenele lui Pop se înălțară.

– N-aș crede. Și el, și vulturul sunt morți de mai puțin de-o zi. Deci coincidența de timp, plus pana din buzunarul lui, sugerează o legătură. Fie el a omorât vulturul și pe urmă a avut un accident nefericit…

Își aținti din nou privirea spre Cuțitar.

– …fie cel care-a ucis vulturul, sau l-a ajutat pe omul nostru să-l ucidă, s-ar putea ca pe urmă să-l fi omorât și pe el.

Cercetașul își strivi chiștocul.

– V-am mai zis, oameni buni. N-am fost eu.

– Și încă te mai cred, replică Pop. Mă întrebam, doar, dacă ai idee cine-ar fi putut să fie.

– Nnț, răspunse cercetașul, fără ezitare.

Pop se rezemă din nou de perete, privind găurile din plafon.

– Nici eu n-am idee, spuse el. Dar cred că în legătură cu un lucru ai dreptate.

– Poftim? făcu Cuțitarul. Și care-i ăla?

– Indiferent cine-a făcut-o e un nemernic împuțit.

Drept răspuns, vântul păru să urle și mai tare.

VIII

După-amiază, vijelia mai slăbi în sfârșit în intensitate, lăsând în urma ei doar rafale răzlețe. Ne-am pus toți trei în mișcare, cu încheieturile și mușchii cam înțepeniți, ridicându-ne de la locurile unde stăteam în camera cea mare a *ulax*-ului.

Pop și Cuțitarul moțăiseră după ce-și terminaseră țigările, dar eu rămăsesem cât se poate de treaz. Știam cine era mortul – dar lui Pop încă nu-i spusesem, de teamă să nu m-audă cercetașul.

Motivul era acela că, deși nu-l cunoșteam personal pe tovarășul nostru, știam cine era. Pe Attu, cercetașii din Alaska ne salvaseră viața, mie și câtorva zeci de camarazi de-ai mei, dar n-o făcuseră din mărinimie și bunătate, ci numai ca să fie cât mai cruzi și mai nemiloși cu dușmanii noștri.

Și știam că un om nu putea să scape de starea asta când nu mai era nevoie de ea. Eram convins de asta.

L-am împins pe Pop în sus, prin gaura din tavan pe unde căzuserăm, apoi l-am urmat și eu, sărind de pe polița de pământ bătătorit înălțată lângă peretele camerei și agățându-mă de un os de balenă din plafon, după care m-am tras cu brațele până la suprafață. M-am alăturat caporalului pe movilă, chiar lângă *ulax,* clipind în vânt, după care m-am uitat înapoi și l-am văzut pe Cuțitar ajuns deja lângă mine. Parcă s-ar fi înălțat până acolo prin levitație.

– Deci chestia asta de-aici nu-i problema noastră de căcat, spuse el, vorbind tare, ca să se-audă peste șuieratul vântului. Toți trei suntem de acord.

Pop dădu din cap.

– E cadavrul unui om de la Marină. Așadar, soldatul și cu mine le vom spune băieților de la punctul de control al Marinei să arunce o privire. Și dacă ne-ntreabă cum ne numim sau dacă știu cine sunt, am să mă descurc eu cu ei. Sunt niște puști de douăzeci de ani puși să stea de gardă la baza unui vulcan stins, așa că nu pot fi cele mai strălucite minți, în efortul nostru de război.

Nu-mi plăcea ce spunea Pop. Pentru moment, însă, mi-am ținut gura.

Cuțitarul dădu din cap.

– În regulă, atunci.

Și, întorcându-se, porni în josul pantei.

– Avem un jeep! strigă caporalul după el.

Celălalt nici măcar nu întoarse capul, așa că Pop se uită la mine, ridicând din umeri, după care am pornit amândoi pe unde veniserăm. Peste câteva

secunde, când am privit iar spre vale, Cuțitarul dispăruse.

Când am ajuns în locul unde fusese țintuit vulturul mort, o clipă am crezut că ne rătăcisem. Apoi, însă, am văzut pietrele pe care le pusesem ca semne și mi-am dat seama că acolo eram. Vulturul dispăruse pur și simplu. Și cuiele. Și plosca mea.

– Cercetașul a avut dreptate, spuse Pop. L-a luat vântul.

Dacă mă străduiam, puteam distinge niște pete întunecate pe porțiunea de pământ gol unde fusese răstignită pasărea, iar când am privit în susul muntelui, am zărit câteva pene împrăștiate, la distanță. Vulturul, însă, era acum undeva departe. Poate în ocean. Poate chiar pe Attu.

– E mai bine așa, spuse Pop, în timp ce ne continuam drumul spre jeep. Acum, când îi vei spune locotenentului-colonel că vulturul a dispărut, ai s-o poți face cu conștiința curată. Sau aproape curată. Cu siguranță, nu mai e aici. Așa, ar trebui să pot ajunge și eu înapoi la ziar până nu-i vine altă idee ca să mă chinuiască.

Se uită la mine și zâmbi, cu oribila lui dantură falsă, de parcă ar fi trebuit să fiu încântat de felul în care ieșiseră lucrurile. Pe mine, însă, nu prea erau multe care să mă mulțumească.

– Cu omul din bordei cum rămâne? am întrebat.

Pop se încruntă.

– O să-l raportăm celor de la Marină.

– Știu. Dar colonelului ce-am să-i spun?

Oprindu-se din mers, caporalul îmi puse o mână pe umăr.

– Ascultă, fiule, zise el, cu o privire fermă și serioasă. Să știi că nu glumesc. Asculți ce-ți spun?

Am dat scurt din cap.

– În regulă.

Trase adânc aer în piept, pe gură, și-l expiră pe nas.

– Când îl vezi pe locotenent-colonel, să nu-i spui nimic despre mort. M-ai adus aici ca să văd vulturul, așa cum a ordonat, și dispăruse. Asta-i tot. Înțelegi?

De înțeles, înțelegeam. Dar nu-mi convenea deloc.

– Nu e-n regulă, am spus.

Pop își lăsă mâna jos, aruncându-mi o privire de parcă l-aș fi pălmuit.

– Nu e-n regulă? Și cât de „în regulă“ ar fi tot adevărul? Unu la mână, n-avem de unde să știm cum a ajuns vulturul în halul ăla. Așa că informația asta nu i-o putem da locotenentului-colonel. Iar acum pasărea nu mai e acolo, ceea ce înseamnă că nu mai avem nicio problemă.

– Știți bine că nu la vultur mă refer, i-am amintit.

Acum, ochii lui Pop deveniră mai mult decât serioși. Erau înverșunați.

– Da, am descoperit un cadavru, încuviință el. Iar vulturul spintecat, în apropiere, plus pana din buzunarul mortului ridică unele întrebări. Dar sunt întrebări la care noi nu putem răspunde. Cea mai simplă explicație? Moartea marinarului a fost un

accident. A venit aici, singur sau cu camarazii, s-a îmbătat și, când a leșinat, s-a lovit la cap. Însă indiferent că a fost omor prin imprudență sau crimă, era de la Marină și probabil că și vinovatul tot de la Marină este. Așa că vom anunța Marina. Pe urmă, treaba nu ne mai privește. Și-n plus, soldat, ce crezi c-ar face locotenentul-colonel, dacă i-ai spune despre asta?

N-am răspuns. M-am mulțumit doar să-i susțin privirea îndârjită.

– Am să-ți spun eu ce-ar face, continuă el. Ne-ar interoga iar și iar. Ne-ar pune să ne întoarcem aici, cu cei de la Poliția Militară. Ne-ar ordona să scriem rapoarte în triplu exemplar. Pe mine m-ar sili să public un articol senzațional și speculativ în *The Adakian,* chiar dacă problema e a Marinei și nu-i afectează cu nimic pe băieții noștri. Și pe urmă, ne-ar lua iar la întrebări și ne-ar pune să mai scriem și alte rapoarte. Și toate astea, pentru ce? Care ar fi rezultatul?

Știam răspunsul.

– Rezultatul ar fi că omul ăla tot mort rămâne, am spus. Și problema va rămâne tot a Marinei.

Pop își îndreptă un deget spre mine.

– Corect. Iar dacă-i spunem locotenentului-colonel, oricum nu schimbăm cu nimic lucrurile.

Am aruncat o privire înapoi spre *ulax.*

– Tot nu-i în regulă, am insistat.

Înverșunarea rece din ochii lui Pop se mai îmblânzi.

– Nimic nu e-n regulă la moartea unui om tânăr. Mai ales când moare degeaba. Dar în războiul ăsta au murit mulți tineri, și unii dintre ei tot degeaba au făcut-o. Așa că singurul lucru pe care-l avem de făcut e pur și simplu ceea ce știi că *trebuie* să se facă, și nimic mai mult. Fiindcă, dacă încercăm să facem mai mult decât atât, ar însemna să adăugăm niște lucruri fără niciun sens peste alte lucruri tot fără sens.

Își îndesă mâinile în buzunarele hainei.

– Și, în cazul ăsta, ceea ce trebuie să facem e să anunțăm Marina. Punct.

Porni iar spre jeep. Eu, însă, nu l-am urmat.

– N-o să se termine așa de simplu! am strigat după el.

Se întoarse, încruntându-se la mine.

– Și de ce, mă rog? strigă.

Am arătat cu degetul mare înapoi.

– Fiindcă eu i-am făcut vânătaia aia pe față.

Pop mă privi mult timp, clătinându-se din tot trupul lui slab ca un băț. Credeam că nu înțelesese.

– E tipul pe care l-am pus la podea ieri, în ring.

La asta, Pop se mai uită la mine câteva secunde. Apoi, își scoase mâna din buzunar și schiță gestul de a-și potrivi mai bine ochelarii. Se opri, însă, când văzu că ținea între degete pana de vultur îndoită pe care o găsise asupra mortului.

I-am văzut buzele subțiri mișcându-se pe sub mustață. Dacă vorbea cu glas tare, o făcea prea

încet ca să-l aud, din cauza vântului. Dar i-am distins cuvintele după mișcarea buzelor.

– Numai probleme…

IX

De data asta, am stat în jeep cât timp Pop a vorbit cu băieții de la Marină, la punctul de control. Spusese că avea să meargă mai bine dacă-l lăsam pe el să se ocupe. Mă așteptam să-i dea de furcă, de vreme ce azi-dimineață tinseseră într-acolo cu mine – dar, când am menționat asta, Pop a râs slab. M-a asigurat că n-avea să fie nicio problemă.

Totul a durat cam douăzeci de minute sau chiar mai mult. Până la urmă, însă, Pop a revenit la jeep. Prin ușa deschisă a barăcii, l-am putut vedea pe unul dintre cei de la Marină ducându-se la stația radio și începând să vorbească.

– Să mergem, spuse caporalul.

Eu tot nu mă simțeam bine. Îl cunoscusem pe mort, chiar dacă numai pentru câteva minute, în ringul de box. Și, cu toate că-i văzusem lovitura de la cap și știam că trebuia să i se fi întâmplat chiar în locul unde-l găsiserăm, nu-mi puteam alunga din minte sentimentul că bătaia încasată de la mine contribuise, cumva, la moartea lui.

Pop mă înghionti în umăr.

– Să mergem, am zis. Poate va trebui să-i răspundem la câteva întrebări cui o să investigheze, dar șansele sunt mici. Băieții ăia mi-au spus că *ulax*-ul unde l-am găsit e bine cunoscut de camarazii lor ca loc de recreere neaprobat. Nici

măcar nu auziseră vreodată că-l folosea și personalul Armatei. Deci chiar este o chestiune care privește numai Marina.

Nu i-am răspuns. În schimb, am pornit jeepul, care o luă în jos spre tabără, duduind și zdrăngănind. Pe drum, n-am încercat să vorbesc cu Pop. Nici măcar nu mă uitam la el.

Nici el nu-mi mai spuse nimic, până când am oprit mașina pe Strada Mare, aproape de baza podului care urca panta spre redacția *Adakian*. Nu voiam să opresc și motorul, dar acesta se stinse oricum de la sine.

– Te poți întoarce la treabă, am spus.

Priveam în lungul Străzii Mari, la șirurile nesfârșite de barăci Quonset intercalate pe ici, pe colo, cu clădiri de placaj improvizate… la toți oamenii care mergeau cu pas greoi încoace și-ncolo prin noroiul de iulie… la firele stâlpilor de telegraf ce zbârnâiau și se legănau… și la corbii negri străbătând cruciș și curmeziș cerul cenușiu, pe deasupra lor. La Pop continuam să nu mă uit.

– Eu am să-i zic colonelului că n-am găsit niciun vultur, așa cum mi-ai spus.

Pop tuși de câteva ori.

– Și cu mortul cum rămâne? întrebă el după un moment. Ai să-l menționezi și pe el sau îmi vei urma sfatul și-ai să-l lași în seama Marinei?

Acum, în fine, l-am privit. Ceea ce-am văzut era un bătrân slăbănog și obosit. O fi avut el cincizeci de ani, dar mie-mi părea de vreo optzeci. Și aș fi vrut să-mi fie mai antipatic decât era deja. Aș fi vrut să-l urăsc.

– Îi voi spune că am găsit cadavrul. Pe tine, caporale, însă, n-am să te amestec. Și nici de Cuțitar nu voi spune nimic, de vreme ce așa ne-am înțeles. Am să spun doar că am zărit coliba și m-am dus să arunc o privire, iar tu te simțeai rău și ai pornit înapoi spre jeep. Și că am găsit mortul și ți-am zis de el, dar de văzut, nu l-ai văzut. Și că pe urmă am coborât și am anunțat Marina.

Sprâncenele lui Pop se îmbinară.

– Nu-i destul de bine. Cu o relatare ca asta, va dori să facă pe detectivul. Așa c-o să încerce să mă implice oricum.

Am ridicat din umeri.

– E tot ce pot face. Am găsit un mort în timp ce îndeplineam un ordin al colonelului și trebuie să-i spun. Mai ales de vreme ce tot el a aranjat să lupt cu același om. Deci, chiar dacă se ocupă Marina, el tot o să audă. Și, odată ce va ști unde l-au găsit și când, o să mă întrebe. Așa că va trebui să-i spun. Altfel, pe urmă o să iasă și mai rău.

Își mușcă buza și atunci i-am văzut dinții falși mișcându-se. Apoi, se uită în lungul Străzii Mari, la fel cum făcusem și eu.

– De azi-dimineață încoace, sunt nedumerit, reluă el, vorbind mai încet. Cum se face, în fond, că un locotenent-colonel folosește un soldat ca aghiotant? De obicei, ofițerii de grad superior căpitanului nu se asociază cu infanteriști inferiori gradului de sergent-major. Decât dacă infanteristul de grad inferior e util la altele – așa ca mine.

– Atunci, cred că și eu sunt util la altele, i-am răspuns. Și-n plus, nu-s aghiotantul lui. Pentru asta, are un locotenent. Dar, când ne-am întors de pe Attu, a zis că mă va transfera la un pluton de

întreținere, ca să-i stau la dispoziție pentru alte treburi. Iar acum, fac comisioane pentru el. Îi lustruiesc bocancii. Duc mesaje. Boxez. Și, când nu-mi dă nimic de făcut, mă întorc la plutonul meu și încerc să nu ascult căcaturile pe care le spun ceilalți despre mine.

Pop tuși încă o dată. Nu suna bine deloc, dar cred că se obișnuise.

– Nu mi-ai răspuns cu adevărat la întrebare, spuse el apoi. Mi-ai explicat ce faci pentru el, dar nu mi-ai zis cum te-a ales pentru asta. Dintre toți recruții disponibili, ce l-a făcut să te ia în seamă tocmai pe tine?

Începuse iar să mă împungă. Îmi trecu prin minte să-i disloc dantura falsă – permanent.

În schimb, i-am răspuns. Atâta cât eram în stare.

– S-a întâmplat pe Attu, am început, cu glasul tremurându-mi. Imediat după atacul banzai al gălbejiților. De-acum, unii dintre nemernicii ăia mici nu mai aveau decât baionete legate de bețe. Dar nu se potoleau și tot veneau… Grupa mea a fost împinsă înapoi tocmai până la liniile de sprijin, înainte de a-i lichida pe ultimii care mai apăruseră. Pe unul chiar l-am capturat. Avea o spadă, dar unul dintre-ai noștri l-a nimerit în mână și l-a dezarmat. Așa că l-am doborât la pământ, ne-am așezat peste el și i-am legat mâinile la spate, cu șireturile mele de la bocanci. Am ridicat privirea spre Pop, încruntat. Sergentul nostru murise și mai rămăseserăm doar eu și încă doi. După ce l-am legat pe gălbejit, ăia m-au lăsat cu el și s-au dus să caute restul plutonului. Atunci a apărut colonelul. Și el se pierduse de unitatea lui și mi-a cerut să-l ajut s-o găsească. Eu, însă, aveam un prizonier, așa că mi-a dat un ordin.

Pop păru nedumerit.

– Și?

– Și am executat ordinul.

O secundă, ochii lui Pop se mutară în altă direcție, apoi reveniră spre mine. Am crezut că voia să-mi ceară să continui.

El, însă, își frecă doar bărbia, după care ridică privirea spre cer și oftă.

– În regulă, spuse. Vin și eu cu tine ca să vorbim cu locotenentul-colonel. Nu va fi nevoie să-i spui că n-am văzut cadavrul. Dar tot va trebui să nu pomenim despre prietenul nostru de la cercetașii din Alaska. Și, înainte de asta, trebuie să trec pe la *The Adakian,* ca să mă asigur că băieții au început lucrul pentru numărul de mâine. Acolo nu e nimeni cu grad mai mare de caporal și fiecare refuză să primească instrucțiuni de la ceilalți, dacă nu le spun eu. Și eu sunt caporal, desigur, dar iubitul nostru general de brigadă mi-a acordat autoritatea divină, în propriul meu colțișor al războiului. Mă admiră. La fel ca băieții ăia de la Marină, de pe Mount Moffett, după cum am constatat… deși am avut impresia că de fapt ceea ce-i place unuia dintre ei e filmul cu Bogart, pe când celălalt crede că aș fi în stare să-i fac cunoștință cu Myrna Loy. Dar amândoi au fost impresionați că am întâlnit-o personal pe Olivia de Havilland, când a venit aici.

Lui Pop îi plăcea să vorbească despre sine puțin mai mult decât mi-ar fi convenit. Dar, dacă urma să procedeze așa cum trebuia, nu-mi păsa.

Am coborât din jeep.

– Vin și eu cu tine la ziar. În caz că uiți să te mai întorci.

Pop coborî și el.

– În momentul de față, soldat, îmi spuse, te asigur că ai devenit de neiertat.

După un ocol pe la cea mai apropiată latrină, am urcat spre baraca redacției. Pop intră înaintea mea, dar se opri brusc, chiar lângă ușă. Am fost cât pe ce să mă ciocnesc de el.

– Ce naiba? întrebă.

M-am uitat peste umărul lui și am văzut nouă oameni stând în poziția de drepți, inclusiv cei trei care fuseseră acolo de dimineață. Toți arătau ca niște statui, cu privirea spre peretele din fața lor. Ochii nici măcar nu li se abătură către Pop.

Cineva își drese glasul, în stânga noastră. Am recunoscut sunetul.

Am întors privirea spre masa unde Pop trăsese dimineața un pui de somn și l-am văzut pe colonel ridicându-se de pe un scaun. Aghiotantul stătea în spatele lui, în poziția pe loc repaus, privind crunt spre personalul redacției. Era clar că fuseseră puși să stea drepți drept pedeapsă pentru ceva.

Colonelul își potrivi mai bine boneta de garnizoană, o bătu cu unghia în frunza de stejar argintie, apoi își săltă centura pe abdomenul destul de proeminent și-și îndreptă spinarea. Nu era un om înalt, dar întinderea spatelui îl făcu să pară mai mare decât în realitate. Ochii lui întunecați și pătrunzători păreau să scânteieze când dădu mulțumit din cap și-și scărpină obrazul roz, cărnos.

– Era naibii și timpul… spuse el, cu accentul tău texan aspru; apoi, întoarse capul spre aghiotant. Toată lumea afară, mai puțin ăștia doi. E valabil și pentru tine.

Aghiotantul pocni din degete și arătă spre ieșire.

Pop și cu mine ne-am dat la o parte, în timp ce membrii redacției porneau către ușă. Toți îi aruncară priviri întrebătoare, iar câțiva încercară să-i vorbească. Dar aghiotantul colonelului se răsti la ei și până la urmă fură nevoiți să iasă.

Aghiotantul ieși ultimul și închise ușa în urma lui, lăsându-ne în baracă doar pe noi trei. La dreapta lui Pop, pe planșeta de desen, am văzut terminată caricatura cu cei doi soldați care beau bere la micul dejun. Un soldat îi spunea celuilalt:

„Clar, orzul apos bate ouăle apoase!“

Pop își arcuise sprâncenele. Îl privea pe colonel încruntat.

– Nu știu cât timp i-ați ținut așa, zise el. Dar voi vorbi despre asta cu generalul, când se va întoarce.

Colonelul afișă un zâmbet care arăta aproape ca o grimasă.

– Problema asta o s-o rezolvăm când va veni vremea. Pe moment, ne confruntăm cu o altă problemă. Am primit un apel de la un comandant din Marină care mi-a spus că pe Mount Moffett a fost găsit un marinar mort. Zice că dumneata ai descoperit cadavrul, caporale. Joc cărți cu el și-i un om isteț. Așa că-l cred.

Pop se așeză pe taburetul caricaturistului, care-l făcea să rămână tot cu câteva degete mai înalt – și decât mine, și decât colonelul.

– Așa e, spuse el. Continua să se încrunte, dar glasul i se relaxase, revenind la tonul său calm, superior. La cererea dumneavoastră, soldatul și cu mine căutam vulturul mort pe care-l găsise el mai

devreme. Dar se pare că-l luase vântul. Pe urmă, s-a stârnit o vijelie, așa că ne-am adăpostit într-un bordei aleutin vechi. Acolo l-am găsit pe marinarul ăla nefericit.

Colonelul se întoarse spre mine.

– Înțeleg că era marinarul cu care te-ai luptat ieri.

– Da, domnule, am răspuns.

Luasem automat poziția de drepți.

– Ce s-a întâmplat? întrebă colonelul. A încercat iar să-ți dea una?

Încă mai zâmbea, cu acea expresie pe care cred că ar fi vrut-o părintească.

– A fost legitimă apărare, soldat?

Parcă mi-ar fi înfipt un țurțur în ceafă, împingându-i-l apoi pe tot prin șira spinării.

– Domnule, am spus; nu știu cum puteam să-mi împiedic tremurul din glas, dar am reușit. Când l-am găsit, era mort, domnule.

Zâmbetul patern se șterse de pe chipul colonelului.

– Ești sigur? Sau așa ți-a zis caporalul să-mi spui?

Acum, Pop îl privea pe colonel cu ochi mijiți. Și zâmbea la rândul lui – vag, dar înverșunat, cu un aer de cunoscător.

– Jigodie, comentă el.

Pradă unui acces brusc de furie, colonelul se întoarse spre Pop. Chipul roz i se făcuse stacojiu.

– Nu cu dumneata vorbeam, caporale! se răsti el. Când voi avea nevoie de părerile unui ratat bolnav și bețiv, care n-a mai scris o carte de zece ani, vei fi primul care să afle. Pe moment, însă, mă mulțumesc cu răspunsurile soldatului.

Pop dădu din cap.

– Sigur că da. E doar un puști nătâng și n-are un general de brigadă în colțul lui. Așa c-o să vă folosiți de el la fel cum ați făcut-o tot timpul, de pe Attu încoace. Și, de fapt, ce s-a întâmplat acolo?

– Am învins, răspunse colonelul. Și nu datorită unora ca tine.

La asta, Pop își ridică mâinile.

– În veci n-aș susține altceva. Pe-atunci, eu eram în State, să mi se smulgă dinții stricați, prin bunăvoința Unchiului Sam.

Colonelul se apropie de Pop și, o clipă, am crezut c-avea să-l pălmuiască.

– Nu ești decât un carici comunist, privilegiat și îngâmfat, mârâi el. Poate că generalul n-o fi văzând asta, dar eu da. Ți-am citit toate articolele alea pupincuriste pe care le publici despre victoriile sovietice. La fel de bine ai putea să lupți pentru gălbejiți.

Pop făcu ochii mari.

– Domnule colonel, acum îmi dau seama că numai eu sunt de vină pentru atitudinea dumneavoastră față de mine. Privind în urmă, aș vrea să vă fi putut accepta invitația la cină. Totuși, în apărarea mea, spun că atunci văzusem o mostră din scrisul dumneavoastră. Și era de-a dreptul atroce.

Colonelul se înveneți la față. Ridică mâna.

Apoi, în loc să-l lovească pe Pop, se răsuci spre planșetă, smulse caricatura cea nouă și o rupse în bucăți. Aruncă bucățile pe jos, la picioarele caporalului.

– Gata cu glumele despre bere în ziar, spuse. Subminează disciplina. Mai ales dacă-s desenate de-un negrotei.

Se întoarse către mine, iar culoarea începu să-i vireze spre trandafiriu.

– Soldat, continuă el, coborând glasul, noi doi trebuie să stăm de vorbă. Din păcate, urmează să plec la masă, iar pe urmă am întâlnire cu câțiva căpitani și maiori. Restul după-amiezii mi-e destul de ocupat, și aproape toată seara. Așa că ai să te prezinți în biroul meu la ora douăzeci și unu zero-zero. Nici mai devreme, nici mai târziu. Clar?

– Am înțeles, i-am răspuns.

Colonelul dădu scurt din cap.

– Bun. Între timp, ești consemnat în cazarmă. Dacă ai nevoie de mâncare, ia-ți. Dar pe urmă, du-te la tine-n dormitor și să nu vorbești cu nimeni. Și cât vei sta acolo, îți sugerez să te gândești bine la tot ce s-a întâmplat azi și la ce-ai să-mi spui despre asta. Dacă a fost legitimă apărare, pot să te ajut. Altfel, s-ar putea să ai necazuri.

Aruncă o privire spre Pop, după care se uită din nou la mine.

– Și să nu te-apropii de caporal.

– Am înțeles, i-am spus din nou.

Colonelul îmi arătă ușa, așa că m-am întors și am ieșit. I-am zărit în treacăt pe aghiotant și pe cei din redacție stând lângă peretele barăcii Quonset, apoi am pornit în josul podețului spre Strada Mare. Vântul mă pătrundea până la oase, făcându-mă să tremur. Mai trebuia să duc jeepul înapoi la parcul auto. Pe urmă, să-mi iau de mâncare. Și pe urmă, să mă întorc în dormitor. Una câte una. Jeep, haleală, dormitor. Jeep, haleală, dormitor.

Colonelul părea convins că eu îl omorâsem pe marinar. Și că Pop mă sfătuise să mint.

Jeep, haleală, dormitor.

Desigur, Pop mă *sfătuise* să mint, dar nu în legătură cu asta. Fiindcă așa ceva nu se întâmplase.

Sau… se întâmplase? Era posibil să fi făcut una ca asta și apoi să fi uitat c-o făcusem? De ce nu? Nu mai făcusem deja și alte lucruri la fel de rele?

Jeep, haleală, dormitor.

Tot ce știam sigur era că acel colonel îl ura pe Pop și că de când găsisem vulturul avuseserăm numai probleme.

Jeep, haleală, dormitor. Nu mergea.

Cât îmi doream să nu fi văzut niciodată vulturul… Și nici *ulax*-ul.

Cât îmi doream să nu fi întâlnit nici un alt Cuțitar, după Attu.

Cât îmi doream să fi putut rămâne în unitatea mea de luptă.

Cât îmi doream să nu-l fi cunoscut niciodată pe Pop.

Cât îmi doream să nu fi fost trimis, din capul locului, în Insulele Aleutine.

Cât îmi doream să nu-l fi pocnit în veci pe puștiul ăla bogat din Omaha și să fi rămas acasă timp destul ca să-l ajut pe tata la cositul fânului.

X

Eram singur în baraca Quonset, așteptând să treacă după-amiaza. Nu știam cu ce treburi erau ocupați ceilalți tovarăși de dormitor, dar nu conta. Mi-ar fi plăcut să-i găsesc și să lucrez și eu ceva, ca să nu rămân cu gândurile mele. Primisem însă ordin să stau acolo.

În afara adevărului, nu știam ce-aveam să-i spun colonelului când avea să se facă în sfârșit ora nouă seara. Chiar dacă înșiram toate detaliile, inclusiv cele pe care mă înțelesem cu Pop să nu le dezvăluim, tot n-avea să fie povestea pe care voia s-o audă colonelul. Și ce poveste o mai fi fost și aia, știam că nu mă ducea mintea să-mi imaginez.

Nu luasem nimic de mâncare. Îmi simțeam stomacul ca un nod tare și flămând și știam că ar fi trebuit să-mi potolesc foamea, dar la fel de convins eram că n-aș fi putut ține mâncarea în mine multă vreme.

Sigur, mai avusesem și în trecut necazuri. Dar, pe-atunci, eram doar un puștan cehoi prost care se încăierase, șterpelise un Hudson și insultase un judecător. Nimic din toate acelea nu mă deranjase. Însă nici nu se comparau cu treaba de acum.

Nici măcar nu eram sigur ce însemna „treaba“ asta. Știam însă că un alt tânăr, un tânăr la fel ca

mine, cu singura deosebire că era în Marină, se alesese cu țeasta zdrobită. Iar colonelul credea că s-ar fi putut să fiu eu cel care i-o făcuse.

Toate mi se derulau prin cap la nesfârșit, în timp ce nodul din stomacul meu creștea tot mai mare. M-am întins pe pat, cu ochii închiși, însă nu puteam să dorm. Afară, vântul aleutin șuiera și gemea, iar ploaia răpăia când și când pe tabla barăcii Quonset. Din timp în timp, auzeam avioane aterizând și decolând de pe aerodrom. Încercam să ghicesc ce tipuri erau, din moment ce raidurile de bombardament pornite de pe Adak cam luaseră sfârșit, odată ce recuceriserăm insulele Attu și Kiska. Dar niciodată nu reușisem să recunosc un avion după sunetul motorului. Dacă nu era un motor de tractor sau de jeep, habar n-aveam.

– Primele impresii pot fi atât de înșelătoare, spuse un glas, vorbind lin și scăzut.

Am deschis ochii. Pop era așezat pe taburetul de lângă patul meu. Stătea adus de spate, cu coatele pe genunchi și mâinile încleștate sub bărbie, privindu-mă peste ramele ochelarilor, cu ochii lui întunecoși. Nu-l auzisem intrând.

– De unde-ai știut în ce dormitor stau? am vrut să aflu.

Pop nu-mi luă în seamă întrebarea.

– Știi, soldat, continuă el, chiar azi-dimineață păreai un tinerel atât de dur… Un luptător călit. Și acum, după nici nouă ore, iată-ne aici, cu tine doborât ca un sac de nisip. Învins. Răpus.

– Astea nu înseamnă același lucru?

Mă învrednici cu zâmbetul lui subțire.

– Voiam să spun că te dai bătut prea ușor. Nu merge, din partea cuiva care-a îndrăznit să pocnească un tânăr bogat din Omaha.

Am întors capul, cu privirea spre metalul rece al peretelui.

– Am primit niște ordine, i-am răspuns. Și n-am voie să vorbesc cu tine, caporale.

Pop râse – un sunet prelung, uscat, care se dizolvă în obișnuita lui tuse hârâită.

– Ai primit ordine? repetă el, printre icnete. Și cum crezi c-ai nimerit, de la bun început, în încurcătura asta bună de curtea marțială? Ai executat ordinele, asta ai făcut. Atunci, logic, singura ieșire posibilă din situația actuală e să *nesocotești* ordinele, măcar de data asta. E doar patru și jumătate, iar locotenentul-colonel n-o să te aștepte până la nouă fix. Ai irosit deja mai mult de două ore zăcând aici, așa că-ți propun să nu mai pierzi timpul.

M-am întors iar cu fața spre el.

– Și ce să fac? Singura soluție e să-i spun tot ce s-a întâmplat și ducă-se dracu' ce i-am promis Cuțitarului. Așa că asta am să fac.

Pop clătină din cap.

– Nu-i poți spune totul, fiindcă nu *știi* totul.

– Și tu ai aflat totul?

– Nu.

Se ridică și arătă cu degetul mare spre ușă.

– Dar știu unele lucruri și am de gând să le aflu pe toate. Vezi tu, spre deosebire de tine, eu mi-am petrecut ultimele câteva ore făcând ceva cu folos.

Sarcina mea e să adun vești, iar asta înseamnă, în mare parte, să fac oamenii să vorbească. Așa că, în aceste două ore, oamenii mi-au vorbit mult, mie și băieților mei. Dar acum băieții au de lucru la ziar. Iar caricaturistul meu trebuie să deseneze o caricatură nouă, ceea ce mi-a trezit cheful de răzbunare.

– Atunci, fă-o, am replicat. Ce-are asta de-a face cu mine?

Aplecându-se înainte, Pop se încruntă.

– E și răzbunarea ta. Și nu cred că pot descoperi și restul, dacă nu vii cu mine.

M-am săltat în coate, privindu-l. Era adevărat că, respectând ordinele, nu-mi mersese prea bine, dar nu vedeam la ce mi-ar mai fi putut folosi să fac ceea ce spusese Pop.

– Ai zis că unele lucruri le-ai aflat deja. Spune-mi-le și mie.

Pop ezită. Apoi se întoarse, se duse în cealaltă parte a barăcii și se așeză pe un pat gol.

– Știu că locotenentul-colonel a pariat pe meciul tău de ieri, începu el. O sumă mare. Și mai știu și că adversarul tău avea reputația unui boxer al naibii de bun. Câștigase optsprezece partide, șase prin knockout. Tu câte ai câștigat?

– Două. Meciul de ieri a fost al doilea. Primul l-am avut cu tipul pe-al cărui pat stai acum. L-am câștigat prin decizia arbitrului.

Ochii lui Pop se îngustară.

– Deci orice om întreg la minte ar fi pariat, ieri, pe marinar. Și am văzut și eu meciul, soldat. Era gata

să învingă. Până în runda a treia, când a lăsat stânga jos. Și, cum mi-ai spus azi-dimineață, tu ai profitat. Cine n-ar fi făcut-o?

M-am ridicat în capul oaselor, rămânând apoi așezat pe marginea patului. Pe lângă nodul din stomac, acum mai simțeam și o pulsație dureroasă în partea din spate a țestei.

– Vrei să spui că meciul a fost aranjat?

– Dac-aș fi pariat pe unul dintre voi, aș zice că da, confirmă Pop, după care făcu un gest retezat cu mâna. Dar să lăsăm asta, pentru moment. În schimb, să ne mai gândim la alte câteva lucruri. Unu, știm că *ulax*-ul pe care l-am găsit era folosit de cei din Marină pentru activități neoficiale. Mortul era marinar. Iar băieții de la Marină cu are am vorbit au spus că nu știau de altcineva care să se fi distrat acolo, în afara marinarilor. La urma urmei, controlau accesul în acea parte a insulei. Totuși, locotenentul-colonel te-a trimis sus fiindcă, susține el, i se raportase că infanteriștii se distrau acolo cu asistentele medicale. Ceea ce nu se prea potrivește cu versiunea marinarilor.

– E destul de ciudat, cred. Dar astea nu-s lucruri pe care să le fi aflat în ultimele două ore.

Pop își coborî privirea în podea, încleștându-și din nou mâinile.

– Într-adevăr, confirmă el; acum abia puteam să-l mai aud, pe sub vuietul continuu al vântului pe lângă pereții metalici ai barăcii. În după-amiaza asta am mai aflat două lucruri. Unul, că locotenentul-colonel va fi curând propus pentru avansarea la gradul de colonel. Din nou. După ce a mai fost propus degeaba cel puțin o dată, în trecut. Și știu că-și dorește foarte mult avansarea asta.

Destul de mult, poate, ca să facă tot felul de lucruri pentru a o obține.

Rămase tăcut, cu privirea în jos.

M-am ridicat în picioare. Mă dureau și burta, și capul. Și bănuiam că știam răspunsul la următoarea întrebare – dar trebuia să i-o pun oricum.

– Ai spus că ai mai aflat două lucruri. Care e al doilea?

Pop se uită la mine. Expresia lui era acum mai blândă decât fusese toată ziua. Părea chiar plin de bunătate. Și de înțelegere. Cu puțin timp în urmă, îmi venise să-l pocnesc, dar nu la fel de tare ca în clipa asta.

– Nu e ceva tocmai nou, răspunse el. Este un lucru pe care mi l-ai spus deja – sau ai fost cât pe ce să mi-l spui. Dar, desigur, știu ce ordin ți-a dat locotenentul-colonel pe Attu.

Am strâns pumnii. Poate că tot aveam să-l lovesc până la urmă. Și poate că nici n-aveam să mă opresc din lovit o vreme.

– N-am să-l spun cu glas tare, dacă nu vrei, adăugă Pop.

M-am întors și am pornit spre ușă. Habar n-aveam încotro mergeam, dar știam că trebuia să plec de lângă Pop.

Veni după mine și mă opri, punându-mi mâna pe umăr, așa că m-am întors spre el, cu un croșeu de dreapta. Se aplecă tocmai la timp, iar pumnul meu îi șterse mustața.

– Iisuse Hristoase, fiule! exclamă el.

L-am apucat de brațele alea slăbănoage și l-am împins. Se împletici înapoi, dar fără să cadă.

– Era un gălbejit, am spus, tremurând. Încercase să mă omoare cu nici cinci minute în urmă. Și primisem ordin. De la afurisitul de colonel îl primisem.

Pop trase aer în piept, adânc, tremurător, și-și potrivi ochelarii.

– Era un ordin, am repetat.

– Știu, dădu el din cap. Iar acum am nevoie să mă asculți din nou. Mă asculți, soldat?

L-am privit crunt, în tăcere.

– Atunci, uite. Nimeni – și vreau să zic nimeni: nici capelanul tău, nici generalul, nici cineva de-acasă, și mai mult ca sigur că nici eu – *nimeni* nu te-ar condamna pentru ceea ce-ai făcut. Dacă împrejurările ar fi fost inversate, japonezul ăla ți-ar fi făcut același lucru – și n-ar fi așteptat niciun ordin.

Încă-l mai vedeam zăcând acolo, cu sângele înroșind rapid crusta subțire de zăpadă. Fusese mic ca un copil. Uniforma lui arăta ca niște haine de joacă murdare.

Era un gălbejit. Dar zăcea la pământ. Cu mâinile legate la spate. Spada n-o mai avea.

Pop nu terminase.

– Problema nu e că ai respectat ordinul. Problema e că, din cei trei mii de japonezi cu care ați luptat voi pe Attu, am luat doar douăzeci și opt de prizonieri. Nu vreau să spun că uciderea celorlalți a fost ceva rău. Dar prizonierii pot fi valoroși. Mai

ales dacă sunt ofițeri. Iar un om înarmat cu o spadă poate fi ofițer. Deci, cineva ar fi vrut să-i pună întrebări gen: ce grad ai, cine ți-s superiorii direcți, unde-ți sunt hărțile, ce ordine ai primit, care e puterea trupelor voastre de pe insula Kiska sau unde se duce Yamamoto să-și tragă căcarea de dimineață. Treburi din-astea.

Din nou vorbea prea mult. Mă zgâria pe creier. Iar avionul lui Yamamoto fusese doborât cu o lună înainte să ajungem noi pe Attu. Cel puțin, însă, acum aveam altceva la care să mă gândesc.

– Vrei să spui că trebuie să ne aprovizionăm cu gălbejiți?

La asta, Pop își afișă zâmbetul subțire.

– Vreau să spun că un locotenent-colonel de contrainformații a făcut o tâmpenie. Nici măcar n-ar fi trebuit să se afle lângă linia de luptă. Iar atacul ăla banzai a lovit groaznic de aproape. Așa că, de furie sau de frică, a uitat ce treabă avea și ți-a ordonat să distrugi o sursă de informații militare. Asta-i o faptă care putea să-i afecteze negativ șansele de avansare.

Îndreptă din nou degetul spre mine:

– Dacă, întâmplător, depunea cineva mărturie.

Mi-am frecat ceafa, încercând să-mi alung durerea de la baza craniului.

– Nu înțeleg cum se leagă tot ce-ai spus cu ceva din ce-am văzut azi.

Acum, Pop arătă cu degetul pe lângă mine, spre ușă:

– De-aia mai sunt și altele de aflat și am nevoie de ajutorul tău. Azi-dimineață, a mai fost încă un om cu noi, pe munte. Și, de vreme ce tu și el dârdâiați de frig și luptați pe Attu, în timp ce eu eram altundeva, cred că ar putea fi mai dispus să-mi dea unele răspunsuri dacă ești și tu de față.

Avea oarecum sens. Cuțitarul nu mă simpatizase, dar era posibil să mă respecte mai mult decât pe caporal.

Totuși, mai era un lucru pe care știam că Pop îl omisese din toată vorbăria lui.

– Și cu vulturul ce e? am întrebat.

Pop își dezgoli dinții falși.

– Aia e cheia, spuse el. De-asta trebuie să vorbim din nou cu cercetașul. Mai știi ce-a zis despre magie și putere? Ei bine, a mai spus și că le povestise aceleași lucruri și ofițerilor, pe Attu.

Trecu pe lângă mine, spre ușă.

– Acum, ai de gând să vii?

M-am întors să-l urmez, apoi am ezitat.

– Stai o clipă, am spus, încă mai încercând să-mi limpezesc mintea. Vrei să zici că locotenentul-colonel crede în vrăjile eschimoșilor?

Pop își ridică mâinile.

– N-am idee. Dar magia și religia se bazează pe simboluri, care pot fi al naibii de puternice. Și știu că locotenentul-colonel *crede* în așa ceva. La urma urmei, e vorba de un simbol pe care și-l dorește foarte mult pentru el.

Majoritatea lucrurilor spuse de Pop mă nedumereau încă. Partea asta, însă, am înțeles-o dintr-odată.

Unui colonel plin i se spunea „colonel pasăre“.

Fiindcă însemnul lui era un vultur.

L-am urmat pe Pop.

XI

Spitalul Unității 179 nu consta doar dintr-o singură clădire. Era un complex de barăci Quonset și contrucții de placaj și avea chiar și un buncăr subteran. În martie, când venise pe Adak, Olivia de Havilland petrecuse acolo o zi întreagă, vizitând bolnavii și răniții. În fiecare zi, în spital erau câteva sute de pacienți.

Noi, însă, nu trebuia decât să-l găsim pe Cuțitar. Așa că eu am așteptat în fața clădirii principale, în timp ce Pop a intrat să farmece pe cine era nevoie pentru a afla ce voia să știe. Începeam să-mi dau seama că existau unele lucruri, chiar și în armată, mai importante decât gradele.

Când ieși din nou, cu mâinile în buzunarele hainei, Pop își înclină capul și porni spre partea din spate a spitalului. L-am însoțit până la trei barăci Quonset din dosul clădirii principale. Acolo, caporalul se opri lângă colțul primei barăci și, în timp ce mă îndreptam spre el, se uită într-o parte și-n alta. În apropiere, câțiva infanteriști își făceau de lucru, fără niciun scop vizibil. Poate, mi-am spus, încercau să pară ocupați, pentru a nu fi trimiși în Pacificul de Sud.

– Vezi vreun cunoscut? mă întrebă Pop. Cineva care i-ar putea spune locotenentului-colonel că am fost aici?

Am încercat să mă uit cât mai bine, însă lumina cenușie de peste zi scădea, odată cu înserarea, făcând ca toți soldații să arate și ei cenușii.

– N-aș crede, am răspuns. Dar, pentru mine, toți încep să arate la fel.

Pop îmi aruncă o privire nemulțumită.

– Vorbești de parc-ai fi cercetașul, spuse el.

O luă din loc, se duse repede spre baraca din mijloc și se strecură sub streașina ei. L-am urmat. Apoi, dădu buzna înăuntru, fără să bată la ușă.

Cuțitarul se afla într-un mic spațiu deschis din centrul încăperii, înconjurat de rafturi doldora de lăzi și cutii. Stătea pe marginea unui pat, sub un bec atârnat de tavan, aplecat peste o cafetieră îndoită, de pe o sobă portabilă din dotarea infanteriei. În încăpere mirosea nu numai a cafea, ci și a fiertură de vită învechită, a alge și a noroi. Am simțit un spasm în stomacul încă strâns.

Când Cuțitarul ridică privirea, părul său negru și lucios sclipi.

– Voi erați, constată el, fără să pară deloc surprins. Mi-ați adus berile?

Pop și cu mine am înaintat în cameră, iar eu am închis ușa în urma noastră. În partea dinspre noi a sobiței portabile se aflau două scaune pliante.

– Berile am să ți le-aduc mâine, răspunse Pop, îndreptându-se spre taburetul din dreapta, pe care se așează. Până atunci, aș vrea să știi că atât

soldatul, cât și eu ne străduim să respectăm înțelegerea de azi-dimineață. În primul rând, n-am pomenit nimănui despre prezența ta pe Mount Moffett.

– Te cred, spuse cercetașul.

– Dar avem o problemă, continuă Pop. Așa că s-ar putea să nu mai reușim să păstrăm multă vreme secretul. E pe-aici un locotenent-colonel care încearcă să se folosească de moartea marinarului ca să ne dea viețile peste cap.

Cuțitarul coborî iar privirea spre fiertura de pe plită.

– Mda, știu, spuse el, frecându-și coapsa dreaptă. Fir-ar să fie, da' ce mă mai doare picioru-n seara asta. Mai bine să nu mă mai urc pe munți o vreme.

M-am așezat și eu, pe scaunul pliant din stânga. Aburii care ieșeau din ibric erau tot mai intenși.

– Cum adică știi? l-am întrebat. De unde ai aflat asta?

Cuțitarul îmi aruncă o privire.

– Fiindcă nu eram sigur dacă să am sau nu încredere în voi. Așa că v-a urmărit. Nu mergeați prea repede. Eram afară, lângă peretele din spate al barăcii cu ziarul, când v-ați luat-o peste bot. N-am auzit chiar tot, da' în mare, da. V-a tras-o la amândoi. Și i-am recunoscut vocea.

Sprâncenele lui Pop se înălțară.

– Da' bine știi să te mai furișezi.

– M-am strecurat pe lângă cuiburile de mitralieră ale gălbejiților, și știau că veneam, pufni

cercetașul. Soldățeii de birou care nu m-așteaptă nu-s nicio scofală.

– Totuși, cotinuă Pop, respect un om care știe să fie atât de discret. Mai ales dacă eu sunt cel pe care-l pândește.

Întinzând mâna spre un raft din spatele lui, Cuțitarul luă trei cești de tablă.

– Vreți o cafea, înainte să-ncepeți să mă bateți la cap cu alte întrebări?

– A, aia era cafea…? am replicat eu.

Cercetașul îmi aruncă o privire aproape la fel de tenebroasă ca aceea din *ulax.*

– Mai ai de lucru la manierele tale de căcat.

Pop și cu mine am acceptat câte o ceașcă, iar Cuțitarul ne turnă în amândouă un lichid gros și negru. Și acesta îmi amintea de ceea ce expectorase Pop dimineața.

Apoi, Cuțitarul își turnă și el o ceașcă și puse ibricul la loc pe plită. Luă o sorbitură și zâmbi.

– Bun-așa, zise el. Chestia asta vă va ajuta să gândiți mai bine.

Pop luă și el o înghițitură, iar eu am sorbit șovăielnic dintr-a mea. Nu avea un gust la fel de neplăcut pe cât mirosea, așa că am mai băut puțin. Se simțea un iz de mucegai, însă măcar era fierbinte.

– Mulțumesc, spuse Pop, râgâind prelung. Dar acum am să te bat la cap, așa cum te așteptai. Cum de-ai recunoscut glasul locotenentului-colonel?

Cuțitarul suflă în ceașcă, iar aburii i se înălțară în jurul feței.

– Păi, îl mai auzisem. Pe Attu, era unul din căcănarii care nu voiau să ne-asculte rapoartele din cercetare. Da-i plăceau poveștile noastre pestrițe. Aici, pe Adak, le-am adus pileală și cafea lui și altor ofițeri, în timp ce jucau poker, chiar în baraca asta. Și când se-mbătau bine de tot, îmi cereau să le mai povestesc. Cum ziceam, voi ăștia nu vă mai săturați de gogoșile alea nobil-sălbatice.

– Printre jucătorii de poker era și un comandant de la Marină? se interesă Pop.

– Cred că asta era, răspunse Cuțitarul. El și locotenentul-colonel au organizat meciurile de box de ieri. Au pariat pe cel dintre Armată și Marină.

Arătă cu degetul spre mine.

– Locotenentul-colonel a pariat pe tipu' ăsta.

– Știu, spuse Pop. Pentru o sumă mare de bani, corect?

Cuțitarul se încruntă și sorbi prelung din ceașcă.

– Poate-or fi fost și pariuri pe bani, pe de lături. Da' prinsoarea făcută de locotenent-colonel și ofițerul de la Marină era pe altceva. Vedeți voi, ăla de la Marină are prieteni și rude în locuri sus-puse. Cum ar fi, în căcatul ăla de Congres. Așa că, dacă-nvingea boxerul Armatei, comandantul a promis că-i pune pe ăia să tragă niște sfori și s-ajute c-o avansare.

– Și dacă învingea omul de la Marină?

Rânjind, Cuțitarul clătină din cap.

– Atunci, comandantul urma să ia cina cu mata, caporale. Așa i-a promis locotenentul-colonel. Oi fi faimos sau bogat ori ceva. Tre' să zic că mie mi s-a părut un pariu cam câș.

Pop își goli ceașca și o puse pe podea, părând să se cam clatine pe taburet.

– Foarte câș, într-adevăr, spuse el, de vreme ce nu i-aș face o favoare locotenentului-colonel nici dacă de-asta ar depinde viața mea.

Îi ascultasem tăcut, sorbind din cafeaua fierbinte, dar acum am intervenit și eu.

– Și cu vulturul cum e?

Cuțitarul mă privi lung, în ochi.

– De ăla tot nu știu. Adică, nimic sigur. Da' nimeni nu știe nimic sigur. Nu contează pe cine-ntrebi sau ce descoperi – n-ai să știi niciodată nimic sigur despre ceva ce s-a-ntâmplat deja.

Becul din tavan începu să pâlpâie. Nodul din stomac mi se relaxase, dar acum simțeam că mi se cam învârtea capul. Știam că ar fi trebuit să mănânc ceva.

– Așa că vă dau la amândoi ocazia de a ști tot atâta cât știe locotenentul-colonel, continuă Cuțitarul. I-am zis și lui legenda pe care v-am spus-o vouă. Și, odată, m-a întrebat cum se ia puterea de la animale. Am răspuns că pe-asta nu prea pot să i-o explic, de vreme ce nici eu n-o înțeleg. Dar dacă ar fi să facă o călătorie spirituală sau să aibă o viziune, ca unii șamani, s-ar putea să aibă o șansă de a afla toate secretele pe care le vrea. Ar putea să moară și să se nască din nou. Ar putea să fie sfârtecat în bucăți și făcut la loc. Ar putea să-și întâlnească animalul-totem și să-i primească

puterea. Ar putea să obțină tot ce-și dorește. Ar putea chiar și să-și vadă toată viața, de la naștere și până la moarte.

Ridică din umeri.

– Sau ar putea să-nnebunească. Sau doar să cadă jos și să doarmă până-i trece… Poate fi oricum, de la un om la altul…

Apoi, se ridică de pe pat și se multiplică de cinci ori, în fața mea.

– Uite, spuseră toți cinci, în deplină armonie, venind spre Pop ca să-l apuce de antebrațe. Mata treci în pat. Maică-mea știa rețeta asta de la aceiași oameni care i-au spus povestea vulturului și mereu zicea că partea cea mai importantă e să te culci dracu' jos. Are-năuntru niște ciuperci și alte căcaturi, da' mai bine să nu știi ce tre' să fac ca s-o combin cum trebuie. Oricum, nu prea omoară pe nimeni.

Cei cinci Cuțitari îl culcară pe pat, iar Pop se întoarse pe-o parte, ghemuit. Arăta ca o jucărie făcută din curățitoare de pipă olive, c-un tampon de vată în loc de cap. Îi vedeam ochii prin ochelari și semănau cu două ouă răscoapte.

Apoi, cercetașul se condensă la loc într-un singur om și se întoarse spre mine.

– Tu va trebui să te culci pe jos. Da' ești mai tânăr. Așa-i cinstit.

Când mă apucă de încheietura mâinii, mi-am privit ceașca de cafea rostogolindu-se dintre degetele amorțite. Se învârtea prin aer, împrăștiind stropi care zburau în jurul ei. Se transformă într-un soare.

Lumina cea puternică se afla sus, deasupra ochilor mei. Puteam s-o văd printre degetele lui Pop.

– Asta-i tot ce pot face pentru voi, continuă Cuțitarul.

Nu-l mai vedeam. Era undeva departe.

– Dușmanul vostru a făcut și el drumul ăsta, mai-nainte. Da' s-ar putea ca voi să fiți mai potriviți pentru așa ceva. Nu zic c-asta-nseamnă c-o să-l învingeți sau c-o să înțelegeți ce-a făcut. Da' acuma, cel puțin, aveți și voi parte de-aceeași vrajă. Așa că lupta-i mai cinstită… Cu plăcere!

Pământul fu zguduit de un huruit asurzitor, iar dosul mâinii lui Pop căzu pe fruntea mea.

Apoi, printre străfulgerări vii și o cacofonie de voci, zgomote și muzică, am început să văd totul.

Totul.

Am început să văd atât trecutul, cât și prezentul tuturor locurilor pe unde fusesem, ale fiecărui obiect pe care-l atinsesem, ale tuturor faptelor pe care le săvârșisem vreodată. Parcă aș fi fost un aparat de filmat în cer, privind în jos și văzându-le pe toate.

Apoi, chiar în timp ce trecutul și prezentul fulgerau și vuiau în jurul meu, am văzut și viitorul. Și nu numai pe-al meu.

L-am văzut și pe-al lui Pop.

Vă dau un sfat: să nu vedeți niciodată viitorul.

Pe-al nimănui.

Sunt în vizuina mea, când japonezii ies la atac. Trebuie să mă zbat să-mi pun casca, să-mi iau arma. Când ies din bârlog, alerg de-a-ndăratelea, trăgând, în timp ce ei vin spre mine. Câțiva continuă să vină și după ce i-am lovit. Unul ajunge foarte aproape și smulge cuiul unei grenade de mână, ca să murim amândoi, dar se împiedică și cade, trupul lui o acoperă, iar eu nu pățesc nimic. Apoi, la stânga, îl văd pe sergentul meu străpuns de o baionetă. Îl împușc pe cel ce l-a atacat. Prea târziu, însă.

Un Pop mai tânăr, cu părul încă nu complet alb, scrie la mașină. Mașina țăcăne și păcăne, iar clopoțelul ei sună iar și iar. Pop bagă filă după filă. Fumează țigară de la țigară și bea două sticle de whisky sec, dar nu se oprește din scris. Face acest lucru vreme de treizeci de ore, fără pauză. Când se oprește în sfârșit, îi văd ochii. Și știu că a dat tot din el. Nu i-a mai rămas nimic.

Colonelul arată cu degetul spre omulețul întins pe pământ și strigă la mine. Mă uit la omuleț și știu că e un gălbejit care tocmai a-ncercat să mă omoare. Acum, însă, zace cu fața în jos și mâinile la spate. Abia dacă mai arată a japonez. Colonelul îl arată și strigă iar și iar, tot mai tare. Îndrept țeava mitralierei spre ceafa omulețului și apăs pe trăgaci.

Pop, mult mai tânăr, poartă o uniformă și intră într-un spital. Se îndoaie de mijloc, tușind, în timp ce urcă scara. O asistentă drăguță vine grăbită și-l cuprinde cu brațul pe după umeri.

Sunt mult, mult mai bătrân, așezat într-o încâlcitură de metal și plastic. Un tânăr trage în lături bucățile metalice, cu un cleşte enorm de oțel, ca să-mi facă loc. „O să fie bine, domnule“, spune el, „vă scot eu de-aici.“ Reușesc să trag din buzunar un dreptunghi mic de plastic. Are pe el nişte butonașe pătrate. Apăs pe ele și vorbesc cu fiica mea. „Ai dreptate“, îi spun. „N-ar trebui să mai conduc.“

Colonelul stă deasupra vulturului mort. Ține în mână un cuțit. Marinarul care a boxat cu mine apare lângă movila de deasupra bordeiului, iar colonelul se duce la el. „Va trebui să ai încredere în mine cu datoria“, îi spune. „O să treacă un timp până-mi primesc câștigurile. Dar ai făcut o treabă bună. Și-ți mulțumesc pentru pasăre.“

Pop, arătând doar puțin mai vârstnic, dar îmbrăcat într-un costum frumos, e escortat de nişte paznici înarmați, dinspre un autobuz. Îl duc la închisoare și-l bagă singur într-o celulă. Stă închis șase luni. Scrie o mulțime de scrisori. Dar toate cărțile sunt scoase din circulație. Nu-i mai vin bani de la radio. Când îi dau drumul, e mai bolnav ca oricând și arată cu douăzeci de ani mai bătrân. E falit și se duce să locuiască într-o vilișoară a unor prieteni.

„Cred că n-am încotro“, zice marinarul. „Dar știu c-o să vă țineți de cuvânt, domnule. Vă mai întâlniți cu asistenta aceea? Blonda care mi-a tratat lovitura și a zis că-s chipeș pentru un marinar.“

Stau în fața altarului, cu fratele meu mai tânăr alături, privind spre capătul naosului,

când orga izbucnește sonor și toți cei așezați de-o parte și de alta se ridică în piciore. Apare o femeie uluitor de frumoasă, în alb, la brațul unui bărbat mai în vârstă, și vin spre mine, zâmbind. Abia aștept să ajungă aici, ca să aflu cum o cheamă.

„Întâlnirea rămâne valabilă“, spune colonelul, ținând în mână o pană de vultur îndoită. „Când vine, să i-o arăți pe asta. Acolo, jos, e întuneric și trebuie să știe că tu ești. Va ajunge aici în curând. Du-te înăuntru și așteapt-o.“

Omul masiv și transpirat, cu păr slinos, ca un ghem de viermi, se apleacă înainte și privește în jos, de pe podiumul lung și înalt. „Aș dori să pun o întrebare“, spune el, cu glas gros. „Domnul Budenz a avut dreptate când ne-a spus că sunteți comunist?“ Așa că, acum, Pop se apleacă înainte și el, spre microfonul de pe masa la care l-au așezat, și spune: „Refuz să răspund, pe temeiul că un răspuns ar putea să mă incrimineze.“ A ieșit din închisoare și e sărac. Dar tot nu vor să-l lase-n pace. Nu-l lasă nici măcar să încerce să scrie.

Marinarul coboară în bordei, iar colonelul pleacă, pe lângă vultur. Un alt marinar se apropie. „E acolo“, spune colonelul, arătând înapoi spre colibă. „Jos, unde vă distrați voi, băieții. A vândut meciul. Te-a făcut să-ți pierzi banii.“

Țin în brațe un bebeluș. Ochii săi seamănă cu ai mei. „Cum naiba s-a întâmplat?“ mă întreb. „Cum de-avem în sfârșit o fetiță, după atâția ani? După toate prostiile pe care le-am

făcut, cum de m-am ales cu-o viață atât de fericită?“

A doilea marinar se oprește și privește vulturul. „Lasă asta“, îi spune colonelul. „E doar o pasăre moartă. Nu te privește pe tine. Du-te și vorbește cu prietenul tău. A vândut meciul.“

În patul de spital, Pop deschide ochii și o vede pe femeie. Au fost zeci de femei. Chiar și o nevastă. Dar ea e aceea. Singura, cu adevărat. Stă acolo, aplecată deasupra lui.

În bordei, cei doi marinari se ceartă. „Ne-ai vândut“, spune al doilea. Primul zice: „Nu, am să împart câștigurile cu voi. Încă n-am primit nimic. Da’ o să vină. Joe, calmează-te. Joe, nu…“

Fiica mea bate din palme când mă duc până la cutia poștală și mă întorc, pentru prima oară fără cârje. „Ești un păsăroi bătrân și rezistent“, spune. „Da“, îi răspund. „Da, așa e. Dar ia ghicește ce fel de păsăroi bătrân. Am o pană, în camera mea. Ți-am arătat-o vreodată?“

Femeia care se apleacă peste Pop e deopotrivă simplă și frumoasă. Acest paradox a fost primul lucru care l-a atras la ea. Și apoi, mintea ei înspăimântător de ascuțită l-a reținut acolo. Cu peste treizeci de ani în urmă. E cea mai bună prietenă a lui, în câteva rânduri i-a fost și amantă, a fost salvatoarea lui tot timpul. Dar și el i-a fost salvator, așa că totul e firesc. Pare atât de speriată. „De ce?“ se întreabă Pop, apoi știe. Asta-l sperie și pe el. Și-l înfurie. Are șaizeci și șase de ani. Nu-i o vârstă destul de înaintată pentru așa ceva, nu…?

Cei doi marinari se bat. Primul îi dă celui de-al doilea un pumn în falcă, dar apoi al doilea îl îmbrânceşte pe primul înapoi, în cămăruţa din spatele grămezii de ţărână şi oase. Îl doboară, după care îl loveşte cu capul de pământ. O dată şi încă o dată.

Pop e speriat şi furios doar un moment. Apoi, se cufundă, tot mai jos, în vata caldă şi neagră, şi nu mai poate auzi decât suspinele femeii, de departe, de foarte departe. E în regulă, Lilishka, încearcă el să spună. E în regulă…

Nepoţelul şi nepoţica mea vin în fugă şi-mi cuprind picioarele cu braţele, iar eu scap toată corespondenţa pe jos. Aşa că ridic privirea spre fiica mea, aflată pe verandă, şi-i cer s-o cheme pe maică-sa să mă ajute. Ea, însă, se încruntă şi mă întreabă: „Tată, nu-ţi mai aminteşti?“

Nu-mi amintesc. Aşa că începe să-mi spună.

XII

Pe urmă, Pop mă pălmuia tare, peste amândoi obrajii.

– Destul, spunea el. E mai mult decât destul, fir-ar să fie! Scoală! Saltă-ţi curu-n clipa asta, soldat!

Mă apucă de guler şi încercă să mă ridice în picioare, dar nu avea destulă putere, aşa că mă lăsă să cad la loc. M-am lovit cu capul de podeaua din placaj, după care începu să mă pălmuiască din nou. În jurul capului său, lumina becului agăţat deasupra noastră strălucea ca un halou.

Aproape că am alunecat înapoi în lumea viziunilor, dar Pop nu înceta să-mi dea palme. În cele din urmă, am ieșit din starea de abandon îndeajuns ca să-l prind cu mâna stângă de încheietura mâinii dreapte. Propriul meu pumn drept se strânse.

– Mai dă o dată, bătrâne, am bălmăjit greoi. Mai dă o dată și te pun jos.

Pop se așeză pe marginea patului și-și împinse degetele înapoi prin păr.

– Bine, zise el. Aș vrea s-o văd și pe asta. Ai mai încercat să mă pocnești și nu m-am ales decât cu-o boare răcoroasă. Încep să cred că de fapt nu ești în stare să nimerești pe cineva care n-a fost plătit ca să se dea bătut.

M-am săltat cu greu în genunchi, încercând să mă ridic în picioare, și am căzut pe unul dintre scaunele pliante. Acesta se răsturnă, dar Pop mă apucă de mânecă, ținându-mă să nu cad.

Nu i-am mulțumit. Eram furios pe el pentru că mă pălmuise. Îmi ardeau obrajii.

Caporalul îmi dădu drumul, apoi scutură din cap, ca și cum ar fi încercat să și-l limpezească.

– Cred că asta a fost cafeaua cea mai rea pe care-am băut-o vreodată, spuse el.

Aveam mintea încă tulbure, iar Pop apărea și dispărea sub ochii mei. Dar mă aflam din nou în magazia spitalului. Eram în prezent, în realitate. M-am uitat în jur, după Cuțitar, și nu l-am văzut nicăieri.

– Când mi-am revenit, plecase, spuse Pop, anticipându-mi întrebarea. Apoi, te-am auzit vorbind cu niște oameni care, în mod clar, încă nu

s-au născut. Așa am ajuns la concluzia că, indiferent unde erai, ar fi fost mai bine să nu rămâi acolo. Ești prea tânăr pentru responsabilitățile de familie.

Furia începu să-mi treacă, în timp ce mă uitam la el și-mi aminteam ceea ce tocmai văzusem. Mâna lui îmi atinsese fruntea și aflasem totul în legătură cu el.

Inclusiv moartea lui.

– Ai… avut halucinații? l-am întrebat.

Pop își privi ceasul și se ridică.

– Știm că au fost mai mult decât niște simple halucinații. Și cred că amândoi am văzut aceleași lucruri, până în clipa în care mi s-a rupt filmul. Dar e șase și jumătate și mă taie o pișare ca a unui pursânge. Pe urmă, trebuie să mă duc în Navytown și să mă interesez de un anumit comandant. Înțeleg că e un admirator de-al meu. Ești în stare să mergi singur până la dormitor sau la popotă, ori unde-o fi trebuind să te duci?

M-am ridicat și eu, dar mă simțeam mult mai nesigur pe picioare decât părea Pop.

– Cum de nu ești zguduit? l-am întrebat. Dacă vedeai ce-am văzut eu, te-ar fi impresionat.

Pop răspunse cu zâmbetul lui subțire.

– Am văzut o mulțime, soldat. Și toate m-au răscolit, chiar și când nu era la mijloc magia aleutină. Cheia, însă, e să-ți dai seama că toate sunt așa. Totul e magie, totul e nebunie. Deci înțelegi cât de mult sau de puțin poți, iar pentru restul, te bazezi pe alcool. Făcu un gest spre ușă: Și-acuma, chiar trebuie să mă duc.

– Ești sigur că nu vrei să vin și eu cu tine, Pop? l-am întrebat. Nu-mi place ideea că vei avea de-a face cu haidamacii ăia de la Marină, de unul singur. Iar la colonel trebuie să ajung abia la ora nouă.

Voiam neapărat să rămân cu el, ca să-mi alung din minte acea întâlnire. Încă n-aveam habar ce urma să-i spun colonelului. Ce i-aș fi putut spune? Că am avut o viziune cu ceea ce făcuse? Mă îndoiam că i-ar fi lăsat o impresie prea bună. Atât lui, cât și unei curți marțiale.

Pop clătină din cap.

– Nu, soldat. De data asta nu vreau să vii cu mine. Sincer, nu te înțelegi la fel de bine cu ăștia de la Marină cum pot eu. Dar, în lipsa mea, aș vrea să faci pentru mine două lucruri.

– Orice-mi ceri, am răspuns. Bagă.

Pop ridică degetul arătător.

– Unu: nu te duce la locotenent-colonel la ora nouă. Știu că ți-a ordonat să te prezinți acolo. Dar, la o adică, întreabă-te cât de bine ți-a mers până acum respectându-i ordinele. Stai la tine-n dormitor sau ascunde-te undeva. Oricum, cu puțin noroc, am să mă-ntorc înainte de nouă. Și-atunci, mă voi ocupa eu de toate astea.

Și, trecând pe lângă mine, se îndreptă spre ușă.

– Cum, Pop? l-am întrebat. Cum ai s-o faci? N-avem nicio dovadă, despre nimic. Tot ce-avem sunt niște halucinații.

Pop se opri în ușă, întorcând capul spre mine.

– Nu vreau să te jignesc, soldat, spuse el, dar asta-i tot ce ai *tu.* Eu plănuiesc să mă întorc cu mult mai mult. Considerabil mai mult.

După care se răsuci iar către ușă și o deschise.

– Stai! l-am oprit. Mi-ai spus că vrei să fac două lucruri. Al doilea care-i?

Ridică două degete, răspunzând fără să se mai întoarcă:

– Nu-mi mai zice Pop.

După care, ușa se închise în urma lui.

Am ieșit și eu, după câteva clipe, și am văzut că se lăsase o ceață aleutină deasă. Vântul, mare minune, încetase.

M-am uitat pe lângă a treia magazie – dar, prin ceață și în lumina slabă, abia am mai zărit un moment umbra palidă a lui Pop, înainte de a dispărea.

XIII

Când m-am întors la baraca noastră, grupa mea revenise, și ne-am dus la popotă. Vreo doi au încercat să mă descoasă, întrebându-mă ce treabă ușoară avusesem de făcut în ziua aceea, dar eu nici nu m-am uitat la ei. Nu peste mult, au prins ideea și m-au lăsat în pace.

Am făcut un efort să mănânc. Nu mai țin minte ce era. Un soi de mâncare adakiană cenușie, care se potrivea cu ceața adakiană cenușie de-afară. N-aveam niciun chef de ea, dar știam că trebuia să

bag ceva în stomac, dacă voiam să nu cad din picioare. Nu mâncasem nimic de la sendvișul Spam, cu peste douăsprezece ore în urmă. Și-n plus, voiam ceva care să absoarbă resturile de la mâzga neagră a Cuțitarului. Oricare-ar fi fost acel lucru.

Tot plutonul avea seară liberă, ceea ce însemna că baraca urma să fie plină de conversații și jocuri de cărți. Numai de-așa ceva nu-mi ardea, astfel că după masă am luat-o încet pe Strada Mare, spre aerodrom, în direcția opusă Navytownului. Pop dăduse clar de înțeles că nu mă voia prin preajmă și doream să evit tentația de a-l căuta.

Până în dimineața aceea, nici măcar nu-l cunoscusem, dar acum părea să fie singurul prieten pe care-l aveam, pe toată insula. Îl considerasem prieten pe fostul meu sergent, dar murise pe Attu. De-atunci, cel mai mult mă apropiasem doar de bietul marinar, la meciul de box din 4 Iulie. Se pare, însă, că aceea nu fusese o relație onestă.

Cumva, mi-am croit drum către est, până pe malul stâncos al golfului Kuluk. Apa agitată, de culoarea fierului, se întindea dincolo de ceață, iar dinspre larg sufla un vânt înghețat care-mi amorțea fața. Nici măcar vreo navă nu se vedea, de vreme ce toate erau ancorate în Sweeper Cove. Aveam sentimentul că eram singur pe marginea lumii și că tot ce-mi mai rămânea de făcut era să intru în apa întunecoasă și rece, ca să mă înghită, înghețat și în siguranță.

Apoi, m-am uitat la ceas, pe care mi-l dăduse bătrânul când plecasem la liceu. Era un ceas prost și rămânea în urmă cu aproape cincisprezece minute pe zi. Acum arăta 8:36, ceea ce însemna că de fapt era cam nouă fără nouă minute. Aproape

ora când colonelul îmi ordonase să vin la el – un ordin pe care Pop îmi spusese să-l nesocotesc.

Am stat și m-am gândit.

Apoi, am pornit înapoi pe unde venisem, chinuindu-mă să pășesc prin noroi cât puteam de repede. Poate că Pop avea dreptate și eram un obstacol în calea avansării colonelului. Poate urma să mă acuze de moartea marinarului. Poate avea să mă trimită în fața curții marțiale. Sau poate încerca doar să mă sperie ca să-mi țin gura, indiferent ce m-ar fi întrebat oricine.

Nu conta. Orice avea să mi se întâmple de-acum, n-aveam să mai contez pe Pop ca să mă scape. Văzusem că și el urma să aibă probleme, destul de curând.

Și știam că viața mea avea să fie în regulă. Și pe-asta o văzusem. Nu mi se arătase chiar fiecare zi sau fiecare detaliu și aflasem că urmau să fie și perioade grele, dar, în ansamblu, aveam să trăiesc mai bine decât majoritatea oamenilor. Mai bine decât meritam.

Oricum, era incomparabil mai avantajos decât ceea ce i se pregătea lui Pop.

Când am ajuns la clădirea mică de placaj în care se aflau biroul și locuința colonelului, a trebuit să mă opresc și să mă uit la ea de pe partea cealaltă a străzii. Pe streașina acoperișului ascuțit se înșirau corbi, încremeniți, cu excepția câte unei bătăi din aripi. În mod normal, ar fi dat târcoale croncănind pe deasupra capului meu. Acum, însă, stăteau tăcuți pe acoperișul colonelului. Să tot fi fost vreo cincizeci.

Câțiva infanteriști în trecere ridicară privirile spre ei, iar unul dintre ei făcu un comentariu despre

„păsările alea ciudate“. În rest, Strada Mare era aproape pustie. Și acest lucru era neobișnuit.

Am traversat-o, am urcat treptele de lemn și mi-am șters picioarele pe preșul din pânză de sac de la intrare. Ora reală era nouă fix. Am bătut la ușă și am așteptat ca aghiotantul colonelului să-mi deschidă.

În schimb, parcă de la mare distanță, am auzit glasul colonelului răspunzând, aspru și fără intonație:

– Intră.

Am deschis ușa și am pășit înăuntru. Prima încăpere era micul vestibul al aghiotantului. Lampa de pe birou ardea, dar respectivul nu se afla acolo. Dincolo de birou, ușa de la cabinetul colonelului era întredeschisă. Am pornit într-acolo, șovăitor.

Din spatele ușii, colonelul vorbi din nou:

– Am zis să intri.

Am împins ușa doar atât cât să încap și am trecut pragul. Camera era mică și simplă, cu dulapuri de dosare pe lângă pereți. Biroul se găsea chiar în centru, sub lampa a cărei lumină cădea peste un mic teanc de hârtii dintre mâinile colonelului. Boneta lui de garnizoană, cu frunza argintie de stejar lucind, stătea turtită cu grijă lângă hârtii. Chipul lui era aproape cufundat în umbră, doar cu vârful nasului luminat de lampă.

Am înaintat cu pas vioi până în fața biroului, drept spre mijlocul acestuia, apoi am salutat și am luat poziția de drepți. Era același lucru pe care-l făcusem de fiecare dată când eram chemat acolo.

– Îți mulțumesc că ai venit, soldat, spuse colonelul.

Am fost cât pe ce să izbucnesc în râs. Niciodată nu-mi mai mulțumise că venisem. Acum, însă, vorbea de parcă am fi fost egali, iar eu îi făcusem o favoare. Îmi mulțumise ca și cum nu m-aș fi aflat acolo în urma unui ordin direct care conținea și o nuanță de amenințare.

– Să trăiți! am răspuns. Plăcerea e de partea mea, domnule.

Îmi țineam ochii ațintiți spre un punct invizibil de deasupra capului său, dar puteam vedea în continuare tot ce făcea.

Colonelul atinse cu vârfurile degetelor hârtia de deasupra micului teanc, împingând-o pe birou, spre mine.

– N-am să-ți consum timpul, soldat, și nici pe-al meu, spuse el. Aici e o declarație în sensul că azi-dimineață, în 5 iulie 1944, l-ai însoțit pe prietenul tău caporalul într-o escapadă de beție, prilej cu care ați omorât un vultur-pleșuv, apoi tu ai contribuit cu nepăsare la moartea accidentală a unui marinar. Urmează să semnezi în partea de jos. Îți garantez personal că nu vei sta mai mult de un an într-o închisoare militară de pe continent, după care vei fi lăsat la vatră fără onoruri.

Și puse deasupra colii de hârtie un stilou.

Nici măcar n-am încercat să mă gândesc. Stăteam în poziția de drepți, cu brațele țepene pe lângă trup și ochii spre locul acela invizibil de deasupra capului său.

– Domnule, mi-am auzit propriul glas răspunzând, refuz să semnez o asemenea declarație, pentru

motivul că semnătura mea ar putea să mă incrimineze.

Mai auzisem niște vorbe asemănătoare, cu doar câteva ore în urmă. Dar nu aveau să fie rostite decât peste câțiva ani.

Colonelul scoase un mârâit. Luă stiloul, împinse pe masă următoarea coală și puse stiloul pe ea.

– Foarte bine, zise el. Această a doua declarație spune că nu te aflai deloc sub influența alcoolului, dar ai avut o altercație cu marinarul și ai comis un omor din imprudență. Iar caporalul a fost martor.

– Domnule, m-am auzit spunând din nou, refuz să semnez și această declarație, pentru că semnătura mea ar putea să mă incrimineze.

Ridicându-se în picioare, colonelul își propti mâinile pe birou și se aplecă înainte, în lumina lămpii, ca un judecător din Nebraska. Acum, ochii mei îi ținteau creștetul. Avea același păr unsuros, asemănător cu un ghem de viermi, ca omul de pe podiumul înalt și lung din viziunea mea.

– Fiule, fă bine și ascultă-mă, dar să asculți cu atenție, scrâșni el, împingând ultimele trei pagini peste primele două. Am aici cinci mărturisiri, fiecare cu câte o versiune ușor diferită a faptei pe care ați comis-o tu și caporalul. O poți semna pe oricare dintre ele. Consecințele diferă în funcție de cea pe care o alegi. Dar dacă nu alegi una, atunci o voi face eu în locul tău. Și n-o să-ți placă. Cum n-o să-ți placă nici ce se va întâmpla când eu și aghiotantul meu vom jura că am fost martori și la urmările crimelor tale, și când ai semnat.

Auzeam tot ce spunea și știam ce însemna fiecare cuvânt.

Răspunsul meu, în schimb, a fost:

– Domnule, refuz să semnez, pentru…

În clipa următoare, am auzit țăcănitul unui cocoș tras și ochii mi-au coborât de deasupra colonelului. I-am văzut pistolul automat .45 de serviciu în mână. Îl ținea îndreptat spre abdomenul meu.

– Hai s-o luăm altfel, soldat, spuse el, accentul său texan devenind mai tărăgănat, a satisfacție. Poi să semnezi una dintre hârtiile astea sau pot să-i spun avocatului judecător că ți-ai ieșit din minți când te-am confruntat cu probele. Pot să-i zic că ai atacat un ofițer mult superior în rang, respectiv pe mine, astfel încât ofițerul a fost nevoit să se apere.

Am privit țeava pistolului un răstimp ce păru lung, foarte lung. Apoi, am revenit cu ochii spre un punct de deasupra capului colonelului.

Poate că nu văzusem viitorul, la urma urmei. Poate că acesta era viitorul, chiar aici. Și poate că era mai drept așa.

Poate că așa mi se reglau și mie conturile.

– Domnule, am repetat, refuz să semnez. Știți deja de ce.

Colonelul scoase un mormăit dezgustat.

– O alegere a naibii de proastă, fiule. Dar, dacă așa vrei…

Un alt cocoș țăcăni.

Acesta se auzise din spatele meu. Fu urmat de o tuse aspră, hârâită, tuberculoasă, dar care nu dură decât o secundă.

Apoi, am auzit glasul acela lin și sofisticat.

– Apropo de alegeri al naibii de proaste, spuse Pop.

Am coborât iar privirea spre colonel. Avea ochii căscați, iar chipul îi tremura într-un amestec de furie și teamă.

Până la urmă, însă, frica învinse. Își puse degetul mare al mâinii stângi în fața cocoșului, îl coborî încet, apoi lăsă pistolul pe teancul de mărturisiri.

– Minunat, remarcă Pop, venind în dreapta mea; în mâna liberă ținea o sticlă aproape goală de Johnnie Walker Red – Dumnezeu știe de unde făcuse rost. Și acum, să bem un păhărel.

XIV

Pop nu mă învrednici nici măcar cu o privire. Își ținea ochii ațintiți spre colonel, cu același zâmbet subțire pe care i-l văzusem toată ziua. În mâna dreaptă strângea un revolver .38, iar în stânga, sticla de Johnnie Walker.

– Poți să iei loc, îi spuse el colonelului. Noi vom rămâne în picioare.

Colonelul se așeză. Ridică privirea spre Pop, încercând să-i imite zâmbetul subțire. Scoase însă un rânjet respingător.

– Un caporal comunist care amenință cu pistolul un locotenent-colonel, spuse el. N-o să se termine bine pentru tine.

Pop puse sticla de whisky lângă teancul de mărturisiri.

– Nimic nu se termină bine pentru nimeni, replică el.

Apoi, luă .45-ul și-l aruncă în micul coș metalic pentru hârtii, de lângă birou.

– Ai niște pahare? N-aș vrea să facem sticla poștă.

Colonelul arătă cu capul peste umărul meu.

– În sertarul de jos al dulapului de lângă ușă. Da' să nu te-atingi de brandy-ul meu.

Ochii lui Pop nu se abătură dinspre el.

– Soldat, ești amabil?

Am făcut câțiva pași înapoi, până m-am lovit de dulap, și m-am lăsat pe vine ca să deschid sertarul. Înăuntru erau două pahare scurte și o sticlă de băutură, cu incrustații. Am scos paharele, am închis sertarul și le-am adus la birou.

– Avem nevoie de trei, replică Pop.

Am pus paharele lângă mărturisiri, spunând:

– Eu nu beau.

Mama îmi ceruse să evit și alcoolul.

Fără să-și ia nici acum ochii de la colonel, caporalul zâmbi mai larg. Dintr-odată, dantura sa falsă nu mai arăta chiar atât de rău.

– Ești un tânăr amuzant, soldat, spuse el.

Colonelul își încrucișă brațele pe piept.

– Niciunul dintre voi n-o să mai fie prea amuzat când se va întoarce aghiotantul meu. O să vă ia dracu' pe amândoi.

Pop ridică din umeri.

– Ne-a luat oricum. Și, întâmplător, știu că e la film cu o asistentă pe care o cunosc. Va mai sta acolo încă o oră, cel puțin. Cred că în seara asta rulează *They Died with Their Boots On* [77], ceea ce nu e foarte surprinzător, din moment ce Olivia de Havilland a fost atât de populară pe-aici în ultima vreme. Deși povestea sacrificiului lui Custer s-ar putea să nu fie alegerea de cel mai bun-gust pentru un public format din infanteriști.

– Dacă tragi în mine, o să se-audă, mârâi colonelul. Și până să ieși pe ușă, zeci de oameni vor năvăli în clădirea asta.

În sfârșit, Pop se uită și la mine. Avea ochii strălucitori și râse sonor.

– Îți vine să crezi ce tăntălău e? *Acum* l-a găsit să-și facă griji că s-ar auzi un foc de armă.

Apoi se întoarse iar spre birou, întinse mâna stângă și deșurubă căpăcelul sticlei de whisky. Îl lăsă jos, luă sticla și turnă câte o doză sănătoasă în fiecare pahar. O parte din whisky stropi mărturisirile.

– N-am intenția să te împușc, îi spuse el colonelului. Am adus pistolul doar ca să nu ne împuști *dumneata* pe noi.

Își înclină capul spre mine.

– Într-adevăr, soldat. Știam că te voi găsi aici. Abia dac-ai ascultat ce ți-am spus toată ziua.

– Scuze, am răspuns. Dumneata nu ești ofițer.

Pop lăsă sticla pe birou și luă unul dintre pahare.

– Am să beau pentru asta, zise el, dându-l pe gât din trei înghițituri, apoi îl puse la loc și-l umplu din nou. Mai bine bea-ți-l pe-al dumitale, domnule, îi spuse colonelului, cu profund sarcasm. Rămâi în urmă.

Celălalt pahar rămăsese pe loc, neatins, cu lichidul chihlimbariu tremurând înăuntru.

Colonelul își dezveli dinții.

– Nu beau așa ceva.

Pop își ridică din nou paharul.

– Aha. Dar știu că ceva tot bei. Ți-a mai rămas puțin din ce ți-a preparat un cercetaș din Alaska, nu-i așa? Dar ceea ce nu știai e că unii oameni pot să reziste la poțiunile magice, iar alții nu pot. Vezi dumneata, ca să faci o călătorie spirituală, trebuie să ai de la-nceput măcar un căcățiș de suflet. Altfel, nu faci decât să te amăgești cu iluzii ale grandorii. Mai ales dacă de la-nceput ai avut înclinația asta.

Și goli și al doilea pahar de Johnnie Walker.

Colonelul se aplecă înainte.

– Mai bea unul, caporale, spuse el, cu glasul aproape ca un șuierat. Tare-aș vrea să mai bei.

Pop își mai turnă un pahar.

– Ăă, Pop… am intervenit eu.

Caporalul ridică paharul pentru a treia oară.

– Lapte de mamă, fiule, îmi răspunse. Și nu-mi mai zice „Pop“.

În momentul în care Pop dădea băutura pe gât, colonelul se aruncă într-o parte, la podea, cu mâna întinsă spre coșul de gunoi. Caporalul, însă, înlătură coșul dintr-o lovitură cu latul piciorului, în timp ce-și golea paharul fără să verse nicio picătură. Se mișcase la fel de natural și de fluent ca și cum ar fi respins o minge de ping-pong.

Colonelul căzu în patru labe. Aplecându-se, Pop îi lipi țeava .38-ului de ceafă.

– Familiară senzația? îl întrebă.

Celălalt scoase un scâncet.

– Bang, zise Pop.

Apoi se îndreptă, lăsă iar paharul jos și porni spre dulapul unde se oprise coșul de hârtii. Îl ridică, reveni cu el și-l puse pe colțul biroului.

Cu mișcări stângace, colonelul se săltă iar pe scaun. Avea chipul roșu și transpirat.

– Dacă n-ai de gând să mă împușți, întrebă el, atunci ce vrei?

Pop își scărpină obrazul cu țeava pistolului, înainte de a-l întoarce iar spre colonel.

– Cred că nu vreau decât să-ți văd mutra în timp ce-ți voi spune ceea ce presupun că știu. Vreau să văd cât de aproape sunt de adevăr. Și pe urmă, ar trebui să-i înapoiez pistolul ăsta comandantului. Bun băiat, apropo. A zis că ești un ageamiu la poker.

Roșeața din obrajii colonelului începu să se șteargă. În schimb, transpira tot mai tare. Părul ca niște viermi îi atârna în șuvițe umede peste ochi.

– În timp ce beai și jucai cărți, continuă Pop, legănând .38-ul ca și cum l-ar fi amenințat pe colonel cu degetul, ai ascultat poveștile prietenului nostru cercetașul, dintre care pe unele ți le mai spusese și-nainte, pe Attu. Și te-ai hotărât să încerci personal câte ceva din ce spunea el. Mă rog, n-a avut nimic împotrivă. Ce-i păsa lui de ceea ce voia să facă un alb prostănac cu viața lui? Și-n plus, ești locotenent-colonel. Dacă-ți făcea probleme, puteai să-l scoți din baraca lui din spatele spitalului și să-l pui să sape latrine.

Așa că el ți-a dat licoarea magică, și dumneata ai băut-o. Dar, cum spuneam, dumneata și vraja nu vă potriveați. Așa că toată starea dumitale nesuferită la modul general a devenit o răutate dementă mai concretă. Și ai decis că te săturaseși să mai aștepți avansarea aia promisă. Ai hotărât să faci câteva lucruri ca să se întâmple mai repede.

Aveai să omori simbolul puterii pe care ți-o doreai, pentru ca astfel puterea să devină a ta. Și, în timp ce așteptai o ocazie, te-ai împrietenit cu un comandant de la Marină care avea o putere de alt soi. Puterea relațiilor politice.

În sfârșit, trebuia să elimini unele obstacole și să reglezi anumite conturi. Iar pentru asta urma să te folosești și de vulturul mort, și de un meci aranjat. Îl luaseși la ochi pe soldatul care putea depune mărturie despre porcăria pe care-ai făcut-o, din pricina fricii, pe Attu. Și-l mai ochiseși și pe jegosul de caporal marxist, ajuns celebru pe nedrept, care-ți dăduse cu tifla, dumitale și talentului dumitale – și care ți-ar mai fi putut face probleme, din pricina obiceiului său de a sta de vorbă cu toți militarii din tabără. Inclusiv cu câte un marinar.

Pop întinse mâna liberă, luă mărturisirile și le aruncă în coșul de hârtii, peste pistolul colonelului. Apoi, îl îndreptă pe al său spre pieptul acestuia.

– Sunt și copii la indigo? îl întrebă el. Și să-mi spui adevărul. Am fost un Pinkerton.

Palid și transpirat, colonelul scutură din cap.

Pop luă paharul de whisky neatins al colonelului și-l turnă în coșul de gunoi.

– Ceea ce încă nu reușesc să înțeleg, continuă el, este cum ai aranjat timingul și omorul. Știu că l-ai pus pe țapul ispășitor, marinarul, să se ducă la *ulax* în dimineața asta – bani și sex. Dar nu știu cum l-ai făcut să-ți captureze un vultur pe care să-l ucizi, aproape în același timp. Și nu știu nici cum ai putut fi sigur că al doilea marinar, oricât era de furios că fusese înșelat, avea să meargă atât de departe încât să-l omoare pe boxer.

La asta, colonelul, încă palid și asudat, zâmbi. Părea încântat. Era cel mai înspăimântător lucru pe care-l văzusem, de când fusesem pe Attu.

– Am văzut viitorul, răspunse el, cu un glas la fel de gros și întunecat ca noroiul vulcanic. Așa am știut.

Pop își înclină capul într-o parte.

– Aha… Mă rog, ieri asta n-ar fi avut niciun sens pentru mine. Azi, însă, nu mai e cazul.

Vârî mâna în buzunarul vestonului și-și scoase bricheta Zippo.

– Atunci, poate că ai văzut-o și pe asta.

Și, aprinzând bricheta, o aruncă în coșul de gunoi. Flăcări galbene și albastre țâșniră până la jumătatea înălțimii spre tavan, stabilizându-se apoi la câteva degete deasupra coșului, pentru a arde liniștit.

– Acum vom pleca, îi spuse Pop colonelului, luând căpăcelul pentru a-l pune la loc pe sticla de Johnnie Walker. N-ai să ne mai deranjezi. Soldatul aici de față nu mai e sclavul dumitale. Și să știi că n-am nici timp, nici chef să-ți citesc poveștile.

Cu mâna liberă, luă sticla și făcu câțiva pași înapoi, spre vestibul.

Am ezitat, gândindu-mă că poate ar fi trebuit să sting focul, dar asta nu părea să-l preocupe nici pe colonel, nici pe Pop.

– Nu poți dovedi nimic, zise colonelul, înnebunit, cu glasul tremurându-i. N-ai nicio probă, să spui cuiva. Nu-mi poți face nimic.

Pop se opri, apoi păși iar înainte. Îmi întinse sticla de whisky. Am luat-o.

Apoi, caporalul trase piedica pistolului .38 și-l puse în buzunrul din dreapta al vestonului. Se apropie din nou de birou. Am văzut lumina flăcărilor oglindindu-i-se în ochelari, când dădu din cap spre colonel.

– Parțial, ai dreptate, spuse el. Nimeni nu poate să se ducă la o curte marțială și să prezinte niște viziuni drept dovezi. Dar mai am câteva lucruri pe care le pot folosi în alte contexte. Am un prieten nou în Marină, mare admirator al scrierilor mele, plin de relații sus-puse. Și i-am dat acestui prieten numele unui posibil ucigaș. Un marinar pe nume Joe. N-a trebuit să-i spun de ce sau cum îl aflasem.

Reputația mea în materie de crime, oricât de fictive or fi, a părut să fie de-ajuns pentru el.

După un moment, continuă.

– Desigur, anchetatorii Marinei ar putea să nu-l găsească tocmai pe acel Joe și, chiar dacă-l găsesc, nu știm dacă vor dovedi ce-a făcut. Mai ales dacă-l duce mintea să nu mărturisească. Dar Joe al nostru are un temperament cam inflamabil. Așa că, dacă acei băieți de la Marină îi vor interoga pe toși marinarii de pe Adak numiți Joe, e posibil ca un Joe mai furios să dezvăluie faptul că unul dintre meciurile de box de ieri a fost aranjat. Și le-ar mai putea spune cine mai știe despre asta și pe cine-a văzut azi-dimineață lângă pasărea aia moartă. După care, marinarii ar putea veni să stea de vorbă cu unii dintre colegii lor din Armată. Nu crezi?

Colonelul dădu iar să se ridice de pe scaun.

– Bolșevic slinos și afuri… începu el.

Iute ca un șarpe în atac, Pop duse mâna la buzunarul drept al hainei și scoase pana de vultur îndoită. O întinse peste birou, ținând-o la nici un deget de nasul colonelului.

– Dumneata, spuse el. N-o. Să. Ne. Mai. Fuți. La. Cap. Niciodată.

Apoi, coborî mâna stângă spre birou, luă boneta de garnizoană a colonelului și o aruncă în coșul de gunoi.

Flăcările se întețiră, iar din coș se auzi un fel de cârâit speriat.

Colonelului i se înmuie gura. Cu ochii căscați, fără să clipească, privea focul. Arăta ca o statuie de ceară. Sau ca un cadavru în *rigor mortis.*

Pop se întoarse, vârându-și pana la loc în buzunar. Apoi, îmi aruncă o privire și arătă smucit cu capul spre ușă. M-am întors să-l urmez.

Totuși, caporalul se mai uită o ultimă dată înapoi spre colonel.

– Apropo, spuse el. Dacă te-ai gândit vreodată să ceri un transfer, acum ar fi o ocazie excelentă. Înțeleg că MacArthur vrea să se-ntoarcă în Filipine, în cel mai rău mod cu putință. Și sunt sigur că un ajutor i-ar prinde bine.

După care, am ieșit. Ceața era încă deasă, dar puteam să vedem încotro mergeam. Chiar și la o oră atât de târzie, soarele încă mai strălucea uneva dincolo de vălul cenușiu. Era vară în Aleutine.

Am privit înapoi și am văzut că pe casa colonelului nu se mai afla niciun corb.

XV

În timp ce Pop și cu mine urcam panta, ferestrele de la redacția *Adakian* erau viu luminate. Străluceau prin ceață, radiind ca niște fascicule aurii. Pe măsură ce ne apropiam, am putut auzi țăcănitul mașinilor de scris și rumoarea constantă a vocilor. Oamenii lui Pop erau acolo, adânciți în muncă pentru numărul din 6 iulie.

– Îmi pare rău că desenatorul vostru a trebuit să facă din nou caricatura, am spus, când mai aveam vreo duzină de metri.

Pop tuși.

– Și el s-a supărat. Dar, între noi fie vorba, nu era cea mai reușită lucrare a lui. Mă aștept ca acum să deseneze una mai bună. Pierderile nedrepte pot stimula inspirația.

Ajungând la streașina de la intrare, am văzut o siluetă apărând din umbră. Era Cuțitarul. Nici Pop și nici eu nu ne-am mirat.

– Ce v-o fi luat atâta vreme? întrebă cercetașul. Coșmelia colonelului nu-i așa de departe. Deja aștept aici de cinci minute. Credeam c-oți fi murit sau ceva…

Caporalul și cu mine am schimbat o privire.

– Iar ai ascultat la ușă, nu? am întrebat.

Cercetașul se uită la mine de parc-aș fi fost un cretin.

– Păi, ce credeai? Voiam să știu ce-aveați de gând să faceți. Nu la așa ceva mă așteptasem, da' cred c-a fost OK. Poate-ar fi fost și mai bine dacă mergeați până la capăt și-l împușcați.

Își scărpină bărbia.

– Credeți c-o să vă lase în pace? Sau, mai important, pe *mine* o să mă lase-n pace?

– Nu va avea încotro, cred, răspunse Pop. Înțelegi, i-am cerut deja noului meu tovarăș de la Marină să se intereseze printre prietenii lui sus-puși în privința unui transfer pentru locotenent-colonel. Așa că, indiferent dacă el îl cere sau nu, i se va propune unul curând. Presupunând că nu se pomenește pus la index mai înainte. Fiindcă s-ar putea ca și generalul, când se va întoarce, să vrea să aibă o discuție cu el.

Cuțitarul pufni în râs.

– Ciudată scuză jalnică de caporal mai ești.

– Așa sunt eu, răspunse Pop. Și tu ai fiert cea mai afurisită ceașcă de cafea pe care-am băut-o vreodată. Data viitoare am să mi-o fac singur.

Cercetașul, însă, pornise deja în jos, pe podeț.

– Să-mi lași alea șase beri la ușa barăcii, strigă el peste umăr.

Câteva secunde, l-am mai văzut trecând prin lumina care ieșea pe ferestrele redacției, apoi dispăru.

Pop se întoarse spre mine.

– A fost frumos din partea ta că ai venit cu mine până aici, soldat, însă nu era nevoie. Oi fi părând eu un bătrân firav, dar, cu tot părul meu alb și plămânii mâncați de tuberculoză, reușesc să mă descurc, nu?

– Da, domnule, am răspuns.

– Iisuse Hristoase, replică Pop; arătă spre mine cu sticla de Johnnie Walker. Ce ți-am zis despre „domnule“ și militari?

I-am întins mâna.

– Ei, mai mult ca sigur că n-am să te salut militărește.

Mi-o strânse scurt. Avea o strânsoare mai puternică decât ar fi părut.

– A fost o zi lungă și interesantă, soldat, spuse el. Și sper sincer, cehoi prost ce ești, că de-acum

încolo n-am să te mai întâlnesc decât în treacăt. N-o lua ca pe o jignire.

– Nici n-am luat-o.

Se întoarse spre ușă.

– Noapte bună, soldat.

Eu, însă, nu mă puteam opri aici.

– Băiatul ăla de la Marină e mort, am izbucnit. Colonelul a fost de vină și-l lăsăm să scape.

Pop se opri în fața ușii.

– Poate că da, spuse el, privindu-mă. Dar, uneori, tot ce poți face e să-ți rănești dușmanul… și pe urmă, să-l lași să zboare.

– Adică asta s-a-ntâmplat? Despre asta era vorba când i-ai arătat pana?

Dându-și ochii peste cap, Pop rânji cu toată dantura sa strâmbă.

– Pentru mine n-a însemnat nimic, îmi răspunse, dar pentru *el* da.

Se uită la ceas.

– Iar acum, chiar trebuie să scot un ziar. Mai ai și alte întrebări tâmpite?

Mai era una.

– Cum ești în stare?

Pop se încruntă.

– Cum sunt în stare… să ce?

Pe tot drumul înapoi de la biroul colonelului, mă chinuisem să-mi găsesc cuvintele. Nu mă pricepeam. Iar Pop mă considera deja un prost, așa că știam că n-aveam s-o spun ca lumea. Dar trebuia să încerc.

– Cum ești în stare să te-ntorci la ceea ce făceai înainte? l-am întrebat. Cum mai poți să faci ceva, orice, acum când…

Am strâns pumnul, ca și cum așa aș fi putut apuca din ceață ceea ce voiam să spun.

– …Acum, când știi ce-o să se-ntâmple.

Umerii lui Pop se înmuiară, iar privirea i se abătu pentru un moment în altă parte.

Dar numai un moment.

Apoi, își îndreptă umerii și ochii lui îi întâlniră din nou pe ai mei.

– Fiindcă n-am murit *încă,* spuse el, întorcându-se să intre. Și nici tu.

Deschise ușa pe care erau scrise cuvintele *The Adakian.* Ridică sticla de whisky și fu întâmpinat de o rumoare entuziastă. Apoi, ușa se închise și ziua aceea lungă luă sfârșit.

Am pornit înapoi pe podeț. Mă gândeam să mă duc în golf și să privesc apa toată noaptea. Probabil aș fi răcit bocnă, fără manta,

chiar și în iulie. Dar, atâta vreme cât nu se stârnea o vijelie, aveam să supraviețuiesc.

Dimineața, la masă, urma să-i spun comandantului meu de grupă că eram întru totul la dispoziția lui.

Epilog

În următoarele câteva zile, s-a stârnit mare zarvă în legătură cu crima din rândurile Marinei și până la urmă am auzit că-l arestaseră pe un marinar numit Joe. Pe mine, însă, nimeni nu m-a luat la întrebări și n-am aflat niciodată ce i-au făcut respectivului. Nici n-am încercat să descopăr.

Pe Cuțitar l-am mai văzut doar o dată, de la distanță, după doar câteva zile de la 5 iulie. Se îmbarca pe o navă, în portul din Sweeper Cove. Nu părea să plece pe furiș, deci cred că o fi reușit să se întoarcă la Fort Richardson și să termine războiul împreună cu cercetașii din Alaska. Dar, nu știu…

Locotenentul-colonel a plecat de pe Adak în mai puțin de două săptămâni. N-am auzit unde fusese trimis. Totuși, la câțiva ani după Ziua Victoriei, m-a învins curiozitatea și am început să mă interesez. Am descoperit că se dusese în Filipine și murise la începutul Bătăliei din Leyte, în octombrie 1944. Un kamikaze îi lovise nava, iar locotenentul-colonel arsese de viu. N-a fost avansat niciodată.

Cu Pop n-am mai vorbit. L-am mai văzut prin preajmă, în restul lunii iulie și în prima parte din august, fiindcă era greu să-ți scape privirii. De câteva ori, ne-am întâlnit pe Strada Mare. O dată, a dat din cap spre mine și i-am răspuns tot așa la salut.

Asta a fost tot ce s-a mai întâmplat între noi, până când Pop a fost transferat pe continent. Auziserăm cu toții despre plecarea lui, fiindcă era celebritatea taberei și se discuta mult dac-o fi fost bine sau rău că pleca. Nimeni însă nu părea să știe când avea s-o facă.

Apoi, într-o seară din august, m-am întors în dormitor, după o zi grea de muncă la noua pistă a aerodromului. Și am găsit pe pernă un plic de manila. Înăuntru se afla pana de vultur îndoită și un mesaj scris la mașină:

> ÎMI FAC CURAT ÎN LUCRURI. M-AM GÂNDIT CĂ POATE O VREI TU PE ASTA. ÎMI DATOREZI UN ZIPPO.
>
> P.S. CÂND AI SĂ TE LAUZI COPIILOR TĂI CĂ M-AI CUNOSCUT, SĂ NU-MI ZICI „POP“.
>
> D.H.

Nu i-am onorat cererea.

Spre sfârșitul războiului, am auzit că Pop fusese avansat sergent și trimis din nou pe Adak, la începutul anului 1945. Între timp, însă, eu plecasem. Fusesem trimis în sud, alături de vechea mea unitate de luptă, ca să facem instrucție pentru invazia Arhipelagului Japonez.

Pe urmă a căzut Bomba, după care, la Crăciun, eram înapoi în Nebraska.

Iar acum, la bătrânțe, scot din plic pana de vultur îndoită, în fiecare zi de 5 iulie. Doar pentru un minut.

Am avut o viață fericită, dar nu prea bogată în surprize. Pe cele mai multe le văzusem întâmplându-se, cu mult timp în urmă.

Dar, apoi, m-au trezit palmele lui Pop. Palmele lui m-au trezit, împiedicându-mă să văd și sfârșitul.

Întotdeauna i-am fost recunoscător pentru asta.

Nu știu dacă a fost comunist sau nu. Nu știu dacă a subminat Constituția, dacă a sprijinit tirani, dacă a mințit Congresul sau dacă a făcut oricare dintre celelalte lucruri despre care se spunea că le-ar fi făcut.

Dar știu că și-a purtat uniforma în două războaie mondiale. Și mai știu și că e înmormântat la Arlington.

Plus încă un lucru.

Chiar azi, la zeci și zeci de ani după ce am văzut exemplarul ăla cartonat pe patul altuia…

Am terminat în fine de citit *Șoimul maltez.*

Și știți ceva? Aș vrea să-i pot spune lui Pop:

„Al naibii de bună.“

Note

1 - Detectivi particulari sau vânători de recompense, protagoniști ai unor serii de romane aparținând genului urban fantasy. Harry Dresden este protagonistul seriei de romane The Dresden Files de Jim Butcher. Anita Blake este detectiv particular din seria cu același nume de Laurel K. Hamilton. Rachel Morgan – detectiv în seria The Hollow de Kim Harrison. Mercy Thompson este protagonista seriei Mercedes Thompson de Patricia Briggs. Jayné Heller este eroina seriei The Black Sun's Daughter de M.L.N. Hanover (pseudonimul lui Daniel Abraham) (n. tr.).

2 - Figuri emblematice de detectivi ai literaturii polițiste clasice: Sam Spade eroul lui Dashiell Hammett, Lew Archer – detectiv particular creat de Ross Macdonald, Travis McGee – mai degrabă aventurier plătit, eroul unei serii de romane scrise de John D. MacDonald, Mike Hammer – personaj creat de Micky Spillane, iar Race Williams – detectiv din seria scrisă de Carroll John Daly (n. tr.).

3 - Replică din povestirea lui Heinlein menționată anterior (n. tr.).

4 - Termen folosit pentru a desemna tinerele femei emancipate ale anilor '20, fumătoare și iubitoare de petreceri, alcool și jazz (n. tr.).

5 - Marcă de îmbrăcăminte sportivă (n. tr.).

6 - Nimfă a munților și a peșterilor în mitologia greacă și romană (n. tr.).

7 - Clișeu din filmele americane, menit să demonstreze duritatea personajului, care nu este preocupat de aspecte cum ar fi curățenia paharelor (n. tr.).

8 - Tehnică intitulată slide guitar, în care un corp dur – o bară de oțel sau un gât de sticlă – este apăsat pe coarde sau lăsat să alunece peste ele producând un sunet asemănător unei voci umane (n. tr.).

9 - Robert Johnson (1911–1938), chitarist de culoare, cântăreț și compozitor de blues, adept al stilului slide guitar (vezi nota anterioară) (n. tr.).

10 - Despre chitaristul Robert Johnson (vezi nota anterioară) a circulat zvonul că ar fi încheiat un târg cu diavolul la vârsta de 20 de ani, căpătând astfel talentul lui remarcabil, dar rămânându-i numai opt ani de trăit. Acest târg ar fi fost încheiat la o intersecție (în engleză crossroad, nume pe care îl poartă și magazinul din povestire). Legende similare au circulat și pe seama altor cântăreți de blues (n. tr).

11 - În original, ghouls just wanna have fun, trimitere la melodia Girls Just Wanna Have Fun interpretată de Cindy Lauper (n. tr.).

12 - Wicca este o credință neopăgână bazată pe tradiții precreștine din nordul și vestul Europei, ce acordă o importanță majoră naturii (n. tr.).

13 - Aluzie la povestea Pantofiorii roșii de Hans Christian Andersen, în care o fetiță neascultătoare încalță fără să aibă voie pantofii roșii. Aceștia se pornesc pe dansat și nu mai pot fi scoși decât prin amputarea picioarelor (n. tr.).

14 - Long pig („porc lung“), denumire dată de băștinașii maori și polinezieni antropofagi cărnii de om (n. tr.).

15 - Divinitate celtică, mai-marele zeilor, posesorul unei spade invincibile. Figura sa se confundă cu cea a regelui britanic Lud din perioada preromană, căruia i se atribuie fondarea Londrei (n. tr.).

16 - Serial american de televiziune pentru copii (1974–1977), în care un tânăr se transformă în Căpitanul Minune pentru a lupta cu răul. Căpitanul Minune a fost interpretat de Jackson Bosrwick și de John Davey (n. tr.).

17 - Personaj pe capul căruia s-a pus o recompensă în filmul Bring me the head of Alfredo Garcia regizat de Sam Peckinpah în 1974 (n. tr.).

18 - Personaj din foiletonul cu același nume de James Malcolm Rymer, publicat între 1845 și 1847 (n. tr.).

19 - În original, Styx and Stones, trimitere la sticks and stones can break my bones („bețele și pietrele îmi pot rupe oasele“), dar și la râul mitologic Stix pe care îl traversau sufletele morților conform mitologiei grecești (n. tr.).

20 - Ruinele Babilonului se află în Irak, în apropierea orașului modern Al-Hilal (n. tr.).

21 - Antipater din Sidon, poet grec care a trăit la Roma și căruia i se atribuie alcătuirea listei Celor Șapte Minuni ale lumii antice, pe care le-a descris într-un poem. Steven Saylor comite un anacronism, dat fiind că Antipater se presupune a fi trăit în secolul al doilea î.Hr. (n. tr.).

22 - Limbă din familia limbilor iraniene, originară în străvechea provincie Parthia (nord-estul Irakului de astăzi), care a fost limba oficială a dinastiei Arsacide (secolul al II-lea î.Hr. – secolul al III-lea d.Hr.) (n. tr.).

23 - Nabucodonosor al II-lea (634–562 î.Hr.), rege al Regatului neobabilonian (sau caldeean) care a domnit între 605 î.Hr. și 562 î.Hr. (n. tr.).

24 - Figură mitică, despre care se povestește că ar fi fost de origine divină și că ar fi clădit Babilonul, fiind menționată în acești termeni de istoricii Herodot și Diodorus Seculus. Posibil ca la originea mitului să se fi aflat regina Sammu-ramat (sec. al IX-lea î.Hr.) care i-ar fi urmat soțului ei la tron, domnind în Asiria până când fiul ei a ajuns la majorat (n. tr.).

25 - Marduk – zeu protector al Babilonului și mai-marele zeilor; Ishtar – zeița războiului și a sexului (n. tr.).

26 - Stat corespunzând cu actualele teritorii ale Azerbaidjanului și Kurdistanului (n. tr.).

27 - În prezent, aceasta a fost reconstituită din cărămizile originale la Muzeul Pergamon din Berlin (n. tr.).

28 - Aurocul (Box primigenius), strămoșul vitei domestice, în prezent dispărut (n. tr.).

29 - Onesicritus (360 î. Hr.–290 î. Hr.), istoric grec care l-a însoțit pe Alexandru cel Mare în campania din Asia (n. tr.).

30 - Capitala statului Media (vezi nota anterioară), orașul Hamadan de astăzi (n. tr.).

31 - Foarte posibil provincie chineză cu care grecii și romanii făceau comerț. Denumirea vine de la serica – „mătase“, în lb. lat. (n. tr.).

32 - Mine-Resistant Ambush Protected (MRAP), vehicul blindat din dotarea armatei americane, proiectat să reziste bombelor improvizate și ambuscadelor (n. tr.).

33 - „Șefu’“ în lb. sp. în orig. (n. tr.).

34 - Piatră prețioasă albastră cu o nuanță violetă, care se găsește numai în Tanzania (Africa), fiind ca urmare foarte scumpă. A fost descoperită în 1967 (n. tr.).

35 - Animal legendar de pe continentul american despre care se spune că se hrănește cu sânge de capră, de unde și numele (chupar – „a suge“, cabra – „capră“ în lb. spaniolă) (n. tr.).

36 - „Sigur“ în lb. sp. în orig. (n. tr.).

37 - „Asta-i viața“ în lb. sp. în orig. (n. tr.).

38 - Specie de pin american din America de Nord și Mexic cu conuri comestibile și cu un miros aromat specific când este ars (n. tr.).

39 - Cămin instalat de obicei într-un colț al încăperii, în formă de stup și construit din cărămidă, inspirat din tradiția indienilor pueblo (n. tr.).

40 - Proprietar al unei hacienda, termen spaniol ce desemnează o fermă sau altă proprietate ce ocupă o suprafață mare de teren (n. tr.).

41 - În original Fart, Barf and Itch, denumire peiorativă dată FBI-ului (n. tr.).

42 - Trimitere la Homeland Security, termen generic desemnând totalitatea serviciilor de siguranță națională din SUA (n. tr.).

43 - „Rahat“ în lb. sp. în orig. (n. tr.).

44 - „Nebun“ în lb. sp. în orig. (n. tr.).

45 - Stil inspirat din specificul indienilor americani din Pueblo de Taos, New Mexico, una dintre cele mai vechi comunități locuite în permanent din America de Nord (n. tr.).

46 - „Pederast“ în lb. sp. în orig. (n. tr.).

47 - „Ticălos“ în lb. sp. în orig. (n. tr.).

48 - Atriplex canescens, arbust peren specific estului Statelor Unite (n. tr).

49 - Union Station, gara centrală. State Capitol, sediul administrației centrale a statului Colorado (n. tr.).

50 - 14 august 1945, ziua capitulării Japoniei (n. tr.).

51 - Betty Grable (1916–1973), actriță americană faimoasă pentru frumusețea picioarelor sale, asigurate cu un milion de dolari. Fotografiile ei în costum de baie din timpul celui de-Al Doilea Război Mondial au fost cele mai populare, surclasându-le pe ale altor celebrități cum ar fi Rita Hayworth (n. tr.).

52 - P.T. Barnum (1810–1891), showman și filantrop american, fondatorul circului Barnum & Bailey, supranumit și „Shakespeare al publicității“, dată fiind reclama exagerată pe care o făcea spectacolelor sale (n. tr.).

53 - Bertram R. Forer (1914–2000), psiholog american, descoperitorul „efectului Forer“ sau al validării subiective, termen ce definește tendința oamenilor de a accepta caracterizări vagi sau generale despre ei înșiși ca fiind foarte exacte. Citatul dat de eroul povestirii este un horoscop dintr-un ziar al anului 1948, pe care Forer l-a citit studenților săi pretinzând, în fiecare caz, că ar fi rezultatul unei evaluări psihologice personalizate. Majoritatea subiecților lui Forer s-au recunoscut în descriere, apreciind-o ca foarte precisă (n. tr.).

54 - „De bună credință“, în lb. lat. în orig. (n. tr.).

55 - Incantația din fraza precedentă este transcrierea fonetică a propoziției I like Mickey Mouse and Pluto, too (n. tr.).

56 - Roman al autorului american Stephen King, publicat în 1977 și tradus în limba română la Editura Nemira, ce are ca subiect un hotel bântuit (n. tr.).

57 - Insulă din golful New York ce a slujit drept centru de triere a imigranților între 1892 și 1954 (n. tr.).

58 - Cryptobranchus alleganiensis, specie acvatică de salamandră gigantică specifică Americii de Nord, supranumită și dracul de nămol (n. tr.).

59 - Necturus maculosus, supranumită și mud puppy, salamandră de mici dimensiuni specifică Americii de Nord, ce trăiește pe fundul apei (n. tr.).

60 - Desmognathus aeneus, cea mai mică specie de salamandră, care trăiește în America de Nord (n. tr.).

61 - Cântec în stilul negro spiritual înregistrat prima oară în anii ’20. Termenul se folosește și în sens peiorativ, la adresa persoanelor cu o viziune naivă asupra lumii (n. tr.).

62 - Penny, nume feminin, prescurtarea de la Penelope, dar și monedă măruntă. Penny dreadful, denumire dată romanelor senzaționale ieftine publicate în foileton, foarte populare în perioada victoriană (n. tr.).

63 - Coincidență fericită, descoperire norocoasă întâmplătoare (n. tr.).

64 - Epidemia de ciumă care a devastat Europa între 1347 și 1351 făcând, după unele calcule, 25 de milioane de victime (n. tr.).

65 - Cruciada albigensiană sau Cruciada catară (1209–1229), campanie militară de 20 de ani inițiată de Biserica Romano-Catolică în scopul eliminării religiei practicate de catarii din Languedoc, o sectă creștină cu puternice influențe gnostice (n. tr.).

66 - Eolas, cuvânt galez însemnând cunoaștere, ca și conoscenza în italiană (n. tr.).

67 - Expresie desemnând falsele leacuri vândute de escroci în bâlciuri (n. tr.).

68 - Convenția Partidului Democrat din 1932 (n. tr.).

69 - Herbert Hoover (1874–1964), cel de-al treizeci și unulea președinte al SUA, între 1929 și 1933. Nominalizat din nou de republicani, a fost învins de Frank Delano Roosevelt, candidatul democrat (n. tr.).

70 - Marcă de revolver preferat de armata britanică între 1887 și 1963 (n. tr.).

71 - Sir Oliver „Daddy“ Warbucks, filantrop, personaj fictiv din banda desenată Micuța orfană Annie, publicată începând din 1924 în New York Daily News și apoi și în alte ziare americane (n. tr.).

72 - Clasat al treilea, Garner s-a retras într-adevăr din competiție, fiind în schimb propus de echipa lui Roosevelt ca vicepreședinte (n. tr.).

73 - Plăcintă servită cu înghețată pe deasupra (n. tr.).

74 - În engleză, termen familiar pentru „tată“, apelativ adresat bărbaților de vârstă mijlocie (n. tr.).

75 - Tip de baracă militară folosită în Al Doilea Război Mondial de armata americană, cu pereți metalici și secțiune semicirculară (n. red.).

76 - Literal, „Tăietoriideberegată ai lui Castner“, numele neoficial al unei unități militare americane de recunoaștere cu un rol important în asigurarea victoriei asupra japonezilor în Campania Insulelor Aleutine din 1942–1943. Colonelul Lawrence Varsi Castner, ofițer de informații, este cel care a propus înființarea acestei unități și a selectat personalul militar. În continuare vor apărea sub numele de Cuțitari (n. red.).

77 - „Au murit cu cizmele în picioare“ (1941, regia Raoul Walsh; cu Errol Flynn și Olivia de Havilland), celebru film american despre viața generalului George Armstrong Custer (1839–1876) (n. tr.).

Table of Contents

Despre autori 2
Fiul vitreg bastard 9
Moarte de mâna Dahliei 15
Umbra sângerândă 61
Inimă flămândă 109
Stix și pietre 141
Durere și suferință 191
E aceeași veche poveste 241
Doamna-i genul care țipă 295
Cel ce dezlănțuie iadul 328
Hoții Umbrei 377
Niciun mister, niciun miracol 432
Diferența dintre o enigmă și un mister 481
Curiosul caz al deodandului 520
Lordul John și atacul zombilor 570
Păzește-te de șarpe 689
În roșu, cu perle 725
Vulturul adakian 786
Note 896